

Cha Nuôi

Contents

Cha Nuôi	4
1. Chương 1	4
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	48
16. Chương 16	51
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	65
21. Chương 21	68
22. Chương 22	71
23. Chương 23	75
24. Chương 24	80
25. Chương 25	83
26. Chương 26	87
27. Chương 27	89
28. Chương 28	93
29. Chương 29	97
30. Chương 30	100
31. Chương 31	103
32. Chương 32	109
33. Chương 33	112
34. Chương 34	115
35. Chương 35	117
36. Chương 36	122
37. Chương 37	127
38. Chương 38	130
39. Chương 39	132
40. Chương 40	137
41. Chương 41	142

42. Chương 42	144
43. Chương 43	147
44. Chương 44	151
45. Chương 45	153
46. Chương 46	157
47. Chương 47	160
48. Chương 48	163
49. Chương 49	167
50. Chương 50	172
51. Chương 51	175
52. Chương 52	178
53. Chương 53	181
54. Chương 54	183
55. Chương 55	186
56. Chương 56	189
57. Chương 57	193
58. Chương 58	195
59. Chương 59	197
60. Chương 60	201
61. Chương 61	203
62. Chương 62	207
63. Chương 63	209
64. Chương 64	212
65. Chương 65	215
66. Chương 66	218
67. Chương 67	221
68. Chương 68	223
69. Chương 69	226
70. Chương 70	229
71. Chương 71	232
72. Chương 72	235
73. Chương 73	239
74. Chương 74	243
75. Chương 75	246
76. Chương 76	250
77. Chương 77	252
78. Chương 78	255
79. Chương 79	258
80. Chương 80	261
81. Chương 81	264
82. Chương 82	266
83. Chương 83	270
84. Chương 84	272
85. Chương 85	274
86. Chương 86	277
87. Chương 87	279
88. Chương 88	283
89. Chương 89	286
90. Chương 90	289
91. Chương 91	292
92. Chương 92	294
93. Chương 93	298
94. Chương 94	300
95. Chương 95	303

96. Chương 96	306
97. Chương 97	309
98. Chương 98	312
99. Chương 99	317
100. Chương 100	319
101. Chương 101	323
102. Chương 102	326
103. Chương 103	329
104. Chương 104	332
105. Chương 105	335
106. Chương 106	337
107. Chương 107	340
108. Chương 108	344
109. Chương 109	347
110. Chương 110	353
111. Chương 111	356
112. Chương 112	358
113. Chương 113	361
114. Chương 114	367
115. Chương 115	371
116. Chương 116	374
117. Chương 117	377
118. Chương 118	380
119. Chương 119	383
120. Chương 120	385
121. Chương 121	389
122. Chương 122	392
123. Chương 123	396
124. Chương 124	398
125. Chương 125	401
126. Chương 126	404
127. Chương 127	407
128. Chương 128	410
129. Chương 129	413
130. Chương 130	416
131. Chương 131	419
132. Chương 132	423
133. Chương 133	428
134. Chương 134	430
135. Chương 135	433
136. Chương 136	436
137. Chương 137	439
138. Chương 138	444
139. Chương 139	446
140. Chương 140	450
141. Chương 141	452
142. Chương 142	455
143. Chương 143	458
144. Chương 144	461
145. Chương 145	464
146. Chương 146	467

Cha Nuôi

Giới thiệu

Không có dấu vết nào có thể tìm ra máy bay bị nạn, quân đoàn lính đánh thuê gặp phải tầng tầng nguy cơ, sự nghi ngờ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cha-nuoi>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Thiện Minh thử vài lần vẫn không đốt được cây gỗ trong tay, trong rừng rậm quá ẩm thấp, diêm giống như bị nhúng nước, không tài nào châm lửa được. Hắn hẩn hển ném cây gỗ bị hơi ẩm tẩm ướt đến mềm đi xuống đất, nhưng suy nghĩ một chút lại nhặt lên.

Nếu có thể đi khỏi vùng đầm lầy ẩm thấp này, nhìn thấy ánh nắng mặt trời, có lẽ hắn còn có thể dùng đến nó, hắn cũng không muốn mấy ngày tiếp theo đều phải ăn thịt sống.

Hai ngày trước bọn họ chấp hành nhiệm vụ ở biên giới Myanmar – Trung Quốc, trùm ma túy lớn ở địa phương ra giá hai ngàn vạn đôla yêu cầu bọn họ bảo vệ hắn trong cuộc giao dịch thuốc phiện với một người Mỹ. Sự thật chứng minh tiền của hắn không hề phí phạm, khi giao dịch thất bại lão người Mỹ kia đánh bất ngờ làm cho bọn họ tổn thất ba người, này đối với tổ chức lính đánh thuê số một quốc tế “Du Chuẩn” mà nói đã là tổn thất nghiêm trọng. Đương nhiên, bọn họ vẫn phải bảo toàn chủ thuê, cũng là để bảo toàn danh dự của chính mình.

Trong lúc chiến đấu, ngay từ đầu Thiện Minh đã bị một báng súng đánh cho máu me đầy mặt, sau đó bị dao găm chém vào tay trái. Tuy rằng hắn đã chặt đứt đầu cái gã đánh lén mình nhưng chỉ trì hoãn một hai phút như vậy hắn và đồng đội đã bị phân tán. Một mình hắn trốn vào rừng nguyên sinh ở biên giới Myanmar – Trung Quốc, đây thực sự là một nơi ma quỷ, nhưng là hắn đã không còn đường lui. Hắn phải nhanh chóng tìm được chỗ có người, từ đó liên hệ với quân đoàn lính đánh thuê để gọi người tới đón hắn.

Vết thương trên cánh tay trái bắt đầu nhiễm trùng. Mùi máu tươi ở nơi này chỉ gọi tới tử vong nên hắn không thể không lấy quần áo bao bọc tầng tầng lớp lớp miệng vết thương chỉ mới được xử lý đơn giản. Miệng vết thương bị bọc kín sẽ thối rữa đến độ nào là có thể đoán được, nhưng hắn lại càng không dám để lộ ra. Thời gian còn lại so với hắn dự đoán còn ít hơn, hắn phải mau chóng đi ra ngoài sau đó điều trị, nếu không cho dù là loại vết thương ngày thường hắn không thêm để vào mắt như thế này cũng có thể lấy đi cánh tay quý giá của hắn. Mất một cánh tay có khi vẫn còn lạc quan lắm, ở nơi như thế này mà bị thương cũng giống như tay không đi vào hang hổ, cách cái chết cũng không xa nữa.

Ngoài việc đi từng bước cẩn thận đầm lầy dưới chân, hắn còn phải đề phòng những kẻ đi săn trong rừng.

Ở chỗ này thứ để người ăn được không nhiều lắm, nhưng thứ ăn thịt người thì đâu đâu cũng có, ngay cả con kiến lớn bằng hạt vừng cũng đang theo dõi khối thịt tươi là hắn. Hai ngày qua hắn không dám ngủ, không dám nghỉ ngơi ở một chỗ quá hai giờ, hắn biết mình chỉ cần không chịu nổi mà ngủ mất thì sẽ nhanh chóng biến thành một đám xương trắng.

Mệt nhọc trên thân thể tăng gấp đôi, cho dù là trời sinh tính cuồng vọng như Thiện Minh lúc này cũng cảm giác được cái chết đang ụ hiếp.

Hắn ngồi xổm xuống quan sát độ ẩm của đất dưới chân, khác với đất trên đường hắn đi hai ngày qua, hắn biết mình sắp rời khỏi vùng ẩm thấp rồi.

Đi ra khỏi vùng ẩm thấp, hắn liền an toàn hơn một nửa, so với mấy con trùng nhỏ xíu nhưng luôn dòm ngó cái mạng hắn, hắn thà đối mặt với sói hay rắn hay mấy con dã thú to lớn linh tinh gì đó, ít nhất hắn còn nhìn thấy mục tiêu.

Mục tiêu mà Thiện Minh nhìn thấy, hắn chưa bao giờ để vào mắt.

Lại cẩn thận đi thêm mười mấy giờ, bùn đất dưới chân càng ngày càng trở nên cứng rắn, cây cối che hết ánh sáng phía trước cũng bắt đầu trở nên mỏng dần, dần dần hẳn có thể cảm nhận được ánh mặt trời len lỏi qua lá cây xuống dưới.

Bụng hẳn đang đói đến kêu vang, khắp quãng đường đi tới đây vẫn không phát hiện được cái gì có thể ăn được, ngược lại phải đề phòng bị ăn, tinh thần và thể xác mệt mỏi khiến thể lực hẳn bắt đầu cạn kiệt, mỗi lần bước đi đều cần sức mạnh ý chí cực lớn mới có thể bước tiếp được.

Đột nhiên, hẳn ngửi thấy một mùi máu tươi. Mùi máu tươi kia cực kì ẩm ướt, phi thường nồng đậm, quả thực khiến người ta buồn nôn.

Mùi máu tươi nồng đậm như vậy, tất nhiên là động vật kích thước lớn mới có thể phát ra. Thiện Minh lúc này đã không còn biết ghê tởm nữa, trong lòng hẳn chỉ nghĩ là con vật không may kia có bị ăn sạch sẽ hay không, còn sót lại chút đầu thừa đuôi thẹo nào để hẳn được no bụng không.

Hắn nhét khẩu Browning M1935 trong tay vào bên hông, lấy súng tự động MP5 ở sau lưng nắm chặt trong tay, chuẩn bị nếu thấy sói hay hổ gì đó, trước bắn chết rồi nói sau.

Hắn ngừng thở, theo mùi máu tươi đi một bước tới gần lùm cây bên kia.

Hắn vánh tai cẩn thận phân biệt từng âm thanh cực nhỏ, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn chằm chằm phía trước, cẩn thận dùng nòng súng đẩy ra từng tầng bụi cây, đi theo hướng mùi máu tươi phát ra đậm nhất.

Tất cả mọi thứ trước mắt làm hẳn chấn động.

Trên mặt đất là ba cái xác chó sói, yết hầu đều bị cắn đứt, bụng bị cắn phá, chết thật thảm, máu tươi chảy làm lá cây trên mặt đất đều bị nhuộm một màu đỏ.

Thần kinh Thiện Minh lập tức căng lên, hẳn chậm rãi quan sát một vòng. Đám sói này rõ ràng là đã bị dã thú kích thước cực lớn công kích, nhưng chúng lại chỉ bị kẻ đi săn ăn một phần nhỏ, chuyện này rất kỳ lạ. Dã thú có thể cắn chết ba con sói, sao lại không ăn hết chúng vào bụng, khả năng duy nhất Thiện Minh có thể nghĩ đến chính là dã thú vẫn còn ở gần đó, cùng với đồng bọn hoặc thú non chia sẻ bữa tối.

Thiện Minh không dám tùy tiện tới gần nữa mà lựa chọn một chỗ an toàn để giấu mình, dự định quan sát một chút.

Sau đó hẳn đợi hơn hai giờ, hiện trường kẻ mạnh thật kẻ yếu này, lúc hẳn đến thấy thế nào thì giờ vẫn nguyên thế đó, không có bất cứ dã thú nào trở về.

Thiện Minh rốt cuộc không kiềm chế được, đám xác kia chính là lương thực hôm nay của hẳn, nếu không ăn thịt hẳn sẽ không chống nổi nữa.

Thiện Minh cẩn thận đi ra khỏi lùm cây. Hẳn rút dao găm bên hông ra, chuẩn bị cắt lấy một cái chân sói sau đó nhanh chóng rời đi, cảnh tượng này quá mức quỷ dị, hẳn không muốn ở lâu.

Nhưng mà khi hẳn thành công tiếp cận một xác sói, nghi ngờ trong lòng hẳn lại càng sâu.

Vừa rời vội vàng nhìn một lần, không cẩn thận xem xét, giờ đến gần mới phát hiện mấy con sói này bị xé rách miệng vết thương, không giống như do động vật lớn làm.

Miệng vết thương không sâu, mức độ xé rách quá nhỏ, nếu là loại động vật như hổ hay gấu, lực cắn tuyệt đối không chỉ thế này. Hổ cắn một ngụm đã có thể cắn đứt cổ sói, nói trắng ra là, miệng chúng không nhỏ như vậy. Con sói bị cắn thành như vậy không phải do bị cắn một ngụm tạo thành. Miệng nhỏ như vậy, so với miệng con người cũng không khác lắm, nhưng lực cắn của con người chỉ có bốn mươi kg, không ai có khả năng chỉ dùng miệng mà cắn chết được ba con sói như vậy.

Thiện Minh tiếp tục xem xét, phát hiện bụng của chúng bị vật sắc nhọn xé rách, hẳn nhìn một vòng dọc theo miệng vết thương ở bụng sói cũng không phát hiện dấu hiệu nào của dã thú đáng sợ trên đó.

Thiện Minh sắp bị những điều quái đản này làm cho mơ hồ. Dựa theo phán đoán của hẳn, mấy con sói này đã chịu một lực tấn công cực lớn của một con vật miệng chỉ lớn ngang với miệng người nhưng lực cắn lớn ít nhất gấp ba của người. Có thể kết luận đây là một con thú lớn có móng vuốt sắc bén, mà xung quanh

móng vuốt lại không có lông, hơn nữa sau khi giết chết con mồi chỉ ăn một chút thịt của chúng, dạ dày loài động vật này hình như còn chưa đủ lớn.

Rốt cuộc là thứ gì? Thiện Minh lần tìm trong đầu óc mình, cảm thấy thứ này không nằm trong phạm vi hiểu biết của mình.

Tuy hẳn cảm thấy lạnh sống lưng nhưng lòng hiếu kỳ vẫn chiến thắng sự cảnh giác, hắn đứng lên từ mặt đất, chuẩn bị đi xung quanh xem một chút. Xung quanh chỗ đám sói chết đều là lá cây, không hề có dấu chân dấu vết đánh nhau, có lẽ xung quanh có thể tìm được dấu vết con vật kia để lại.

Chỉ mới đi khoảng 7, 8 mét, hắn phát hiện một thứ còn quý dị hơn cảnh tượng săn bắt đẫm máu vừa rồi. Hắn tìm thấy một cái chân ở trong bụi rậm, chính xác mà nói là một cái chân người, hơn nữa dựa theo độ lớn, đây là của một đứa trẻ!

Trán Thiện Minh đổ mồ hôi, này con mẹ nó là cái gì với cái gì vậy? Sói thì bị động vật không biết tên cắn chết, sau đó ở cách đó không xa lại có chân của một đứa bé?

Thiện Minh cúi người đẩy lùm cây ra, nhìn dọc theo cái chân bần thủ kia hướng lên trên, không ngoài ý muốn nhìn thấy một đứa nhỏ. Càng khiến Thiện Minh vạn phần không tin được là mặc dù cả người đứa nhỏ kia là máu và bùn đất đến mức không nhìn rõ hình dạng thật, nhưng hắn thấy ngực nó vẫn phập phồng, dù mỏng manh nhưng ổn định.

Đứa nhỏ này còn sống !

Nếu không phải ý chí Thiện Minh rất mạnh, hẳn thật sự nghi ngờ có phải mình vì quá mệt mỏi và đau đớn mà đã ngủ, tất cả mọi thứ trước mắt đều là mơ không.

Lính đánh thuê cao cấp kinh nghiệm phong phú như hắn mà còn bị khu rừng nguyên sinh này tra tấn đến chật vật không chịu nổi, một đứa nhỏ năm sáu tuổi lại có thể sống sót mà bình yên ngủ ở đây. Tất cả những chuyện xảy ra hôm nay đều đã vượt qua tưởng tượng của Thiện Minh, hắn đã thấy lười phải suy nghĩ vì sao.

Hắn cầm lấy chân đứa nhỏ kéo từ trong lùm cây ra. Thân thể nó trần trụi, giống như đồng thịt bị kéo đi, trên người đầy bùn, máu và thịt nát, vừa bẩn vừa thối.

Thiện Minh dùng bàn tay nhem nhuốc của mình lau đi vết bẩn trên mặt đứa nhỏ, hắn thấy đó là một đứa bé trai có nét của người châu Á, nhưng mà gầy khủng khiếp, hơn nữa trên người còn đeo một đoạn ruột sói, nhìn qua ghê tởm phát sợ. Hắn kiểm tra hơi thở của đứa nhỏ, quả thật hô hấp rất ổn định, sau đó lại sờ sờ thân thể nó, không phát hiện có vết thương nào nghiêm trọng.

Thiện Minh quả thực ghen tị với đứa nhỏ.

Ở chỗ ngu ngốc này cái gì cũng thiếu, chỉ có nước là không thiếu. Thiện Minh xách một chân đứa nhỏ lên đi ra ngoài một đoạn ngắn, khi thấy một vũng nước lớn thì hắn vung tay ném thẳng bé xuống.

Đứa nhỏ chìm xuống rất nhanh, thấy vậy hắn lại đi vào vũng nước kéo thẳng bé lên.

“Khụ khụ!” Đứa nhỏ tỉnh lại, ho khan dữ dội.

Thiện Minh thô bạo hất nước rửa mặt cho nó, đứa nhỏ kia ho xong thì bắt đầu liều mạng giãy dụa tay chân, vừa vẩy nước vừa dùng chân đá đui Thiện Minh, hoảng sợ hét toáng lên giống như đã phát điên.

Thiện Minh chịu nổi sự phiền toái này, cũng sợ nó gọi dã thú tới nên quăng một cái tát lên mặt nó.

Đứa nhỏ kia lập tức ngậy ra, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, trừng to mắt nhìn hắn.

Mặt Thiện Minh không chút thay đổi nhìn thẳng bé, “Nghe hiểu tiếng Trung Quốc không?”

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Trong mắt đứa nhỏ tràn ngập sợ hãi, kinh sợ nhìn hắn giống như thấy quỷ.

Thiện Minh nhú mày không khỏi sờ sờ mặt mình. Hắn nhớ lại hai ngày trước mình vừa bị báng sủng đánh trúng một bên mi mắt, hiện giờ nửa bên mặt chỉ sợ đã sưng vù, hơn nữa cả người đầy máu, bộ dạng có lẽ thực sự rất dọa người.

Thiện Minh nhìn kỹ mặt đứa nhỏ, đường nét cực kì tinh tế xinh đẹp, đôi mắt thật to, ngập nước, chẳng qua gầy đến mức hai má đều lõm xuống, phồng chùng cũng đã chịu khổ không ít. Trực giác cho hắn biết đứa nhỏ này không phải là dân địa phương, lớn lên không có một chút đặc thù nào của người Myanmar, hơn nữa làn da trắng nõn non mịn, có vẻ trước đây được nuôi dưỡng rất tốt, hắn lại hỏi một lần, “Có nghe hiểu tiếng Trung Quốc không?”

Hắn nhìn đứa nhỏ vẫn đang ngẩn ra, có chút không kiên nhẫn .

Nó chợt há miệng thở dốc, giọng khàn khàn nói, “Cứu..... Cứu mạng..... Cứu cháu với.....” Sau đó đột nhiên ôm lấy đùi hắn khóc to, “Ba – mẹ — con sợ lắm —”

Thiện Minh chỉ cảm thấy một trận ù tai, nhìn dáng vẻ thằng bé cũng là đói bụng vài ngày, sao còn có sức khóc lớn như vậy chứ, hắn gầm nhẹ: “Câm miệng !”

Đứa nhỏ đã qua nhiều ngày như vậy mới lần đầu tiên nhìn thấy con người, tâm tình kích động thực sự không thể bình phục. Mặc cho Thiện Minh rống lên hai lần, nó lại càng khóc to, thật giống như ôm lấy còng cỏ cứu mạng.

Thiện Minh lo lắng nó khóc to như vậy sẽ đưa tới thứ gì đòi mạng, thô bạo nắm lấy tóc đứa nhỏ, ấn đầu nó vào trong nước.

Đứa nhỏ uống vài ngụm nước rồi Thiện Minh mới kéo nó lên. Thiện Minh hung ác nhìn nó, “Mày thử kêu tiếng nữa xem!”

Đứa nhỏ bị dọa choáng váng, cũng không dám phát ra nửa âm thanh nào nữa.

Thiện Minh cặp đứa nhỏ dưới nách rồi leo lên, sau đó ném nó xuống bãi cỏ khô ráo. Nhìn đứa nhỏ được rửa sạch sẽ, hắn hơi ngồi xổm xuống, cẩn thận đánh giá nó.

Đứa nhỏ sợ hãi nhìn hắn.

Thiện Minh hỏi: “Mấy tuổi?”

Thằng bé run rẩy nói, “Năm..... tuổi.”

“Vì sao lại ở đây?”

Nhắc tới chuyện này, nước mắt đứa nhỏ liền rơi xuống, “Máy bay.....máy bay, rơi xuống.”

Hả? Máy bay gặp nạn? Thiện Minh nhú mày nghĩ rằng đứa nhỏ này không biết là may mắn hay bất hạnh, máy bay rơi không chết, lại lẻ loi một mình bị lạc trong rừng rậm nguyên sinh.

Thiện Minh có chút kiệt sức ngồi bệt dưới đất, thở hổn hển mấy hơi, đột nhiên nhớ tới cái gì liền hỏi: “Đám sói kia là có chuyện gì?”

Nhắc tới bọn sói, đứa nhỏ càng sợ, hai mắt giàn giụa nước mắt nói, “Chúng nó muốn ăn cháu.”

“Vô nghĩa, mày là đồ ăn biết đi, chúng nó không muốn ăn mày mới là lạ, nhưng sao bọn sói này lại chết hết?”

Ánh mắt đứa nhỏ lộ ra một tia mờ mịt, nó suy nghĩ rất lâu rồi lắc lắc đầu, “Không biết, cháu rất sợ, chúng nó muốn ăn cháu, cái gì cháu cũng không nhớ rõ.”

Thiện Minh vốn tưởng rằng có từ miệng đứa nhỏ biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không ngờ nghe xong ngược lại càng hồ đồ.

Đám sói đó vốn là muốn tập kích đứa nhỏ này, kết quả chưa ăn được thằng bé, ngược lại bị mãnh thú khác ăn? Sau đó đứa nhỏ từ miệng chúng chạy trốn đi?

Thiện Minh càng nghĩ càng điên đầu, hắn nghĩ điều duy nhất có thể liên hệ mấy chuyện này với nhau có lẽ chính là đứa nhỏ này cần chết sói, nhưng mà giải thích như vậy lại càng thêm vô nghĩa.

Hắn lười tiếp tục suy nghĩ, bụng đã muốn đói đến kêu vang, bây giờ cái gì cũng không quan trọng bằng việc ăn.

Hắn rút dao găm trong giày ra, đứng lên.

Đứa nhỏ sợ hãi lùi về phía sau.

Thiện Minh cũng không thèm để ý đến nó, lập tức quay lại định đi cắt thịt sói.

Không ngờ đứa nhỏ vốn rất sợ hắn lại đột nhiên đứng lên, gắt gao đi phía sau hắn.

Thiện Minh quay ra phía sau nhìn một cái.

Thằng bé nhỏ giọng nói, “Đừng bỏ cháu.”

Thiện Minh cười nhạt, “Ta cũng không có nghĩ vụ phải mang theo mày, mày nếu có thể đi theo được thì cứ đi.” Nói xong lại đi hướng tới chỗ lùm cây.

Đứa nhỏ do dự một chút rồi vẫn chạy theo sau.

Xác của ba con sói chết thảm làm đứa nhỏ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nó không tự giác bám lấy quần Thiện Minh.

Thiện Minh đá văng nó ra, “Đừng vướng chân.” Nói xong ngồi xổm xuống, cầm con dao vào sườn con sói, lần tìm chỗ nối giữa xương và thịt, đưa dao cắt thịt ra.

Đứa nhỏ sợ tới mức kêu một tiếng, lui ra ngoài vài bước thật xa.

Thiện Minh kéo cái chân sói, lắc lắc dao găm dùng sức cắt, cuối cùng cũng cắt được một chân, sau đó vung tay ném tới bên chân đứa nhỏ, “Cầm.”

Đứa nhỏ hét lên một tiếng, suýt nữa ngồi phệt xuống đất.

Thiện Minh nhìn nó một cái, “Muốn đói chết sao? Không muốn thì lấy mau.” Nói xong cúi đầu, đi cắt một cái chân khác.

Hắn cắt khoảng bốn cái chân sói, cảm thấy này đó đủ cho hắn ăn năm ngày thì mới thở phò dừng lại.

Quay đầu thì thấy đứa nhỏ vẫn còn không biết làm sao đứng tại chỗ, không dám động dấy.

Thiện Minh nhắc lên ba cái chân trong tay đi đến trước mặt nó, từ trên cao nhìn xuống mặt nó, “Chân sói dưới đất kia là đồ ăn sắp tới của mày, nếu mày không lấy thì cứ chờ đói chết đi, ta sẽ không cho mày đồ ăn của mình đâu.”

Đứa nhỏ ngửa cổ vất vả nhìn Thiện Minh, trong mắt tràn ngập khẩn cầu và bất an.

Thiện Minh không hề để ý đến nó, mang theo chân sói đi tìm một chỗ khô ráo.

Đứa nhỏ đứng tại chỗ, nhìn cái chân sói chảy máu đầm đìa bên chân mình, trong lòng thoáng ghê tởm. Năm tay nhỏ gầy của nó cứ siết chặt rồi thả lỏng, thả lỏng lại siết chặt, cuối cùng ngồi xổm xuống, lấy tay nhẹ nhàng gầy gầy.

Bộ lông thô cứng cùng với máu me dính dính kia giống như than lửa bỏng tay nó, đứa nhỏ hoảng sợ rút tay về, cả người run rẩy.

Nó nhịn không được quay đầu lại nhìn, hy vọng Thiện Minh có thể có lương tâm mà phát hiện, đến giúp nó, kết quả nó nhìn thấy Thiện Minh cũng không quay đầu lại mà chỉ đi tới trước, hoàn toàn không có ý quan tâm nó.

Đứa nhỏ hết hy vọng quay đầu, lệ dâng đầy trong mắt. Nó cắn răng bất chấp, ôm lấy cái chân chảy máu đầm đìa kia vừa khóc vừa chạy theo hướng Thiện Minh đi.

Nó biết người kia có hung ác đáng sợ thế nào thì cũng là đồng loại duy nhất ở nơi này, nó theo bản năng muốn theo sát hắn.

Thiện Minh đã đói đến hai mắt phát xanh, thật muốn cứ như vậy ôm chân sói cắn luôn. Nhưng hắn coi như vẫn còn một tia lý trí, vừa rồi lúc hắn cắt chân sói nhìn thấy miệng vết thương đã bu đầy dòi bọ rồi, cũng bắt đầu hư thối. Không nói đến ăn thịt sống khó mà nuốt trôi, lỡ mà bị nhiễm trùng nhiễm khuẩn gì gì, kia thật sự là cách cái chết không xa .

Hắn đem mấy que diêm quý báu với hộp diêm ra dưới mặt trời để phơi nắng.

Đứa nhỏ ngồi ôm đầu gối ở một chỗ cách hắn không xa, toàn thân co cụm thành một khối, ánh mắt đen láy nhìn hắn không chớp.

Thiện Minh bị nó nhìn đến phiền, lạnh lùng quắc mắt nhìn lại.

Đứa nhỏ rùng mình vội đem ánh mắt dời đi.

Thiện Minh vừa xử lý chân sói vừa hỏi, “Tên gì?”

Đứa nhỏ chần chờ một giây, “Thẩm Trường Trạch.”

“Người ở đâu?”

“Bắc Kinh.”

“Cha mẹ mày chết rồi à?”

Thẩm Trường Trạch đột nhiên kích động đứng lên, nắm chặt bàn tay nhỏ giậm dõ kêu: “Cha mẹ ông mới chết!”

Thiện Minh nhìn nó một cái, cái liếc mắt này làm nó sợ tới mức cả người run run.

“Cha mẹ ta quả thật đã chết.” Thiện Minh phỉ phỉ da sói một chút rồi kéo xuống một cái, dùng bàn tay dính đầy máu đẩy tóc trên trán ra, “Ta hỏi cha mẹ mày có ở trên máy bay không?”

Đứa nhỏ lắc đầu, “Trên máy bay chỉ có cháu và chú lái máy bay.”

Thiện Minh nhíu mày, xem ra đây là thiếu gia nhà giàu, lại có cả máy bay tư nhân, thảo nào bộ dạng yếu ớt như thế.

Hắn lột da của ba cái chân sói xong thì cắt thành lát để dễ nướng chín, sau đó ném con dao cho đứa nhỏ.

Đứa nhỏ nhìn con dao kia dính đầy máu, tuyệt không dám đụng vào.

Nơi này không có người để nói chuyện, Thiện Minh cũng sẽ không keo kiệt từ ngữ của mình, khó có được hảo tâm mà dạy nó: “Lột da sói ra, thịt sói cắt lát mỏng, không ăn thì lấy lá cây bao lại cắt đi, nếu không mày sẽ phải nghĩ cách khác cho bữa sau đây.”

Thẩm Trường Trạch khóc lắc đầu, “Cháu không dám.”

Thiện Minh hừ cười một tiếng, “Vậy mày cứ chịu đói đi.” Đối với một lính đánh thuê giết người không chớp mắt như hắn mà nói thì vốn không hề có khái niệm nhân tình đạo lý. Trong mắt hắn, bảo một đứa nhỏ 5 tuổi đi giết một con sói là điều vô nghĩa, nhưng chỉ bắt nó xử lý một cái chân sói thì căn bản không phải việc gì khó. Nó không có lý do dựa vào người khác, Thiện Minh lại càng không lý do gì phải giúp nó.

Thẩm Trường Trạch ôm đầu gối khóc thầm, cực kì bất lực.

Thiện Minh đứng dậy tìm xung quanh một ít lá dễ cháy, dùng đá nhỏ xếp thành một vòng. Hắn đưa tay kiểm tra diêm thấy đã khá khô, vì thế quẹt lên hòn đá cho nó bốc cháy.

Đợi lửa cháy bùng lên, Thiện Minh dùng nhánh cây xuyên qua miếng thịt đặt trên lửa để nướng.

Bởi vì cành cây không chịu được lửa, Thiện Minh chỉ có thể nâng tay nướng cách ngọn lửa một đoạn. Giờ một cánh tay hắn bị thương, một cánh tay khác thì đã đói đến sắp không chịu được, nâng lên chỉ một lúc là mỏi.

Hắn liếc mắt nhìn đứa nhỏ còn đang ôm đầu hu hu khóc, chú ý đến chiều cao của nó vừa đủ để đứng nướng rất tiện, vì thế kêu lên: “Nhóc con.”

Thẩm Trường Trạch nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, dùng đôi mắt sưng đỏ nhìn hấn.

Thiện Minh ra lệnh: “Lại đây.”

Thẩm Trường Trạch đề phòng nhìn hấn, không cử động.

Thiện Minh lại nói một lần, “Lại đây.”

Đứa nhỏ vẫn sợ hấn, vì thế đứng lên đi tới.

Thiện Minh đưa cành cây trong tay cho nó, “Cầm, đừng cho lửa chạm vào.”

Đứa nhỏ ngẩng người rồi mới phản ứng lại. Nó không đưa tay lấy mà nói, “Cháu giúp chú nướng, chú giúp cháu xử lý cái chân sói kia.”

Thiện Minh híp mắt nhìn hấn, thẳng thỏ ranh này lại dám ra điều kiện với hấn.

Thẩm Trường Trạch chống lại ánh mắt của hấn, sợ hãi lui về phía sau một bước. Nó nhếch miệng, cẩn thận nhìn Thiện Minh.

Thiện Minh cười ha ha đứng lên, “Được lắm, giao dịch này ta nhận.”

Hấn đứng dậy nhặt dao và cái chân kia lên, vừa xử lý vừa nói, “Kiên nhẫn nướng một chút, ta chưa ăn no thì mày không được ăn.”

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Thiện Minh rất nhanh xử lý cái chân sói sạch sẽ, hấn quay đầu thì thấy hai tay đứa nhỏ giờ nhánh cây nướng qua lại trên lửa, ánh lửa làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, có thể nhìn thấy rõ ràng nước mắt trên mặt.

Sau khi Thiện Minh chuẩn bị tốt thì dựa vào cái cây ở bên cạnh nghỉ ngơi. Hấn cởi cái áo khoác màu xanh quân đội đã bẩn không chịu nổi ra, mở ra từng vòng băng vải trên cánh tay định đôi thuốc.

Thuốc cấp cứu trị thương mang bên người không nhiều lắm, băng vải cũng chỉ còn lại nửa cuộn, còn ướm dính nữa. Điều kiện ác liệt như thế, vết chém vốn không sâu nay càng ngày càng nghiêm trọng. Thiện Minh nhìn miệng vết thương sinh mủ mà nhũu mày nhưng không có biện pháp.

Hấn xử lý đơn giản, bôi thuốc lên, sau đó dùng băng vải sạch sẽ bao lại. Hấn phải mau rời khỏi nơi này, hấn biết với trạng thái này cánh tay hấn không chống đỡ được mấy ngày.

Bôi thuốc xong, hấn ngẩng đầu lên, nhìn đứa nhỏ đang nhếch miệng đứng, người bị nướng ra một tầng mồ hôi, quần áo giống như giẻ rách trên người nó bay bay. Thiện Minh chỉ cảm thấy mớ quần áo muốn rách thành từng mảnh kia sắp bay thẳng vào đồng lửa luôn.

Chỉ chốc lát sau, mùi thịt nướng thơm phức tỏa ra, Thiện Minh nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt chăm chăm không rời miếng thịt. Lại qua một lúc lâu, đứa nhỏ xoay người, giờ nhánh cây đi tới chỗ hấn rồi đưa miếng thịt tới trước mắt hấn, “Có thể ăn sao?”

Thiện Minh cầm lấy xem, cũng bất chấp miệng bị bỏng, trước cắn một ngụm đã. Bởi vì ăn quá nhanh, khoang miệng hấn bị nóng đến phỏng lên, nhưng hấn đã không thể để ý nhiều như vậy, hấn rất đói bụng, đói đến mức đứng không nổi.

Thẩm Trường Trạch trừng đôi mắt đen láy, trông mong nhìn Thiện Minh. Nhìn xâu thịt lớn kia bị Thiện Minh ăn vài nhát đã hết, nước miếng của nó lại tràn ra trong miệng.

Thiện Minh hai ba cái đã nuốt thịt vào bụng, sau đó ngẩng đầu nhìn đứa nhỏ, đem nhánh cây còn lại đưa hấn, “Tiếp tục đi nướng.”

Đứa nhỏ cầm lấy nhánh cây, yên lặng trở lại bên đồng lửa. Nó lại xuyên vài miếng thịt, lao lực giờ nhánh cây hơi nặng lên, cấp bách hy vọng đám thịt này chín nhanh một chút.

Cứ lặp lại vài lần như vậy, Thiện Minh rốt cuộc nuốt hết chỗ thịt không có hương vị vào trong bụng, mặc dù ăn không ngon nhưng lại giải quyết vấn đề trước mắt lớn nhất. Đợi Thiện Minh ăn xong, Thẩm Trường Trạch mới ngồi một bên xé thịt sói nhét vào miệng, chẳng qua là vẻ mặt cực kì không tình nguyện.

Thiện Minh kỳ quái nhìn hắn một cái. Theo lý mà nói người bị đói bụng thật lâu thì kiểu gì cũng không kén ăn, hắn hỏi: “Khó ăn sao?”

Đứa nhỏ gian nan nuốt xuống một miếng thịt, gật gật đầu.

Thiện Minh hừ nói: “Ở chỗ này mà mày còn kén ăn?”

Đứa nhỏ trầm mặc một giây sau đó nói, “Có một loài sâu có vị ngọt, so với cái này ăn ngon hơn.”

Thiện Minh giật mình, “Mày ăn cả sâu?”

Đôi mắt thẳng bé lại đỏ, “Đói lắm.”

Thiện Minh thật sự cảm thấy thẳng nhóc này số may đến tức chết người, ở cái khu rừng ma quỷ này mà dám tùy tiện bắt sâu ăn, còn không trúng độc chết, quả thực là kỳ tích.

Thiện Minh ba ngày này vì cái gì đói thành như vậy, chính là bởi ở vùng đầm lầy ẩm ướt kia rất ít thấy động vật có vú xuất hiện, phần lớn là sâu bọ hay chim chóc gì đó, không phải là không dám ăn thì cũng là không thể ăn, ngay cả thực vật hắn cũng đều cố gắng nếu không phải chạm thì sẽ không chạm đến, vậy nên ba ngày trôi qua bụng hắn cũng rỗng tuếch. Năm hắn mười ba tuổi ở châu Phi đánh du kích, lâu nhất là sáu ngày chỉ dựa vào ăn cỏ dại mà sống qua ngày, nhưng lúc đó hắn không cần cả ngày hai mươi bốn giờ không dám ngủ, cũng không cần luôn luôn căng thẳng thần kinh, trong trạng thái cảnh giác cao độ mà đi qua vùng đầm lầy suốt mười mấy giờ liền.

Bởi vì khi đó hắn có chiến hữu.

Hắn ở trong tình huống lẻ loi một mình, thể lực tiêu hao sắp đến mức cạn kiệt. Vừa nghĩ như vậy, có lẽ gặp đứa nhỏ này cũng là chuyện tốt, ít nhất có thể nói với hắn mấy câu, hắn còn có thể giữ được tỉnh táo trong chốc lát, không đến mức gục xuống mê man.

Chỉ tiếc một đứa nhỏ năm tuổi còn chưa đủ tư cách để có thể làm chiến hữu đáng tin cậy. Cho đến khi hắn đi đến nơi hắn cho rằng đã an toàn thì hắn cũng không thể chợp mắt.

Sau khi ăn no bụng, Thiện Minh càng muốn ngủ. Sự mệt mỏi khôn đốn trong mấy ngày qua không ngừng xông ra từ các bộ phận bị thương trên cơ thể, hắn thật muốn cứ như vậy mà gục đầu xuống đất ngủ một giấc thật say.

Hắn cúi lên đùi mình, bắt buộc đầu óc mình thanh tỉnh, ăn no xong hắn phải mau chóng chạy đi, không thể tiếp tục trì hoãn nữa. Kết quả hắn vừa nhìn sang thì đứa nhỏ kia đã muốn té trên mặt đất ngủ. Điều này làm Thiện Minh cực kì ghen tị, không biết cái gì có đôi khi cũng là một loại hạnh phúc.

Thiện Minh nhặt ba lô của mình lên, súng và dao găm đã trang bị thỏa đáng, sau đó đi đến bên cạnh Thẩm Trường Trạch đá nó một cái.

Đứa nhỏ từ trong mơ màng lập tức bừng tỉnh, rất nhanh từ trên mặt đất bò dậy.

Thiện Minh nói: “Đi.” Tuy rằng thẳng nhóc này là một cái gánh nặng nhưng hắn quyết định mang nó theo, chỉ cần nó có thể làm mình giữ được tỉnh táo, mang nó theo vẫn còn có ý nghĩa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của đứa nhỏ nhăn lại, “Đi không nổi, nghỉ ngơi thêm một chút đi.”

Thiện Minh lạnh lùng nghiêm mặt nói, “Mày không đi thì thôi.” Nói xong dẫm tắt đồng lửa, đi tới phía trước.

Thẩm Trường Trạch nức nở vài cái, ôm lấy đồ ăn của mình rồi nhắm mắt chạy theo đuôi hắn.

Đứa nhỏ bị âm thanh của các loại chim bay cá nhảy trong rừng làm cho sợ tới mức chân run run, mà sự trầm mặc của Thiện Minh lúc đó càng làm cho nó cảm thấy bị cô lập, nó nhìn không được muốn cùng hắn nói chuyện, vì thế ở sau lưng hắn nhỏ giọng hỏi, “Chú à, chú tên là gì?”

Thiện Minh thuận miệng nói ra tên mình.

“Chú bao nhiêu tuổi ?”

Thiện Minh lao碌 nghĩ nghĩ, “Mười bảy, mười tám, hoặc là mười chín, chắc là mười tám đi.”

“Vì sao chú lại không biết mình bao nhiêu tuổi vậy?”

“Vì sao lại nhất định phải biết, cũng chẳng dùng làm gì.”

Đứa nhỏ nghĩ nghĩ rồi nói, “Có thể làm sinh nhật.”

Thiện Minh lười trả lời. Với một đứa nhỏ thật sự không có gì để nói, đáng tiếc nơi này không còn đối tượng nói chuyện nào khác có thể cho hắn lựa chọn .

“Chú à, chúng ta sẽ chết sao?”

Thiện Minh nói: “Mày thì ta không biết, ta chắc chắn sẽ không.”

Đứa nhỏ nức nở nói: “Cháu không muốn chết, ba mẹ sẽ đến cứu cháu!”

Thiện Minh cũng không tốn tình cảm để bỏ ra một lời nói dối thiện ý, thẳng thắn nói: “Mày bỏ cuộc đi, họ không tìm được mày đâu.”

“Sẽ không, họ rất lợi hại, họ nhất định sẽ tìm được cháu!”

Thiện Minh đột nhiên nhớ tới đến, đứa nhỏ này là ngồi máy bay tư nhân rơi xuống đây, trong nhà chắc chắn là bối cảnh hùng hậu, nếu không phải bởi vì tình thế không ổn, hẳn thật sự muốn tìm đến chỗ xác máy bay nhìn xem. Nếu đứa nhỏ này thật sự rất có thân phận, ba mẹ tìm tới nơi này cũng không có gì lạ. Đáng tiếc đứa nhỏ không thể đứng tại chỗ chờ, nếu không cho dù có người tìm đến thì cũng chỉ có thể nhặt được một bộ xương.

Bây giờ chỉ có đi ra khỏi đây mới có một đường sinh cơ.

Hai người, một lớn một nhỏ, cứ như vậy đi hơn bốn giờ, trời dần dần đen.

Thiện Minh khẳng định mình đã đi ra khỏi vùng đầm lầy hiểm ác, mấy loại côn trùng đòi mạng ít đi rất nhiều, cuối cùng hẳn có thể hơi chút thả lỏng cảnh giác. Hẳn dự định sau khi đốt lửa thì thiếp đi một chút, hẳn thật sự không chống đỡ được.

Thiện Minh chọn một chỗ thích hợp phòng thủ nhất, dựa lưng vào một mỏm núi lớn, trước mắt là không gian trống trải, mấy thứ đòi mạng cũng không có chỗ ẩn thân. Sau đó hắn sai Thẩm Trường Trạch đi nhặt một ít cành khô rơi vãi trên mặt đất, nổi lên một đồng lửa.

Rừng rậm ban đêm đặc biệt lạnh, nhiệt độ không khí giảm đến khoảng 4, 5 độ, quần áo Thiện Minh vốn không thể chống lạnh, hai ngày trước đều là cường ngạnh chống lại, hôm nay được đốt lửa thì đã thấy dễ chịu rất nhiều.

Nhưng mà Thẩm Trường Trạch kia chỉ mặc một bộ quần áo rách rưới, so với trần truồng cũng chẳng khác là bao. Nhìn đứa nhỏ ngồi bên đồng lửa vẫn lạnh đến phát run như cũ, Thiện Minh lại hiểu kì rốt cuộc thằng bé làm thế nào mà sống được đến bây giờ .

Hắn dựa lưng vào vách đá, đưa đồng hồ của mình cho nó nói: “Mày nghe cho kỹ, bây giờ ta muốn ngủ một lát, một giờ sau đánh thức ta dậy.”

Đứa nhỏ nhận lấy đồng hồ, dùng ánh mắt không xác định nhìn hắn.

“Trong vòng một giờ này mày phải trừng lớn mắt nhìn xung quanh, có bất cứ tình huống gì thì lập tức gọi ta dậy ngay. Mày tuyệt đối không được ngủ, nếu mày dám ngủ ta sẽ ném mày vào đồng lửa luôn.”

Thân mình đứa nhỏ run lên, sợ hãi nhìn hắn, vội vàng gật gật đầu.

Thiện Minh lại cường điệu một lần, “Một giờ.” Nói xong nhắm hai mắt lại.

Hắn vừa nhắm mắt lại một thoáng chốc, đột nhiên cảm giác được bên người có động tĩnh khác thường. Hẳn đột nhiên mở to mắt, dao găm trong tay vung lên.

“A !” Đứa nhỏ hét lên một tiếng, nhìn con dao đang găm trên cổ mình.

Thiện Minh trợn mắt nhìn, “Mày con mẹ nó muốn chết à?”

Thằng bé nức nở, “Chú à cháu lạnh lắm!”

Thiện Minh một lần nữa nhắm mắt lại, “Lạnh thì mày đốt lửa. Cách xa ta một chút, ta ngủ thì không cần tới gần.” Cuộc sống tanh máu trong nhiều năm khiến hắn cho dù là đang trong lúc ngủ mơ vẫn duy trì tính cảnh giác cực cao như cũ, trong lúc hắn ngủ mà tới gần, đối với hắn là một loại uy hiếp.

Đứa nhỏ cắn môi, đồng thời sử dụng tay chân đi đến bên người hắn.

Thiện Minh lại mở to mắt, băng lãnh nhìn nó.

Đứa nhỏ chống lại ánh mắt hắn, tuy rằng sợ tới mức phát run nhưng vẫn từng chút từng chút đi đến bên hắn, nhỏ giọng nói, “Chú à cháu rất lạnh, chú không lạnh sao?” Nói xong bắt đầu thử thăm dò chui vào lòng hắn.

Thiện Minh kỳ thật cũng biết là lạnh, cho dù dựa vào đồng lửa, tay chân vẫn lạnh lẽo như cũ nhưng là hắn có thể nhẫn.

Đương nhiên đứa nhỏ này không nhẫn được.

Hắn nhấc lên áo Thẩm Trường Trạch lên ném nó sang một bên, “Muốn chết?”

Đứa nhỏ nhìn Thiện Minh bất cần nhân tình, không khỏi vừa uất ức vừa sợ hãi, nhịn không được nức nở, “Cháu lạnh, cháu lạnh! Hu hu hu mẹ ơi con lạnh quá –”

Mấy ngày liên đều một mình di chuyển trong ẩm ướt và bóng tối, dùng côn trùng để no bụng, uống nước bẩn lẫn với bùn, cho dù khóc kêu đến thế nào cũng không thể thoát ra khỏi ác mộng này, thật vất vả mới gặp được một người thì lại hung ác đáng sợ như thế, thậm chí không muốn ôm nó một cái, tinh thần đứa nhỏ đã sắp tan vỡ.

Trong thế giới đơn thuần của nó, dĩ vãng trước đây người lớn nào nhìn thấy cũng đều thích nó, đều muốn ôm nó, đều luyến tiếc từ chối bất cứ thỉnh cầu nào của nó, mà người duy nhất gặp được khi đường cùng lại lãnh khốc như thế. Nó không rõ vì sao người này không thích nó, nó cũng không thích người này, thậm chí vô cùng chán ghét, vô cùng sợ hãi. Nhưng là ở khu rừng lớn thế này, chỉ có đứng bên cạnh người này nó mới cảm thấy một tia an toàn.

Đứa nhỏ thật sự rất khổ sở, rất sợ hãi, rất thương tâm, nước mắt triệt để như vỡ đê, lớn tiếng khóc lên, “Mẹ — mẹ — con lạnh quá — hu hu hu hu mẹ ơi —”

Thiện Minh thấy phiền không chịu được, thật muốn lấy cái gì đó ngăn chặn cái miệng của thằng bé.

Đời này hắn chưa từng tiếp xúc với trẻ con, cũng không có cái gọi là thơ ấu, hắn không biết trẻ con là cái loại khó chiều như thế. Bảo nó đừng khóc nó lại càng khóc, hơn nữa động một tí là khóc, đánh nó cũng không ăn thua.

Thiện Minh gầm nhẹ nói: “Mày lại muốn bị đánh?”

Đứa nhỏ khóc kêu, “Ông đánh tôi đi, ông là đồ xấu xa, tôi lạnh quá hu hu hu hu —”

Đứa nhỏ khóc đến nói năng lộn xộn, khóc đến mức cả người co rút, khóc đến mức đầu Thiện Minh muốn nổ tung.

Thiện Minh muốn cho nó hai cái tát thì lại cảm thấy coi tư thế thằng ranh này, phỏng chừng càng đánh càng khóc lợi hại, đêm nay hắn sẽ không thể yên tĩnh.

Hắn phiền táo mắng một câu, vươn cánh tay kéo đứa nhỏ lên người mình.

Khi thể trọng đứa nhỏ áp lên người Thiện Minh, hắn không có cách nào hình dung cảm nhận trong lòng mình. Cùng là con người, thì ra xúc cảm của trẻ con là như vậy? Thật mềm, giống như không xương, rất nhẹ, nhưng đặt trên bụng thì cũng có chút khó chịu.

Hắn chưa từng có ôm bất kì đứa trẻ nào, hắn chỉ cảm thấy cảm giác này thực kỳ diệu. Một tay là có thể ôm quanh toàn bộ thân thể nó, trẻ con sao lại nhỏ thế nhỉ?

Sau khi Thẩm Trường Trạch nằm sấp trên người Thiện Minh, tiếng khóc liền im bật, hai mắt đắm lệ rừng rừng ngẩng đầu nhìn Thiện Minh.

Thiện Minh lạnh mặt, “Muốn sưởi ấm thì mày ngoan ngoãn ngồi im. Nếu mày lại khóc.....” Tay Thiện Minh vừa động, hàn quang chợt lóe, trên đùi đứa nhỏ lập tức có thêm một vết máu nhỏ, “Mày chảy bao nhiêu nước mắt, ta cho mày chảy bấy nhiêu máu.”

Miệng vết thương kia rất nông, chỉ là phá da một chút nhưng vẫn có thể làm đứa nhỏ sợ tới mức không dám động.

Thiện Minh thu hồi đao, cởi bỏ nút áo, đem thân thể nho nhỏ của thằng bé bao vào trong quần áo hắn. Hắn nghĩ, coi như cũng sưởi ấm cho mình đi, dù sao cũng không nặng.

Đứa nhỏ vô cùng thành thật ghé vào bụng hắn, bàn tay nhỏ vòng qua eo Thiện Minh, ôm thật chặt.

Thiện Minh thấp giọng nói: “Vừa rồi ta nói cái gì, lặp lại một lần.”

Đầu tóc mềm mềm của đứa nhỏ dán vào trước ngực hắn, nghe tiếng tim đập vững vàng của hắn. Mặc dù mùi trên thân người này thật khó ngửi nhưng dù sao cũng là nhiệt độ của con người, làm nó cảm thấy an tâm, nó nghe được vấn đề, lập tức đáp: “Một giờ sau đánh thức chú.”

“Nếu mày ngủ.....”

Đứa nhỏ siết chặt đồng hồ trong tay, “Sẽ không , cháu sẽ tỉnh.”

Thiện Minh không muốn giao mạng mình trên tay một đứa nhỏ năm tuổi, nhưng hắn thật sự mệt đến mí mắt đánh nhau, nếu không ngủ thì đoạn đường sắp tới hắn phải bò mất, vậy nên hắn lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Thân thể trong lòng bắt đầu nóng lên, ủ trên bụng Thiện Minh ấm áp dễ chịu, hắn cứ như vậy mà nặng nề ngủ.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Cũng không biết ngủ bao lâu, thứ gì đó vẫn ấm áp dễ chịu trong lòng hắn đột nhiên động đậy, hơn nữa biên độ rất lớn, ngay sau đó bên tai liền vang lên tiếng hét, “Chú à, tỉnh lại! Mau tỉnh lại!”

Thiện Minh đột nhiên mở to mắt, cảnh giác nhìn bốn phía. Trước mắt là một mảnh không gian trống trải, ngọn lửa lớn cháy đều đều làm cho xung quanh có vẻ rất sáng, hắn liếc mắt nhìn qua một cái, không hề có gì cả.

Thẩm Trường Trạch lại ôm chặt lấy hắn, hoảng sợ kêu, “Có cái gì đó, chú à, trong rừng có cái gì ấy!”

Thiện Minh hoài nghi có phải mình ngủ đến hồ đồ rồi không, nếu trong rừng có cái gì đứa nhỏ này nhìn thấy, sao hắn lại không nhìn thấy được. Hắn ôm đứa nhỏ đứng lên, dùng cánh tay bị thương nhặt một cành cây đang cháy lên, đi tới phía trước vài bước, dùng ánh lửa chiếu rừng cây cách đó không xa, nhưng hắn vẫn không nhìn thấy cái gì như cũ.

Thị giác, khứu giác và thính giác của hắn đều đã trải qua huấn luyện, nếu gần đó thật sự có cái gì, hắn không thể nào không nhìn thấy, hắn lạnh nhạt nói: “Mày tự nhiên hoảng cái gì? Chẳng có cái gì hết!”

“Cố! Cố! Chú ơi cháu cảm giác được, có cái gì ấy, thật sự có!” Đứa nhỏ sợ hãi lui vào lòng hắn, thân mình run rẩy khác thường.

Thiện Minh cau mày nhìn cái xoáy trên đỉnh đầu nó, nửa tin nửa ngờ giơ đuốc đi tới gần rừng cây. Khi đến bên cạnh rừng cây, vẫn không thấy cái gì cả, hắn có chút cảm tức nói: “Có cái rắm, ở chỗ nào đâu? Một giờ nữa đánh thức ta.”

Đứa nhỏ nức nở nói: “Thật sự có, chú ơi cháu cảm giác được mà.”

“Mày cảm giác được? Mày cảm giác được là có ý gì?” Thiện Minh nói xong câu đó, đột nhiên trong lòng cả kinh, sau lưng có cảm giác sợ hãi, hần sâu sắc nhận ra một cỗ sát khí cường liệt.

Thiện Minh mạnh quay đầu lại, chỉ thấy trên tảng đá cao tới mười mét hần vốn đang dựa vào kia lóe ra mấy cặp mắt xanh lấp lánh.

Là sói!

Cho dù chúng nó ẩn trong bóng đêm, thấy không rõ toàn cảnh, nhưng Thiện Minh căn cứ vào đặc thù hữu hạn mà phán đoán rằng đó là một bầy sói, hơn nữa là một bầy sói cũng không nhỏ, có sáu con sói.

Thẩm Trường Trạch cũng nhìn thấy mấy cặp mắt đang nhìn họ trong bóng tối, cũng không dám khóc to nữa mà chỉ nhỏ giọng nức nở.

Thiện Minh cũng không dám có một cử động nào.

Sói là loài động vật cực kỳ thông minh lại có mưu lược, bọn chúng am hiểu săn bắt, trí tuệ chúng khi săn bắt so với nhân loại thì không kém cỡ chút nào. Đám sói này quan sát hần, hần thì đang quan sát địa hình, bọn sói có thể theo sườn dốc bên cạnh xuống dưới, tốc độ nhanh đến mức chỉ cần vài giây sau có thể đến trước mắt hần.

Nếu trước khi bọn sói này tới gần hần có thể quay lại chỗ đồng lửa, lấy súng của mình, đám động vật này sợ lửa, hần lại có súng trong tay, khẳng định có thể bắt chúng lùi lại.

Nhưng hần chạy tới rừng cây bên cạnh, cách đồng lửa cũng tới mười mét, rốt cuộc là hần chạy tới nhanh hơn? Hay là sói từ trên tảng đá xuống dưới nhanh hơn?

Trên trán Thiện Minh toát ra mồ hôi lạnh. Hần nhanh chóng phân tích tình huống của mình. Trong tay giờ hần không có súng, chỉ có một con dao găm, cánh tay trái hần bị thương, trong tay lại ôm đứa nhỏ, tình hình này thế nào cũng bất lợi với hần.

Hần không dám nhúc nhích, hần biết nếu mình thiếu kiên nhẫn trước sẽ bị này sáu con sói này xé xác ăn vào bụng.

Hiện tại cách sáng suốt duy nhất, chính là ném đứa nhỏ này. Đám sói này sẽ giải quyết con mồi gần miệng trước, hần cũng có đủ thời gian rời đi.

Thân thể nhỏ nhỏ mềm mại ở trong lòng hần khóc nức nở đến phát run, nhỏ giọng nghẹn ngào, “Chú ơi cháu sợ lắm, cứu cháu với, cháu sợ lắm!”

Đôi mắt tối đen của Thiện Minh gắt gao nhìn chằm chằm cặp mắt sáng xanh của bọn dã thú, hần trầm giọng nói: “Mày muốn sống không?”

Đứa nhỏ ngẩn người, dường như dự cảm đến cái gì, càng thêm dùng sức ôm chặt Thiện Minh, đầu liều mạng dúi trong lòng hần, hần không thể tiến vào trong thân thể hần.

“Mày muốn sống tiếp thì xuống khỏi người ta, đứng ở chỗ này làm mồi.”

Đứa nhỏ khóc kêu một tiếng, “Không cần! Không cần!” Nó ôm cứng lấy Thiện Minh, “Không cần!”

Thiện Minh cứng rắn đem cánh tay đang cuốn lấy cổ hần mở ra, đôi mắt băng lãnh nhìn vào mắt đứa nhỏ, “Mày hãy nghe cho kỹ, ta không có nghĩa vụ cứu mày, chỉ có mày mới có thể cứu chính mình. Ta cho mày một cơ hội, mày đứng đây làm mồi, ta đi lấy súng. Ta ôm mày thì không chạy được, cho nên ta sẽ không mang mày theo, ta sống được thì mới có thể cho mày cơ hội sống sót, nếu mày không cần cơ hội này, ta đây liền giết mày cho sói ăn luôn, miễn phải liên lụy đến ta.”

Thẩm Trường Trạch giật mình ngẩn ra nhìn Thiện Minh, nó đã quên khóc, đã quên kêu, càng quên cầu xin, nó nhìn ánh mắt người đàn ông này, lạnh khốc mà vô tình.

Nội tâm nhỏ bé của nó đột nhiên nảy lên một cơn phẫn nộ cùng oán hận. Nó không tin lời người này nói, người này nhất định sẽ ném nó bỏ chạy. Người này không có tình cảm, hần là ma quỷ, hần sẽ không trở về cứu mình, hần nhất định sẽ vứt bỏ nó mà chạy trốn chết.

Thiện Minh cảm giác được thân thể đứa nhỏ thả lỏng xuống, không còn gắt gao quấn chặt lấy hắn. Hắn đem đứa nhỏ thả xuống dưới.

Thẩm Trường Trạch ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy oán hận, nó nhỏ giọng nói: “Ông sẽ không cứu tôi.”

Thiện Minh nắm cầm nó lên, lạnh nhạt nói: “Cứ cho ta không cứu mày thì cũng là số mệnh của mày.” Hắn nhét cây đuốc vào tay đứa nhỏ, “Đứng ở chỗ này không được cử động, nếu sói tới gần mày thì liều mạng vùng cây đuốc lên.”

Thiện Minh đứng lên, dưới chân dâng lên một luồng sức mạnh, đó là sức mạnh bộc phát trong đường cùng, hắn biết tốc độ hắn chạy trốn quyết định đứa nhỏ này có thể sống sót hay không.

Hắn gầm lên một tiếng, khiến cho bầy sói chú ý, sau đó thân thể mạnh mẽ bật lên, hướng chỗ hành lý của hắn co chân chạy như điên.

Gần như cùng lúc đó, bầy sói điên cuồng mà theo sườn dốc nhảy xuống dưới, tốc độ kinh người.

Thiện Minh khi đến gần đồng lửa thì lẩn một vòng, cầm súng tự động và súng lục lên, sau đó từ mặt đất nhảy lên chạy trở lại.

Vừa quay lại hắn liền ngậy người, cây đuốc bị ném xuống đất, Thẩm Trường Trạch đã không còn thấy bóng dáng.

Một đám sói tất cả đều hướng vào rừng cây mà đuổi theo.

Thiện Minh lớn tiếng mắng một câu “Shit!”.

Đứa nhỏ này không hề tín nhiệm hắn.

Tuy nhiên, quả thật đứa nhỏ kia cũng không có lý do gì tín nhiệm hắn, chỉ là nó đã làm chuyện ngu xuẩn, nó chạy ra khỏi phạm vi mà Thiện Minh có thể cứu mình.

Thiện Minh đối với việc có đi cứu nó có chút do dự trong nháy mắt, bước chân dừng lại một chút, con sói đầu đàn đã sắp lủi vào rừng cây.

Hành động của Thẩm Trường Trạch khuấy rầy toàn bộ kế hoạch của hắn, vốn hắn định một phát súng bắn chết con sói đó, sau khi nó chết thì bọn sói khác sẽ vì không có thủ lĩnh mà bại lui, đây là cơ hội duy nhất hắn có thể nghĩ đến để hai người đều có thể sống sót.

Chỉ là mong muốn một đứa nhỏ năm tuổi có thể phối hợp với mình cũng quả thật là vọng tưởng. Thiện Minh không hề nghĩ nhiều, giờ súng bắn hai phát, một phát trúng vào con sói chạy sau cùng, phát còn lại rơi vào khoảng không.

Thiện Minh cầm súng tự động hướng rừng cây mà đuổi theo.

Sau khi rời xa đồng lửa, trong rừng cây tối đen một mảnh, tầm nhìn cực thấp, Thiện Minh chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng nhảy lên di chuyển dưới ánh trăng lại căn bản không thể nhắm trúng. Hắn vừa chạy vừa bắn loạn mấy phát về trước mặt, hắn không hy vọng có thể bắn trúng sói, chỉ cần có thể dọa chúng nó là được.

Rất nhanh, hắn liền nhìn thấy bóng đen nhảy sang bốn phía bên cạnh, hắn biết bọn sói này sẽ bắt đầu vây đánh. Dựa vào hai cái chân ngắn của đứa nhỏ kia thì chắc chắn không chạy được xa đã bị sói đuổi theo, nhất định nó đang ở phía trước cách đó không xa.

Sau khi xuyên qua khu rừng, trước mắt xuất hiện một vùng sáng ảm đạm, Thiện Minh nhận ra đó là một dòng sông nhỏ, đứa nhỏ thì chìm thân thể trong nước, gần như chỉ lộ ra cái mũi và đôi mắt. Năm con sói kia phía trước phía sau vây quanh dòng sông, dường như chúng sợ nước nên không dám mạo hiểm hành động.

Thiện Minh cũng không biết nên nói đứa nhỏ này số may hay là đầu óc còn đủ dùng, còn biết nhảy xuống sông chứ.

Sói là động vật cực kì cẩn thận, chúng nó cẩn thận cho Thiện Minh thời gian.

Nhưng bọn sói này rất nhanh đã phát hiện Thiện Minh, một con quay đầu nhìn hấn một cái liền nhanh chóng lùi lại, bốn con sói khác cũng nhảy lên vào trong rừng.

Thiện Minh giơ súng muốn bắn nhưng chỉ trúng vào khoảng không. Hấn không dám đứng ở trong rừng cây, chạy nhanh hướng tới chỗ Thẩm Trường Trạch.

Vừa chạy ra đi vài bước liền cảm thấy phía sau lưng có gió, hấn không chút suy nghĩ xoay người bắn một phát, phát này bắn không trúng. Hấn nhìn thấy năm con sói kia ba trước hai sau chạy tới chỗ hấn, hơn nữa còn không chạy theo đường thẳng.

Bọn súc sinh này! Thiện Minh mắng to trong lòng, hấn lại nâng tay bắn tiếp, rốt cuộc bắn trúng con ở gần chính giữa nhất, lúc này một con sói chỉ cách hấn khoảng hai, ba mét, nhảy dựng lên về phía hấn.

Thiện Minh vung báng súng lên hung hăng nện vào mặt nó, súng tự động bay ra ngoài. Thiện Minh cúi người một cái, tránh thoát một con sói khác nhào tới, sau đó rút dao găm trong giày ra, ngã xuống đất thật mạnh, hung hăng vung tay lên, bụng của con sói đang nhảy tới trên đầu hấn bị xé rách thành một cái miệng đầy máu, nó liền tru lên rồi ngã xuống đất không động đậy.

Thiện Minh vội lặn về phía sau, một con sói cắn lấy đôi giày quân đội của hấn, răng nhọn trong nháy mắt cắm vào thịt, Thiện Minh hét to một tiếng, rút ra Browning bên hông bắn vào đầu nó hai phát.

Hai con sói chạy cuối cùng bỏ nhào vào người hấn, bắt đầu điên cuồng cắn xé.

Thiện Minh lấy cánh tay gắt gao che cổ mình, dao găm sắc bén vung qua lại, Browning xạch xạch xả ra liên tục, sau 9 phát đều bắn vào khoảng không, Thiện Minh hung hăng dùng súng đâm vào mắt một con sói, sau đó giơ tay chém xuống, cắt đứt cổ nó.

Một sói khác sau khi cắn xuống một miếng thịt trên đùi hấn, cho dù ngửi được mùi máu tươi mê người cũng không tiếp tục tấn công nữa, dưới sự triệu hồi của sói đầu đàn liền chạy trốn chết.

Toàn bộ quá trình chẳng qua chỉ phát sinh trong trong vài phút ngắn ngủi, nằm trên đất là ba cái xác sói, cùng với một người máu me đầy người.

Thiện Minh thở hổn hển, trừng to mắt nhìn bầu trời tối đen, vẫn không nhúc nhích.

Đứa nhỏ từ dưới sông đi lên, chạy đến bên người hấn, khóc gọi hấn, “Chú ơi.....”

Thiện Minh nhìn nó một cái, nâng tay lên tát nó một cái thật mạnh. Đánh đứa nhỏ lão đảo té ngã xuống đất xong, hấn nói giọng khàn khàn: “Ta đã bảo mày phải đứng tại chỗ.”

Đứa nhỏ bỏ nhào vào người hấn, “Chú à, cháu xin lỗi, chú chảy nhiều máu quá, làm sao đây, làm sao đây?”

Thiện Minh nhịn đau ngồi dậy, “Không chết được.”

Hấn kiểm tra một chút miệng vết thương của mình, đùi, cánh tay, chân đều bị sói cắn, nhưng ngoài cánh tay ra thì các vết thương khác cũng không nặng lắm, cực may mắn là không bị thương ở những nơi hiểm yếu.

Mấy vết thương này nếu là bình thường thì không đòi mạng Thiện Minh được, nhưng ở cái khu rừng quỷ quái kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay này, hấn cũng bắt đầu lo lắng cho mình không có cách nào sống mà đi ra ngoài được.

Hấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc lóc của Thẩm Trường Trạch, trong lòng tràn ngập khinh thường.

Một sinh vật yếu đuối đi khắp nơi đều cần người bảo vệ, đối với thế giới này không có bất cứ cống hiến gì, còn có thể liên lụy người khác. Sinh vật như vậy cực kì thích hợp làm thức ăn của kẻ mạnh, trong quan niệm của Thiện Minh, nó vốn không có giá trị sống sót.

Nhưng mình thế mà lại đi cứu một cái đồ bỏ như vậy.

Thiện Minh không muốn đi nghỉ vì sao mình cứu nó nữa, hấn làm việc chỉ bằng sở thích, cứu thì cứu đi, nghỉ vì sao thì làm được cái rắm gì.

Hấn chỉ huy nói: “Nhặt súng của ta lại đây.”

Đứa nhỏ lau nước mắt trên mặt, chạy tới nhặt tâm can bảo bối Mp5 và Browning của Thiện Minh về.

Thiện Minh chống mp5 đứng lên, khập khiễng đi đến trước mặt một cái xác sói, hừ một tiếng, “Thịt sói cũ còn chưa ăn hết đã có cái mới để ăn rồi.” Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Thẩm Trường Trạch, đem con dao máu chảy đầm đìa tới trước mặt nó, “Mày tới.”

Đứa nhỏ nhếch miệng, dùng bàn tay run rẩy cầm lấy con dao. Nó nhìn đầu của con sói vừa mới tắt thở kia, hai tay nắm chặt con dao, cắn răng một cái, hung hăng cắm vào trong thịt, máu tươi còn chưa đông liền văng lên mặt nó.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Thiện Minh xử lý vết thương trên người xong thì bắt đầu thu thập hành trang tính toán rời khỏi nơi này thật nhanh.

Cho dù thân thể đau đớn và mỗi một đã đến cực hạn mà người bình thường có thể chịu được, hắn cũng không thể lơ lỏng phía sau. Thiện Minh biết tình huống của hắn càng ngày càng khó coi, nếu còn không có thuốc và được điều trị, hắn sẽ chết ở chỗ này.

Tuy rằng bị thương ngoài ý muốn nhưng phát hiện sông ngòi cũng là thu hoạch lớn, chỉ cần dọc theo sông ngòi đi xuống nhất định sẽ đến chỗ có người sống. Nếu số hắn đủ may, có thể giữ lại được cánh tay mình.

Hắn nhin đau thu thập hết vào ba lô, sau đó ném tới trước mặt Thẩm Trường Trạch, “Từ giờ trở đi mày công nó.”

Ba lô kia không phải quá nặng, có đạn dược và mấy thứ thuốc trị thương cơ bản, nhưng đối với một đứa nhỏ năm tuổi mà nói cũng là gánh nặng không nhỏ. Nhưng đứa nhỏ không làm nũng cũng không oán giận, nhắc lên công trên lưng mình.

Thiện Minh nhặt một cành cây thô làm gậy chống, khập khiễng theo dòng sông ngòi đi xuống hạ lưu.

Đứa nhỏ đi bên người hắn, nhẹ giọng nói, “Chú à, cảm ơn chú.”

Thiện Minh không quan tâm nó, bây giờ hắn cảm thấy nói chuyện là việc lãng phí thể lực.

“Nếu gặp được ba của cháu, nhất định ông ấy sẽ cảm ơn chú rất hậu hĩnh, ba cháu rất lợi hại.” Đứa nhỏ nói xong thì trộm liếc hắn một cái, thấy Thiện Minh không có phản ứng thì trong lòng thực thất vọng.

Hắn trầm mặc một lúc lâu, sau đó nhỏ giọng than thở, “Chú ơi, chú sẽ đưa cháu về nhà sao?”

Thiện Minh cuối cùng cũng mở miệng, “Sẽ không.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ suy sụp, “Tại sao lại không? Chú ơi, chú đưa cháu về nhà đi, ba cháu sẽ cho chú rất nhiều tiền, chú đưa cháu về nhà đi.”

Thiện Minh nói: “Đến chỗ nào có người thì mày tự nghĩ biện pháp. Từ giờ trở đi đừng nói chuyện với ta nữa.”

Thẩm Trường Trạch há miệng thở dốc, cuối cùng đem lời nói đến bên miệng nuốt trở vào.

Bởi vì chân Thiện Minh bị thương, tốc độ di chuyển so với trước không thể bằng được, đi một chút lại phải dừng lại, hết một ngày mới đi được hơn hai mươi dặm đường, nhưng cũng may một đường không gặp cái gì nguy hiểm. Thiện Minh có thể cảm giác được rõ ràng mật độ cây cối xung quanh giảm xuống, động vật thường lui tới cũng càng ngày càng ít, điều này nói lên bọn họ đi đúng rồi, bọn họ đang đi tới nơi tập trung con người.

Buổi tối bọn họ vẫn đốt lửa nghỉ ngơi như thường, Thiện Minh cảm giác được xung quanh an toàn rất nhiều, nhưng vẫn như cũ không dám thả lỏng cảnh giác, tính toán cùng Thẩm Trường Trạch thay nhau gác đêm.

Đứa nhỏ cầm đồng hồ của hắn, chủ động đi đến trên người hắn, còn cẩn thận nhìn hắn, như thể sợ hắn cự tuyệt.

Thiện Minh liếc mắt nhìn nó, sau đó nhắm hai mắt lại, “Một giờ nữa đánh thức ta.”

Đứa nhỏ thở phào tiến vào hắt trong lòng, tìm kiếm chỗ có thể làm mình thấy ấm áp, “Cháu sẽ không ngủ.”

Một giờ sau Thiện Minh bị đánh thức đúng giờ, sau đó hắt gác đêm ba giờ, để Thẩm Trường Trạch ngủ. Bọn họ cứ như vậy thay nhau nghỉ ngơi, sống qua một buổi tối.

Ngày hôm sau khi sắp đến hoàng hôn, bọn họ vượt qua một ngọn núi, cuối cùng cũng nhìn thấy một ngôi làng.

Đứa nhỏ kích động hét to vài tiếng, thân thể nhỏ nhỏ bị hành lý đè nặng nhảy lên thật cao.

Thiện Minh thở dài một hơi.

Bọn họ đi xuống núi nhanh hơn, ở dưới chân núi gặp được một người bản địa mang con đi đón củi.

Người đàn ông trung niên kia khi nhìn bọn họ thì đầu tiên là hoảng sợ, lập tức định đến gần xem thế nào.

Sự cảnh giác của Thiện Minh rất mạnh, bàn tay hạ xuống chạm tới súng lục bên hông.

Người đàn ông kia đi tới xì xà xì xồ nói một đồng tiếng Myanmar, bọn họ nghe cũng không hiểu. Cuối cùng ông ta nóng nảy, quay sang nói vừa đứa con mình cái gì đó, đứa trẻ kia liền quay đầu chạy về hướng làng mình, người đàn ông thì xoay người cúi thấp lưng, ý là muốn công Thiện Minh.

Thiện Minh lạnh lùng nhìn hắt, chống gậy bước tới phía trước.

Người đàn ông thấy Thiện Minh không để ý tới hắt, liền kéo cánh tay nhỏ của Thẩm Trường Trạch, khoa tay múa chân để nó cho mình công.

Đứa nhỏ nhìn khuôn mặt ngăm đen gầy gò, sợ hãi lui tới bên người Thiện Minh.

Người đàn ông không có cách nào, đành phải đi phía trước dẫn đường.

Khi sắp đến cổng làng thì có một đám người chạy ra đón, dẫn đầu là một người da trắng cao lớn khôi ngô.

“Thiện!” Hắt vẫy tay với Thiện Minh từ rất xa.

Thiện Minh nhìn thấy bọn họ liền không đi nữa, ném gậy ngồi xuống đất.

Người da trắng kia chạy đến bên cạnh hắt, cười lớn vỗ bờ vai của hắt, “Cuối cùng cũng tìm được chú mày, sao lại biến thành bộ dạng kinh dị thế này?”

Thiện Minh trừng mắt nhìn hắt một cái, “Đừng nhiều lời, nơi này có cái gì giống như bác sĩ không, nếu không thì chúng ta lập tức về căn cứ.”

“Thân thể bầm dập này của chú mày tốt nhất nên mau chóng chữa cho ổn đã.” Hai thôn dân phía sau nâng một cái cáng lại gần, hắt chỉ vào cáng, vui cười nói: “Cần ta ôm chú mày không, tiểu mỹ nhân?”

Thiện Minh tự mình ngồi lên cáng, “Jobert, tôi muốn nói chuyện với lão đại.”

“Đừng nóng vội.....” Ánh mắt Jobert dừng trên người Thẩm Trường Trạch, “Hả? Sao ở đây lại có đứa nhỏ? Chú mày sinh?”

“Thú lắm, tôi nhặt về đây.”

Đứa nhỏ không rõ nhìn hai người, bọn họ bô bô nói thứ ngôn ngữ nó nghe không hiểu, nó kéo kéo ống tay áo Thiện Minh, “Chú ơi.....”

Jobert ngồi xổm xuống, dáng người cường tráng như gấu bao phủ toàn bộ đứa nhỏ trong cái bóng của hắt, hắt cố gắng nặn ra một nụ cười hòa ái, dùng cái giọng Trung Quốc méo mó nói, “Hi, chào bé.”

Đứa nhỏ bị vết chém trên mặt hắt và hình thể khổng lồ làm cho sợ tới mức dựng thẳng người. Nó lập tức nhào tới người Thiện Minh, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, “Chú, hắt là ai vậy? Là bạn của chú sao?”

Thiện Minh đẩy nó từ trên người mình xuống, “Cút ngay!”

Ngay sau đó đứa nhỏ liền bị Jobert nhấc lên như nhấc gà, người dân cũng theo hấn đứng lên, nâng Thiện Minh đi vào trong làng.

Đứa nhỏ sợ tới mức oa oa gọi bầy, “Chú ! Chú ơi ! Chú đi đâu vậy ? Chú ơi !”

Jobert hướng nó lộ ra một cái miệng đầy răng trắng bóng.

“Lão đại phái ra vài người tìm chú mày ở thôn xóm phụ cận và trong núi. Chúng ta đều cảm thấy chú mày không chết được, có điều quả nhiên ta là người đầu tiên phát hiện chú mày, biết vì sao không?” Jobert gọt quả táo tiếp theo, nhét vào miệng mình, “Bởi vì ta là một người trời sinh có thể giám định và thưởng thức, ta có ra-đa phát hiện tiểu mỹ nhân đó.”

Thiện Minh vừa đổi thuốc, bởi vì quá mệt mỏi nên cũng lười cùng hấn nói đùa, không quan tâm hấn nữa.

“Nhưng mà mặt chú mày sao lại sưng như vậy? Pearl nhìn thấy thì nhất định sẽ thương tâm, chú mày nát mặt cũng chẳng sao, nhưng nếu làm nữ thần Pearl của ta thương tâm, ta nhất định không tha cho chú mày đâu.”

Thiện Minh mắng: “Anh con mẹ nó có thể cảm miệng không, tôi muốn ngủ một giấc.”

Jobert lại gọt một quả táo, vừa định đưa vào miệng mình thì đột nhiên nhìn thấy Thẩm Trường Trạch đang nép vào bên giường Thiện Minh, liền cầm dao vào miếng táo đưa đến trước mặt nó, “Bé con, ăn táo không?”

Đứa nhỏ nghe không hiểu hấn nói gì, nhưng táo kia với nó có sức hấp dẫn thật lớn. Nó do dự nhìn Jobert, cuối cùng cố lấy dũng khí rút miếng táo ra khỏi con dao, nhét vào miệng.

Jobert rất có hứng thú nói với Thiện Minh, “Thiện, làm sao mà chú mày nuốt được nó ? Sao ở chỗ quý quái kia mà lại nuốt được trẻ con?”

Thiện Minh hung ác trừng mắt nhìn hấn, “Tôi muốn ngủ, anh có thể lặn.”

Jobert bĩu môi, “Được rồi, ta đi liên hệ với lão đại, phái người tới đón chúng ta.” Hấn đứng lên vươn tay với đứa nhỏ, cười, “Bé con, đi chơi với ta không?”

Đứa nhỏ sợ tới mức lặn lông lốc trên giường, nép vào người Thiện Minh.

Jobert chán nản đi ra ngoài.

Đợi sau khi Jobert đi ra ngoài, Thiện Minh đưa tay tóm lấy Thẩm Trường Trạch ném xuống đất, “Mày cũng đi ra ngoài.”

Thằng bé nhỏ giọng nói, “Cháu ở đây được không? Cháu sẽ không nói lời nào.”

Thiện Minh thật sự quá mệt mỏi, lười so đo với nó, nhắm mắt lại nặng nề ngủ.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Thiện Minh ở ngôi làng nhỏ tĩnh dưỡng ba ngày. Tổ chất thân thể hấn rất mạnh, Jobert lại mang đến được phẩm rất tốt, cho dù thầy thuốc mời đến y thuật không cao minh thì cũng thành công giúp thương thể của hấn dần ổn định.

Đến ngày thứ ba người được phái tới đón bọn họ đến.

Thẩm Trường Trạch đứng ở trong phòng Thiện Minh, khi thấy một chiếc xe Hummer từ đầu làng đến gần, Jobert đứng từ xa hướng bọn họ hô vài câu, chiếc kia xe dừng lại trong sân, từ trên xe một người vạm vỡ và một người phụ nữ có làn da nâu nhảy xuống.

Người da trắng kia và Jobert không cách biệt nhiều lắm, tuổi khoảng hơn ba mươi, thân hình khô ngô, nhưng người phụ nữ này lại cực kì khác biệt, Thẩm Trường Trạch chưa bao giờ nhìn thấy cô gái nào có dáng vẻ phong tình yêu dã như thế.

Nàng mặc một chiếc áo sát nách bó sát màu đen và quần shorts ngắn đến đùi, bộ ngực nàng cao ngất, vòng eo mảnh khảnh, cặp đùi thon dài rắn chắc, dong đưa theo từng bước chân của nàng, làm vẻ xinh đẹp và hoang dã không thể dùng ngôn ngữ hình dung của nàng phát ra đến cực hạn.

Người dân ở đây nhìn nàng nhìn đến choáng váng.

Jobert thân thiết nói, “Pearl, mấy người đã đến rồi.”

Nàng lắc lắc mái tóc dài đen nhánh, gợn sóng trong đôi mắt đẹp thâm thúy lưu động, hỏi Jobert, “Người đâu?”

Jobert chỉ chỉ căn nhà cỏ trước mắt bọn họ, “Bên trong.”

Pearl lấy ở trong xe một cái hòm sắt cực lớn ra, nhìn qua ước chừng nặng đến mấy chục cân, nàng dễ dàng khiêng lên vai đi vào trong phòng.

Đứa nhỏ nghển cổ nhìn nàng.

Perl cau mày nhìn đứa nhỏ, tưởng là trẻ con trong làng nên không để ý. Nếu không cẩn thận chú ý, nàng không phân biệt được người Trung Quốc và người Myanmar có gì khác nhau.

Thiện Minh từ trên giường ngồi dậy, “Pearl.”

Trong nháy mắt khi Pearl thấy hắn, trên mặt hiện lên nhu hòa mà phụ nữ nên có. Nàng đi đến bên giường, xoa lên mặt Thiện Minh, nhẹ nhàng hôn bờ môi của hắn, “Em rất lo cho anh.”

Thiện Minh cười, “Anh không chết được.”

Pearl vỗ vỗ mặt hắn, đứng dậy mở hòm sắt ra, tất cả bên trong đều là dụng cụ chữa bệnh và dược phẩm, nàng nói: “Trước hết em sẽ xử lý đơn giản cho anh, sau đó chúng ta lập tức rời khỏi nơi này, lão đại đang đợi anh trở về.”

Pearl là thầy thuốc của quân đoàn lính đánh thuê bọn hắn, bởi vì vẻ đẹp tuyệt hảo và thực lực rất mạnh mẽ, ở trong đoàn có địa vị cực cao.

Perl đem miệng vết thương bị thầy thuốc xử lý sứt sẹo của Thiện Minh xử lý một lần nữa, băng bó cẩn thận từng chút, sau đó cho hắn truyền dịch.

Sau khi ăn cơm trưa, Jobert cùng một người da trắng khác theo tới là Cosky tính toán đưa Thiện Minh lên trên xe, khởi hành quay về căn cứ lâm thời của bọn họ.

Nhưng Thiện Minh không muốn giống như một phế nhân bị nâng đến nâng đi, hắn còn có một chân hoàn hảo không tổn hao gì, hơn nữa ở đây được ăn được uống được nghỉ ngơi tốt, hắn hoàn toàn có thể tự mình đi.

Jobert cho người trong làng một khoản tiền, cũng bảo bọn họ chuẩn bị thức ăn nước uống mang lên trên xe.

Thẩm Trường Trạch tuy rằng nghe không hiểu bọn họ nói chuyện, nhưng nó nhận ra bọn họ muốn đi, vì thế gắt gao đi theo bên người Thiện Minh.

Thiện Minh đi hai bước, đột nhiên nhớ tới ra bên chân mình còn có một đứa nhỏ, hắn dừng lại, cúi đầu nhìn nó.

Pearl cũng hiếu kỳ nhìn đứa nhỏ kia.

Jobert ở phía sau nàng nói, “Đó là Thiện nhất được, giống hắn, là người Trung Quốc.”

Pearl chớp mắt, nhỏ giọng nói, “Người Trung Quốc đều lớn lên xinh đẹp như vậy sao?”

Jobert nhún vai, “Tôi cũng chưa thấy nhiều, nhưng mà.....” Hắn lấy lòng cười, “Tôi tin rằng mọi cô nàng Amazon đều mê người giống như cô.”

Pearl cười tùm tùm sờ sờ đám râu ngắn ngủn của hắn, cho hắn một cái hôn lên gò má.

Đứa nhỏ ngẩng đầu nhìn Thiện Minh, “Chú ơi, chú muốn đi đâu?”

“Ta đi đâu cũng không liên quan đến mày, mày không cần đi theo ta nữa.”

Đứa nhỏ mở to hai mắt nhìn, “Chú muốn bỏ cháu ở đây?”

“Nơi này có ăn có uống lại có người, ta sẽ không đưa mày về nhà, chính mày phải tự nghĩ cách đi.”

Đứa nhỏ ôm chặt đùi hắn, nó biết Thiện Minh nói thật, sợ hãi vì sắp bị vứt bỏ chiếm đầy tâm hồn non nớt của nó, “Chú, chú đừng bỏ cháu, cháu không muốn ở đây!”

Nơi này một câu người ta nói nó cũng không hiểu, nó không muốn ở đây, nó không muốn bị vứt bỏ!

Thiện Minh cảnh cáo nó, gần như dùng gậy chống gõ lên đùi, “Buông ra.”

“Không muốn! Không muốn! Chú đừng bỏ cháu, dẫn cháu đi với, cháu không muốn ở đây, cháu nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, cháu sợ lắm, chú ơi, van cầu chú dẫn cháu đi.” Nước mắt đứa nhỏ lăn rơi xuống, lập tức làm khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên ướt át, nhìn qua đặc biệt đáng thương.

Pearl hỏi Jobert, “Có phải đứa nhỏ kia luyến tiếc Thiện?”

“Chắc vậy, tôi cũng nghe không hiểu, nhìn qua thật đáng thương.”

Thiện Minh lạnh nhạt nói: “Ta có lý do gì để mang mày đi, mày là trời buộc, với ta không có giá trị.”

“Chú ơi — dẫn cháu đi, van cầu chú đừng bỏ cháu.” Đứa nhỏ sợ tới mức cả người đều phát run. Thiện Minh cho dù lãnh khốc và hung ác nhưng cũng là duy nhất có thể cùng nó trao đổi, hơn nữa khi nó gặp nguy hiểm hắn đã cứu nó, đứa nhỏ tuy rằng sợ hắn nhưng trong lòng đối với hắn tràn ngập ỷ lại. Nếu Thiện Minh cứ như vậy bỏ lại nó, nó biết mình cả đời cũng không có cơ hội gặp lại ba mẹ mình. Cho nên nó ôm cứng lấy đùi Thiện Minh, cho dù hắn uy hiếp độc ác như thế nào cũng không chịu buông tay.

Jobert nói: “Thiện, nó muốn đi cùng chú mày sao? Nó thật đáng thương mà.”

“Chúng ta cũng không phải tổ chức từ thiện gì, vì sao phải mang nó theo?”

Cho dù đứa nhỏ nghe không hiểu bọn họ nói gì nhưng từ giọng nói của Thiện Minh cũng có thể đoán được một hai, nó ôm đùi Thiện Minh như thể ôm một cọng cỏ cứu mạng, Thiện Minh có gỡ thế nào cũng không được.

Nó lớn tiếng khóc, nó chỉ có năm tuổi, sợ hãi vì bị vứt bỏ làm cả người nó run bần bật.

Ba người khác của quân đoàn đều đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt, muốn xem xem Thiện Minh sẽ kết thúc chuyện này thế nào.

Thiện Minh nhìn đứa nhỏ ôm đùi hắn khóc, cảnh tượng trước mắt có làm hắn có chút hoảng hốt trong nháy mắt. Hình ảnh đứa nhỏ này, phản phát đề lên hình ảnh chính mình năm đó.

Mười mấy năm trước, hắn cũng cứ dạo chơi sát ranh giới sinh tử như vậy, sau đó được cha mang vào thế giới tanh máu này. Cho dù bây giờ hắn vẫn cứ đi sát ranh giới ấy như cũ nhưng hắn đã đủ mạnh mẽ, mạnh đến mức có thể nắm giữ sự sống chết của bản thân.

Nhưng mà vận mệnh của đứa nhỏ này lại bị người khác nắm trong tay, có lẽ nó vĩnh viễn không có cơ hội trở nên mạnh mẽ để có thể lựa chọn sống hay chết.

Như vậy, có nên cho nó cơ hội này không? Trong lòng Thiện Minh hiện lên một tia chần chờ.

Hắn nhìn đứa nhỏ hỏi: “Mày muốn đi theo ta?”

Đứa nhỏ khóc đến khó thở, nghe được hắn hỏi như vậy thì vội vàng gật đầu.

Thiện Minh lộ ra một nụ cười tàn khốc, “Nếu mày nhất định muốn đi theo ta, ta có thể mang mày đi. Nhưng ta sẽ không đưa mày về nhà, từ nay về sau mày phải sống theo cách ta cho mày, có lẽ so với điều đó thì mày ở lại cái làng này còn có thể có hạnh phúc.” Thiện Minh dừng một chút, “Mày còn muốn theo ta đi sao?”

Đứa nhỏ chỉ do dự một chút, liền lập tức gật đầu. Nó không biết đợi nó là một số phận như thế nào, nhưng nó biết nếu nó ở lại ngôi làng hoang vu này, cả đời này nó cũng không ra được.

Thiện Minh hừ cười một tiếng, “Lên xe đi.”

Hắn lên xe trước, hài tử vắt vả trèo lên theo, thuần thực chui vào trong lòng hắn, cuộn mình thành một khối. Nó vừa chùi nước mắt, vừa vụng trộm đánh giá ba người của quân đoàn, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ bừng nhìn qua trông càng đáng thương.

Ba người đưa mắt nhìn nhau.

Trong tình huống không có mệnh lệnh, bọn họ không có quyền can thiệp khác hành động của thành viên, Thiện Minh có nên mang một đứa nhỏ về không là phải có lão đại đến quyết định, bọn họ sẽ không lăm miêng.

Không ai có thể đoán trước được, hứng thú nhất thời của Thiện Minh đối với bọn họ và cả quân đoàn lính đánh thuê mỗi người mà nói, sẽ sinh ra ảnh hưởng lớn lao đến thế nào.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Chạy việt dã bảy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng về tới căn cứ lâm thời của quân đoàn lính đánh thuê ở Myanmar.

Đứa nhỏ ở trong lòng Thiện Minh ngủ nửa ngày, ngủ no rồi nhàm chán dựa vào cửa kính xe nhìn bên ngoài. Một đường đến đây đều là phong cảnh tự nhiên không có gì thay đổi, hơn nữa nhìn qua trụi trụi xấu xấu, cũng không có gì đẹp.

Cuối cùng, xe quẹo vào một sơn cốc, sau khi đi qua một đoạn đường hẹp gập ghềnh, trước mắt liền trở nên rộng rãi, xuất hiện một mảnh đất bằng phẳng trống trải, xung quanh dựng rất nhiều lều trại hành quân.

Tuy rằng nói là lâm thời nhưng toàn bộ căn cứ cũng được sắp xếp có đường có lối, tài lực chủ thuê của bọn họ lần này tương đối hùng hậu, cung cấp cho họ không ít vũ khí tốt. Từ sau khi quân đoàn ở trong này dựng trại, ăn được uống được, phi thường tự tại.

Lối vào của căn cứ lối có người gác, cho dù nhìn thấy lái xe là chiến hữu quen thuộc thì vẫn như cũ không thả lỏng cảnh giác, lên xe kiểm tra rồi một vòng rồi mới thả bọn họ đi vào.

Cosky lái xe trực tiếp chạy đến vùng đất ở trung tâm có lều trại vây quanh, có một người da đen xách bình rượu, giả bộ đứng chắn ở phía trước xe. Cosky quay cửa kính xe xuống, lớn tiếng cười, “Dino, xem tôi có dám áp anh thành chocolate nhão không nào.” Nói xong trực tiếp lái xe xông tới chỗ hắn.

Dino cũng cười to theo, không tránh không né, kích thích hạ thân làm ra một động tác tục tĩu, cũng giơ ngón giữa với hắn.

Xe đi đến sát Dino thì đột nhiên quay đầu, ngừng lại.

Pearl nhíu mày nói: “Thiện bị thương đó, đừng thô lỗ như vậy.”

Cosky cười nói: “Tôi thấy hắn thật sự khỏe rồi, thẳng nhóc kia dính trên người hắn lâu như vậy mà cũng không thấy hắn nói mệt.”

Thiện Minh cười mắng: “Nó nặng được mấy cân? Cái ả Vera lẳng lơ kia dính trên người anh một buổi tối cũng không thấy anh nói mệt đâu.”

Jobert cười ha ha, hắn vỗ vai Thiện Minh nói: “Xuống xe, mau, lão đại nhớ chú mày muốn chết.”

Thiện Minh khập khiễng xuống xe, Thẩm Trường Trạch nhìn người đủ các màu da dần dần vây tới chỗ bọn họ, nhưng không thấy một người châu Á nào. Những người đó đều thân hình cao lớn, lưng hùm vai gấu, đứa nhỏ phi thường sợ hãi, chỉ muốn gắt gao đi bên cạnh Thiện Minh.

Nó thấy Thiện Minh xuống xe, chạy nhanh cũng muốn xuống xe. Nhưng xe Hummer với nó mà nói là rất cao, nó trèo lên đã thật vất vả, nhất thời tình thế cấp bách đã quên mình chân ngắn, lập tức vấp té trước cửa xe, sau đó mắt thấy cả người sẽ lăn từ trên xe xuống.

Nó hét lên một tiếng, “Chú ơi!”

Thiện Minh vội vàng xoay người, vươn tay chụp tới, chặn ngang nó lại. Thiện Minh chỉ cảm thấy cánh tay đau nhức nóng rát, hẳn biết miệng vết thương nứt ra rồi.

Pearl nhảy đến bên người hắn, “Thiện.....”

Thiện Minh ném đứa nhỏ xuống, “Anh biết, bảo bối, băng bó lại lần nữa cho anh đi.”

“Thiện.” Một giọng nói trầm thấp vang lên bên ngoài đám người, âm thanh này lộ ra vài phần ổn trọng nho nhã, cùng hình tượng binh lính càn quấy xung quanh không hợp nhau chút nào.

Nghe thấy thanh âm, đám người tự động tách ra, mở cho chủ nhân âm thanh một con đường.

Một người da trắng tóc vàng mắt xanh không nhanh không chậm đi tới, hẳn nhìn qua hơn hai mươi tuổi, mặc một chiếc áo len màu be và quần âu màu xám đậm, cao lớn anh tuấn, tác phong nhanh nhẹn, cả người tản ra hơi thở tao nhã, trông hẳn giống một ngôi sao Hollywood đi đóng phim chứ không phải đang trà trộn giữa một đồng người trung gian quốc tế thô tục đang lưu vong.

Thiện Minh ngẩng đầu, “Lão đại.”

Hắn là lão đại của quân đoàn lính đánh thuê “Du Chuẩn”, Al Maurell.

Al đi đến bên cạnh hắn, vỗ nhẹ nhẹ cánh tay hắn, thở dài, “Có thể sống trở về là tốt rồi.” Nói xong, ánh mắt hắn dừng trên người Thẩm Trường Trạch đang bám chặt ống quần Thiện Minh.

Al hơi hơi nhú mi, “Jobert khi ở trên đường đã nói chuyện với anh, nó chính là đứa nhỏ cậu mang về?”

Thiện Minh gật gật đầu, “Đúng, muốn vứt cũng không vứt được, anh xem.” Nói xong làm bộ lắc lắc đùi, đứa nhỏ lập tức ôm chặt lấy chân hắn, đề phòng nhìn Al.

Al nhún nhún vai, “Chúng ta cũng không phải là tổ chức từ thiện, cậu tính toán xử lý nó như thế nào?”

Thiện Minh vừa muốn mở miệng, một giọng nói quái dị đâm vào giữa bọn họ.

“A, trời ạ!” Một người da trắng gầy trơ xương đẩy đám người ra mà lách vào, sắc mặt hắn tái nhợt như quỷ, trong mắt lộ ra *** tà bất bình thường, trông mắt nhìn chằm chằm Thẩm Trường Trạch, phảng phất như giấy tiếp theo nước miếng sẽ chảy xuống. Hắn vừa kinh hô vừa đi tới chỗ Thẩm Trường Trạch, “Nơi này sao lại có một thiên sứ bé nhỏ như vậy? Tiểu mỹ nhân đáng thương, gây đến như vậy.....”

Đứa nhỏ sợ tới mức chạy trốn ra phía sau Thiện Minh, trong đôi mắt to đen bóng chỉ có sợ hãi.

Trong mắt Thiện Minh bỗng nổi lên sát ý, hắn ném gậy chống ra, một phát rút ra súng lục bên hông Jobert, khi cánh tay ghé tằm như cành cây khô của người kia sắp chạm tới Thẩm Trường Trạch, súng trên tay hắn đã vung vàng chìa vào hạ thân người kia.

Thân thể người kia lập tức cứng lại, trừng to mắt nhìn Thiện Minh.

Về mặt Thiện Minh dữ tợn, cũng hung ác trừng mắt nhìn hắn.

“Thiện, mày có ý gì?”

Thiện Minh dùng giọng nói lạnh lẽo mà tất cả mọi người đều nghe thấy nói: “Jim, từ nay về sau đứa nhỏ này là người của ta, mày dám chạm nó một cái, cho dù là nó rụng một sợi tóc thôi, ta liền cắt phân thân của mày xuống nhét vào mồm mày luôn.”

Jim biến sắc, trong mắt lộ ra ác độc, hắn lui ra phía sau một bước, cười dữ tợn nói: “Người của mày? Từ bao giờ mày cũng có khẩu vị này? Không phải mày chê ta ghê tằm sao?”

Thiện Minh nhả một ngụm nước miếng xuống đất, “Phi, ta vẫn chê mày ghê tằm như trước thôi. Nó là con ta.”

“Con? Ha ha ha ha, con?” Jim ôm bụng cười to, “Con chó da vàng đối trá, chẳng qua là bị mày giành trước một bước thôi.”

Thiện Minh cười lạnh nói: “Bây giờ mày muốn cướp cũng chưa muộn, muốn quyết đấu với ta sao?” Hắn trả khẩu súng lại cho Jobert, lộ ra sát ý dữ tợn, “Phương thức tùy mày chọn.”

Xung quanh không ai lên tiếng, không khí lạnh như muốn ngưng lại.

Cơ thịt trên mặt Jim dường như vận vẹo vì phẫn nộ, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Thiện Minh một cái, xoay người bỏ đi.

Không cho phép nội chiến giữa các thành viên là một quy định nghiêm khắc của quân đoàn lính đánh thuê, nhưng nếu thù hận giữa hai người không thể hóa giải được, bọn họ có thể tiến hành quyết đấu dưới sự chứng kiến của các thành viên khác, thẳng đến khi có một bên bị giết chết.

Đừng nói là Jim, trong quân đoàn lính đánh thuê này không có bất cứ người nào dám đáp ứng đơn đấu với Thiện Minh, thiếu niên phương Đông Phương tuổi trẻ tuổi này có năng lực giết chóc của ma quỷ.

Về mặt Al là đang xem kịch vui, trêu tức nói: “Thiện, nếu mà quyết đấu, anh nhất định cược cậu thắng.”

Thiện Minh nhìn bóng lưng Jim giống như con chó chịu tang (chỗ này thực sự ta hem hiểu là gì), lộ ra một nụ cười khát máu, “Anh chắc chắn không bị lỗ đâu.”

Hai tay Al khoanh trước ngực, nhún mày, “Cho nên..... nó là con của cậu?”

Thiện Minh giấu không được sự ghét bỏ liếc nhìn đứa nhỏ sợ tới mức cứng cả người, “Tuy rằng nó so với tôi năm đó vô dụng hơn nhiều lắm, nhưng mà..... cứ cho là đúng đi.”

Al phát phát tay với đám thành viên vây xung quanh xem náo nhiệt nói, “Các cậu mau đi làm việc của mình đi.”

Bọn người đi hết, Al lắc lắc đầu, “Này so với lúc cha nhận nuôi cậu không giống, anh cũng không đề nghị cậu phải làm như vậy.”

Thiện Minh vỗ vỗ vai Al, “Lão đại, ông anh à, tôi đã quyết định sẽ nuôi dạy nó. Cha đã thành công nuôi lớn chúng ta, tôi cảm thấy tôi cũng có thể nuôi lớn một đứa nhỏ, có vẻ rất vui đấy. Cái này xem như truyền thống tốt đẹp của quân đoàn lính đánh thuê chúng ta đi, để chúng ta có người kế tục.”

Đôi mắt xanh lam xinh đẹp của Al nhìn Thiện Minh thật sâu, phảng phất có thể nhìn thấu tâm hắn, “Tuy rằng cậu luôn nói có hôm nay sống hôm nay, chúng ta không có ngày mai, nhưng cậu vẫn luôn hy vọng khi mình chết có thể lưu lại thứ gì đó trên thế giới này, phải không? Thật giống như cha tuy đã chết nhưng ông đã để lại chúng ta.”

Thiện Minh cười lắc lắc đầu, hắn vỗ vỗ vai Al, “Al, tôi không nghĩ nhiều như vậy, tôi chỉ cảm thấy thú vị mà thôi. Anh yên tâm, tôi sẽ không để nó liên lụy chúng ta, nếu nó biến thành trói buộc của cả quân đoàn, tôi sẽ tự tay chấm dứt nó.”

Al khẽ thở dài một hơi, lộ ra một nụ cười tao nhã, “Em trai bốc đồng của ta.....”

Pearl đưa Thiện Minh vào lều trại chuẩn bị riêng cho hắn, hơn nữa còn nhanh nhẹn xử lý tốt miệng vết thương vỡ ra cho hắn.

Sau khi Pearl đi, trong lều chỉ còn Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch một lớn một nhỏ giương mắt nhìn nhau.

Đứa nhỏ lui tạt một góc, quay đầu nhỏ đánh giá toàn bộ lều trại, dường như rất hiếu kỳ.

Thiện Minh gõ bàn, “Rót cho ta chén nước.”

Đứa nhỏ chậm chậm đi rót cho hắn chén nước, có chút khiếp đảm đưa tới bên cạnh hắn.

Vừa rồi Thiện Minh giương cung bạt kiếm với cái người gây trở ngại kia làm đứa nhỏ vẫn bị ám ảnh đến tận bây giờ. Tuy rằng nó không hiểu bọn họ đang nói gì nhưng nó luôn cảm thấy có quan hệ với mình, hơn nữa còn là chuyện rất đáng sợ.

Thiện Minh uống nước xong, vẫy nó nói: “Mày lại đây.”

Đứa nhỏ chậm chạp đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn ngửa lên nhìn Thiện Minh, nhỏ giọng nói: “Chú ơi, chú sẽ đưa cháu về nhà sao?”

Thiện Minh lạnh mắt, “Ta sớm nói qua, ta sẽ không đưa mày về nhà, nếu ba mẹ mày đều chết, ngược lại ta có thể đưa mày đi gặp bọn họ.”

Đứa nhỏ nghe ra sự châm chọc của hắn, sợ tới mức rụt vai.

Thiện Minh nắm cằm nó, nhìn vào mắt nó, nói rõ ràng từng chữ: “Từ nay về sau, coi như ba mẹ mày đều đã chết, mày sẽ không trở lại bên bọn họ nữa. Từ giờ trở đi, mày sẽ là con ta.”

Đứa nhỏ mở to hai mắt nhìn, không dám tin nhìn Thiện Minh.

Sau khi nói ra những lời này, trong lòng Thiện Minh cũng dâng lên một dòng cảm xúc khác thường, hắn đột nhiên đầy hưng trí, cười tà nói: “Đến gọi ba nghe một chút.”

Môi đứa nhỏ run rẩy, hơi nước chậm rãi ngưng tụ trong hốc mắt, đột nhiên nó giãy khỏi tay Thiện Minh, hét lớn: “Tôi có ba, ông không phải ba tôi! Tôi muốn về nhà, tôi muốn mẹ!”

Thiện Minh không khách khí tát nó một cái, hai má non nớt của đứa nhỏ lập tức sưng lên.

Mắt Thiện Minh lộ ra hung quang, “Về nhà? Ta đã cho mày lựa chọn, ở trong cái làng kia hay là đi theo ta, cho dù là con đường nào mày cũng không thể về nhà. Bởi vì mày quá yếu, mày không có quyền lựa chọn. Nếu mày không muốn đi theo ta, mày cứ việc nói thẳng, ta bắn mày một phát là mày có thể về nhà.”

Thân thể đứa nhỏ run lên, ánh mắt đỏ bừng, trong mắt chứa đựng sợ hãi và oán hận.

Thiện Minh cười lạnh nói: “Nếu mày muốn ăn no mặc ấm không bị biến thành đồng tính luyến ái thì ngoan ngoãn mà đi theo ta, ta sẽ dạy mày làm thế nào để lấp đầy bụng, làm thế nào để bắn nát đầu kẻ uy hiếp đến mày!”

Đứa nhỏ lạnh run, nước mắt theo hai má chậm rãi chảy xuống.

Thiện Minh thấy đe dọa đã có hiệu quả, lại nhéo nhéo mặt nó, lộ ra một nụ cười ác liệt, “Gọi ba đi.”

Hai mắt đứa nhỏ nhắm lại, mơ hồ nhìn hắn, không chịu mở miệng.

“Khóc cái gì, đến, gọi ba đi. Theo ta là mày tốt số, về sau mày sẽ có cả đồng tiền lớn, mày có thể chơi những đứa con gái xinh đẹp nhất, có thể vung tiền như rác ở Monte Carlo, người còn có thể bỏ cổ những thằng mày thấy ghét. Này so với việc chết ở rừng rậm, bị sâu bọ cắn thành thịt nát thì tốt hơn nhiều.”

Đứa nhỏ cắn môi, trên mặt là biểu cảm vừa hận vừa sợ.

Thiện Minh vỗ vỗ hai má nó, giọng điệu mang uy hiếp nói: “Gọi, nếu không ta đưa mày cho đồ biến thái lúc này, phân thân của súc sinh kia so với cánh tay mày còn thô hơn, tra tấn thẳng nhóc con như mày cũng có cả trăm cách, mày muốn thử không?”

Tuy rằng đứa nhỏ cái hiểu cái không, nhưng nghĩ đến ánh mắt người da trắng kia nhìn nó vừa nãy, thật sự khiến nó ghê tởm và sợ hãi. Người trước mắt này cho dù đáng sợ nhưng ít nhất bọn họ nói cùng ngôn ngữ, ít nhất đã cứu nó, ít nhất có thể cho nó ăn. Cân nhắc hai phía, môi đứa nhỏ ngập ngừng, cuối cùng không cam nguyện nhỏ giọng gọi một tiếng, “Ba.”

Thiện Minh ngửa đầu cười ha ha, “Được đấy, thằng con mặt trắng của Thiện Minh ta.”

Nước mắt đứa nhỏ không ngừng rơi.

Thiện Minh cũng không có bao nhiêu đồng tình mà đổ lên người nó, hắn ngồi xe một ngày, có chút mệt mỏi, cởi hết áo khoác giấy tạt của mình ra, ném tới bên chân Thẩm Trường Trạch, “Giặt hết quần áo và tắm cho ta, à, đánh cả đôi giày này cho ta nữa, nước và chậu đều ở bên ngoài, mày đi ra ngoài là có thể nhìn thấy.” Thiện Minh chỉ huy xong liền thoải mái ngã xuống giường, “Khi nào ăn cơm chiều thì gọi ta, làm không xong việc mày cũng đừng ăn cơm.”

Đứa nhỏ nắm chặt góc áo, ánh mắt uất ức phần nộ gắt gao đâm vào gáy Thiện Minh, hận không thể trườn ra hai cái lỗ thủng. Nó nhìn như vậy một lúc lâu rồi mới hít hít cái mũi, từ mặt đất đứng lên, ôm quần áo bẩn của Thiện Minh lảo đảo đi ra ngoài.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Thiện Minh ngủ một giấc thẳng đến hoàng hôn. Gần đây ăn được ngủ ngon nghỉ ngơi tốt, mặc dù bị thương nhưng hắn vẫn cảm giác toàn thân tinh lực dư thừa, cả người đều sống dậy.

Ngủ no rồi đói bụng, hắn rời giường muốn tìm chút đồ để ăn. Vừa đi ra khỏi lều thì thấy Thẩm Trường Trạch ngồi lệch qua một bên chậu quần áo, ngủ khò khò.

Thiện Minh sững sốt một giây, lập tức nhớ ra là mình bảo nó giặt quần áo, hắn nhú nhú mày, nhìn quần áo vẫn ngâm trong chậu nước như cũ, nhắc chân đá đứa nhỏ một cái.

Đứa nhỏ nghiêng một cái rồi ngã xuống đất, sau đó chậm rãi bò dậy, xoa đôi mắt nhập nhèm ngẩng đầu nhìn Thiện Minh.

Thiện Minh đen mặt nhìn nó.

Đứa nhỏ dường như đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn đồng quần áo trong chậu, vẻ mặt ủy khuất, “Con không biết giặt quần áo.”

“Khi nào giặt xong thì ăn cơm lúc đó, hôm nay mày cứ chịu đói đi, phế vật.” Thiện Minh không hề quan tâm nó, khập khiễng đi ra phía sau lều tìm đồ ăn.

Hắn lấy từ phòng bếp ra nửa con vịt quay và một cốc bia, lại khập khiễng quay về lều của mình, sau đó hắn ngồi xếp bằng ở cửa lều, ăn ngay trước mặt đứa nhỏ.

Đứa nhỏ nhìn chằm chằm vịt quay được nướng vàng óng ánh sáng bóng, ánh mắt tỏa ánh sáng, không ngừng nuốt nước miếng.

Thiện Minh kéo xuống một cái chân vịt rồi ăn như hổ đói, hắn vừa uống bia vừa mồm to ăn thịt, hương vị tỏa ra bốn phía làm đứa nhỏ thèm ăn không chịu được, nhưng nó biết người này tuyệt đối sẽ không vì nó làm nũng hay khẩn cầu mà mềm lòng với nó. Nó hi vọng nhìn trong chốc lát, sau đó ủy khuất từ mặt đất đứng lên, bàn tay nhỏ thò vào chậu quần áo, nắm lấy cái áo khoác quân đội rất nặng mà lắc qua lắc lại trong nước.

Thiện Minh hừ lạnh một tiếng, “Bỏ vào chậu rồi dùng chân dẫm. Giặt quần áo cũng không biết, thật không hiểu nuôi mày làm cái gì.”

Hàng lông mi thon dài của đứa nhỏ hơi hơi chớp, cố gắng che dấu cảm xúc của mình, nó bước vào trong chậu dẫm nát quần áo dưới chân cho hả giận.

Thiện Minh lộ ra một nụ cười ác liệt, vừa ăn vừa chép miệng, rất nhanh đã nhét nửa con vịt béo vào trong bụng.

Đứa nhỏ vừa dẫm vừa nước mắt lưng tròng nhìn chằm chằm dưới chân, không đến một lúc nước mắt liền đua nhau rơi xuống nước thành chuỗi không ngừng.

Thiện Minh thật sự phiền vì nó hơi tí là khóc, chính mình trước đây chịu khổ hơn nó nhiều cũng không giống nó có thể khóc như vậy, cho rằng rơi nước mắt là có thể được đồng tình, loại ngây thơ này thật khiến người ta tức giận.

Thiện Minh quát: “Đem quần áo vắt khô, phơi trên dây thừng bên kia.”

Đứa nhỏ lau nước mắt, lấy áo khoác quân đội trong chậu ra, nhưng nó căn bản không có sức để vắt bộ quần áo nặng như vậy, đành nói là làm ướt hết cả người mình, còn kéo cả cái áo trên đất thành bẩn lại.

Thiện Minh không kiên nhẫn đoạt lấy quần áo, dùng nước vò vò lại một chút, sau đó vắt khô phơi lên dây. Phơi xong hắn đá giày đến trước mặt Thẩm Trường Trạch, “Đánh giày.” Sau đó liền đi vào lều của mình.

Mặt trời rất nhanh xuống núi, Thiện Minh vặn cái bóng đèn nhỏ trong lều lên, ngồi trên giường rửa vết thương của mình. Chỉ chốc lát sau, hắn liền nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng khóc rất nhỏ.

Thiện Minh mặc kệ nó, tiếp tục rửa vết thương của mình, cũng cân nhắc xem phải bắt đầu huấn luyện nó từ đâu. Huấn luyện thể lực là bắt buộc, tuy nhiên bắt nó mau chóng học tiếng Anh cũng rất quan trọng, nếu không nó ở đây không khác gì cầm diều. Ở chỗ này không có Internet, chỉ có thể đợi tới chủ nhật khi người mà chủ thuê phải tới đưa đồ ăn cho các thành viên mới dạy nó được.

Rửa vết thương xong, Thiện Minh cất súng đi, cởi quần áo chui vào màn muốn ngủ.

Căn cứ lâm thời của họ đóng trong sơn cốc, sau khi mặt trời xuống núi nơi này quả thực là đại tiệc của muỗi, nhóm máu của Thiện Minh lại đặc biệt thu hút muỗi, trò vật kia tuy rằng không muốn mạng của hắn, nhưng cảm giác bị cắn đến mức cả người ngứa ngáy so với trúng đạn còn khó chịu hơn. Thế nên buổi tối chỉ cần không có việc gì, hơn nửa thời gian hắn đều trốn trong màn.

Sau khi nằm xuống, tiếng khóc bên ngoài vẫn không dừng. Động tĩnh kia tuy không lớn nhưng tiếng khóc cứ hu hu hức hức không ngừng, đặc biệt đáng ghét, làm cho Thiện Minh thực sự không thể ngủ được.

Hắn lặn tới lặn lui trên giường đến nửa giờ vẫn không ngủ được, tức giận đến mức hắn phải nhảy xuống giường đi tìm đứa nhỏ tính sổ.

Vừa ra ngoài lều, quả nhiên là đứa nhỏ ngồi xổm trước cửa, vừa dùng khăn đánh giày vừa khóc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nước mắt, cổ họng đã khàn đi vì khóc, nhìn qua đặc biệt đáng thương.

Thiện Minh tức giận nói: “Mày con mẹ nó đã khóc đủ chưa, chỉ biết khóc.”

Đứa nhỏ nhìn hắn một cái, tiếp tục nức nở.

Thiện Minh kéo nó đứng lên, sau đó thô bạo cởi quần áo trên người nó xuống.

Thời tiết tháng bảy tháng tám, cho dù đến buổi tối cũng vẫn không lạnh, Thiện Minh định bắt nó đứng trần bên ngoài lều trại cho lạnh đầu, đợi đến khi nó bị cắn đến kêu ngoào ngoào xem nó còn dám khóc hay không.

Đứa nhỏ khóc đến nấc một cái, không rõ vì sao hắn muốn cởi quần áo của mình. Từ nhỏ nó luôn sống an nhàn sung sướng, đối với việc trần truồng có bản năng xấu hổ, kiễng chân muốn lấy lại quần áo của mình.

Thiện Minh buông tay một cái, quần áo liền rơi thẳng vào chậu nước, nháy mắt đã ướt sũng, hắn hừ lạnh một tiếng, “Có bản lĩnh mày tiếp tục khóc xem, cứ đứng như vậy bên ngoài lều đi.” Nói xong hắn che lại quần áo chạy vào trong lều, chỉ một chốc lát như vậy hắn đã cảm giác được cánh tay bị cắn.

Hắn chui vào màn, nằm xuống cố gắng ngủ.

Kết quả bên ngoài chỉ im lặng trong chốc lát, sau đó tiếng khóc khe khẽ lại vang lên, giống như có muỗi đang bay trên đỉnh đầu hắn, ong ong ong ong cực kì đáng ghét, phiền đến mức Thiện Minh muốn tát nó một cái chết luôn.

Một lớn một nhỏ cứ như vậy giằng co nửa giờ, Thiện Minh rốt cuộc hết kiên nhẫn, hắn chưa thấy qua trên thế giới có sinh vật nào so với trẻ con mà đáng ghét hơn.

Hắn mặc nhanh áo khoác đi xuống giường, định áp dụng cách trừng phạt khác. Ra khỏi lều, hắn chụp lấy cây đuốc ở giữa khu trại nhìn thân thể đứa nhỏ, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Liếc mắt nhìn qua một cái, hắn không phát hiện trên người đứa nhỏ một nốt muỗi đốt nào.

Thiện Minh ngồi xổm xuống, lật qua lật lại kiểm tra trước sau đứa nhỏ, kết quả hắn thật sự không tìm được một nốt phỏng nào.

Thằng nhóc này mình trần đứng bên ngoài nửa giờ, vậy mà không con muỗi nào cắn nó? Thiện Minh nhớ tới khi bọn họ còn ở trong rừng rậm nhiều ngày như vậy, khi đó thằng bé này đã quần áo tả tơi, lúc ấy tình

trạng họ rất chật vật nên hẳn không chú ý chuyện này, bây giờ nhớ lại, làn da trên người đứa nhỏ này đều hoàn hảo không tổn hao gì, ở trong rừng rậm không bị bất cứ côn trùng nào cắn?

Trên thế giới sao lại có người trời sinh chống muỗi như vậy, máu nó làm từ cái gì chứ? Chuyện này rất không khoa học .

Thiện Minh đầy bụng nghi ngờ nhìn chằm chằm Thẩm Trường Trạch, đứa nhỏ bị vẻ mặt nghiêm túc của hắn làm cho sợ tới mức không dám lên tiếng, cũng không dám khóc .

Hắn ôm đứa nhỏ lên đi vào lều, kết quả khi nhìn cẩn thận một lần dưới bóng đèn, hắn đã xác định đứa nhỏ này thật sự là nhang muỗi thiên nhiên.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của đứa nhỏ mở to khấn trương nhìn Thiện Minh, không biết hắn đang làm gì.

Tâm Thiện Minh sung sướng, liền mở tung màn lên, sau đó ném nó lên giường mình.

Đứa nhỏ vừa lên giường liền lui vào góc giường, ôm chần che khuất thân thể của mình.

Thiện Minh kéo cái chân nhỏ của nó lại gần, “Ngoan ngoãn một chút.” Hắn ngã vào giường, “Đừng lộn xộn, nằm im bên cạnh ta.”

Đứa nhỏ do dự trong chốc lát, nằm xuống xuống bên cạnh hắn nhỏ giọng nói, “Chú, con đói quá.”

“Gọi gì cơ?”

“..... Ba.”

“Chịu đựng đi, mày không hoàn thành nhiệm vụ.”

“Ngày mai tiếp tục hoàn thành được không?”

“Vậy ngày mai rồi mày ăn cũng được.”

“Nhưng con rất đói.”

“Muốn không chịu đói thì chính mình không được thua kém, bây giờ ngậm miệng, ngủ.”

Đứa nhỏ nhếch miệng, cuối cùng không dám nói nữa. Nó nằm yên trong chốc lát liền không nhận được chui vào trong lòng Thiện Minh. Ở trong rừng rậm mấy ngày, nó vẫn luôn chui trong lòng Thiện Minh ngủ, mặc dù bây giờ bọn họ đã thoát khỏi hiểm cảnh nhưng đối với một đứa nhỏ năm tuổi mà nói, tâm nó cũng không hề thả lỏng, nó theo thói quen tìm kiếm nơi có thể khiến mình an tâm.

Thân thể trơn trượt mềm mại dính sát vào Thiện Minh, Thiện Minh cảm thấy xúc cảm này rất có ý tứ, khiến hắn có chút muốn cười. Tuy hắn cảm thấy hơi nóng nhưng cũng không đẩy thẳng bé ra, hắn cũng không muốn từ đêm đến sáng phải bầu bạn với tiếng khóc trong giấc ngủ đâu.

Không ngoài dự liệu của Thiện Minh, một đêm này hắn mộng đẹp ngủ thẳng hừng đông, cho dù mở tung màn cũng không bị bất cứ con muỗi nào gây rối, cuối cùng hắn tin tưởng máu đứa nhỏ này thực sự đặc biệt, là nhang muỗi thiên nhiên.

Sau khi hắn tỉnh lại đứa nhỏ vẫn ngủ say như cũ, hắn lấy trong rương một cái áo phông ngắn tay của mình, kéo đứa nhỏ từ trên giường lên, “Đừng ngủ, mặc quần áo đi.”

Đứa nhỏ mơ mơ màng màng mặc quần áo, bị hắn kéo xuống giường.

Thiện Minh mang nó ra khỏi lều, ra lệnh: “Đi giày vào.”

Đứa nhỏ xoay người đi giày.

“Bây giờ ta phải giám sát mày chạy bộ, ta mặc kệ tốc độ của mày thế nào, nhưng mày phải kiên trì đến cuối cùng, nếu không hôm nay mày cũng không được ăn cơm.” Thiện Minh xoay người vặn vẹo một chút, sau đó chống gậy ngồi trên ghế bên ngoài lều.

Đứa nhỏ nhìn hắn, vẻ mặt cầu xin.

Thiện Minh nói: “Chạy vòng quanh doanh trại này, ta không nói dừng thì mày không được dừng lại.”

Doanh trại chiếm diện tích cũng không nhỏ, chạy vòng quanh một vòng ít nhất cũng một km. Vừa chạy không đến một km đứa nhỏ đã bắt đầu thở dốc, nếu không có kinh nghiệm đi bộ bên trong rừng rậm mấy ngày nay, chỉ sợ đến năm trăm mét nó cũng không chạy được.

Thiện Minh quát lớn: “Không được dừng.”

Có mấy lính đánh thuê rời giường sớm đã đến đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

Đứa nhỏ cắn răng chạy hai km, khi nó bắt đầu thở ra hồng hộc không hít vào nổi, Thiện Minh liền lớn tiếng khiển trách: “Chạy! Về sau ngày nào mày cũng phải nhận huấn luyện, chạy chỉ là một bộ phận rất nhỏ thôi. Chỉ có kẻ mạnh mới có quyền được sống sót và lựa chọn, mày yếu ớt như vậy thì chỉ có thể khẩn cầu ta cho mày một ngụm cơm ăn, muốn sống tiếp thì thu lại nước mắt của mày đi.”

Đứa nhỏ cắn răng lau đi nước mắt, nâng lên bước chân so với chì còn nặng hơn, tiếp tục chạy về phía trước.

Thiện Minh tính toán ngày đầu tiên chỉ bắt nó chạy tám km, về sau tiến hành theo chất lượng.

Mấy dặm cuối cùng đứa nhỏ gần như là bò, nước mắt nó rơi từng giọt từng giọt xuống mặt cỏ bên dưới, nhưng nó chịu đựng không phát ra âm thanh. Đứa nhỏ không phải không nhớ rõ, biết rõ nước mắt không thể dùng với Thiện Minh, ngược lại còn làm hấn phản cảm, nó không hề khóc.

Pearl sau khi nghe tiếng thì chạy đến, cũng có vài phần không đành lòng, liền nói với Thiện Minh, “Thiện, thế này thì thật quá đáng, nó mới năm tuổi.”

Trên mặt Thiện Minh không có chút do dự nào, “Chờ đến khi nó có thể nắm sự sống chết của người khác trong tay, nó sẽ cảm ơn anh.”

Ngay một giây Thiện Minh kêu dừng, đứa nhỏ lên ngựa quy, nửa ngày cũng không nhúc nhích. Hấn đi đến phòng bếp cầm hamburger, kéo đứa nhỏ từ dưới đất lên, “Ăn đi.”

Đứa nhỏ trừng cái hamburger kia nửa giây, sau đó một phen đoạt lấy, ăn như hổ đói.

Thiện Minh kéo kéo quần áo trên người nó, “Quần áo của ta đều bị mày làm bẩn rồi Ta cho mày nghỉ nửa giờ, kể tiếp ta sẽ dạy mày dùng dao như thế nào.”

Thừa dịp đứa nhỏ nghỉ ngơi, Thiện Minh tìm được Jobert, nhờ hấn đi làm một việc.

Jobert nghe xong thì trên mặt lộ ra vẻ ghê tởm, “Chú mày muốn thứ này làm gì?”

Thiện Minh nhíu mày, “Rèn luyện can đảm cho nó.”

Jobert lắc lắc đầu, “Sớm muộn gì chú mày cũng phải xuống địa ngục.”

Thiện Minh hừ cười nói: “Anh biết rõ tất cả các anh đều sẽ giúp tôi mà.”

Buổi chiều việc đầu tiên Thiện Minh dạy đứa nhỏ là nắm chặt dao như thế nào, hấn bảo đứa nhỏ dùng dao chém một khối gỗ, cho dù cánh tay bị chấn động đến run lên phát đau cũng không được dừng lại, nếu dao bị chấn rơi thì chọn một khối gỗ nặng hơn thay vào. Sau mấy giờ như thế đứa nhỏ gần như không còn cảm giác được cánh tay mình nữa.

Trước khi ăn cơm chiều, Thiện Minh cuối cùng cũng buông tha nó, hơn nữa đưa nó đến bên doanh trại, muốn cho nó xem thứ “thú vị” gì đó.

Một ngày qua đi đứa nhỏ đã bị tra tấn đến mỗi một không chịu nổi, cái gì nó cũng không muốn nhìn, chỉ muốn ngủ một giấc.

Thiện Minh dẫn nó tới, Jobert đang chờ ở đó, vừa thấy đến hấn liền gật gật đầu, ý bảo hết thấy đã chuẩn bị thỏa đáng, sau đó bỏ đi, trước khi đi còn dùng ánh mắt thương hại liếc nhìn đứa nhỏ một cái.

Đứa nhỏ thấy ở cách thật xa trên mặt đất có một cái hố rộng, trong lòng nó dâng lên dự cảm không tốt.

Thiện Minh xoay người kẹp nó dưới nách mình, đi đến chỗ cái hố kia.

Đến càng gần đứa nhỏ càng sợ, nó cảm giác được trong hố có thứ nguy hiểm gì đó, cái này hình như là bản năng của nó, nó có thể cảm giác được thứ này với nó có sự uy hiếp.

Quả nhiên khi đến gần thì thấy trong hố là khoảng hai mươi con trùng màu đen bò tới tới lui lui, loại trùng này trên người có vỏ giáp cứng rắn và cánh đã thoái hóa, nhìn qua vô cùng ghê tởm đáng sợ, đứa nhỏ chỉ nhìn liếc mắt một cái liền la hoảng lên.

Thiện Minh có chút đăm chiêu nhìn đám trùng này, nhẹ giọng nói: “Yên tâm đi, không có độc.” Nói xong vung tay ném đứa nhỏ vào hố.

Tiếng kêu sợ hãi của đứa nhỏ xé rách cả bầu trời, móng nó vừa chắm đất liền cảm giác ở dưới có tiếng xì xì gì đó bị nó đè bẹp. Nó biết điều này có nghĩa là gì, nó điên cuồng khóc kêu muốn đi ra, nhưng Thiện Minh lại nhắc chân dẫm trên vai nó.

Trong mắt Thiện Minh không hề có đứa nhỏ đang khóc đến vang trời, mà chỉ nhìn đám trùng khi thấy đứa nhỏ đi vào liền chạy trốn bốn phía. Nếu đứa nhỏ có gan quay đầu nhìn một cái thì nó sẽ biết đám trùng này đều chạy ra phía sau nó, rõ ràng là cực kì sợ nó.

Loại trùng này vốn cũng không sợ người, phải nói là chúng nó không sợ cái gì hết, bình thường chúng cứ xuất hiện mấy trăm cả nghìn con, có thể hút khô máu của động vật kích thước lớn. Mặc dù khi chỉ có một vài chục con thì không tạo thành uy hiếp gì, nhưng nhìn thấy thịt tươi liền liều mạng xông tới là bản năng của chúng, tuyệt không có chuyện lại đi sợ hãi một đứa nhỏ.

Thiện Minh rút cuộc tin tưởng Thẩm Trường Trạch thật sự dám ở trong rừng rậm bắt côn trùng ăn no bụng, thân thể nó nhất định có chỗ nào đó cực kì đặc biệt, thế nên mới thấy nó thì chỉ muốn cách nó xa một chút.

Đứa nhỏ khóc càng ngày càng vang, hét to: “Ba! Ba ! Cho con lên ! Xin ba cho con lên!”

Thiện Minh bị vài tiếng “ba” này kéo thần trí trở lại, hần cúi đầu hỏi: “Mày bảo ta cái gì?”

Đứa nhỏ hướng hần dang hai tay, đáng thương hu hu khóc kêu, “Ba, cứu con.”

Thiện Minh nhếch miệng cười, dường như rất hưởng thụ, hần ngồi xổm xuống ôm đứa nhỏ lên, còn khó được nhân từ mà vỗ vỗ lưng nó, “Đừng khóc nữa, giống đàn ông chút nào.”

Đứa nhỏ nằm trên vai hần khóc đến mức cả người run rẩy, lần này nó thật sự sợ hãi.

Thiện Minh ôm nó định trở về, đột nhiên hần cảm thấy trên vai truyền đến một trận đau đớn, không cần nhìn hần cũng biết đứa nhỏ này đang cắn hần.

Đứa nhỏ vừa khóc vừa nghiêng chặt răng, nắm tay nhỏ không có bao nhiêu sức dùng hết lực toàn thân mà đánh lên lưng Thiện Minh, hai cái đùi ở trong lòng hần đá loạn.

Này vẫn là lần đầu tiên đứa nhỏ này dám đối kháng với hần, Thiện Minh cuối cùng cũng cảm thấy nó cũng đã có chút đáng nói.

Hần đưa ngón tay với vào miệng đứa nhỏ, cứng rắn mở hàm nó, sau đó tà cười nói: “Ta dạy cho mày một bài. Cắn người phải cắn vào cổ, cắn bả vai vô dụng. Khi cắn vào cổ người chỉ được cắn thịt, không được cắn quần áo, nếu không ta chỉ cần tùy tiện tránh thì răng mày liền bị kéo rớt. Cắn rồi, nếu muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, cho dù bị cái gì công kích cũng không được lỏng miệng, phải liều mạng lay động đầu để làm tăng độ rộng và lượng máu chảy của vết thương, chỉ cần sống đến cuối cùng mày liền thắng, cứ cho là mày chết cũng phải kéo nó làm đệm lưng.” Trên mặt Thiện Minh mang theo nụ cười đắc ý, “Tốn hơi thừa lời mà làm gì, thế này mới giống con ta.”

Đứa nhỏ vừa nghe lọt, đôi mắt trong suốt liền bị tức giận mãnh liệt bao phủ.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Thiện Minh vốn định cho đứa nhỏ một chỗ ngủ so với nuôi chó cũng không khác gì là trải cho nó một cái thảm trên mặt đất. Nhưng từ sau khi phát hiện thằng nhóc này trời sinh chống muỗi, đêm nào Thiện Minh đi ngủ cũng để nó bên cạnh mình, từ đó về sau không phải chịu sự quấy rối của bọn muỗi trong đêm nữa.

Nhưng khác với lúc trước, đứa nhỏ không chủ động bò lên người hắn trước khi đi ngủ nữa, chỉ ngẫu nhiên ngủ mơ sẽ chui vào lòng hắn.

Cuộc sống địa ngục của bọn nhỏ Thẩm Trường Trạch, từ khi thương thế của Thiện Minh lành lại thì chính thức bắt đầu.

Vị trí sơn cốc của bọn họ trở thành một tràng diện Tu La hoàn hảo, Thiện Minh dùng biện pháp huấn luyện tân binh để bắt đầu huấn luyện một đứa nhỏ năm tuổi, hơn nữa chút không nương tay.

Mỗi ngày đứa nhỏ ngoài gánh vác khối lượng huấn luyện thể lực ngoài sức tưởng tượng còn phải học tập đủ loại tri thức, thí dụ như kĩ xảo vật lộn, cách sử dụng súng ống vũ khí, tri thức về các loại đạn dược, hướng đi và cách phân bố các dòng kinh mạch trong cơ thể người, thường thức về động thực vật, cùng với các loại tri thức tác chiến. Tóm lại, Thiện Minh tận hết sức lực để dạy nó làm thế nào giết chết kẻ địch.

Ngoài những thứ đó ra, đứa nhỏ bị yêu cầu mỗi ngày học thuộc hai trăm từ đơn tiếng Anh, không hoàn thành sẽ không được ăn cơm.

Thiện Minh phát hiện đầu óc đứa nhỏ này cực kì thông minh, chỉ dùng hai lần cuối tuần là có thể dùng tiếng Anh đối thoại cơ bản với nó. Dưới sự cường chế huấn luyện của hắn, lượng từ vựng của đứa nhỏ đột nhiên tăng mạnh, bắt đầu có thể nói chuyện với người xung quanh.

Một tháng sau, Thiện Minh đem nhiệm vụ giáo dục nó phân cho vài người. Đám lính đánh thuê này đang chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của chủ thuê nên căn bản không có việc gì, bắt đầu cùng với Thiện Minh dạy dỗ nó.

Trong mấy vị “giáo viên” này, chỉ có Jobert và Pearl hiền hòa hơn một ít, tuy rằng Jobert luôn lấy một đồng dòi bọ ghê tởm để giảng bài cho nó, mà Pearl thì trực tiếp bắt nó quan sát việc giải phẫu một thi thể, nhưng ít ra bọn họ sẽ không vì nó không hoàn thành nhiệm vụ mà không cho nó ăn cơm, tuy rằng khi học xong giờ của họ đứa nhỏ cũng không còn khẩu vị muốn ăn nữa.

Trong tất cả mọi người, chỉ có lão đại và cái người tên Jim không tiếp xúc với Thẩm Trường Trạch. Kỳ thật Al là người duy nhất có thể nói tiếng Trung trừ Thiện Minh, chẳng qua Al không có hứng thú với trẻ nhỏ. Mỗi lần Al đi qua chỗ đứa nhỏ, đứa nhỏ đều có cảm giác bởi vì nó quá lùn nên Al không phát hiện ra nó, mà Jim thì chỉ cần tới gần nó một bước, Thiện Minh sẽ có biểu cảm dữ tợn, lộ ra sát ý rõ ràng, giống như gà mái đang bảo vệ con.

Thời gian đứa nhỏ bởi vì mỗi mệt và ủy khuất mà khóc càng ngày càng ít, khi nó biết nước mắt là vô dụng, còn không bằng giảm bớt lượng nước trên người mình, miễn cho Thiện Minh bỗng nhiên nổi hứng bắt nó phải tiến hành đặc huấn nhịn ăn.

Mỗi ngày khi vừa có cảm giác tỉnh lại, chờ đợi nó chính là lượng huấn luyện thể lực cường độ, các loại tri thức quái đản nhiều không đếm được, và cả Thiện Minh coi nó như người hầu mà tùy ý sai bảo, mỗi ngày nó đều vì đồ ăn và được nghỉ ngơi thật nhiều mà phấn đấu.

Sau hai tháng cấm rẽ ở căn cứ lâm thời, có một ngày đột nhiên Al gọi tất cả mọi người đi.

Đứa nhỏ nhìn đám người lớn đều đi vào lều trại thủ lĩnh, có vẻ là đang họp, rốt cuộc nó cũng có cơ hội thở phào, vội trộm đi vào phòng bếp hung hăng ăn một bữa.

Nó đã đoán đúng, quả thật Al triệu tập họ đi họp.

Cuối cùng chủ thuê cũng có tin tức, sau khi nuôi không bọn họ ba tháng, chủ thuê nhận được một đơn đặt hàng thuốc phiện với số lượng lớn đến từ Mexico. Nhiệm vụ lần này là muốn bọn họ đem hai trăm cân ma túy vận chuyển đến phía tây biên giới Myanmar và Bangladesh, khi qua biên giới thì giao cho người Mexico nhận, nhiệm vụ của bọn họ hoàn thành.

Bangladesh là một đất nước bần cùng lạc hậu, các loại tội phạm hoạt động hung hăng ngang ngược, hàng năm có rất nhiều thuốc phiện và hàng lậu từ nơi này được vận chuyển đi các nơi thế giới theo đường biển.

Vận chuyển không phải là chuyện khó, bọn họ có biện pháp tránh khỏi thể lực của chính phủ, nhưng giao dịch lần này liên quan đến sự tranh đấu giữa các trùm thuốc phiện vùng Tam Giác Vàng, một chuyến này tuyệt đối là vô cùng hung hiểm. Chủ thuê của bọn họ vì muốn thôn tính các thế lực khác nên đã dùng thủ

đoạn khá độc ác đoạt lấy món hời lớn từ Mexico này trong tay một ông trùm khác, một chuyến này chắc hẳn sẽ bị vô tội.

Mấy tháng trước bọn họ từng vì một giao dịch của chủ thuê mà tổn thất ba người, sau khi nhiệm vụ chấm dứt Al đã suy xét tới việc rút lui, dù sao tổn thất ba người không phải việc nhỏ, quân đoàn lính đánh thuê của họ tổng cộng cũng mới hơn năm mươi người.

Nhân số của quân đoàn lính đánh thuê thông thường có thể đề cao danh vọng của nó, nhưng trên quốc tế chỉ có vài tổ chức lính đánh thuê như vậy, chỉ cần chất không cần lượng, danh tiếng cực cao, bọn họ chính là một trong số đó. Quân đoàn lính đánh thuê mấy trăm người và mấy chục người, loại khách hàng sẽ không giống nhau. Ví dụ như Al sẽ tuyệt đối không đi chống lại sự đối đầu quy mô lớn của quốc gia và chính phủ, mà những đội lính đánh thuê đạt mấy trăm người bình thường chỉ hoạt động trong phạm vi cố định, phạm vi nghiệp vụ khẳng định không rộng như của họ, cho nên nhân số và thực lực cũng không bằng. Nhưng đối với một đoàn lính đánh thuê đã qua tinh chọn mà nói, vài người chết cũng là tổn thất lớn.

Kết quả chủ thuê nghe được bọn họ muốn chạy thì lập tức tăng giá, hơn nữa tặng bọn họ rất nhiều trang bị tiên tiến, khi Al nhìn thấy một thùng AK47 và Desert Eagle, hẳn thỏa hiệp.

Khi họp thì Al cùng các thành viên chủ chốt nghiên cứu bản đồ và thảo luận kế hoạch tác chiến. Có một đoạn quốc lộ mà khả năng bọn họ lọt vào tập kích gần như bằng 0, nhưng khi tới gần biên giới có khoảng hơn 30km đường núi, người ở rất thưa thớt, xe chỉ có thể đi đường đất. Gần đây Myanmar nhiều mưa, nếu trời bỗng nhiên đổ mưa to làm cho xe không qua được, có thể sẽ phải đi bộ xuyên qua rừng rậm. Đối phương muốn xuống tay thì nơi này là địa điểm tốt nhất.

Sau khi đi hết quốc lộ, bọn họ định ra kế hoạch chia đội ra đi ba đường, đi theo một thế trận tam giác đều, các đỉnh cách xa nhau không vượt qua 3 km, phân biệt mang theo lượng ma túy giống nhau, nếu một phương lọt vào tập kích, hai phương còn lại lấy đúng năm phút đồng hồ để xuất hiện bên ngoài kẻ thù, tiến hành công kích và cứu viện.

Sau khi đưa đồ tới biên giới, nhiệm vụ của bọn họ hoàn thành, tiếp theo sẽ về lại hang ổ, bởi vậy sau khi rời đi chỗ này, bọn họ sẽ không đi vòng vèo nữa.

Đợi cuộc họp chấm dứt, Al giữ một mình Thiện Minh lại.

Thiện Minh ngậm một miếng thuốc, lấy ngón tay chỉ lên bản đồ, “Tôi biết anh muốn nói gì, mang theo thằng nhóc sẽ không tiện phải không?”

“Đương nhiên, giờ chúng ta phải đi chấp hành nhiệm vụ, này cũng không phải là chạy bộ huấn luyện của nó, không ai có tinh lực mà chăm sóc nó đâu.”

“Cứ cho nó đứng cùng Pearl là được, anh yên tâm, khi tất yếu tôi sẽ để ý nó, tôi sẽ không để nó liên lụy mọi người.”

Al lắc đầu, “Nếu nó có thể sống trở lại tổng bộ, tôi liền cho nó thân phận của đoàn viên chính thức.”

Thiện Minh cười nói: “Vậy nó sẽ là lính đánh thuê nhỏ tuổi nhất.”

Al cũng cười nói: “Đúng vậy, nhỏ hơn tuổi cậu hồi đó, tám tuổi.”

Thiện Minh phun ra khói thuốc, ánh mắt vì hồi ức mà có chút mê ly, “Tám tuổi..... khi tôi được cha nhặt về, tuổi cũng không khác nó lắm, nhưng ở thời điểm kia tôi đã từng giết người.”

Al vuốt vuốt tóc của hắn, “Đây là vận mệnh của cậu, nhưng cũng không hẳn là chuyện xấu.”

Thiện Minh ngẩn người, lập tức cười to, “Này đương nhiên là chuyện tốt, tôi rất may mắn vì đã giết cái đồ súc sinh kia.”

Al nhìn hắn, lộ ra nụ cười ôn hòa.

Khi Thiện Minh trở lại lều của mình, đứa nhỏ đã ưỡn cái bụng nhỏ phình ra mà ngủ khò khò.

Bọn họ tiến hành hội nghị tác chiến cũng đã cho đứa nhỏ thời gian nghỉ ngơi ban ngày, lúc này không ăn no uống đã ngủ ngon thì còn đợi đến khi nào?

Một cái đùi nhỏ đầy thịt của đứa nhỏ rơi ra bên ngoài giường, tay thì vuốt bụng, ngủ cực kì ngon.

Thiện Minh đi tới ngồi xổm bên giường, có hứng thú nhìn nó.

Tuy rằng hắn không từng nhìn thấy nhiều bé trai lắm, nhưng mà Thẩm Trường Trạch tuyệt đối là xinh đẹp hiếm thấy, ngũ quan nó tinh xảo như búp bê, mắt to gần như chiếm nửa khuôn mặt, làn da vừa trắng vừa mềm, tóc vừa đen vừa mượt, khó trách mỗi lần Jim nhìn thấy nó đều giống như ném đi linh hồn mà thêm nhỏ dãi ba thước.

Nghĩ đến ý đồ của Jim với đứa nhỏ, Thiện Minh liền cảm thấy ghê tởm. Trước đây tuy rằng biết trò tội tệ của Jim nhưng hắn không chính mắt nhìn thấy, hơn nữa quân đoàn có quy định cứng nhắc, cho dù hắn chán ghét Jim nhưng chưa bao giờ công khai khiêu khích. Nhưng bây giờ vừa nghĩ đến ánh mắt Jim nhìn Thẩm Trường Trạch ánh mắt, Thiện Minh liền bắt đầu nghiêm túc suy xét xem lần tác chiến này có nên không dấu vết mà trừ bỏ Jim không.

Thiện Minh không có thể chịu được Jim dùng kia ánh mắt *** tà kia nhìn đứa nhỏ, nếu Jim dám can đảm chạm đứa nhỏ một cái, Thiện Minh tuyệt đối sẽ thiến hắn.

Nghĩ đến ngày mai sẽ rời đi nơi này, bước lên hành trình hung hiểm nặng nề, Thiện Minh khó được nhân từ mà để đứa nhỏ ngủ ngon.

Hắn nhắc cái chân ngắn của đứa nhỏ đặt lên trên giường, sau đó xoay người lên giường, nằm bên cạnh nó.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Thiện Minh cảm giác được bên ngoài lều có người, lập tức mở mắt.

Giây tiếp theo, Pearl cố ý đè thấp giọng, nói bên ngoài lều, “Thiện, anh đã ngủ chưa?”

Thiện Minh lướt qua đứa nhỏ xuống giường, nhẹ giọng nói: “Đến đây.”

Đứa nhỏ giật mình, có vẻ không bị đánh thức.

Thiện Minh đi ra ngoài lều trại, nhìn thấy Pearl chỉ mặc áo ngủ tơ tằm mỏng manh, đứng ở trước mặt hắn, bộ ngực đầy đặn như ẩn như hiện bên dưới lớp áo.

Thiện Minh nhận được ám chỉ, ôm eo nàng nhẹ giọng nói: “Bảo bối, không ngủ được?”

Pearl bám lên bờ vai của hắn, ôn nhu nói: “Ngày mai sẽ rời khỏi nơi này, anh đã trở lại hơn hai tháng nhưng chúng ta đến một thời khắc ở chung cũng không có, thời gian của anh đều cho hết một vị mỹ nhân khác trên giường anh rồi.”

Thiện Minh cười nói: “Anh và nó ngủ chung thì ngủ rất ngon, em biết không, nó có thể đuổi muỗi đấy.”

Pearl nhẹ nhàng hôn khoe môi hắn, “Em không tin.....” Nàng dùng thân thể cọ xát Thiện Minh, “Em rất nhớ anh.”

Thiện Minh đưa tay với vào áo ngủ của nàng, vuốt ve làn da bóng loáng của nàng, “Em có thể đi tìm Al.”

Pearl cười nhẹ, “Al là Al, anh là anh, khoái cảm các anh cho em là không hề giống nhau.”

Thiện Minh áp đảo nàng trên cỏ, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, “Chỗ nào không giống?”

“Biểu hiện ra một chút anh sẽ biết thôi.....”

Đứa nhỏ bị âm thanh kỳ quái đánh thức, nhìn thấy bên người nó không có ai, trong lòng có một tia căng thẳng. Nó nhảy xuống giường, muốn nhìn một chút xem Thiện Minh có ở bên ngoài không, kết quả càng đến gần cửa lều, âm thanh quái dị kia lại càng rõ ràng, thật giống như có người đang thở phì phò từng ngụm lớn. Nó thật cẩn thận xốc lên một cái khe, chỉ thấy trên cỏ bên ngoài lều, Thiện Minh đè trên người Pearl, hai người đều trần truồng, kịch liệt hôn môi, thân thể gắt gao dựa cùng một chỗ.

Đứa nhỏ mở to hai mắt nhìn, mặc dù nó không quá hiểu được bọn họ đang làm cái gì nhưng nó vẫn cảm nhận được một cảm giác xấu hổ khó nói.

Ánh mắt nó gắt gao nhìn chăm chăm cặp đùi thon dài và vòng eo không ngừng đưa đẩy, tinh tế lại phi thường hữu lực của Thiện Minh.

Tuổi nó còn quá nhỏ, đối với quan niệm về cái đẹp còn cực kì mơ hồ, nhưng nó vẫn cảm thấy thân thể của Thiện Minh cực kì dễ nhìn. Tứ chi thon dài hữu lực, cơ thịt bóng loáng căng đầy, không có chỗ nào không tản ra vẻ đẹp của sinh mệnh mạnh mẽ và dự hoặc khó nói nên lời.

Đứa nhỏ dần dần cảm thấy tim đập cực kì nhanh, nó biết mình đang làm một chuyện không được cho phép, nó biết chuyện này là xấu hổ, nhưng nó không có cách nào dời ánh mắt khỏi thân thể cha nuôi mình, nó chỉ là cảm thấy dễ nhìn, chỉ là hiếu kì bọn họ đang làm cái gì.

Mồ hôi chảy xuôi theo nửa bên mặt tuần mĩ của Thiện Minh, ở trong lòng đứa nhỏ để lại một kí ức không thể xóa nhòa.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Sáng hôm sau, các thành viên đều bắt đầu thu thập hành trang của mình, chỉ có Thiện Minh không cầm ra tay, mấy chuyện vụn vặt đều giao cho Thẩm Trường Trạch còn mình thì nhàn nhã ngồi lấp vũ khí.

Jobert không khỏi hâm mộ nói, “Chú mày không chỉ nhặt con trai, còn nhặt được cả người hầu nhỏ nữa.”

Thiện Minh đắc ý vênh cằm.

Đứa nhỏ ở bên cạnh vừa nghe thì khó chịu bĩu môi, đem nước sốt đầu lấy được khi ăn cơm sáng len len đổ vào một đôi giày của Thiện Minh.

Sau khi Thiện Minh lấp xong hết vũ khí lớn thì lấy ra mấy quyển sách tiếng Anh thật dày, ném tới trước mặt đứa nhỏ, “Mấy ngày tới chúng ta đều phải chạy đi, không có thời gian cho mày rèn luyện. Mày hãy học thuộc từ đơn đi, một ngày năm trăm từ, không được sai quá 5%.”

Đứa nhỏ ôm lấy sách, lạnh lẽo nhìn hất một cái.

Thiện Minh xoa mái tóc mềm của nó, “Ha, càng ngày càng có cá tính nhỉ, không muốn ăn cơm?”

Đứa nhỏ chụp mở tay hất, banh khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ, ông không có lý do gì trừng phạt tôi.”

Thiện Minh lộ ra nụ cười ác liệt, “Vậy mày hãy cầu nguyện ta sẽ phân rõ phải trái đi.”

Đứa nhỏ nhếch miệng, khoảng thời gian ở chung này đã làm nó hiểu biết rõ sự hỉ nộ vô thường của Thiện Minh, trong lòng nó đã chuẩn bị tốt tinh thần không có đủ cơm ăn rồi.

Thiện Minh buộc chặt hành lý, sau đó ngồi vào trong xe, đứa nhỏ cũng lưu loát nhảy lên xe.

Hummer quân dụng tự chế của họ không có chân đạp. Vào hai tháng trước, xe Hummer cao cách mặt đất hơn 40cm đối với đứa nhỏ mới cao hơn 1m mà nói còn cần dùng cả tay chân mới lên được, bây giờ nó đã có thể vừa một tay ôm sách, một tay chống cái bệ nhảy lên.

Qua hơn hai tháng thống khổ huấn luyện, thể chất thay đổi có lẽ cũng không phải điều rõ ràng nhất. Đối với đứa nhỏ mà nói, cái rõ ràng nhất là nó đã chấp nhận hiện thực. Nó không còn khờ dại cầu xin Thiện Minh đưa nó về nhà, cũng không lại dùng nước mắt để đả động bất kì kẻ nào, lại càng không vì phải chịu đói khi không hoàn thành nhiệm vụ mà hốt hoảng khóc lóc cầu xin Thiện Minh tha thứ, bởi vì nó biết tất cả những điều đó đều vô dụng.

Cha nuôi của nó là một tên ma quỷ khát máu, trong lòng không có nửa điểm nhân từ, người này làm việc chỉ bằng sở thích, hôm nay cho nó bánh mì, ngày mai có thể sẽ giết nó. Nó biết mình phải cố gắng sống, cố gắng lớn lên mới có khả năng thoát khỏi móng vuốt của hắn, trở lại bên cạnh cha mẹ.

Sau khi tâm lý nó bị ép phải thừa nhận hiện thực, nó liền nhận mệnh, nó chỉ có thể cắn răng nhận lấy tất cả những gì Thiện Minh sắp xếp cho nó. Đồng thời, tâm lý phản nghịch của nó đối với Thiện Minh cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Thiện Minh luôn giáo dục nó chỉ có kẻ mạnh mới có thể như thế này như thế nọ, kẻ yếu xứng đáng phải chịu chi phối. Trong lòng đứa nhỏ thường nghĩ, nếu có một ngày nó có thể đả đảo Thiện Minh, có phải mình cũng có thể chi phối lại hắn không, có thể không cho hắn ăn cơm, bắt hắn làm rất nhiều rất nhiều huấn luyện, bắt hắn phải giặt giũ bẩn tất thối cho mình. Giống Thiện Minh bắt nạt nó, nó cũng đi bắt nạt Thiện Minh, điều đó trở thành một nguồn sức mạnh khác trong lòng đứa nhỏ ngoài việc trở về nhà.

Lần này quân đoàn của bọn họ đến đây tổng cộng gần ba mươi người, trừ ba người đã hi sinh ở nhiệm vụ lần trước, số người còn lại vừa vặn ngồi trên tám chiếc xe. Trên xe của Thiện Minh ngoài Thẩm Trường Trạch còn có Jobert, Dino và Pearl.

Khi Jobert lái xe, những người khác nhàn rỗi không có việc gì làm thì giám sát đứa nhỏ học tập.

Đoàn xe việt dã của họ đi như vậy quá mức bắt mắt, thế nên không thể đi được đường bình thường mà chuyên chọn mấy con đường rất thưa người qua lại. Có đôi khi chỉ đi đường đất, gồ ghề xóc nảy đến phát khiếp, cả ngày trôi qua người trên xe đều có cảm giác xương cốt muốn rời ra từng mảnh.

Trong tất cả mọi người chỉ có Thẩm Trường Trạch là thoải mái nhất, cả ngày nó gần như đều được Pearl ôm vào trong ngực, thân thể nữ tính mềm mại là cái đệm thịt tốt nhất, Jobert và Dino đều cực kì ghen tị với nó.

Đã không có thi thể băng lãnh dọa người và tri thức nhảm chán khó hiểu, lần đầu tiên đứa nhỏ thân cận với Pearl như thế, điều này làm cho nó cảm thấy thực mới mẻ. Từ nhỏ nó chưa từng tiếp xúc với người nào đầy nữ tính như vậy. Xung quanh nó, cho dù là người giúp việc nữ duy nhất thì cũng rất mạnh mẽ đồ sộ, mẹ nó thì lại hoàn toàn tương phản với một Pearl phong tình vạn chủng nữ tính như vậy — luôn để tóc ngắn, nhìn qua giống đàn ông.

Nhưng cho dù mẹ nó trông không giống một người mẹ lắm, cho dù một năm nó cũng không gặp mẹ được vài lần, nó vẫn ngày đêm tưởng niệm, nửa đêm thường xuyên mơ thấy một đêm kia, đột nhiên có thật nhiều người mặc quân trang màu xanh vọt vào nhà nó, trong tay mỗi người đều cầm súng và một lá chắn rất lớn. Mẹ nó mất đồ hoe đẩy nó lên trục thẳng, bảo chú lái máy bay mang nó đi, vĩnh viễn đừng trở về.

Nó thật sự không hiểu, vì cái gì mà chỉ mấy tháng ngắn ngủi nó lại từ một tiểu thiếu gia được cưng chiều rơi xuống giữa đám người này. Nó thậm chí không biết bọn họ đang làm gì, chỉ biết là rất nhiều người trong số họ đều đáng sợ giống như Thiện Minh.

Đối lập với sự thô ráp nam tính của Thiện Minh, trong mắt đứa nhỏ Pearl rõ ràng ôn nhu hơn.

Buổi tối khi dựng lều trại, đứa nhỏ nhần nhần nhó nhó nói với Pearl, buổi tối muốn ngủ cùng nàng.

Pearl sửng sốt một giây, sau đó cười ha ha không ngừng.

Thiện Minh lập tức không bằng lòng, nắm cổ áo nó xách lên, “Ở đây ai là đàn ông cũng đều muốn ngủ với Pearl, mà muốn đấu với ai?” Kỳ thật hắn cũng không để ý việc ai ngủ với Pearl, hắn để ý là buổi tối nếu không có thằng nhóc này làm nhang muỗi thì hắn sẽ gian nan đến thế nào.

Khi Thiện Minh nói những lời này là dùng tiếng Anh, tất cả mọi người đều cười ha ha. Đứa nhỏ ghen đến đỏ bừng mặt, phẫn nộ trừng Thiện Minh, vung nắm tay nhỏ kêu lên: “Tôi không muốn ngủ với ông, ông toàn ngáy ngủ, lúc xoay người còn có thể đè lên tôi.”

Thiện Minh cười lộ ra một hàm răng trắng bóng, “Mày có quyền lựa chọn sao? Mày phải ngủ cùng ta.” Nói xong liền xách đứa nhỏ đi vào lều.

Đến khi đóng quân, trong rất nhiều lều trại đều nhét đến ba bốn người đàn ông, trừ Pearl ra thì chỉ có Thiện Minh và Al có lều riêng. Ở quân đoàn lính đánh thuê tuy rằng hắn không có chức vị thực tế nhưng dựa vào thực lực của hắn và quan hệ anh em với Al, hắn có địa vị cực cao trong quân đoàn.

Đứa nhỏ chưa từng nếm thử cảm giác chen chúc với ba bốn người đàn ông trong một cái lều nhỏ hẹp là khó chịu như thế nào, thế nên nó không biết được ngủ cùng Thiện Minh là có bao nhiêu hạnh phúc, tuy rằng nó chưa bao giờ nghĩ như vậy.

Tướng ngủ của Thiện Minh vô cùng kém, ban đêm sẽ ngáy ngủ, tay chân cũng không thành thật. Đứa nhỏ thường xuyên nửa đêm không thở nổi, tỉnh lại chắc chắn sẽ thấy tay chân Thiện Minh đặt trên người nó, có

đôi khi nó sẽ bị đẩy đến tận mép giường, thậm chí nửa đêm bị Thiện Minh đá từ trên giường xuống. Mà nếu nó có ý đồ đẩy lại Thiện Minh hoặc phản kháng, đại bộ phận tình huống nó sẽ bị Thiện Minh đột nhiên bình tĩnh lấy súng chỉ vào đầu.

Có thể an an ổn ổn ngủ một giấc đối với đứa nhỏ mà nói là một sự may mắn, cũng may bây giờ nó vóc dáng nhỏ, có một chút không gian cũng đủ để ngủ, nhưng về sau trưởng thành thì làm sao được? Nó không chỉ một lần cảm thấy sầu lo.

Hai ngày sau, bọn họ đều bình yên vô sự vượt qua. Dựa theo kế hoạch, bọn họ sẽ tiến vào khu rừng vào chạng vạng ngày thứ ba, đến lúc đó đường sẽ vô cùng không dễ đi, mà tình hình thời tiết cũng không lý tưởng, chỉ có thể đến nơi rồi mới quyết định tiếp là đóng quân ngoài khu rừng hay là trực tiếp xâm nhập, buổi tối ở lại bên trong.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Trận mưa tầm tã bắt đầu trút xuống từ sau nửa đêm, mãi cho đến hừng đông mà không có dấu hiệu muốn dừng. Vốn tất cả mọi người đều ngủ trong lều, sau tất cả đều trốn vào trong xe, cái loại lạnh lẽo ẩm ướt này thật khiến cả người khó chịu.

Sau hừng đông, bọn họ ăn qua loa gì đó rồi bắt đầu đi tiếp.

Quốc lực của Myanmar thiếu thốn, đường cao tốc trên toàn bộ quốc gia có thể đếm được trên đầu ngón tay. Những nơi thưa thớt người ở thường chỉ có đường đất, chỉ cần mưa to một trận thì tình hình giao thông sẽ cực kỳ tồi tệ. Đường càng ngày càng lầy lội, càng ngày càng khó đi, may mà gầm xe cao, động cơ khỏe, nếu không thực sự là không qua được rất nhiều vùng lầy, đôi khi người phải xuống xe để đẩy.

Tối khi bọn họ đuổi tới bên ngoài khu rừng thì so với dự tính đã chậm mất bảy giờ, thời gian đã là nửa đêm. Lúc này mà tiến vào khu rừng là vô cùng không an toàn, Al chỉ huy mọi người đậu xe thành vòng tròn, đầu xe lần lượt xếp xen kẽ nhau, một nửa vào trong, một nửa ra ngoài. Đồng thời có bốn người tuần tra ban đêm, cứ hai giờ đổi một lần, buổi tối thì ở trong xe ăn cơm nghỉ ngơi.

Sau khi cơm nước xong, Al chạy đến xe Thiện Minh, dùng dụng cụ điện tử tra ra bản đồ khu rừng, cùng Thiện Minh nghiên cứu đường đi ngày mai. Hai người thảo luận xong thì đều cho rằng ngày mai không đi được, bây giờ đường bên trong rừng chắc chắn xe không thể đi, nếu đi bộ thì rất tiêu hao nhân lực. Bọn họ tính đợi một ngày, nhìn nhìn xem sắc trời có trong hơn hay không.

Cuối cùng Al nghiêm túc nhìn Thiện Minh, trong mắt mang theo một tia sầu lo, “Thiện, anh có dự cảm không tốt lắm.”

Thiện Minh nhìn mưa to bên ngoài xe, “Nếu dưới thời tiết này mà bị tập kích, chúng ta lại không quen thuộc địa hình và hoàn cảnh, như vậy thì thật không xong.”

“Không chỉ là như thế này, đối với nhiệm vụ lần này anh cũng có chút lo lắng.”

Thiện Minh gật gật đầu, “Tôi cũng thấy có chút không thích hợp, anh có biết thứ lần này chúng ta vận chuyển.....”

“Quá ít, phải không?”

Ánh mắt Thiện Minh tối lại, “Đúng vậy, hai trăm cân, quá ít, giá giao dịch thậm chí không đủ trả tiền thuê cho chúng ta.”

“Khi anh cùng chủ thuê đàm phán cũng có hỏi hẩn chuyện này, hẩn nói hẩn và đám người Mexico kia là lần đầu tiên hợp tác, đối phương không tín nhiệm hẩn, lần giao dịch này chỉ tính toán xem mức độ hàng, cùng với kiểm tra độ tin cậy của hẩn. Mục đích chủ yếu của hẩn lần này cũng không phải kiếm tiền, mà là muốn giữ chân vị khách sộp kia.”

Thiện Minh nói: “Lỡ như mục đích chủ yếu của hẩn không phải là hàng mà là hy vọng chúng ta đi tiêu diệt đối thủ của hẩn?”

Al lắc đầu, “Chắc là không phải, đối phương cũng sẽ không dốc toàn bộ lực lượng, cho dù có người tập kích chúng ta chẳng qua cũng là người chúng thuê mà thôi. Nói thật, nếu hấn hy vọng chúng ta giúp hấn tiêu diệt hang ổ của đối phương, hấn có trả thêm nhiều tiền anh cũng không muốn đáp ứng. Dù sao chúng ta không quen thuộc nơi này, anh sẽ không làm một cuộc mua bán không nắm chắc chút nào, nếu không phải lần này hấn ra giá thật sự rất mê người, anh đã định bỏ qua luôn rồi.”

Thiện Minh trầm tư, “Nếu..... hấn lấy chúng ta làm mồi thì sao?”

Trong mắt Al lộ ra một tia âm ngoan, hấn cười lạnh nói: “Khả năng này anh cũng suy xét qua, hai trăm cân hàng, cùng với sự bảo vệ của chúng ta, quả thật là rêu rao mồi. Anh đã chuẩn bị tốt cho chuyện này, cho nên một khi tình huống này phát sinh chúng ta sẽ đi vòng vèo trở về, bắt hấn phải trả tiền thuê gấp đôi.”

Thiện Minh cười nói: “Anh thật đúng là nô lệ đồng tiền, vì tiền mà phiêu lưu thế nào cũng dám mạo hiểm.”

Al xoa tóc của hấn, “Này không phải là nghề của chúng ta sao, lại nói, nếu anh không kiếm tiền làm sao mà nuôi sống được đám các cậu.”

Thiện Minh né đầu ra, “Al, tôi không phải trẻ con.”

Al cười nhạo nói: “Từ vài năm trước cậu đã nói với anh như vậy rồi, nhưng bây giờ nói mới hơi có sức thuyết phục một chút, bởi vì cậu đã có đứa nhỏ.” Al nhìn Thẩm Trường Trạch đang cuộn mình ngủ khò khò phía trước.

Thiện Minh nhìn theo ánh mắt hấn, không khỏi cười cười, “Al, nó thật thông minh, về sau nó sẽ trở thành một tay đắc lực trong quân đoàn lính đánh thuê của chúng ta.”

Al bĩu môi, “Mười năm sau? Chúng ta không chắc có thể sống tới lúc đó đâu.”

Thiện Minh lười biếng duỗi eo, “Ai quan tâm có thể sống tới khi nào, hôm nay sống được thống khoái là đủ rồi.”

Al thấp giọng cười, “Anh về xe anh đây.”

“Ừ, tôi đi ngủ.”

Al chỉ chỉ má mình, ôn nhu cười nói: “Hôn anh một cái chúc ngủ ngon nào.”

Thiện Minh vỗ đét vào lưng hấn một cái, “Đừng đùa.”

Sau khi Al xuống xe, Thiện Minh quán lấy Pearl, ngồi xuống ghế sau. Hấn nằm nghiêng trên ghế nhắm mắt lại muốn ngủ, nhưng không khí xung quanh vừa ẩm vừa lạnh, cực kì không thoải mái. Thiện Minh chống đỡ trong chốc lát, thật sự không ngủ được, liền nghiêng người từ ghế nằm ra ghế trước, lấy ngón tay chọc cái má mềm mềm thịt thịt của đứa nhỏ.

Đứa nhỏ rất nhanh tỉnh lại, đôi mắt buồn ngủ nhìn mông lung, nhìn đến Thiện Minh trên đỉnh đầu, cực kì ủy khuất nhỏ giọng nói, “Làm gì?”

Thiện Minh vươn cánh tay ra ôm nó lên.

Đứa nhỏ đang ngủ say, lúc này rất không muốn liền từ chối vài cái, giọng nói mang theo tiếng nức nở vì ngủ không đủ, “Làm gì nha?”

“Đến ngủ cùng ta, buổi tối thật con mẹ nó lạnh.” Nói xong liền ngang ngược ôm đứa nhỏ từ ghế trước ra ghế sau, sau đó nhét vào trong lòng mình.

Thân thể đứa nhỏ rất bé xinh, nằm đâu cũng có thể ngủ, chui vào trong lòng Thiện Minh, tìm một tư thế thoải mái, lại tiếp tục mơ màng.

Trong lòng ôm một thứ ấm áp, Thiện Minh cảm thấy cả người đều thoải mái, dựa vào ghế nằm mà nặng nề ngủ.

Tất cả mọi người bị một tiếng súng ầm vang làm bừng tỉnh, cả người Thiện Minh nhảy dựng lên, đầu lập tức đụng vào nóc xe, làm cho hấn choáng váng mất vài giây.

Dino hô to một tiếng, “Có người đánh lén!” Nói xong cúi thấp thắt lưng, dán vào cửa sổ nhìn động tĩnh bên ngoài.

Thiện Minh lập tức lấy súng ra, hắt lau đi hơi nước trên kính xe, nhìn đội gác đêm của họ bắn súng vào trong rừng, súng bắn ra không hề có kết cấu, đặc biệt hỗn loạn.

Thiện Minh đẩy cửa nhỏ ra, mở cửa xe nhảy xuống, hô lớn: “Đừng nổ súng, ngồi xổm xuống đất.”

Bốn người gác đêm đều ngồi xuống, dịch dần từng bước vào sau các xe, Al từ một cửa xe nhảy ra, hô lớn: “Thiện, lấy ống phóng rocket ra! Nổ súng có cái rắc gì mà dùng, đến người cũng không nhìn thấy.”

Thiện Minh mở hòm dự bị ra, bằng tốc độ nhanh nhất lắp ráp khẩu m72, sau đó đập cửa xe một cái, một tay cầm lấy túi hành lý, nhảy dựng lên, trở mình trèo lên đỉnh xe, sau đó vác ống phóng rocket lên vai, phịch một tiếng bạo vang. Chỗ cách đó không xa trong rừng nổ tung thành một mảnh hoa lửa hoa mỹ, bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng có người bị tạc bay, bóng người phía sau ánh lửa thì gom lại một đoàn.

Bắn xong một phát này hấn lập tức nhảy xuống xe, bằng không mục tiêu quá lớn, lập tức sẽ bị đánh thành tổ ong vỡ vụn. Sau khi nhảy xuống hấn ném ống phóng rocket sang một bên, cầm lấy súng tự động hô: “Al, anh dẫn người xem hàng thế nào, tôi mang vài người đi vào, giết chết bọn ngốc này.”

Al mệnh lệnh các tay súng bắn tỉa chuẩn bị che giấu, kính ngắm hồng ngoại ban đêm sáng lên điểm đỏ thật nhỏ, càn quét qua lại trong rừng cây hắc ám, tựa như ác ma nhìn quét ánh mắt con mồi. Đối phương chắc là không dự đoán được bên này có tay súng bắn tỉa, trong rừng lập tức im lặng, phảng phất như gió thổi cỏ lay cũng có thể nghe được.

Pearl nhảy lên một chiếc xe khác, lấy ra kính ngắm ban đêm, lăn đến bên chân Thiện Minh, Thiện Minh lấy ngón tay ngoắc bốn người đi theo hấn, sau đó ném kính ngắm ban đêm cho bọn họ, trong số những người này còn có Jim.

Tên Jim này, khi đối mặt cùng người tác chiến thì hoàn toàn không có ưu thế, nhưng trong tình huống ánh sáng kém và hoàn cảnh ác liệt, bằng vóc dáng nhỏ gầy dáng và tốc độ tuyệt hảo, có thể ở trong bóng đêm lặng yên không một tiếng động bẻ gãy cổ kẻ thù. Hấn là kẻ ám sát tốt nhất của “Du Chuẩn”, này cũng là nguyên nhân vì sao rất nhiều người khinh bỉ ham mê của hấn nhưng vẫn giữ hấn lại, dù sao quân đoàn lính đánh thuê cũng không phải đội quân chính nghĩa, bọn họ chỉ giữ lại người hữu dụng.

Năm người mang theo kính ngắm, cúi thấp người, nhờ bóng tối mà lặng lẽ đi vào trong rừng.

Trong tình huống cự ly tác chiến quá gần, súng tự động không có công dụng gì, Thiện Minh đem mp5 yêu quý của hấn giắt sau lưng, sau đó một tay nắm chặt súng lục, vì phòng ngừa địch nhân đánh lén, hấn rút cả mã tấu trong giày ra.

Thiện Minh ham mê mã tấu so với Jobert ham mê phụ nữ không khác nhau lắm, cho dù chỉ là yêu thích thì cũng phải sục tậ đủ loại mã tấu. Hấn yêu nhất chính là thanh đao cong dùng cực kì thuận tay của Nê-pan sản xuất này.

Toàn thân thanh đao này được xử lý carbon, tay cầm và thân đao màu đen mang đầy hương vị của một người cường ngạnh, độ cong của đao lại phi thường phù hợp với nguyên lý cơ học, Thiện Minh vung nó thật giống như vung cánh tay mình, lưỡi đao sắc bén xé gió, có thể dễ dàng cắt đứt xương cổ một người đàn ông trưởng thành.

Tay Thiện Minh nắm chặt thành quyền, vươn cánh tay cao ngang tới vai, yêu cầu bốn người khác đi thành hàng ngang tới. Bốn người nhận được mệnh lệnh của hấn, tản ra hai bên, sau đó xếp thành một hàng thẳng tắp đi tới.

Rất nhanh hai người cách hấn xa nhất đã trở nên cực kì mơ hồ, Thiện Minh trở tay nắm chặt đao, đi vào trong rừng thật cẩn thận, đôi mắt lợi hại quét qua từng tấc đất lọt vào trong tầm nhìn của mình.

Những người đó cách hấn không xa lắm, hấn có thể cảm giác được.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Ngay khi hắn nín thở đi tới, phía sau đột nhiên vang lên một trận tiếng nổ mạnh. Thiện Minh nhìn lại, ở chỗ đoàn xe có ánh lửa vút lên tận trời. Trong phút chốc ánh sáng xung quanh hắn tỏa ra gay gắt, đôi mắt đeo kính ngấm cảm thấy một trận đau đớn, hắn hét lớn một tiếng, “Nằm xuống!”

Hắn ra sức nhảy sang bên cạnh, nặng nề ngã lún xuống đất, đạn vèo vèo bay tới chỗ hắn vừa nhảy, thậm chí hắn có thể nghe được âm thanh của viên đạn xuyên thấu không khí.

Hắn cởi súng tự động trên lưng xuống, đột ngột bắn về phía có bóng người di chuyển. Tiếng súng đồng loạt vang lên trong khu rừng, cùng với đó là tiếng kêu thảm thiết của người. Hắn dùng súng tự động MP5 loại K, là vũ khí tiêu chuẩn đặc chế của tình báo hải quân Mỹ, uy lực bình thường nhưng lực phản chấn nhỏ, tốc độ đạn bắn ra rất nhanh, cực kì thích hợp với hỗn chiến như thế này, trong nháy mắt có thể bắn kẻ thù thành tổ ong vò vẽ.

Tiết là 30 phát đạn được bắn hết rất nhanh, trên người hắn mang theo hai băng đạn, thay một băng đạn xong hắn liền lún đến trong bụi cỏ, ẩn nấp đi. Vòng đầu súng thứ nhất bình ổn rất nhanh, bọn họ đã gần như thành công đe dọa được kẻ thù, kẻ thù không biết về tình huống vũ khí đạn dược của họ, chắc chắn không dám tùy tiện đi tới.

Mà trong tay hắn giờ còn lại hai băng đạn nên cũng không dám xa xỉ tùy tiện bắn, hắn ở trong bụi cỏ che dấu hơi thở nhẹ nhàng, nghĩ bước chiến lược tiếp theo.

Chỗ bọn họ dừng xe vẫn rực ánh lửa thiêu đến tận trời, tiếng súng không ngừng, rõ ràng bên kia cũng bị đánh lén. Thiện Minh có chút lo lắng đứa nhỏ của hắn, hắn nghĩ bên này phải tốc chiến tốc thắng, mau chạy về trợ giúp.

Bên cạnh bụi cỏ có tiếng động rất nhỏ, Thiện Minh quay đầu thì thấy Cosky chậm rãi đi tới chỗ hắn.

Thiện Minh nắm tay lại nâng quá đầu, lòng bàn tay hướng vào phía trong, yêu cầu Cosky che dấu hắn. Cosky nằm sấp xuống dưới, hòng súng nhắm về phía trước.

Thiện Minh chậm rãi dịch chuyển về phía trước, Cosky đi theo sau hắn, giữ một khoảng cách giữa hai người.

Hắn biết lúc này chắc chắn Jim đã đến được chỗ cách gần kẻ thù nhất, đây là việc mà Jim am hiểu nhất, hắn có thể hòa làm một với bóng đêm, thần không biết quỷ không hay mà vòng ra phía sau kẻ địch. Chỉ cần hắn làm khó dễ phía bên này, cùng Jim tấn công hai phía, chắc chắn kẻ địch sẽ tìm không chuẩn phương hướng, bọn họ có thể phân tán kẻ địch, sau đó tiêu diệt từng người.

Thiện Minh ngừng thở, cuối cùng cũng phát hiện cách đó không xa có một tên địch quỳ trên đất, chống súng tự động chờ bọn họ.

Thiện Minh không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ cần hắn nổ súng, cho dù hắn có thể bắn trúng người kia thì chắc chắn kẻ địch khác gần đó sẽ bắn súng đồng loạt tới chỗ hắn, lúc đó hắn biết trốn chỗ nào. Hắn tìm kiếm vật che đậy xung quanh, rốt cuộc hắn tìm được một tảng đá cũng không lớn lắm, hắn nhẹ nhàng lún đến sau tảng đá, hòng súng nhắm vào kẻ địch đầu tiên hắn nhìn thấy, một phát súng bắn ra xuyên qua xương sọ đối phương.

Đối phương kêu lên cái gì đó, bắn thẳng tới chỗ hắn, hai quả lựu đạn cũng được ném về phía hắn.

Cosky lún đến một thân cây bên cạnh bắt đầu bắn trả, lúc này phía sau kẻ địch lại truyền đến tiếng súng, tất nhiên là Jim hoặc là một đồng đội khác làm.

Thiện Minh lún trên mặt đất tránh đạn và lựu đạn, chờ trận khói thuốc súng này tan hết, hắn hô to một tiếng, nhảy dựng lên, điên cuồng bắn về phía kẻ địch. Ba mươi phát đạn này không hề lãng phí, kẻ địch ở đầu trận tuyến rối loạn cũng giống như bia ngắm trên trường bắn, đạn bắn ra từng viên từng viên không hề trượt mục tiêu.

Hắn vừa bắn vừa chạy, bắn hết một băng đạn thì tránh ở sau cái cây, thở phò phò từng ngụm lớn.

Còn một băng đạn, ba mươi viên, Browning của hắn thì còn chín viên, nếu dùng hết chỗ đó hắn chỉ còn đao. Hắn thực hối hận vì vừa rồi đi quá gấp, không mang theo mấy quả lựu đạn.

Tuy rằng hắn không nhìn thấy tình hình của Jim và một người khác nhưng về cơ bản hắn có thể chắc chắn kẻ địch đã bị bọn họ bao vây. Hắn đoán bây giờ kẻ địch chỉ còn lại khoảng bảy tám người, thế cục cơ bản đã xác định. Sau khi có tiếng súng Al nên phái người tới cứu viện, chẳng qua hắn không biết bây giờ chỗ Al có bận rộn hay không, tốt nhất vẫn đừng hy vọng nhiều.

Hai bên chỉ nghỉ ngơi hơn hai mươi giây, tiếng súng lại vang lên. Thiện Minh nghe ra tiếng súng này không phải đến từ vũ khí của họ, mà là đối phương nổ súng trước, hơn nữa hỏa lực tập trung bên chỗ Jim.

Đây đúng là thời cơ tốt nhất của họ, Thiện Minh rút súng lục ra, ở trong đêm đen nhắm vào kẻ địch, tiến lên bắn tỉa. Khả năng bắn tỉa của hắn rất tốt, lập tức xử lý hai người.

Sau một trận bắn phá điên cuồng, có vẻ Cosky cũng đã dùng hết đạn, hắn trực tiếp rút ra lưỡi lê tam giác, dùng tay ra hiệu để Thiện Minh che giấu hắn. Thiện Minh cho rằng bây giờ mà xấp lá cà là quá sớm, không đồng ý cho hắn đi, tuy nhiên Cosky người này gan lớn tim thô, vào trận là hết như không muốn sống, không hề sợ hãi chút nào.

Thiện Minh không thể làm gì khác hơn là yểm hộ cho hắn. Cosky hạ thấp thất lưng nhanh chóng bò đi trong bóng đêm, sau đó đột nhiên đứng lên nhảy tới trên người một kẻ địch, đâm lưỡi lê vào cổ hắn. Đồng thời Cosky cũng đoạt lấy khẩu súng tự động còn đầy đạn trong tay hắn, hướng về phía kẻ địch bên này tiếp tục một trận bắn phá.

Khi hết đạn hắn liền ném súng, ôm thi thể lên làm lá chắn lẫn đến một bên, đồng thời Thiện Minh cũng chạy đi. Khi thấy kẻ địch quay lại dồn dập tấn công, hắn đã bắn hết băng đạn cuối cùng của mình.

Sau đó hắn ném súng tự động, rút loan đao ra nhảy lên, nhào tới xé rách cổ kẻ địch gần hắn nhất.

Cosky cũng giống như không muốn sống mà quơ lưỡi lê tam giác, biến phiên rừng cây vốn để ẩn nấp thành một lò sát sinh.

Thiện Minh có thể cảm giác được rõ ràng những người này không đủ trình độ, tuy rằng trang bị hoàn mỹ nhưng so với họ thì rất thiếu kinh nghiệm thực chiến, toàn bộ cuộc chiến đấu không kéo dài quá mười phút thắng bại đã được xác định.

Bốn người họ chỉ có chân của Cosky bị trúng mảnh đạn, ba người còn lại đều chỉ bị thương nhẹ.

Bọn họ đếm số lượng địch nhân nằm dưới đất, tập hợp lại một chỗ. Họ không có thời gian tiếp tục nghiên cứu, quay đầu chạy về chỗ họ dừng xe, trở về cứu viện.

Hắn trở về thì thấy kẻ địch đã bị đám người Al thu thập xong xuôi, chiếc xe bị tạc hổng kia thì kề sát với xe của hắn. Xe hắn cũng bị ảnh hưởng, thân xe lật nghiêng.

Mọi người đều đang chiến đấu, căn bản không có người nào lo lắng cho một chiếc xe bị lật, chỉ có Thiện Minh nhớ rõ bên trong có đứa con hắn nhất định được.

Hắn vọt tới bên cạnh xe, kính xe đầy hơi nước, thực sự không thấy rõ tình hình bên trong, hắn trực tiếp gõ mạnh lên kính, “Thẩm Trường Trạch !”

Sau một lúc lâu, bên trong xe vang lên âm thanh rất khê của đứa nhỏ, “Ba.....”

Thiện Minh lập tức sốt ruột, hắn nhảy lên trên xe, may mắn cửa xe không khóa, hắn trực tiếp mở cửa đi vào.

Đứa nhỏ bị kẹp giữa hai cái ghế, giữa khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhìn hắn.

Thiện Minh đẩy ghế nằm ra phía trước, tạo ra một khe hở, sau đó ôm đứa nhỏ ra. Đứa nhỏ không bị thương nhưng cả người run đến lợi hại, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt to đen bóng đong đầy sợ hãi. Nó gât gao ôm cổ hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào bên gáy hắn.

Thiện Minh nhíu mày nói: “Mày bị ngu à, không tự mình rời khỏi ghế được sao? Cái ghế cũng không hỏng.”

Thằng bé nhỏ giọng nói, “Con..... Con không dám đi ra ngoài.”

Thiện Minh bấy giờ mới hiểu, không phải đứa nhỏ không ra được mà là bị tiếng súng nổ làm cho sợ tới mức không dám đi ra, hần hừ nói: “Mới thế mà đã sợ rồi.”

Hần ôm đứa nhỏ nhảy ra khỏi xe, Al thì đã mang người đi giải quyết hậu quả .

Trên mặt đất có mấy cái xác nằm ngổn ngang, dưới chân là bùn đất thấm đẫm máu loãng.

Đứa nhỏ chỉ liếc nhìn một cái liền giật giọng kêu một tiếng, vội đem mặt vùi vào lòng Thiện Minh, thân thể run rẩy kịch liệt.

Pearl đeo găng tay trắng, đang băng bó cho Cosky, liếc nhìn Thiện Minh một cái rồi cười ha ha, “Tiểu bảo bối sợ hãi rồi.”

Thiện Minh bĩu môi, “Lá gan quá nhỏ , em nên tăng cường huấn luyện nó nhiều hơn.”

“Không thành vấn đề, em đang chuẩn bị cho nó tự tay giải phẫu đây.”

Một trận chiến này trước sau chỉ kéo dài khoảng nửa giờ, bọn họ tiêu diệt tổng cộng mười bảy người, bắt ba người làm tù binh. Al đưa người vào trong rừng thăm vấn, những người khác bắt đầu lục tìm trang bị của những người đó, tất cả đều là thứ tốt.

Lại qua một giờ, trong rừng vang lên tiếng súng, Al mang theo đoàn viên đi ra, trên mặt có một chút ý cười băng lãnh.

Bọn họ thu thập đã khá xong xuôi, chiếc xe bị lật nghiêng kia cũng được dựng trở lại. Ngoài một chiếc xe bị hỏng hoàn toàn, hai người bị thương hơi nặng, bảy người bị thương nhẹ, bọn họ không có tổn thất gì khác.

Al gọi Thiện Minh vào trong xe mình, nói kết quả vừa rồi thăm vấn cho hần.

Sau khi phân tích, đại khái họ có thể xác định lần này chủ thuê đã lấy họ làm mồi, tất nhiên sẽ có rất nhiều giao dịch hàng hóa thực sự, thông qua con đường khác mà vận chuyển đến Mexico, bọn họ chỉ là tấm bia che chắn.

Thiện Minh đề nghị không lên đường đến biên giới nữa mà bây giờ sẽ đi vòng vèo khắp Tam Giác Vàng, đi tìm chủ thuê của họ tính sổ.

Al thì vẫn giữ ý kiến, cảm thấy nếu đã đến nơi này thì vẫn nên đến địa điểm hẹn xem thế nào, nếu quả thật không ai đến giao dịch thì bọn họ lại trở về. Chủ thuê cũng không chạy được, như vậy cho dù là đòi tiền hay là đòi mạng bọn họ cũng đều có lý do.

Al là lão đại, mọi người tự nhiên sẽ nghe hần. Bọn họ quyết định tiếp tục đi, Thiện Minh liền trở về xe của mình nghỉ ngơi một lát.

Trời sáng rất nhanh, như một kì tích mưa cũng đã dừng lại.

Đoàn xe lấy tốc độ thật chậm tốc đi tới chỗ biên giới đã hẹn trước, một chuyến này vậy mà đi trong suốt một ngày.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Bọn họ tới điểm hẹn giao dịch đợi hai ngày, quả nhiên không có bất kì ai xuất hiện, vì thế quân đoàn lính đánh thuê bắt đầu vội trở về biên giới Myanmar – Trung Quốc, lăm le muốn đòi phần tiền công của mình từ chủ thuê.

Bởi vì mấy ngày tiếp theo không hề có mưa, tình trạng giao thông tốt hơn rất nhiều, bọn họ luân phiên chạy xe hai ngày, trở lại khu làng chủ thuê đang ở.

Cả vùng này nghiêm nhiên là một nơi chủ yếu sống dựa vào trồng và buôn bán thuốc phiện với Trung Quốc. Nơi này không có pháp luật, không có chính phủ, cũng không có những giá trị đạo đức nhân sinh mà người bình thường vẫn luôn biết đến, có cũng chỉ là quy tắc tự đặt ra của trùm ma túy lớn. Muốn sống qua ngày thì phải dựa theo sự an bài của hần mà làm việc.

Lần chấp hành nhiệm vụ trước đây là che giấu giao dịch giữa chủ thuê và lão người Mỹ, nhưng địa điểm giao dịch không phải ở đây. Vậy nên ngoài Al ra thì bọn họ đều là lần đầu tiên đến hang ổ của chủ thuê.

Khi xe đi vào trong làng, Al lập tức cảm giác được sự không ổn. Không chỉ hần, khi xe mở lối đi vào bên trong tất cả mọi người đều phát hiện ngôi làng này có sự khác lạ, người trong làng đều đi đâu rồi?

Khắp nơi trong làng đều rải rác các loại dụng cụ sinh hoạt đơn giản, thật giống như người vội vàng rời đi không kịp mang theo. Trước đây có nhiều người bản xứ như vậy, thoáng cái đã biến mất hết sạch, tình huống này rất quỷ dị.

Al dùng bộ đàm liên lạc với mọi người để giảm tốc độ, sợ có cạm bẫy.

Cuối cùng đoàn xe cũng ngừng lại, ngôi làng vốn náo nhiệt lập tức trống không không còn người ở. Nhìn thấy tình cảnh này ai cũng không dám tùy tiện đi vào.

Al mệnh lệnh cho mọi người lùi ra ngoài, ở bên ngoài làng đợi cho trời tối, có thời cơ lại hành động.

Bọn họ lùi ra khoảng vài dặm, dựng một doanh trại trong sơn cốc.

Đến khoảng hơn ba giờ sáng, Al gọi Thiện Minh, bảo hần ẩn vào trong làng xem xét, nếu đụng tới nguy hiểm thì lập tức đi vòng vèo, nếu không đi được thì bắn súng báo hiệu, bọn họ lập tức tới cứu viện.

Thiện Minh này gan lớn, cũng tràn đầy lòng hiếu kỳ, đã sớm cảm thấy hứng thú với tình cảnh nhìn thấy ban ngày, vội vàng đem theo trang bị của mình đi bộ hướng tới khu làng.

Hần đến sát bên khu làng rồi bắt đầu men theo mép tường mà đi tới, dọc đường hần đi thật cẩn thận, nhưng càng đi lâu hần càng cảm thấy mình giống đồ ngốc, cái làng này thật sự không có người.

Hần ẩn vào một ngôi nhà, phát hiện trên bếp lò của bọn họ còn đang đặt một nồi cải trắng vừa xắt xong chưa kịp hạ xuống. Đồ đạc trong nhà này bị lật tung thành một mớ hỗn độn, các loại vật phẩm rơi xuống đất, tình huống này không khác lắm việc phải đi chạy loạn, muốn mang đi thứ gì đó đáng giá nhưng lại không đủ thời gian, biến nhà cửa thành một đống hỗn độn.

Trong lòng Thiện Minh đầy rẫy nghi ngờ, chẳng lẽ chủ thuê của bọn họ vừa đến tập kích, người trong làng đều chạy hết rồi?

Vấn đề này chỉ có chờ hần đi vào bên trong, tìm được chủ thuê thì mới có thể biết được.

Không còn phát hiện gì nữa, Thiện Minh đẩy cửa ra đi ra ngoài, kết quả vừa ra khỏi cửa thì có một người đánh tới trước mặt. Thiện Minh đá hần một cái bay ra ngoài, dẫm lên chân người nọ, dí khẩu súng vào sau gáy hần.

Người nọ kêu ú ớ, lại cố ý đè thấp thanh âm, nhìn về mặt hần, là đang cầu xin tha thứ.

Thiện Minh nhìn kỹ một giây, người nọ là dân bản xứ, có lẽ là ban ngày chạy, buổi tối thừa dịp không có người muốn về nhà lấy cái gì đó đáng giá.

Thiện Minh cố gắng dùng tiếng Anh để hỏi hần đã xảy ra chuyện gì, nhưng người nọ biểu hiện ra là hần không hề hiểu, chỉ liên tiếp cầu xin tha thứ, gần như sắp phát khóc.

Thiện Minh thấy không hỏi được gì liền buông hần ra, người nọ ù té chạy, hần thì tiếp tục đi vào phía trong làng. Dựa theo con đường Al nói cho hần, hần đi vào tận cuối ngôi làng, nhưng làng này cũng không nhỏ, hần tìm rất lâu cũng chưa thấy gì, cho đến tận lúc cái mũi nhạy cảm của hần ngửi thấy một mùi máu tươi.

Hần đi theo mùi máu tươi, chắc chắn không sai. Quả nhiên không đến mười phút sau, hần tìm đến một chỗ.

Lúc trước nơi này hần là một trại trồng cây thuốc phiện rất quy mô và được canh phòng cẩn mật, nhưng giờ đây chỉ còn là một bãi chiến trường đầm máu.

Nơi nơi trong trại đều có người chết, mùi máu tươi nồng đậm khiến người ta buồn nôn, xung quanh không có một chút sự sống nào, ở dưới ánh trăng tĩnh lặng có vẻ âm trầm đáng sợ.

Thần kinh Thiện Minh căng lên, tay nắm chặt súng, chậm rãi di chuyển tới căn phòng lớn nhất ở bên phải.

Một đường tới đây thật sự không phát hiện một người sống nào, hiện trường được thu dọn rất “sạch sẽ”, ngoài những người chết ra thì liếc mắt một cái cũng biết là không có thi thể nào của kẻ tập kích.

Thiện Minh dùng chân lật một cái xác lên, muốn phát hiện chút gì đó từ bọn họ. Trên hiện trường rải rác những khẩu súng AK, loại mà người châu Á thích dùng nhất, tuy nhiên nhìn qua thì có vẻ đều là của những người Myanmar này.

Tìm tòi hồi lâu, một cái vỏ đạn bị bùn đất che khuất làm hấn chú ý. Thiện Minh nhặt cái vỏ đạn kia lên, thổi sạch đất phía trên, đây là vỏ đạn của loại súng trường chuyên dùng để tập kích loại 95, đường kính 5,8, chỉ duy nhất Trung Quốc sử dụng. Hấn tiếp tục tìm, lại lần lượt tìm thấy một ít thuốc nổ Trung Quốc còn lưu lại. Những thứ kẻ tập kích này dùng đều là của bộ đội đặc chủng Trung Quốc sản xuất và sử dụng, kết hợp với việc nơi này là biên giới Myanmar – Trung Quốc, có thể bước đầu phán đoán kẻ tập kích đến từ Trung Quốc.

Những người này là quân chính phủ sao? Vì sao lại tập kích một trùm ma túy Myanmar? Nếu tình nghi là tội phạm biên giới thì nội tình trong đó sẽ rất phức tạp, ít nhất cũng phải hợp tác với chính phủ Myanmar mới đúng, sao có thể cứ như vậy vọt vào trại giết sạch hết mọi người?

Trong đầu Thiện Minh hiện lên một đồng lớn dấu chấm hỏi, lại không tìm thấy một chút manh mối nào.

Hấn quyết định lát nữa sẽ trở lại nghiên cứu hiện trường cẩn thận, trước hết đi vào phòng ngủ của trùm ma túy kia xem xét xem hấn có ở đó không, còn sống hay đã chết.

Hấn vào biệt thự thì vẫn thấy đầy thi thể trên mặt đất, hấn phát hiện trên sofa ở phòng khách tầng một có một người mặc quần áo sang trọng quỳ rạp trên mặt đất. Người nọ rất béo, người bị trói bằng dây thừng to, máu tươi nhuộm đỏ áo ngủ tơ tằm của hấn. Thiện Minh từng gặp chủ thuê của họ trong nhiệm vụ trước, cho dù dưới tình huống nằm sấp không nhìn rõ mặt như thế này hấn cũng có thể kết luận hấn tìm đúng người.

Thiện Minh thu dây thừng rồi lật cái xác lên, ném lên sofa.

Quả nhiên là tên trùm kia, tuy rằng mặt đã bị phá hủy không còn nhận ra nổi. Từ các dấu vết máu chảy đầm đìa trên người hấn thì có thể thấy trước khi chết người này đã bị tra tấn, hơn nữa thủ đoạn rất tàn nhẫn, rất chuyên nghiệp.

Thiện Minh kiểm tra vết thương chí mạng của người kia, là bị một vũ khí sắc nhọn đâm qua tim mà chết, rồi lại ghé sát vào quan sát miệng vết thương kéo từ miệng đến tận tai, nhận thấy miệng vết thương kia cực kì mảnh, vết cắt bằng phẳng trơn tru. Hấn đưa tay ấn ấn, không phạm vào xương cốt, nhất định là bị lưỡi dao cực kì mỏng cắt vào. Cắt qua thịt, khóa chặt các khớp xương, có khả năng nhất chính là dao phẫu thuật.

Thiện Minh nhíu mày, cứ cho là không phải sao phẫu thuật thì sao lại có người mang dao mỏng như vậy lên chiến trường? Không thể phòng thân được, vậy dùng để làm gì?

Chắc sẽ không phải để phi đao chứ, Thiện Minh nhớ tới đám người bay loạn đầy trời trong truyện võ hiệp Trung Quốc, nhìn không được bật cười.

Không biết vì sao tên trùm ma túy này lại bị trói gô lại rồi nghiêm hình bức cung, cuối cùng bị một đao xuyên thấu qua tim, đám bộ đội đặc chủng này muốn biết cái gì từ hấn? Lại có thể dùng thủ pháp tra tấn không ra gì như vậy để tra tấn một kẻ cũng không ra gì không kém này.

Có thể kết luận lần này tuyệt đối không phải hành động quang minh chính đại, cho dù có liên quan đến chính phủ Trung Quốc thì cũng là bí mật chấp hành. Tuy nhiên với cái kiểu giết người diệt khẩu này, Thiện Minh càng thiên về khả năng nhóm người này có một bí mật không thể để lộ.

Hấn buông xác người kia, di chuyển tới chỗ khác. Khi rẽ vào phòng bếp đột nhiên hấn nghe được một tiếng hít thở mỏng manh.

Lỡ tai Thiện Minh lập tức dựng thẳng lên, hấn nắm chặt súng, đi theo âm thanh tới ban công phòng bếp, tìm thấy vệ sĩ của trùm ma túy kia ở bên ngoài ban công.

Hắn từng giao tiếp với người này, người này nói tiếng Anh tốt hơn chủ nhân hắn, nhiều khi còn đảm đương phiên dịch.

Thiện Minh chạy nhanh tới ngồi xổm xuống, người nọ bị thương, đã gần hấp hối, rơi vào trạng thái bán hôn mê, nhưng vẫn còn một hơi thở.

Thiện Minh nhẹ nhàng lay lay hắn, “Này, anh còn sống mà, đừng giống người chết chứ, tỉnh lại.”

Hắn liên tục gọi, cuối cùng người nọ cũng mở mắt, hoảng hốt nhìn hắn.

“Anh còn nhận ra tôi không?”

Người nọ lắc đầu, lại gật đầu, ánh mắt mê mang nhìn hắn.

Thiện Minh nắm chặt thời gian hỏi: “Nơi này đã xảy ra chuyện gì? Đám bộ đội đặc chủng này là người Trung Quốc sao? Mục đích của họ là gì?”

Người nọ thở phì phò, đứt quãng nói, “Đứa trẻ.”

“Cái gì?” Thiện Minh kề sát lỗ tai vào hắn, “Anh nói cái gì?”

“Một đứa trẻ, bọn họ..... muốn..... một đứa trẻ.”

“Một đứa trẻ?” Thiện Minh tìm tòi trong đầu, loại bỏ các từ ngữ có phát âm tương tự, kết hợp ngữ cảnh ngữ pháp, cuối cùng đưa ra kết luận là hắn không nghe lầm. Người này nói những người đó chạy đến đây tàn sát là vì muốn một đứa trẻ.

“Một đứa trẻ cái gì? Bọn họ là ai?”

“Một..... đứa bé trai người Trung Quốc..... Bọn họ tìm..... Bọn họ, kiên trì..... ở vùng này.....”

Chuông cảnh giới trong đầu Thiện Minh vang mãnh liệt.

Một đứa bé trai người Trung Quốc, ở vùng này, hắn biết có một, chính là con trai mặt trắng hắn nhặt được.

“Bọn họ còn nói gì nữa, nói cho tôi hết đi, những người đó là người Trung Quốc sao?”

Người nọ bắt lấy cánh tay hắn, “Tôi không biết..... Giết tôi đi..... Tôi không sống nổi..... Giết tôi đi.....”

Thiện Minh nhìn bộ dạng giãy dụa của hắn, biết chắc chắn hắn rất thống khổ, hỏi nữa cũng không được cái gì. Thiện Minh đứng lên, rút dao ra lưu loát cắt đứt cổ hắn.

Hắn đứng yên tại chỗ thật lâu, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Nếu những người đó thật sự đang tìm Thẩm Trường Trạch thì.....

Hắn hoàn toàn không biết gì về hoàn cảnh của Thẩm Trường Trạch, nhưng có thể bay bằng máy bay riêng trên bầu trời Trung Quốc, hơn nữa lại còn là máy bay trực thăng thì chắc chắn không nhiều lắm, nếu muốn đi tìm hiểu có lẽ cũng không khó, chỉ cần đi tra tin tức mới nhất về máy bay trực thăng gặp nạn có lẽ có thể tìm ra.

Nhưng nếu đám bộ đội đặc chủng này chỉ vì tìm một đứa trẻ gần như 100% tử vong vì rơi máy bay mà dốc toàn lực tiêu diệt trùm ma túy lớn nhất địa phương ở Myanmar, chuyện này thật sự rất không bình thường.

Muốn tìm một người ở địa phương, chẳng lẽ lại không tìm kiếm hợp tác sao?

Điều duy nhất Thiện Minh có thể nghĩ đến chính là những người đó không hy vọng tin tức này bị tiết lộ nên trực tiếp diệt khẩu.

Rốt cuộc đứa nhỏ kia có quan hệ lớn đến đâu, có thể khiến quân chính quy của chính phủ Trung Quốc vượt biên chạy đến nước khác để tiêu diệt con rắn độc lớn ở địa phương?

Rốt cuộc đứa nhỏ đó là ai?

Trong lòng Thiện Minh nghi ngờ tầng tầng, hắn ngây ra mất khoảng mười phút mới nhớ ra đáng lẽ hắn phải bắn đạn tín hiệu gọi bọn Al đến, cần quét hiện trường một lượt, bù lại tổn thất lần này của họ.

Chẳng qua trước đó hắn phải kiểm tra nơi này một lần nữa, bảo đảm không còn người nào sống.

Hắn không cần biết Thẩm Trường Trạch có thân phận gì, kể cả nó có là con giời thì giờ cũng là con của Thiện Minh hắn, nhưng tạm thời hắn không thể để bọn Al biết chuyện này.

Hắn phải về âm thầm điều tra, nếu thân phận Thẩm Trường Trạch thật sự đặc thù thì phải tính toán đến bước tiếp theo.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Sau khi Al mang người đến liền cướp bóc toàn bộ khu trại một lần, giờ đừng nói là chủ thuê sẽ trả gấp đôi tiền thuê, vẫn còn tới một nghìn vạn đô la Mĩ chưa được thanh toán thì người đã chết, làm Al tức giận đến phát khóc.

Tuy rằng tìm thấy trong biệt thự rất nhiều tiền mặt, súng ống đạn dược, vàng bạc và kim loại quý nhưng còn lâu mới bằng được mức họ muốn. Tên trùm ma túy này chắc chắn sẽ không tập hợp tất cả tài lực của mình ở một chỗ, bọn họ cũng không thể tiếp tục ở lại đây, cho nên một chuyến này bọn họ bị lỗ nặng.

Al không cam lòng, nhìn một đồng ma túy lớn không thể mang theo, thêm muốn đi vòng vòng một chỗ, cuối cùng nói nhỏ với Thiện Minh, “Nếu không chúng ta mang một chút về đi, từ Colombia tìm người bán sang Mexico vậy.”

Thiện Minh trừng hắn một cái, “Anh làm nô lệ đồng tiền cũng vừa vừa thôi, thị trường ma túy của Colombia rất phức tạp, chúng ta có việc của chúng ta, đi trêu chọc bọn họ làm gì.”

Al ủy khuất nói, “Al Maurell anh đây không thể bị lỗ vốn, điều này với anh là sỉ nhục !”

Thiện Minh hừ nói: “Vốn tôi đã không đồng ý chạy đến châu Á, càng là nơi có cục diện chính trị ổn định chúng ta lại càng nên rời xa, hoạt động ở biên giới Trung Quốc là vô cùng mạo hiểm, một chuyến này không gặp nguy hiểm lớn đã rất may mắn rồi. Vụ làm ăn này là anh nhận, nếu không đủ chia tiền tiêu vặt cho anh em thì phải trừ vào túi tiền của anh. Ai cho anh tiền anh liền đi theo, đáng đời!”

Al bĩu môi, “Cậu thật sự vì Trung Quốc không thích hợp buôn bán nên mới không muốn tới sao? Anh biết cậu nhiều năm như vậy, nhiệm vụ khó khăn đến mấy cũng không làm cậu lo lắng, chẳng lẽ không phải bởi vì đây là Tổ quốc của cậu sao? Cho nên cậu có chút..... câu này anh biết, gọi là gần quê hương thì yếu đuối.”

Thiện Minh hung hăng trừng mắt hắn một cái, “Đừng đùa, tôi không có khái niệm Tổ quốc. Anh giả ngốc cái gì, anh biết rõ tôi không muốn tới nơi này là vì năm đó ở Vân Nam chúng ta đụng tới cái quái vật kia.....”

Về mặt vui cười của Al trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, “Hy vọng cả đời cũng sẽ không gặp lại thứ kia nữa.....” Hắn lắc đầu, ra vẻ thoải mái mà nhún vai, “Ít nhất là thứ kia đã chết, chúng ta không cần đuổi theo quái vật như vậy để báo thù cho cha nữa.”

“Cho nên, lúc ấy chỉ sống sót vài người, ai còn muốn tới gần nơi đó nữa?” Thiện Minh đổi giọng, vươn cánh tay thon dài nắm lấy cổ Al, hung tợn nói: “Chỉ có anh là cái đồ mê tiền khôn kiếp, cứ khư khư cổ chấp mà dẫn chúng tôi chạy tới, quan trọng nhất là còn làm lỗ vốn, tôi xem anh về định giải thích Houshar với thế nào.”

Al nâng cằm trầm tư nói: “Thì anh sẽ nhận mấy việc ám sát và bảo tiêu nhiều nhiều một chút, thật chim sẻ tuy ít nhưng gom góp lại thì cũng đủ no bụng.”

Mặt Thiện Minh lộ ra vẻ chán ghét, “VẬY mau phái Jim ra đi, càng ngày tôi càng không thể chịu được ánh mắt hắn nhìn thẳng nhỏ kia, nói không chừng ngày nào đó tôi sẽ róc xương hắn thật đấy.”

Al nhú mày, “Anh biết rồi, Jim vốn là sát thủ cấp cao, hắn khoái nhất là được chấp hành nhiệm vụ một mình.”

Về mặt Thiện Minh bây giờ mới hơi dịu xuống.

Al nói: “Vốn hần là cái tên béo kia đưa chúng ta trở về, bây giờ hần lại chết, anh chỉ có thể để Houshar nghĩ cách tới đón chúng ta. Vừa rồi anh và ông ấy đã nghiên cứu một con đường, ông ấy bảo chúng ta nghĩ cách đến cảng phía nam, ông ấy sẽ lo được thủ tục cho một con thuyền, đưa nhóm ta ra vùng biển quốc tế.”

“Nơi này vừa xảy ra chuyện lớn như vậy, chúng ta giết đối thủ của tên béo chết toi này, lại mất đi sự che chở của hần, một đường này sẽ không dễ đi đâu.”

“Quả thật không dễ đi, nhưng chúng ta cũng không có lựa chọn khác, chỉ cần có thể thuận lợi đến vùng biển quốc tế thì sẽ không còn nguy hiểm. Thu thập hết những thứ này đi, đêm nay liền xuất phát.”

Trên đường đoàn xe đi tới phía nam Myanmar, Al ngủ không yên, chạy đến xe Thiện Minh nói chuyện phiếm với hần, đưa ra rất nhiều nghi vấn về cái chết của chủ thuê của bọn họ.

“Rốt cuộc là bọn họ đặc tội quân đội Trung Quốc kiểu gì? Đây tuyệt đối không phải cách chính phủ xử trí tội phạm biên cảnh, mà giống như có bí mật không thể cho ai biết..... Ngay cả việc đám bộ đội đặc chủng Trung Quốc này nhập cảnh chỉ sợ cũng là phi pháp.” Al vuốt đám râu mọc lún phún dưới cằm, trong đầu đặt ra rất nhiều phỏng đoán nhưng không có cái nào rõ ràng, “Tóm lại nội tình chắc chắn rất thú vị.”

Thiện Minh mặc cho hần đoán lung tung, trên mặt không hiện một tia gợn sóng.

Nếu Al biết có thể đám bộ đội đặc chủng này đang tìm Thẩm Trường Trạch, chẳng sợ chỉ là “có thể”, Al cũng sẽ khuyên hần xử lý đứa nhỏ. Tuy nhiên trong mắt Thiện Minh, đứa nhỏ không chết là điều tất yếu, nếu những người đó không tìm tới bọn họ, đứa nhỏ sẽ lấy thân phận con của hần để lớn lên. Nếu những người đó tra được bọn họ, liên hệ tới thẩm trạng của trùm ma túy kia, như thế chắc chắn sẽ diệt khẩu tất cả bọn họ. Đứa nhỏ kia có chết hay không cũng không ảnh hưởng gì nhiều, ngược lại nếu sống thì bọn họ sẽ hơn một phần lợi thế.

Tuy hần cho rằng ý nghĩ của mình rất có lý, hơn nữa từ trước đến nay Al luôn dung túng hần, hần cho rằng mình có thể thuyết phục Al, nhưng tạm thời hần vẫn không định nói cho bất kì kẻ nào.

Chuyện này càng ít người biết càng tốt, chờ bọn họ thuận lợi ra vùng biển quốc tế và trở lại hang ổ ở Colombia, bộ đội đặc chủng Trung Quốc có tám cái cánh dài cũng không với tới được.

Tóm lại mặc kệ Thẩm Trường Trạch là người thế nào, Thiện Minh hần nhật được thì chính là của hần. Xem ai dám tranh với hần nào!

Trải qua hai ngày bốn ba, cuối cùng bọn họ cũng tới phía nam.

Căn cứ vào tin tức Houshar cho họ, đến địa phương bọn họ cần đi tìm một người tên là Mute, trả tiền thù lao hợp lý cho hần, trong vòng hai ngày hần sẽ sắp xếp một con thuyền có thể tin cậy được đưa bọn họ rời bến, đến vùng Tây Nam Indonesia thì Houshar sẽ đưa họ đến chỗ máy bay đã chuẩn bị tốt để về Colombia.

Bọn họ tìm một nơi để chỉnh đốn, Al dẫn Jobert đi tìm Mute.

Vì Thiện Minh là người châu Á, so với dáng người hùng vĩ như gấu của các đoàn viên khác, vóc người của hần kiện mỹ khỏe đẹp giống một văn nhân hơn, hần cũng thích những nơi ít khiến người ta chú ý hơn. Sau khi mặt trời xuống núi, Thiện Minh đưa đứa nhỏ ra bờ biển, ôm nó đi đến chỗ nước sâu đến thắt lưng, ném nó xuống biển đánh cái ụp, bắt nó phải biết bơi ngay trong ngày hôm nay.

Sau khi đứa nhỏ chìm xuống, Thiện Minh liền kéo nó lên, chỉ đạo nó phải bơi thế nào, chỉ đạo xong rồi lại buông tay ném nó xuống.

Đứa nhỏ uống một bụng đầy nước biển vừa mặn vừa đắng, nước mũi nước mắt giàn giụa, tứ chi đập nước đến mức không còn chút sức lực nào.

Thiện Minh không biết mệt mỗi lần lại động tác kéo đứa nhỏ lên rồi lại ném xuống, cho đến khi nó có thể thuận lợi nổi lên.

Cứ như vậy ép buộc hơn ba giờ, đứa nhỏ nôn sạch sẽ những gì đã ăn buổi tối, Thiện Minh nhìn nó có thể bơi được một đoạn ngắn thì mới vừa lòng cho nó lên bờ.

Đứa nhỏ vừa lên bờ liền ngửa trái ngửa phải, tê liệt ngã xuống bờ cát, mặt đến mức đầu ngón tay cũng không động đậy nổi, hô hấp từng ngậm từng ngậm không khí mới mẻ.

Thiện Minh cũng nằm trên bãi cát nóng hầm hập vì ban ngày bị mặt trời nướng cháy, nhìn bầu trời sao thuần khiết một màu xanh thăm thẳm u, có chút buồn ngủ.

Ngay khi hần nhắm mắt dưỡng thần, một nắm cát từ đâu ụp lên mặt hần, lập tức chui vào mũi miệng hần, hần liền bật dậy hắt hơi liên tục.

Hần mở to mắt tức giận trừng Thẩm Trường Trạch.

Đứa nhỏ có chút sợ hãi nhìn hần, hắt cao cảm nói, “Tôi không cố ý.”

Thiện Minh đứng lên, ôm ngang đứa nhỏ lên, “Xem ra mày vẫn chưa uống đủ nước biển đâu.”

Đứa nhỏ ra sức giãy dụa, thấy Thiện Minh đi từng bước tới biển, mắt thấy không có hi vọng liền thét to: “Ông xứng đáng! Ông xứng đáng! Chờ tôi trưởng thành tôi cũng sẽ cho ông uống nước biển đầy bụng, ăn cát đầy bụng! Ông cứ chờ đó!”

Thiện Minh nhấc nó cao quá đầu, giống như ném tạ mà ném đứa nhỏ từ trên không xuống biển.

Đứa nhỏ bị rơi đến văng đầu hoa mắt, lập tức chìm xuống.

Thiện Minh nhìn bộ dạng quấy đạp lung tung của đứa nhỏ, cười ha ha.

Lúc này, phía sau có người gọi hần.

Thiện Minh quay đầu lại, nhìn thấy Cosky, “Làm sao vậy?”

“Al đã trở lại, người tên Mute kia mất tích, cậu mau trở về đi.”

Sắc mặt Thiện Minh trầm xuống.

Lúc này Thẩm Trường Trạch đã tự mình bơi trở về, mông trần chạy lên bờ, nắm cát trong tay định ném lên lưng Thiện Minh.

Thiện Minh quay đầu trừng mắt liếc nó một cái, “Mày có tin ta sẽ trói mày lại ném xuống biển không?”

Tay đứa nhỏ dừng lại, vừa hận vừa sợ nhìn hần.

Thiện Minh không có tâm tình chơi đùa với món đồ chơi sống này, chắc chắn là đã xảy ra chuyện.

Ba người vội vàng trở về.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Sau khi Thiện Minh nhìn thấy Al và Jobert thì biết rằng sự tình còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng.

Trông hai người cực kì chật vật, trên người có các kiểu vết trầy xước khác nhau. Miệng vết thương của Al đã được xử lý tốt, nhìn qua cũng không đáng lo ngại. Cái quần quân đội của Jobert bị rách một miếng to, trên cánh tay và đùi đều quần đầy băng vải.

Thiện Minh nhíu mày nói: “Đây là có chuyện gì?”

Al đang hút thuốc, ánh mắt u ám mà ngoan lệ, nhìn qua có vẻ đang tự hỏi chuyện gì đó. Hần ngẩng đầu liếc nhìn Thiện Minh một cái, thấp giọng nói: “Để Jobert nói.”

Jobert có vẻ cảm thấy rất uất ức, cắn răng nói: “Chúng tôi dựa theo tin của Houshar mà tìm được nhà của Mute, cửa không khóa, chúng tôi liền đi vào. Trong phòng rất rối loạn, không có người, có dấu vết đánh nhau. Tiếp theo Al phát hiện nơi đó có bom hẹn giờ, chạm vào cửa phòng ngủ thì phát nổ, chúng tôi nhảy ra ngoài theo đường cửa sổ thì biến thành như vậy, chết tiệt.”

Thiện Minh trầm giọng nói: “Chẳng lẽ có người đang đợi chúng ta?”

Al nói: “Hiện tại thì khó nói, ở địa phương Mute luôn phạm pháp, không hề thiếu kẻ thù, có lẽ vừa vặn chúng ta không gặp may, nhưng bom C9 trong phòng ngủ nhất định là dùng để chiêu đãi ai đó.”

Pearl xử lý tốt miệng vết thương cho Jobert, vừa rửa tay vừa nói: “Tôi nghĩ chắc chỉ là một trùng hợp, cũng không phải nhằm vào chúng ta, nhưng giờ Mute mất tích, chúng ta đi đâu tìm thuyền?”

“Tôi đã nói tình huống bên này cho Houshar, ông ấy sẽ nghĩ cách, nhưng chỉ sợ chúng ta phải ở lại đây vài ngày.”

“Ở lại vài ngày?” Pearl sầu lo nói: “Chúng ta nhiều người như vậy mà trốn ở đây, mặc dù là vùng ngoại thành thì cũng có nguy cơ bị phát hiện bất cứ lúc nào, nếu gặp phải cảnh sát gì đó thì rất phiền toái.”

Al dui tàn thuốc, đứng dậy nói: “Pearl nói đúng, chúng ta không thể cứ chờ Houshar. Thiện, cậu là người châu Á duy nhất ở đây, sẽ ít gây chú ý hơn. Ngày mai cậu tới cảng hỏi thăm xem có con thuyền đạt yêu cầu của chúng ta không, hết bao nhiêu tiền cũng được.”

Thiện Minh gật gật đầu, “Không cần chờ đến mai, đêm nay tôi đi luôn. Tôi có ý này, nếu đêm nay tôi không có thu hoạch, mà ngày mai Houshar không có tin tức, như vậy đêm mai chúng ta hãy tìm một con thuyền thích hợp, trực tiếp rời bến.”

Thiện Minh cố ý nhấn mạnh hai chữ “thích hợp”, mọi người đều hiểu được điều này có nghĩa là sẽ có một con thuyền không may phải làm con tin và phương tiện di chuyển của họ. Cách này tuy rằng bí quá hoá liều nhưng họ càng trì hoãn thì càng nguy hiểm.

Nửa đêm Thiện Minh đi tới cảng một mình, rất nhiều thuyền đang bỏ neo trên bờ đều sáng đèn, thủy thủ túm năm tùm ba ngồi uống rượu đánh bài. Lần này Thiện Minh đến vốn không ôm hy vọng có thể dùng tiền để tìm thuyền đưa họ rời bến. Bọn họ nghe không hiểu đối phương đang nói gì, thực sự không thể câu thông, so với việc lãng phí thời gian nói nhiều không bằng trực tiếp chọn lựa một chiếc thuyền thích hợp, đêm mai lấy súng bắt họ lái thuyền, còn phải mau một chút.

Hắn vẫn đợi ở cảng cho đến bốn giờ sáng, thăm dò địa hình bến cảng, thời gian bắt đầu và kết thúc làm việc của những con thuyền này cùng với tình hình an ninh bến cảng.

Hắn đánh dấu ba con thuyền tập trung ở bến thuyền, sau đó bắt đầu lựa chọn con đường bọn họ sẽ lái xe tới bến, đi bộ tới tới lui lui ba lần, cuối cùng cũng xác định được hai con đường.

Khi hắn quay lại chỗ bọn họ đang đóng quân, dựa vào trí nhớ đi qua hai ngã tư, hắn cảm giác được có điều không ổn.

Không cần dùng mắt nhìn, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm sát cánh với sinh tử, từ lúc hắn rời cảng đến bây giờ luôn cảm thấy có người đang nhìn mình. Trực giác nói cho hắn, hắn bị theo dõi.

Đối phương rất cẩn thận, luôn duy trì một khoảng cách an toàn với hắn, nhưng cho dù Thiện Minh rẽ trái rẽ phải bao nhiêu lần vẫn không cắt đuôi được.

Mắt thấy trời sắp sáng. Thiện Minh vốn định là chỉ cắt đuôi người kia, tuy rằng hắn rất ngạc nhiên sao người kia lại theo dõi hắn, có khi nào liên quan đến việc Mute mất tích và họ bị mai phục bom không, nhưng hắn cảm thấy nên rút lui an toàn, dù sao bây giờ mà giết người thì sẽ có ảnh hưởng đến hành động buổi tối của họ. Kết quả cái tên không muốn sống này nhất quyết không buông tha, đúng là muốn tìm chết mà.

Thiện Minh quyết định bắt lấy người kia.

Hắn rẽ vào một con hẻm bé xíu, đập vào bức tường đá thô ráp nhảy lên nóc một nhà dân, rút dao găm tam giác của hắn ra.

Đợi khoảng nửa phút, có một bóng người lén lút xuất hiện ở đầu ngõ, hắn lấy bộ đàm ra dùng giọng rất nhỏ nói gì đó, dường như là đang đợi lệnh.

Trong bóng đêm, Thiện Minh miễn cưỡng có thể thấy rõ đó là một người đàn ông, tầm vóc trung bình, từ hình dáng có thể đoán là người châu Á.

Thiện Minh đang chờ người nọ tới gần, nhưng người nọ cũng không vội vã hành động, cho đến khi hắn đưa bộ đàm tới bên tai, đại khái là nhận được mệnh lệnh, mới lấy súng ra, cẩn thận đi vào trong con hẻm nhỏ.

Thiện Minh ngừng thở, nhìn hắn chậm rãi đi qua bên dưới mình.

Hắn nhìn chăm chăm vào súng trên tay người nọ, nếu cứ như vậy mà nhảy xuống, có thể bị bắn trúng hay không hoàn toàn dựa vào tốc độ phản ứng của người nọ. Dù sao hắn ở trên cao cũng không có chỗ trốn, biện pháp này chẳng những không an toàn, hơn nữa tiếng súng sẽ đánh động người dân.

Biện pháp tốt nhất là chỉ dùng dao găm đâm qua tay người kia, nhưng mà dao này rất nặng, không phải là loại chuyên dùng để ném, ném như vậy nếu không trúng thì tình cảnh của hắn sẽ rất nguy hiểm, đến lúc đó chỉ có thể lấy súng bắn chết đối phương, sau đó lập tức chạy.

Cực một phen đi.

Trong mắt Thiện Minh lóe ra một tia phản chấn, hắn khê giơ tay, nhờ vào ánh trăng yếu ớt nhắm ngay bả vai cánh tay cầm súng của người nọ, hung hăng phi dao găm, cả người cũng nhảy xuống.

Người nọ kinh hãi quay đầu, dao găm lệch một chút, đâm vào vai hắn, hắn đau đớn kêu một tiếng nhưng súng cũng không rời tay, ý đồ bắn về phía Thiện Minh.

Trong nháy mắt Thiện Minh đã nhảy tới trên người hắn, dùng hai chân kẹp lấy cả cánh tay lẫn eo hắn, rút dao găm ra, phập một tiếng, máu văng tung tóe, cánh tay người nọ bị đâm xuyên qua.

Thân thể Thiện Minh cố sức ngửa về phía sau, theo động tác của hắn người nọ bị té trên mặt đất, rồi bị Thiện Minh đạp vào sau lưng lật úp hẳn xuống.

Người nọ vừa chạm đất, Thiện Minh đã nhanh chóng nhảy dựng lên, đầu gối đặt trên xương gáy của người nọ. Hắn trầm giọng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Dao găm tam giác còn được gọi là “dao lấy máu” bởi vì thiết kế bá đạo của nó, khi đâm vào cơ thể người chỉ cần xoay nửa vòng, miệng vết thương sẽ trở thành hình chữ Y, muốn khâu lại cũng không được, hơn nữa máu chảy cực nhanh, da vùng xung quanh miệng vết thương sẽ trở nên trắng như ngà voi, là một loại vũ khí đòi mạng người cực kì độc ác.

Thiện Minh nhẹ nhàng xoay dao găm, đất dưới thân người nọ đã bị máu hắn nhuộm đỏ, Thiện Minh trừng người nọ nửa giây, nói bằng tiếng Trung với giọng điệu khẳng định, “Mày là người Trung Quốc.”

Người nọ bị áp chế không thể động đậy, trên trán toát ra từng giọt mồ hôi lớn, trơ mắt nhìn chính mình đang dần mất máu, thân thể đau đớn và áp lực tâm lý đều đang tàn phá ý chí hắn. Cũng may hắn chỉ bị đâm trúng cánh tay, nếu là nội tạng hay gì đó, chắc chắn hắn sẽ bị choáng vì mất máu.

“Vì sao lại theo dõi tao? Mute mắt tích có liên quan đến chúng mày không? Bom có phải do chúng mày mai phục hay không?”

Người nọ cắn răng nói: “Có một thằng bé con người Trung Quốc mất tích ở biên giới Trung Quốc – Myanmar, có phải ở trong tay các người không?”

Thiện Minh hung hăng di động dao găm, “Mày còn chưa trả lời vấn đề của tao, còn dám hỏi lại sao?”

Người nọ đau đến khê kêu một tiếng, “Mày đừng hòng hỏi được bất cứ cái gì từ tao!”

Một bàn tay Thiện Minh vói vào trong người kẻ kia, tìm ra cái bộ đàm, hắn nói vào bộ đàm, “Bây giờ tao muốn giết hắn, muốn nghe lời nói cuối cùng của hắn không?”

Bên trong bộ đàm vang lên âm thanh sột soạt, ở trong hẻm nhỏ yên tĩnh nghe cực kì chói tai.

Qua một lúc lâu, bên kia truyền đến âm thanh lạnh lẽo và cứng nhắc giống như của người máy, “Tôi nghĩ chúng ta có thể nói chuyện.”

“Nói chuyện? Chờ ông phái càng nhiều người đến tìm ta nói chuyện sao?” Thiện Minh lạnh lùng nói: “Trả lời câu hỏi của ta.”

Giọng lạnh lẽo kia nói, “Tôi sẽ trả lời anh ba vấn đề tôi có thể trả lời, sau đó anh hãy thả anh ta.”

Thiện Minh hừ nói: “Ông nói thật vô nghĩa, xem ra mạng của hắn chỉ trị giá ba vấn đề râu ria thôi.”

“Hy sinh vì lợi ích quốc gia là vinh quang của anh ta.”

Thiện Minh không muốn phí thời gian, nói: “Được, ba vấn đề. Thứ nhất, các người muốn làm gì bọn ta. Thứ hai, vì sao các người lại muốn đưa nhỏ kia. Thứ ba, đưa nhỏ kia là ai.”

“Tôi có thể trả lời hai câu đầu của anh, đứa trẻ kia rất quan trọng với chúng tôi, tôi muốn các anh hãy trả nó lại, chúng tôi có thể sắp xếp thuyền đưa các anh rời bến.”

Thiện Minh hừ lạnh nói: “Thối lắm, ông sẽ giết bọn ta, giống như với chủ thuê của bọn ta vậy.”

“Nói như vậy, anh thừa nhận đưa nhỏ kia ở trong tay anh?”

Thiện Minh ý thức được mình bị người kia dụ nói ra, không khỏi cực kì ảo não, hần đơn giản nói: “Các người không từ khó khăn mà đuổi tới tận đây, rõ ràng đã chắc chắn, cần gì phải hỏi ta. Ta sẽ không giao đứa nhỏ, nếu các người cương quyết đuổi theo, ta sẽ gửi từng bộ phận của nó lại cho ông.”

Người nọ trầm mặc một giây, “Thương tổn nó đối với anh không có bất kì lợi ích nào, hơn nữa nhất định anh sẽ hối hận.”

“Nếu ông không muốn ta thương tổn nó, vậy cách bọn ta xa một chút.” Thiện Minh biết hần không thể giao đứa nhỏ cho những người này, nếu không bọn họ sắp sửa đối mặt với kẻ địch có thể lực của một quốc gia mà không có bất cứ lợi thế nào, những người này nhất định sẽ hy vọng làm cho bọn họ vĩnh viễn ngậm miệng.

Người kia nói: “Trước tiên anh hãy thả người của tôi, tôi sẽ để các anh rời bến.”

Thiện Minh cảm thấy đêm nay bọn họ tuyệt đối không thể đi dễ dàng, nhưng vẫn muốn tránh chọc giận đám người này, vì thế rút dao găm ra, hần hung tợn nói vào bộ đàm, “Nhớ kỹ, đừng tìm chúng ta gây phiền toái, nếu không ta liền cắt đứa nhỏ kia thành vài khối rồi chuyển phát nhanh từng khối cho ông đó.”

Hần ném bộ đàm lên người kẻ theo dõi mình, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Khi Thiện Minh trở lại căn cứ tạm thời thì trời đã sáng.

Người gác đêm nhìn quần áo hần dính máu thì cực kì khản trương, Thiện Minh khoát tay, “Đội Al tỉnh tôi sẽ đi tìm anh ta.”

Hần trở lại lều của mình, đứa nhỏ đang ngủ say. Thiện Minh ngồi vào đầu giường, nhìn thân thể nhỏ bé cuộn mình thành một khối kia, trong lòng mở mịt.

Rốt cuộc thằng nhóc này là con của ông to nào mà lại khiến bộ đội đặc chủng Trung Quốc vượt biên đuổi tới tận vùng cực nam Myanmar này? Món đồ chơi nhỏ hần nhất thời hứng khởi nhất về có lẽ sắp mang đến phiền toái lớn cho cả đoàn, điều này thật sự làm Thiện Minh bất ngờ. Nhưng bây giờ cho dù gặp phải bất cứ uy hiếp gì thì hần cũng đã không còn đường lui, Thiện Minh hần đã từng trải qua cuộc sống mà bộ nào cũng gắn liền với thất lưng, đến chết còn không sợ, hần lại càng không sợ thể lực của bất kì kẻ nào, thậm chí sự khiêu khích đến từ quân đội lại khiến hần cảm thấy hưng phấn và kích thích.

Toàn bộ sự việc cho đến hiện tại, khiến hần cảm thấy ngạc nhiên là làm thế nào mà những người đó truy được tới bọn họ. Người bình thường khi nghe tin máy bay rơi tan xác, lại còn là ở vùng rừng rậm nguyên sinh khắp nơi tràn đầy nguy hiểm đòi mạng kia, sao còn có thể nghĩ rằng một đứa trẻ năm tuổi còn sống chứ?

Giả thiết rằng họ tìm thấy xác cái máy bay kia mà không phát thi thể đứa nhỏ, lại lấy hành trình đi bộ của một đứa nhỏ năm tuổi trong vài ngày làm đường kính, phạm vi tìm kiếm là vài dặm thậm chí hơn mười dặm trong rừng nguyên sinh, toàn bộ hành động giải cứu như vậy sẽ tốn bao nhiêu nhân lực vật lực? Lại càng không nói đến việc mạo hiểm vượt biên phi pháp dễ gây ra tranh cãi quốc tế. Cuối cùng những người đó có thể tìm được chủ thuê của bọn họ, cuối cùng lại vì sao mà tra được tới bọn họ, sự kiên trì này làm Thiện Minh không dám tin, hần không thể tưởng tượng những người đó đã trả giá bao nhiêu tài lực vì chuyện này.

Trừ phi ngay từ đầu những người đó đã chắc chắn đứa nhỏ này tuyệt đối sẽ không chết, như vậy việc bọn họ quyết tâm không bỏ qua tìm kiếm còn thấy hợp lý, nếu không thì tìm kiếm lan tràn không mục đích một đứa bé ở trong rừng rậm như biển sâu kia cũng chẳng khác gì mò kim đáy bể. Nhưng sao lại có người dám khẳng định rằng một đứa nhỏ năm tuổi đã gặp tình huống kia mà vẫn còn sống?

Toàn bộ sự tình thật sự khó tin, từ lúc đứa nhỏ xuất hiện đến bây giờ cũng chỉ mới vài ba tháng, trên người nó đã phát sinh quá nhiều thứ mà Thiện Minh không thể giải thích nổi.

Thời tiết quá nóng, đứa nhỏ chỉ mặc áo may ô, thân dưới trống trơn. Thiện Minh lấy ngón tay chọc chọc cái rốn mềm mềm của đứa nhỏ, nó than nhẹ một tiếng, trở mình, tay chân nhỏ đầy thịt ôm lấy chân, ngủ ngon cực kì.

Trong lòng ba đứa nhỏ dâng lên một cỗ oán khí, nghĩ thầm ba mầy thì vào sinh ra tử, mầy ở đây lại ngủ thoải mái như vậy. Hắn lấy ở trong ba lô một cái bút dạ, vẽ một con vật bốn chân xiêu xiêu vẹo vẹo trên bụng nó, sau đó tô đen sì cả con gà con của nó luôn.

Thấy buồn buồn nên đứa nhỏ tỉnh lại, nó xoa ánh mắt yếu ớt ngồi dậy, nhỏ giọng nói, “Ba, ông làm gì đấy?” Nhìn tới tay Thiện Minh, đứa nhỏ thấy cái chỗ xấu hổ của nó đã biến thành màu đen, sợ tới mức hét to một tiếng, lăn tít vào trong giường, run giọng nói: “Ông làm gì?”

Thiện Minh đùa đến nghiện, cái kia của đứa nhỏ chỉ lớn bằng ngón tay hắn, mềm mềm rũ xuống, hình dáng thực sự thú vị, nhìn thấy bộ dạng xui xẻo của đứa nhỏ hắn liền vui vẻ cười ha ha.

Đứa nhỏ xoa cái bụng mình, muốn lau đi cái bức tranh khó coi kia, kết quả là chà xát đến đỏ da mà vẫn không hết. Gà con cũng vậy, đen sì sì một khối, không thể nhìn rõ được hình dạng vốn có là như thế nào, đứa nhỏ tức đến đỏ mắt, giận mà không dám nói gì nhìn Thiện Minh.

Thiện Minh cởi áo khoác dính máu ném xuống đất, “Đi giặt quần áo cho ta, sau đó mang bữa sáng của ta lại đây.”

Miệng đứa nhỏ méo xệch, nhịn xuống nước mắt, đi xuống mặc quần áo, cầm giẻ dấm chân hai cái lên áo Thiện Minh, sau đó mới nhặt lên.

Ngủ một lúc, Al đến đánh thức hắn, hỏi hắn sao lại thế này.

Thiện Minh châm một điếu thuốc, nhìn người duy nhất hắn tin tưởng này, nói ra chuyện của Thẩm Trường Trạch.

Al nghe xong thì trầm mặc hồi lâu, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt mê người sâu thẳm như đại dương lóe ra quang mang làm cho người ta sợ hãi, “Nói như vậy, nhất định nó rất đáng giá.”

Thiện Minh sững sốt, sau một lúc lâu thì cố gắng nhịn xuống xung động muốn đâm chết hắn.

Lúc này vừa vặn đứa nhỏ bừng bữa sáng của Thiện Minh vào, Al vốn chưa bao giờ thèm nhìn nó, đột nhiên hai mắt tỏa sáng trông nó, khiến đứa nhỏ cực kì khẩn trương.

Đứa nhỏ kiễng chân để bữa sáng trên bàn, phết một lớp bơ thật dày lên bánh mì, sau đó trộn salad cần thận, đưa hết cho Thiện Minh.

Al nhú mày, “Nó đã quen việc hầu hạ cậu rồi đấy.”

Thiện Minh vừa ăn vừa nói, “Không làm việc sẽ không được ăn cơm. Nơi chúng ta ở cũng không khó tìm, nếu bị những người đó tìm được chúng ta liền rơi vào thế bị động, đợi trời tối chúng ta mau xuất phát đi.”

“Có thể đi sớm một chút là tốt nhất, nhưng bây giờ xem ra muốn ra biển là cực kì khó khăn, đêm qua cậu có thu hoạch gì không?”

Thiện Minh bất mãn nói: “Ở cảng toàn con mẹ nó thuyền hàng, tốc độ là đừng hy vọng, tôi chọn ba con thuyền hạ thủy đủ sâu, đến chỗ khác lại chọn thuyền thích hợp hơn, xem trọng tải thì nhiên liệu để chống đỡ tới Indonesia hẳn là không thành vấn đề. Chúng ta vừa đi vừa dỡ hàng, tôi nghĩ trên thuyền có cũng đủ nhân lực.”

“Anh vừa nói chuyện với Houshar, ông ấy biết ở phía tây nam có một cảng buôn lậu, ông ấy đề nghị chúng ta cố gắng không cần đi trên chạc tập đoàn buôn lậu địa phương. Nhưng nếu cảng bên này thật sự không đi được thì chỉ có thể cưỡng chế rời bến từ phía kia, tốc độ của thuyền buôn lậu nơi đó tuyệt đối nhanh, hải quân muốn đuổi cũng không được.”

Thiện Minh gật đầu, “Trước mắt chỉ có thể như vậy, anh vẽ đại khái đường đi tới cảng phía tây nam ra, nếu cảng này chúng ta không đi được thì lập tức lái xe tới cảng buôn lậu đó. Chỉ cần mang con tin rời bến chúng ta liền an toàn.”

Al nói: “Anh sẽ đi bảo các anh em chuẩn bị sẵn sàng. Bỏ qua một nửa xe đi, dù sao đến Indonesia ngồi máy bay thì cũng không mang hết được, mang trên thuyền còn làm nặng thêm.”

“Được, tôi đi gọi họ lấy hết hàng trong xe ra.”

Thiện Minh sắp xếp bốn người lấy hàng trong bốn chiếc xe ra chất lên bốn xe còn lại, người trên bốn chiếc xe này chỉ mang vũ khí tùy thân, chuẩn bị khi đến cảng thì bỏ xe lên thuyền.

Đang lúc mọi người đang thu dọn đồ đạc, bọn họ nhìn thấy khói dày đặc nổi lên từ cách đó không xa trong rừng cây, gió thổi không lớn nhưng lại liên tục thổi về phía họ, trong không khí tràn ngập hương vị khác thường.

Al hí mắt nhìn trong chốc lát, kêu lên: “Bỏ hết lều lại, toàn bộ lên xe.”

Trời khô như thế này sẽ làm lửa lan ra rất nhanh, một khi cháy tới đây thì bọn họ bị phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn. Tám chiếc xe việt dã quân dụng dừng một chỗ, hơn nữa tất cả đều là người nước ngoài, thật sự rất khả nghi, càng không nói đến bọn họ mang theo mấy thứ hàng cấm chủng loại khác nhau.

Thiện Minh biết cái này hơn một nửa là trò của đám bộ đội đặc chủng kia để buộc bọn họ bại lộ.

Tám chiếc xe nối đuôi nhau chạy ra ngoài. Mục tiêu lớn như bọn họ muốn giữa ban ngày ban mặt chạy tới cảng chính quy thực sự là vô nghĩa, Al mở dụng cụ dẫn đường ra, quyết định chạy thẳng đến cảng buôn lậu kia.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Al nhìn bảy chiếc xe đi sau hắn qua kính chiếu hậu, không khỏi có chút ảo não.

Nếu không phải đi quá nhanh, đáng lẽ bây giờ bọn họ phải bỏ qua bốn chiếc xe. Một đoàn xe như vậy, mục tiêu thật sự quá lớn, ban ngày ban mặt thể này cỡ mà bị cảnh sát ngăn lại thì thực sự phiền toái.

Cũng may bọn họ cách cái cảng buôn lậu kia không xa, nếu thật sự bị chặn lại thì chỉ có thể dùng đạn để mở đường, nếu không thì đến khi chính phủ sai quân đội vũ trang tới đây, bọn họ liền triệt để đi tong.

Bọn họ đi rất nhanh dọc theo đường ven biển, trên đường gặp không nhiều xe lắm. Ô tô ở Myanmar cũng không phổ biến, ở quốc gia lạc hậu như vậy, phản ứng kích thích của dân chúng rất thấp, dần dần Al không quá lo lắng vì có người cảm thấy bọn họ khả nghi mà báo cảnh sát nữa, hắn bắt đầu lo lắng đám bộ đội đặc chủng Trung Quốc mà Thiện Minh nói đang ở sau bọn họ.

Trung Quốc vẫn là một nơi luôn khiến bọn họ cực lực tránh đi, bốn năm trước ở Vân Nam bọn họ gặp cái quái vật kia, nó giết cha của hắn và Thiện Minh, cũng tiêu diệt một nửa quân đoàn lính đánh thuê của họ. Quốc gia phương Đông thần bí này không chỉ có lực lượng quân sự khiến người ta sợ hãi, còn tồn tại vài thứ vượt trên tưởng tượng của người ta. Từ đó về sau bọn họ không đặt chân lên đất Trung Quốc lần nào nữa, cho dù có người chịu trả bất kì giá nào.

Không ngờ lần này chẳng qua là một nhiệm vụ không khó khăn lắm ở biên giới, vậy mà lại có liên quan với người Trung Quốc. Trong lòng Al có một chút sầu lo, nhưng tình thế trước mắt có lợi cho bọn họ, hắn sẽ không bị quan mù quáng. Bây giờ quan trọng nhất là rời khỏi nơi này trở lại hang ổ Colombia để bàn bạc kỹ hơn.

Giọng Thiện Minh truyền ra từ bộ đàm, “Còn xa nữa không, có người đi theo chúng ta.”

“Nhanh thôi. Bọn buôn ma túy này thực sự thông minh, xây dựng cảng buôn lậu ở khu người giàu, chính phủ quốc gia này chắc đã bị bọn buôn lậu và buôn ma túy mua chuộc hầu hết rồi.”

Thiện Minh vẫn quan sát phía sau, nghe hấn nói như vậy, mới nhìn quang cảnh xung quanh. Quả nhiên không biết từ khi nào bên trái đã xuất hiện một loạt biệt thự xinh đẹp. Những biệt thự này có mặt tiền hướng ra đại dương xanh thẳm, trên mặt biển sóng nước lấp lánh ánh mặt trời, phong cảnh cực kì mê người.

“Chúng ta cứ để kệ họ như vậy? Cho bọn họ đi theo?”

Al nhìn dụng cụ dẫn đường không rời mắt, “Trước hết không cần lo đến bọn họ, nếu bọn họ dám ra tay thì có thể để bé cưng của cậu ra chơi đùa một chút.”

Thiện Minh cười nhạo nói: “Không, tôi càng có ý định dùng ống phóng rocket oanh tạc bọn họ hơn.”

“Cali đang ở trên xe cậu sao?”

Thiện Minh nhìn tay súng bắn tỉa tóc đỏ vừa ôm Thẩm Trường Trạch đọc truyện tranh *** vừa giảng giải, “Cali tên chó má này, anh dạy nó tiếng Anh như thế hả?”

Cali không quan tâm hấn, lật một tờ, xoa lên bụng nhỏ của đứa nhỏ, cười hắc hắc không ngừng, “Học không ít từ mới nhỉ?”

Đứa nhỏ cái hiểu cái không gật đầu, chỉ vào sách hiệu kì nói, “Cái cô này muốn chết sao?”

Cali và Dino cười đến chảy nước mắt.

Al trắng mắt, “Bảo cậu ta chuẩn bị tốt đạn cháy. Cậu thông báo cho bốn chiếc xe phía sau, tùy tình huống mà chuẩn bị bỏ xe để Cali bắn tan chúng.”

Thiện Minh thông báo cẩn thận từng câu, chỉ chớp lát sau, âm thanh súng sướng của Al vang lên trong bộ đàm, “Thiện, cậu đoán anh phát hiện ra cái gì nào.”

“Cái gì?”

“Một con thuyền ‘Man Ngư’.”

Thiện Minh huýt sáo một tiếng, cười nói: “Số quá hên, đủ nhiên liệu không?”

“Không biết, từ khoảng cách này không thấy rõ. Mẹ nó, kính viễn vọng của anh đâu rồi?”

Thiện Minh bảo Perl ở phía sau lục tung rương hòm hồi lâu, cuối cùng cũng lấy được kính viễn vọng ra.

Hấn mở cửa kính xe ló người ra, lấy kính viễn vọng nhìn ra chỗ neo thuyền, nơi đó quả nhiên có một con thuyền “Man Ngư”.

Thứ này vốn là một loại thuyền cỡ trung bình chuyên dùng để chặn tội phạm đường biển do người Anh làm ra, tải trọng năm tấn, khi đầy nhiên liệu thì có thể chạy một ngày một đêm, tốc độ cao tới một trăm sáu mươi hải lý, sau này bị bọn buôn ma túy cải tạo để dùng cho buôn lậu thuốc phiện, chỉ cần hạ thủy thì cơ bản là không đuối kịp, dùng cực tốt. Không biết là tên buôn ma túy nào giàu đến mức để nó ở đây, giờ lại xuất hiện trước mặt bọn họ, quả thực giống như là cố ý chuẩn bị cho họ.

Hấn cẩn thận quan sát mực nước, sau đó tính toán trong đầu một phen, cuối cùng nói với Al, “Nhiên liệu tuyệt đối đủ để chúng ta chạy đến Indonesia.”

Al nhe răng cười, hai tròng mắt tản ra tinh quang sắc bén, “Vậy chọn nó.”

Một đoàn xe tất cả đều nhào tới chiếc thuyền buôn lậu kia, khi đến bên cầu tàu thì dừng lại.

Mệnh lệnh của Al được ban xuống rất nhanh. Bốn chiếc xe chạy cuối cùng đồng loạt dừng ven đường, làm con đường vốn không rộng lắm trở nên chật chội.

Sau đó người trên xe nhanh chóng xuống xe, cực kì ăn ý chia ra chui vào bốn chiếc xe phía trước.

Hành động của họ làm cho người ở cảng đang dỡ hàng hóa chú ý, tất cả những người đó đều nhìn họ, nhưng không có hành động gì khác.

Đây dù sao cũng là cảng nhỏ, còn bỏ neo không ít du thuyền giàu có, tuy rằng hoạt động buôn lậu không có chính phủ giám thị nhưng dù sao cũng không thể để lộ quá nhiều trước bàn dân thiên hạ. Người dỡ hàng ở cảng chắc hẳn chỉ là công nhân bình thường, khi nhìn thấy bọn họ ngoài kinh ngạc thì cũng không có phản ứng gì khác.

Al nói vào bộ đàm: “Trực tiếp lái xe lên, ai dám ngăn cản thì nổ súng. Tay súng bắn tĩa vào chỗ.”

Bốn chiếc xe không kiêng nể gì mà đi lên cầu tàu, định thẳng một đường xông lên thuyền buôn lậu, khởi động thuyền đi ngay lập tức.

Nhưng đi được một đoạn ngắn, đột nhiên Al phát hiện có chỗ không thích hợp.

Thuyền buôn lậu đầy nhiên liệu hẳn là chuẩn bị rời bến, sao lại không có công nhân ở trên thuyền làm việc?

Al kêu dừng xe, trầm ngâm nhìn con thuyền buôn lậu, lại quay đầu nhìn đám bộ đội đặc chủng đã đuổi tới chỗ bọn họ, hắn nói: “Cali, bình xăng.”

Ngay sau đó chỉ nghe thấy một tiếng súng, một quả đạn cháy chuẩn xác bắn vào bình xăng của một chiếc xe bọn họ bỏ lại, thân xe nổ ầm ầm giống như một quả bom, làm ba chiếc xe đậu song song với nó cũng nổ tan tã. Nhất thời ánh lửa bốc lên tận trời, toàn bộ mặt đường bị làm hồng triệt để, tất cả mấy chiếc xe truy kích bọn họ đều bị cản lại.

Công nhân dỡ hàng sợ tới mức chạy trốn xung quanh, cục diện trở nên cực kì hỗn loạn.

Cầu tàu cũng đã bị vụ nổ làm ảnh hưởng, thân xe kịch liệt lắc lư. Ngay sau khi Cali nổ súng, thân thể hắn vươn lên ở cửa mái của xe bị tập kích.

Một viên đạn xuyên qua đầu vai hắn, qua xương bả vai ra ngoài, cuối cùng bắn vào trong nước, nếu không phải xe lắc lư thì viên đạn tuyệt đối sẽ xuyên vào óc hắn.

Dino ôm chân hắn kéo hắn trở về, máu tươi đỏ sẫm máu tươi phun tung toé trên xe.

Thẩm Trường Trạch hét to: “Pearl ! Pearl !”

Thiện Minh hét vào bộ đàm: “Al, Cali trúng đạn rồi, trên ‘Man Ngư’ có người!”

Pearl lấy hòm thuốc của nàng ra, trước hết buộc chặt động mạch để cầm máu, sau đó nàng nhét kéo vào tay Thẩm Trường Trạch, ra lệnh: “Cắt quần áo hắn ra.” Chính mình thì tập trung chuẩn bị một cuộc giải phẫu đơn giản.

Đứa nhỏ cắn răng, hai tay run rẩy cắt quần áo nhiễm máu của Cali ra, cảm giác nóng ướt kia làm nó hoảng hốt sợ hãi, trên trán toát ra những giọt mồ hôi lớn.

Cửa chiếc xe thứ hai mở ra, Cosky ôm một ống phóng rốc két gác lên vai, đứng ở sau cửa xe, toàn bộ người trên xe yểm hộ hắn. Hắn khiêng ống phóng rocket lên, bắn một quả về phía thuyền buôn lậu.

Cũng chỉ có Cosky to con, thân cao hai mét, thể trọng hơn trăm cân như vậy mới có thể chịu được lực phản chấn của ống phóng rocket kia, nhưng ống phóng vác vai uy lực hữu hạn, lần này cũng không hủy hoại được thân thuyền, ít nhất là không tạc bay người bên trong được.

Al gào vào bộ đàm: “Lái xe lên! Chiếm lấy con thuyền này.” Nói xong đi trước làm gương, lái xe tăng tốc xông lên thuyền buôn lậu.

Mấy chiếc xe phía sau cũng đều theo đi lên, bọn họ biết con thuyền này là cơ hội đào tẩu duy nhất của mình, dù cho trên thuyền có tay bắn tĩa mai phục thì cũng phải kiên trì lên.

Sau khi xe lên thuyền, Thiện Minh túm áo Thẩm Trường Trạch xách xuống xe, hướng về phía con thuyền nhìn qua không có một bóng người hô lớn: “Đứa nhỏ các người muốn ở trên tay ta, ai dám nổ súng ta sẽ bắn nó trước !”

Đứa nhỏ không hiểu tại sao lại thế này, nhưng ít ra khi nghe Thiện Minh nói muốn bắt nó thì nó nghe hiểu được, nó liền giãy dụa lắc lư thân thể.

Thiện Minh ném nó xuống đất, lạnh nhạt nói: “Đừng nhúc nhích.” Nói xong một chân dẫm lên lưng nó, hòng súng mp5 chĩa vào đầu đứa nhỏ, “Có gan thì đi ra !”

Ngoài Al ra thì những người khác của quân đoàn lính đánh thuê nghe không hiểu tiếng Trung. Bọn họ đều kinh ngạc nhìn Thiện Minh, không biết là đang xảy ra chuyện gì.

Chỉ chốc lát sau, từ cầu thang truyền đến tiếng bước chân trầm ồm.

Tất cả mọi khẩu súng khẩu đều chỉ về phía cửa cầu thang.

Ở cửa cầu thang đầu tiên xuất hiện một đôi chân thon dài, đôi chân kia mặc quân trang xanh thẫm, giày quân đội bóng loáng, vạt áo khoác trắng dài phiêu dăng theo từng động tác xuống lầu của y.

Đi từ cầu thang xuống là một quân nhân Trung Quốc, nghiêm túc mà nói thì là quân y mới đúng. Y mặc quân trang trắng tắp, bên ngoài khoác bộ áo thầy thuốc như tuyết trắng, vạt áo rộng mở phía trước vừa vặn có thể nhìn thấy vòng eo thon hơi gầy nhưng khỏe mạnh của y. Người này rất trẻ, khoảng hơn hai mươi, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, đẹp như tiên đồng bước ra từ tranh cổ trang của Trung Quốc, nhìn không hề giống người phàm.

Người của quân đoàn lính đánh thuê chấn động, nhất là đám người lưu vong đã nhìn quen đàn ông to lớn thô kệch trên chiến trường, cho tới bây giờ cũng không ngờ có một ngày sẽ đụng tới một kẻ địch tinh xảo tuyệt đẹp đến như thế.

Thiện Minh cau mày, trong lòng nảy lên một trận không thoải mái.

Người kia mở miệng, nói với Thiện Minh, “Nó mới có năm tuổi, xin anh hãy buông nó ra.”

Thiện Minh nhận ra giọng nói này, chính là giọng nói sáng nay nghe được trong bộ đàm, âm thanh băng lãnh như máy móc, rất giống như người trước mắt này, phẳng phất không hề có bất kì cảm xúc nào.

Người này trông cực kì xinh đẹp nhưng y làm Thiện Minh cảm thấy ghê tởm, y cho Thiện Minh cảm giác giống như mình đang nói chuyện với người chết.

Jobert lấy khuỷu tay chọc chọc Thiện Minh, “Chúng mày con mẹ nó đang nói gì vậy?! Sao lại thế này !”

Al dùng tiếng Trung hỏi: “Các người muốn thế nào?”

Người nọ nói: “Giao đứa nhỏ này cho tôi, chúng ta rời khỏi con thuyền này, các anh có thể rời bến.” Khi y nói chuyện, hơn mười người xông ra từ cầu thang phía sau y, toàn bộ là quân vũ trang, tách ra đứng hai bên người nọ, giằng co với quân đoàn lính đánh thuê.

Sau khi đứa nhỏ nhìn thấy những người đó thì mở to hai mắt, sắc nhọn kêu lên, “Bọn họ là người xấu! Bọn họ là người xấu!”

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Thiện Minh liếc đứa nhỏ một cái, “Mày nhận ra họ?”

Quân y kia băng lãnh nhìn Thiện Minh, sau đó không hề có thành ý nói, “Anh bạn nhỏ Thẩm Trường Trạch, ta tới đón cháu về nhà, cháu không muốn nhìn thấy cha mẹ của mình sao?”

Đứa nhỏ mở to hai mắt, giương miệng nhìn quân y kia nửa ngày, mới đầu vẻ mặt có một tia buồn lòng, nhưng khi nhìn thấy bộ đội đặc chủng vũ trang đứng quanh y thì vẫn kêu lên: “Ông lừa tôi! Các người là người xấu! Ba mẹ chính là bị các người bắt đi, các người đều mặc quần áo như vậy..... Các người là người xấu !”

Quân y nói: “Chúng ta không phải người xấu, chúng ta có thể mang cháu về nhà, gặp cha mẹ cháu.”

Thiện Minh nhắc chân khỏi người đứa nhỏ, nhìn vẻ mặt khó coi của đám bộ đội đặc chủng này, tâm tình đột nhiên trở nên sung sướng. Hắn vỗ vỗ áo may ô của đứa nhỏ, ôm nó từ dưới đất lên.

Đứa nhỏ gắt gao lui vào trong lòng hắn, cánh tay đầy thịt ôm chặt cổ hắn, khuôn mặt dán lên mặt Thiện Minh, run giọng nói: “Bọn họ là người xấu, không muốn..... không muốn đi theo họ.....”

Thiện Minh nâng mông đứa nhỏ, một tay ôm nó, một tay lắc lắc súng, ngửa cằm kiêu căng nói: “Nghe được không? Nó không muốn đi theo các người.”

Người phía sau quân y kêu một tiếng, “Đại tá.” Lập tức đến bên tai hắn nói gì đó.

Al châm chọc cười nói: “Đại tá? Ta không nghe lắm đấy chứ? Mày dựa vào cái gì? Người Trung Quốc chúng mày cuối cùng cũng bắt đầu bán quân hàm sao?”,

Quân y được xưng là đại tá kia không quan tâm Al, y gật đầu với người của mình, sau đó nói với Thiện Minh, “Đứa nhỏ này rất quan trọng với chúng tôi, anh cũng từng là người Trung Quốc, nếu trong lòng anh còn một chút tôn trọng với Tổ quốc của mình thì xin hãy đưa nó cho chúng tôi.”

Ánh mắt Thiện Minh trở nên băng lãnh, “Có lẽ trước hết ngài đây có thể vì sao nó lại quan trọng với các người? Rốt cuộc nó là con của ai? Nếu không..... nhìn qua các người thực sự không giống người tốt, đối chiếu với việc ngài đây đã làm với chủ thuê của chúng ta, nếu ta giao đứa nhỏ cho các người, chúng ta tuyệt đối không có khả năng sống để rời khỏi nơi này.”

Quân y kia nói: “Thân phận của nó là cơ mật quân sự tối cao, ở đây sẽ không có bất cứ người nào định nói cho anh, chỉ cần người đó vẫn còn đầy đủ lòng tự hào dân tộc !”

Thiện Minh thờ ơ với sự châm chọc của y, “Tự hào dân tộc? Ta là một kẻ bị cha mẹ và dân tộc mình vứt bỏ, không có thừa cái món đó đâu .”

“Như vậy tôi nghĩ thứ anh có cảm giác cũng chỉ còn lại duy nhất tiền. Thời gian cấp bách, trước mắt tôi chỉ kịp chuẩn bị tám trăm vạn đôla, con thuyền này và vũ khí trên thuyền đều có thể tặng cho các vị, chỉ cần các vị để nó lại.”

Ánh mắt Al sáng ngời.

Thiện Minh trừng hắn một cái, dùng ánh mắt nhắc nhở hắn khắc chế.

Đứa nhỏ nghẹn ngào kêu lên: “Ba, con không muốn ở lại, con không muốn ở lại, bọn họ là người xấu, ba dẫn con đi đi, dẫn con đi đi.” Nó giống như lúc trước khi ở ngôi làng nhỏ tại Myanmar, bởi vì Thiện Minh có thể sẽ vứt bỏ nó mà sợ hãi không thôi. Mặc dù Thiện Minh thô bạo nghiêm khắc, chưa từng cho nó một chút dịu dàng nào, nhưng sự ỷ lại của đứa nhỏ đối với vị “cha nuôi” này đã ăn sâu bén rễ, mặc dù cuộc sống bây giờ không phải điều nó muốn, nhưng chỉ có đứng bên cạnh Thiện Minh nó mới có thể cảm thấy an toàn. Nó tuyệt đối không nguyện ý đi cùng những kẻ đã bắt cha mẹ nó, đứa nhỏ biết chỉ có người ba hiện tại của nó mới có thể bảo vệ nó.

Đồng tử quân y kia nguy hiểm co rút lại, lạnh giọng nói: “Nó gọi anh là gì?”

Thiện Minh nhếch miệng cười, “Không nghe thấy à? Nó gọi ta là ba đấy.”

Lúc bắt đầu hắn cũng chỉ nhất thời hứng khởi, bảo đứa nhỏ gọi hắn là ba, nhưng khi nghe nhiều lần từ này hắn lại thấy thật hưởng thụ. Khi đứa nhỏ dùng tiếng nói mềm mại gọi “ba”, hắn còn có cảm giác mình cực kỳ cao lớn, thực sự là rất thú vị .

Al nói: “Ta muốn thấy tám trăm vạn tiền mặt mày nói.”

Quân y nói: “Có thể, anh theo tôi đi xuống khoang thuyền.”

Al cười lạnh nói: “Khi ông mày vào sinh ra tử trên chiến trường thì cái đồ chơi kia của mày còn chưa mọc lông đâu, đừng có đùa giỡn với tao, mang mấy thứ đó lên đây.”

Quân y kia lạnh mặt, không động đậy. Có lẽ y thật sự rất thông minh, nhưng ở phương diện tác chiến quả thật thiếu kinh nghiệm.

Bộ đội đặc chủng phía sau y không nhin được, “Nếu các người đáp ứng, chúng ta sẽ lập tức mang tiền lên. Mặt khác, ta nguyện ý dùng chính mình đổi lấy đứa nhỏ kia, ta làm con tin cho các người, sau khi ra tới vùng biển quốc tế thì các người có thể ném ta xuống biển, chỉ cần cho ta một phao cứu sinh và bộ đàm.”

Al huyết sáo một câu, “Có thể, nhưng mạng của mày trị giá bao nhiêu tiền đây?” Al quay đầu nói: “Jim, Dino.”

Hai người trả lời một tiếng.

“Đi kiểm tra một chút.”

Hai người vừa cất bước, tất cả bộ đội đặc chủng đều giơ súng lên, các thành viên của quân đoàn lính đánh thuê cũng đồng loạt chìa súng. Nhân số hai bên gần nhau, trang bị cũng không chênh nhiều lắm, trong thời gian ngắn đã rơi vào tử cục.

Ánh mắt Thiện Minh tối sầm, cười lạnh nói: “Ta nghĩ phía dưới khoang thuyền chỉ sợ có rất nhiều thứ làm chúng ta kinh hãi, ví dụ như quân mai phục, hoặc giả, thuốc nổ?”

Quân y nói: “Phía dưới chỉ có tiền mặt và vũ khí, cùng với nhiên liệu tràn đầy, anh có thể lựa chọn tin tưởng chúng tôi, hoặc là chúng ta vẫn cứ tiếp tục giằng co.”

“Hoặc là.” Al cười nói: “Mày tới làm con tin của chúng ta, sau khi ra tới vùng biển quốc tế ta sẽ thả cả mày và đứa nhỏ.”

Sĩ quan kia kêu lên: “Không thể.”

Ánh mắt quân y nheo lại, đang cân nhắc lợi hại.

Al nhún nhún vai, “Mày cũng có thể lựa chọn tin tưởng chúng ta, hoặc là..... chúng ta không có thời gian giằng co tiếp với bọn mày, chúng ta sẽ nổ súng trước, bởi vì ở lại đây cũng hết, không bằng liều mạng với chúng mày. Về phần chúng mày có thể sống sót không, hoặc là đứa nhỏ này có thể sống sót không, súng đạn không có mất, mặc cho số phận đi.”

Bàn tay quân y ở trong túi quần chậm rãi nắm chặt.

Đứng trước mắt y là quân đoàn lính đánh thuê số một thế giới “Du Chuẩn”, mỗi thành viên trong đó đều là kẻ phạm tội hung ác, có kinh nghiệm tác chiến phong phú, hơn nữa bọn họ còn có con tin quan trọng, khai hỏa hoàn toàn không có lợi cho y.

Thiện Minh nói nhấn mạnh thêm: “Không cần lãng phí thời gian của chúng ta nữa, giữ đứa nhỏ này không có chút ích lợi nào cho chúng ta, nhưng cho đến khi chúng ta tới nơi an toàn thì mày đừng hòng đụng tới nó. Bây giờ mày hãy cho người của mày lên bờ để chúng ta kiểm tra khoang thuyền, một mình mày thì đi theo chúng ta tới vùng biển quốc tế, đến đó tự nhiên chúng ta sẽ thả cả mày và nó.”

Khi quân y còn đang tập trung suy nghĩ, hai mắt đứa nhỏ đắm lệ kêu oa oa: “Ba, con không muốn đi với y, ba không cần con sao?”

Thiện Minh trừng nó một cái, “Câm miệng mày vào, khi nào mày có thể phun ra tám trăm vạn đôla Mĩ thì hãy bàn điều kiện với người khác.”

Đứa nhỏ nhìn vẻ mặt vô tình của Thiện Minh, bắt đầu bất lực khóc lên, vắn vẹo thân thể muốn trượt xuống khỏi người Thiện Minh, “Ông là đồ khốn nạn, ông không phải ba tôi!” Vừa khóc nó vừa giãy dụa trong lòng Thiện Minh, cũng không biết nó lấy sức mạnh từ đâu, đá bụng Thiện Minh phát đau.

Thiện Minh chần chờ rồi bỏ xuống gáy nó, đứa nhỏ mềm oặt ngã vào lòng hắn ngất đi. Thiện Minh định đưa đứa nhỏ cho Pearl ôm, nhưng nghĩ lại thì vẫn quyết định tự mình ôm, dù sao Perl cũng quá yếu, nếu bị tập kích thì phiền toái.

Quân y đắn đo nửa phút, hạ quyết định, “Được, tôi đi cùng các anh.”

“Đại tá !” Sĩ quan kia cường ngạnh nói, “Đại tá, nhiệm vụ của chúng tôi là phải bảo vệ ngài, chúng tôi không thể để ngài đi mạo hiểm.”

Quân y nghiêm mặt nói, “Nhiệm vụ đầu tiên của các anh là nghe theo mệnh lệnh của tôi!”

Sĩ quan kia hành quân lễ, “Đại tá, bảo vệ ngài an toàn được ưu tiên hơn việc nghe theo mệnh lệnh của ngài, xin ngài hiểu được giá trị của mình đối với quốc gia, chúng tôi phải bảo đảm an toàn của ngài.”

“Vậy tôi cũng yêu cầu anh hiểu được giá trị của đứa nhỏ này đối với quốc gia! Đội phó Dương, lợi ích quốc gia cao hơn hết thảy, chúng ta đều nên chuẩn bị tốt tinh thần sẵn sàng hi sinh, tôi lệnh cho anh mang người của anh rời khỏi con thuyền này, lập tức lên bờ, đợi khi tới vùng biển quốc tế bọn họ thả ta, tôi sẽ dùng bộ đàm liên hệ anh tới cứu viện. Tôi tin rằng bọn họ cũng không muốn làm kẻ địch với chính phủ Trung Quốc!”

Al trắng mắt, “Không có ai dám làm kẻ địch với chính phủ của chúng mày đâu, ta cũng không muốn biến thành xiên thịt nướng.”

Đội phó Dương cắn răng nhìn đại tá của hắn, sau vài giây giằng co thì hắn vung tay lên, mang người của mình rút khỏi con thuyền.

Dino cười ha ha, hắn tìm ra dây thừng trên xe, đi lên trói gô thanh niên Trung Quốc xinh đẹp kia lại, “Tuy rằng không hiểu mấy người nói tiếng chim gì nhưng đại khái tôi cũng có thể đoán được. Lão đại, sau khi thuyền chạy mời anh giải thích cho chúng tôi cái, mặt khác..... tiểu mỹ nhân này là chiến lợi phẩm của chúng ta sao?”

Al thay đổi vẻ mặt vui cười, trở nên nghiêm túc, “Đừng đùa, Cosky, Allen và Buck đi xuống khởi động thuyền, Jim, Dino và tôi đi xuống kiểm tra khoang thuyền, những người còn lại đi ném hết mấy thứ không cần thiết trên thuyền đi, chúng ta phải lập tức rời bến.”

Các thành viên bắt đầu ăn ý phân công hợp tác, con thuyền buôn lậu rời cảng rất nhanh.

Chỉ chốc lát sau Jobert hùng hùng hổ hổ đi lên, “Lão đại, vốn không hề có tám trăm vạn tiền mặt anh nói, ngược lại còn tìm được tám mươi cân thuốc nổ.”

Al sắc mặt xanh mét đi lên đến, cho quân y trẻ tuổi một cái tát, “Mày thật to gan!”

Quân y ngẩng đầu, trầm ổn nói, “Mục đích của các người đã đạt được, hiện tại tôi ở trong tay anh, chỉ cần anh hợp tác thì anh có thể có càng nhiều tiền, nếu không các người sẽ nằm trong phạm vi truy nã toàn thế giới của chính phủ Trung Quốc.”

Al híp mắt nói: “Có ý gì?”

“Truy tìm đứa nhỏ này là hành động bí mật, chúng tôi không thể công khai, nhưng ngang nhiên bắt cóc nhà khoa học của chính phủ..... Anh biết không, các người đến Indonesia cũng không lên được bờ, chờ đợi các người ở đó là vô số hải quân, các người hoặc là bị bắt, hoặc là lang thang ở vùng biển quốc tế đến chết.”

Al lại cho y một cái tát, hắn rút dao găm ra vạch một đường thật dài dọc theo gáy quân y, hắn ngoan lệ nói: “Đồ chó má này, tốt nhất mày hãy nói rõ ràng, tiếng Trung của ta tuy không đặc biệt tốt nhưng ta sẽ ghi nhớ kỹ từng câu di ngôn của mày đấy.”

Thiện Minh trầm giọng nói: “Nếu tôi không đoán sai, người này là nhà khoa học được bảo hộ của chính phủ Trung Quốc, nếu không với bộ dạng gà ốm của y, dựa vào cái gì mà được đến quân hàm đại tá? Chúng ta trúng kế, y dùng chính mình làm mồi để thúc ép chính phủ truy kích chúng ta, chỉ vì.....” Thiện Minh nhìn đứa nhỏ hôn mê trong lòng hắn, “Chỉ vì một đứa nhỏ năm tuổi?”

Quân y cũng không vì Al uy hiếp mà động dấy, nói rõ ràng từng chữ, “Bây giờ các người có thể lựa chọn hợp tác, hoặc là chúng ta cùng chết.”

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Về mặt Al lạnh lùng, tám trăm vạn đôla Mỹ đã đến bên miệng, cắn một phát mới nhận ra là bọt biển kia thật sự khiến hắn nhọc nhằn không thôi. Hắn đầy bụng oán khí, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Hợp tác cái rắm, với cái loại không có chữ tín như mày, nói chuyện hợp tác cái gì?”

Quân y lạnh lùng nhìn hấn, “Cứ cho trên thuyền này có đủ tiền, các người sẽ giao đứa nhỏ cho tôi sao?”

Al và Thiện Minh từ chối cho ý kiến, nhưng họ vẫn biết ý của nhau, ai cũng không định giao đứa nhỏ cho người này. Hai người đều cho rằng nếu giao đứa nhỏ cho bọn họ thì chẳng khác nào tuyệt đường lui của mình. Khu trại bị tàn sát đến không còn một ai ở biên giới Trung Quốc – Myanmar kia chính là ví dụ tốt nhất, nếu chỉ mới biết một chút nội tình đã bị diệt khẩu, vậy những người này tuyệt đối sẽ không buông tha bọn họ. Dùng lực lượng của một quốc gia để tiêu diệt mấy chục người của quân đoàn lính đánh thuê thực sự chỉ là chuyện nhỏ, bọn họ quyết không định mạo hiểm như vậy.

Al là suy xét tới sự an toàn của quân đoàn lính đánh thuê, Thiện Minh ngoài việc này thì còn có một ý nghĩ rất đơn giản, chính là thứ hấn nhất được thì là của hấn, không có đạo lý lại đi tặng cho người khác.

Thiện Minh hừ lạnh một tiếng, “Bây giờ ta lại phi thường hiếu kỳ, rốt cuộc thằng nhóc con này là của nhà ai? Nhất định là nhân vật nào to lớn lắm đi, đáng giá để các người tốn công sức như vậy.”

Quân y mím môi không nói, đối với thân phận của đứa nhỏ, y sẽ không tiết lộ nửa điểm tin tức.

Al ác thanh ác khí nói: “Hiện tại không phải lúc nói chuyện này, trước hết hãy nghĩ tiếp theo chúng ta nên làm thế nào chứ.”

Thiện Minh nói: “Giờ không thể đi đến chỗ cảng đã định trước nữa, tôi nghĩ y nói thật đấy, chúng ta tới đó chắc chắn sẽ bị chặn lại. Trước liên hệ Houshar đã, bảo ông ấy đổi chỗ khác đón chúng ta.”

Al lắc đầu nói: “Không được, Thái Bình Dương lớn như vậy, cũng không phải đơn giản đi từ cửa khẩu A sang cửa khẩu B như thế này, nơi máy bay dừng lại nhất định đã được lập kế hoạch rồi. Giờ chúng ta mà yêu cầu Houshar đổi chỗ thì ông ấy sẽ giết chúng ta đó, hơn nữa lỡ như nhiên liệu không đủ thì sao.”

Thiện Minh trầm tư trong chốc lát, “Đem bản đồ ra đây, liên hệ với Hồ Sa, chúng ta cùng nhau nghiên cứu.”

Đúng lúc này, Jobert vui vẻ đi từ phía trên xuống, “Lão đại, Thiện, hai người tới phía trước xem.”

Hai người quay đầu nhìn về phía bên ngoài khoang thuyền, xa xa là đường bờ biển chạy dài, cảnh sắc cực kỳ tươi đẹp.

“Nhìn cái gì?”

“Phi cơ nha, thủy phi cơ, nhưng lại không phải dân dụng, là quân dụng đó, không biết là tay buôn ma túy nào khoe khoang, thật con mẹ nó hăng hái mà.” Jobert hưng phấn nhìn hải cảng cách bọn họ càng ngày càng xa, hai người nhìn theo ánh mắt hấn, quả nhiên nhìn thấy cách chỗ họ vừa lên thuyền về phía tây khoảng năm sáu km có một bến đậu du thuyền, ở đó thật sự có một chiếc thủy phi cơ quân dụng được trang bị đầy đủ đang đậu. Thân phi cơ có hình vẽ rất màu mè, cực kỳ khoa trương.

Al và Thiện Minh liếc nhau một cái.

Thiện Minh nói: “Thế nào? Pearl và Cosky đều biết lái phi cơ, có nó chúng ta có thể đến bất cứ đâu của Indonesia, tiện hơn thuyền nhiều.”

Al cắn răng nói: “Xe không lên được.”

“Mẹ, lúc này anh còn tiếc xe? Người còn sắp không giữ được đây.”

“Mẹ, lần này chúng ta tổn thất đủ thảm rồi, thật sự là không nuôi gia đình không biết củi gạo quý, cậu biết để nuôi sống các cậu cần bao nhiêu tiền không?”

Thiện Minh nhe răng nói: “Chờ chúng ta chết hết rồi tiền an táng chắc được nhiều lắm nhĩ!”

Al u oán nhìn bốn chiếc xe còn lại, cuối cùng quát mấy người đang nhàn rỗi không có việc gì: “Thu dọn hết mấy thứ quan trọng trên xe!”

Quân y trừng mắt nhìn Al chỉ huy người dỡ hàng, Thiện Minh xuống phía dưới bảo thuyền lái về phía bến đậu du thuyền, mục tiêu rõ ràng là hướng về phía cái thủy phi cơ khoa trương kia.

Al quay đầu, lộ ra một nụ cười hung ác với y, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ông đây là người làm ăn, toàn bộ tổn thất chuyến này nhất định phải tính trên đầu mày!”

Lúc này Pearl xông lên từ buồng lái, vội la lên: “Vì sao đột nhiên lại cập bờ?”

Al chỉ vào bên đậu phía xa, “Chúng ta phải bắt cái thủy phi cơ kia.”

Pearl ngăn người, “Ai lái?”

Al trợn mắt, “Cô chứ ai.”

Pearl nói: “Tôi chưa từng lái thủy phi cơ.”

“Cũng đâu khác với máy bay bình thường lắm.”

Pearl cao giọng: “Làm sao tôi biết được! Ít nhất anh phải suy xét rõ rồi mới hành động chứ, lỡ chúng ta không bay được thì sao!”

Thiện Minh đặt đứa nhỏ vào người Pearl, “Không còn thời gian suy xét, chúng ta ngồi thuyền thì chưa đến được chỗ hẹn đã bị ngăn lại rồi, em biết lái cũng phải lái, không biết lái cũng phải lái.”

Quân y kêu lên: “Các người nghĩ rằng ngồi máy bay có thể chạy thoát sao?”

Thiện Minh nhíu mày, “Sao? Mày còn chiêu gì sao không dùng nốt đi? Hệ thống thông tin của chúng ta bị mày nghe lén chứ gì, ngay cả chỗ chúng ta muốn đi cũng biết, nhưng mày không tính đến việc chúng ta sẽ gặp cái phi cơ này đi, chúng mày muốn chặn lại thế nào đây? Nã pháo lên bầu trời Indonesia tạc chết chúng ta? Ha ha ha ha.”

Sắc mặt quân y trở nên xanh mét.

Y ngần tính vịn tính cũng không tính đến chuyện có một chiếc thủy phi cơ dừng gần bờ.

Dựa theo kế hoạch của y, khi bọn Thiện Minh lái thuyền đến Indonesia, chính phủ Trung Quốc có thể lấy lý do y bị bắt cóc để xin Indonesia trợ giúp chặn thuyền buôn lậu này lại, chỉ cần bọn họ không lên được bờ thì sẽ không có cách nào liên hệ với cái người tên Houshar kia được.

Cho dù y là con tin, bọn Thiện Minh cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao một khi y chết, hơn hai mươi người của quân đoàn lính đánh thuê đều sẽ vùi thân đáy biển, bọn họ căn bản không có chỗ để trốn.

Đến khi đó y có thể đàm phán với Thiện Minh.

Nhưng ngồi máy bay rồi thì làm sao mà chặn lại?

Đôi mắt quân y đầy hàn quang, gắt gao nhìn chăm chăm Thiện Minh.

Thiện Minh vỗ vỗ khuôn mặt y, “Mày vẫn còn kém lắm.” Nói xong dùng chuôi dao bổ vào gáy y, mặt y liền nhắm lại, ngã xuống.

Thiện Minh gọi Jush nói: “Chút nữa anh tới khiêng y, y là con tin quan trọng, đừng ném đi đấy.”

Jush khinh thường liếc nhìn quân y, “Còn tệ hơn cả đàn bà, tôi thà đi khiêng hỏa tiễn của mình còn hơn.”

Al hung hăng nói: “Yên tâm đi, chút nữa chúng ta phải bỏ xe, còn nhiều thứ cần anh khiêng lắm.”

Thuyền buôn lậu rất nhanh đã đến bến du thuyền, ở bến không có người, chỉ có ba chiếc xe Bentley màu đen.

Một hàng hai mươi sáu người của quân đoàn lính đánh thuê, trên người đều khiêng không ít thứ, riêng Pearl nhẹ nhàng nhất, chỉ ôm một đứa nhỏ.

Al đá văng cửa khoang thuyền, nhanh chóng xông ra ngoài.

Trong nháy mắt khi cửa khoang thuyền mở ra, cửa xe Bentley cũng mở, năm sáu người mặc vest đen đồng loạt nhảy ra, trong tay đều cầm súng.

Hắn là vừa rồi những người này vẫn luôn quan sát bọn họ, thấy Al giơ súng thì tất cả đều khẩn trương.

Al nhếch miệng cười, chìa súng lên trời bắn một tràng, sau đó lớn tiếng nói: “Muốn chết không? Hoặc là các người có thể tặng chiếc máy bay này cho chúng ta.”

Đám bảo tiêu nhìn người không ngừng đi từ khoang thuyền ra, chân đều mềm nhũn.

Người của quân đoàn lính đánh thuê nhìn qua giống như hung thần ác sát, hơn nữa nhân số đông, gây ra áp lực tâm lý nặng nề cho đối phương.

Một người trong xe hạ kính xe xuống, nói gì đó với một người áo đen, tất cả những người đều buông súng.

Al mang mọi người rời thuyền, đi tới cầu tàu của thủy phi cơ.

Tất cả bảo tiêu đều mở cửa lên xe, định rời khỏi nơi này.

Thiện Minh giơ súng lên, bắn nổ một cái lốp xe, tất cả bảo tiêu áo đen đều lấy súng ra, đồng loạt nhắm vào Thiện Minh. Thiện Minh kêu lên: “Đừng khẩn trương, các người có thể đi nhưng phải để phi công lại.”

Hôm nay số bọn thật sự là quá may, không chỉ tìm được một thủy phi cơ, hơn nữa có nhiên liệu, thậm chí chủ nhân còn đang định rời bến, chắc chắn phi công cũng sẽ có mặt.

Một bảo tiêu hô: “Đã ở trên phi cơ rồi.” Nói xong bọn họ chui vào trong xe, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Al tâm tình khoái trá dẫn mọi người lên phi cơ, quả nhiên trong buồng lái có cơ trưởng và phó cơ trưởng, hai bảo tiêu cùng ba cô gái thân hình quyến rũ, tất cả đều run rẩy đứng ở trong một xó.

Thiện Minh lấy súng chỉ vào ba cô gái và hai bảo tiêu, “Các người đi xuống.”

Mấy người đàn ông liên tiếp kêu oai oái, “Không phải chứ!”

Ba cô gái chạy té ra ngoài, hai bảo tiêu kia cũng rút lui bằng tốc độ nhanh nhất.

“Jobert.” Thiện Minh hướng Jobert nâng cằm.

Jobert tức tối lục soát hai người, “Ta chán ghét nhất đụng chạm thân thể đàn ông, chú mày lại luôn bắt ta làm việc này, mẹ nó.”

Jobert lấy chìa khóa, dây lưng, di động, thậm chí cả giày của hai người ném tới một bên, cuối cùng hắn dùng ngón tay nắm lấy kính của cơ trưởng, “Không có thứ này mày có nhìn thấy gì không?”

Cơ trưởng kia lắc đầu, vẻ mặt hoảng sợ.

Jobert trả lại kính cho hắn, “Vậy trước hết cứ cho mày đeo, không được giở trò, đi lái máy bay đi, đến nơi sẽ thả chúng mày đi.”

Hai người đang ở dưới họng súng thì làm sao dám không nghe lời, hợp tác tiến vào cabin.

Cosky đi tới xô pha bằng da xa hoa ngồi xuống, huýt sáo một tiếng, “Con mẹ nó, những người này cũng thật biết hưởng thụ, thật muốn cứ ngồi nó như vậy về tận Colombia.”

Dino trào phúng nói: “Ngồi thủy phi cơ bay qua Thái Bình Dương? Thật sự là ý hay, có lẽ chúng ta có thể mở nóc đi lên, lấy súng tự động làm mái chèo để chèo về Colombia.”

Cả đám đều đã mệt muốn chết rồi, lần lượt đi tìm chỗ nghỉ ngơi

Bởi vì hệ thống thông tin của bọn họ bị nghe lén, Al không dám dừng lại, chỉ có thể dùng thiết bị trên phi cơ để liên hệ với Houshar.

Phi cơ đã bay lên, tiếp theo bọn họ còn phải hạ cánh trên biển, vốn là Houshar sắp xếp xe ở cảng Indonesia đón bọn họ, nghe nói chỗ máy bay hạ cánh ở rất gần cảng. Bây giờ chắc chắn cảng đã bị phong tỏa, bọn họ phải đổi chỗ hạ cánh khác, mà chỗ Houshar hạ cánh không chừng cũng đã bị đám bộ đội đặc chủng Trung Quốc này theo dõi. Tóm lại bọn họ phải tìm chỗ khác để tụ họp, nếu không chắc chắn không thể đi được.

Sau khi kết nối được điện thoại, giọng nói hùng hồn của Houshar liền truyền đến từ đầu dây bên kia, “Chúng bay, cái bọn ranh con không gây chuyện thì liền ngứa ngáy này, đi chết hết ở châu Á đi!”

Thiện Minh cười ha ha, “Houshar, chú đừng tức giận nha, mau nghĩ cách khác.”

Houshar nổi giận đùng đùng nói, “Nghĩ cách cái đ*o gì, mày biết để sắp xếp cái máy bay kia ta mất bao nhiêu tiền không. Bây giờ máy bay đã bị khống chế, làm một thủ tục kiểm tra cũng mất đến mấy giờ! Nếu không lấy về được chúng ta sẽ phải bồi thường toàn bộ.”

Al vừa nghe đến tiền thì ủ rũ, “VẬY phải làm sao?”

Hồ Sa hung hăng thở phì phò, “Máy bay của các cậu không thể hạ cánh ở cảng Indonesia được, vừa hạ cánh sẽ bị bao vây ngay. Ta thật hy vọng các cậu có cơ hội xem tin tức, cái gì mà ‘Phần tử khủng bố bắt cóc chuyên gia sinh vật học Trung Quốc đang nghỉ phép ở Myanmar’, các cậu đang ngại mạng mình quá dài hả?”

Về mặt Jobert đầy vui mừng, “Chúng ta nổi tiếng rồi.”

Âm thanh giận dữ của Houshar cuộn cuộn truyền ra từ ống nghe không ngừng, xem ra bị tức giận không nhẹ.

Al trắng mắt, hướng Pearl vẫy tay, đưa ống nghe cho nàng.

Pearl thổi một hơi vào ống nghe, dịu dàng nói: “Houshar, đừng nóng giận, chúng em đều hy vọng có thể mau chóng nhìn thấy ông.” Nàng dừng một chút, vui cười nói: “Nhất là em.”

Quả nhiên cơn giận ngút trời của Houshar giảm đi một ít, hần tức tối nói: “Bảo Al và Thiện đến.”

Hai người ghé sát vào, ngồi xung quanh ống nghe.

“Các cậu không thể để lại manh mối ở cảng, bây giờ biện pháp duy nhất chính là trực tiếp đáp xuống vùng biển quốc tế.”

Thiện Minh nhíu mày, “Đáp xuống vùng biển quốc tế? Sau đó bơi trở lại?”

Houshar quát, “Ngậm miệng chó của mày lại!”

Thiện Minh bĩu môi.

“Ta chuẩn bị tìm một con thuyền để đón các cậu trở về.”

Al oai oái kêu một tiếng, “Chúng tôi phải phiêu bạt trên vùng biển quốc tế mấy ngày đây, nói không chừng trực tiếp chết đói.”

Houshar cả giận nói: “VẬY cậu có cách tốt hơn sao !”

Hai người cũng không lên tiếng .

Houshar nói: “Bây giờ đi xác định nhiên liệu và vĩ độ đi, ta sẽ xác định đường bay, các cậu cứ bay theo đường này, có sức thì cứ bay thật xa nhưng nhất định phải có nhiên liệu để cung cấp động cơ, mất liên lạc thì các cậu chết chắc. Sau đó cứ chờ trên biển, đi theo đường bờ biển phía tây Nam Mỹ, đại khái mười ngày, nhiều nhất mười lăm ngày là có thể đến.”

Tất cả mọi người kêu lên.

“Mười lăm ngày! Định để chúng tôi đói chết sao!”

“Ăn cái gì? Uống cái gì! Nhảy xuống biển bắt cá sao!”

“Chúng mày cái đám ngu ngốc này chỉ biết lấy vàng bạc, sao không kiếm chút thức ăn nào hả!”

“Câm miệng!” Houshar gầm lên một tiếng làm tất cả im lặng, “Có thời gian oán giận thì tốt nhất nên nghĩ tiếp theo phải ăn uống như thế nào đi.”

Jobert thở dài, “Pearl, chúng ta đi phòng bếp nhìn xem có bao nhiêu lương thực, tập trung hết nước ngọt và đồ ăn lại đây.”

Al và Thiện Minh sắc mặt ngưng trọng. Phiêu bạt mười đến mười lăm ngày, không cần nói cũng biết có bao nhiêu hung hiểm. Lỡ như ngoài ý muốn mà mất liên lạc với Houshar, Thái Bình Dương mênh mông có thể tươi sống ép chết họ. Bọn họ từng vào sinh ra tử, từng trải qua vô số cuộc chiến đấu như địa ngục, nhưng tình huống quần bách như vậy thì chưa bao giờ có.

Bọn họ phải suy xét đến nhiên liệu, đồ ăn thức uống, quan trọng nhất là phải phòng ngừa tình huống mất mạng trong bạo loạn vì đồ ăn.

Hai mươi sáu lính đánh thuê, hai phi công, còn cả đứa nhỏ và con tin, ăn cơm uống nước là vấn đề lớn nhất.

Al gọi phó cơ trưởng đến thảo luận đường bay với Houshar.

Thiện Minh thì hỏi cơ trưởng hỏi về thức ăn và nước ngọt dự trữ.

Tiếng Anh của hai người này cũng không tốt lắm, nhất là thảo luận mấy vấn đề phức tạp như đường bay, phó cơ trưởng kia nói lắp ba lắp bắp làm Al tức giận đến mức muốn đánh hắn.

So với đó, chỉ là hỏi thức ăn nước uống nên cơ trưởng có vẻ khá hơn hơn, hắn nói cho Thiện Minh trên phi cơ có nước dự trữ, cũng có hệ thống lọc nước tuần hoàn, vốn là dùng để cho chủ nhân phi cơ tắm rửa hưởng lạc.

Đoàn người nghe xong thì như trút được gánh nặng, có nước ngọt uống, cho dù là nước tắm thì cũng là nước trời ban.

Al dùng những từ tiếng Anh đơn giản nhất để nói mục đích của họ cho cơ trưởng và phó cơ trưởng, sắc mặt hai người cực kì khó coi, kém chút là bật khóc.

Jobert và Pearl đi chia đồ ăn, đại khái những gì có thể làm khô thì đều làm khô hết, có người thì đến khi rảnh rỗi mới nhớ đến đứa con của mình.

Thiện Minh hỏi Pearl, “Này, con anh đâu?”

“Ở trên giường bên trong.”

Thiện Minh đi vào căn phòng xa hoa đã bị thay đổi, quả nhiên nhìn thấy đứa nhỏ nằm ngủ trên giường. Thiện Minh tới vỗ vỗ nó, gọi nó tỉnh dậy.

Đứa nhỏ xoa mắt, đầu tiên sững sốt vài giây, sau đó mạnh mẽ ngồi dậy nhìn xung quanh.

Thiện Minh hừ cười nói: “Biết giờ mình đang ở đâu không?”

Đứa nhỏ buồn bã nói: “Đây là đâu vậy, tôi không muốn đi với người kia đâu.”

“Ai cho mày đi cùng y, mày còn phải hầu hạ ta nhiều năm lắm đó.”

Đứa nhỏ nhào vào trong lòng hắn, nức nở nói: “Ba, con không muốn đi cùng họ, tuy rằng ba cũng là đồ xấu xa, nhưng bọn họ còn hơn cả xấu xa nữa.”

Thiện Minh cười, “Mày dựa vào cái gì mà nói bọn họ xấu xa vậy, bọn họ làm sao?”

“Bọn họ sẽ mặc quần áo như vậy.”

“Mày nói quần áo của họ? Trước đây mày đã từng thấy?”

Đứa nhỏ gật gật đầu, dường như cực kì thiếu cảm giác an toàn, nó vốn đã muốn kháng cự việc tiếp xúc với Thiện Minh, bởi vì Thiện Minh luôn bắt nạt nó. Đáng tiếc chỉ khi vùi vào lòng Thiện Minh nó mới cảm thấy an toàn, có lẽ ảnh hưởng mà cánh rừng nguyên sinh âm trầm đáng sợ kia đã gây cho nó cả đời này cũng không thể phai mờ.

“Nhìn thấy khi nào? Đã xảy ra chuyện gì, mày mau nói hết cho ta.”

“Ngay cái buổi tối con ngồi máy bay đi, một đám người xấu xa mặc quần áo như vậy đột nhiên xông vào nhà con, bọn họ muốn bắt ba mẹ con, cả con nữa. Mẹ đưa con lên máy bay để con bay đi, bảo con đừng trở về, sau đó.....” Đứa nhỏ nức nở nói: “Sau đó con không nhìn thấy họ nữa.”

“Mày biết vì sao họ muốn bắt mày và ba mẹ mày không?”

Đứa nhỏ lắc đầu, “Không biết, nhưng từ nhỏ mẹ nói có người muốn bắt con, không thể ra ngoài.”

Thiện Minh nhíu mày, trầm tư không thể giải.

Nghe nó miêu tả thì chắc chắn từ nhỏ nó đã bị cha mẹ che giấu. Xem ra đứa nhỏ này không phải là con của ông to nào, ngược lại luôn bị chính phủ truy nã ?

Vì cái gì? Một đứa nhỏ năm tuổi như vậy, rốt cuộc có lợi ích gì với chính phủ Trung Quốc? Làm những người đó quyết tâm theo đuổi đến vậy.

Thiện Minh xoa đầu nó, “Mẹ mày nói mày đừng về nhà, mày còn muốn về sao?”

Đứa nhỏ gật gật đầu, lại lắc đầu, “Muốn..... Con muốn ba mẹ.”

“Vậy mày cứ đi cùng người kia .”

“Không muốn!” Đứa nhỏ hoảng sợ nói: “Con không muốn đi cùng người xấu.”

Thiện Minh nắm cái cằm nhỏ của nó, nghiêm túc nói, “Nhóc con, ta vẫn giáo dục mày như cũ, chờ đến khi mày đủ mạnh, mày có thể làm bất cứ chuyện gì mày muốn, cho nên nếu mày muốn gặp cha mẹ mày thì mau lớn lên rồi bán mạng cho ta. Chờ đến một ngày mày có thể đánh thắng ta, mày muốn đi đâu thì đi, không ai ngăn mày cả.”

Đứa nhỏ nghe mà cái hiểu cái không, đôi mắt sáng trong của nó nháy nháy liên tục nhìn ánh mắt Thiện Minh, nhỏ giọng nói, “Nếu con có thể đánh thắng ba, ba sẽ nghe con sao?”

Thiện Minh cười nhạo nói: “Ta chỉ nghe kẻ mạnh .”

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Một cú bổ chuôi dao kia của Thiện Minh không lưu tình chút nào, quân y hôn mê hơn ba giờ mới tỉnh lại.

Y bị trói gô ném xuống đất, khi tỉnh lại cũng không có ai để ý đến y, y vất vả ngồi dậy, im lặng quan sát người trên máy bay.

Jobert và Pearl đang xử lý đồ ăn.

Thức ăn dự trữ trên máy bay khá phong phú, nhưng đây chỉ là đối với tên nhà giàu kia và đám tình nhân bảo tiêu của hắn, một khi số miệng ăn lên đến hai mươi sáu cái, lượng ăn cũng tăng hơn nhiều, nếu tính theo sức ăn của người bình thường thì chỉ đủ ăn một ngày đêm.

Vì thế thức ăn được quản lý thống nhất, dựa theo kế hoạch nghiêm khắc phân chia, trong tình huống có đầy đủ nước mà không đói đến chết người, mấy thứ này đủ bọn họ ăn đến sáu, bảy ngày.

Còn lại vài ngày, chỉ có thể dựa vào chính bọn họ giải quyết.

Trên máy bay có dụng cụ chuyên dụng để đánh cá và xuống hơi chưa bơm, đều là để cho nhà giàu kia dùng lúc nghỉ ngơi, bây giờ lại thành dụng cụ để họ lấp đầy bụng.

Đến khi máy bay hạ cánh ở vùng biển quốc tế, bọn họ nhất định phải tự mình đi kiếm ăn. Tuy nhiên phía dưới dù sao cũng là Thái Bình Dương phong phú sản vật, hẳn là bọn họ sẽ không chết đói được.

Houshar khẩn cấp tìm một người biết tiếng Myanmar, cuối cùng cũng câu thông được với cơ trưởng, xác định được đường bay, hơn nữa đưa ra cả phương án sử dụng nhiên liệu.

Thiện Minh đang ngồi trên sofa giám sát Thẩm Trường Trạch tập hít đất.

Khi đứa nhỏ làm được mười hai cái thì liền bất động, cắn răng hồi lâu mà không dậy được, Thiện Minh gõ bàn trà, “Phải hai mươi .”

Quân y cau mày quan sát thật lâu, cuối cùng không nhịn được mở miệng nói: “Anh đang huấn luyện nó?”

Dường như đến giờ Thiện Minh mới phát hiện y đã tỉnh, liếc nhìn y, “Tốt nhất từ giờ trở đi mày nên ít động ít nói. Hai tuần tới chúng ta phải chịu đói, mày là tù binh, chỉ có thể được phần thức ăn ít nhất, nếu mà chết đói thì.....” Thiện Minh lộ ra hàm răng trắng ớn, “Chúng ta liền ăn mày.”

Quân y kia không hề động đậy, ngược lại còn nhìn chăm chăm Thẩm Trường Trạch. Y tỉ mỉ nhìn mỗi tắc làn da của đứa nhỏ, giống như hận không thể trừng ra một lỗ thủng trên người nó.

Ánh mắt kia làm Thiện Minh cảm thấy cực kì không thoải mái, thật giống như trong mắt y đứa nhỏ này chính là ếch trên bàn giải phẫu. Thiện Minh cả giận nói: “Mày con mẹ nó là biến thái sao? Nhìn cái gì vậy?”

Quân y liếc Thiện Minh một cái, Thiện Minh chú ý tới ánh mắt luôn bình thản như nước trong của tên người máy này lại lộ ra một loại cuồng nhiệt khó hiểu, làm cả người hắn thấy khó chịu.

Thiện Minh thật sự là tràn ngập hiếu kì đối với thân phận của đứa nhỏ này, hắn biết quân y này có thể cho hắn đầy đủ đáp án, nhưng hắn lại không thể tra tấn quân y này, hắn và Al cũng không muốn đắc tội chính phủ một quốc gia lớn đâu. Thiện Minh có chút hối hận, đáng lẽ phải dặn Houshar khi đưa thuyền tới đón họ mang một chút “thuốc chống say”, bây giờ chắc chắn thuyền đã rời bến từ lâu rồi.

Trong lòng Thiện Minh có chút phiền não, hướng về phía đứa nhỏ quát: “Làm tiếp, làm không xong không có cơm ăn.”

Đứa nhỏ cắn răng ngẩng đầu, lắp bắp nói, “Con không muốn ăn cái chú kia đâu.” Nói xong có chút sợ hãi liếc nhìn quân y kia một cái.

Quân y bức thiết nói: “Thẩm Trường Trạch! Cháu không muốn biết ba mẹ mình ở đâu sao?”

Đứa nhỏ dừng động tác lại, nửa tin nửa ngờ nhìn y.

“Ta có thể nói cho cháu, bọn họ.....”

Một bát nước lạnh ào xuống, đổ hết trên đầu quân y. Al lắc lắc cái bát không, “Nói nhiều lời vô ích, còn nói lung tung ta liền bịt miệng mày lại.”

Quân y kia thở ra một hơi, giọt nước trong suốt chảy theo hai má trắng nõn như ngọc của y xuống. Y chớp chớp lông mi vài cái, lẳng lặng nhìn Thẩm Trường Trạch, không thêm nhắc lại.

Al nói: “Mày tên là Đường Đình Chi phải không, thiên tài khoa học hai mươi ba tuổi, ở lĩnh vực sinh vật học, thần kinh học, dược lý học, di truyền học, y học đều có những cống hiến kiệt xuất. Hừ, nghe thấy thật sự là tà ác. Vũ khí trên người mày đều ở trong tay chúng ta, tốt nhất mày hãy thành thành thật thật làm tù binh, ít động đậy thôi, nếu không trong hành trình nhằm chán hơn mười ngày này, có khi chúng ta sẽ trừng phạt mày đấy.”

Jim nhìn sang, ánh mắt nhìn Đường Đình Chi cực kì hạ lưu, hắn vui vẻ nói: “Al, tuy rằng chúng tôi nghe không hiểu các người đang nói cái gì, nhưng tiểu mỹ nhân này nhìn có vẻ không quá thành thật, không bằng để tôi đến trông chừng y?”

Al trừng hắn một cái, “Y là con tin quan trọng, cậu không được chạm vào y.”

Jim khó nén thất vọng, cảm giận bất bình nói, “Lão đại, bây giờ chúng ta có cả đồng thời gian, anh cũng nên giải thích với chúng tôi, rốt cuộc tất cả chuyện này là gì? Người này là ai vậy, vì cái gì phải đối nghịch với chúng ta, bây giờ vì sao lại ở trên thuyền, vì sao chúng ta không thể giữ nguyên kế hoạch đi Indonesia mà lại lựa chọn phiêu bạt trên biển, mà các người.....” Jim hung tợn liếc nhìn Thiện Minh, “Các người dùng ngôn ngữ chúng tôi nghe không hiểu, rốt cuộc là bàn bạc cái gì?”

Âm lượng của Jim không nhỏ, gọi tất cả mọi người ở phòng nghỉ bên cạnh đến. Mọi người đều muốn biết nguyên nhân rõ ràng, trong tình huống chẳng biết cái gì liền bị người nắm mũi chạy loạn, cảm giác đó thật sự vô cùng không tốt.

Nhìn ánh mắt dò xét của mọi người, Al biết sớm muộn gì điều này cũng tới, trong lòng hắn nổi lên một hồi trống. Nếu hắn không thể thành công trong việc trấn an những người này, giữa bọn họ nhất định sẽ sinh ra mâu thuẫn.

Từ bốn năm trước đụng tới “quái vật” kia ở Vân Nam Trung Quốc, không kể đến cha nuôi của hắn và Thiện Minh, ngay cả những chiến hữu thân thiết rất thông minh cũng chết hầu hết. Trong đoàn chỉ còn lại Houshar và vài người lớn tuổi, những người khác đều là mới thu nhận, độ hung hiểm so với các thành viên

trước đó chỉ có hơn chứ không kém, nhưng lại thiếu sự tín nhiệm và trung thành lẫn nhau. Có vài người đến hoàn cảnh họ cũng không rõ, nếu không phải có đám người Houshar duy trì, năm đó Al chỉ có mười tám tuổi, căn bản không có khả năng lãnh đạo đám người lưu vong này.

Bởi vậy trước mâu thuẫn của sự phân chia lợi ích và sự hòa hợp giữa các thành viên, Al tốn rất nhiều tâm tư, chỉ sợ bên trong xảy ra xung đột. Hiện tại trong “Du Chuẩn”, đại bộ phận thành viên là liên kết với nhau vì lợi ích mà không giống “Du Chuẩn” lúc trước, vì chiến hữu mà có thể thống khoái sống sót, có một ngày thống khoái cùng chết.

Đối mặt với sự ngờ vực vô căn cứ như vậy của tập thể, Al cảm thấy đau đầu. Kỳ thật chuyện lần này hoàn toàn là vì sự khư khư cố chấp của Thiện Minh, nhưng Al lười đi trách Thiện Minh, bởi vì hẳn biết Thiện Minh sẽ không nhận sai, nói cũng vô ích, còn không bằng nghĩ cách cứu vãn.

Al và Thiện Minh liếc nhau.

Bọn họ cũng đều biết không thể ăn ngay nói thật, bởi vì sai lầm của một người mà liên lụy mọi người, đến đúng thời điểm những người này sẽ bán Thiện Minh và đứa nhỏ, quyết không nường tay. Al vỗ vỗ tay, “Mọi người vào nhà.” Hắn gọi tất cả mọi người vào, sau đó bịa một câu chuyện có liên quan đến giao dịch ma túy ở biên giới, khéo léo đổ hết mọi chuyện lên chủ thuê đã chết không đối chứng kia, nhờ đó mới che giấu được sự tình.

Thẩm Trường Trạch tiếp tục căn nhắc kiên trì huấn luyện thể lực dưới sự giám sát của Thiện Minh, chỉ là khi Thiện Minh không phát hiện thì nó luôn lên liếc nhìn Đường Đình Chi một cái.

Sau khi máy bay bay khoảng bảy giờ thì đáp xuống phía đông nam Indonesia, vùng biển quốc tế giữa quần đảo Solomon và quần đảo Tuvalu.

Cơ trưởng và đám hành khách không mời mà đến kia ăn một chút thức ăn xong thì mỗi một không chịu nổi, đều tự tìm chỗ nghỉ ngơi.

Toàn bộ máy bay có một cái giường, mọi người nhất trí đồng ý để nó cho nữ thần Pearl. Thiện Minh ôm đứa nhỏ ngủ trên sofa, những người khác đều tự tìm chỗ để nghỉ.

So với nằm giữa đám xác chết hôi thối lạnh lẽo, có thể có một chỗ sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái để ngủ đã là hoàn cảnh cực kì tốt đẹp rồi, không ai oán giận vì chuyện này cả.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, đứa nhỏ trở mình, nhỏ giọng nói, “Ba, con đi tiểu.”

Thiện Minh “Ừ” một tiếng.

Sau khi Thiện Minh ngủ thì đứa nhỏ sẽ không thể tùy tiện lộn xộn, nếu không rất dễ dàng làm Thiện Minh bực tính, cho nên khi đi tiểu đêm nhất định sẽ nói cho Thiện Minh, miễn để sủng chia vào đầu.

Đứa nhỏ đứng lên, nhìn đôi mắt nhắm chặt của Thiện Minh, nhẹ giọng nói, “Ba, ba đi không?”

Thiện Minh nói ngắn gọn, “Biến.”

Đứa nhỏ vội vàng nhảy xuống sofa, đi tới WC trong phòng điều khiển. Tim nó lo lắng đập mạnh, nó cầu nguyện ở đó không có ai.

Đường Đình Chi bị trói vào bên cạnh WC, buổi tối y chưa ăn gì, ừ ừ cúi đầu, có vẻ đang ngủ..

Đứa nhỏ thất vọng, bên cạnh có hai người trông coi y, ở cách chỗ y không xa.

Nghe được tiếng bước chân, hai người kia đều mở mắt.

Đứa nhỏ vươn ngón tay ngón đặt ở bên miệng, làm động tác “suyt”.

Hai người lớn đều cảm thấy buồn cười, cũng không để ý một đứa nhỏ năm tuổi muốn làm gì, nhìn thấy đứa nhỏ ngồi xổm trước mặt tù binh, biết đứa nhỏ muốn nói chuyện với tù binh, nhưng trong mắt họ đứa nhỏ chỉ là đang hiếu kỳ, họ cũng lười để ý.

Đường Đình Chi nghe được động tĩnh liền mở to mắt, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Thẩm Trường Trạch.

Đứa nhỏ bị y nhìn đến sợ hãi, nó nhỏ giọng nói, “Ông thật sự biết ba mẹ tôi ở đâu?”

Đường Đình Chi cũng hạ giọng, “Ta biết, ta tới cứu cháu, chỉ cần cháu đi theo ta là có thể đoàn tụ với ba mẹ.”

Đứa nhỏ nhếch miệng, “Ông gạt tôi, tôi biết các ông là người xấu.”

“Không phải ai mặc quần áo này cũng là người xấu, cháu không muốn gặp ba mẹ sao?”

Đứa nhỏ ảm đạm rũ mắt, “Muốn..... Họ ở đâu? Họ có khỏe không? Họ có nhớ tôi không?”

Mặt Đường Đình Chi không chút thay đổi nói, “Bọn họ rất khỏe, rất muốn gặp cháu, nhưng cháu phải trở về với ta thì mới gặp được họ. Người kia không phải ba cháu, cháu biết rõ ba của mình là ai.”

Đứa nhỏ căm giận nói, “Tôi biết hẳn không phải ba tôi, chính hẳn bắt tôi gọi hẳn là ba, không gọi sẽ không cho tôi ăn cơm, hẳn cũng là người xấu!” Đứa nhỏ cúi đầu, “Nhưng mà..... Ba hẳn là sẽ bảo vệ tôi, hẳn cũng sẽ bảo vệ tôi.....”

Đường Đình Chi nhìn ánh mắt non nớt của đứa nhỏ, trái tim bởi vì hưng phấn mà kinh hoàng, y nhẹ giọng nói: “Thẩm Trường Trạch, cháu tới gần ta một chút.”

“A?”

“Dựa vào đây.”

Đứa nhỏ đề phòng nhìn y, “Vì sao?”

Đường Đình Chi ngẩn người, y chưa từng tiếp xúc với trẻ con, căn bản không biết phải ở chung thế nào. Trong hoàn cảnh bị trói thì đứa nhỏ lại chủ động tới gần y, y thật sự không nghĩ ra lý do, y chỉ muốn người làn da đứa nhỏ, nếu y đoán không sai thì nếu là mùi máu rồng thuần khiết hoàn mỹ nhất, y nhất định sẽ nhận ra.

Thấy đứa nhỏ bất động, y đành phải khó khăn nghiêng người tới gần nó, muốn ghé mũi sát vào da thịt nó.

Đứa nhỏ cảnh giác nhảy dựng, tròng mắt kêu lên: “Ông muốn làm gì! Người xấu, đừng tới gần tôi!”

Thiện Minh đi tới từ xa, nhìn thấy Đường Đình Chi muốn dựa sát vào đứa nhỏ, mà nó thì nhảy bén nhảy vội ra. Hắn nhú mày, lững thững đi tới.

Khi đứa nhỏ thấy hắn, tự giác cảm thấy không ổn, chạy nhanh như chớp vào WC.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Thiện Minh hừ lạnh một tiếng, ngồi xổm xuống trước mặt Đường Đình Chi, dùng sức nắm cầm y, lạnh giọng nói: “Mày nói gì với nó, định làm gì nó hả?”

Đường Đình Chi thản nhiên nói, “Trẻ con nhớ cha mẹ là chuyện bình thường.”

Thiện Minh hung tợn nói, “Đừng có ý đồ gì với nó, bây giờ mạng nhỏ của mày còn ở trong tay ta, đừng tưởng rằng ta không dám giết mày.”

Đường Đình Chi thấp giọng nói: “Vì sao anh muốn giữ nó bên người? Anh biết rõ tôi sẽ không bỏ qua, cho dù anh về tới hang ổ tôi cũng sẽ nghĩ mọi cách đuổi tới. Nó đối với anh không có bất cứ lợi ích gì, ngược lại còn là trói buộc.”

Thiện Minh lạnh nhạt: “Mày nói đúng, nó là trói buộc, nhưng nếu không có sự trói buộc này không phải là các người sẽ muốn làm gì thì làm sao?”

“Nếu anh đồng ý để nó cho tôi, tôi cam đoan cho các anh đủ tiền thù lao, hơn nữa từ nay về sau tuyệt không gây rối các anh.”

Thiện Minh lộ ra một nụ cười ngoan lệ, “Nếu mày thật sự có thể làm được, như vậy tám trăm vạn đôla mày nói lúc đầu đâu rồi? Thuốc nổ hện giờ đặt trong khoang thuyền phải giải thích thế nào? Mày là đồ ngu ngốc bất nam bất nữ, đừng nghĩ người khác cũng ngu ngốc giống mày. Chiếm được đứa nhỏ này mày nhất định sẽ nghĩ cách diệt khẩu chúng ta. Ta biết việc mày tới tìm nó là bí mật, nếu không thì cũng không cần lấy tính mạng mình ra để bức bách chính phủ chính thức can thiệp. Bây giờ ta không giết mày là không hy vọng phải đối kháng trực tiếp với chính phủ, nhưng mày đừng có được một tác lại muốn tiến một bước, về sau khi quân của mày muốn tới tìm ta, nói không chừng giết mày lại có thể giải quyết phiền toái.”

Hai ngón tay cứng như sắt của Thiện Minh giữ lấy cằm Đường Đình Chi, Đường Đình Chi hơi hơi híp mắt, cảm thấy dường như xương cốt cũng bị bóp nát. Đầu óc y nhanh chóng hoạt động, suy nghĩ đối sách tiếp theo.

Thời gian cấp bách, y chưa kịp điều tra nhiều về “Du Chuẩn”, nhưng có thể xác định quân đoàn lính đánh thuê này có liên quan trực tiếp đến vụ việc “Bại lộ bí mật sản phẩm thí nghiệm Long huyết nhân” ở căn cứ quân sự cơ mật vùng biên giới Vân Nam bốn năm trước. Một long huyết nhân vừa mới dung hợp gen thành công nhưng trạng thái còn chưa ổn định đã trực tiếp chiến đấu với “Du Chuẩn”, tay không giết chết mười bảy người của đối phương, cuối cùng bị đối phương ôm thuốc nổ đồng quy vu tận.

Năm đó sản phẩm thí nghiệm trị giá 1.2 tỷ vừa mới vừa hoàn thành đã bị hủy, người phụ trách việc đó đến nay vẫn còn bị giam giữ để điều tra, bọn họ luôn luôn truy tìm tổ chức lính đánh thuê hoạt động ở biên giới năm đó, đáng tiếc từ đó về sau tổ chức này đã biến mất, cũng không còn hoạt động ở châu Á nữa.

Bây giờ y đã biết, bọn họ dời hang ổ của mình tới Nam Mỹ.

Thiện Minh nói đúng, không nói đến Thẩm Trường Trạch, chỉ riêng việc năm đó “Du Chuẩn” vô tình nhìn thấy bí mật quân sự tối cao của họ, “Du Chuẩn” nhất định phải triệt để biến mất khỏi thế giới này!

Quân đoàn lính đánh thuê này có quá nhiều thứ Đường Đình Chi muốn, ví dụ như long huyết nhân hoàn mỹ nhất từ trước đến nay, hay là dữ liệu về việc đã từng chiến đấu với long huyết nhân. Nhưng hiện giờ mấy thứ này có vẻ gặp khó khăn rất lớn, chính y cũng chỉ là tù binh trong tay người khác.

Thiện Minh buông Đường Đình Chi ra, lấy cuộn giấy vệ sinh ướt dính trên bàn, kéo một búi lớn ra nhét vào miệng y. (eo >.<) sau=" đó=" đúng=" lên=" đi=" đến=" wc=" bên=" cạnh,=" gõ=" cửa=" hai=" cái,=" “đi=" ra.”=" một=" lát=" sau,=" đứa=" nhỏ=" mở=" cửa=" đi=" ra,=" ngựa=" cổ=" nhìn=" hấn,=" vẽ=" mặt=" có=" chút=" căng=" thẳng.=” thiện=" minh="” tím=" nó=" lên,=" “ai=" cho=" mày=" nói=" chuyện=" với=" y?“” đứa=" nhỏ=" thấy=" miệng=" đường=" đình=" chi=" bị=" bịt,=" đúng=" lý=" hợp=" tình=" nói="” ,“con=" chỉ=" đi=" tiểu,=" là=" y=" nói=" chuyện=" với=" con.”=" thiện=" minh="” nhứ=" mày,=" “vậy=" à?“” y=" nói=" gì=" với=" mày?“” “nói,=" nói=" muốn="” dẫn=" con=" đi=" gặp=" ba=" mẹ,=" nhưng=" con=" không=" để=" người=" xấu="” đến=" gần,=" y=" muốn=" cần=" con!“” thiện=" minh="” hừ="” cười=" một=" tiếng,="” “vì=" sao=" y=" lại=" muốn=" cần=" mày=" chứ?“” “y.....” y=" buổi=" tối,=" buổi=" tối=" chưa=" ăn=" cơm,=" đói=" bụng,=" sẽ=" cần=" con.”=" thiện=" minh="” xách="” cổ=" đứa=" nhỏ=" dán=" mặt=" nó=" lên=" cửa=" sổ.=” nhìn=" bên=" ngoài=" là="” biển=" rộng="” mênh="” mông="” tối="” đen="” không="” thấy="” bờ,="” đứa="” nhỏ="” rụt="” cổ="” lại.=” “nhìn="” thấy="” không?“” bên="” ngoài="” có="” thật="” nhiều="” cá="” mập="” to="” cũng="” chưa="” ăn="” cơm="” tối,="” nếu="” mày="” còn="” dám="” nói="” với="” y="” một="” câu,="” ta="” liền="” ném="” mày="” xuống="” làm="” bữa="” đêm="” cho="” chúng="” nó.”=”” đứa=”” nhỏ=”” ôm=”” lấy=”” cánh=”” tay=”” hấn,=”” giống=”” như=”” con=”” khi=”” đu=”” trên=”” cánh=”” tay,=”” nhỏ=”” giọng=”” nói,=”” “đừng=”” mà.....”=”” thiện=”” minh=”” hừ=”” một=”” tiếng,=”” ném=”” nó=”” xuống=”” đất,=”” cũng=”” nói=”” với=”” người=”” gác=”” đêm:=”” “về=”” sau=”” đừng=”” để=”” con=”” tin=”” này=”” tiếp=”” xúc=”” với=”” bất=”” kì=”” kẻ=”” nào,=”” cho=”” dù=”” là=”” thẳng=”” nhóc=”” này.”=”” nói=”” xong=”” thiện=”” minh=”” lại=”” quay=”” lại=”” chỗ=”” ngủ.”=”” đứa=”” nhỏ=”” chạy=”” phía=”” sau=”” hấn,=”” ôm=”” lấy=”” đùi=”” hấn,=”” bất=”” an=”” nói,=”” “ba,=”” con=”” đói=”” quá.”=”” thiện=”” minh=”” híp=”” mắt,=”” “buổi=”” tối=”” mày=”” đã=”” ăn,=”” còn=”” kêu=”” cái=”” gì.”=”” “vậy=”” ngày=”” mai=”” ba=”” sẽ=”” cho=”” con=”” ăn=”” cơm=”” sao?“”=”” trong=”” lòng=”” đứa=”” nhỏ=”” rất=”

khẩn=" trương,=" vốn=" là=" lượng=" thức=" ăn=" phát=" cho=" mỗi=" người=" cũng=" rất=" ít,=" căn=" bản=" ăn=" không=" đủ=" no,=" nếu=" bởi=" vì=" nó=" nói=" chuyện=" với=" người=" kia=" mà=" ngày=" mai=" thiện=" minh=" không=" cho=" nó=" ăn=" cơm=" thì=" biết=" làm=" sao,=" "còn=" phải=" xem=" biểu=" hiện=" của=" mây,=" "thiện=" minh=" muốn=" đá=" văng=" nó=" ra,=" lắ=" lắ=" chân,=" đứa=" nhỏ=" lại=" ôm=" hắ=" không=" rời,=" "ba,=" là=" y=" nói=" chuyện=" với=" con,=" ba=" không=" thể=" trờ=" phạt=" con,=" "thiện=" minh=" cười=" nhạo=" nói=" "thằ=" ranh=" mây=" bắt=" đầu=" biết=" suy=" nghĩ=" rồi=" đấy,=" "đứa=" nhỏ=" thật=" sự=" đã=" biết=" suy=" nghĩ,=" cứ=" cho=" nó=" không=" hiểu=" đạo=" lý=" ăn=" mềm=" không=" ăn=" cứng=" là=" gì=" thì=" ít=" nhất=" dựa=" vào=" kinh=" nghiệm,=" nó=" biết=" nếu=" tận=" lực=" không=" đắ=" tội=" thiện=" minh=" thì=" cằ=" ít=" phải=" chịu=" khổ,=" mặc=" dù=" có=" thời=" điểm=" nó=" có=" ý=" muốn=" đối=" nghịch=" với=" thiện=" minh=" nhưng=" tình=" huống=" hiện=" tại=" không=" giống,=" mỗi=" bữa=" cơm=" chỉ=" có=" một=" chút=" đồ=" ăn,=" nếu=" thiện=" minh=" còn=" không=" cho=" nó=" ăn,=" chắc=" nó=" sẽ=" đói=" phát=" khóc,=" vì=" thể=" đứa=" nhỏ=" cằ=" thằ=" muốn=" xác=" nhận,=" đôi=" mắt=" to=" tròn=" ngậ=" nước=" mắt=" tràn=" đầy=" tha=" thiết=" chờ=" mong,=" "ba,=" ngày=" mai=" con=" có=" thể=" ăn=" cơm=" chứ?=" "thiện=" minh=" lại=" túm=" nó=" lên,=" "nhìn=" biểu=" hiện=" của=" mây,=" còn=" phải=" xem=" tâm=" tình=" ta,=" bây=" giờ=" ngoan=" ngoan=" ngủ,=" "nói=" xong=" liền=" ném=" nó=" lên=" sô=" pha,=" đoàn=" người=" chính=" thức=" bắt=" đầu=" cuộc=" sống=" phiêu=" bạt=" trên=" biển,=" vì=" phòng=" ngừa=" bị=" sóng=" đánh=" vào=" chỗ=" không=" biết=" tên=" nào=" đấy,=" cơ=" trưởng=" và=" phó=" cơ=" trưởng=" đảm=" đương=" vị=" trí=" thuyền=" trưởng,=" liên=" tục=" theo=" dõi=" vệ=" tinh=" định=" vị,=" giữ=" liên=" lạc=" với=" houshar,=" có=" người=" phụ=" trách=" lọc=" nước=" ngọt,=" có=" người=" phụ=" trách=" câu=" cá,=" bọn=" họ=" mang=" những=" thứ=" có=" thể=" sử=" dụng=" trên=" máy=" bay=" ra=" sử=" dụng=" toàn=" bộ,=" cùng=" nhau=" vượt=" qua=" sự=" chờ=" đợi=" đằ=" đằ=" kếp=" tiếp,=" có=" lẽ=" là=" sẵn=" vật=" ở=" khu=" vực=" này=" quá=" mức=" phong=" phú,=" nhiều=" cá=" không=" thêm=" cần=" câu,=" tìm=" thức=" ăn=" dưới=" biển=" khó=" hơn=" rất=" nhiều=" so=" với=" tưở=" tưở=" của=" họ,=" một=" ngày=" trôi=" qua=" cũng=" chỉ=" có=" thể=" bắt=" được=" mười=" cân=" cá,=" tuy=" rằng=" còn=" lâu=" mới=" đủ=" cho=" họ=" ăn,=" nhưng=" có=" chút=" ít=" còn=" hơn=" không,=" dựa=" theo=" tình=" huống=" như=" vậy=" thì=" ít=" nhất=" họ=" cũng=" không=" lo=" sẽ=" bị=" đói=" chết,=" phần=" ăn=" mỗi=" ngày=" của=" họ=" bị=" giảm=" xuống=" còn=" một=" bữa,=" một=" bữa=" này=" còn=" phải=" chia=" làm=" hai=" lần=" ăn,=" nhóm=" người=" lớn=" thì=" có=" thể=" chịu=" được,=" thăm=" trường=" trạch=" do=" thường=" xuyên=" bị=" thiện=" minh=" phạt=" đói=" bụng,=" lúc=" đầu=" thì=" còn=" nhịn=" được,=" nhưng=" đến=" ba=" ngày=" sau=" thì=" nó=" không=" chịu=" nổi,=" cho=" dù=" trong=" tình=" huống=" ăn=" không=" đủ=" no,=" thiện=" minh=" cũng=" không=" hề=" giảm=" lượng=" huấn=" luyện=" thể=" lực=" của=" thăm=" trường=" trạch,=" ngược=" lại=" bởi=" vì=" không=" có=" việc=" gì=" làm,=" mỗi=" ngày=" hắ=" chỉ=" nhìn=" chăm=" chăm=" đứa=" nhỏ,=" làm=" nó=" không=" có=" cách=" nào=" nhàn=" hạ=" được,=" bởi=" vậy=" nó=" gắ=" như=" hàng=" ngày=" ôm=" bụng=" đói=" làm=" các=" bài=" huấn=" luyện=" nặng=" quá=" mức,=" cuối=" cùng=" đói=" đến=" mức=" oa=" oa=" khóc,=" "thiện=" minh=" phiền=" nhất=" là=" khi=" nó=" khóc,=" ở=" trong=" máy=" bay=" không=" có=" chỗ=" nào=" để=" trốn,=" làm=" cho=" lỗ=" tai=" của=" hắ=" phát=" đau,=" dino=" nằm=" trên=" sô=" pha=" không=" chịu=" được=" nữa,=" mắ=" "thiện,=" quắ=" con=" của=" cậu=" cho=" tốt,=" cậu=" cứ=" ngược=" đắ=" trẻ=" em=" như=" vậy=" thì=" lỗ=" tai=" của=" bọn=" tôi=" sẽ=" nổ=" tung=" đấy!"=" pearl=" cũng=" thở=" dài=" nói=" "thiện,=" đừng=" quá=" đáng=" quá,=" bây=" giờ=" nó=" ăn=" còn=" không=" đủ=" no,=" ngay=" cả=" al=" bình=" thường=" không=" thêm=" để=" đứa=" nhỏ=" vào=" mắt=" cũng=" không=" nhịn=" được=" nói,=" "cưng=" à,=" anh=" đang=" nói=" chuyện=" với="

houshar,=" câu=" có=" thể=" làm=" nó=" ngâm=" miệng=" không?"=" thiện=" minh=" vồ=" lên=" đầu=" thăm=" trường=" trạch,=" cả=" giận=" nói:=" “mày=" con=" mẹ=" nó=" còn=" không=" cam=" miệng,=" rớt=" cuộc=" muốn=" cái=" gì?“=" đưa=" nhỏ=" hai=" mắt=" đấm=" lệ,=" sụt=" sụt=" nói,=" “con=" đối.“=" thiện=" minh=" trợn=" trắng=" mắt,=" hấn=" vẩy=" pearl=" nói:=" “mang=" còm=" chiều=" của=" anh=" cho=" nó.“=" pearl=" đem=" phần=" của=" thiện=" minh=" cho=" đưa=" nhỏ.“=" đưa=" nhỏ=" ôm=" bánh=" mỳ=" nhìn=" thiện=" minh=" trong=" chốc=" lát,=" nhỏ=" giọng=" nói,=" “ba,=" con=" ăn=" thật=" đấy.“=" thiện=" minh=" phiền=" toái=" đáp=" nó=" một=" đáp,=" “biển=" sang=" một=" bên=" mà=" ăn.“=" đưa=" nhỏ=" lập=" tức=" lăn=" tới=" một=" bên,=" ăn=" như=" hổ=" đối.“=" đường=" đình=" chi=" yên=" lặng=" nhìn=" hết=" một=" màn=" này,=" thấp=" giọng=" nói:=" “có=" thể=" chia=" một=" nửa=" phần=" của=" tôi=" cho=" nó.“=" thiện=" minh=" trừng=" mắt=" nhìn=" y,=" “không=" phải=" chuyện=" của=" mày,=" có=" phải=" còn=" muốn=" bị=" bịt=" miệng=" không?“=" đường=" đình=" chi=" âm=" thầm=" thở=" dài=" trong=" lòng.“=" vài=" ngày=" đầu,=" tất=" cả=" mọi=" việc=" coi=" như=" thuận=" lợi.“=" đến=" ngày=" thứ=" sáu=" họ=" phiêu=" bạt=" trên=" biển,=" điều=" làm=" cho=" bọn=" họ=" sợ=" nhất=" xảy=" ra,=" thời=" tiết=" đã=" thay="”>

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Hai người Myanmar kia dù sao cũng chỉ là phi công, không tinh thông kiến thức về hàng hải. Khi họ ý thức được hải lưu và thời tiết có thay đổi, người mù cũng có thể cảm giác được không khí trên biển không ổn.

Sắc trời dần dần ảm đạm xuống, mây đen ùn ùn kéo theo từng trận mưa lớn, dùng mắt thường có thể thấy chúng đang tới gần chỗ họ, cabin lắc lư không ngừng, nếu không bám vào vật gì đó thì không thể đứng vững.

Bọn họ dùng dây thừng cột chặt những dụng cụ sắc nhọn, buộc vào một chỗ cố định, tận lực dùng giấy dầu gói chặt vũ khí, những đồ gia dụng lớn cũng dùng dây thừng cố định lại, phòng ngừa một lúc nữa chúng sẽ bay lên.

Al dùng dao găm cắt đứt dây trói tay chân Đường Đình Chi, thô bạo lột bộ áo bác sĩ của y xuống, “Đường có mặc cái loại quần áo vương vãi này, nếu chết thì số mày cũng đủ đen! Hai người các cậu để ý Cali, cánh tay cậu ta còn chưa lành!”

Jobert ôm chặt lấy eo Pearl, vội la lên: “Nhất định phải bám chặt tôi.”

Thẩm Trường Trạch bám chặt vào sô pha, sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, rồi một con sóng lớn chụp đến, nó rớt khỏi sô pha, lăn lông lốc tới chỗ ghé dựa.

Thiện Minh lòi nó ra, một tay ôm nó, một tay bám vào ghế dựa đã cố định.

Trên máy bay này không ai có kinh nghiệm ra biển vào thời tiết xấu, tuy rằng đã từng xem qua nhiều phim điện ảnh, nhưng khi sóng gió thật sự tập kích, bọn họ vẫn cảm thấy chính mình quá mức thiếu sức tưởng tượng.

Chỉ mới bốn giờ chiều mà bầu trời đã tối đen như đêm khuya, cuồng phong gào thét trên mặt biển, mưa to tầm tã. Chiếc thủy phi cơ dài 19 mét, hai cánh tới 27 mét này, dưới sự gào thét của thiên nhiên, giống như một chiếc thuyền giấy nhỏ bé lay động trên biển theo gió mưa vô tình.

Ngay từ đầu tất cả mọi người đều dựa sát vào thành ca bin, bám vào thứ gì đó trong tầm tay để ổn định thân thể. Nhưng đến khi máy bay lắc lư mạnh như thuyền hải tặc, càng ngày càng nhiều người không chống cự nổi.

Đứa nhỏ sợ tới mức muốn khóc cũng khóc không được, khàn cả giọng gọi: “Ba ơi”.

Thiện Minh quát: “Mẹ nó, kêu cái gì, ta còn chưa chết, bám chặt ta.”

Có cái gì đó bay sượt qua đầu Thiện Minh, ở huyết Thái Dương của hắn nhiều thêm một vết máu, cánh tay vịn ghế dựa của hắn nổi gân xanh cuộn cuộn, các đốt ngón tay trắng bệch.

Không cần Thiện Minh nhiều lời, đứa nhỏ cũng đã lấy sức lực mạnh như khi ăn sữa ôm chặt cổ hắn.

Sắc mặt Thiện Minh xanh mét, cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, “Mẹ nó, đừng bám chặt như vậy, mày muốn làm ta nghẹt chết à!”

Đứa nhỏ đã sớm không phân biệt được phương hướng, căn bản không nghe được hắn nói cái gì, chỉ siết chặt thêm cánh tay, sợ mình bị bỏ ra.

Thiện Minh nóng nảy, đưa tay hung hăng néo một cái thật mạnh lên lưng nó.

Lần này hắn thật sự dùng sức, làm đứa nhỏ đau đến rú lên một tiếng.

Thiện Minh cả giận nói: “Ta sắp không thở được, mày còn ôm chặt thế nữa ta liền ném mày ra.”

Đứa nhỏ đành phải ôm eo hắn, máy bay lại tiếp tục lắc lư điên cuồng, rất nhiều người không thể khống chế mà không ngừng nôn ra, có đôi khi chất nôn lại vì lực hấp dẫn mà trở lại miệng họ. (๑e!!!)

Toàn bộ cảnh tượng giống như địa ngục, không ngừng có người kêu đau và rên rỉ, nhưng rất nhanh đã bị vùi lấp trong tiếng gió mưa.

Một bên cánh bị sóng to bẻ gãy, hung hăng đập vào phía trên cabin, thành cabin bị vỡ bắt đầu ngấm nước vào trong, nước mưa mang theo mùi tanh tươi hỗn loạn điên cuồng trút xuống cabin. Theo sự lắc lư của thân máy bay, nước biển mãnh liệt ào vào các lỗ hổng, tuy rằng bây giờ lượng nước còn không nhiều, nhưng nếu sóng gió không ngừng thì bị chìm chỉ là chuyện sớm muộn.

Cơ trưởng và phó cơ trưởng người Myanmar buộc thân mình vào ghế, muốn lái máy bay ra khỏi khu vực mưa to, nhưng dù sao thủy phi cơ cũng không phải thuyền, tuy đủ động lực nhưng thể tích lại thiếu, hơn nữa trong mưa gió thì không có cách nào khác ngoài làm thuyền, bọn họ chỉ có thể theo hướng gió mà cố gắng đi tiếp.

Lỗ hổng to phía trên cabin vì mưa to và nước biển ập vào mà càng lúc càng lớn, rất nhanh nước bên trong cabin đã ngập đến mắt cá chân. Đồ đạc bên trong cabin đều bị đánh đổ vỡ lung tung khắp nơi, không có bất cứ cái gì là còn đứng tại chỗ, muốn bao nhiêu chặt vật có bấy nhiêu chặt vật.

Nếu sóng gió đánh chìm chiếc máy bay này, tất cả bọn họ sẽ táng thân đáy biển.

Một lính đánh thuê bám vào tay vịn, bởi vì trên tay dính nước mà nhất thời trơn tuột tay. Trong nháy mắt khi buông tay thì sóng biển đánh tới, cả người hắn bị quăng ra thật mạnh, rầm một tiếng, thân thể hắn bị đập vào vách cabin, hắn phun ra một ngụm máu lớn, sau đó rơi vào trong nước, không thể động đậy.

Cosky đứng gần hắn nhất muốn vớt hắn lên, nhưng vừa mới vươn tay thì lại có một trận sóng lớn đánh úp lại. Lưng Cosky đụng vào bàn, đầu óc liền tê rần, kém chút nữa thì lỏng tay.

Cả người lính đánh thuê đang hôn mê kia bị cái lỗ hổng lớn phía trên cabin quăng ra ngoài, nháy mắt đã bị biển lớn cắn nuốt. (chả hiểu cái chỗ này lắm, sao đang ở trong cabin lại theo cái lỗ ra ngoài được, ta bó tay!!!)

Al trơ mắt nhìn hết cảnh vừa rồi, nhưng bất lực.

Mỗi người đều cắn chặt răng, nắm chặt không rời thứ trong tay mình.

Thiện Minh có thể nói là vất vả nhất, hắn không chỉ phải bảo vệ chính mình, còn phải ôm đứa nhỏ. Mỗi lần máy bay nghiêng trái nghiêng phải, thân thể hắn đều sẽ lơ lửng hết mức, khi đó hắn nhất định phải dùng một tay để gánh sức nặng của hai người, một khi thả ra, kết cục liền giống như thành viên bị cuốn vào lòng biển kia.

Thiện Minh cảm thấy cánh tay đã chịu đựng tới cực hạn, hắn rống lên một tiếng, hàm răng đã cắn đến đầy máu.

Sóng gió không ngừng, càng ngày càng nhiều người bị quăng lên, ném vào vách khoang thuyền. Bàn, ván cửa, cùng với những thứ bình thường chỉ là đồ vật, bây giờ lại trở thành hung khí có thể bẻ gãy xương sống người ta. Mọi người chỉ có thể chặt vật lồi kéo nhau, phòng ngừa bị kéo ra khỏi máy bay.

Thiện Minh cuối cùng cũng không kiên trì được, trong một lần lắc lư thì bay ra ngoài, trước khi ngã xuống đất thì ôm đứa nhỏ ra trước ngực, dùng bả vai chạm đất mới có thể tránh bị tổn thương xương sống.

Al dùng hai chân kẹp lấy ghế nằm, đưa tay tới kéo hấn, Thiện Minh cố sức vươn tay, trong một giây lại bị đẩy sang bên kia.

Hấn bám vào tay vịn cửa khoang thuyền mới có thể đứng vững.

Mưa rền gió dữ giằng co ít nhất nửa giờ, sau đó bọn họ mới ra khỏi vùng bão.

Tất cả mọi người xụi lơ trên mặt sàn, nửa người ngâm trong nước, hầu như không thể động đậy.

Đứa nhỏ ngồi bên người Thiện Minh, nhìn hấn đã bất động hồi lâu, gấp đến độ lay hấn thật mạnh, “Ba, ba ơi, ba đừng chết mà!”

Thiện Minh nhắm mắt lại nghỉ ngơi, thật sự lười động đậy.

Đứa nhỏ thấy Thiện Minh không phản ứng, cúi xuống cắn lên cổ hấn một cái.

“Fuck.....” Thiện Minh đau đến run lên, mở to mắt hung tợn trừng nó.

Đứa nhỏ mở to đôi mắt vô tội, “Ba à, ba không chết nhĩ.....”

Hai chân Al nhũn ra, gần như là bò tới, hấn ngồi bên cạnh Thiện Minh, nói bằng giọng khàn khàn: “Không có việc gì chứ.”

Thiện Minh ho khan vài cái, phun ra mấy ngụm nước, tự giễu nói: “Quá tốt, so với bay lên tận trời còn kích thích hơn.”

“Anh nôn sạch sẽ mấy thứ vừa ăn, mẹ nó, quá lãng phí.” Al theo thói quen thò tay vào áo lấy thuốc, kết quả chỗ thuốc lá kia đã ướt từ đời nào rồi.

Thiện Minh mở to mắt, nhìn cái động to tướng trên nóc cabin, mưa rơi tí tách trên mặt hấn, gân cốt cả người giống như rời ra, mệt mỏi không chịu nổi, hấn nhin không được cười một tiếng.

Al nhìn hấn một cái, cũng cười.

Hai người liếc nhau, thấp giọng bật cười.

Giọng nói suy yếu của Pearl vang lên từ cách đó không xa, “Mọi người đứng lên đi, đừng ngâm mình trong nước, quá nhiều người bị bệnh sẽ rất phiền toái.”

Mọi người nâng nhau đứng lên, đều tự tìm chỗ để khôi phục thể lực.

Al đi thăm dò xem những ai bị thương .

Thiện Minh lệch người dựa vào ghế dựa, cảm giác cánh tay phải của mình không thể nhúc nhích, chắc chắn là đã bị bong gân, những chỗ khác cũng bị trầy xước đủ mức độ khác nhau. Xoa vết thương, nhìn đồ đạc đổ vỡ trên mặt đất, Thiện Minh cảm thấy số mình vẫn còn may mắn.

Đứa nhỏ đến bên cạnh hấn, vuốt miêng vết thương ở huyết Thái Dương của hấn, nhỏ giọng nói, “Ba ơi, đau không?”

Thiện Minh lắc đầu, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Chỉ chốc lát sau, có cái gì đó nhét vào miệng hấn, tuy rằng bị nước biển ngâm đến hơi đắng nhưng ăn vào đúng là có vị thịt xông khói.

Thiện Minh mở to mắt nhìn đứa nhỏ.

Đứa nhỏ lặng lẽ lấy trong túi ra ra một nắm thịt xông khói to bằng nắm tay, lại kéo xuống một miếng nhỏ nhét vào miệng hấn, “Ba, cho ba ăn đó.”

Thiện Minh nhú mày, cũng không cự tuyệt, nuốt xuống xong thì hỏi: “Mày lấy ở đâu?”

Đứa nhỏ cũng ăn một chút, “Ở phòng bếp.”

Thiện Minh biết thằng nhóc này tuyệt đối là thừa dịp mọi người đang loạn thì trộm, hẳn cầm lấy khối thịt cắn một miếng to.

Đứa nhỏ thèm thuồng nhìn hắn, đau lòng đến chảy ròng nước miếng.

Thiện Minh nhét thịt còn lại vào miệng nó, “Ăn, đừng để ai thấy.”

Đứa nhỏ nhanh chóng ăn hết chỗ thịt nát, sau đó dường như chưa hết thèm thuồng lau miệng, cuối cùng ngẩng đầu cười thật hồn nhiên với Thiện Minh.

Thiện Minh cảm giác khoe miệng mình cũng bị câu lên, hẳn cũng không biết mình có cười không, nhưng quả thật hắn cảm thấy vật nhỏ này rất thú vị .

Trong đầu trẻ con chứa cái gì nhỉ? Dường như không biết mang thù là gì, nhưng chắc chắn là không nhớ lâu, hôm nay tốt với nó nó liền đánh lấy mình, ngày mai không tốt với nó nó liền cấu kính, thẳng như sợi dây, không hề tính toán thiệt hơn.

Cho nên, thật sự chơi rất vui mà .

Đứa nhỏ đi đến bên tai hắn, nhỏ giọng nói, “Ba, con vẫn còn giấu một ít, nếu ba không chọc con giận thì con sẽ cho ba ăn.” (ở với nhau được mấy bữa mà đã học được tính xấu của anh cha rồi =)))))))))

Thiện Minh thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Trận bão táp bất thành linh này làm bọn họ tổn thất thảm trọng.

Đồ ăn đều bị ngâm nước, rất nhiều vũ khí cũng ngâm nước, không còn chỗ nào khô ráo để bọn họ nghỉ ngơi, người trên máy bay không ai không bị thương, thậm chí còn có một người bị sóng biển cuốn đi .

Cũng may dụng cụ quan trọng không bị làm hỏng, khi bọn họ kiểm tra vệ tinh định vị thì phát hiện mình đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu rất nhiều, thiết bị thông tin bị ngâm nước, cả một khoảng thời gian rất dài họ không thể liên hệ với Houshar.

Sau khi sửa lại thiết bị, bọn họ đã lên đến trên biển được tám ngày, sau khi ăn hết toàn bộ thức ăn trên máy bay, tất cả chỉ có thể dựa vào bắt cá no bụng. Bởi vì trường kỳ khuyết thiếu vitamin, tất cả mọi người bắt đầu có những phản ứng khác nhau. Được phẩm trên máy bay không đủ, Pearl không thể bận tâm mỗi người, số người ngã xuống càng lúc càng nhiều.

Từ lúc bão khi Al cắt đứt dây trời của Đường Đình Chi, y sẽ không bị trời nữa, y bắt đầu tự giác chữa bệnh cho người trên thuyền đổi lấy thức ăn, Pearl có trình độ tốt nhất thì thành trợ thủ của y.

Hai ngày sau, Đường Đình Chi rốt cuộc như nguyện có một cơ hội kiểm tra thân thể cho Thẩm Trường Trạch. Tuy rằng Thiện Minh cho rằng đứa con của hắn không có nhu cầu cần kiểm tra.

Thẩm Trường Trạch là người có thể lực yếu nhất nhưng ngược lại vẫn là người thoải mái nhất trong số họ. Ngoại trừ khó chịu vì đói bụng, nó không xuất hiện bất cứ biểu hiện nào của sự xuống sức, điều này làm cho nhóm người lớn rất khó hiểu.

Đường Đình Chi thuyết phục Pearl trước, cuối cùng thuyết phục Al, Thiện Minh mới miễn cưỡng để Đường Đình Chi chạm tới Thẩm Trường Trạch.

Dưới một trạng thái cuồng nhiệt, Đường Đình Chi tiến hành một đợt kiểm tra có vẻ rất bình thường cho đứa nhỏ. Nhưng khi y đụng đến làn da non nớt của đứa nhỏ, Thiện Minh cảm thấy tay của người này đang run lên.

Nếu không phải trong mắt Đường Đình Chi không tồn tại sự ghê tởm như của Jim, Thiện Minh thật hoài nghi có phải tên này là biến thái không.

Kiểm tra xong, Đường Đình Chi đưa ra một yêu cầu cuối cùng, “Tôi muốn lấy một ít máu.....”

Thiện Minh trừng y quát: “Cút!”

Phiêu bạt trên biển mười hai ngày, qua mười hai ngày khi sức chịu đựng của mọi người đã lên đến cực hạn, cuối cùng Houshar cũng đến.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Khi con tàu viễn dương kia tới gần họ, dừng nói hai người Myanmar, các thành viên của quân đoàn lính đánh thuê gần như phát khóc.

Chết cũng không phải điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là bị chết nghẹn khuất. Bọn họ thà chiến đấu với kẻ địch đến giọt máu cuối cùng chứ không hề muốn tươi sống đói chết, bệnh chết trên biển.

Người đầu tiên đi từ trên bậc xuống là một người da trắng cường tráng cao tới 190cm, đeo kính râm, có một đầu tóc nâu dày đậm, tuổi đại khái trên dưới bốn mươi, cơ thịt nổi rõ từng khối, quả thực là điển hình của con người trưởng thành từ khói lửa chiến tranh.

Trong nháy mắt khi Pearl thấy hắn, vẻ thành thực biếng nhác trên mặt và đã tính lại biến thành sự ngượng ngùng kinh hãi của thiếu nữ. Nàng hưng phấn chạy tới ôm lấy người kia, “Houshar, cuối cùng ông cũng đến.”

Người vừa đến chính là Houshar, phó đoàn trưởng của quân đoàn lính đánh thuê “Du Chuẩn”, là một trong vài nguyên lão may mắn sống sót năm đó của “Du Chuẩn”, cũng là người anh em thân thiết nhất của Lâm Cường, cha nuôi của Al và Thiện Minh.

Năm đó khi cha nuôi của Al và Thiện Minh chết đi, thân là phó đoàn trưởng Houshar vốn là người duy nhất có danh vọng đủ để tiếp nhận chức vụ đoàn trưởng, nhưng hắn lại kiên quyết không chịu, mà lại đỡ đầu Al năm đó mới chỉ là thằng nhóc loai choai đi lên. Nếu không có Houshar, vốn không có “Du Chuẩn” vẫn quy mô và tổ chức như bây giờ.

Houshar sờ sờ mái tóc dài mềm mại của nàng, gọi to một tiếng, “Al đâu? Thiện đâu?”

Hai người quy củ đi từ máy bay ra, nhìn thoáng qua nhau, trong mắt tràn ngập bất đắc dĩ, bọn họ cũng đều biết sắp bị mắng to rồi.

Houshar tháo kính râm xuống, hung hăng trừng bọn họ một cái, sau đó ngẩng đầu bước vào cái máy bay hiện tại đã rách nát tung toé, tất cả các thành viên đều trông mong nhìn hắn.

Đường Đình Chi lui ở một góc, đôi mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm Houshar không chớp, phỏng đoán người này định làm gì với y, mà y nên lợi dụng thời gian kế tiếp như thế nào.

Jobert vui cười nói, “Houshar, chúng tôi đều đói bụng.”

Đôi mắt không đeo kính râm của Houshar cũng không biết có nhìn hắn hay không, lạnh lùng nói: “Cứ đói tiếp.” Hắn tìm một vòng trong cabin, cuối cùng đứng trước một cái ghế dựa.

Thẩm Trường Trạch ôm đầu lùi vào ghế, bị một người trong mắt nó cao lớn giống như người khổng lồ nhìn từ trên cao xuống, tâm lý của nó bị áp lực, nó mếu máo, lén lút vươn tay tới chỗ Thiện Minh, dùng giọng nói cực nhỏ run rẩy kêu: “Ba ơi.....”

Houshar túm nó lên, đưa ra trước mắt nhìn.

Trên mặt Houshar có một vết sẹo dữ tợn, bổ vào chính giữa mi tâm, khuếch tán ra xung quanh như mạng nhện, nhìn qua có vài phần dọa người.

Đứa nhỏ bị khí thế làm cho người ta sợ hãi của Houshar trấn im, há miệng thở dốc không nói ra lời.

Houshar hỏi: “Mấy tuổi?”

Nó run rẩy vươn năm ngón tay nhỏ nhỏ.

Houshar vặn vẹo cổ nhú mày nhìn nó một lúc lâu, sau đó ném nó như ném bóng cao su cho Jobert, “Thu thập đồ đạc, lên thuyền!”

Al cầm một cốc cà phê đậm đặc, vẻ mặt thả lỏng không ít, Houshar thì hai tay bắt trước ngực, dường như đang suy ngẫm cái gì, Thiện Minh thì lấy máy sấy thổi khô nòng súng bị nước vào của hắn.

Ba người đàn ông cao lớn cùng ở trong căn phòng nhỏ hẹp, nhưng không ai mở miệng nói trước.

Cuối cùng vẫn là Houshar mở miệng trước, “Lần này tổn thất bao nhiêu?”

Al cân nhắc từ ngữ một chút, “Mặc dù có một phần lớn tiền không được thanh toán, nhưng là chúng tôi lấy được ở chỗ hắn không ít vũ khí và vàng bạc, rất nhiều vũ khí đều là hàng cực tốt, mang ra chợ đen có thể bán không ít tiền.....” Al tuy rằng đau thịt nhưng cũng không dám nói thật với Houshar.

Houshar híp mắt nhìn bọn họ, “Được, không nói đến chuyện này, còn chuyện đứa nhỏ kia, ta muốn nghe một lời giải thích.”

Al vừa muốn mở miệng.

Houshar giành nói: “Ta không biết cậu đã nói gì với những người khác, nhưng đừng có lấy mấy cái như thể ra gạt ta, ta sẽ đập cậu đó.”

Al và Thiện Minh liếc nhau, Al đáp Thiện Minh một đáp, “Chính cậu gây họa, tự nói đi.”

Thiện Minh bĩu môi, “Bây giờ không còn là anh trai nhân từ bác ái nữa à?”

Al trừng mắt liếc hắn một cái, tiếp tục uống cà phê.

Thiện Minh lau mồ hôi, quyết định nói thật.

Houshar là một trong những người nuôi lớn họ, rất nhiều thứ đều là do Houshar dạy cho họ, hắn thật sự là người bên mình, gạt hắn là không thông minh, cũng không cần thiết.

Vì thế Thiện Minh liền nói hai năm rõ mười.

Houshar nghe xong thì trầm ngâm một lát, “Chuyện này không đơn giản..... Không thể giao đứa nhỏ cho họ.”

Al nói: “Còn cái thằng bắt nam bắt nữ như con gà ốm kia?”

“Chạy đến đảo tiếp theo có người thì ném nó lại đấy.”

Thiện Minh nhíu mày nói: “Cứ như vậy? Chúng ta hẳn là mang y về Colombia, có khi lại có biện pháp bắt y nói thật, y biết rất nhiều.....”

Houshar hung hăng đập bàn, phẫn nộ quát: “Mày còn ngại gây họa chưa đủ sao? Ta đã sớm không đồng ý nhiệm vụ lần này của chúng mày, không cần đi trên chóc một quốc gia thần bí như Trung Quốc, mày quên cha chúng mày đã chết như thế nào sao!”

Thiện Minh ngậm miệng, yên lặng ngồi trở lại ghế dựa, nhưng trong lòng vẫn không phục.

Hắn thật sự rất muốn biết, vì sao chính phủ lại nhất quyết không buông Thẩm Trường Trạch. Đứa nhỏ thoát nhìn nhìn chẳng khác gì đứa trẻ đáng yêu nũng nịu bình thường, trên người đến rồi cuộc cất giấu bí mật gì.

Theo lời Houshar, mấy ngày kể tiếp Đường Đình Chi bị cách ly một mình, vài ngày sau khi qua một đảo nhỏ, sau khi bỏ y lại thì tàu tiếp tục đi, trong khoảng thời gian này Thiện Minh thậm chí không có cơ hội nói được với Đường Đình Chi một câu nào.

Nhưng hắn quên không được ánh mắt của Đường Đình Chi nhìn Thẩm Trường Trạch trước khi rời tàu, là loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, khát khao vô hạn.

Ba năm sau

“Khoảng cách.”

“350 mét.”

“Hướng gió.”

“Tây Nam.”

“Tốc độ gió.”

“6.4m/s.”

“Tập trung mục tiêu.”

“Mục tiêu đã tập trung.”

“Nổ súng.”

Súng nổ đoàng, Barrett đường kính 12.7mm mang đạn xuyên thép của súng trường tập kích bắn trúng vào khối thép chỉ lớn bằng nắm tay cách đó 350 mét.

Thẩm Trường Trạch bỏ kính ngắm xuống, nhảy lên từ mặt đất, hưng phấn nói: “Ba, thế nào!”

Thiện Minh hừ lạnh một tiếng, “Cây súng này cho mi dùng thật con mẹ nó lãng phí, tập bằng m14 đi.”

Thẩm Trường Trạch dẫu môi, “Con bắn trúng!”

“Mi bắn nó thành hai khối một lớn một nhỏ, ta muốn là bắn nát từ giữa tâm kia, quá kém, đến Pearl mi cũng không bằng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ tức giận đến đỏ bừng, “Nếu đó là đầu người thì không phải sẽ vỡ thành hai nửa như thường sao?”

“Mới 350 mét mà mi đã đắc ý như vậy? Quân Anh ở Afganistan từng lưu lại tài liệu bắn được tới hơn 400 mét, 350 mét chỉ là tổ chất cơ bản nhất của một tay súng bắn tỉa, cứ như vậy mi làm sao có thể tạo ra sự khác biệt. Chênh lệch một mét đôi khi có thể quyết định thắng bại, mi đắc ý cái rắm. Phụ trọng bốn mươi kg, chạy hai mươi km.”

Đứa nhỏ nhếch miệng, công hòm đạn nặng bốn mươi kg, quay đầu đi chạy bộ .

Thiện Minh nhìn bóng dáng đứa nhỏ, khóe miệng lộ ra một nụ cười không dễ phát hiện.

Đến khi mọi người sắp ăn cơm chiều, Thẩm Trường Trạch mới trở về. Quần áo trên người đã ướt đầm mồ hôi, tóc dính một mớ trên mặt.

Nó đi vào nhà thì bỏ hòm đạn xuống, rót cho mình một chén nước, một ngụm uống hết.

Jush dịch tới bên người nó, đưa tay vỗ lên lưng nó, “Được đấy, cao lên rồi.”

Lần này thiếu chút đấy ngã đứa nhỏ xuống đất, nó bỏ tay Jush ra, không phục nói: “Sớm muộn gì cũng có ngày cao hơn anh !”

Jush nhìn đứa nhỏ tám tuổi mới cao đến eo hần, cười lớn.

Thẩm Trường Trạch đi đến bên cạnh Thiện Minh, “Con có thể ăn cơm chứ?”

Thiện Minh đang uống rượu với bọn Jobert, mắt cũng không nâng lên, “Đi đi.”

Đứa nhỏ ngồi một bên vùi đầu ăn, cơm nước xong thấy bọn Thiện Minh vẫn còn đang uống rượu nói chuyện, đi tới đẩy hần, “Mười giờ tối thân vệ quân của quân phản chính phủ Congo sẽ tới, Houshar mang người đi rồi, nếu ông ấy thấy mọi người lúc này còn uống rượu thì nhất định sẽ mắng to, các người vẫn còn định uống sao?”

Từ trận chiến ba năm trước, số lần nhận các nhiệm vụ ở nước ngoài của “Du Chuẩn” giảm mạnh tới tận bây giờ, ngược lại tiếp nhận rất nhiều công việc bồi dưỡng huấn luyện quân đội. Thứ nhất là thù lao cao, thứ hai là có thể tránh cho hầu hết mọi người phải ra ngoài, Houshar vẫn lo lắng chính phủ Trung Quốc sẽ có hành động, cho nên ba năm này hết sức im hơi lặng tiếng.

Nó nói câu này thì cực kì mất hứng, nói xong nhóm người cũng không còn tâm tình uống, đều tan.

Thiện Minh lão đảo đứng lên, đi hướng tới chỗ mình ở, Thẩm Trường Trạch khoác áo lên cho hần, đi phía sau hần.

Đi ra ngoài canteen thì trời đã tối rồi, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh quân doanh hiện đại trống trải, đèn đuốc trong doanh trại sáng trưng, hai trực thăng vừa mới cất cánh, thỉnh thoảng có xe thiết giáp chạy qua. Nơi này lấy “Du Chuẩn” làm đầu, có ba quân đoàn lính đánh thuê người ngoại quốc trường kỳ đóng quân, cái giá phải trả để bọn họ bình yên đứng ở đây là thỉnh thoảng cung cấp vài “dịch vụ” cho chính phủ Colombia, ví dụ như ám sát, bảo vệ, áp chế bạo động, thậm chí giúp chính phủ huấn luyện quân đội, quanh năm suốt tháng đều có việc bận rộn.

Vào nhà, Thiện Minh liền ngã vào giường, nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác choáng váng như trên mây sau khi say.

Thẩm Trường Trạch thuận thực cởi giày cởi quần áo cho hắn, sau đó lấy nước cho hắn rửa mặt.

Thiện Minh nói: “Đến giờ thì gọi ta.”

“Con biết.” Đứa nhỏ lộ ra một cười nhẹ, nghĩ ba cứ chờ con gọi đi, cho ba ngủ thẳng đến lúc Houshar trở về, rồi bị ổng mắng một trận luôn.

Thiện Minh đột nhiên mở to mắt, “Nếu mi dám cố ý không gọi ta, ta sẽ cho mi đến quân doanh ngủ, một phòng bốn mươi người, không có điều hòa, cả ngày ôm chân thối với mấy cái truyện cười hạ lưu mà ngủ nhé.”

Đứa nhỏ bĩu môi, “Con sẽ gọi ba.”

Thiện Minh nhắm mắt lại, thoải mái mà hừ hai tiếng, “Thế này còn được, nhớ kỹ cuộc sống hiện tại của mi hạnh phúc thế nào, còn có thể ngủ cùng ta, ta đối với mi thật sự là rất nhân từ Bóp chân cho ta mau.”

Đứa nhỏ bắt đầu bóp chân cho hắn, thẳng đến Thiện Minh mơ mơ màng màng ngủ.

Khi đến mười giờ Thẩm Trường Trạch liền đánh thức Thiện Minh, Thiện Minh đứng lên rửa mặt, mang nó đi nghênh đón Houshar trở về.

Hơn mười giờ một chút, một chiếc máy bay vận tải quân dụng hạ cánh xuống doanh trại, Houshar đi đầu xuống máy bay, phía sau là các tân binh lần lượt xuống, xếp được thành hai hàng.

Houshar đơn giản dẫn dò tân binh vài câu rồi giao những người này cho Dino sắp xếp, sau đó hắn tặng một bộ sản phẩm thơm rất đẹp cho Pearl, đại khái là hàng thủ công mỹ nghệ địa phương.

Al buông tay, “Chỉ như vậy? Rốt cuộc vì sao chú bảo chúng tôi chờ chú trở về? Sẽ không chỉ là xếp hàng hoan nghênh chứ?”

“Đương nhiên không phải, ta có một chuyện khẩn cấp cần thương lượng với các cậu.”

“Được rồi, chúng ta tới phòng họp tác chiến.”

Al, Thiện Minh và đám người đi theo Houshar vào phòng họp.

Khi Thẩm Trường Trạch là người cuối cùng đi vào phòng họp, Houshar nhíu mày nói: “Thiện, nó là cái đuôi của mày sao? Đi đâu cũng đi theo.”

“Chú cứ coi nó là cái đuôi đi, dù sao nó cũng nghe không hiểu.”

Đứa nhỏ nói khê, “Con nghe hiểu mà.”

Houshar quát: “Ngồi xuống, không có chỗ cho mày nói!”

Đứa nhỏ quy củ ngồi xuống, đùa nghịch quả của Pearl trong tay.

Jobert nói: “Rốt cuộc là chuyện gì mà khẩn cấp như vậy?”

Trên mặt Houshar hiện lên một tia không kiên nhẫn, “Là về Jim .”

“Jim? Không phải đang chấp hành một nhiệm vụ ám sát ở Miami sao?”

“Đúng vậy.”

“Thất bại ?”

“Vây....”

“F*ck!” Al mắng to: “Thằng khốn thất bại có thừa này!”

Bọn họ tuy rằng không có gì tốt, thích đi nhà thổ và chơi bời với phụ nữ, nhưng đều không phát rồ đến mức muốn xuống tay với trẻ con, chỉ có cái đồ biến thái như Jim.....

Thiện Minh nói: “Không thể để hấn trở lại căn cứ, chuyện hấn làm thì để hấn tự mình gánh lấy, hấn sẽ trở thành gánh nặng của quân đoàn. Nếu hấn dám trở về, tôi sẽ bắn hấn trước.”

Houshar lắc đầu, “Mày không thể giết hắn, phải để hắn lại cho nghi sĩ tư mình xử trí.”

“Nghị sĩ đã thông qua chính phủ Colombia và ta rồi, ông ta tỏ vẻ chỉ cần chúng ta không bao che Jim, ông ta không muốn là địch với chúng ta.”

“Thứ nhất, không thể để hắn trở lại căn cứ, bố trí phòng vệ ở trạm gác biên, nếu phát hiện hành tung của hắn thì lập tức báo lại. Thứ hai, không thể để nhiều người biết, nghị sĩ thỉnh cầu ta bảo vệ thanh danh của con gái hắn.” Houshar nhìn đồng hồ, “Giờ phải hai trình sát đi ra ngoài, nhanh chóng nắm giữ hành tung của Jim, không cần giết hắn, đuổi hắn đi là được.”

Houshar hừ nói: “Mày có thể làm tốt hơn hẳn.”

“Thế nên ta không thể cho mày đi, giao cho Risine và Goron, cứ cho bọn họ không thành công, Jim tiến vào căn cứ, chúng ta vẫn có cách bắt lấy hắn, nhưng mà..... hắn nhìn thấy không có người hoan nghênh hắn thì cũng sẽ không trở lại, hắn cũng không có bệnh.”

Thiên Minh gật gù đầu, “Tạm thời cứ như vậy đi, nhưng tôi vẫn nói câu kia, nhìn thấy hấn tôi sẽ giết hấn.” Hấn nhếch miệng cười, “Cuối cùng tôi cũng có cơ hội giết hấn.”

Buổi tối khi sắp ngủ, Thẩm Trường Trạch hỏi Thiện Minh, “Ba, về sau con không bao giờ phải nhìn thấy Jim nữa à?”

“Đúng.”

Thiên Minh nhún vai, “Ví dụ như Jobert muốn ngủ với Pearl, Pearl không chịu, nếu hắn ép buộc thì gọi là cưỡng hiếp.” (O.o giải thích hay đấy =||||||)

Đưa nhỏ cái hiểu cái không gât đầu, “Rốt cuộc Pearl là bạn gái của ai chứ?”

“Sao hôm nay mi nói nhiều lời vô ích thế?”

“Con không ngủ được ba ơi, vừa rồi ba mới ngủ, giờ lại ngủ được sao?”

Thiện Minh trở mình, mở to mắt, “Chẳng là bạn gái của ai cả, Pearl chỉ yêu Houshar.”

Đứa nhỏ trừng to mắt, “Thật sao? Houshar đối với Pearl cũng tốt lắm mà, vì sao họ không kết hôn chứ?”

“Kết hôn cái rắm, kết hôn sau đó sinh ra thằng oắt phiền toái như mi sao?”

Đứa nhỏ dẫu môi, “Ba à, giờ đến tắt ba cũng không giết, hiện tại là con đang chăm sóc ba, ba dựa vào cái gì nói con phiền toái.”

“Bởi vì mi rất vô dụng, bây giờ chỉ làm được mỗi việc giết tắt cho ta. Khi nào mi có thể kiếm ra tiền thì mới nói mình không phiền toái được.”

Đứa nhỏ xoay người đưa lưng về phía Thiện Minh, không muốn nói chuyện với hắn.

Nhưng hai người đều ngủ không yên, cũng không biết qua bao lâu, đứa nhỏ mới trở mình lại, kéo áo may ô của Thiện Minh, “Ba, khi nào thì mang con ra nhiệm vụ?”

“Chờ mi đủ tư cách.”

“Thế nào mới là đủ tư cách?”

“Giờ ta cho mi một cây đao, mi đi lấy một đầu người trong căn cứ trở về, bất kì kẻ nào, mi có thể làm được sao?”

Thân mình đứa nhỏ run lên một cái.

Cho dù mỗi ngày những thứ nó tiếp xúc đều có liên quan đến giết người, tác chiến như thế nào, nhưng nó còn chưa chạm tới máu thịt thật sự, nó không thể không cảm thấy sợ hãi và khản trương.

Thiện Minh hừ lạnh nói: “Cho nên ta nói, mi rất hạnh phúc, nếu mi bị lính đánh thuê địa phương ở châu Phi nhốt được, có thể thành công sống qua ba năm, mi nhất định là đã dẫm lên hàng vạn thi thể mà đi rồi.”

Đứa nhỏ không lên tiếng, trong lòng nảy lên một cỗ khó chịu.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Hàng ngày Thẩm Trường Trạch rời giường lúc 4 giờ sáng, “cơm khai vị” đã định trước bữa sáng là mang 20 kg chạy 10 km, 100 cái hít đất, 100 lần nhảy ếch, 200 lần gập bụng và 50 cái đẩy người về phía trước.

Làm xong hết những thứ này mới được ăn cơm, cơm nước xong thì lại có huấn luyện khác.

Tuy rằng bây giờ nó mới có tám tuổi nhưng lượng huấn luyện thể lực trong ba năm cứ dần dần tăng lên, nếu không thì dù là một tân binh trưởng thành cũng không thể chịu được trình độ huấn luyện như vậy. Mỗi cuối tuần có ba ngày sẽ có một người lớn nào đó nhận đến phát hoảng chơi đánh xáp lá cà kịch liệt với nó, xuống tay cũng càng ngày càng hiểm.

Ba năm liền nó chưa từng ngủ nướng, chưa từng có một ngày thiếu huấn luyện, vết thương da thịt trên người chưa từng ít đi. Cho dù là phát ra sốt cao, cho dù là lúc Thiện Minh giao nhiệm vụ hai ba tháng không được gặp người, trong căn cứ vẫn luôn có người giám sát nó. Chậm rãi, huấn luyện hàng ngày đã trở thành một bộ phận trong cuộc sống của nó.

Ngoài huấn luyện thể lực, giờ nó còn tinh thông tiếng Anh và tiếng Nga, trước mắt đang học tiếng Pháp và tiếng Ả Rập. Tri thức về súng ống đạn dược trong ba năm nay ngày nào cũng cuộn cuộn không ngừng đổ vào óc nó, thường thức về ẩn nấp trinh sát, bắn, tập kích, phá, các hoàn cảnh tác chiến khác nhau, y học vãn vãn, đều là những thứ ngày nào nó cũng phải tiếp nhận.

Theo độ tuổi tăng lên, các hạng mục huấn luyện của nó cũng không ngừng gia tăng, ví dụ như chiều cao của nó bây giờ không đủ để lái xe, máy bay trực thăng, máy bay chiến đấu, xe tăng, thuyền, tàu ngầm; tố chất tâm lý của nó không đủ để nhận huấn luyện tra tấn tàn khốc, thân thể nó không thể chịu được huấn

luyện kháng thuốc. Thiện Minh nóng lòng muốn nó lớn lên, chính đứa nhỏ cũng nóng lòng lớn lên, nó nóng lòng muốn nắm được trong tay cuộc sống của chính mình.

Hôm nay Thiện Minh thay ca cho Cosky, mang hai nhóm thân vệ quân mới đến đi huấn luyện dã ngoại, hẳn đem cả Thẩm Trường Trạch theo .

Một đứa nhỏ tám tuổi và hai mươi tên thiếu niên đều mang phụ trọng hai mươi kg giống nhau, không ngừng chạy vòng quanh khu rừng. Thiện Minh cười xe máy địa hình đi theo bên cạnh bọn họ, không ngừng dùng loa nhục nhã họ, “Chúng mày là đàn bà hay sao mà vô dụng vậy, tốc độ như thế mà lên chiến trường thì đến chạy trốn chúng mày cũng là chậm nhất! Nhìn thằng nhỏ kia đi, chúng mày nên cảm thấy xấu hổ! Nếu sợ khổ thì đừng tham gia quân ngũ, nếu sợ chết thì tốt nhất đừng có sinh ra trên đời này, hoặc là giờ ta bắn mỗi đứa chúng mày một phát, thế là chúng mày có thể giải thoát rồi!” (Khó đỡ anh, anh cười xe máy mà còn bô bô to thế hả giời --||||)

“Nếu có một người không thể chạy xong trong thời gian quy định thì toàn đội đều phải bị phạt, nếu quá một phần mười số người không hoàn thành nhiệm vụ, như vậy chúng mày phải mang phụ trọng chạy lại lần nữa.”

“Tăng tốc độ mau, lũ heo này, nếu muốn chứng minh cấp trên của chúng mày không phải mất mùa mới chọn chúng mày thì hãy giống đàn ông chỉ liếc mắt giơ chân, chạy hết đoạn đường còn lại!”

Bọn họ đã đứt quãng mà chạy tới 30 km, mỗi người đều mồ hôi ướt đầm, mệt mỏi không chịu nổi, gần như là nâng nhau mà đi. Thiện Minh thấy đứa nhỏ sắp không được thì mang nó lên xe, thân thể trẻ con không thể so với người trưởng thành, nếu vận động vượt quá sức chịu đựng một lần thì khả năng khôi phục sức khỏe kém người trưởng thành có thể tạo thành ảnh hưởng không thể cứu vãn, Thiện Minh hiểu được mình nên làm đúng theo trình tự.

Sau khi họ chạy hai vòng trong rừng, khi còn cách căn cứ khoảng 5,6 km, Cali gọi vào bộ đàm bảo hấn trở về một chuyến, muốn hấn mang bản phác thảo đảo chiến đấu “chó điên” đã được cải tiến kia tới.

Cali vẫn luôn thích thanh đao đã cải tiến kia của Thiện Minh, cho rằng hấn thiết kế vừa thực dụng lại có sáng ý. Vừa lúc Cali phải đi Mĩ vì nhiệm vụ, hấn muốn đi tìm một thanh đao cải tiến thật tài tình, dựa theo sơ đồ phác thảo của Thiện Minh và yêu cầu của chính mình, muốn chế một thanh mã tấu.

Thiện Minh không ngờ hấn phải đi gấp như vậy, “Tôi còn ở bên ngoài huấn luyện bộ đội, thế này đi, tôi bảo thằng nhóc trở về đưa cho cậu, nó biết ở đâu đấy.”

Thiện Minh bảo Thẩm Trường Trạch đỡ mấy thứ trên người xuống để nó chạy về căn cứ một mình, đưa sơ đồ phác thảo cho Cali.

Đã không có hai mươi kg phụ trọng, lộ trình 5,6 km đối với đứa nhỏ mà nói rất thoải mái , quả thực nó giống như trút được gánh nặng mà chạy về căn cứ.

Bốn phía của căn cứ đều là rừng rậm, căn cứ do tường cao bốn mét và điện cao thế vòng quanh, bốn trạm gác phân biệt có một tòa tháp, đường lên tòa tháp có bốn khẩu súng máy Gatling sáu nòng, vào cửa cần vịn tay chứng thực. Căn cứ lính đánh thuê này giống như một tòa thành vững chắc, kể cả là người phục vụ mà tùy tiện đi lại thì đều có nguy cơ bị súng máy bắn thành thịt nát.

Khi đứa nhỏ chạy xuyên qua rừng rậm, đã thoáng nhìn thấy được một góc tòa tháp của căn cứ, đột nhiên nó ngửi thấy một mùi máu tươi.

Ba năm nay nó giải phẫu đến mười thi thể, ngửi qua các loại mùi hư thối ở các trình độ khác nhau, nó biết đây là mùi máu tươi.

Đứa nhỏ ngừng thở, nằm sấp trong bụi cỏ, dùng bả vai đỡ thân thể, cúi trong áp xuống đất, bò tới nơi phát ra mùi máu.

Người nhỏ nên động tĩnh cũng nhỏ, rất nhanh đã đi tới, phát hiện Goron đang đổ máu nằm trên bụi cỏ.

Goron là một người Nhật Bản, hai năm trước gia nhập “Du Chuẩn”, vóc người thấp bé, cực kì háo sắc, nhưng bản tính rất hòa nhã, một trong vài người lớn khó thấy có thể làm đứa nhỏ cười.

Đứa nhỏ nhìn người hấn đầy máu, ôm miệng đi tới, trước tiên thăm dò hơi thở của Goron, người còn sống, nhưng bởi vì mất máu nên hôn mê. Sườn bên phải có hai thanh đao xuyên qua, đầu bả vai bị bóc mất một miếng thịt, cánh tay bị chặt đứt, rũ vào người với một góc độ kì quái, vũ khí trên người đều bị cướp.

Xung quanh căn cứ lính đánh thuê đều là phạm vi của họ, có ai dám ở trước cửa nhà họ đả thương người?

Đứa nhỏ mở đôi mắt của Goron ra nhìn, sau đó nhẹ nhàng vỗ hai má hấn, “Goron? Goron?”

Goron không có bất cứ phản ứng nào.

Đứa nhỏ quyết định nhanh chóng chạy về căn cứ cầu cứu, nhưng nó vừa chống tay xuống đất định đứng lên thì liền cảm giác được một trận rung động trong lòng. Có một loại hàn ý giống như một con rắn tinh tế, bắt đầu nhìn từ cột sống của nó lên trên.

Không biết vì cái gì, trời sinh nó có thể cảm được nguy hiểm.

Nó không có cách nào hình dung loại cảm giác này, nó không nhìn thấy, nghe thấy, ngửi thấy bất cứ cái gì, nhưng thực sự nó có thể cảm giác được, nó có thể cảm giác được gần đó có cái gì uy hiếp sinh mệnh nó, làm nó lạnh hết sống lưng.

Đứa nhỏ nhếch miệng, một lần nữa nằm sấp xuống mặt cỏ, quay một vòng lăn vào bụi cỏ bên cạnh, rồi xa Goron.

Trán nó toát đầy mồ hôi. Trong tay nó không có bất cứ vũ khí nào, hơn nữa cho dù ba năm nay nó học tập không ít thứ nhưng nó còn không có kinh nghiệm thực chiến. Mặc dù nó đã không cần đụng tới chút việc lại hô to gọi nhỏ, nhưng khi một mình đối mặt với nguy hiểm thì nó vẫn cảm thấy căng thẳng.

Nếu trong tay có một khẩu súng, thậm chí chỉ là một cây đao, nó sẽ không căng thẳng như vậy.

Ánh mắt sáng rực của Thẩm Trường Trạch nhìn qua lại bốn phía, sợ bỏ qua bất kì chi tiết nào làm nguy hiểm dễ dàng tiếp cận mình.

Là thứ gì đây? Dã thú? Hay là..... người?

Âm thanh súng trường cực nhỏ vang lên cách chỗ nó một mét đã cho nó đáp án.

Ngay sau đó một băng đạn đao qua bụi cỏ bên cạnh nó, càng lúc càng tới gần nó.

Đứa nhỏ cố không để bị đối phương phát hiện, chột vật quay cuồng trên cỏ, nếu không động đậy thì cứ chờ bị bắn thành cái sàng đi.

“Đừng động đậy, mày không tránh được băng đạn tiếp theo đâu.”

Đứa nhỏ không hề nhúc nhích, đối phương đã biết vị trí của nó, nó biết quả thật nó không thể tránh khỏi băng đạn tiếp theo. Giọng nói của đối phương làm tâm nó rơi xuống đáy cốc, hàn ý và cảm giác cảm hận chạy từ bàn chân lên, âm thanh này thật khàn khàn khó nghe, là Jim!

Jim thấp giọng nói: “Đứng lên.”

Tay đứa nhỏ giơ lên đỉnh đầu, chậm rãi đứng lên.

Khi Jim nhìn thấy nó thì sửng sốt một giây, sau đó lập tức lộ ra nụ cười hạ lưu, “Không ngờ là mày, tiểu mỹ nhân, không ngờ lại là mày, ha ha ha ha, không ngờ lại là mày!”

Jim nhìn qua thật sự không khá giả chút nào, cả người đầy máu, hai mắt đục ngầu, xem ra hấn đã bị truy sát cực kì gắt gao, rất giống một con chuột bị đánh cho chạy khắp nơi.

Trong mắt hấn mang theo điên cuồng không bình thường, so với bình thường còn không bình thường hơn rất nhiều, hấn cười nhẹ, “Tiểu mỹ nhân, từ ba năm trước đây ta thấy mày, ta vẫn luôn nghĩ đến mày, ta đã sớm biết, sớm muộn gì cũng có một ngày, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta có thể.....” Jim dùng nòng súng chĩa lên đầu Thẩm Trường Trạch, vươn tay kia vuốt làn da trắng mềm của đứa nhỏ.

Jim biết đứa nhỏ này đã trải qua huấn luyện như thế nào, bởi vậy tuy rằng hấn không đem nó để vào mắt nhưng không thể không phòng bị.

Trong mắt Thẩm Trường Trạch lóe ra ngọn lửa căm ghét, nhưng nó không dám cử động chút nào, Jim nhìn qua thật đáng sợ, giống như muốn ăn nó!

Jim hơi ngồi xổm xuống, để mặt sát vào Thẩm Trường Trạch, dùng cái mũi ngửi ngửi cổ nó, sau đó vươn đầu lưỡi, liếm liếm mặt, “Thật thơm, thật ngọt, ha ha ha, nếu không có thằng con hoang Thiện Minh kia thì mày đã sớm là của ta, đã sớm là của ta ha ha ha ha.”

Đứa nhỏ chỉ cảm thấy từng đợt buồn nôn, nó cắn chặt răng, bắt buộc chính mình phải bình tĩnh.

Nơi này không có ba, không có bất kì kẻ nào có thể cứu nó, chỉ có chính nó.

Jim ném ba lô hành quân xuống đất, khấn cấp kéo quần Thẩm Trường Trạch xuống, bàn tay *** tà vuốt ve hạ thân đứa nhỏ, trên mặt là nụ cười làm người ta buồn nôn.

Nước mắt đứa nhỏ đảo quanh trong hốc mắt nhưng không rơi xuống, nó cắn môi, nhìn chằm chằm súng ak trong tay Jim và thanh mã tấu bên hông hắn.

Thấy đứa nhỏ không phản kháng, Jim nghĩ nó bị dọa choáng váng, hắn ném súng trường trong tay xuống, đẩy đứa nhỏ ngã ra đất, vươn đầu lưỡi liếm mặt nó, nước miếng tanh hôi làm ướt cả con mắt đứa nhỏ.

Nó híp một mắt, một mắt khác lại mở to, nó lặng lẽ cong người lên, lợi dụng ưu thế của vóc người nhỏ nhắn, dùng mũi chân khều khều thanh mã tấu, đồng thời dùng lực nhấc chân đá một cái, trong nháy mắt khi đã được thanh mã tấu ra đứa nhỏ đã kịp vươn tay cầm lấy chuôi mã tấu, thuận thế đâm tới lưng Jim.

Đâm vào lưng từ dưới lên trên, có thể vòng qua xương sườn chui vào phổi, khiến người không thể nói được, chỉ có thể thống khổ ngã trên mặt đất, bình thường đây là cách để đối phó với lính gác, chỉ cần đâm một phát trúng mục tiêu, về cơ bản người đó sẽ mất đi năng lực hành động, tràn đầy thống khổ chết đi.

Kiến thức này đứa nhỏ đã thuộc nằm lòng, nhưng khi nó chân chính phải đem kiến thức giết người áp dụng lên một người sống, khó khăn hơn nhiều so với nó tưởng tượng.

Mùi thối trên người Jim, bàn tay mạnh mẽ giữ chặt eo nó, sức nặng và nhiệt độ ghé vào người nó đều nói cho nó đây là một người sống, không phải không giống thịt lợn chết hay thi thể không hề có sinh khí mà nó dùng để luyện tập.

Một giây do dự như vậy đã làm hỏng việc, Jim đã xoay người tránh đao, một đao này Thẩm Trường Trạch không khỏi không thể phát huy toàn lực, thậm chí còn đâm trượt, đâm vào từ phía sau eo Jim, trực tiếp xuyên qua sườn hắn.

Jim kêu đau đến một tiếng, đưa tay rút đao ra, sau đó dùng lực nắm chặt cánh tay phải của Thẩm Trường Trạch, một âm thanh răng rắc vang lên, cánh tay nó bị bẻ xuống.

Đứa nhỏ hét to một tiếng, nó biết đánh bất ngờ đã thất bại, nó đã mất đi cơ hội duy nhất, cũng sẽ không thể làm bộ không chống cự nữa, bắt đầu điên cuồng mà phản kháng.

Jim không ngờ một đứa nhỏ lại có sức mạnh lớn như vậy, mấy ngày liền bị thương và tuyệt vọng thống khổ làm hắn càng điên cuồng, hắn nắm chặt lấy cái cổ non mịn của đứa nhỏ, nắm ngón tay hung hăng dùng lực, trong mắt là sát ý hung ác.

Đứa nhỏ chỉ cảm thấy hô hấp bị cướp đoạt trong nháy mắt, cổ họng không phát ra được bất kì âm thanh gì, ***g ngực truyền đến đau đớn kịch liệt. Thú tính trong mắt Jim làm nó hoảng sợ, sắc mặt nó xanh tím, môi trắng bệch, tử vong chậm rãi bước tới gần nó, hàn ý và sợ hãi lớn lao bao phủ lấy nó không chút lưu tình.

Ngay khi nó sắp mất đi ý thức, đột nhiên nó cảm giác được tất cả trước mắt đều biến thành đỏ như máu, hình ảnh cuối cùng khắc sâu vào đầu nó, chính là sát ý điên cuồng trong mắt Jim biến thành sợ hãi không thể che giấu.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Khi Cali báo cho Thiện Minh đứa nhỏ vẫn chưa về, trời đã sắp tối đen. Hắn ăn cơm chiều xong sẽ lên phi cơ, thời gian còn lại không nhiều.

Thiện Minh nghĩ rằng Thẩm Trường Trạch chạy đi đâu được chứ, lộ trình 5, 6km đi mất rất ít thời gian, mà nó cũng không phải là thằng nhóc ham chơi. Vừa lúc huấn luyện bên này cũng đã sắp xong xuôi, hắn bảo sĩ quan của thân vệ quân mang cả đội về căn cứ, còn hắn thì đi theo con đường đứa nhỏ đã trở về, định đi tìm nó.

Đi một đoạn đường, vài tiếng người kêu thảm thiết liền bay vào tai Thiện Minh. Âm thanh rất nhỏ, rất nhạt nhòa, hắn là từ nơi rất xa vọng lại. Người bình thường khi ở trong rừng rậm tối tăm nghe được tiếng kêu thảm thiết như vậy, hơn phân nửa sẽ hoài nghi có phải mình nghe lầm không, nhưng hắn chưa bao giờ hoài nghi giác quan của mình, phía trước tuyệt đối có chuyện.

Hắn ném chiếc xe máy đi rầm rầm rung cả núi sang một bên, lấy súng ra đi bộ. Trên người hắn không mang vũ khí hạng nặng gì, chỉ có khẩu súng lục Browning và thanh mã tấu luôn mang trên người, nhưng chỗ này cách căn cứ rất gần, hắn không quá lo lắng sẽ gặp cái gì nguy hiểm.

Mặt trời đã sắp xuống núi, ánh sáng trong rừng rậm càng ngày càng yếu. Hắn đi theo âm thanh kia, nhưng đi không bao lâu thì âm thanh đã không thấy tăm hơi. Không có âm thanh chỉ dẫn, chỉ bằng trí nhớ rất dễ đi nhầm chỗ, Thiện Minh chỉ có thể đi theo phương hướng trong đầu, cũng lúc nào cũng quan sát cỏ cây xung quanh xem có để lại dấu vết gì không.

Tuy rằng không còn âm thanh nhưng rất nhanh Thiện Minh đã phát hiện cái khác có thể dẫn đường.

Trong rừng cây tối tăm phía trước, có cái gì đó đang tản ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, xem ra ở phía kia nhất định là có người, có lẽ là ánh đèn pin. Tuy rằng hắn biết Risine và Goron đã ẩn nấp ở phụ cận tìm kiếm tung tích Jim, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không tạo ra ánh sáng, dưới bất kì tình huống nào cũng sẽ không, nếu ngu ngốc như vậy thì bọn họ đã sớm chết, cho nên đối phương hơn nửa là kẻ địch, hắn phải càng thêm cẩn thận mới được.

Càng tới gần, ánh sáng vàng kia càng rõ ràng, Thiện Minh không biết nên hình dung cái loại ánh sáng này như thế nào, không phải rất sáng, là một màu vàng nhu hòa nhàn nhạt, nhưng vàng sáng rất lớn. Kỳ quái nhất là, thiết bị chiếu sáng luôn là trung tâm phát sáng, khuếch tán ánh sáng ra bốn phía, cách trung tâm càng xa thì càng tối. Luồng sáng này cũng không thể nói là khác thường, nhưng mà diện tích của vị trí “trung tâm” của nó không nhỏ quá lớn, mà nguồn sáng lớn như vậy nhưng phạm vi ánh sáng tỏa ra bốn phía lại rất nhỏ, nếu cứ ngỡ muốn hình dung thì luồng sáng này thật giống như một cái hột xoài cực kì to.

Thiện Minh quỳ rạp bò tới phía trước, mặc kệ là cái gì, dám gây chuyện ở cửa nhà của “Du Chuẩn” bọn họ thì tuyệt đối không thể buông tha.

Khi tới gần, Thiện Minh thấy một bàn tay trên cỏ, hắn nhận ra bàn tay này, tay rất trắng nhưng ngón tay thô ngắn, móng tay cắt nát vụn rất khó coi, là tay của Goron.

Tâm hắn trầm xuống, có lẽ Goron đã chết.

Thiện Minh nheo mắt lại, nhắm vào luồng sáng màu vàng nhạt kia bắn một phát súng. Vốn là hắn muốn phá hỏng thiết bị chiếu sáng, sau đó trốn trong bóng đêm. đợi thời cơ hành động. Nhưng sau khi tiếng súng vang lên lại truyền đến một trận kêu gào cuồng nộ, ngay sau đó luồng sáng màu vàng kia liền lấy tốc độ đáng sợ di chuyển tới chỗ hắn.

Thiện Minh há hốc mồm, hắn nằm mơ cũng không ngờ thiết bị chiếu sáng lại biết di chuyển.

Mà khi một quang sáng lớn xuất hiện trước mắt hắn, Thiện Minh thật sự ngây người.

Một người..... Không, một động vật hình người, liếc mắt một cái thì thấy toàn bộ trên người đều là vảy cứng rắn màu vàng nhạt, vảy lớn bằng khoảng nửa quả trứng gà, phủ lên đến tận cổ, trên đỉnh đầu có hai cái sừng màu đen không dài lắm, tay chân đều có móng vuốt dài sắc bén, sau lưng có một đôi cánh cũng màu vàng nhạt đang lay động, cùng một cái đuôi thô dài bằng cả cánh tay đang vẫy đi vẫy lại!

Cơn ác mộng bảy năm trước lập tức hiện lên trước mắt Thiện Minh, con quái vật kia mình cao hai mét, có thể đi thẳng, có vảy có sừng, có cánh có đuôi, toàn thân xám đen, nhìn giống hệt con người, có được sức mạnh và tốc độ vô cùng đáng sợ, xé nát cả quân đoàn lính đánh thuê dũng mãnh như xé tờ giấy. Viên đạn bình thường không thể xuyên qua thân thể quái vật, vảy trên người nó giống như một bộ giáp cứng rắn, ngăn cản hầu hết sự tấn công của họ. Trong vòng vài phút ngắn ngủi, mười bảy người đã chết ngay trước mắt, bọn họ chưa bao giờ gặp phải tình cảnh điên cuồng như thế, trên thế giới đáng sợ nhất không phải biết mình phải lấy mười đổi chọi trăm, mà là đổi mặt với một thứ mình không biết.

Cuối cùng Lâm Cường cha nuôi hắn, là lão đại của “Du Chuẩn” năm đó, vì sự sống của mấy người còn lại, ôm thuốc nổ nhảy tới trên người quái vật kia, cùng nó đồng quy vu tận.

Sự kiện kia đã để lại bóng ma cả đời khó xóa nhòa trong lòng mỗi người còn lại của “Du Chuẩn”, nhất là người phải trở mắt nhìn cha nuôi của mình từ một lính đánh thuê cường hãn dũng mãnh trong nháy mắt biến thành khối thịt nát như Thiện Minh.

Từ đó về sau “Du Chuẩn” không bao giờ đặt chân đến Trung Quốc nữa, Thiện Minh vạn lần không hề nghĩ đến, hắn còn có thể gặp mặt lại quái vật này, ngay tại cửa căn cứ lính đánh thuê của họ.

Thiện Minh cố gắng vượt qua nỗi sợ hãi đối với thứ này, liên tục bắn ba phát vào ngực quái vật. Quái vật kia bị đánh cho lui mấy bước, sau đó lại chạy hướng tới chỗ hắn.

Khi quái vật kia tới gần hắn, Thiện Minh thấy được mặt của con quái vật vóc dáng thấp bé này, đó là đứa con trai nhút nhát về ba năm này đều ngủ cùng giường với hắn, buổi sáng lấy kem đánh răng buổi tối lấy nước rửa chân cho hắn — Thẩm Trường Trạch.

Khuôn mặt tinh xảo non nớt kia đã bị bao bọc bởi một lớp vảy cứng khác thường, ánh mắt đỏ rực như máu.

Thiện Minh cảm giác đầu mình bị người hung hăng đập một cái, khắp cơ thể hắn nổ vang cánh báo, cuối cùng hắn cũng hiểu được! Cuối cùng hắn cũng hiểu được vì sao Đường Đình Chi không chịu từ bỏ đứa nhỏ này!

Mồ hôi lạnh chảy điên cuồng trên người Thiện Minh, hắn đã không biết nên hình dung tâm tình lúc này của mình như thế nào. Con quái vật khiến hắn sợ hãi sâu sắc suốt bảy năm qua, không ngờ lại được hắn coi như thú cưng mà nuôi trên giường mình!

Động tác của Thẩm Trường Trạch cực kỳ nhanh, nhảy lên cắn một ngụm vào cánh tay vùng dao của Thiện Minh, móng vuốt bay tới định chộp lên đầu Thiện Minh.

Tốc độ kia vốn không phải là của một đứa nhỏ tám tuổi, thậm chí không phải là của một con người!

Thiện Minh dùng sức ngửa cổ ra phía sau, lợi dụng ưu thế chiều cao tránh được kiếp bị móng vuốt xuyên não. Hắn cố nén đau nhức, cánh tay bị Thẩm Trường Trạch cắn buông lỏng, đổi tay cầm mã tấu, hung hăng đâm tới mắt Thẩm Trường Trạch. Nhưng tới lúc vùng dao hắn lại do dự, cho dù hai mắt đỏ máu, vẻ mặt điên cuồng, khuôn mặt non nớt quen thuộc kia thật sự là Thẩm Trường Trạch.

Chỉ trong một chút do dự này, Thẩm Trường Trạch đã quăng mã tấu của hắn đi, móng vuốt vẫn muốn chụp tới đầu hắn.

Cơ thịt tơ tằm trên cánh tay phải của Thiện Minh hung hăng lắc mạnh, ý đồ làm răng nanh của nó rớt xuống. Nếu là răng của người thì lần này tuyệt đối có thể rút sạch cả một mầm răng nhưng động tác của hắn ở trước mặt quái vật chỉ khiến răng nhọn của nó đâm vào càng sâu.

Thiện Minh vận động sức lực toàn thân, đá một cái tới chỗ xương gối trước của Thẩm Trường Trạch. Cứ cho thứ này vũ trang vảy toàn thân thì chỗ xương đầu gối cũng là nơi lớp mỡ mỏng nhất, không tin nó không đau!

Quả nhiên này là một cú đá này có tác dụng, mặc dù có sức mạnh siêu việt và tốc độ phi thường nhưng nói về kĩ xảo chiến đấu thì đứa nhỏ còn kém xa Thiện Minh, cái đau ở đầu gối làm nó dừng động tác, nhảy lùi về phía sau.

Lúc này Thiện Minh mới phát hiện các đốt ngón tay phải của nó đã bị trật khớp, rũ xuống bên thân. Thiện Minh không dám trì hoãn, lăn một vòng nhét mã tấu lên, mạnh mẽ công kích sang bên phải nó.

Thẩm Trường Trạch nhận ra ý đồ của hắn, hé miệng lộ ra một hàm răng sắc nhọn, hung ác rít gào, rất có tư thế Thiện Minh mà vươn tới thì liền cắn chết hắn.

Thiện Minh đá văng móng vuốt trước mặt hắn ra, thuận thế thử dùng xương hông đập vào trước ngực nó, sau đó dùng dao đánh thật mạnh lên đầu nó.

Một cú này làm xương sọ gần như nứt ra, Thiện Minh cực rằng đầu của thứ này không có vậy, không ngờ đứa nhỏ chỉ lùi lại vài bước, lắc lắc đầu, càng thêm phần nộ, càng thêm hung mãnh nhào tới.

Thiện Minh chỉ có thể lại dùng mã tấu đi chặn, không ngờ Thẩm Trường Trạch lại cắn vào mã tấu, móng vuốt như tia chớp lập tức nắm lấy cổ Thiện Minh.

Thiện Minh bị bóp cổ, mặt lập tức đỏ lên, bàn tay sắp tiến bước hắn kia là của một đứa nhỏ tám tuổi, nhưng hắn lại gỡ không ra !

Hắn hồi hận mình đã nương tay, nếu vừa rồi một dao kia đâm xuống, mình tuyệt đối sẽ không rơi xuống tình cảnh này, hắn cũng không tin đôi mắt của thứ này cũng có vậy.

Nhưng là..... hắn nuôi không thứ này ba năm, một dao đâm chết nó, không phải lỗ vốn lớn sao.

Mẹ nó, máu của hắn thật sự sắp đảo lộn hết lên rồi!

Hắn hé miệng, dùng hết toàn bộ sức lực rống lớn một tiếng, “Thẩm Trường Trạch !”

Điều hắn vạn lần không nghĩ đến là, móng vuốt trên cổ lại dần lỏng ra.

Thiện Minh thấy có hi vọng, kêu xé họng, “Thẩm Trường Trạch ! Thẩm Trường Trạch !”

Trong đôi mắt đỏ máu của Thẩm Trường Trạch cuối cùng cũng chậm rãi hiện ra một tia thanh minh, trong nháy mắt khi ý thức của nó khôi phục lại, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là gương mặt xanh tím của Thiện Minh.

Hắn thấy lạ liền kêu một tiếng, “Ba?” Sau đó trước mắt tối đen, hôn mê bất tỉnh.

Hai người đồng thời ngã quỵ, con quái vật nhỏ vừa rồi còn hung ác như dã thú, lúc này lại nhắm mắt lại té xỉu trên người hắn. Thiện Minh thở phì phò từng ngệm từng ngệm, nhìn bầu trời điểm xuyết đầy sao, hồi lâu vẫn chưa khôi phục tinh thần.

Hắn chậm rãi nâng mình, liền nhìn thấy bộ giáp tỏa sáng vàng nhạt trên người đứa nhỏ càng ngày càng tối, thân thể kỳ dị đặc thù cũng dần biến mất, vậy cứng rắn đao thương bất nhập lại biến thành làn da non mịn. Gương mặt trẻ con không hề phòng bị trong lòng làm Thiện Minh thực sự không thể liên hệ nó tới con quái vật vừa thiếu chút nữa thì giết chết hắn, hắn thật hoài nghi có phải mình đang mơ không.

Hắn xoa xoa bả vai đứa nhỏ, quả nhiên là cánh tay bị trật, hắn sờ soạng các đốt ngón tay, rắc một cái nắn lại cánh tay đứa nhỏ. Đứa nhỏ khẽ rên một tiếng, thân mình run lên, nhưng không tỉnh.

Thiện Minh đứng lên khỏi mặt đất, mở bụi cỏ ra, đầu tiên thấy Goron trên mặt đất, hắn ngồi xổm xuống sờ người Goron, thân thể đã sớm không còn độ ẩm. Cách Goron không xa là thi thể của Jim, trước ngực bị khoét một cái lỗ lớn, nội tạng bùng nhùng một mớ lòi ra ngoài thân thể hắn, nằm trên mặt đất.

Xa xa có ánh sáng lập lờ từ căn cứ, nhất định là có người nghe được tiếng súng vừa rồi, muốn tới xem xét.

Thiện Minh lấy súng trường giảm thanh bên cạnh Jim, bắn thêm mấy phát đạn lên người Jim, lại dùng mã tấu chém vài cái, tạo thành một vết thương giả giống như dùng súng và mã tấu tạo ra.

Tình huống khẩn cấp, kỳ thật biến không được giống lắm, ít nhất tuyệt đối không thể gạt được ánh mắt Pearl, chỉ có thể cầu nguyện Pearl luôn luôn ghé tẩm Jim sẽ không muốn xem thi thể hắn.

Làm xong mấy thứ này, người trong căn cứ cũng đến nơi, Jobert đi đầu, ngay cả Cali nói phải đi ra ngoài làm nhiệm vụ cũng tới xem náo nhiệt.

Bọn họ vừa thấy đến hiện trường, cơ bản đã hiểu được tại sao lại thế này .

Cali nhìn thấy Thẩm Trường Trạch trên người dính máu ngã vào bụi cỏ, “Thằng nhóc không có việc gì chứ?”

“Không việc gì đâu, bị dọa ngất.” Ánh mắt Thiện Minh âm trầm nhìn Thẩm Trường Trạch, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26:

Sau khi Thẩm Trường Trạch ngất xỉu thì gọi thế nào cũng không tỉnh.

Thiện Minh bảo Pearl đến kiểm tra cho nó, sau khi Pearl xem xong thì nói thể lực của đứa nhỏ bị tiêu hao quá nhiều, nhưng cũng không nên ngủ lâu như vậy, tuy nhiên cũng không thấy thân thể nó có gì không ổn.

Cuối cùng ba ngày sau nó mới tỉnh lại, chuyện đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là xoay người, từ vị trí đang nằm dùng sức lăn ra ngoài, kết quả là rơi ngay xuống dưới giường. Nó hoảng sợ ngồi dậy, như thể mới triệt để thanh tỉnh.

Thiện Minh đang lên mạng, hần đứng dậy ngồi xổm trước mặt nó, híp mắt đánh giá nó, “Tỉnh?”

Đứa nhỏ vội đưa tay kéo vạt áo Thiện Minh, thấp giọng nói: “Ba?” Nó nhìn trái nhìn phải, thấy mình đã về tới phòng Thiện Minh trong căn cứ, “Jim đâu? Goron đâu?”

Thiện Minh nhú mày, “Mi không nhớ rõ?”

Đứa nhỏ cố gắng nhớ lại, liền nhớ ra Jim muốn bóp chết nó, sau đó nó liền ngất đi. Vì thế nó liền nói thật, “Hắn bóp cổ con, con liền ngất đi.”

“Mi chỉ nhớ rõ những thứ này?”

Đứa nhỏ lắc đầu, “Còn có cái gì nữa? Ba đã tới cứu con sao?”

Thiện Minh thấy nó thật sự không nhớ rõ, liền gật gật đầu, “Ừ, Goron chết.” Nói xong nhắc nó bỏ lên giường.

Ánh mắt đứa nhỏ có chút ảm đạm, nói giọng khàn khàn: “Jim đâu? Hắn đã chết sao?”

“Chết.”

Đứa nhỏ nhẹ nhàng thở ra, trong mắt hiện ra quang mang hung ác, “Thật hi vọng con có thể tự tay giết hắn.”

“Mi muốn tự tay giết hắn?”

“Vâng, hắn là đồ khốn kiếp, hắn giết Goron, hắn còn liếm mặt con, ghê tởm chết.” Đứa nhỏ nhớ đến Goron luôn cho nó đồ ăn vặt, trong lòng có chút khó chịu.

“Đáng tiếc mi không có cơ hội này.” Thiện Minh đặt chén nước vào tay nó.

Đứa nhỏ uống một ngụm nước, “Ba, lúc ấy con đâm đến hắn, nhưng mà..... con có phần do dự, nhưng nếu lại có lần sau thì nhất định con sẽ không do dự.”

Thiện Minh vốn có thật nhiều vấn đề muốn hỏi thằng nhóc, nhưng nhìn bộ dạng mất trí nhớ của nó thì lòng hiếu kì thực sự bị dằn dìm. Ngoài hần ra thì ở nơi này không ai biết đứa nhỏ này là thứ gì, thậm chí đến bản thân đứa nhỏ này cũng không biết. Một mình hần phải giữ cái bí mật như vậy, thật sự là khiến hần khó chịu.

Tuy nhiên, tin tức nắm được trước mắt đã giải đáp rất nhiều vấn đề. Ví dụ như, ba năm trước đây khi hần nhặt được nó ở rừng nguyên sinh Myanmar, dấu vết quỷ quái trên người ba con sói kia là do cái gì tạo thành; ví dụ như, vì sao một đứa nhỏ như nó lại có thể sống sót ở đó, hay là vì sao bộ đội đặc chủng Trung Quốc lại vượt biên đuổi theo bọn họ đến tận xó xỉnh phía nam Myanmar. Bởi vì thằng nhóc này là một con quái vật, tuy rằng không biết làm thế nào nó lại biến thành quái vật, hoặc là nó do con quái vật nào sinh ra, nhưng nó quả thật là một con quái vật đáng sợ, một vũ khí giết chóc.

Bảy năm trước, lần đụng phải con quái vật cũng giống như nó ở Vân Nam Trung Quốc đã làm “Du Chuẩn” gần như bị tiêu diệt. Con quái vật này vẫn còn vị thành niên cũng suýt chút nữa tươi sống bóp chết một lính đánh thuê thân kinh bách chiến như hắn. Loại quái vật này được sinh ra với ưu thế tuyệt đối về thể năng, đó là khoảng cách giống loài không thể vượt qua được, giống như một con khỉ dù có rèn luyện như thế nào cũng vĩnh viễn sẽ không có được sức mạnh và tốc độ như con hổ.

Bây giờ hắn thậm chí không thể xác định được rốt cuộc Thẩm Trường Trạch có phải con người không nữa.

Nói nó phải, bộ dạng kia thật sự quá khác với hình dáng con người, nói nó không phải, ba năm nay nó vẫn giống như một đứa trẻ bình thường không có gì khác biệt.

Rốt cuộc thì nó là thứ gì vậy?

Tuy rằng căn cứ vào lĩnh vực mà Đường Đình Chi nghiên cứu, hắn không phải không suy xét đến khả năng cải tạo gen sinh vật, nhưng với trình độ khoa học kỹ thuật trước mắt mà cải tạo gen, không đề cập tới xác xuất thành công thấp đến thế nào, ít nhất hắn cũng biết, hầu như tất cả đều không thể sống sót. Chưa từng có nghe đến việc biến một người thành quái vật, quái vật này còn có thể có cả hình dáng con người và quái vật, đây đã là phạm trù khoa học siêu việt hiện đại rồi, trở nên không thể tưởng tượng.

Khó trách Đường Đình Chi bức thiết muốn có được nó như vật, đây một bảo bối mà bất cứ chính phủ quốc gia nào cũng không muốn buông tha.

Hơn nữa loại quái vật này tất nhiên không chỉ có một mình Thẩm Trường Trạch, có lẽ ở Trung Quốc còn có rất nhiều.....

Vừa nghĩ đến điều này, Thiện Minh liền cảm thấy lưng phát lạnh. Nếu thật sự là như vậy, muốn vượt qua tầng tầng hàng rào để lấy đầu một nguyên thủ quốc gia chẳng phải là dễ dàng? Khó trách trước mắt hắn không hề nghe thấy tin tức về chuyện này, một quái vật như vậy nếu như bị con người biết đến, tuyệt đối hội sẽ tạo thành khủng hoảng cực lớn.

Nhưng là, nếu hắn đã gặp phải chuyện này, hắn phải đi điều tra rõ mới được.

“Ba, ba ơi.” Đứa nhỏ gọi hắn vài tiếng, cuối cùng cũng kéo suy nghĩ của hắn trở lại.

“Hả?”

“Con đói bụng quá.”

Thiện Minh gọi điện thoại, bảo người dưới canteen đưa cơm lại đây.

Đứa nhỏ ăn một lượng cơm gấp ba bình thường mới xem như là no bụng.

Thiện Minh ngồi yên ở bên cạnh, có chút dăm chiêu nhìn Thẩm Trường Trạch, hắn định lấy một ít máu của nó đi làm xét nghiệm. Nhưng thứ nhất hắn phải có một ít kiến thức về sinh học đã, thứ hai phải giấu Pearl, hơi có chút phiền toái.

Sau khi đứa nhỏ ăn xong, chỉ thấy Thiện Minh đang nhìn kỹ nó, trong lòng có phần sợ hãi, nhỏ giọng nói, “Ba, ngày mai con sẽ đi rèn luyện.”

“Ừ, ngày mai huấn luyện của mi phải tăng thêm.”

“Lại phải tăng? Hai tháng trước vừa mới tăng xong.”

“Phải tăng.” Thiện Minh nghĩ, cái đồ quái vật nhỏ như mi tuyệt đối không mệt chết được, ta còn lo lắng cái gì chứ.

Đứa nhỏ ăn xong, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ bắt đầu tối một lát, sau đó quay đầu hỏi Thiện Minh, “Ba, vì sao Jim muốn liếm mặt con, thật buồn nôn.” Đứa nhỏ lau mặt mình, tuy rằng mặt đã rửa nhưng nó vẫn không quên được cảm giác khi đầu lưỡi của Jim trượt trên mặt nó, rất ghê tởm.

“Hắn đã làm gì?”

“Hắn liếm mặt con, còn sờ chỗ này của con. Vì sao hắn lại làm như vậy?” Đứa nhỏ chỉ chỉ hạ thân của mình.

Thiện Minh không biết cũng không thể lý giải chuyện này cho thẳng nhóc, liền nói, “Làm sao ta biết được, ta cũng không phải hần, nhưng mà mi phải nhớ kỹ, nếu có người khác làm như vậy với mi thì mi hãy giết hần, không cần do dự.”

“Vâng.” Đứa nhỏ dùng sức gật gật đầu.

Thiện Minh xoay người sang chỗ khác lên mạng tìm tư liệu, muốn xem xem mình có thể tìm ra chút tin gì đó không, nói không chừng bên trong còn có tin tức quan trọng.

Đứa nhỏ vừa tỉnh ngủ, không buồn ngủ nữa. Ngồi trên giường trong chốc lát, thấy Thiện Minh không để ý tới nó, liền chạy đến bên người hần, nhìn đôi mắt hần nhìn máy tính không chớp, trong mắt có vài phần hiếu kì.

Tay Thiện Minh đánh chữ lách cách trên bàn phím, cũng không để ý nó tới gần.

Một lát sau, hần đột nhiên cảm giác được hình như đứa nhỏ tới gần hần, sau đó trên mặt có cái gì ướt át trượt lên.

Theo bản năng Thiện Minh tránh đi, nhú mắt nhìn nó, “Mi con mẹ nó định làm gì?”

Đứa nhỏ thối thối vị mặn còn vương trên đầu lưỡi, ngạc nhiên nói: “Không ăn được mà.”

Thiện Minh vỗ lên đầu nó, “Ngồi một bên chơi đi.”

Đứa nhỏ lay bờ vai của hần, còn muốn vươn tới, “Ba cho con liếm thêm lần nữa đi, vì sao Jim lại muốn liếm con chứ, thật kì lạ.....”

Thiện Minh đập nó một cái văng ra .

Sự thật chứng minh sự hiếu kì của trẻ nhỏ là vô cùng vô tận .

Buổi tối khi đi ngủ, Thiện Minh vốn đã muốn ngủ, trong lòng hần liền cảm giác được thẳng nhóc lại bò lên người hần liếm mặt hần, liếm một cái rồi lại chép chép miệng, giống như đang thưởng thức.

Thiện Minh vung tay ném nó xuống đất, đứa nhỏ thuận thế lộn mèo một cái đẹp mắt, văng văng đứng trên mặt đất. Nó cười nhào vào lòng Thiện Minh, “Ba à, đừng ngủ, con ngủ nhiều lắm rồi, giờ không ngủ được, chúng ta đi luyện bắn đi.”

“Ngủ không được thì đi chạy bộ đi, đừng phiền ta.”

“Buổi tối đi ra ngoài rất phiền toái , còn phải được AI phê chuẩn.”

“Chạy trong căn cứ đi.”

“Con không muốn chạy bộ, chúng ta đi luyện bắn đi..... Hả?”

Thời tiết nóng, Thiện Minh chỉ mặc một cái quần đùi rách rách, điều to lọt ra ngoài một bên quần đùi, mềm mềm rũ xuống giường.

Đứa nhỏ mím môi, cổ lấy dũng khí dùng bàn tay bé bé bắt lấy thẳng nhỏ của Thiện Minh, sau đó lập tức buông ra. (tội nghiệp bạn Minh :]]]]]]]]]]))

Thiện Minh lập tức dựng lên, nổi giận mắng: “Mi con mẹ nó rốt cuộc muốn làm gì !”

Đứa nhỏ vô tội dang hai tay, lộ ra năm ngón tay nho nhỏ, “Ba, vì sao Jim lại muốn sờ cái chỗ nhỏ nhỏ này của con.....”

“Ta con mẹ nó làm sao mà biết thẳng biến thái đó muốn làm gì, cút đi, chạy ba mươi vòng quanh căn cứ.”

Đứa nhỏ bĩu môi, xoay người ra ngoài chạy bộ.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Thiện Minh gia tăng cường độ huấn luyện của Thẩm Trường Trạch lên một phần ba, nếu một người chạy 5 km đã mệt đến không chịu nổi, đừng nói là tăng thêm 2 km, cho dù chỉ tăng 200 mét cũng là khiêu chiến cực lớn với thân thể và ý chí của nhiều người. Thế nên buổi sáng sau khi đưa nhỏ làm đủ hết huấn luyện thì gần như là bỏ về, căn bản không có sức lực ăn cơm.

Thiện Minh từ trên cao nhìn đứa nhỏ ngã xuống đất rên rừ rừ, không chút nương tình nói: “Cho mi mười phút ăn cơm, mười phút nghỉ ngơi, sau đó đến sân bắn tập hợp.”

Đứa nhỏ hữu khí vô lực kêu lên: “Ba đùa cái gì vậy, lập tức gia tăng một phần ba, con không chịu nổi cường độ này, con không động đậy được!”

“Chịu không nổi cũng phải chịu, trên chiến trường mi cũng có thể cò kè mặc cả sao?”

Đứa nhỏ thầm oán trời oán đất nhìn hần, “Ba thật quá đáng ! Ba thật quá đáng ! Con mệt mỏi quá, con không động được, rõ ràng ba cố ý, ba thấy con không chịu khổ thì ba không chịu được đúng không?” Ba năm nay cường độ huấn luyện không ngừng tăng lên làm đứa nhỏ hiểu được, một khi nó biểu hiện là mình có thể thích ứng với cường độ đó thì Thiện Minh sẽ buộc nó tiếp tục mức huấn luyện tiếp theo, cho nên kể cả nó có thể thích ứng nó cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Không ngờ lại như thế này, không ngờ ba tháng sau Thiện Minh liền gia tăng huấn luyện lên một phần ba, nó thật sự không chịu nổi, Thiện Minh hành người quá đáng!

Thiện Minh dẫm lên lưng nó, “Nếu mi không muốn ăn cơm, vậy ba ngày tiếp theo cũng đừng ăn nữa.”

Đứa nhỏ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hần, chống mặt đất muốn đứng lên, nhưng cái chân kia của Thiện Minh phẳng phất như nặng tới ngàn cân, thân thể nó không thể động đậy nổi. Nó vươn tay muốn cào mắt cá chân Thiện Minh, Thiện Minh đá văng tay nó ra, sau đó tiếp tục dẫm lưng nó, khinh thường nói: “Giả vờ nũng nịu cái gì nữa!”

Đứa nhỏ không phục, “Con không giả vờ nũng nịu, con đã trưởng thành ! Ba, ba buông, con đi ăn cơm !”

“Chậm, bây giờ mi không được ăn, nếu mi muốn có thức ăn” Thiện Minh rút mã tấu bên hông ra quơ quơ trước mắt nó, dùng sức dẫm lưng nó, hung hăng nghiền mấy cái, đứa nhỏ đau đến hút khí, “thì tự mình đi tìm.”

“Ba là đồ khốn ! Ba vô nhân tính !”

Đứa nhỏ có thể cảm giác được rõ ràng, từ sau khi nó tỉnh lại, thái độ của Thiện Minh với nó lại càng nghiêm khắc. Lúc trước nếu Thiện Minh tâm tình tốt thì còn có thể cho nó chơi mấy tính, ăn chút đồ ăn vặt, làm một chút việc đưa nhỏ bình thường hay làm, nhưng bây giờ ánh mắt Thiện Minh nhìn nó đều mang theo một tia dò xét băng lãnh, giống như lúc nào cũng muốn dùng ánh mắt xỏ xuyên qua người nó, làm đứa nhỏ phi thường không thoải mái.

Thiện Minh đá nó một phát, đao chiến đấu “chó điên” trong tay cũng quăng ra ngoài, văng văng cắm phập vào đồng bùn trước mặt đứa nhỏ, thanh đao cách mặt nó chỉ khoảng hai, ba cm, gần thêm một chút thì mũi nó cũng chẳng còn.

Thiện Minh nói: “Nhặt lên.”

Đứa nhỏ nắm chuôi đao, chống đỡ thân thể đau nhức, miễn cưỡng đứng lên.

“Ba ngày tiếp theo mi hãy sinh hoạt ở bên ngoài căn cứ, bên trong chuôi đao có thuốc, giấy dầu, thuốc xỏ, diêm và muối. Mi chỉ có thanh đao này, làm thế nào để tìm được nước và thức ăn là chuyện của mi. Cho dù mi đi xa đến thế nào, ba ngày sau phải đứng hạn trở về.”

Đứa nhỏ lau mồ hôi trên mặt, lớn tiếng nói: “Ba nghĩ là ba không cho con ăn cơm con sẽ đói chết sao, con nhất định sẽ sống trở về .”

Thiện Minh châm một điếu thuốc ngậm vào miệng, híp mắt nhìn nó, “Chờ mi sống trở về, ta sẽ cho mi một món quà.”

Đứa nhỏ trừng mắt nhìn hần một cái, thở phì phì đi tới cửa lớn của căn cứ.

Thiện Minh về phòng chuẩn bị mấy thứ, sau đó đi phía sau nó, luôn giữ khoảng cách là một km.

Tuy rằng hấn cảm thấy đứa nhỏ không giống như đang lừa hấn, nhưng hấn vẫn muốn kiểm chứng một chút xem có phải thằng ranh này thật sự không biết chính mình là cái gì không, có phải thật sự sau khi biến thân liền nổi điên, tỉnh lại thì mất trí nhớ không.

Ba năm sớm chiều ở chung, Thiện Minh tự nhận là hiểu biết rất sâu về đứa nhỏ, ít nhất hấn biết Thẩm Trường Trạch trời sinh có cảm giác với những thứ uy hiếp sinh mạng mình, cho nên hấn không thể quá gần gũi với đứa nhỏ. Nhưng hiện tại xem ra những chuyện hấn không biết về đứa nhỏ này còn rất nhiều, hấn nóng lòng muốn biết rõ hết. Một người đeo trên lưng một bí mật như vậy, trong lòng thật sự không dễ chịu. Dù sao thứ đã giết chết cha nuôi của mình là một sinh vật giống như Thẩm Trường Trạch, hấn không dám nói cho Houshar hay Al, cũng không biết tiếp theo nên đối đãi với đứa nhỏ này như thế nào.

Thiện Minh cứ đi theo đứa nhỏ như vậy trong ba ngày. Trên đường âm thầm quan sát, hấn cảm thấy đứa nhỏ này thật sự trưởng thành.

Thằng bé con cứ gặp chút gì sợ hãi liền khóc sụt sùi hô to gọi nhỏ trước đây giờ đã trở nên rất bình tĩnh. Nó dùng mã tấu sẵn thỏ hoang mèo hoang trong rừng, khi lột da rút gân trên mặt không có chút nào sợ hãi hay do dự, bởi vì tìm không thấy nguồn nước, chịu khát một ngày sau đó sáng hôm sau đi thu lại sương sớm trên lá cây, buổi tối khi ngủ thì tìm một chỗ che giấu thật tốt, ôm đao ngủ. Thiện Minh dùng hòn đá nhỏ tạo ra động tĩnh, đứa nhỏ lập tức có thể bật dậy phòng bị.

Nếu cho nó đầy đủ trang bị, nhất định nó có thể làm được tốt hơn.

Thiện Minh nhìn thành quả ba năm giáo dục của mình, không khỏi cảm thấy vui mừng. Hấn vốn muốn bồi dưỡng Thẩm Trường Trạch thành một lính đánh thuê có thể bán mạng vì hấn, hấn cảm thấy làm lính đánh thuê rất tốt, mau có tiền, lại tự tại, kích thích, Thiện Minh cảm thấy Thẩm Trường Trạch có thể được hấn dưỡng dục thì phải cảm động đến rơi nước mắt mới đúng.

Xem ra chỉ một thời gian ngắn nữa, là có thể dẫn nó ra nhiệm vụ

Đứa nhỏ dễ dàng vượt qua ba ngày trong rừng, sáng sớm ngày thứ ba đúng giờ về tới căn cứ.

Thiện Minh trở về trước nó một bước, đứng ở cửa chờ nó.

Thẩm Trường Trạch cầm theo thanh mã tấu quá dài so với nó, không chút hoang mang trở lại ký túc xá của bọn họ, đặc ý liếc nhìn Thiện Minh một cái.

Thiện Minh nghiêng người dựa vào khung cửa, “Thế nào?”

Đứa nhỏ đưa lại đao cho hấn, bĩu môi, “Không phải ba đều thấy được sao?”

Thiện Minh kinh ngạc nói: “Mi biết rõ ta đi theo mi?”

“Biết.”

“Không thể nào, làm sao mi lại biết được.” Thiện Minh không tin, hấn vẫn luôn duy trì khoảng cách một đến hai km với Thẩm Trường Trạch. Khoảng cách này cho dù là một quân nhân thân kinh bách chiến, Thiện Minh hấn cũng có tự tin không bị đối phương phát hiện, hấn không thể nào lại lòi đuôi khi đang truy theo một đứa trẻ được.

Đứa nhỏ nghiêm túc nhìn hấn, “Ba à, người khác có lẽ con không phát hiện được, nhưng nếu ba ở gần con thì nhất định con sẽ biết. Ba có hương vị đặc biệt, nếu ba ở gần con thì xung quanh sẽ không giống bình thường.....” Đứa nhỏ suy nghĩ hồi lâu, không biết hình dung cảm giác khác thường này như thế nào, chỉ là trong lòng có một cảm giác kì lạ cho nó biết ba đang ở rất gần, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng nhất định ba đang ở đâu đó xung quanh. Nó khẳng định nói, “Con chỉ biết là chắc chắn ba đi theo con.”

Thiện Minh ngồi xổm xuống, cẩn thận đánh giá nó, tuy rằng nghe thì thật quý dị, nhưng nghĩ đến đứa nhỏ có thể biến thân thành cái loại quái vật vảy vàng đầy người sau đó lại biến trở về như cũ, tất cả mấy chuyện khó tin này cũng không là gì, nói không chừng cái loại quái vật này trời sinh có mũi chó cũng nên, trực giác của động vật vốn sâu sắc hơn con người rất nhiều.

Thẩm Trường Trạch vươn bàn tay nhỏ, “Quà đâu?”

Thiện Minh ngẩn người.

“Quà, ba định nói chuyện không giữ lời sao, ba nói con trở về sẽ cho con quà.”

Thiện Minh trở về hôm nay phát hiện đã đến lúc thực hiện hứa hẹn, vì thế vỗ vỗ đầu nó, “Đi vào.”

Đứa nhỏ vào phòng liền rót cho mình một chén nước, một ngụm uống hết, sau đó bắt đầu nói, “Ba à, sao ba không đổ nước từ đêm qua trong ấm trà đi, lá trà cũng thế, uống không hết thì phải đổ, nếu không ấm trà sẽ có cặn. Ở trong phòng ăn cơm xong ba lại không gọi người đến thu thập bát đĩa, ba đã sợ muỗi như vậy mà còn để mấy thứ gọi muỗi trong phòng, với lại không được để tắt ở đầu giường, ba không ngại bẩn tí gì à?” Đứa nhỏ thật sự không ngờ ba ngày nó không trở về thì phòng ốc liền loạn như vậy, vừa thở dài như ông già, vừa ném tắt vào trong chậu, bát đĩa thì đổ nước vào ngâm, động tác nhanh nhẹn chỉ trong vòng hai phút đã mang những thứ cần hợp quy tắc để cho hợp quy tắc như cũ.

Thiện Minh vừa xách một bưu kiện đóng gói lớn vừa nói, “Mi đúng là lảm chuyện.”

Đứa nhỏ kêu lên: “Con không thu thập thì ba mắng con, thu thập cho ba thì ba lại chê con lảm chuyện. Ba à ba thật là khó nuôi, khó trách ba chỉ có thể , ngoài giết người thì chẳng biết làm cái gì cả.”

“Hắc, có phải hôm nay mi ăn nhiều quá rồi không? Hay phải bỏ đói thêm vài ngày mi mới thấy vui? Học mấy cái đấy ở đâu đấy hả?”

Đứa nhỏ than thở một câu, “Đói bụng đã sớm không uy hiếp được con rồi.” Trong lòng nó vẫn thấy khó chịu chuyện Thiện Minh tùy tiện gia tăng lượng huấn luyện cho nó, đầu vẫn nghĩ xem phải trả lại vụ này cho Thiện Minh thế nào.

Thiện Minh liếc trắng mắt, “Lại đây.”

Đứa nhỏ chạy tới, có chút chờ mong nhìn cái hộp kia.

Thiện Minh mở chiếc hộp ra, bên trong là một thanh mã tấu Nanh hổ D80 chuyên dùng để cận chiến.

Trong nháy mắt ánh mắt đứa nhỏ hiện lên quang mang hưng phấn, nó tự tay rút mã tấu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn cười thành một đóa hoa, “Là Nanh hổ, là Nanh hổ đó!”

Thiện Minh căn cứ vào hình thể và thói quen của Thẩm Trường Trạch, cố ý đặt hàng công ty Cold Steel làm một thanh Nanh hổ D80, toàn thân dài 30cm, nhỏ bé nhanh nhẹn, cực kì thích hợp để đứa nhỏ chém và đâm. Thanh đao này đã trải qua cải tiến đặc thù, lưỡi đao được gia cường bằng kim loại, mặt ngoài được xử lý cacbon, cường độ có thể đạt tới độ nạy được vỏ ô tô. Trên lưỡi đao ngoài hàng răng là dấu hiệu của Nanh hổ thì còn được gia cố thêm một hàng răng cưa mà mắt thường không nhìn thấy được, có thể gia tăng năng lực phá thép, các đường rãnh trên thân được bố trí theo kiểu hiện đại không liên tục, như vậy rất tiện cho việc rút đao ra, sau đó đứa nhỏ thể nhanh chóng đâm vào lại. Tay cầm được bọc bằng sợi cao cấp, tăng thêm một khối chống trượt. Thân đao đen bóng phối hợp với tay cầm chất lượng rất tốt, Nanh hổ có một hàng răng cưa cực kì rõ ràng thể hiện sự hung ác sắc bén của nó, đây là một thanh mã tấu mà bất kì người đàn ông nào cũng mong muốn có được.

Thiện Minh vỗ vỗ đầu nó: “Làm theo vóc người của mi đấy, kể cả sau này mi trưởng thành, dùng thuận tay thì vẫn có thể dùng tiếp.” Hắn chỉ chỉ lưỡi đao, mặt trên còn khắc chữ “shen” chỉ tên của Thẩm Trường Trạch.

Đây là thanh mã tấu đầu tiên thuộc về đứa nhỏ, trước đây nó luôn nhìn bộ sưu tập mã tấu của Thiện Minh mà đỏ mắt, bây giờ cuối cùng nó cũng đã có được một thanh mã tấu của chính mình! Đứa nhỏ hưng phấn đến độ không biết làm thế nào cho phải, nó vui vẻ cầm đao đâm chém thử, bất cứ động tác nào cũng thuận tay đến không dám tưởng tượng, quả thật là được chế tạo đặc biệt vì nó .

Đứa nhỏ lập tức nhảy tới trên người Thiện Minh, “Cám ơn ba! Cám ơn ba! Ba à ba thật tốt!”

“Hử? Tốt thật không? Chứ không phải đồ khốn vô nhân tính à?”

Đứa nhỏ ôm đầu hắn hung hăng hôn hai má hắn, “Tuy rằng ba là đồ khốn vô nhân tính, nhưng đôi khi cũng tốt lắm.”

Thiện Minh hừ lạnh nói: “Luyện tập chăm chỉ, chờ khi nào mi có thể ra chiến trường, ta sẽ cho mi khẩu súng của riêng mình.” Nói xong ném nó khỏi người mình, “Cút đi.”

Đứa nhỏ cầm dao hưng phấn xông ra ngoài.

Thiện Minh nhìn bóng dáng sôi nổi của nó, trong lòng có một loại cảm giác khó nói, một cảm giác hoàn toàn tương phản với suy nghĩ trước đây của hắn, hình như là..... không hi vọng nó lớn lên.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Từ đó về sau, Thiện Minh lấy mỗi quý làm thời điểm gia tăng lượng huấn luyện của Thẩm Trường Trạch. Quân đoàn lính đánh thuê thường xuyên tổ chức đủ loại luyện tập thực chiến, luyện tập kiểu này tuy rằng không thể xem như chiến đấu thật sự, nhưng đều là súng thật đạn thật, tính nguy hiểm rất cao, ít nhất là địa lôi bố trí dọc đường, lưới cảnh giới, cạm bẫy đều có thể dễ dàng lấy mạng người.

Dần dần càng ngày càng nhiều người ý thức được đứa nhỏ này không chỉ có sức lực siêu việt của người trưởng thành, đối với nguy hiểm lại càng có trực giác đáng đáng sợ, loại trực giác này thực sự là một loại vũ khí phi thường lợi hại khi tác chiến.

Người của quân đoàn có một tình cảm đặc thù đối với thằng bé, thật giống như mọi người chứng kiến một chú chó nhỏ chậm rãi lớn lên, càng ngày càng lợi hại, những người đã từng cho nó ăn, tắm cho nó, khom người dắt nó đi dạo, nhiều ít gì cũng có chút cảm giác tự hào. Khi không nhận nhiệm vụ, rất nhiều người ở căn cứ nhàn đến phát hoảng, cho nên gần như mỗi người trong quân đoàn lính đánh thuê đều vì sự trưởng thành của đứa nhỏ mà cố gắng. Mà sự bất ổn, không tín nhiệm lẫn nhau của quân đoàn do thu nhận người mới lúc ban đầu có thể đi tới sự đoàn kết và ăn ý của hôm nay, nhờ Thẩm Trường Trạch mà cũng có không ít tác dụng.

Có thể nói đứa nhỏ trưởng thành, mà một “Du Chuẩn” mới cũng trưởng thành.

Hôm nay, căn cứ Du Chuẩn nghênh đón một vị khách lớn.

Neo, thành viên nội các Colombia, trường kỳ đảm đương vai trò người môi giới của Du Chuẩn, hắn có quan hệ sâu xa với nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới doanh nhân và chính trị cùng xã hội đen nước Mỹ. Hầu như các vụ làm ăn ở miền Bắc Colombia đều là hắn giới thiệu cho Du Chuẩn, hơn nữa những vụ làm ăn ở Mỹ là nhiều nhất. Tuy rằng nước Mỹ là một quốc gia lớn chuyên sản xuất ra lính đánh thuê – đám quân nhân xuất ngũ người Mỹ ngoài giết người thì chẳng biết làm cái gì hết — nhưng quốc gia lại cổ vũ bọn họ ra ngoài, miễn tạo thành tai họa ngầm cho chính quốc gia của mình. Thế nên rất nhiều người ở cả hai phe sáng tối đều thích thuê người ngoại quốc hơn.

Trong tình huống bình thường, Houshar tuyệt đối sẽ không đồng ý khách hàng tự mình chạy đến căn cứ của bọn họ. Nhưng sĩ diện của Neo rất lớn, lui tới nhiều lần vì chuyện làm ăn của họ, giữa hai bên tồn tại một loại tín nhiệm, vì thế dưới sự đề nghị hết lần này đến lần khác của Neo, Houshar đồng ý yêu cầu của vị khách kia — tự mình đến căn cứ lựa chọn vệ sĩ.

Lúc này, chủ thuê của họ là công ty vũ khí nổi tiếng của nước Mỹ — Jason Autari, đối tượng mà bọn họ phải bảo vệ là người lần này phụ trách kí một hợp đồng vũ khí trị giá mười sáu triệu đôla Mỹ với chính phủ Nigeria đồng thời cũng chịu trách nhiệm giao hàng, tên là Bill Aulastine. Quân phản chính phủ Nigeria nhất định muốn phá hoại hợp đồng này, giết Aulastine lại là phương pháp hữu hiệu nhất, có đủ sức đe dọa nhất.

Xét thấy trước khi phụ trách kí kết một hợp đồng cấp cao đã có tầng tầng bảo vệ cho tình huống bị ám sát ngay ở cửa khách sạn, công ty cảm thấy năng lực cung cấp bảo vệ của bản thân không đủ, vì thế quyết định tìm kiếm vệ sĩ chuyên nghiệp. Thông qua Neo, bọn họ đã tìm được Du Chuẩn.

Khi Neo đưa Aulastine cùng với một đám vệ sĩ từ máy bay trực thăng “Black eagle” đi xuống, là người đầu tiên nhìn ra được ngài Aulastine trước cảnh mạng sống bị nguy hiểm này lo lắng cho an toàn của mình thế nào.

Aulastine đề phòng nhìn quân doanh hiện đại hóa này, vệ sĩ bao hắn ở giữa, không để bất kì kẻ hở cho tay súng bắn tỉa nào.

Al nhú mày, “Ngài Aulastine, căn cứ này rất an toàn.”

Aulastine lau mồ hôi, “Vào nhà rồi nói đi.”

Al làm tư thế mời, đưa hân vào phòng.

Sau khi vào nhà, rõ ràng hân đã thả lỏng một ít, hân khẩn thiết nói với Al, “Ngài Maurell, từ lâu đã nghe danh ngài dẫn dắt quân đoàn lính đánh thuê Du Chuẩn, Neo hứa hẹn với tôi nhất định các ngài sẽ bảo đảm sự an toàn của tôi cho đến khi giao dịch chấm dứt, tôi xin giao tính mạng của mình lên tay các ngài đây.” Aulastine vừa nói, vừa nghi hoặc nhìn thoáng qua Thẩm Trường Trạch đứng bên cạnh Thiện Minh, đại khái là không hiểu tại sao ở nơi này lại có trẻ con.

Al cười vỗ vỗ vai hân, “Ngài Aulastine, xin ngài yên tâm, chúng tôi sẽ đặt cược cả tính mạng và danh dự của mình vì sự an toàn của ngài.”

“Như vậy để tôi nói qua tình huống đi, đầu tiên.....”

“Không không không” Al khoát tay áo, “Chuyện này chốc nữa nói sau, tôi nghĩ chúng ta nói chuyện tiền nong trước đi. Đây là quy tắc của chúng tôi khi bàn chuyện làm ăn, trước tiên ra một con số làm ngưỡng, ngài đồng ý giá này thì chút nữa chúng ta sẽ nói tiếp, sau đó căn cứ vào việc ngài miêu tả nhiệm vụ khó khăn đến đâu thì sẽ tăng tiếp đến khi thích hợp.”

Aulastine gật gật đầu, “Chuyện này Neo đã nói với tôi, xin ngài yên tâm, công ty vì giao dịch lần này thành công mà chấp nhận trả bất kì giá nào, nhất định sẽ khiến ngài vừa lòng.”

Al lộ ra vẻ đẹp trai và nụ cười chói mắt như ngôi sao Hollywood, Houshar và Thiện Minh ở bên cạnh đều cảm giác được vị thương nhân vũ khí béo ú trước mắt này ở trong mắt Al đã biến thành một khối thịt heo to bự.

Cách thời điểm giao dịch còn một tháng, trong lúc này Aulastine vẫn ở trong khách sạn xa hoa ở khu trung tâm. Khách sạn này là tài sản của công ti Jason Autari, trong phòng tổng thống bí mật có một thang máy chuyên dụng duy nhất, cần vân tay và tròng mắt chứng thực. Tường căn phòng dày đến nửa mét, đạn pháo không tác nổi, tất cả những gì bằng thủy tinh trong phòng đều là thủy tinh chống đạn, có thể nói là một hàng rào hoàn mỹ không có nhược điểm. Nhưng cho dù là như thế này, quân phản chính phủ Nigeria vẫn tạc chết người phụ trách giao dịch trước đó ở ngay cửa chính khách sạn — dùng chính thân thể của mình làm bom.

Đám phản chính phủ đó có tín ngưỡng vô cùng kiên trì không hề thay đổi, vô cùng khó đối phó. Mà nhiệm vụ của Du Chuẩn chính là bảo vệ Aulastine cho đến khi giao dịch chấm dứt.

Aulastine cho rằng hân hân là tận lực hầu hết thời gian đều ở trong phòng khách sạn, như vậy có thể an toàn.

Nhưng những lính đánh thuê chuyên nghiệp này đều cười nhạt, hàng rào chắc chắn nhất thường bị phá ra từ bên trong. Thời gian một tháng là quá dài, ai biết trong lúc này sẽ xảy ra chuyện không thể biết trước gì, phản quân cũng không thể luôn án binh bất động, ít nhất nếu là Du Chuẩn, bọn họ có rất nhiều biện pháp lấy đầu một người từ trong cái ***g xi-măng như thế, chỉ có Aulastine không phải người trong nghề thì mới có thể cho rằng phòng này là kiên cố không phá nổi.

Hơn nữa, Aulastine không thể cả đời không rời khỏi khách sạn, ít nhất vào ngày kí kết hân phải lộ diện, đi tới cảng giao hàng cũng phải do chính hân tới. Cơ hội bị phục kích trong lúc đó quả thật nhiều không kể xiết.

Bị Al phân tích như vậy, sắc mặt Aulastine trở nên đặc biệt khó coi.

Neo ra ám hiệu cho hân, ám chỉ Al đừng quá đáng.

Không hù dọa người như vậy thì bàn chuyện tiền nong thế nào đây, Al làm bộ không phát hiện Neo nháy mắt ra hiệu với hân, vẫn cười tủm tỉm nói, “Ngài Aulastine, ngài cũng đừng quá lo lắng, tuy rằng nhiệm vụ này thực gian khổ, nhưng xin ngài hãy tin tưởng chúng tôi.”

Aulastine tiếp tục sát mồ hôi trên trán, hân nói, “Xin các anh lần này hãy phái ra nhân lực nhiều nhất..... Mặt khác, tôi muốn tự mình chọn lựa vài vệ sĩ. Hai tuần nữa là lễ thành niên của con gái tôi, đó là tấm giấy thông hành để bước chân vào giới thượng lưu nước Mỹ, là bước quan trọng nhất để nó có thể gia nhập

giới xã giao, làm cha tôi đương nhiên phải tham gia. Mà chúng ta không thể mang theo toàn bộ người của các anh đi vào, cho nên tôi muốn chọn lựa hai đến ba người, nhìn qua không đến nỗi..... ừm.....” Aulastine cân nhắc từ ngữ.

Thiện Minh nhú mi, “Không đến nỗi hung ác? Không đến nỗi giống tội phạm giết người? Không đến nỗi dọa người?”

Aulastine khoát tay, “Không không không, chỉ là, xuất hiện trong tình huống kia, nếu quá..... quá giống một lính đánh thuê, sẽ khiến cho người khác hoang mang và bất mãn, cho nên, tốt nhất có thể lấy thân phận trợ lý hoặc là thân nhân của tôi tham dự.”

Thiện Minh vỗ vỗ Al, “Al chính là một trợ lý hoàn mỹ, ngài nhìn anh ta xem.” Thiện Minh nắm cầm Al, “Anh ta xuất hiện ở bữa tiệc của giới thượng lưu hoàn toàn không có gì phản cảm, Al là quý tộc Anh quốc chân chính đó.”

Houshar nói: “Đừng ra mấy cái ý kiến ôi thiêu, Al phải là tổng chỉ huy, lỡ may có tình huống đột phát, ai tới chỉ huy cục diện chung đây?”

“Chú vậy, Houshar, chú không đi sao?”

“Không đi, bọn Dino đã tới Angola trước liên hệ với người bên đó rồi, hôm nay ta sẽ đuổi theo.”

Thiện Minh nhún vai, nhìn về phía Aulastine chỉ chỉ cái mũi của mình, “Tôi thì sao? Nếu đến tôi ngài cũng không vừa lòng, vậy những người khác ngài cũng đều sẽ không vừa lòng, bộ dạng bọn họ đều giống như Houshar vậy.”

Aulastine miễn cưỡng cười, “Kỳ thật..... Tôi và vợ tôi đã ly thân từ lâu, khi tôi tham dự xã giao luôn có thói quen mang bạn gái, nếu là nữ vệ sĩ thì có vẻ thích hợp hơn một chút.....”

Houshar hỏi Al: “Bailey và Niera đâu?”

“Đều ở Angola, giờ không thể về.”

Houshar vỗ bàn, “Vậy không phải chỉ còn có Pearl sao?”

“Đúng vậy.”

Aulastine nhận ra Hồ Sa không vui, trong lòng có phần chột dạ.

Houshar nhìn thoáng qua Neo, người cho Aulastine ý kiến này tuyệt đối là Neo.

Neo chột dạ xoay người đi.

Houshar không vui thì không vui, dù sao Pearl cũng là một nữ chiến sĩ Amazon đủ tư cách. Tuy rằng vai trò bác sĩ luôn làm người ta bỏ qua năng lực tác chiến của nàng, nhưng Pearl tuyệt đối là một lính đánh thuê xứng với trình độ của Du Chuẩn. Nếu chủ thuê yêu cầu thì hẳn không có lý do gì xuất phát từ tư tâm không để Pearl ra nhiệm vụ, hơn nữa, trong đội cũng cần phải có bác sĩ, chỉ là lần này cần phải chuyển từ hậu cần lên phía trước tác chiến.

Houshar thông qua hệ thống vô tuyến điện căn cứ gọi Pearl đến.

Khi Aulastine nhìn thấy Pearl, ánh mắt liền sáng lên.

Houshar uy nghiêm ho khan một tiếng, Aulastine lập tức dời ánh mắt đi.

Pearl nghe bọn họ miêu tả xong, cười, “Được thôi, nhưng tôi muốn lễ phục cao cấp của Channel.” Nàng vỗ vỗ bả vai Aulastine, thổi một hơi vào tai hắn, “Ngài trả tiền.”

Aulastine ngây ngô gật đầu, “Ừm, còn cần một người nữa, có thể để tôi xem những người khác không?” Hắn thật sự không thể mang theo Thiện Minh đi xã giao, trên mặt Thiện Minh là sự ngạo mạn và cuồng vọng dường như phát ra từ trong xương, hẳn giống như con nhím cả người đầy gai, mỗi cái gai đều mang theo sát khí.

“Không có, Du Chuẩn tổng cộng chỉ có ba lính đánh thuê là nữ, Pearl là người duy nhất đang ở căn cứ. Ngài Aulastine, ngài đến chọn vệ sĩ hay là chọn diễn viên đây?” Thiện Minh không khỏi châm chọc nói.

Aulastine khi nói chuyện với đám lính đánh thuê giết người không chớp mắt thì áp lực tâm lý cũng đã rất lớn, bị Thiện Minh nói như vậy lại càng thêm khấn trương.

Houshar đột nhiên nói: “Ta còn người có thể chọn.”

Tất cả mọi người nhìn hẩn.

Hổ Sa chỉ vào Thẩm Trường Trạch bên cạnh Thiện Minh, “Thằng nhóc.”

Điều này khiến mọi người ở đây đều ngẩn người.

Houshar nói: “Ngài mang nó theo, nói là ngài nhận nuôi, hợp lý đúng không?”

Aulastine có chút kích động nói: “Ngài Houshar, đừng đùa, sao tôi có thể để một đứa trẻ bảo vệ an toàn của mình, nói mới sáu, bảy tuổi.....”

Đứa nhỏ lạnh lùng nhìn hẩn một cái: “Mười tuổi.”

Houshar nói: “Nó được huấn luyện nhiều năm như vậy rồi, đã đến lúc nó có thể ra nhiệm vụ.”

Thiện Minh trầm mặc nhìn thằng bé, xác thực, lấy năng lực hiện tại của nó đã có thể chấp hành một vài nhiệm vụ vệ sĩ linh linh không khó khăn lắm, nhưng dù gì nó cũng vẫn là đứa nhóc, trong lòng Thiện Minh có vài phần khác thường, nhưng hẩn cũng không định ngăn cản.

Một ngày này cuối cùng cũng phải đến.

Al cũng nhìn Thẩm Trường Trạch một cái, “Đúng vậy, nó hẩn là có thể ra nhiệm vụ, để cho lần này trở thành lần đầu tiên đi.”

Aulastine vẫn không vui như cũ, “Ngài Houshar, ngài Maurell, xin các ngài đừng lấy tính mạng của tôi ra nói đùa, nó có thể làm cái gì?”

Houshar bĩu môi, vỗ nhẹ nhẹ lên lưng đứa nhỏ.

Đứa nhỏ dường như bị chạm vào chốt mở, nhảy dựng lên, cả người bắn lên từ mặt đất, đánh về phía vệ sĩ cách Aulastine gần nhất. Nó rút đao ra từ giữa không trung, gần như là trong thời gian không đến một cái nháy mắt, nó đã nhảy tới trên người người kia, dùng hai chân kẹp lấy cánh tay hẩn, một tay nắm tóc hẩn, mũi đao vừa lúc đứng dừng ở chỗ cách mắt vệ sĩ đó 3cm.

Ngoài người của Du Chuẩn, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Tốc độ của đứa nhỏ này quá nhanh, cộng thêm thân thể nó nhỏ, mục tiêu cực kì không rõ ràng, rất nhiều người cũng chưa phản ứng được làm thế nào mà nó giống như con khỉ treo được trên người một vệ sĩ cao tới 190cm.

Thiện Minh cả kinh.

Có lẽ những người khác của Du Chuẩn nghĩ rằng năng lực hiện tại của Thẩm Trường Trạch là do bọn họ ngày đêm huấn luyện ra, dần dần quên mất rằng thể lực của một đứa trẻ mười tuổi không thể cường điệu được như thế. Chỉ có Thiện Minh biết, trong thân thể đứa nhỏ này có một con quái vật đang ngủ say, sức bật của nó phi thường kinh người.

Mồ hôi trên trán Aulastine lại càng nhiều, “Được, được, vậy..... chọn nó.”

Thẩm Trường Trạch nhảy xuống khỏi người kia, “Tôi tên là Thẩm, tôi mười tuổi, không phải bảy tám tuổi.”

Đứa nhỏ châu Á thông thường nhìn qua nhỏ hơn trẻ con Âu Mỹ, nhưng bị người ta nói sáu bảy tuổi khiến nó cực kì mất hứng.

“Được, được, chào cậu.”

Thẩm Trường Trạch nhảy về bên cạnh Thiện Minh, thu hồi đao, chớp mắt hỏi, “Ba, thế nào?”

Thiện Minh ráng bĩu môi, “Cũng tạm.”

Đứa nhỏ hừ một tiếng, “Sớm muộn gì cũng vượt qua ba.”

Houshar đứng lên, “Như vậy cứ định thế đi, đến hôm dự tiệc ngài hãy mang Pearl và thằng nhóc tham dự, đến lúc đó nghe theo mệnh lệnh của Al, không thể tự mình tùy tiện hành động, lúc nào cũng phải giữ cảnh giác.” Những lời này đều là nói với đứa nhỏ lần đầu ra nhiệm vụ.

Đứa nhỏ nói: “Houshar, cho tôi cái kia đi.”

Houshar nhú mày nói: “Cái gì?”

Đứa nhỏ chỉ chỉ lên cổ hần.

Houshar nhắc huy hiệu binh sĩ trên cổ, ngón tay dày sờ lên bức tranh vẽ Du Chuẩn trên mặt trái tằm huy hiệu.

“Cho tôi huy hiệu binh sĩ đi.”

Houshar nói: “Bây giờ mày chưa có tư cách đeo nó lên, chỉ có chiến sĩ Du Chuẩn đủ tư cách mới xứng có được nó, nếu lần này mày có thể hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ cho mày huy hiệu binh sĩ.”

Đứa nhỏ nắm chặt nắm tay, nghiêm túc nói, “Nhất định tôi sẽ có được nó .”

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Máy bay trực thăng của công ty Jason Autari trực tiếp đưa mười bốn lính đánh thuê của Du Chuẩn tới Manhattan.

Nhìn cảnh đêm xa xỉ phồn hoa sau khi màn đêm buông xuống, tâm tình của các lính đánh thuê trên máy bay đều rất tốt, chỉ có đối tượng mà bọn họ phải bảo vệ thì lúc nào cũng là vẻ mặt ngưng trọng.

Đối với các lính đánh thuê mà nói, có thể được chấp hành nhiệm vụ ở một đô thị lớn ngập trong vàng son, so với việc xuyên qua một vùng đất lầy lội đầy châu chấu ruồi muỗi, ẩn nấp trong rừng nguyên sinh ẩm ướt lạnh lẽo, hành quân ở sa mạc khô cằn thiếu nước vân vân đủ các nơi có điều kiện tự nhiên ác liệt khác thì hưởng thụ hơn nhiều lắm. Nơi này có rượu ngon, có người đẹp, còn có phòng khách sạn thoải mái sạch sẽ xa hoa, hơn nữa nhiệm vụ bảo vệ cũng coi như là loại nhiệm vụ thoải mái nhất, dù sao bọn họ cũng chiếm thế chủ động.

Thiện Minh nhảy xuống khỏi máy bay nhìn thành phố lớn sáng trưng huy hoàng, không nói được một lời.

Al vỗ vỗ vai hần, “Nghĩ cái gì đấy?”

Thiện Minh nói: “Tôi đang nghĩ đợi nhiệm vụ kết thúc thì phải tìm ai đó đi theo mình, cả ngày phá phách với các anh, tôi sắp quên hết hương vị của phụ nữ rồi .”

Jobert hừ một tiếng, “Đó là vì chú mày quá kén, các cô gái chỗ Vera có gì không tốt, vừa đậm đà lại cũng rất tuyệt.”

Cách căn cứ của họ 5km là khu làng chơi lớn nhất chuyên phục vụ lính đánh thuê ngoại quốc của Colombia, Vera là má mì nổi tiếng nhất ở đó, năm nay đã gần bốn mươi, vẫn phong tao động lòng người như trước.

Trong phạm vi mấy chục dặm có ít nhất hơn một nghìn phạm nhân lưu vong đến từ các nơi trên thế giới đang đóng quân, giết chóc điên cuồng trên chiến trường kích thích bản năng thú tính của họ. Lúc nào cũng chiến đấu với những quân nhân cực hung cực ác, mỗi ngày dạo chơi bên lề sống chết càng làm cho tư tưởng của họ phải chịu áp lực lớn nhất, thú tính cuồng bạo muốn tàn sát bừa bãi trong cơ thể nếu không phát tiết trên chiến trường thì chỉ có thể phát tiết thông qua lượng huấn luyện thể lực siêu cường hoặc là ***. Khi họ nhận được khoản tiền thù lao cho sự bán mạng của mình, đánh bạc và chơi gái là trò giải trí họ thích nhất.

Trước đây Thiện Minh cũng có một cô nhân tình ở chỗ Vera, sau này cô gái kia lại lấy một lính đánh thuê, hai người rời khỏi chiến trường, đi sống một cuộc sống bình thường. Cái này nghe thì thấy thật sự là một câu chuyện tốt đẹp, chỉ khổ Thiện Minh, trước khi tìm được nhân tình mới thì chỉ có thể tiêu phí tinh lực lên việc bắt nạt Thẩm Trường Trạch gấp bội. Thiện Minh bĩu môi, “Fuck, điều duy nhất không tốt là tôi sợ các cô ấy có bệnh.”

“Ha ha ha, nếu tính toán dựa trên ba bốn nhiệm vụ hàng năm của chú mày, một năm chú mày có đến tám, chín tháng đi chơi với Tử Thần, thế mà lại sợ hãi cái loại AIDS phải mất mười mấy hai mươi năm mới có thể làm chú mày chết? Thằng ranh khôn kiếp mày chắc chắn không sống được đến cái lúc kia đâu, ha ha ha ha!”

Thiện Minh giơ ngón tay giữa về phía hắn, “Cút mẹ anh đi, chết trên chiến trường và chết trên giường bệnh là hai việc hoàn toàn khác nhau.”

Jobert liếm liếm môi, “Vây cũng đúng, nhưng mà vì các mỹ nhân của Manhattan, ta nhất định sẽ liều mình với tử thần.”

Al nói: “Các cậu dừng cả ngày nghĩ đến phụ nữ nữa, chúng ta tới chấp hành nhiệm vụ, không cần tôi phải nhắc nhở các cậu đấy chứ.”

“Lão đại, yên tâm đi, đương nhiên nhiệm vụ là số một. Ai, chỉ có lão đại không cảm thấy thống khổ thôi.”

“Đương nhiên, Al chỉ thích tiền, tiền chính là nữ thần thánh khiết nhất gọi cảm nhất trong cảm nhận của ông, ha ha ha ha.”

Tất cả mọi người cười ha ha.

Al vờ cả giận nói: “Thích tiền có gì không tốt, không có tiền thì làm thế nào mà nuôi sống đám đồ bỏ các cậu được!”

Lúc này Thẩm Trường Trạch chạy đến bên cạnh Al, “Lão đại, khi nhiệm vụ lần này chấm dứt, chú sẽ cho tôi tiền lương sao?”

Al cười nói: “Mày muốn tiền lương làm cái gì?”

Đứa nhỏ nghiêm túc nói, “Tôi muốn có súng của chính mình.”

“Tìm ba mày mà đòi ấy.”

Thẩm Trường Trạch lắc đầu, “Ba là một tên nghèo kiệt xác, tiền đem đi đánh bạc hết rồi.”

Thiện Minh hừ một tiếng, quay mặt đi chỗ khác.

Al nén cười, “Phải không, vậy mày cảm thấy mày trị giá bao nhiêu tiền?”

Đứa nhỏ không hề luống cuống chút nào, gằn từng tiếng rõ ràng, “Chú cho họ bao nhiêu thì cho tôi bấy nhiêu.”

“Hắc, dựa vào cái gì?” Al nghĩ cho mày chút tiền tiêu vặt đã là quá lắm rồi, trẻ con thì đòi tiền làm gì.

“Bởi vì tôi cũng chấp hành nhiệm vụ, chú phải công bằng với tôi.”

Người xung quanh bắt đầu ồn ào theo, “Lão đại anh cứ cho nó đi, nó cũng là một thành viên của quân đoàn mà.”

Al hí hóp nhìn Thẩm Trường Trạch, “Để ta nhìn thấy cống hiến của mày đi, chỉ có cống hiến vì nhiệm vụ như những người khác thì mày mới có tư cách được chia tiền thuê với họ.”

Máy bay dừng trên sân thượng cao nhất của công ti, trong phạm vi của tay súng bắn tỉa không có nơi nào cao hơn so với nơi này, bởi vậy công ti lựa chọn nghênh đón họ ở sân bay.

Lúc này là chín giờ tối, trên đường cực kỳ náo nhiệt, xe chống đạn đi xuyên qua khu vực phồn hoa náo nhiệt nhất của thành phố, đưa họ đến khách sạn.

Đoàn người hộ tống Aulastine từ thang máy chuyên dụng trong bãi đỗ xe ngầm đi lên trung tâm tầng 41 tầng cao nhất của tòa khách sạn này. Toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi, xem ra hành trình trước mắt của Aulastine cũng không bị tiết lộ.

Bọn họ đi vào, trước hết lục soát một lần trong mỗi góc phòng, lắp đặt cameras và hệ thống báo động. Cuối cùng phân phối nhiệm vụ, ba giờ thay ca một lần, mỗi ca ba người, đứng ở phòng khách bảo vệ cửa phòng, những người khác nghỉ ngơi.

Kỳ thật dưới sự trấn giữ nghiêm ngặt của họ, tỉ lệ bị tập kích ở khách sạn rất nhỏ, nguy hiểm chân chính là khi ra ngoài và kí hợp đồng giao hàng, may mà cách bữa tiệc của con gái Aulastine vẫn còn nửa tháng, ít nhất nửa tháng này bọn họ có thể thoải mái ăn uống.

Buổi tối khi Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch trực, đứa nhỏ ôm notebook gõ gõ, sau đó ngẩng đầu với Thiện Minh, “Ba, ba là đồ nghèo kiết, tài khoản của ba chỉ còn lại có 26 đôla rưỡi thôi.”

Thiện Minh không để ý chút nào nói, “Vậy thì sao, ta cũng không thiếu ăn uống.”

“Ba không có chút kế hoạch nào về vấn đề tiền nong của mình sao? Cầm tiền liền ăn uống cỡ bạc gái gú, ba như vậy về sau làm sao được?”

“Cái gì mà về sau làm sao được?”

“Về sau ấy, khi sau này ba già đi. Chẳng lẽ ba có thể làm lính đánh thuê cả đời sao, sẽ có lúc ba già đến độ không thể cầm súng nổi nữa.” Đứa nhỏ nghiêm túc nói.

Jobert ở một bên vụng trộm cười không ngừng.

“Có thể sống được đến lúc đó hay không cũng không biết, làm gì mà nghĩ xa thế?”

“Sao làm người lại có thể không nghĩ xa chứ, lỡ như ba sống được đến lúc đó thì sao? Với cái cách tiêu tiền như nước này của ba, đến lúc già thì có khi đến tiền hỗ trợ cũng không được nhận, bởi vì ba không có thân phận hợp pháp.”

Thiện Minh càng nghe càng không thoải mái, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, bây giờ thằng ranh này ngày nào cũng lấy một đồng đạo lý ra dạy dỗ hần, giống hệt ông cụ non. Thằng bé con ngày xưa bị hần ném sâu bọ lên đầu đều khóc oa oa chơi vui biết bao nhiêu, sao mà lớn nhanh thế chứ, thật là đáng ghét, “Lúc nào ta già thì mi nuôi ta, chứ không tự nhiên ta nuôi mi làm gì, được ăn được uống không phải làm việc như thế?”

Đứa nhỏ ngẩn người, nghiêm túc hỏi, “Ba nuôi con là để sau này ba già đi con lại nuôi ba sao?”

Thiện Minh gật đầu cho có.

Đứa nhỏ cả giận nói: “Vậy vì sao ba không thể đối tốt với con một chút, ba đối xử với con tệ như vậy, giỏi lắm thì sau này con cho ba vào viện dưỡng lão là xong.”

Thiện Minh véo mặt nó, “Mi bảo ai đi viện dưỡng lão? Hả?”

Đứa nhỏ vuốt làn da bị véo đến đỏ lên, than thở nói: “Trong tài khoản chỉ có 26 đôla, thật không biết ba sống như thế nào nữa!”

“Thúi lắm, ba mi muốn sống như thế nào thì sống thế đó, khi nào thì đến lượt mi dong dài, thằng nhóc con chưa dài lông này?”

Đứa nhỏ chỉ tiếc rên sất không thành thép nhìn hần một cái.

Hai tuần kế tiếp trôi qua bình an vô sự, rất nhanh đã tới ngày đi dự tiệc với Aulastine.

Từ sáng sớm, Al dẫn theo bốn người đi thăm dò hiện trường, cũng chiếm cứ các điểm cao của tay súng bắn tỉa, lại phái ba người đi xác nhận đường di chuyển của xe, quét dọn các chướng ngại có phần đáng ngờ.

Quản lý khách sạn tìm nhà tạo mẫu đến, lo chuyện trang phục cho Pearl và Thẩm Trường Trạch.

Jush và Cosky mặc Âu phục từ lâu đã không chạm tới vào, cả người trước sau không thoải mái, hai người cười nhạo đối phương một phen. Jush giật giật tay chân, cực kì lo lắng vừa nhắc chân thì ly quần sẽ rách ra. Hai người họ làm ra vẻ vệ sĩ bình thường, hộ tống Aulastine vào nhà. Thiện Minh thì mặc một bộ Âu phục trắng toát, đội mũ phớt, đóng vai lái xe.

Jobert phụ trách dẫn dắt những người còn lại ẩn nấp tiến vào bữa tiệc phụ trách an toàn, bọn họ một đám nhàn rỗi không có chuyện gì liền xem những người khác thay quần áo. Khi Thiện Minh mặc một thân Âu phục trắng toát chần chu đóng vai lái xe xuất hiện trước mặt bọn họ, tất cả mọi người bắt đầu huyết sắc bừng bừng.

Thiện Minh cao 184cm, ở trong đám quân nhân Âu Mỹ lưng hùm vai gấu thì có vẻ đơn bạc hơn một ít, nhưng cơ thịt rắn chắc mềm dẻo, sức bật rất mạnh, thân hình thon dài, đường cong hoàn mỹ, được bao bọc bởi bộ Âu phục làm thủ công theo yêu cầu, có vẻ cao ngất tuấn dật, diện mạo bất phàm. Gương mặt của hắn khi trưởng thành mang vẻ tuấn mỹ của người phương Đông, chẳng qua hàng năm luôn hung hãn dũng mãnh, diện mạo ở trên chiến trường lại không có bất kì ưu thế gì, đôi khi còn có thể vì có chút đặc điểm mà mang đến phiền toái, cho nên mọi người xung quanh rất ít khi để ý dung mạo của một người đàn ông. Nếu không phải cởi ra quân phục xanh thẫm, lau sạch máu me và lớp vẽ nguỵ trang trên mặt, mặc bộ quần áo sạch sẽ khéo léo như vậy, hầu như không ai ý thức được vẻ ngoài của Thiện Minh xinh đẹp đến thế nào.

Ryan chặc chặc khen ngợi, “Ồ hô, người đẹp Thiện, cậu như vậy thì có thể đi biểu diễn buổi tối ở Las Vegas đấy, tuyệt đối kiếm tiền hơn đi làm lính đánh thuê nhiều.”

Jobert làm càn cười to nói: “Có người chịu bỏ tiền ra bao nó không đây? Có hay không? Ta nghe con trai nó nói tài khoản của nó còn có 26 đôla Mỹ thôi, ha ha ha ha.”

Thiện Minh thấy họ lấy mình ra đùa cợt, có chút xấu hổ, vừa mở miệng thì lộ nguyên hình, “Cái đám chó nhà các người cứ nói mát đi, mặc cái đồ này vào tay chân chẳng biết phải buông kiểu gì, tôi cử động thế nào hả? Dựa vào, cái thằng mặc quần áo cho ta kia, mày lại đây!” Hắn chỉ vào nhà thiết kế đang lui vào góc tường, “Mày bắt ta mặc cái đồ này, ta để súng chỗ nào, để dao chỗ nào hả, không súng không dao thì mày để ta chạy trần truồng cho xong!” Thiện Minh tóm lấy áo nhà thiết kế, hung tợn trừng mắt nhìn hắn.

Nhà thiết kế đáng thương sợ tới mức đổ mồ hôi, “Là ngài Aulastine yêu cầu anh mặc như vậy, anh có thể để nó ở bên hông giống như trong phim cũng được.”

“Mày xem phim đến mức nước vào đầy đầu rồi, cái áo Tây bó eo thế này thì treo một khẩu Browning chỗ nào? Bảo mọi người ta dùng quần áo che súng sao?”

Jobert cười hì hì nói, “Chú mày đừng khó xử anh ta, xem túi quần có đủ lớn không đi.”

“Không đủ, chỉ có thể để ví tiền.”

“Thế thì là do các người suy xét không chu toàn, bây giờ còn đủ thời gian, mau sửa lại cho hắn đi, chúng ta tới là để bảo vệ ông chủ của các người, không có có hỏa lực thì làm việc kiểu gì?”

Thiện Minh cởi Âu phục ném vào mặt nhà thiết kế.

Lúc này, Thẩm Trường Trạch mặc quần áo đi ra, nhìn một cái liền thấy đôi chân dài bên trong quần Âu trắng toát của Thiện Minh, thân trên mặc áo sơ mi màu đen, ngoài vẻ hung ác trên mặt ra thì cả người nhìn trông khác vô cùng.

Đứa nhỏ nhìn hắn hồi lâu, sau đó chạy tới nói, “Ba à ba thật đẹp trai.”

Thiện Minh hừ một tiếng, thấy nó dùng keo xịt cổ định tóc thì lấy ngón tay lau, cứng rắn, vì thế ghét bỏ bầu môi.

Về mặt đứa nhỏ nhăn lại, trong lòng có chút khó chịu, nhìn lại bộ Âu phục nhỏ nhắn trên người mình, thấp giọng nói: “Ba, khó coi sao, bọn họ đều nói nhìn được.”

“Nhìn ngu phát ói.” Thiện Minh không quan tâm đến nó nữa, vẫn còn đang vì việc bị bọn Jobert cười nhạo và quần áo quá chật không thể giấu súng được mà khó chịu hết mức.

Đứa nhỏ nhăn môi, tức giận nói: “Ba mới nhìn ngu phát ói, ba mặc Âu phục xấu chết.” Nói xong xoay người chạy vào phòng thay quần áo.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Al báo với Thiện Minh là các tay súng bắn tỉa đã vào vị trí, các mái nhà có vị trí cao gần đó đều đã được dọn sạch, Thiện Minh dẫn dắt những người còn lại hộ tống Aulastine đi tới bữa tiệc.

Hai chiếc xe việt dã quân dụng được võ trang một trước một sau mở đường, Aulastine, Pearl và Thẩm Trường Trạch ngồi bên trong xe bọc thép chống đạn do Thiện Minh lái.

Dọc theo đường đi là thuận lợi ngoài sức tưởng tượng.

Đến khách sạn lớn cử hành bữa tiệc, ba chiếc xe đứng ở ngoài đại sảnh khách sạn, người trên hai chiếc xe trước sau đi xuống, vây quanh cửa xe mời Aulastine xuống xe.

Cho dù Al nói đã quét sạch các vị trí cao mà tay súng bắn tỉa cần chiếm cứ, nhưng bọn họ vẫn phải phòng bị xung quanh có người bắn lén. Dùng tầng tầng tường thịt để ngăn trở người cần bảo vệ với bên ngoài tuy rằng là một loại phương pháp hơi khó coi nhưng vô cùng thực dụng, sẽ làm kẻ đánh lén không thể nhắm vào, không thể nào xuống tay.

Nên biết rằng khi tay súng bắn tỉa bắn phát đầu tiên là phải có kết quả ngay, bởi vì sau phát đầu tiên thì bản thân sẽ bị đối phương phát hiện, tiến tới súng đạn thuốc nổ đều sẽ nhào tới chỗ hấn mà thăm hỏi. Thế nên này phát súng này phải thành công, bởi vì bắn xong phải chạy, trong tình huống không thể nhắm vào được như vậy, chắc chắn Aulastine sẽ an toàn.

Vì thế Aulastine thuận lợi đi vào đại sảnh tổ chức tiệc ở tầng hai khách sạn.

Thiện Minh đem xe tới bãi đỗ xe, lấy từ vali phía sau ra một vali nhỏ xách tay màu trắng bạc nhìn qua rất xa xỉ, bên trong tất cả đều là trang bị của hấn. Hấn ép vành mũ xuống, chuẩn bị ẩn nấp đi vào khách sạn hội hợp với những người khác.

Jush và Cosky làm vệ sĩ, chỉ có thể canh giữ ở cửa lớn, bọn họ khinh thường nhìn đám nhân viên bảo vệ bữa tiệc, cảm thấy bọn họ thật ngây ngô, một khi xuất hiện tình huống khẩn cấp thì khẳng định vô dụng.

Hai người tuần tra tân khách lui tới ở cửa lớn, tại đó còn có hai người của Du Chuẩn mặc trang phục giả làm tân khách, cùng nhau bảo vệ cánh cửa bình thường duy nhất để tiến vào bữa tiệc.

Aulastine kéo Pearl, dẫn Thẩm Trường Trạch đi vào hội trường.

Diện tích của hội trường rất lớn, ước chừng hơn bốn trăm mét vuông, vô cùng khí phái, tân khách tới có hơn một trăm người, nhiều người như vậy, bên trong có vài người không có ý tốt trả trộn vào cũng không phải việc khó.

Pearl mặc một bộ lễ phục thiết kế riêng cao cấp màu trắng sữa ngực thấp xẻ tà cao, cùng với làn da màu nâu và gương mặt tinh xảo của nàng, càng trở nên phong tình vạn chủng. Mà Thẩm Trường Trạch mặc một bộ Âu phục màu đen, cổ áo đeo một cái nơ màu đỏ, ánh mắt sáng rực im lặng nhìn quét qua đám người xung quanh, nhìn qua giống một quý ngài nhỏ bé lễ phép tao nhã, cực kì xinh đẹp và thu hút.

Con gái của Aulastine đến tiếp đón cha mình, có thể nhận ra được tình cảm giữa hai cha con cũng không tốt lắm, cô con gái khinh miệt nhìn Pearl, luôn chủ động tránh ra .

Aulastine thở dài, khởi động tinh thần bắt đầu tiến hành giao tiếp.

Gia tộc Aulastine là nhân vật nổi tiếng ở Manhattan, người đến gần hàn huyên với hấn gần như không hề ngừng lại, làm Pearl và Thẩm Trường Trạch đều có chút khó ứng phó, cười đến quai hàm đều cứng ngắc .

Pearl thừa dịp không có ai liền đến nói với Aulastine, “Như vậy không được, ngài mau tìm chỗ ngồi đi, đừng tiếp xúc với nhiều người như vậy, sẽ phân tán sự chú ý của tôi và đứa nhỏ.”

Aulastine gật gù đầu, đưa họ đi tìm vị trí ngồi xuống.

Pearl gầy gầy tóc, nhân cơ hội thử chỉnh bộ đầm đeo ở lỗ tai, nàng điều chỉnh sang chế độ đối thoại, nhẹ giọng nói: “Vào chỗ rồi chứ?”

Thiện Minh trả lời nàng rất nhanh, “Johor đang ở trong ống thông gió phía trên đầu hai người, Dan và Jeibili thì trả trộn vào đám nhân viên tạp vụ, em đến xem họ thế nào, anh và những người khác chia nhau kiểm tra ở phòng khách lầu hai và lầu ba.”

“Em nhìn thấy bọn Dan rồi, anh cho rằng họ sẽ xuống tay trong này sao?”

“Khó mà nói, nhưng ở nơi này có nhiều con tin như vậy, hơn nữa đều là người có uy tín ở New York, quả thật là một cơ hội tốt để xuống tay.”

Âm nhạc dừng, một nghị viên bắt đầu làm đại biểu khách quý lên phát biểu, hội trường trở nên im lặng, Pearl không nói gì nữa mà nói cho Thẩm Trường Trạch tắt cả kế hoạch bằng ánh mắt.

Đứa nhỏ ngồi trên ghế, lưng và thắt lưng thẳng tắp, mã tấu Thiện Minh đưa cho nó dán vào ngực, trong túi của nó và cả túi xách tay của Pearl đều có một khẩu súng lục hk4 bỏ túi. Món đồ chơi này bình thường họ không cần, dù sao tính năng cũng kém, lần này là để ứng phó tình huống trước mắt nên bảo công ty tìm cho họ, bởi vì không hay dùng đến, trong lòng hai người cũng không thấy hữu ích lắm.

Khiêu vũ bắt đầu rất nhanh, nhóm phụ nữ mặc váy hoa xoay chuyển làm các quý ngài quáng mắt, cảm xúc của mọi người nhiệt liệt mà sung sướng, nơi nơi tràn ngập hơi thở cao quý thời thượng. Đây chỉ là một buổi tiệc tối của xã hội thượng lưu nhìn qua rất bình thường, nhưng chỉ có đương sự biết, có lẽ đằng sau sự hoa lệ giả tạo này là sát khí đáng sợ đang ẩn giấu.

Tiệc tối tiến hành được hơn một giờ, sự tình không tưởng tượng nổi đã xảy ra.

Cái gọi là không tưởng tượng nổi, không phải là họ không đoán trước được quân phản chính phủ của Nigeria sẽ thừa dịp cơ hội lần này mà hành động, mà là không dự đoán được chúng lại nghênh ngang bê súng máy đi vào từ cửa chính của khách sạn, trực tiếp bắt người trong đại sảnh bữa tiệc làm con tin.

Mọi người trong Du Chuẩn đều là lính đánh thuê lão làng thân kinh bách chiến, cho dù là một lính mới non choẹt cũng biết trong tình huống các điểm đánh lén trên cao đã bị đối thủ chiếm lĩnh, như vậy tùy tiện tiến vào khách sạn bắt cóc con tin, kết quả cuối cùng khẳng định là thất bại. Vừa phải đề phòng kẻ địch đánh bất ngờ cứu con tin, vừa phải đề phòng khả năng bị tập kích từ bất kì phương nào, đây tuyệt đối là hành vi tìm chết, là điều tối kỵ nhất trong hành quân tác chiến. Xử lý tay súng bắn tĩa trước là một thường thức, nếu họ không đi tiêu diệt tay súng bắn tĩa trước, ngược lại nghênh ngang không coi ai ra gì muốn đi bắt cóc con tin, rốt cuộc là bọn phản động nào lại ngu ngốc đến mức không để cho mình đường lui?

Trừ phi..... Trừ phi bọn họ vốn đã không muốn sống đi ra ngoài.

Nhân số của những người đó khoảng trên dưới ba mươi, ở cửa đã bị bọn Cali bắn chết ba người, sau khi đi vào phòng tiệc thì dùng súng buộc những nhân vật nổi tiếng tụ tập vào giữa, ai không thuận theo thì lập tức bị một băng đạn bắn thành cái sàng, không có bất kì thương lượng đường sống nào.

Bốn người Jush, Cosky may mắn vì ở rìa sảnh lớn của khách sạn, bị coi là khách bình thường nên được buông tha. Họ vì không muốn gây chú ý, đi theo đường khác của đại sảnh chạy ra ngoài khách sạn, nhưng thừa dịp đám phản quân này không để ý, trốn ở phía sau bức màn lớn của đại sảnh, tùy thời hành động.

Lúc này, các lính đánh thuê có mặt đều ý thức được, bọn họ đụng phải một nhóm con chiên ngoan đạo, có thể vì tín ngưỡng mà không sợ cái chết, muốn biết sức mạnh của tôn giáo, cứ xem nhân số quân Mỹ tử vong ở Iraq vì bị ôm bom tự sát là có thể hiểu được.

Lấy ích lợi làm điểm xuất phát, lính đánh thuê không muốn nhất là phải đụng tới những người như vậy, bởi vì họ chiến đấu vì tiền, mà đối phương là vì lý tưởng. Vì bọn họ cho rằng tín ngưỡng cao thượng nhất chính là chiến tranh, bọn họ vốn không muốn sống, mỗi một lần ra chiến trường căn bản không nghĩ đến việc sống trở về, cho nên bọn họ dám không để cho chính mình một đường lui, đưa ra một phương thức tập kích làm Du Chuẩn bất ngờ.

Tình hình chiến đấu lập tức làm Du Chuẩn trở nên bị động.

Tại đại sảnh phòng tiệc, nhóm phản quân tập trung tâm khách tập trung ở trước cửa sổ, mà chính mình thì rời xa cửa sổ, phòng ngừa tay súng bắn tĩa bắn lén. Một người xem ra là thủ lĩnh khiêng một khẩu súng máy m249, món đồ chơi này có sức nặng và lực phản chấn đều phi thường kinh người, nếu một người đàn ông trưởng thành bình thường vác nó bắn, hơn nữa là sẽ bị lực phản chấn ném đi, nếu không phải người có thể hình và sức lực siêu việt hơn xa người thường thì căn bản không có cách nào khiêng nó chạy khắp nơi.

Hắn nhìn đám khách ngồi xõm cách trăm mét, mở miệng nói: “Ta tìm Bill Aulastine.”

Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng hướng về phía người Aulastine.

Aulastine sợ tới mức cả người phát run, nửa ngày không dám đứng lên.

Thủ lĩnh kia hướng tới một cái bàn tròn hội nghị khắc hoa của Italia bắn phá một trận, bắn cho vụn gỗ bay loạn, những phụ nữ nhất gan liền trực tiếp khóc lên.

“Ta tìm Bill Aulastine!” Thủ lĩnh nhún mạnh ngữ khí.

Pearl nhân lúc tiếng khóc che lấp liền nhỏ giọng mà lặn tới sau lưng Aulastine nói, “Đừng sợ.” Sau đó đẩy hẳn một cái.

Nếu những người này muốn giết Aulastine cho xong việc, trực tiếp giết sạch người trong đại sảnh là xong, dù sao bọn họ có chạy đằng trời, còn không bằng giết thêm vài nhà tư bản của đế quốc Mĩ họ oán hận nhất, nếu bọn họ chỉ tên Aulastine, tất nhiên là không muốn giết hẳn ngay tức khắc.

Aulastine run run rẩy rẩy đứng lên, xuyên qua đám người, đi ra ngoài.

Con gái của Aulastine khóc kêu một tiếng, “Ba ơi!”

Pearl trừng trắng mắt, trong lòng thâm mắng ngu ngốc.

Một phản quân bên cạnh cũng kéo con gái của Aulastine từ trong đám người ra.

Thủ lĩnh đập Aulastine một cú, dùng súng chĩa vào đầu hắn.

Aulastine phẫn nộ lấy tay đẩy nòng súng, “Không, không nên.”

Thủ lĩnh dùng ngôn ngữ của bọn họ nói gì đó, bên cạnh có một người lấy dây thừng trói Aulastine và con gái hắn lại với nhau, sau đó cảnh cáo mọi người không cho lộn xộn, tiếp đó mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng canh giữ đám con tin, không hề có bất cứ hành động gì.

Đây rõ ràng là đang chờ đàm điều kiện với chính phủ.

Bộ đàm trong tai Pearl truyền ra giọng của Thiện Minh, “Tìm kẻ khả nghi trong đám khách, nhưng không cần hành động thiếu suy nghĩ, nghe lệnh của anh.”

Trong các con tin của một vụ bắt cóc bình thường, kẻ phản động sẽ xếp vào một hai người của mình trong đám con tin, lấy làm lợi thế cuối cùng, tuy nhiên đối với đám phản quân đến từ châu Phi này thì rất khó khăn, bởi vì nhìn qua hơn một trăm vị khách thì người có làn da thâm màu không quá năm người, còn có hai người là phụ nữ trung niên mập mạp. Đương nhiên, không loại trừ khả năng bọn họ có hợp tác với người da trắng, dù sao ích lợi cũng là một nguồn động lực khổng lồ.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài khách sạn vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Cảnh sát đứng ngoài cửa khách sạn dùng loa khuếch đại âm thanh hô lớn, yêu cầu được nói chuyện với bọn phản động.

Thủ lĩnh kia liền nói ra điều kiện bọn họ đã sớm chuẩn bị tốt, quả nhiên là nhằm vào công ti Jason Autari, đầu tiên bọn họ yêu cầu công ti hủy bỏ hợp đồng vũ khí với chính phủ Nigeria, đưa hàng tới cảng để người của họ tiếp quản, tiếp theo bọn họ yêu cầu hai triệu đôla Mĩ tiền mặt, chuẩn bị tốt đặt trên xe để người của họ mang đi. Hắn nói hắn sẽ chia đôi số người ra để mang tiền và vũ khí tới cảng, những người khác ở lại khách sạn, đợi cho vũ khí, tiền mặt và người đều đã lên thuyền, bọn họ mới có thể thả con tin. Thủ lĩnh còn nói, từ giờ trở đi cứ qua một giờ sẽ bắn chết một con tin là người nổi tiếng, cho đến ngày hôm sau trước khi mặt trời mọc, nếu không thỏa mãn yêu cầu của họ, bọn họ sẽ cho nổ toàn bộ khách sạn.

Pearl nhìn đồng hồ, bây giờ là hơn mười giờ tối, cách lúc mặt trời mọc cũng chỉ còn khoảng sáu bảy giờ.

Rất nhiều người ở đại sảnh bữa tiệc đều thấp giọng khóc lên, Thẩm Trường Trạch khóc gọi mẹ một tiếng, sau đó lui vào trong lòng Pearl. Phản quân nhìn nó một cái, cũng không nghi ngờ một đứa nhỏ có gì lạ.

Pearl dựa vào góc tường, ôm nó vào trong ngực. Thẩm Trường Trạch không có tóc che, thiết bị truyền tin chỉ có thể nhét trong túi, bây giờ không cách nào lấy ra được, nó chôn đầu mình vào cổ nàng, thấp giọng nói: “Ba nói cái gì?”

Pearl vuốt đầu nó, làm bộ đang an ủi nó, dùng giọng cực nhỏ nói, “Bảo chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, bên trong con tin có lẽ có nội gián của phản quân, nói chúng ta để ý.”

Thẩm Trường Trạch nhỏ giọng nói, “Tôi cảm thấy khả năng này không lớn, những người này vốn không định sống rời đi, bọn họ làm việc không có kế hoạch, đơn giản thô bạo, giấu người của mình vào trong nhóm con tin là vì khi nhiệm vụ thất bại thì có thể tìm kiếm đường lui, nhưng bọn họ..... thoát nhìn không nghĩ tới đường lui. Theo như họ nói, một nửa số người ở lại khách sạn kia hầu như không có hi vọng sống sót.”

Pearl nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, “Có lý, nhưng chúng ta không thể sơ suất.”

Ngay lúc phản quân giằng co với cảnh sát, người trong đại sảnh sợ hãi bất an, Al và Thiện Minh đang ở ngoài định ra kế hoạch tác chiến.

Al thu được một ít tin tức của phản quân từ chỗ Jush và Cosky, ngoài mấy người ở cửa bị đám Cali giết, trong đại sảnh bữa tiệc đại khái có hai mươi bảy người, vũ khí hạng nặng chỉ có một súng máy m249, ở trong tay tên thủ lĩnh, ngoài ra còn có ak47. Căn cứ vào phán đoán của Jush khi nhặt được trên người một thi thể, đây là loại AK hay dùng nhất ở các vùng núi Rumani, món đồ chơi này chỉ có thể bắn thẳng vào ***g ngực, tính nhắm trúng rất kém, xem ra đám phản quân này chuẩn bị không đầy đủ, hơn nữa còn rất nghèo nàn. Tuy nhiên trên người họ treo không ít lựu đạn, có lẽ trong ba lô còn có những quả bom khác, nhưng vì thời gian khẩn cấp, Jush chưa kịp lấy ba lô của thi thể. Hiện giờ hắn và Cosky tránh ở chỗ nấp trong đại sảnh, tùy tiện di chuyển có nguy cơ bị phản quân canh giữ ở đại sảnh bữa tiệc ở lầu hai phát hiện.

Johor thì nằm sấp trên đường ống thông gió, hắn cách nhóm phản quân rất gần, nhưng phạm vi thị lực hữu hạn, hơn nữa hắn không dám lộn xộn, sợ làm ra động tĩnh, liền trực tiếp bị bắn thành cái sàng.

Cảnh sát đang đối thoại với phản quân, yêu cầu bọn họ không cần thương tổn con tin. Thiện Minh và Al mang người hội hợp ở lầu ba, tìm đường xuống phòng khách lầu hai mà không gây kinh động kẻ bắt cóc.

Từ lầu ba xuống lầu hai tổng cộng có ba con đường, một là thang máy, một là cửa thoát hiểm, còn một là cầu thang điêu khắc gỗ xa hoa rộng đến hai mét, dẫn tới chính giữa sảnh tiệc. Cái cuối cùng quá mức phô trương, chắc chắn không dùng được, nhưng thang máy và cửa thoát hiểm cũng đều đã bị phản quân phong tỏa.

Bởi vì đối tượng bọn họ phải bảo vệ là đối tượng mà phản quân giám thị chặt chẽ nhất, hơn nữa số lượng phản quân không ít, áp dụng phương pháp tập kích mạnh mẽ rất dễ dàng khiến kẻ bắt cóc chó cùng rứt giậu, giết chết Aulastine, cho nên ở lại trong khách sạn cơ bản chính là tử cục, phải nghĩ cách lừa hầu hết phản quân đi ra ngoài, còn lại thì giải quyết bằng đánh lén.

Vừa lúc này, người phụ trách của công ti cũng liên hệ với Al, Al trình bày kế hoạch của mình một lần, yêu cầu hắn thuyết phục chính phủ phối hợp, chuẩn bị tốt tiền và xe vận chuyển, dụ dỗ một nửa số kẻ bắt cóc lên xe.

Người phụ trách của công ti nghe xong kế hoạch của hắn, cảm thấy tập kích mạnh mẽ rất nguy hiểm, hắn yêu cầu bọn họ bảo đảm tính mạng an toàn cho những con tin khác.

Al phát hỏa, “Bảo đảm tính mạng an toàn cho những con tin khác là có ý gì?”

“Ở đây đều là người có uy tín ở New York, xảy ra vấn đề đều rất phiền toái.”

Al lạnh lùng nói: “Đây không nằm trong phạm vi nhiệm vụ của chúng tôi, chúng tôi chỉ phụ trách bảo vệ một mình Aulastine, không có trách nhiệm làm thiên sứ cứu vớt cả nhân loại.”

Người phụ trách rơi vào đường cùng cầu xin bọn họ phối hợp với cảnh sát giải cứu con tin. Bây giờ đặc công đang từ bên ngoài leo lên tiến vào khách sạn, nếu bọn họ có thể phối hợp, công ti đồng ý nâng cao tiền thuê, nếu không một khi công ti rơi vào khởi tố, bồi thường đến táng gia bại sản cũng không giải quyết nổi.

Al rơi vào đường cùng đành phải đáp ứng, chỉ có thể cùng Thiện Minh nghĩ kế hoạch khác.

Bởi vì vị trí bắn tỉa đã bị người của Du Chuẩn khống chế, đặc công Mĩ không phí quá nhiều công sức đã đi được vào khách sạn, đặc công lên đây có bảy tám người, bọn họ hội hợp ở lầu ba. Tuy rằng lần này cần hợp tác hành động, nhưng những đặc công này bận tâm bọn họ là lính đánh thuê, mà đám Thiện Minh lại không coi trọng cảnh sát Mĩ, không khí giữa hai bên cũng không tốt lắm.

Đội trưởng đội đặc công là một cựu bộ đội đặc chủng hơn bốn mươi tuổi, mũi khoằm như mỏ ưng, bộ dạng cực kì có khí thế, vừa lên đã muốn chỉ huy bọn Al.

Al không quan tâm hắn mà thông qua bộ đàm liên hệ với Pearl, Dan và Jeibili, yêu cầu bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, một khi nhận được mệnh lệnh thì phải toàn lực che giấu Aulastine rời xa họng súng của phản quân, lại bảo Jush và Cosky bọn họ nghĩ cách tiếp cận đại sảnh, chờ thời cơ hành động.

Bây giờ phiền toái là Jush không thể lấy được vũ khí hạng nặng, Jush là tay hỏa lực của họ, nhờ hình thể khổng lồ và sức mạnh kinh người mà luôn sắm vai người điều khiển hỏa lực. Hắn là người duy nhất có thể dùng súng máy Gatling sáu nòng để bắn phá mà không bị chấn đến bàn tay nứt toác chân răng chảy máu, bọn họ vô cùng cần một người như vậy đến áp chế súng máy của đối phương.

Đội trưởng đặc công nghe xong kế hoạch của bọn họ, cảm thấy có thể làm, vì thế chủ động đề cử một đội viên của hắn.

Mấy người nghĩ xong kế hoạch, liền bắt đầu phân phối nhân viên, những người phụ trách tập kích thang máy và cửa thoát hiểm đều đã vào vị trí.

Đội đặc công gắn camera siêu nhỏ vào đầu gậy buông từ lầu ba xuống bên ngoài cửa sổ lầu hai. Bởi vì mục tiêu nhỏ nên không ai phát hiện, bọn họ từ ngoài cửa sổ thấy được tình hình bên trong, con tin tất cả đều ngồi cuộn mình ở cạnh một góc bên song cửa sổ, phản quân có đứng cũng có ngồi, xem ra cảnh giác tính không thấp.

Rất nhanh đã hết một giờ, chính phủ chậm chạp không trả lời, thủ lĩnh phản quân kéo một người đàn ông trung niên trên mặt đất lên, đẩy ông ta ra cửa đại sảnh, “Đi.”

Người đàn ông kia sợ tới mức cứng người, giống như không hiểu mà nhìn hắn.

Hắn hô to một tiếng, “Đi !”

Người đàn ông nhanh chân bỏ chạy xuống thang lầu, chạy thục mạng ra cửa lớn, ngoài cửa cảnh sát hướng hắn hô to, “Nằm xuống!”

Nhưng đã quá trễ, một viên đạn xuyên qua đầu hắn, máu tươi nháy mắt phun tung toé trên thảm may thủ công sang quý, nhuộm màu vàng nhạt thanh nhã thành đỏ máu, sinh mệnh mới vừa còn sống kia nằm trên thảm co quắp vài cái, liền biến thành một khối thi thể.

Cảm xúc của tân khách càng thêm không khống chế được, sinh ra một trận rối loạn không nhỏ, khẩu súng của thủ lĩnh chỉ hướng bọn họ, bọn họ mới nhận xuống tiếng khóc kêu.

Thủ lĩnh hô lớn: “Một giờ.”

Aulastine đã sợ tới mức xanh cả mặt, tuy rằng tự hắn không hề ý thức được, nhưng hắn đã không ngừng liếc về phía Pearl.

Hành động của hắn cuối cùng cũng khiến cho thủ lĩnh chú ý, thủ lĩnh dùng nòng súng đẩy hắn, “Ngài Aulastine, ngài cứ nhìn về phía này hoài, có cái gì vậy?” Thủ lĩnh nhìn theo ánh mắt hắn, thấy được một mỹ nữ tuyệt sắc, và một đứa nhỏ sợ tới mức lui trong lòng nàng.

Thủ lĩnh nhượng cảm về phía Pearl, lập tức có người tiến lên kéo hai người trong đám người ra.

Trong lòng Pearl mắng to Aulastine là đồ ngu ngốc, đại đột hết thuốc chữa giống hệt con gái hắn. Có lẽ là nhiều năm sống qua kiếp lính đánh thuê làm nàng quên đi sợ hãi và ý lại, nàng đã quên rằng khi người thường kinh hách quá độ nhất định sẽ tìm kiếm cái gì hoặc người nào đó có thể cho mình cảm giác an toàn, khó trách Aulastine chỉ một mục nhìn nàng.

Thủ lĩnh nắm cầm Pearl, “Cô là ai?”

Pearl giả bộ sợ hãi, “Tôi là bạn gái ông ấy.”

“Còn thằng nhóc này?” Thủ lĩnh lật nghiêng đầu Thẩm Trường Trạch, nhận ra nó là người châu Á.

“Là đứa con ông ấy nhận nuôi.”

Thẩm Trường Trạch lập tức bỏ nhào vào người Aulastine, “Ba ơi!”

Tất cả mọi người sững sốt một giây, nhưng cũng không làm ra nhiều phản ứng.

Thủ lĩnh gọi người trói Pearl lại cùng với con gái của Aulastine, trói Pearl xong người nọ muốn tìm dây thừng trói Thẩm Trường Trạch. Thủ lĩnh khoát tay áo, một nụ cười mười phần khát máu, “Không cần, tiếp theo đến lượt nó.”

Thẩm Trường Trạch và Aulastine ngực dán ngực, nó nhanh chóng nói một câu “Đừng nhúc nhích” bên tai Aulastine. Aulastine là một người mập mạp, nhìn từ bên trái thì che hết Thẩm Trường Trạch, Thẩm Trường Trạch lặng lẽ đưa tay luồn vào Áo phục, lấy ra một con dao cùn cọt nhiều chức năng.

Bởi vì phản quân chiếm ưu thế, bọn họ trói Aulastine rất ẩu, buộc hai tay hắn vào trước ngực, vừa lúc Thẩm Trường Trạch lui trong lòng hắn, lặng lẽ cắt dây thừng của hắn, chỉ để lại vài đoạn dây còn gắn với nhau.

Aulastine cảm giác được động tác của nó nhưng không dám động đậy cũng không dám cúi đầu, sợ bị phản quân phát hiện.

Có con tin vừa bị bắn chết làm lời đe dọa, cuối cùng chính phủ cũng không thể không tạm thời đồng ý yêu cầu của phản quân. Bọn họ dựa theo yêu cầu đặt vũ khí và tiền mặt đã chuẩn bị tốt vào một chiếc xe bus, đồng thời bọn họ yêu cầu phản quân hãy tỏ ra thành ý, sau khi đồng bọn lên xe thì hãy phóng thích một số con tin.

Phản quân bắt đầu rút thăm, chỉ có một nửa trong số họ có thể mang theo mười con tin rời đi, tới cảng lên thuyền, mang theo đầy đủ chiến lợi phẩm trở về quốc gia của mình, những người còn lại vận mệnh gần như đã được định đoạt.

Mười ba người rút thăm rất nhanh, trên mặt những người không rút trúng mang theo kiên nghị và bất khuất, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng chịu chết.

Mười ba phản quân chọn lựa mười con tin, giúp bọn họ đi qua đại sảnh, lên ô tô. Pearl nhẹ nhàng thở ra, bởi vì con tin họ chọn lựa phần lớn là phụ nữ và người lớn tuổi, nếu là Dan hoặc Jeibili bị mang đi thì phiền toái.

Sau khi xe bus đi, phản quân thả bốn mươi con tin ra, đúng lúc Jeibili ở chính giữa đám con tin, không thể không đi theo bọn họ.

Trong nháy mắt ở đại sảnh đã thiếu đi một nửa số phản quân và một nửa số con tin, không gian rộng mở rất nhiều, mục tiêu bắn tỉa càng trở nên dễ tập trung.

Trong vô tuyến điện ở tai Pearl truyền đến giọng Thiện Minh, “Chú ý cửa sổ, súng nổ thì chạy tới mang Aulastine tới phòng khách, không cần đi đường lớn, mục tiêu quá lớn.” Pearl nhìn hướng Thẩm Trường Trạch và Dan để xác nhận mệnh lệnh bằng ánh mắt.

Thẩm Trường Trạch lặng lẽ cầm súng lục bỏ túi trong lòng, trong lòng bồn chồn hồi hộp, đây là lần đầu tiên nó chấp hành một nhiệm vụ chân chính, đối phó với kẻ địch chân chính. Có lẽ nó sẽ lập tức giết người, nó có thể bảo vệ tốt chủ thuê không, nó có thể xuất sắc giống ba hay không, tay đưa nhỏ hơi hơi có chút run rẩy.

Kẻ bắt cóc canh giữ cửa thoát hiểm bị vô thanh vô tức xử lý, đặc công cố ý tạo tiếng vang ở thang máy, lập tức hấp dẫn sự chú ý của đám phản quân còn lại.

Ngay tại lúc bọn họ muốn đi xem xét thang máy, đội trưởng đặc công ôm một khẩu súng máy tự động cải tiến Gatling m134, mặc áo chống đạn trực tiếp từ lầu ba hạ xuống cửa sổ lầu hai. Mỗi phút ba trăm phát liên tục căn bản không phải thứ người bình thường có thể thừa nhận, nhưng đội trưởng đặc công cao lớn uy

mảnh này lại cứ thế khiêng thứ đó đứng đối diện cách một lớp cửa thủy tinh với phản quân trong đại sảnh, bắt đầu tiến hành bắn phá điên cuồng.

Từ lúc Pearl nhìn thấy giày hành quân của đội trưởng thì đã quay lại đối diện với đám tân khách dùng khẩu hình gào lên bảo họ nằm sấp xuống.

Sự chú ý của nhóm phản quân đều bị tiếng súng ở thang máy hấp dẫn, chờ bọn họ phát hiện ra sự khác thường, tiếng súng đã nổ vang, đã có không ít người bị bắn ra mấy cái lỗ máu trên thân thể.

Những tân khách vốn đang ngồi xổm đều nằm sấp xuống đất, có người bị mảnh thủy tinh tạc đến kêu gào, nhưng không ai dám đứng lên.

Thẩm Trường Trạch cắt đứt dây thừng của Aulastine, đẩy hắn ngã xuống đất.

Người của Du Chuẩn và đặc công đột nhiên vọt ra từ các phương hướng của đại sảnh, vây toàn bộ phản quân vào giữa trung gian.

Thủ lĩnh phản quân biết đại thế đã mất, nghiêng người trên mặt đất, ý đồ nhắm họng súng vào Aulastine.

Thẩm Trường Trạch bắn một phát súng về phía hắn, phát súng này trúng vào cánh tay hắn, thủ lĩnh chịu đau lại một lần ý đồ nâng nòng súng lên, Thẩm Trường Trạch đã lấy tốc độ kinh người như một con mèo vọt tới trước mặt hắn, rút Nanh hổ bên hông ra, hô to một tiếng, một dao chém trúng cánh tay thủ lĩnh, cũng đá rơi súng máy trong tay hắn.

Máu từ động mạch nóng hằm hập văng lên mặt Thẩm Trường Trạch, trong lòng nó chỉ không ngừng run rẩy, nhưng đồng thời lại có một loại cảm giác đã tính đã phá tan nhà giam, hưng phấn được phóng thích triệt để.

Thủ lĩnh rút ra mã tấu trước ngực chém ra, đứa nhỏ ẩn đầu của hắn xuống lấy tay chống đỡ, lộn ngược ra sau một cái, nhảy tới trên lưng thủ lĩnh kia.

Không ai nghĩ rằng một đứa nhỏ sẽ có tốc độ và sức phản ứng nhanh như vậy, đầu mục kia muốn xoay người thì đã không kịp.

Trong nháy mắt khi đứa nhỏ giơ dao lên, ánh chớp lóe lên, nó chợt nhớ lại một lần kia gặp Jim trong rừng. Thời điểm đó, nó chính là vì chần chừ mà không đâm một dao này, làm hại chính mình thiếu chút nữa bị bóp chết.

Lần này..... Ánh mắt Thẩm Trường Trạch trở nên sâu thẳm lạnh khốc, nó hung hăng đâm một phát, đâm từ dưới lên trên vào phổi thủ lĩnh.

Một dao này đâm xuống, thủ lĩnh liền không thể động đậy. Mắt hắn mở to, không thể phát ra tiếng, lại không thể lập tức chết đi, chỉ có thể thống khổ quay cuồng trên mặt đất.

Đứa nhỏ nhìn thấy tuyệt vọng và thống khổ trong mắt hắn, trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Cũng may Pearl lên tiếng gọi nó tỉnh táo lại.

Pearl đã cởi được dây thừng, kéo Aulastine chạy theo hướng phòng khách, đại sảnh tiệc đã biến thành một lò sát sinh đầm máu, nơi nơi là phản quân bị giết và tân khách bị vạ lây.

Có một vài tân khách bình thường như ruồi bọ không đầu cũng đi theo phía sau bọn họ chạy tới phòng khách. Đó là một dấu hiệu tốt, cho dù phản quân còn năng lực bắn lén thì cũng rất khó nhắm vào Aulastine.

Hai người Du Chuẩn bọc kín đường lui, bọn họ thuận lợi chạy vào hành lang nhỏ hẹp tới phòng khách.

Dan kêu lên ở phía sau, “Lên tầng cao nhất, công ti phải trực thăng đến.”

Aulastine theo bản năng chạy tới thang máy.

Thẩm Trường Trạch chạy nhanh tới đẩy hắn, “Đi thang bộ!”

Aulastine run giọng nói: “Tòa nhà này có hơn ba mươi tầng!”

Thẩm Trường Trạch không cho hắn chen vào nói: “Thang bộ!”

Aulastine bị khí thể của nó trấn im, giúp con gái chạy theo hướng cửa thoát hiểm.

Phía sau họ còn theo hơn mười người khách, tất cả đều đem bọn họ làm còng cổ cứu mạng, chạy theo vào cửa thoát hiểm, bắt đầu đi thang bộ.

Những nhà tư bản này bình thường khuyết thiếu rèn luyện trầm trọng, cả đám mệt đến thở hồng hộc, Aulastine gần như là được Pearl và Thẩm Trường Trạch tha đi lên .

Càng lên cao tân khách bị bỏ lại càng nhiều, đến cuối cùng cũng chỉ còn lại vài người đàn ông tuổi trẻ lực tráng còn có thể đuổi kịp bọn họ.

Mắt thấy sẽ đi đến đỉnh tòa nhà, đột nhiên Thẩm Trường Trạch cảm thấy một trận tim đập nhanh quen thuộc, đây là một loại trực giác đối với nguy hiểm của nó. Vừa rồi nó vẫn bị vây ở chiến trường trải đầy sắt khí, nó có chút hoài nghi có phải mình vẫn chưa thoát khỏi trạng thái kia hay không, nhưng hần vẫn cảm thấy không thích hợp, nó quay đầu lại thật mạnh.

Chỉ thấy một người đàn ông da trắng đi ở phía sau họ đang lấy thứ gì đó trong ngực ra.

Vị trí họ bị vây vừa lúc ở khoảng giữa hai đoạn cầu thang, người đàn ông dưới lầu rất dễ dàng nhắm vào Aulastine, nhưng Thẩm Trường Trạch cũng không thể nhắm vào hần.

Pearl quay đầu vừa thấy, nhanh chóng bắn một phát súng về phía người đàn ông kia, nhưng vị trí của họ góc độ không tốt, phát súng này không trúng, chỉ chỉ làm cho bụi vữa trên tường bay loạn, người đàn ông kia lại bắn một phát súng về phía Aulastine.

Thẩm Trường Trạch đập Aulastine một cái, Aulastine lăn từ trên cầu thang xuống, viên đạn bay sát qua thân thể hần, để lại trên tường một lỗ đạn.

Thẩm Trường Trạch lăn qua vòng bảo hộ, nhờ thân thể thấp bé mà xuyên qua đám tân khách chướng mắt mà nhảy tới chỗ người đàn ông kia.

Nó ôm người nọ lăn xuống thang lầu, cầm lấy cổ tay người nọ hung hăng dúi xuống nền xi măng, ý đồ giật lấy súng của hần.

Không người này một bộ nhả nhận nhưng lại khó đối phó, phát tay dùng báng súng nện lên đầu Thẩm Trường Trạch.

Thái dương Thẩm Trường Trạch lập tức chảy máu, lại vẫn tiếp tục muốn đi đoạt súng của hần. Một tay hần nắm chặt súng, một tay định bóp cổ nó, hơn nữa còn quay cuồng không ngừng trên mặt đất cùng với thân thể đứa nhỏ.

Quay cuồng như vậy làm Perl thực sự không thể nhắm trúng.

Tay cầm mã tấu của đứa nhỏ đâm tới người đàn ông, hần bắt lấy cổ tay nó, mã tấu cách mắt hần chỉ khoảng bốn năm cm, hai người hung hăng cắn răng, điên cuồng mà phân cao thấp.

Người đàn ông nhấc chân hung hăng đá tới gáy Thẩm Trường Trạch, cảm giác được sau lưng có gió, đứa nhỏ xoay người lăn tới một bên, cũng một đá một cú vào bụng người đàn ông.

Súng lục của người đàn ông lại hướng vào Thẩm Trường Trạch một lần nữa, Thẩm Trường Trạch đá văng tay hần ra, thừa dịp trước ngực hần mở rộng, hung ác bổ vào trong lòng hần, Nanh hổ trong tay chuẩn xác cắm vào trái tim hần.

Toàn bộ quá trình cận chiến chỉ có hơn mười giây, người đàn ông kia đã nuốt xuống một hơi cuối cùng.

Tất cả mọi người khiếp đảm và sợ hãi nhìn đứa nhỏ mười tuổi này, vì thái độ bình tĩnh dũng mãnh trước cuộc cận chiến sinh tử, cùng với một đao quyết tuyệt cuối cùng của nó kia.

Thẩm Trường Trạch rút Nanh hổ ra, nhìn người kia ngã vào vũng máu, màu sắc đỏ tươi làm ánh mắt nó đau đốn, nhưng nó đã không còn cảm giác khẩn trương và áy náy khi giết người nữa. Nó run rẩy, bởi vì máu trong thân thể nó đang sôi trào, có một cơn thú tính cường liệt đang quay cuồng trong cơ thể nó. Nó không rõ đó là một loại cảm giác như thế nào, làm nó sợ hãi, lại.....

Đứa nhỏ cởi áo khoác Âu phục đã bị tàn phá không chịu nổi ra, cầm dao đi trở về cầu thang một lần nữa, liếc nhìn Pearl một cái.

Pearl sờ sờ đầu nó, híp mắt cười, “Cậu làm tốt lắm.”

Đứa nhỏ mím môi, nâng Aulastine ở dưới đất lên, “Đi mau.”

Aulastine cũng không dám để đứa nhỏ nâng chạy nữa, ánh mắt nhìn nó cũng có thay đổi.

Thiện Minh đợi mấy người theo đuôi bọn họ chạy lên qua cửa thoát hiểm, bọn họ đều bị thương chút ít, nhưng không quá nghiêm trọng.

Trên tầng cao nhất quả nhiên máy bay trực thăng của công ti đã hạ xuống, Thẩm Trường Trạch và Pearl kéo Aulastine chạy như điên về phía thang lợi và an toàn.

Đột nhiên, một chân đứa nhỏ dẫm lên một khối gạch trên mặt đất, khối đó hơi hơi lồm xuống dưới. Đây chỉ là một sự biến hóa cực kỳ nhỏ bé, nhưng trong lòng đứa nhỏ run lên một trận, bắt buộc cái chân đang muốn nâng lên của mình lại chậm rãi đè ép trở lại.

Pearl nhìn nó một cái, “Làm sao vậy?”

Đứa nhỏ nhìn thoáng qua dưới chân, nó không quá xác định, nhưng cảm giác kỳ quái này nó đã trải qua vài lần trong lúc diễn tập.

Trong nháy mắt trán đứa nhỏ đã đổ mồ hôi lạnh, nó nói: “Các người đi trước.”

Pearl đẩy Aulastine, “Lên máy bay.” Sau đó ngồi xổm xuống, nàng sờ sờ khối gạch dưới chân Thẩm Trường Trạch, cẩn thận dùng đầu ngón tay cảm giác, chỗ lồm xuống lộ ra một khe hở, không hẹp, vì ánh sáng quá mờ nên không thấy rõ bên trong là cái gì, nhưng dựa vào kinh nghiệm, Pearl có thể khẳng định dưới chân đứa nhỏ này là bom cảm ứng áp lực.

Loại này bom sẽ ở được khởi động trong nháy mắt khi có người dẫm lên, một khi nhắc chân thì lập tức bạo tạc. Thứ này chỉ có thể cảm ứng với áp lực được gây ra trên nó, trên chiến trường trước mắt không có bất cứ điều kiện gì có thể tính ra được một cái dẫm này của đứa nhỏ rốt cuộc đã gây ra áp lực cho thiết bị cảm ứng là bao nhiêu, cho nên không có thứ gì khác có thể thay thế, trong lòng Pearl hận nhảy vài cái, an ủi nó: “Đừng nhúc nhích, đừng sợ.”

Thẩm Trường Trạch nói: “Chị mau bảo Aulastine lên máy bay, đuổi hết bọn tân khách linh tinh xuống lầu, dưới lầu hẳn là đã an toàn.”

Lúc này Thiện Minh và đám người Đan cản phía sau cũng vọt đi lên, liếc một cái liền thấy cảnh tượng trước mắt.

Thẩm Trường Trạch quay đầu kêu lên: “Đừng tới đây !!”

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

“Đừng tới đây.”

Mấy người vừa mới bước vào tầng cao nhất đều dừng lại.

Thiện Minh nhìn thoáng qua liền hiểu được sao lại thế này, lúc ấy mồ hôi lạnh của hắn đã chảy ròng, hô to một tiếng, “Tất cả mọi người đứng ở tại chỗ đừng nhúc nhích !”

Nếu có người có thể bố trí một quả bom ở đường bay thì cũng có thể bố trí rất nhiều quả bom khác. Không có tân khách nào lỗ mãng dẫm phải, Thẩm Trường Trạch đúng lúc ý thức được bom tồn tại, nên nói là may mắn trong bất hạnh, nếu không một khi bạo tạc thì không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Các tân khách tán loạn xung quanh đều ngừng lại, khấn trương nhìn Thiện Minh.

Dan mang theo vài người khác bắt đầu dùng nòng súng chạm vào các khối gạch để kiểm tra, sau đó đưa các tân khách từng bước từng bước đi ra, để bọn họ yên tâm xuống lầu, cảnh sát đã đã không chế được khách sạn.

Thiện Minh nói với Pearl: “Để Aulastine đi trước, còn lại anh sẽ xử lý.”

Aulastine ngồi trên máy bay cấp bách muốn rời đi, hẳn quả thật không muốn ở lại nơi này thêm một giây nào nữa, hẳn đã rất sợ hãi.

Pearl thở dài một hơi: “Anh cần vài công cụ.”

“Anh sẽ bảo Dan giúp anh làm, em chuẩn bị dụng cụ chữa bệnh đi, anh nghĩ chúng ta sẽ đều bị thương đấy.”

Pearl lau mồ hôi trên mặt đứa nhỏ, nghiêm túc nhìn nó, “Tin tưởng ba của cậu.” Sau đó không hề do dự, lao xuống tầng dưới đi lấy trang bị của nòng.

Khi máy bay trực thăng cất cánh tạo thành một trận gió lớn, thổi trúng hai người khiến cả hai nhắm mắt lại, đứng cách nhau ba mét nhìn nhau.

Thiện Minh cũng dùng nòng súng thử bom, xác định mỗi khối dưới chân đều thực sự là bom, sau đó cẩn thận đi tới trước mặt Thẩm Trường Trạch.

Đứa nhỏ nhếch đôi môi, cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng hai tay nắm chặt của nó vẫn làm Thiện Minh nhận ra nó rất căng thẳng.

Thiện Minh vỗ vỗ mặt nó, “Đừng sợ.”

Đứa nhỏ lập tức tiếp lời, “Con không sợ.”

Thiện Minh ngồi xuống, lấy trong áo chống đạn ra một cái đèn pin nhỏ, để ánh sáng chiếu vào trong khe hở, cuối cùng hẳn cũng có thể xác định dưới chân Thẩm Trường Trạch là một quả bom cảm ứng áp lực được ngụy trang tỉ mỉ. Mặc dù nhìn từ bên ngoài thì khối bom nhỏ kích thước 8×8 này chỉ giống như một viên gạch bình thường, nhưng hơi ấn xuống một chút khe hở sẽ lộ ra dưới ánh sáng các dây dẫn phức tạp màu đỏ, xanh lá, xanh lam, vàng. Cho dù là một người bình thường hay xem phim hình sự cũng biết như vậy phía dưới một thiết bị phức tạp tinh vi như thế chắc chắn sẽ không phải là chốt mở của một cái hộp nhạc được.

Thiện Minh lấy kim công cụ trên lưng xuống, thật cẩn thận đưa kim lần theo khe hở của quả bom áp lực đi vào, nhận ra đó là một quả bom nhỏ k209 mà hiện đang lưu hành quốc tế, được làm rất tiên tiến, tinh vi và rất có uy lực.

Đây là thiết bị có tính sát thương cực kì thâm độc, tuy rằng uy lực của nó căn bản không hẳn là có tính trí mạng, nhưng bên ngoài quả bom lại lắp đặt thêm mấy trăm mảnh đạn hình thoi, sau khi cất vào thân thể người thì có thể chậm rãi chuyển động trong cơ thịt của người bị thương đang thống khổ giãy dụa.

Tưởng tượng như thế này, cánh tay trúng đạn, nhưng cuối cùng lại phát hiện mảnh đạn mắc ở chỗ khe hở xương bả vai, vết thương như vậy có thể làm cho bất cứ một bác sĩ ngoại khoa giàu kinh nghiệm nào cũng phải bó tay.

Thiện Minh hít vào một hơi thật sâu, dùng vô tuyến điện nói với Dan, “Đi chuẩn bị cho tôi dung dịch ngưng kết nở, mau lên!” (chả biết là cái dung dịch quái gì!!!)

Đứa nhỏ cúi đầu nhìn dây dẫn bốn màu phức tạp, tận lực bình tĩnh hỏi: “Không phải ba cần cắt dây dẫn sao? Ví dụ như chọn màu đỏ hay là màu lam.”

Thiện Minh mắng: “Về sau mi ít xem mấy cái phim ngu ngốc muốn ới kia đi, làm sao mà ta biết phải cắt dây nào, ta cũng không phải chuyên gia phá bom.”

“Vậy ba định thế nào? Con nên làm như thế nào?”

“Việc mi cần phải làm là cầm miệng mi lại, không chế được cái chân này của mi.”

Giữ nguyên một tư thế hơn mười phút, hẳn biết chắc chắn chân đứa nhỏ đã cứng ngắt, nhưng nó vẫn phải tiếp tục kiên trì.

Đứa nhỏ trầm mặc trong chốc lát, nói: “Ba ơi, quả bom này hẳn là không phải do quân Nigeria kia để lại.”

“Đúng vậy, những người đó trang bị thô lậu, hơn nữa không giống như người đã được huấn luyện, bố trí quả bom này tuyệt đối là một cao thủ, có thể bố trí bom áp lực tinh xảo hoàn mỹ như thế, ta nghĩ ít nhất phải là chuyên gia bom mìn chính quy.”

“Có khi nào là cái người da trắng ở cầu thang muốn giết Aulastine không?”

Thiện Minh nghĩ nghĩ, kết hợp với vài tin tức mà trước đó Neo đã nói cho bọn họ về bối cảnh của Jason Autari, hắn nói: “Rất có khả năng, có lẽ là đối thủ của ứng cử viên thống đốc bang New York được công ti kia ủng hộ.”

Ứng cử viên mà công ti Jason Autari ủng hộ là một người theo phái chủ chiến, đối với một công ti vũ khí mà nói thế giới không yên ổn, đất nước đi quản việc khắp nơi, như vậy bọn họ mới có thể thu lợi, tất nhiên là bất đồng chính kiến với đối thủ. Công ti đã đầu tư cho cuộc tranh cử này một khoản tiền lớn, chắc chắn đối phương cũng vậy, cho nên bọn họ đã cấu kết với quân phản chính phủ Nigeria, ngăn cản giao dịch vũ khí lần này, cũng đổ trách nhiệm để tân khách bị bắt cóc lên đầu công ti, trước giai đoạn tranh cử chắc chắn sẽ gây ra đả kích lớn cho ứng cử viên mà công ti ủng hộ.

Tuy rằng đây chỉ là Thiện Minh đoán vậy, chân tướng sự việc còn cần nhiều bằng chứng hơn, nhưng Thiện Minh cảm thấy hẳn đoán đúng đến tám chín phần mười. Nếu đây là sự thật, đám chính khách này thật đúng là chẳng phải loại tốt đẹp gì, một bên vì ích lợi mà không ngừng chào hàng vũ khí giết người với toàn thế giới, một bên vì ích lợi mà có thể không để ý sự an toàn của đồng bào mình, lòng người còn hiểm ác hơn so với trên chiến trường nhiều.

Mười phút sau sau, Đan lấy dung dịch ngưng kết Thiện Minh cần đến, hắn đưa đồ cho Thiện Minh xong liền trốn xuống tầng dưới, trước khi đi hắn nói cho Thiện Minh xe cứu thương đã ở tầng dưới, Pearl thì ở cửa thang máy.

Al mang người đi phục kích chiếc xe bus chở vũ khí, tiền mặt, 13 tên phản quân cùng với 10 tân khách kia, một mình hắn ở đây cũng không giúp được cái gì, thân phận của bọn họ quá mức đặc thù, cũng không thể xin chính phủ đưa đội phá bom đến hỗ trợ, bọn họ chỉ có thể tự mình giải quyết nguy cơ trước mắt.

Thiện Minh chậm rãi thở ra một hơi, siết chặt bình dung dịch ngưng kết kia, đưa cái vòi hình mỏ chim phun nhẹ qua khe hở vào trong quả bom cảm ứng áp lực, “Nghe đây, dung dịch ngưng kết có thể tạm thời làm đông cứng quả bom cảm ứng áp lực dưới chân mi, khi nào nghe thấy mệnh lệnh của ta thì lập tức ngửa ra sau, sau đó quay ngay sang trái.”

Thẩm Trường Trạch nhìn cái trán ướt mồ hôi của Thiện Minh, nhếch miệng lắc đầu, “Vây ba thì sao? Dung dịch ngưng kết chỉ có thể duy trì nhiều nhất hai ba giây, hơn nữa loại bom cảm ứng áp lực này hơn phân nửa là có thêm linh kiện phản đông cứng.”

Thiện Minh cúi đầu, ngón tay đụng đến vòi phun, thấp giọng nói: “Mi lại nhiều lời vô nghĩa rồi.” Nói xong không chút do dự đưa vòi phun của bình dung dịch ngưng kết vào khe hở của quả bom cảm ứng áp lực! Khi nhìn thấy dung dịch màu nâu xám bởi vì tiếp xúc không khí mà biến thành một màu đen, Thiện Minh hét lớn một tiếng: “Chạy !”

Ngoài dự kiến của Thiện Minh, Thẩm Trường Trạch cũng không hành động như hắn nói, mà là khó khăn nắm lấy bờ vai của hắn, dùng hết toàn lực hướng chính mình sang bể bơi lộ thiên ở sườn sau bên trái mà nhào tới.

Không kịp mắng chửi người, không kịp thay đổi hướng cơ thể của mình, thậm chí không kịp tự hỏi, Thiện Minh thuận thế ôm lấy đứa nhỏ, ngay tức khắc xông thẳng tới chỗ bể bơi.

Mảnh vụn trong quả bom bình thường khi tản ra đều là lấy đường chân trời làm cơ sở quay góc 35 độ để tung ra, trong hoàn cảnh trước mắt gần như không có cái gì để che chắn, nơi duy nhất có thể giảm thiểu thương tổn chính là cái bể bơi cách họ cũng không gần lắm kia.

Bom nổ ầm ầm, hơi nóng hòa với tia lửa đuổi theo chân họ đến tận đây, Thiện Minh cảm giác được mảnh đạn chui vào trong thịt đau đớn, hắn liều mạng ôm Thẩm Trường Trạch vào trong lòng, liều mạng quay cuồng, cuối cùng hai người cũng cùng nhau nhảy vào bể bơi.

Bọt nước vẩy ra, hai người cùng chìm xuống.

Cũng may chỗ họ rơi xuống hình như là khu cho trẻ con, còn nông hơn cả đầu gối Thiện Minh. Thắm Trường Trạch giãy dụa ngoi lên mặt nước, vừa ho khan vừa gọi Thiện Minh: “Ba ơi! Ba sao rồi?”

Thiện Minh biết một bên đùi và vùng bụng đã bị mảnh đạn đánh trúng, nhìn thoáng qua mặt nước bị máu tươi nhuộm đỏ, hấn khởi động thân trên, nhưng không dám lộn xộn thân dưới, tận lực để eo và chân của mình vẫn duy trì trạng thái giống như lúc ngã xuống, sợ mảnh vụn tán loạn.

Pearl và Dan đã chạy tới, Dan và Thắm Trường Trạch đưa Thiện Minh nâng ra khỏi bể bơi, Pearl cắt toang quần và áo sơmi của hấn, tiêm thuốc tê cho hấn, lấy mảnh đạn đi. Mặc dù nhìn qua Pearl rất chăm chú và bình tĩnh, có vẻ cũng không quá lo lắng, nhưng tâm Thắm Trường Trạch lại vụn xoắn thành một đoàn.

Nó rất vô dụng, cho dù là năm năm trước hay là bây giờ, cha nuôi của nó nhiều lần vì nó mà bị thương, kéo nó trở về từ ranh giới tử vong, nhưng nó lại không thể làm nổi chút gì vì hấn được.

Đứa nhỏ nhìn hơn mười chỗ bị mảnh đạn đánh trúng trông ghê người trên đùi Thiện Minh, máu tươi nhuộm đỏ ánh mắt nó.

Quá yếu..... Nó thật sự quá yếu, nó hận chính mình sao lại yếu như thế, lại vô dụng như thế, khi nào thì nó mới có thể bảo vệ người đàn ông này, mà không phải là nó lúc nào cũng cần người này bảo vệ!

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Sau khi máy bay trực thăng đưa Aulastine về thì quay lại đón bọn Thiện Minh, cũng mang đến đầy đủ thuốc và dụng cụ, Pearl phẫu thuật cho Thiện Minh trên máy bay, lấy ra phần lớn mảnh đạn. Sau khi trở lại khách sạn, Thiện Minh được an trí nghỉ ngơi ở trong một phòng khách.

Hơn ba giờ sáng, Al đã đưa người trở lại, nghe nói bọn họ đi theo chiếc xe kia đến cảng, người trên xe đã chuẩn bị dỡ hàng, đội đặc công thì còn đang thương lượng xem nên dùng cách gì giải cứu con tin trên xe. Al liền trực tiếp hạ lệnh bảo Cali bắn đạn chặn hướng vào xe.

Đặc công không ngăn cản kịp, hai quả đạn chặn vào xe buýt, đạn chặn gây ra một luồng sáng và sinh ra sóng cường độ cao, trong nháy mắt mọi người bên trong đều tê liệt, các kiến trúc bằng kính xung quanh đều vang lên tiếng vỡ nát, cửa kính của xe bus lại càng vỡ tung ra tung tóe.

Al chỉ phụ trách dựa theo công ti yêu cầu, bảo vệ tính mạng tân khách và vũ khí, hấn cũng không hứa hẹn nhất định là khỏe mạnh không thương tích, những người không gặp may trong xe này sẽ không thể nhìn được nghe được trong ít nhất hai ba tháng, hơn nữa có thể đã bị mảnh vỡ đâm thành con nhím, nhưng ít ra là còn mạng.

Đội đặc công thiếu chút nữa thì xung đột với bọn Al, cũng may công ti Jason Autari có thể lực khổng lồ trong giới chính trị, đám cảnh sát này cũng không thể làm gì họ được.

Al và nhóm đặc công hăng hái tiến lên, tiêu diệt toàn bộ phản quân chính phủ Nigeria còn ẩn nấp ở cảng, bắn chết, bắt sống, sự kiện bắt cóc lần này không chỉ giải quyết gọn gàng, hơn nữa còn cho phản quân sự dả kích cực lớn. Phản quân ở Mi hiện giờ đã không còn thể lực, không thể gây sóng gió gì khi công ti kí hợp đồng với chính phủ Nigeria nữa. Du Chuẩn lần này có thể nói chỉ cần vất vả một lần mà giải quyết được toàn bộ phiền toái.

Khi công ti sút đầu mẻ trán đối diện với chỉ trích khắp nơi, Du Chuẩn luôn ở khách sạn bảo vệ Aulastine và dưỡng thương.

Lần này bọn họ tổn thương cũng không lớn, bị thương nặng nhất là Jeibili bị đạn lạc đánh trúng vai và Thiện Minh bị mảnh đạn tạc thương.

Hai người này không tham gia nhiệm vụ gác đêm tiếp theo mà đều tự tại xa hoa trong khách phòng tĩnh dưỡng thân thể.

Đầu Thẩm Trường Trạch quấn băng gạc, phần tóc từ tai trái hướng lên trên bị cạo mất một ít để phòng ngừa nhiễm trùng. Kiểu tóc mà nhà thiết kế tỉ mỉ chỉnh sửa bây giờ bị hỏng hoàn toàn, Thiện Minh nhìn thấy liền cười nhạo nó, nói tóc của nó cũng giống hệt răng nó, khắp khềnh không đều.

Lúc đầu đứa nhỏ rất giận, nó bắt đầu thay răng từ năm bảy tuổi, Thiện Minh liền lấy chuyện nó thiếu răng ra trêu đùa nó, bây giờ răng nó đã thay hết rồi, Thiện Minh vẫn còn không đùa đủ. Nhưng khi nhìn thấy Thiện Minh nằm trên giường bao từng vòng từng vòng băng gạc trên đùi và eo, nó không tức giận nổi, nó cảm thấy thật khổ sở trong lòng, nó không muốn nhìn thấy Thiện Minh vì nó mà phải nằm ở trên giường.

Thiện Minh thấy nó hôm nay không phản ứng, không khỏi có chút nhàm chán, vỗ đầu của nó hỏi: “Làm sao vậy, phát ngốc gì đấy, đầu hỏng rồi hả?”

Đứa nhỏ ngẩng đầu nhìn Thiện Minh, nhỏ giọng nói: “Ba ơi, khi nào thì con có thể lợi hại giống như ba được?”

Thiện Minh nghĩ, khi nào mi biến thân thì khắc lợi hại hơn ta, đáng tiếc không thể nói ra, hừ hừ một tiếng, “Đời này mi không có cơ hội đâu.”

“Sẽ không , nhất định con sẽ lợi hại hơn ba, đến lúc đó con sẽ bảo vệ ba.”

Thiện Minh nhếch miệng cười, “Mi? Bảo vệ ta? Khẩu khí không nhỏ.”

“Là thật.” Đứa nhỏ nghiêm túc nhìn Thiện Minh, trong mắt tràn ngập kiên định, “Về sau con sẽ bảo vệ ba.”

Thiện Minh chế nhạo nói: “Đúng là nuôi mi không vô ích nhỉ, đi, sau khi nhiệm vụ lần này chấm dứt, ta cho mi thả lỏng vài ngày, mang mi đi trải nghiệm một chút, cho mi hiểu rõ cuộc sống của đàn ông là như thế nào.”

Đứa nhỏ không biết hần chỉ cái gì, nhưng là trực giác làm nó cảm thấy hình như không phải cái gì tốt, vừa định mở miệng hỏi thì bên ngoài có người gõ cửa.

Thẩm Trường Trạch ra mở cửa, là Jush, hần nói đội trưởng đặc công lần trước đến khách sạn, muốn gặp Al và Thiện Minh, bởi vì Thiện Minh bị, hành động không tiện, Al định đưa đội trưởng kia đến gặp hần.

Thiện Minh gật gật đầu, “Đi, các người ra ngoài trước, tôi thay quần áo.”

Vì thế Jush và Thẩm Trường Trạch đều đi ra ngoài.

Đứa nhỏ cũng không đi xa, chỉ đứng ở góc hành lang cách phòng Thiện Minh không xa, đợi đám người kia đi thì lại về xoa bóp thân thể cho Thiện Minh.

Đợi đại khái hơn hai mươi phút, nó nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, chỉ chốc lát sau, Al đưa một người đi ra khỏi phòng Thiện Minh, cũng đi tới chỗ Thẩm Trường Trạch, xem ra là muốn đi thang máy xuống lầu. Hai người đàm luận chuyện bọn phản quân, vừa lúc đối mặt với Thẩm Trường Trạch.

Trong nháy mắt khi đội trưởng nhìn thấy Thẩm Trường Trạch, ánh mắt hần, không, có lẽ không phải ánh mắt, là cảm nhận của hần, trực giác của hần, thần kinh của hần, đều bắt buộc hần tập trung lực chú ý của mình lên đứa bé trai da vàng này.

Đội trưởng nhìn thẳng bé kia, đột nhiên cảm giác được máu trong cơ thể bắt đầu sôi trào một cách không bình thường.

Thẩm Trường Trạch cũng đang chống lại ánh mắt của đội trưởng, nó cảm giác được trong thân thể có một sự rung động khó hiểu, thật giống như có cái gì đang kêu gọi nó, lôi kéo nó, làm nó cảm thấy người trước mắt này không giống bình thường, làm nó có cảm giác muốn tới gần. Nó lại không cảm giác được đây là địch hay là bạn, nhưng thực sự nó cảm thấy có cái gì đó đang triệu hồi nó, ngay từ phía đội trưởng đặc công cao lớn này.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tìm tòi nghiên cứu lẫn nhau, vị đội trưởng đặc công thân kinh bách chiến, dũng cảm không biết sợ hãi này chỉ cảm thấy cả người run rẩy, một luồng khí lạnh không cách nào hình dung đi một đường từ bàn chân kéo lên xương sống hần.

Hắn bắt đầu ý thức được đó là trực giác của động vật, đó là cảm giác đối với đồng loại, đó là sự kính sợ đối với sinh vật cường đại hơn mình!

Hắn không thể tin được chính mình lại cảm thấy sợ hãi một thằng nhóc mới có bảy tám tuổi, nhưng mà hai tay hắn run rẩy, hai chân dường như nhũn ra, và trên trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, đều tỏ rõ nội tâm của hắn đang sợ hãi.

Loại tình huống không thể tưởng tượng này, trước đây hắn chỉ từng gặp một lần, mà cảm giác chỉ có một cách giải thích duy nhất, chính là bản năng trong gien đang nói cho hắn, trong cơ thể đứa nhỏ trước mắt này đang chảy dòng máu long huyết thuần khiết hơn hắn nhiều lần!

Điều khiến cho đội trưởng kinh sợ là, đây là lần duy nhất trong đời hắn gặp một long huyết nhân vị thành niên. Một cơ thể không có đủ năng lực thích hợp tuyệt đối không thể chịu đựng được sự thống khổ do gien long huyết ăn mòn, thí nghiệm tuyệt đối không thể thành công trên cơ thể một đứa nhỏ, trừ phi..... trừ phi nó là do cơ thể mẹ sinh ra.

Đây là một sự kiện đáng sợ cỡ nào chứ, trước khi bác sĩ Phan Cơ lâm chung đã nói điều kiện tiên quyết để sinh ra được long huyết nhân thuần khiết hoàn mỹ là được sinh ra tự nhiên từ cơ thể mẹ. Vì muốn chứng thực suy nghĩ này, mấy vạn triệu đôla Mỹ đã được đầu tư, không đếm được số người thực nghiệm hi sinh, nhưng vẫn đều không thành công. Nếu đứa nhỏ trước mắt này chính là long huyết nhân thuần khiết hoàn mỹ trong truyền thuyết như lời bác sĩ Phan Cơ nói, như vậy sự tồn tại của đứa nhỏ, nói không chút khoa trương, sẽ thay đổi toàn bộ kết cấu thế giới!

Al nhận ra hắn khác thường, gọi hắn vài tiếng.

Lúc này đội trưởng mới hồi phục tinh thần, liếc mành che giấu cảm xúc của mình, nỗ lực khắc chế không để mình biểu hiện ra khác thường, hắn chỉ vào Thẩm Trường Trạch, “Sao ở đây lại có trẻ con?”

“Là con trai của Thiện.”

“Thiện? Nhìn hắn rất trẻ, lại có con lớn như vậy sao?”

Al nhíu mày, không đáp lại.

Đội trưởng biết mình hơi hơi nhiều, giữa bọn họ không có quan hệ hợp tác gì cả, nhiều nhất là đang lúc cần sự phối hợp của nhau một chút, Al quả thật không cần trả lời bất cứ vấn đề gì của hắn, cho dù là vì lễ phép. Đội trưởng vụng trộm bỏ bàn tay đang nắm chặt vào túi, áp chế cơn sóng mãnh liệt trong nội tâm, tận lực bình tĩnh đi vào thang máy.

Ánh mắt đứa nhỏ nhìn hắn rời đi, cho đến khi đội trưởng biến mất trong tầm mắt nó, nó mới thoát khỏi cái cảm giác không thở nổi này. Nó không biết vì sao nó lại cảm thấy có cảm giác cực kì đặc biệt về người kia, nhưng người kia khiến nó thực không thoải mái.

Al có vài phần nghi hoặc, hỏi: “Mày biết hắn?”

Đứa nhỏ lắc đầu.

Al nhún vai, không nghĩ nhiều, hắn đi qua vỗ lên đầu đứa nhỏ, “Lần này mày hoàn thành nhiệm vụ rất xuất sắc.”

Đứa nhỏ trừng to mắt, Al đã nhiều năm vẫn coi nó như người trong suốt giờ lại khích lệ nó, “Xuất, xuất sắc? Tôi, tôi đâm phải bom, còn làm ba tôi bị thương.”

“Mày tham dự tác chiến mà vẫn sống trở về, đối với một lính mới mà nói đã là thắng lợi lớn nhất rồi. Hơn nữa mày cũng hai lần thành công bảo vệ chủ thuê của chúng ta. Đợi cho nhiệm vụ lần này thuận lợi chấm dứt, ta sẽ cho mày phần tiền thuê thuộc về mày.”

Đứa nhỏ lộ ra vui sướng không che giấu.

Al, người trong mắt cơ bản chỉ có tiền, năm năm liền vẫn coi nó như người trong suốt, mà lại cho nó tiền thuê! Nó thật không biết nên hình dung sự hưng phấn của mình như thế nào! Có tiền, nó có thể đặt mua được vũ khí và trang bị của chính mình, nó phải tiết kiệm thật nhiều tiền, Thiện Minh tiêu tiền như nước,

nói không chừng có một ngày còn phải dựa vào mình nuôi. Sau đó, có lẽ có một ngày, nó có thể có cơ hội trở lại Trung Quốc, đi tìm cha mẹ không biết đang ở phương nào của mình.

“À, cảm ơn chú!” Đứa nhỏ cao hứng nở nụ cười.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Thẩm Trường Trạch đẩy cửa vào nhà, thấy Thiện Minh đang xem tivi, nó hỏi: “Ba ơi, vừa rồi là ai thế? Tôi làm cái gì?” Không biết vì sao, đối với sự xuất hiện của người kia, đứa nhỏ cảm thấy có chút bất an, nhưng quả thật là nó không biết người kia.

Thiện Minh không chút để ý nói, “Một thượng úy lực quân, là đội trưởng đặc công ngày hôm đó, muốn chúng ta hiệp trợ điều tra. Người tập kích Aulastine ở cửa thoát hiểm và cả vụ đặt bom quả nhiên là do đối thủ của người được công ti ủng hộ, tuy nhiên hiện giờ họ không có chứng cứ.”

Đứa nhỏ còn đang suy nghĩ đến ánh mắt mà đội trưởng đặc công kia nhìn nó, lúc này mới phục hồi tinh thần, đi tới xốc chăn của Thiện Minh lên, “Ba ơi, đổi thuốc đi.”

Thiện Minh đang xem tin tức, “Ừ” một tiếng.

Bởi vì một bên đùi và eo của hắn bị thương, mấy ngày nay để cho tiện thì vẫn để mông trần, lật chăn lên thì phía dưới là một mảnh trần trụi.

Tuy rằng hắn và Pearl đã nhìn cơ thể trần trụi của nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng hắn vẫn không muốn giống như kẻ tàn phế nằm một chỗ để phụ nữ đổi thuốc cho mình, vì thế hắn để đứa nhỏ đổi giúp hắn.

Lúc này dựa vào trình độ vết thương mà nói thì không thể tính rất nặng, nhưng miệng vết thương lại rất nhiều, sâu cạn không giống nhau, có cái chỉ hơi rách da một chút, có chỗ thì mảnh đạn ba bốn li trực tiếp cắm vào trong thịt, miệng vết thương lớn nhỏ bên trái thân thể có đến mười đến chỗ, có đau đến khó nhìn, có ngứa ngáy không chịu nổi. Thiện Minh tuy rằng không lên tiếng, nhưng mấy ngày nay khó chịu chỉ có chính hắn biết.

Đứa nhỏ bóc băng gạc của hắn thật cẩn thận, nhìn cặp đùi thon dài trải rộng từng khối từng khối vết máu, trong lòng nó không ngừng bị đè nén, đôi mắt chưa xót không thôi.

Khi bóc băng gạc có chạm đến miệng vết thương, Thiện Minh khẽ hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm vào cái bình thủy tinh lớn đầy nước, nhưng thái dương hắn thì đã toát ra đầy mồ hôi.

Thẩm Trường Trạch lấy bàn tay nhỏ sờ lên chỗ da nguyên lành của Thiện Minh, dường như muốn trấn an hắn, nhưng cũng biết làm như vậy chỉ là phí công, nó cắn răng nói: “Ba ơi, để con thổi cho ba, thổi sẽ không đau nữa.” Nói xong cúi xuống tìm một vết thương cực kỳ sâu trên đùi mà thổi.

Miệng vết thương đang khép lại, vốn vừa ngứa vừa đau, làn hơi thổi phù phù nhẹ chẳng những không giảm bớt đau đớn, ngược lại làm Thiện Minh càng thêm không được tự nhiên, hắn không kiên nhẫn nói: “Mau đổi thuốc đi, thổi cái gì mà thổi, đừng có giống trẻ con như vậy.” Nói xong hắn mới phản ứng được đây quả thật là một đứa trẻ, nhưng hắn cũng lười sửa lại.

Thẩm Trường Trạch mở hòm thuốc ra, lấy thuốc bột, bắt đầu tỉ mỉ đổi thuốc cho từng vết thương của Thiện Minh, băng bó, cuối cùng quấn đùi và eo của hắn hết như quấn xác ướp.

Đổi xong thuốc, Thiện Minh nhẹ nhàng thở ra, điều hòa có hơi lạnh, hắn giật giật đầu ngón chân, nói, “Chán.”

Nói một tiếng mà đứa nhỏ không phản ứng, Thiện Minh quay đầu thì thấy đứa nhỏ đang trực tiếp nhìn trần trụi vào Thiện tiểu đệ, trong mắt có vài phần hiếu kỳ, vài phần chờ mong, ánh mắt chớp chớp liên hồi. (Chớp cái gì đấy hả em =]]]]]]]]]]))

Thiện Minh nhú mày, tính ra thì đứa nhỏ này cũng đã mười tuổi, nên phát dục, nếu là bé trai bình thường, hẳn cũng kém không nhiều lắm là bắt đầu từ tuổi này sẽ cùng những đứa bạn cùng tuổi học hỏi một ít thứ loạn thất bát tao gì đó.

Đáng tiếc qua nhiều năm như vậy nó cũng không có bạn cùng tuổi, phỏng chừng có rất nhiều chuyện còn không hiểu biết chút gì cả.

Thiện Minh thật sự là không có kinh nghiệm nuôi con, cũng không biết làm một người cha thì nên chỉ bảo chính xác bài học vỡ lòng về *** cho con trai như thế nào, hẳn chỉ có thể vỗ lên đầu đứa nhỏ, “Nhìn cái gì đấy?”

Mặt Thẩm Trường Trạch xoay một cái liền đỏ, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt có vài phần bối rối. Nó cảm thấy có chút xấu hổ, tuy rằng nó còn không giải thích được vì sao lại xấu hổ.

Thiện Minh chọn chọn mi, “Mi đã phát dục chưa?”

“A?”

“Hắn là phát dục rồi đi?” Thiện Minh nói xong thì đi kéo quần nó.

Đứa nhỏ vội vã nhảy ra, vô thức nhìn hắn.

“Trốn cái gì hử, để ta xem xem, nếu mi bắt đầu phát dục, ta bảo Pearl dạy cho mi bài học tốt nhất về sinh lý.”

Đứa nhỏ lắc đầu, mặt càng đỏ hơn.

“Đừng có cãi, mi cho là Pearl muốn đi nhìn cái củ cải của mi sao, mi đến tuổi thì phải học tập tri thức cần thiết, miễn cho về sau thấy gái là lại nhào lên, thực dễ dàng hỏng việc.”

Thẩm Trường Trạch không hiểu lắm lời hắn nói, nhưng trong tiềm thức chính là không muốn để Thiện Minh cởi quần nó.

Thiện Minh không ngờ thằng nhóc lại phiền toái như vậy, lúc hắn vừa mới phát dục, đồ khốn Al ngày nào cũng lấy đại điều Âu Mỹ ra kích thích hắn, còn đòi thi với hắn xem ai tiểu xa hơn, hẳn cũng có cảm thấy ngưỡng ngưỡng đâu. (Bạn Al này cũng dễ thương ghê ấy chứ ~)

Hắn gọi hai lần, đứa nhỏ lại càng lui về phía sau, cuối cùng Thiện Minh phát hỏa, “Lại đây!”

Thẩm Trường Trạch trong lòng luôn sợ hắn, đã quen với việc phục tùng hắn, vì thế đành phải run run rẩy rẩy lại gần.

Thiện Minh kéo quần nó xuống dưới, nhìn thân dưới trơn mềm rũ rượi của nó, nhin không được cười một cái.

Đứa nhỏ có chút xấu hổ, định mặc quần.

“Aizzz, đừng nhúc nhích.” Thiện Minh nhìn kỹ, “Được lắm, hình dạng rất tốt. Bảo Pearl cho mi thêm một ít đồ ăn, bình thường ăn nhiều một chút đi, về sau trưởng thành sử dụng cho sướng.”

Thẩm Trường Trạch chỉ chỉ Thiện Minh, “Sẽ dài ra được như vậy sao?”

Thiện Minh nhìn cái của mình, trên mặt có vài phần kiêu ngạo, “Cái này thì khó nói.”

Đứa nhỏ nhìn trân trân vào da thịt trắng nõn trên đùi trong của Thiện Minh, cảm thấy mặt mình sắp thiêu cháy.

Thiện Minh dưỡng thương một tuần, cuối cùng cũng có thể xuống giường.

Lại qua vài ngày, nhiệm vụ thuận lợi kết thúc. Thiện Minh và Jeibili bị thương trong lần bảo vệ Aulastine hôm đó không đi, nhưng toàn bộ quá trình rất thuận lợi, vũ khí cũng rời bến thành công.

Công ti rất sòng phẳng mà trả nốt phần tiền còn lại.

Al gửi tiền vào tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ của từng thành viên một, hắn còn cố ý mở một tài khoản cho đứa nhỏ. Đứa nhỏ nhìn một trăm vạn đôla Mỹ trong tài khoản của mình, trong lòng không ngừng nhảy nhót.

Thiện Minh tỉnh dưỡng hơn nửa tháng, thương thế cơ bản đã rất tốt, lại bắt đầu vui vẻ. Hắn ước lượng số tiền trong tay, vỗ đầu Thẩm Trường Trạch nói, “Nhiều tiền vậy có phải không biết xài như thế nào không, đi, mang mi đi vui vẻ một chút.”

Đứa nhỏ cái hiểu cái không nhìn hắn, “Con mới đặt trên mạng một khẩu m14 cải tiến.”

“Gấp cái gì chứ, kết thúc nhiệm vụ là thời gian thả lỏng và hưởng lạc.” Thiện Minh và những người khác đều lộ ra nụ cười ăn ý.

Công ti vì cảm tạ bọn họ, cố ý dùng máy bay trực thăng đưa mấy người muốn đi “vui vẻ” đến Las Vegas.

Sau khi đến nơi, đam mê của mọi người không giống nhau, liền phân nhau ra mà hành động .

Al chui đầu vào sòng bạc, Jobert đi thẳng đến làng chơi, còn Thiện Minh thì cảm thấy xem đứa nhỏ nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ gì cũng rất thú vị, hắn cũng không thiếu thời gian, đêm còn rất dài, hắn liền mang đứa nhỏ đi chơi khắp nơi.

Thẩm Trường Trạch từ nhỏ cũng rất ít khi ra ngoài, trước khi gặp được Thiện Minh, toàn bộ thế giới của nó phẳng phất chính là tòa biệt thự xây dựng trong núi kia, cùng với cha mẹ thỉnh thoảng sẽ đến thăm nó. Sau khi bị Thiện Minh nhốt về thì hàng năm đều làm bạn với vũ khí làm bạn, chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài căn cứ, New York phồn hoa và Las Vegas xa xỉ đều khiến nó mới mẻ không thôi.

“Ba ơi ba ơi, ba xem này, ba xem này, giống như đám mây treo trên đỉnh vậy.”

“Ba ơi, này này, bọn họ đang biểu diễn cái gì?”

“Ba ơi, người kia bảo chúng ta đi tới kia, vì sao hắn lại cầm thìa vậy, ai nha cái thìa cong rồi!”

Thẩm Trường Trạch hưng phấn kéo tay Thiện Minh, một đường đi một đường nói, hoàn toàn không có bộ dạng ông cụ non gần đây nữa, không tự giác mà lộ ra vẻ mặt ngây thơ và hiếu kỳ của trẻ con.

Đứa nhỏ uống một cốc CocaCola còn cao hơn mặt nó xong, cả người càng thêm tinh lực dư thừa, còn muốn tiếp tục đi chơi tiếp.

Đồng thời Thiện Minh cũng nhìn thấy một sòng bạc, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, hắn không muốn đi dạo, “Để mai đi tiếp, ta mang đi sòng bạc chơi đi.”

Hắn mang đứa nhỏ đến gần một sòng bạc, bảo vệ ở cửa nghĩ hắn là khách mới không biết luật, khách khí nói với hắn, “Thưa ngài, trẻ con không thể vào.”

Thiện Minh đưa tay vào túi tiền, mở ra trước mắt hắn.

Bảo vệ kia thấy trong túi đầy những gói tiền to, nói với hắn, “Thưa ngài, xin theo tôi đi vào phòng VIP.”

Thiện Minh dẫn đứa nhỏ nghênh ngang theo hắn đi vào.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Thẩm Trường Trạch ngồi bên cạnh Thiện Minh, ăn kem hết cái này đến cái khác, trơ mắt nhìn Thiện Minh chỉ trong hai giờ biến một trăm vạn đôla Mỹ biến thành bảy trăm vạn, sau đó lại dùng không đến một giờ thua sạch.

Đứa nhỏ xem đến cuối cùng thì ánh mắt đều trắng dã, chocolate tan chảy hết xuống đất mà cũng không phát hiện ra.

Sau khi thua hết, bộ dạng Thiện Minh nhìn qua rất đã nghiền, lười biếng duỗi eo, vỗ vỗ nó, “Đi thôi.”

Đứa nhỏ kéo hắn, “Ba à, tiền của ba hết rồi .”

Thiện Minh dường như đã rất quen với chuyện này, “Đúng vậy, hôm nay vận may không tốt.”

“Vậy một chuyện này không phải ba làm không công, bị thương vô ích sao?”

“Tiền lời thì phải tiêu, không tiêu thì để lại làm gì, để lại cho con cháu à? Với lại, ta không có vương bận, tiền để lại cho ai? Nói không chừng tí nữa có hòn đá từ trên trời rơi xuống, đè chết ta cũng nên.”

Không có vương bận? Đứa nhỏ bị câu không có vương bận kia của hần hung hăng đâm một phát, cái gì gọi là không có vương bận, chính là cho dù hần chết cũng sẽ không có bất kì lưu luyến gì với thế gian này, bởi vì hần không quan tâm đến ai cả.

Vậy nó là gì?

Đứa nhỏ áp chế oán giận trong lòng, “Vì sao ba phải nghĩ như vậy, vì sao ba lại làm lính đánh thuê, không phải vì kiếm tiền sao?”

Thiện Minh hí mắt nhìn ánh đèn nê ông phía xa xa, “Không phải, ta làm lính đánh thuê là vì người nhật được ta là lính đánh thuê, với lại đi đâu mà tìm được cuộc sống kích thích đã nghiện như thế chứ.”

Đứa nhỏ nhếch miệng, “Cuộc sống như vậy thì có ý nghĩa gì, chẳng lẽ ba thật sự muốn làm cả đời?”

“Ta không muốn làm cả đời, kết cục tốt nhất của ta chính là ngày nào đó chết trong tay kẻ địch.” Thiện Minh nói cực kì thoải mái, giống như đang nói về cuộc sống của người khác vậy.

Đứa nhỏ kêu lên: “Ba không thể chết được !”

Thiện Minh nhìn nó một cái, cười nhạo nói: “Mi cho là muốn không chết thì có thể không chết sao, tốt nhất cứ nắm chặt ngày hôm nay mà sống cho thống khoái đi. Đi nào, cho mi hưởng thụ sự khoái hoạt của đàn ông sớm một chút .”

“Ba còn muốn đi nơi nào? Ba đâu còn tiền .”

Thiện Minh nhếch miệng cười, “Không phải mi mang theo tiền sao?”

Đứa nhỏ giữ chặt túi tiền, đề phòng nhìn hần.

Thẩm Trường Trạch đơn thuần cho rằng Thiện Minh muốn lấy tiền của nó tiếp tục đánh bạc, nhưng không ngờ tình huống so với nó nghĩ còn hồng бет hơn, Thiện Minh muốn lấy tiền của nó đi chơi gái.....

Mang theo một đứa nhỏ mười tuổi đi chơi gái, ngay cả đám phụ nữ thân kinh bách chiến nước Mĩ còn không chấp nhận được, nhìn đứa nhỏ đang không hiểu gì cả với vẻ mặt tràn ngập đồng tình. (Anh, anh quả là người cha mất nết mà!!!!!!)

Thiện Minh mở hai bình rượu, ngồi ở một góc sô pha tán tỉnh người đẹp đang ngồi trên người lấy bộ ngực cạo trên mặt hần. Đứa nhỏ thì nép vào một góc khác, ánh mắt nhìn Thiện Minh tràn ngập phần nộ.

Nó không rõ người phụ nữ này có cái gì tốt, so với Pearl còn không xinh đẹp bằng, cho dù nó còn rất ngây thơ với ***, nhưng khi nhìn thấy hai người ôm nhau nó liền cảm thấy ghê tởm. Nó rất muốn đập người phụ nữ kia ra khỏi người ba nó!

Người phụ nữ tuổi hơi lớn một chút cảm thấy Thẩm Trường Trạch rất khả ái, nhịn không được muốn chọc ghẹo nó, liền lấy CocaCola cho nó uống.

Thẩm Trường Trạch quay sang, hung hăng liếc một cái, ánh mắt kia vừa hung ác vừa sắc bén, làm người phụ nữ kia sợ tới mức run tay, CocaCola thiếu chút nữa thì rơi xuống đất, cô thật sự không có cách nào khác tưởng tượng một đứa trẻ lại có ánh mắt như vậy.

Thiện Minh đang cao hứng, khuôn mặt tươi cười kia nào có thấy vẻ u oán của thằng nhóc, không kiêng nể gì mà hưởng thụ cuộc sống của hần.

Thẩm Trường Trạch nhìn Thiện Minh lấy bàn tay luôn ôm nó ngủ đi ôm một người phụ nữ xa lạ, thậm chí so với khi ôm nó còn vô cùng thân thiết ôn nhu hơn nhiều. Nội tâm nó phần nộ giống như đập chứa nước đang chặn dòng chảy, nhanh chóng dâng cao, lại dâng cao hơn nữa.

Nó cảm thấy Thiện Minh thật quá đáng, cầm tiền của nó đi chơi gái, còn thân mật với một người phụ nữ xa lạ như vậy, còn ở trước mặt nó nói mình không có gì vướng bận. (lần đầu em biết ghen, tèn tén tén)

Cho dù không phải thân sinh, nhưng mình cũng đã gọi Thiện Minh là “ba” nhiều năm như vậy, vì cái gì hắn có thể nói hắn không có vướng bận, trong mắt hắn mình là con chó hắn nuôi sao, không có vướng bận !

Đứa nhỏ càng nghĩ thì trong lòng càng khó chịu, quả thực nó có chút oán hận Thiện Minh .

Mang cái hư danh “ba” nhiều năm như vậy, hắn giống ba chỗ nào? Ba sẽ không bắt nó chịu huấn luyện không dành cho người, sẽ không keo kiệt cho nó một chút ôn nhu, cũng sẽ không dẫn nó đi chơi gái!

Đứa nhỏ xoay một cái đứng lên, tiến tới đẩy người phụ nữ trên người Thiện Minh ngã xuống đất.

Thiện Minh nhú mày, uống hơi nhiều rượu nên xuống tay có chút không biết nặng nhẹ, vung tay cho Thẩm Trường Trạch vừa làm hắn mất hứng một cái tát, “Mi làm gì vậy, điên rồi à?”

Thẩm Trường Trạch vuốt mặt, đỏ mắt kêu lên: “Ông đi chết đi đồ khốn! Sớm muộn gì cũng có một ngày tôi bắt ông phải cầu xin tôi tha thứ !” Nói xong hung hăng đá một cú lên đùi Thiện Minh, quay đầu xông ra ngoài.

Sau khi chạy ra ngoài, nó cứ thế đi lang thang không mục đích trong Las Vegas xa hoa trụy lạc, nó không biết mình có thể đi đâu, trên người nó không có tiền, nhưng lại đầy một bụng tức giận.

Bây giờ chỉ có thể để như vậy đến mai, ngày mai máy bay trực thăng sẽ đến chỗ hẹn đón họ về New York, sau đó từ New York quay lại Colombia. Nhưng hiện giờ nó tuyệt không muốn trở về, cứ nghĩ đến việc trở về sẽ phải đối mặt Thiện Minh, nó liền cảm thấy phiền lòng.

Thiện Minh vốn không phải ba nó, đáng lẽ nó phải nhớ rõ chuyện này, nhưng nó luôn quên.

Người ba thật sự đang ở nơi nào đây? Đứa nhỏ ngửa đầu nhìn bầu trời tối đen, người ba thật sự thân hình cao lớn, ít nói ít cười, nhưng mỗi lần đều mang đến cho nó rất nhiều đồ chơi và đồ ăn ngon, rốt cuộc đang ở nơi nào, nó đã không còn nhớ rõ hình dáng của ông là như thế nào nữa.

Đối với khái niệm về tiếng “ba” này, theo bản năng nó chỉ có thể nhớ tới Thiện Minh.

Nhưng trên thế giới nào có người ba như vậy chứ, cho tới giờ hắn cũng chưa từng thực sự coi mình là con trai, đối với một người phụ nữ xa lạ thì có vẻ mặt ôn hòa, lại có thể nhẫn tâm bắt nó ăn giun uống bùn. Cho dù mình không làm sai cái gì, cho dù mình luôn cố gắng làm hắn vừa lòng, hắn cũng chưa từng khích lệ mình.

Như vậy là ba kiểu gì chứ.

Nhưng mà..... hắn cũng sẽ mạo hiểm sinh mệnh để cứu mình.

Đứa nhỏ hút hút cái mũi, trong lòng vừa ủy khuất, vừa mâu thuẫn, vì sao ba không thể đối với nó tốt một chút, cho dù chỉ là dịu dàng ôm nó một cái thôi cũng được.

Đứa nhỏ cứ như vậy bước chậm chậm không mục đích đi qua ngã tư, cũng không biết đi được bao xa, dần dần nó có cảm giác mình bị người nhìn trộm và theo dõi. Nó lập tức cảnh giác đứng lên, bằng trực giác nó biết người theo dõi nó tuyệt đối không phải người bên mình, mà là kẻ địch.

Hôm nay nó ra ngoài chỉ mang theo một khẩu súng, 7 phát, không biết là loại người nào theo dõi hắn, đối phương có bao nhiêu người, tốt nhất vẫn là mau chóng cắt đuôi.

Nó rẽ vào một cửa hàng, hơn mười hai giờ vẫn có không ít người đang mua sắm, đáng người nó nhỏ, đi lại nhanh, chỉ một lúc liền bị vùi lấp giữa đồng hàng hóa và người mua.

Nó ở lại cửa hàng gần một giờ, không còn cảm thấy bị người theo dõi nữa, sau đó khi nó đi ra khỏi cửa hàng, muốn quay lại địa điểm tập hợp, chưa đi được bao xa thì loại cảm giác này lại xuất hiện .

Xem ra người này luôn nhìn rõ hành động của nó .

Đứa nhỏ cắn chặt răng, đây là lần đầu tiên nó đối mặt với khiêu chiến một mình, bây giờ nó đang đẩy một bụng oán khí không có chỗ phát tiết, nó cảm giác toàn bộ tế bào trong người mình đều sôi trào lên, cũng không biết là vì khấn trương hay là bởi mong đợi.

Vì muốn bỏ lại người phía sau, đứa nhỏ chạy qua mấy ngã tư, cuối cùng làm chính mình cũng rối loạn, ngẩng đầu nhìn thì thấy không ngờ đã về đến gần làng chơi.

Ở đây ngõ nhỏ vừa sâu vừa phức tạp, đứa nhỏ không chút do dự liền đâm đầu vào, chạy tới chỗ rẽ nó bắt đầu nhanh chân chạy như điên, người phía sau cũng đuổi theo.

Thẩm Trường Trạch chạy qua một góc liền ngừng lại, đứng dựa vào vách tường, lạng lẽ lộ đầu ra, đối phương cũng cảnh giác dùng thùng rác chặn thân thể của chính mình.

Thẩm Trường Trạch điều chỉnh hô hấp, bắt buộc mình tỉnh táo lại, vánh tai lắng lắng nghe.

Chung quanh nơi nơi là âm nhạc và ánh sáng ái muội, ngẫu nhiên còn có thể nghe được tiếng rên rỉ, tâm đứa nhỏ dần dần bình tĩnh xuống, suy nghĩ của nó bỏ qua những tạp âm này, chuyên chú nghe động tĩnh bên góc kia.

Người kia có lẽ là sợ thể cân bằng đã mất, ẩn nấp trong chốc lát lại lộ ra thân mình, dính sát vào chân tường đi tới.

Đứa nhỏ mở to mắt, thân thể mạnh mẽ lộ ra một góc, bằng tốc độ nhanh nhất định vị người kia, bắn hai phát súng về phía hắn.

Người nọ cong người ngã xuống, những người khác xoay người lại lăn đến sát tường trốn sau đồng đồ vật.

Tiếng súng khiến cho mọi người xung quanh chú ý, nhưng ở một nơi như Las Vegas, chỉ dùng một cái xềng trong sa mạc cũng đủ để chôn xác người rồi, bọn họ đã quen với những sự việc thế này, ai cũng không mở cửa ra xem, ăn ý giao cho cảnh sát đến xử lý.

Đứa nhỏ bắn súng xong thì quay đầu bỏ chạy, mắt thấy sẽ lao ra khỏi ngõ nhỏ này, cuối đường đột nhiên hiện lên một bóng người giơ súng tự động bắn vào bức tường lớn bên cạnh nó, vữa trát tường nảy ra, đạn bắn lên mặt và cánh tay nó, cửa mặt nó đến mức xuất hiện vết thương.

Nó giơ súng định bắn, người nỏ súng lắc mình một cái nấp đi.

Đứa nhỏ không dám chạy tới phía trước, bây giờ nó đang bị vây trong con đường nhỏ nằm giữa hai tòa nhà lớn, phía trước có kẻ địch cầm súng tự động, phía sau có truy binh, nó cân nhắc một giây, kẻ theo dõi nó chắc chắn không mang vũ khí hạng nặng, liền quay trở lại.

Vì thế nó giảm tốc độ chạy trở lại, vừa lúc đụng phải người truy đuổi nó ở góc.

Đồng tử người nọ phóng đại giống như động tác quay chậm, tất cả đều rơi vào trong mắt Thẩm Trường Trạch, nó phi thân nhảy lên, dùng súng đánh vào giữa trán người nọ.

Người nọ nghiêng ngã rút lui vài bước, nhưng không ngã xuống đất, súng trong tay không nhắm trúng đã bắn nó, đạn đều bay sượt qua thân thể nó.

Đứa nhỏ đạp một chân vào vách tường xoay người lại, chống lên vai người nọ nhảy ra phía sau, một viên đạn xuyên qua gáy người nọ, cái đầu nóng hầm hập giống như quả dưa hấu nổ toác ra, chất lỏng màu trắng hòa lẫn màu đỏ chảy xuống đất.

Thẩm Trường Trạch phi thân chạy lùi lại.

Tiếng súng liên tục không ngừng đã gây ra sự hỗn loạn rất lớn, Thẩm Trường Trạch thậm chí nghe được tiếng còi cảnh sát vang lên đằng xa.

Nó cầm chặt súng trong tay, nương theo ánh sáng lờ mờ trong góc mà chạy, vừa định chạy ngang qua thì một chiếc xe hơi màu đen lao nhanh tới chỗ nó. Đợi đến khi đứa nhỏ ý thức được chiếc xe này đang hướng tới nó thì chỉ bằng thần kinh phản ứng của nhân loại đã không thể tránh đi được nữa.

Ánh mắt nó đột nhiên trở nên đỏ ngầu một mảnh, sự căng đau của cơ thịt trong nháy mắt tràn ngập toàn thân, đau giống như da thịt đều nứt ra hết vậy. Nhưng cùng lúc đó, nó chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng

đi mấy lần so với bình thường, thần kinh thị giác đột nhiên trở nên đặc biệt linh mẫn, tốc độ phản ứng của cơ bắp cũng đột nhiên tăng cường. Bỗng chốc nó nhảy dựng lên, ngay khi xe tiến đến sát đầu gối thì nhảy sang. Tuy rằng nó tránh khỏi xương hai chân bị vỡ vụn nhưng toàn bộ thân thể vẫn đập vào kính chắn gió. Ô tô phanh gấp lại, toàn bộ thân thể nó bay ra đến bốn năm mét, trước mắt nó biến thành màu đen, thân thể đau đớn xâm chiếm toàn bộ thần kinh nó, nó có cảm giác tứ chi giống như tê liệt, không thể động đậy.

Người trên xe đi xuống, “Sẽ không đâm chết chứ?”

“Tàu hỏa đâm cũng không chết được, chuẩn bị tiêm gây tê, mau !”

Đứa nhỏ nghe được tiếng bước chân đang tới gần, nó muốn cầm súng, nhưng trong lúc va chạm không biết súng đã bay đến chỗ nào rồi.

Những người này..... đừng hòng bắt được nó!

Một người đột nhiên đến gần nó, đứa nhỏ nhìn thấy mũi tiêm sáng loáng, người nọ vừa định đâm kim vào cánh tay nó, nó cũng không biết lấy sức lực từ đâu, rõ ràng đã bị đâm đến rụng rời, nó lại cầm chặt lấy tay người nọ, hung hăng dùng sức.

“A a a.....” Người nọ đau đến kêu to.

“Đạn gây mê !”

Không đợi người phía sau phản ứng, Thẩm Trường Trạch đã đoạt lấy hắc ống tiêm thô to trong tay hắn, trực tiếp đâm vào huyết Thái Dương của hắn.

Kim tiêm bình thường chỉ có thể đâm qua thịt, vốn không có khả năng đâm vào huyết Thái Dương của người, chưa đâm vào đã cong. Nhưng ống tiêm to có đến bằng cánh tay trẻ con, liều lượng thuốc mê bên trong ít nhất là cho voi dùng, kim tiêm cũng thô đến dọa người, có thể trực tiếp làm hung khí.

Bác sĩ kia ôm đầu điên cuồng lăn lộn trên mặt đất, huyết Thái Dương tụ tập rất nhiều dây thần kinh, lần này người này không chết thì sau cũng tàn phế .

Thẩm Trường Trạch rút súng bên hông ra, vừa chạy vừa mãnh liệt bóp cò, sáu phát nhanh chóng bắn hụt, hai người lên tiếng trả lời liền ngã xuống đất, tuy rằng cũng chưa đánh vào chỗ hiểm nhưng cũng ngăn cản ba người kia tới gần nó.

Đứa nhỏ ném súng xuống đất, chịu đựng đau đớn kịch liệt mà đứng lên, nhanh chóng vọt vào một con phố khác.

Ba ơi.....

Đứa nhỏ kêu lên trong lòng.

Thân thể rất đau, ánh mắt có chút không mở ra được, đầu choáng váng từng đợt, thật muốn nôn, hơn nữa trên người nó không có bất cứ vũ khí gì, những người đó luôn luôn truy đuổi nó, nó phải làm sao đây, làm sao đây, nếu có ba ở đây thì.....

Hốc mắt đứa nhỏ lên men, nó thật sợ hãi.

Ô tô đứng trước một ngõ nhỏ không vào được, tiếng bước chân truy đuổi vang lên phía sau đứa nhỏ. Nó cảm thấy thân thể càng ngày càng nặng, tuyệt vọng và sợ hãi chậm rãi bao phủ lấy nó.

Một bàn tay vươn ra từ trong bóng đêm, nhanh chóng bưng kín miệng nó, siết chặt eo nó.

Động tác cực nhanh, lặng yên không một tiếng động, không hề cùng trình độ với đám người có vũ trang lỗ mãng vừa rồi.

Đứa nhỏ vươn tay định chọc vào mắt người nọ.

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai nó: “Đừng sợ, là ta.” Nói xong buông ra bàn tay che miệng nó.

Đứa nhỏ nghe thấy giọng nói, thiếu chút nữa bật khóc, rốt cuộc thân thể nó cũng trầm tĩnh lại, “Ba ơi.....”

“Đừng lên tiếng.” Đôi mắt sáng ngời của Thiện Minh rực sáng trong đêm.

Đứa nhỏ chịu đựng đau, xoay sang ôm lấy hân, thân thể không ngừng run rẩy .

Thiện Minh ôm lấy nó, nhanh chóng chạy về đầu kia của ngõ nhỏ, đi tới bên cạnh ngã tư đường. Một chiếc ô tô vừa lúc dừng lại, Thiện Minh lập tức nhảy đến giữa đường, chiếc xe kia sợ tới mức dừng lại ngay, thiếu chút nữa đụng vào vòng bảo hộ.

Người trong xe hạ kính xe xuống chửi ầm lên.

Họng súng tôi om trực tiếp chĩa vào đầu hân.

Thiện Minh lạnh lùng nói: “Cút.” (Ồ ồ, ăn cướp kìa O.o)

Chủ xe đen đuôi kia hồn phi phách tán trốn xuống xe, Thiện Minh ném Thẩm Trường Trạch lên ghế lái phụ, nhanh chóng ngồi trên xe, đạp chân ga phóng đi.

Xe vừa mới khởi động, kính chiếu hậu liền sáng lóa, Thiện Minh nhìn lại, những người đó đã đuổi tới.

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Thiện Minh điên cuồng phóng xe xuyên qua khu dân cư buôn bán đông đúc ở ngã tư phồn hoa, mấy chiếc xe phía sau đuổi theo không ngừng.

Thiện Minh nhìn thoáng qua Thẩm Trường Trạch vẫn chưa định thần lại được ngồi bên ghế lái phụ, trầm giọng nói: “Sao lại thế này?”

Đứa nhỏ lắc đầu, “Không biết, có người theo dõi con, sau đó muốn bắt con. Ba..... Làm thế nào mà ba tìm được con? Không phải ba đang.....” Đứa nhỏ nghĩ đến lúc trước hân đang làm gì, trong lòng lại giận tái đi, “Không phải ba đang chơi rất vui sao, sao lại đi tìm con được?”

“Ta nhận ra tiếng súng Walter ppk, gây ra động tĩnh lớn như vậy, có phải là chê chúng ta ở đây an toàn quá rồi không?”

Lần này hai người họ đi ra đều chỉ mang theo súng lục ppk nhỏ như vậy, vốn cũng chỉ muốn ra ngoài chơi, xuất phát từ thói quen nên có mang vũ khí phòng thân, nếu không thì lúc đi vào sông bạc phải giao súng cho bảo vệ giữ, nếu lấy ra một khẩu Desert Eagle thì tuyệt đối sẽ khiến cho sông bạc khủng hoảng. Hai người thật sự không nghĩ rằng sau khi nhiệm vụ này chấm dứt đi chơi bởi một chút cũng sẽ mang sát khí tới.

Đứa nhỏ biện giải: “Bọn họ quá nhiều người, còn mang theo súng tự động, con biết làm thế nào được?”

Thiện Minh nhìn vết máu và bụi bẩn trên người nó, ánh mắt trở nên âm ngoan, “Biết đây là bọn nào không?”

“Không biết..... Bọn họ, bọn họ lái xe đâm con, sau đó thấy con không ngất đi thì lấy ra một ống tiêm to bằng cánh tay con thế này, định gây mê con.” Đứa nhỏ nhìn bên mặt Thiện Minh, tâm tình dần dần trở nên bình tĩnh lại. Cũng giống như trước đây, khi có ba ở bên cạnh, nó liền cảm thấy an tâm, nó cảm thấy bất kì kẻ nào cũng không thể thương tổn nó, bởi vì không ai là đối thủ của ba cả.

Thiện Minh cũng chấn động trong lòng, cảm giác trong lòng cực kì kém, hân lập tức đoán ra những người này muốn đến tìm quái vật nhỏ kia, nhưng mà, làm sao họ lại phát hiện ra, mà họ là ai được?

Chỉ chốc lát sau, Thiện Minh nghe được tiếng còi xe cảnh sát kêu chói tai, hai hàng xe cảnh sát từ góc đường đối diện vọt ngang qua, ý đồ phong tỏa con đường hân đi tới.

Thiện Minh hạ kính xe bên phía Thẩm Trường Trạch xuống, “Sắm lớp.”

Đứa nhỏ lộ mình ra, híp mắt nhắm súng vào, Thiện Minh hung hăng nhún ga. Khi đến gần một chiếc xe không quá một trăm mét, một tiếng súng vang lên, một chiếc xe cảnh sát phía trước bị bắn trúng, thân xe bị lật sang một bên.

Đứa nhỏ lập tức lui thân lại, cách một tiếng lại đeo dây an toàn vào. Giây tiếp theo, Thiện Minh lái xe đâm vào bên phải chiếc xe cảnh sát bị lật nghiêng kia, xe cảnh sát vốn bị lệch trọng tâm lại bị đâm mạnh, lập tức lật nghiêng sang một bên, tạo cho Thiện Minh một đường ra.

Thiện Minh xuyên qua hai hàng xe cảnh sát, bực bội xông tới phía trước.

Thiện Minh thấy rõ ràng phía sau có khoảng bốn chiếc xe đuổi theo họ, có một chiếc xe việt dã màu xanh, tốc độ vốn không phải loại xe thương vụ hẳn đang lái có thể so sánh. Chẳng được bao lâu, đầu xe cách bọn họ càng ngày càng gần, có người ló ra bắn vào xe hắn, Thiện Minh vì tự động tránh né, đành phải bắt đầu lái đi như vẽ rồng, tốc độ vốn đã không bằng, kể từ đó lại càng chậm rất nhiều.

Nếu trong tay có đủ vũ khí, Thiện Minh tình nguyện xuống xe thống khoái chiến đấu với họ, nhưng trên người hai người cũng chỉ có hai khẩu súng lục loại nhỏ, tổng cộng mười viên đạn, đánh bừa với những người đó không khác gì châu chấu đá xe.

Chiến đấu hiện đại đã ỷ lại rất nhiều vào vũ khí, trong tình huống trang bị ít ỏi thế này mà bị vây như thế, Thiện Minh cũng là gặp phải lần đầu tiên.

Cứ tiếp tục như vậy thì không được, sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi theo.

Bất tri bất giác bọn họ đã ra khỏi nội thành, nhanh chóng ra tới gần sa mạc ngoài thành thị.

Tiếng súng liên tục vang lên phía sau, kính sau xe bị bắn trúng, viên đạn bay sát qua lỗ tai Thiện Minh. Ngay sau đó, Thiện Minh cảm giác được một tiếng bạo vang, hẳn biết là lốp xe bị bắn nổ. Xe không khống chế được lái chệch sang bên trái, tay lái đặc biệt trở nên nặng nề, Thiện Minh liều mạng xoay đầu xe trở lại, cũng may chiếc xe có ổ đĩa bánh trước, nếu không bọn họ cũng dừng nghĩ đến việc đi tiếp nữa, cho dù như thế này thì tốc độ xe cũng bị ảnh hưởng lớn, một chiếc xe việt dã gần như sắp chạm đầu vào đuôi xe của họ.

Thiện Minh khom người xuống đề phòng bị bắn trúng, hẳn nhìn thấy phía trước có một xưởng sửa chữa xe, tìm thấy lại một cái, phóng về phía xưởng.

Bên ngoài xưởng sửa xe có mấy trăm chiếc xe ô tô hỏng, khoảng cách giữa các xe rất nhỏ, đi bên trong giống như ở trong mê cung, ngược lại tạm thời rất tiện cho Thiện Minh trốn tránh.

Cuối cùng xe thương vụ cũng phá được cửa cuốn, vọt vào bên trong xưởng sửa xe, tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên, tiếng kêu chói tai đập vào óc người khác nghe chát chúa.

Nhưng này âm thanh lại càng tiện cho hai người ẩn nấp. Ánh sáng bên trong xưởng cực tối, Thiện Minh tắt đèn xe, nhờ ánh trăng mỏng manh bên trong xưởng mà đi thật cẩn thận. Sau đó hắn tắt động cơ, cùng Thẩm Trường Trạch lặng lẽ xuống xe, trốn vào địa bàn phức tạp bên trong xưởng.

Bốn chiếc xe việt dã cũng đi vào, nghe tiếng bước chân kia thì nhân số của đối phương ít nhất cũng phải hai mươi người.

Có giọng chỉ huy nói: “Tắt cảnh báo, bảo bọn họ đừng đến làm rối.”

Thiện Minh đoán trong lòng xem “Bọn họ” là loại người nào.

Tắt cảnh báo đi..... Đừng đến làm rối..... Chẳng lẽ bọn họ là chỉ cảnh sát? Một xưởng sửa ô tô lớn như vậy, sau khi cảnh báo vang thì nhiều nhất năm ba phút sẽ có cảnh sát được phái đến. Nếu hắn đoán đúng, như vậy những người này có quan hệ gì đó với cảnh sát.

Về phần có phải hay như mình suy nghĩ không, chỉ cần xem chốc nữa có cảnh sát đến hay không là biết.

Đang suy nghĩ, đèn trong nhà xưởng đột nhiên sáng lên tất cả.

Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch đều nhắm chặt mắt, thích ứng ánh sáng đến bất thành lĩnh. Chờ đến khi họ mở mắt, nhìn xuyên qua khe hở giữa các xe, mới có thể miễn cưỡng thấy rõ ràng nhà xưởng này lớn đến thế nào.

Một loạt ô tô được bày trên kệ kim loại giống như ô tô đồ chơi, kệ kim loại cao gần sáu mét, dài bảy tám mét, một hàng có ít nhất sau bảy cái kệ như vậy, một dãy dọc có đến bốn mươi cái. Ở đây có ít nhất bốn

năm nghìn chiếc ô tô, liếc mắt một cái liền không nhìn thấy đầu mình. Muốn tìm hai người trong một nhà xưởng lớn như vậy, nói dễ hơn làm.

Có vẻ đội trưởng đã hạ mệnh lệnh bằng cử chỉ, những người đó liền bắt đầu hành động. Tiếng bước chân hỗn độn tản ra trong nhà xưởng, Thiện Minh lặng lẽ ló đầu ra, những người này mặc trên người, cầm trong tay, đi dưới chân, đều là trang bị của đặc công SWAT của Mĩ. Mấy ngày trước Thiện Minh vừa giao tiếp với họ, vào thời điểm kia thì coi như trên cùng một chiến tuyến. Những người này đang ở trên lãnh thổ của mình, hoàn toàn không có một tia cố kỵ, cho nên mới dám tùy ý bắn súng trên đường cái, đuổi bọn họ chạy khắp thành phố.

Tuy nhiên, Thiện Minh cũng không nhìn thấy đội trưởng đặc công kia.

Thẩm Trường Trạch cũng nhìn thoáng qua, nói nhỏ: “Không phải cùng một bọn với đám vừa truy đuổi con.”

Thiện Minh nghĩ rằng vô nghĩa, nhóm người SWAT này đều là tinh anh xuất thân từ bộ đội đặc chủng, làm sao có thể dễ dàng nhóc như mi dễ dàng xử lý được. Nhất định là mấy người trước không chế phục được Thẩm Trường Trạch, vì thế gọi viện binh ra, điều động SWAT cũng không phải là việc nhỏ, xem ra lần này bọn họ quyết tâm thực hiện bằng được.

Thiện Minh biết hôm nay nhất định là một hồi ác chiến, đối mặt với toàn bộ thành viên của một phân đội SWAT, mà hắn chỉ có một khẩu súng lục nhỏ xíu, hắn rất khó ra khỏi nơi này được.

Thiện Minh lộ ra một nụ cười khát máu.

Đến đây đi, lũ người Mĩ khôn kiếp chúng mày, để lão tử gặp chúng mày, cho dù chết, ta cũng phải kéo chúng mày làm đệm lưng !

Thiện Minh ghé sát vào tai đứa nhỏ, “Mi mang dao không?”

Đứa nhỏ lắc đầu.

Thiện Minh nghĩ thầm, còn có chuyện đen đui hơn thế này nữa không nhỉ.

Hắn mang đứa nhỏ đi xuyên qua hai cái kệ kê đầy ô tô, trước mặt đồng ô tô cao như mấy tầng nhà, bọn họ có vẻ phi thường nhỏ bé, không thể không nói nơi này là một nơi ẩn nấp tác chiến tuyệt hảo, để bọn họ ở trên xe bị đuổi theo xông tới được nơi này, có lẽ Thượng Đế cũng không bỏ quên bọn họ. Thiện Minh cẩn thận, nghĩ rằng ít nhất phải giết vài người, đường đến Hoàng Tuyền cũng sẽ không có đơn.

Thiện Minh đi qua một chiếc ô tô đang được trang bị, phát hiện một cái tua vít, phỏng chừng là do thợ sơ ý lưu lại, lúc này lại khiến Thiện Minh mừng rỡ.

Hắn nắm lấy tua vít, nhét vào trong tay áo, ở giữa các kệ kim loại trốn tránh sự truy tìm của đặc công, cũng tìm kiếm tung tích của con mồi.

Rất nhanh, một đặc công cao lớn đi gần tới chỗ Thẩm Trường Trạch, vừa nắm chặt súng vừa áp sát vào, cực kì cẩn thận.

Thiện Minh cách hắn có chút xa, hơn nữa nếu đi vòng qua đứa nhỏ thì có nguy cơ bị phát hiện, nhưng nếu bất động ở đây thì cũng có nguy cơ bị phát hiện như vậy.

Đứa nhỏ vươn tay, ánh mắt sáng ngời kiên định nhìn hắn.

Thiện Minh do dự một chút, đưa tua vít cho nó.

Đứa nhỏ giơ ngón tay cái lên, ra hiệu cho hắn hãy yên tâm, đi từ từ tới chỗ đặc công kia.

Trong thời điểm như thế này, thân thể nhỏ gọn có tác dụng phi thường, khi đứa nhỏ tiếp cận sau lưng người nọ, đối phương hồn nhiên không biết gì.

Đứa nhỏ dùng xe che đầy thân thể của mình, đợi trong nháy mắt khi đối phương quay đầu, lặng yên không một tiếng động nhảy lên lưng đối phương, một tay che miệng đối phương, một tay đâm tua vít thật dài từ dưới lên xuyên qua phổi đối phương.

Trong nháy mắt lá phổi của đặc công kia bị đâm xuyên, không thể phát ra âm thanh, chịu đựng đau nhức vươn tay muốn bắt Thẩm Trường Trạch, súng trường trong tay liền rời ra. Mắt thấy súng sắp rơi xuống đất, chiều cao của đứa nhỏ không đủ, lấy tay bắt thì tuyệt đối với không tới, nếu súng rơi xuống đất tạo ra động tĩnh, bọn họ sẽ bại lộ ngay!

Vì không tạo ra động tĩnh, đứa nhỏ đã sớm cúi gậy, dưới tình thế cấp bách chân nó liền cong một cái, ngón chân vừa lúc cắm vào vòng bảo vệ cò súng. Ngay lúc nòng súng mp5k sắp đụng tới mặt đất, nó liền cong hất chân lên, khẩu súng nảy lên, một tay tiếp được.

Nó nhảy xuống từ trên người kẻ kia, lấy tay chống đỡ lấy thân thể ngã xuống của hắn, nhẹ nhàng đặt đặc công đã tắt thở kia xuống đất.

Đứa nhỏ quay đầu, đắc ý cười với Thiện Minh.

Thiện Minh hơi hơi nhếch miệng, bình sinh lần đầu tiên giờ ngón tay cái với nó.

Đứa nhỏ hưng phấn đến không kiềm chế được, đây chính là lần đầu tiên trong đời, Thiện Minh tỏ vẻ vừa lòng thậm chí tán thưởng với hành động của nó.

Thiện Minh đi tới, hai người rất nhanh lấy sạch trang bị trên người đặc công kia, cuối cùng Thiện Minh nghĩ nghĩ, cởi hết quần áo của người nọ ra, mặc lên người mình, sau đó hai người lặng yên không tiếng động nhét thi thể vào chính giữa dưới cái kệ.

Thi thể trần truồng ở trong này kỳ thật cũng không an toàn, chỉ cần có người đi qua thì lập tức có thể phát hiện, nhưng nếu chỉ là đi ngang qua bên ngoài cái kệ, không chú ý nhìn thì thật đúng là không phát hiện được.

Thiện Minh nhét mp5k và mã tấu vào người mình, đưa súng lục và lựu đạn cho Thẩm Trường Trạch.

Lúc này, tâm tình Thiện Minh đã có sự thay đổi, hắn không hề cảm thấy đứa nhỏ này là trói buộc cần đến sự bảo vệ của hắn, mà là một chiến hữu có thể ứng phó rất nhiều tình huống nguy hiểm, nhất là dưới tình cảnh như vậy, hắn chỉ có Thẩm Trường Trạch kẻ vai chiến đấu.

Bộ đàm trên người đặc công đã chết truyền đến âm thanh rề rề, nhưng không có người lên tiếng.

Thiện Minh nghĩ nghĩ, nhặt cả bộ đàm lên, đưa Thẩm Trường Trạch đến chỗ khác. Thiện Minh định vòng tới lối vào của nhà xưởng, đại bộ phận lực lượng đã phân tán, nơi đó nhiều nhất chỉ có vài người gác, nếu có khả năng lừa những người đó để cướp được một chiếc xe, bọn họ còn có cơ hội rời khỏi nơi này. Không đến vạn bất đắc dĩ, Thiện Minh không muốn cứng đối cứng với họ.

Bò sát dưới đất một đoạn, cách đó không xa lại xuất hiện một đặc công, cũng đang di chuyển từng bước một như họ, Thiện Minh nhìn lại, phía sau cũng có hai đặc công đang tuần tra, họ bị vây ở chính giữa.

Thiện Minh rút mã tấu ra, nghe tiếng bước chân của đặc công dần áp sát, chờ thời cơ tốt nhất.

Đột nhiên trong bộ đàm vang lên tiếng nói, làm mọi người hoảng sợ.

“Joemo bị giết !”

Xem ra là thi thể bị phát hiện .

Thiện Minh tóm lấy đặc công đang bị giết mình trong nháy mắt kia, thả người nhảy lên, một tay che miệng của hắn, một tay cắt đứt yết hầu hắn.

Vừa vặn một đặc công phía sau họ xoay người, phát hiện Thiện Minh.

Người nọ không chút suy nghĩ, giờ súng nhắm ngay tới lưng Thiện Minh.

Thẩm Trường Trạch đột nhiên vọt ra từ chỗ ẩn nấp, bắn lên một phát, một bên đầu đặc công bị tạc bay.

Tiếng súng vừa vang, kế hoạch của bọn họ triệt để thất bại.

Thiện Minh nhanh chóng cầm lấy súng tự động trên thi thể ném cho Thẩm Trường Trạch, kéo nó chạy như điên sâu giữa những cái kệ.

Kẻ địch ở gần đã phát hiện bọn họ, viên đạn đuổi theo bọn họ tới tấp, cạnh ô tô phủ đầy vết đạn.

Nơi này nhiều vật che chắn, hai người ngồi xuống dựa vào thân xe, Thiện Minh ra hiệu cho Thẩm Trường Trạch đánh yểm hộ, sau đó lặn ra ngoài vật che chắn, súng tự động trong tay xạch xạch khạc ra đạn, bắn cho hai đặc công tới gần thành cái sàng.

Thẩm Trường Trạch thì xử lý một đặc công có ý đồ nhắm vào Thiện Minh.

Toàn bộ quá trình chỉ trong khoảng hai ba giây, Thiện Minh đã lặn vào chỗ một cái kệ khác.

Lần này không còn ai dám tùy tiện tiến lên nữa. Thiện Minh nhanh chóng đổi một băng đạn, cùng Thẩm Trường Trạch nhìn nhau một giây, xác nhận hai người đều không bị thương.

Lúc này, bên trong bộ đàm vang lên âm thanh lạnh lẽo, “Hừ hừ, đồ lợn da vàng, ta muốn lột da của mày ra, chôn cùng các đồng đội của ta!”

Trong mắt Thiện Minh chớp động quang mang lãnh khốc.

Vừa dứt lời, âm thanh vật kim loại ma sát với mặt đất vang lên, Thiện Minh nhìn một giây liền phát hiện phía kia có lựu đạn lặn tới chỗ họ.

Thì ra vừa rồi người kia nói chuyện là để phân tán sự chú ý của bọn họ!

Muốn đá văng ra nhưng không kịp, lựu đạn mà nổ trong này, cứ cho bọn họ không bị tạc chết, mấy cái xe chống trượt trên đầu rơi xuống cũng đủ để đè họ thành thịt vụn!

Thiện Minh hét to một tiếng, “Lựu đạn !” Nói xong điên cuồng chạy về phía ngược lại.

Đứa nhỏ đã chạy ra ngoài trước.

Một tiếng nổ lớn, sóng nhiệt đuổi theo gót chân bọn họ, hai người bị xung lực ném đi, mảnh vụn cắm trên người họ, đau như bị sắt nung là lên người.

Cái kệ đầy xe vừa che giấu Thiện Minh bị tạc nổ, hơn mười tấn ô tô không còn gì nâng đỡ, toàn bộ rạp tới một bên, đập vào một loạt kệ khác phía trước. Dưới sức nặng cực lớn, một loạt kệ kim loại cũng đổ gãy, kể tiếp tất cả mọi người thấy bốn mươi mấy kệ kim loại có hơn mười tấn ô tô giống hệt như quân bài domino, cứ một cái lại một cái đổ xuống. Toàn bộ nhà xưởng đất rung núi chuyển, bụi đất văng ra, tất cả mọi người co đầu rút cổ tại một góc an toàn, xem xét toàn bộ tình cảnh đồ sộ.

Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch ở chính giữa đồng ô tô đổ nát, đã hoàn toàn không nhìn thấy lẫn nhau, đám đặc công cũng mất đi mục tiêu.

Thiện Minh chỉ cảm thấy cả người đau nhức, cúi đầu thì thấy đùi bị mảnh vụn kim loại đâm lỗ chỗ đầy máu, tuy rằng không ảnh hưởng bước đi nhưng vừa nhắc chân thì thấy từng trận đau nóng rát.

Đã thành như vậy , chỉ sợ tình huống của Thẩm Trường Trạch lại càng thêm không xong.

Thiện Minh giận dữ đến phát hỏa, thâm tâm định dùng cách giống như vậy trả thù đám đặc công này, nhưng khi nhớ tới lực phá hoại của một lựu đạn ở trong này, hắn cũng không dám tùy tiện loạn dùng, sợ có ai trong hai người họ không tránh kịp, bị tạc thành thịt nát.

Hắn phải nhanh chóng tìm được đứa nhỏ !

Thiện Minh lấy trong áo Jacket quân đội thuốc cầm màu cà băng vải, qua loa băng đầy đùi mình, sau đó cầm súng chạy tới chỗ hỗn độn như bài domino vừa rồi.

Cái kệ kim loại bị đổ nghiêng đã chia nhà xưởng thành hai nửa, Thiện Minh ở đầu bên này, đứa nhỏ ở đầu bên kia, nếu muốn tìm được nó phải đi từ phía này.

Thiện Minh ngẩng đầu nhìn phé tích khổng lồ trước mắt, không ít ô tô được cố định đã bị hủy hoại, nằm cân bằng một cách kì diệu trên kệ kim loại. Có lẽ chỉ cần một va chạm rất nhỏ, xe sẽ đổ ụp xuống đầu hắn, hơn nữa hiện tượng nguy hiểm như vậy chỗ nào cũng thấy có, đi xuyên qua từ đây cũng không khác đi tìm chết là bao.

Thiện Minh cắn chặt răng, sai bước đi vào.

Editor lầm nhảm: Cha ở đầu sông, con cuối sông =))))))))))))))

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Cả đời Thiện Minh cũng không cảm thấy đoạn đường nào dài như lúc này.

Bắt đầu còn có thể khom người đi, sau đó hầu như là đi giữa một đồng kim loại vụn vẹo biến dạng, nơi nơi đều là kim loại và thủy tinh sắc bén đòi mạng, còn có những chiếc ô tô bởi vì thiết bị cố định bị hủy hoại mà lung lay sắp đổ.

Khi hấn định nhắc người leo qua một cái lớp xe đang treo lủng lẳng, đột nhiên hấn nghe được một tiếng “Rắc” rất nhỏ, theo bản năng hấn rút trở về, lớp xe ô tô lớp liền rơi xuống trước mặt hấn, kệ kim loại bên cạnh phát ra tiếng vang đáng sợ, thế cân bằng kì diệu kia phẳng phất lúc nào cũng sẽ âm ầm sập xuống. Thiện Minh kinh hoàng, lòng bàn tay đã ướt đến mức súng có chút trơn. Bây giờ hấn đã đi một nửa, tiến thoái lưỡng nan, ở trong này cho dù là súng hay kĩ thuật chiến đấu cũng vô tích sự, chỉ cần hơi chút có cái gì không có mất rơi vào người hấn, hấn cũng dừng hòng ra khỏi đây được nữa.

Vì để không phải chết uất ức như vậy, Thiện Minh cắn chặt răng, chịu đựng đau đớn tiếp tục đi về phía trước.

Khi bò sát dưới đất, lính mới có thói quen dùng lực của móng đẩy tới phía trước, nhưng đây là hoàn toàn sai lầm, vì thân thể kẻ sát mặt đất, không thể để kẻ địch từ cách mấy trăm mét nhìn thấy một cái móng đang hoạt động, phải lấy khuỷu tay kéo thân thể, sau đó dùng cơ đùi trong đẩy thân thể về phía trước. Hơn nữa vì tránh đi một vài chương ngại vật, Thiện Minh còn phải liên tục biến hóa phương vị, chỉ hơn mười mét ngắn ngủn thẳng tắp mà hấn đi như phải đi tới bảy bảy mét, hấn cảm giác được quần mình đã bị máu làm ướt, mỗi lần dùng sức đùi liền đau thấu tâm, nhưng hấn không dám nghỉ ngơi chút nào.

Đợi đến khi nửa thân còn lại đi ra được khỏi đồng sắt vụn kia, Thiện Minh có cảm giác hư thoát, không chỉ là thể lực tiêu hao, tuy rằng áp lực tâm lý vì có thể bị đè chết cũng đã khiến tinh thần hấn bị vây trong sự khẩn trương cao độ.

Ngay lúc hấn định nhanh chóng đi ra ngoài, lỗ tai mẫn cảm liền nghe thấy tiếng súng máy.

Thân thể phản ứng trước đầu óc, Thiện Minh hung hăng nhào tới phía trước, ôm lấy một loạt thanh kim loại còn nguyên vẹn trước mắt, chân đạp trên mặt đất một cái, sau đó dùng tay làm điểm tựa, mạnh mẽ quảng thân thể mình đi.

Một trận súng vang dấn sát gót chân hấn đuổi tới, vị trí hấn vừa bò xuất hiện hơn mười lỗ đạn, nếu tất cả đều trúng vào người hấn, hấn trực tiếp liền phế đi.

Tuy rằng biện pháp này là để tránh thoát viên đạn, nhưng vì dùng một bàn tay để một khối thân thể hơn 70kg về một vòng trong không trung, chờ tới lúc hấn lăn té trên mặt đất, cánh tay trái của hấn cũng trật khớp.

Thiện Minh ổn định thân thể, lập tức cắn răng đứng lên khỏi mặt đất, chạy tới chỗ sâu của một cái kệ khác, giãy tiếp theo tên vừa đánh lên liền đuổi tới, viên đạn bùm bùm đuổi theo hấn.

Thiện Minh vốn định tìm một chỗ trốn trước, nấn lại cánh tay, bằng bó lại đùi một lần nữa, kết quả lại nhìn thấy vết máu lưu lại một đường dài theo từng bước chạy, so với GPS định vị mẹ nó còn chuẩn xác hơn, không khỏi cười khổ.

Hấn nghe được tiếng người nọ liên lạc với đồng đội trong bộ đàm, nhất thời rất nhiều tiếng bước chân đều chạy lại chỗ hấn.

Thiện Minh buông tha ý niệm trốn đi trong đầu, hô lên rõ ràng: “Thẩm Trường Trạch ! Lăn ra đây !”

Sau khi hấn hô một tiếng thì lại chạy tán loạn trong chỗ cái kệ, bởi vì cái kệ này rất cao, ô tô kẻ rất dày, chỉ cần cách một hàng đã là điểm mù thị giác*. Hấn ngồi xổm sau một chiếc ô tô thở hổn hển, đỡ lấy cánh tay bị trật khớp, tìm đúng các đốt ngón tay hung hăng dùng lực, một trận đau nhức truyền đến, cánh tay bị

hắn nắn trở về vị trí chính xác, chỉ là cơ thịt bị thương nghiêm trọng, hắn muốn nâng lên nhưng nó không hề nghe lời.

* Điểm mù thị giác: trong mắt có một điểm mà không thể thu được bất kì ánh sáng nào, khi hình ảnh rơi vào vùng đó thì hoàn toàn không thể nhìn thấy gì gọi là điểm mù.

Xem ra cánh tay này tạm thời không thể dùng .

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, ánh mắt Thiện Minh đã trở nên điên cuồng, hắn biết khả năng mình có thể sống đi khỏi đây gần như là bằng không, cho nên hắn bắt chấp tất cả .

Nhắm mắt lại, Thiện Minh dựa vào thanh âm mà phán đoán khoảng cách.

Đối phương càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, Thiện Minh đột nhiên mở to mắt, lặn khỏi kệ kim loại, hướng tới người đang chạy tới mà nổ súng liên tiếp, trực tiếp bắn người nọ bay ra ngoài, Thiện Minh lại trốn vào bên cạnh kệ kim loại.

Phía sau người nọ còn có một người đi theo, liều mạng bắn súng về phía hắn, bắn cho kim loại bên cạnh hắn bay tán loạn, khiến hắn không dám lộ đầu.

Mp5k trong tay đặc công này có ba mươi phát, Thiện Minh lăm lăm trong lòng, bắn xong băng đạn này, khi đối phương đổi băng đạn thì tận thế của đối phương cũng đến.

6, 5, 4, 3, 2, 1 !

Thiện Minh nhảy ra khỏi vật che chắn, thừa dịp đối phương vừa mới bắn hết đạn, còn chưa kịp trốn vào kệ kim loại phía trước, viên đạn của Thiện Minh đã ân cần gửi lời thăm hỏi từ địa ngục tới hắn trước.

Xử lý hai người kia xong, Thiện Minh lập tức bỏ chạy.

Khi vòng tới một góc, Thiện Minh đột nhiên cảm thấy trong góc có bóng người chớp lên, vừa định quét súng qua, tia phản xạ cho thấy hình thể đối phương cực kì không giống với một SWAT.

“Ba ơ?” Thẩm Trường Trạch ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống, nhìn thấy hắn đầu tiên là kinh hãi, nhưng khi chú ý tới ống quần bị máu thấm đẫm của hắn thì ngây người.

Thiện Minh cũng sững sờ nhìn Thẩm Trường Trạch.

Đứa nhỏ bị thương so với hắn còn nghiêm trọng hơn, nhất định là lúc lựu đạn nổ không tránh kịp, bị mảnh đạn diện tích lớn đâm bị thương. Quần áo nó rách lung tung, toàn thân đều là máu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, môi phát xanh, trong mắt không có một tia thần thái, suy yếu trốn ở góc phòng, giống như đã không thể cử động .

Thiện Minh chỉ cảm thấy nội tạng đều bị hung hăng xiết chặt, hắn cảm nhận được một cơn khó thở đầy tuyệt vọng và đau lòng. Nỗi sợ hãi khi bảy năm trước* trở mắt nhìn cha nuôi hắn Lâm Cường bị nổ thành thịt nát lại nổi lên.

*Chỗ này chắc tác giả nhầm, lúc em Trạch 5 tuổi thì đây đã là chuyện bảy năm trước rồi, giờ em 10 tuổi thì ở đây phải nói là 12 năm trước mới đúng

Thiện Minh cường chế sự bối rối trong lòng, chạy tới nâng nó lên.

Thẩm Trường Trạch dựa vào lưng hắn, nhỏ giọng kêu “Ba ơ ba ơ”, sau đó khóc lên. Nó ôm chặt lấy cổ Thiện Minh, sợ buông lỏng tay thì sẽ lại lạc mất hắn .

Thiện Minh không trấn an vô nghĩa, chỉ nói, “Bám chặt.”

Hắn cứ như vậy kéo một cái chân và cánh tay đã nửa tàn phế, lưng công Thẩm Trường Trạch tránh né đặc công vừa nhanh chóng tìm tới chỗ hắn, cho đến khi bị buộc đến góc không còn chỗ thối lui.

Hắn và Thẩm Trường Trạch tránh ở sau chỗ ẩn nấp, nắm chặt súng trong tay, đối phương không dám tùy tiện tiến lên, hai bên cùng kiên trì .

Người chỉ huy hướng bọn họ hô: “Đầu hàng đi, đừng giãy dụa vô ích, ta có thể cho mày được chết một cách thống khoái.”

Thiện Minh lạnh lùng nói: “Rốt cuộc các người muốn cái gì?”

Đối phương đáp: “Ta chỉ phục tùng mệnh lệnh, không cần nói lời vô nghĩa, mày sẽ mất máu rất nhanh đến mức hôn mê, kéo dài thời gian chẳng lẽ có ích với mày sao?”

Đứa nhỏ lau máu và nước mắt trên mặt, nắm chặt súng hung hăng nói: “Ba, chúng ta liều mạng với họ đi.”

Thiện Minh liếc nhìn một cái, trong lòng chưa bao giờ cảm thấy khổ sở như thế. Hắn không sợ chết, nhưng hắn thật sự chán ghét trước khi chết còn có điều vướng bận.

Hắn vẫn cảm thấy, mình sẽ có ngày lặng yên mà chết trên chiến trường, thống khoái tiêu sái, xong hết mọi chuyện. Hắn không cần vướng bận, không cần lo lắng, cho dù là Al hay là Houshar, dù không có mình thì bọn họ vẫn sống rất tốt, có cái gì cần lo lắng ?

Nhưng đứa nhỏ này thì khác, nó còn quá yếu, nó còn quá nhỏ, thậm chí ánh mắt nó nhìn mình đều tràn ngập ý lại. Hắn mà chết, đứa nhỏ này làm sao đây?

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, năm năm trước cướp đứa nhỏ này từ tay tử thần, sẽ có một ngày hắn bởi vì quyết định của mình mà không thể tiêu sái đối diện tử vong.

Loại cảm giác này, cực kì không xong.

Hắn còn chưa muốn chết, hắn muốn mang đứa nhỏ ra khỏi nơi này.....

Trước mắt nhẹ nhàng hạ xuống vài miếng thép, ở nơi chiến trường hỗn độn này căn bản là không đáng chú ý, nhưng trong lòng Thiện Minh chấn động, đột nhiên ngẩng đầu lên. Trên kệ kim loại đối diện nghiêm nhiên đã có một đặc công đi lên, từ đầu tới đuôi không có một chút âm thanh nào.

Đối phương nhận ra Thiện Minh nhìn thấy hắn, vội vàng giơ súng định bắn.

Nhưng ở trên cao xoay người đã rất khó khăn, tốc độ không thể nhanh bằng người dưới đất, Thiện Minh không chút suy nghĩ, một viên đạn chuẩn xác bắn trúng vào bìa ngắm không có chỗ trốn kia.

Trong nháy mắt khi hắn ngẩng đầu bắn, kệ kim loại đã phản chiếu bóng đặc công vọt tới.

Thẩm Trường Trạch hét to một tiếng, nhưng đã không còn kịp rồi, Thiện Minh chỉ cảm thấy vai phải một trận đau nhức, toàn bộ thân thể hắn đều bị xung lượng của viên đạn đánh bay ra, súng máy rời tay rơi xuống đất. Viên đạn xuyên qua đầu vai hắn, không biết có tổn thương đến nội tạng hay chưa, mùi máu tươi xông thẳng lên xoang mũi. Thiện Minh nằm trên mặt đất, phảng phất có thể cảm giác máu chảy xối xả từng bước mang nhiệt độ cơ thể và sức lực của hắn đi. Hắn muốn đứng lên, hắn muốn bắn cho mấy thằng kia vài phát, hắn muốn ít nhất cũng phải giết thêm một người, nhưng hắn đã không thể động đậy.....

“Ba ơi!” Tiếng gào tê tâm liệt phế của đứa nhỏ vang lên bên tai hắn, nó bổ nhào lên người hắn khóc lớn, “Ba ơi! Ba ơi! Ba đừng chết! Ba ơi !”

Thiện Minh thở phì phò, muốn mắng nó hai câu, lại không có sức lực mở miệng.

Hắn nghiêng đầu, nhìn thấy mười mấy tên SWAT vũ trang hạng nặng giơ súng đi tới chỗ họ, từng bước một, đi cực kì cẩn thận.

Hơn mười họng súng tối om đều chĩa tới họ, có chạy đằng trời.

Thiện Minh cảm thấy có chút choáng váng, hắn không khỏi muốn nhắm mắt lại.

Thẩm Trường Trạch đột nhiên phát ra một trận rống giận sắc nhọn mãnh liệt, hỗn loạn, phẫn nộ và hung ác, chấn động màng nhĩ đến đau nhức, làm tim nhảy thình thình. Âm thanh như thế này, thật sự không giống như âm thanh con người có thể phát ra.

Tất cả mọi người bị dọa đến không tự giác lui về phía sau một bước.

Thiện Minh dự cảm được điều gì đó, nhưng hắn cũng không cảm thấy đây là chuyện tốt.

Con quái vật nhỏ này sau khi biến thân thì đến người thân cũng không nhận ra, cứ cho là nó cần chết hết những người này, cuối cùng chỉ sợ cũng sẽ đến phiên hắn.

Ngay sau đó, Thiện Minh liền nhìn thấy ánh mắt đứa nhỏ biến thành đỏ như máu, sau đó nó nhảy dựng lên khỏi mặt đất.

Sắc mặt người chỉ huy thay đổi, “Không ổn, chuẩn bị súng gây tê, mau !”

Còn chưa chờ hắn nói xong, Thẩm Trường Trạch đã lập tức vọt tới hơn mười hòng súng kia.

Tốc độ của nó cực nhanh, ánh mắt căn bản theo không kịp, mọi người trơ mắt nhìn lớp vảy màu vàng nhạt mọc ra từ làn da bóng loáng của nó, bao phủ đến tận cổ, trên đầu mọc ra sừng, sau lưng mọc ra đôi cánh dài nửa mét, cái đuôi thô dài hơn một mét dưới tình cảnh tất cả mọi người không phản ứng kịp, hung hăng quật tới người đặc công gần nhất, cứng rắn chặt đứt sống lưng đối phương.....

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Đặc công bị bề gãy sống lưng kia vặn vẹo thân thể ngã xuống đất, vĩnh viễn mất đi năng lực hành động.

Thẩm Trường Trạch nhảy lên bắt được bả vai một người, móng tay quơ một cái xé mở cổ hắn, chống lên thân thể ngã xuống của người nọ, dùng đầu gối hung hăng đánh vào ngực người bên cạnh. Xương ngực người nọ lõm xuống, bị đá bay ra ngoài năm sáu mét, ngã xuống mặt đất không động đậy.

Đám đặc công thân kinh bách chiến bị sự việc phát sinh trong vòng hai giây ngắn ngủi làm cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm, người phản ứng nhanh đã điên cuồng mà nổ súng vào Thẩm Trường Trạch.

Đáng tiếc tốc độ di chuyển của Thẩm Trường Trạch quá nhanh, có người chưa kịp nâng súng lên đã bị nó nhảy đến trên người ngoại vào một bên cổ, cho dù có viên đạn bắn trúng người nó cũng không xuyên qua được lớp vảy cứng rắn kia.

Thiện Minh nhìn thấy một trận tàn sát kinh tâm động phách.

Đúng vậy, không phải chiến đấu, đơn thuần chỉ là tàn sát.

Đám bộ đội đặc chủng tinh anh đi vạ dẫm mới tìm được, trước mặt con quái vật nhỏ tỏa ánh sáng màu vàng cao chưa tới eo họ lại yếu ớt như tờ giấy, dễ dàng bị phá tan thành từng mảnh.

Thiện Minh hoàn toàn có thể cảm nhận sự tuyệt vọng của họ. Bảy năm trước ở Vân Nam bọn họ đụng tới con quái vật kia, ngoài việc là người trưởng thành và vảy có màu đen, ngoại hình không chênh lệch nhiều so với Thẩm Trường Trạch, cũng giống như Thẩm Trường Trạch có tốc độ không thể tin, sức mạnh và lực phòng ngự giống như một con dã thú, từng chiêu đều muốn mạng người. Lúc ấy đội quân lính đánh thuê tâm cao khí ngạo như Du Chuẩn ở trước mặt quái vật kia cũng giống như trẻ con hoàn toàn không có sức phản kháng.

Trải nghiệm này thật khiến người ta điên cuồng, bởi vì bọn họ gặp phải chuyện không thể giải thích, đụng tới một sức mạnh không thể chống cự được. Chênh lệch kia không phải thông qua huấn luyện mà có thể rút ngắn lại, mà là khoảng cách giống loài cả đời không thể vượt qua được, giống như con thỏ cho dù rèn luyện thân thể và khí phách thế nào cũng vĩnh viễn không thể chống lại sư tử.

Mùi máu tươi khiến người ta buồn nôn, đứa nhỏ giống như một con mãnh thú mất đi lý trí, dùng vuốt sắc và răng nanh điên cuồng cắn xé kẻ địch, từng khối nội tạng máu thịt văng tung tóe khắp nơi. Cứ nghĩ đến tình huống một con sói xông vào hang thỏ là như thế nào đi, tiếng kêu rên và thét chói tai làm người nghe được, bùn đất màu xám trên mặt đất máu chảy thành sông.

Thiện Minh không dám tin mà nhìn sức phá hoại của con quái vật nhỏ, trong lòng nổi lên một cơn sợ hãi.

Một viên đạn cuối cùng cũng bắn trúng má Thẩm Trường Trạch, da thịt non mịn bị vẽ một đường máu thật sâu, Thẩm Trường Trạch lấy tay lau mặt, lập tức trở nên càng thêm phát cuồng, lập tức bỏ nhào vào người bắn súng vào nó, một tay nắm lấy cổ hắn.

Người kia điên cuồng kêu lớn, trong không khí tràn ngập mùi da thịt bị đốt, trong chớp lát người đã không còn động đậy.

Khi Thẩm Trường Trạch quăng người nọ xuống đất, cổ người nọ phảng phất như chạm phải bàn là, da thịt bị thiêu hủy một vòng, toàn bộ yết hầu đều bị đốt đến không còn, mà không ai biết rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Trong nháy mắt đã có hơn mười đặc công ngã xuống vùng máu, những người còn lại sợ hãi đầy mặt, ai cũng là vẻ mặt đang nhìn thấy quỷ.

Có người hô lên lùi lại, những người này vẫn duy trì sự bình tĩnh cuối cùng của quân nhân, ý đồ rời khỏi nơi này trước khi bị giết sạch, nhưng hai mắt con quái vật đã đỏ ngầu, đã hoàn toàn bị chọc giận, vốn không định buông tha những người này.

Ngay khi nhóm đặc công tuyệt vọng không thôi, đột nhiên một bóng đen từ bên cạnh nhảy tới, lập tức bổ nhào vào người Thẩm Trường Trạch. Hai cái bóng một đen một vàng bay ra ngoài, rầm một tiếng đụng vào phía sau ô tô, làm cửa xe thủng một cái lỗ to.

Thiện Minh chịu đựng sự choáng váng vì mất máu, muốn nhìn xem là cái gì có tốc độ đuổi kịp được Thẩm Trường Trạch, đám đặc công này rõ ràng đến cái đuôi nó cũng không chạm vào được.

Hai thân thể tách nhau ra, thể này Thiện Minh mới thấy rõ ràng, cái bóng màu đen kia đúng là một con quái vật trưởng thành! Vây, sừng, cánh, đuôi giống nhau không ít, chỉ là vây có màu lam.

Thiện Minh mơ hồ cảm thấy mặt quái vật kia nhìn quen mắt.

Quái vật trưởng thành vừa lúc quay mặt qua, nói với đặc công chỉ huy: “Dẫn người đi, tôi đến đối phó nó.”

Chỉ huy kia đã sợ tới mức sắc mặt trắng xanh, nói giọng khàn khàn: “Thượng úy House.....”

Người được gọi là thượng úy House trên thái dương cũng toát ra mồ hôi lạnh, “Tôi tin rằng với bộ dạng này của các anh cũng đủ cho thấy tôi từ chối không hành động tùy tiện là chính xác, trở về báo cáo kết quả công tác với mấy lão già khốn kiếp chỉ biết đến hiệu quả và lợi ích đi!”

Người chỉ huy thi hành quân lễ với hắn, hô lên với người của mình: “Đi!”

Thiện Minh nhận ra người này, đó là đội trưởng đặc công cùng tác chiến với họ hôm giải cứu con tin.

Thẩm Trường Trạch thở phì phò, dường như bị đồng loại trước mắt này hấp dẫn, nhưng khi nhìn thấy những người đó muốn đi thì lập tức nhảy lên muốn đuổi theo.

Thượng úy House chặn trước mặt nó, giữ lấy cánh tay trơn trượt phủ đầy vảy của nó, đưa tay nắm lấy cổ nó.

Thẩm Trường Trạch cũng đưa tay nắm chặt lấy cánh tay thượng úy, móng vuốt xuyên qua vảy hắn, đâm vào trong thịt hắn.

Thượng úy House cắn răng, đâm mạnh một cú vào đầu Thẩm Trường Trạch, thừa dịp nó choáng váng thì nắm lấy sừng nó, quăng cả người nó đi.

Thẩm Trường Trạch lắc lắc cái cổ đứng lên, thân thể giống như tia chớp nhảy lên, đầu húc vào ***g ngực House, hai người ngã nhào trên mặt đất, giống như hai con sư tử đánh nhau, toàn bộ tình cảnh tanh máu đến dọa người.

Thiện Minh biết nếu không phải nhìn thấy một màn phấn khích cả đời khó gặp như thế, hắn tuyệt đối không thể chống đỡ không bị hôn mê đến tận bây giờ. Hắn không biết mình có thể qua được cửa này không, nhưng ít ra nếu cuối cùng hắn sẽ bị quái vật nhỏ cắn chết, hắn cũng muốn chết rõ ràng.

Móng vuốt của Thẩm Trường Trạch xuyên qua vảy bụng của House, móng vuốt của House lại đâm vào bờ vai nó, hai người lăn trên mặt đất, cả người dính đầy máu tươi của kẻ khác, tiến hành liều chết cận chiến.

House tìm đúng cơ hội dùng cái đuôi quật vào cánh Thẩm Trường Trạch, đau đến mức nó kêu ngao lên một tiếng, lăn sang một bên.

Khi nó đứng lên từ mặt đất, thượng úy House đã chạy tới cửa lớn.

Thẩm Trường Trạch đuổi vài bước tới cửa lớn, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì liền dừng lại, sau đó quay đầu nhìn về phía Thiện Minh.

Thiện Minh cũng nhìn nó, nhìn ánh mắt đỏ như máu của nó và thân thể ngoài gương mặt thì không có nửa điểm đặc thù của con người.

Thẩm Trường Trạch lắc lư đi tới chỗ hần.

Trong lòng Thiện Minh ngược lại trở nên bình tĩnh, cứ như vậy nhìn nó.

Thẩm Trường Trạch đứng ở trước người hần, sắc bén trong mắt dần dần phai nhạt đi, nước mắt chảy ra, nó hé miệng, nói giọng khàn khàn: “Ba ơi..... Con là cái gì.....” Nói xong phịch một tiếng quỳ xuống đất.

Thiện Minh nhẹ nhàng thở ra, xem ra mình sẽ không bị nó cắn chết dưới tình huống không tỉnh táo rồi.

“Ba ơi.” Đứa nhỏ vươn móng vuốt trần đầy máu tươi, muốn sờ mặt hần.

Thiện Minh vội nói: “Đừng chạm ta.”

Bàn tay đứa nhỏ cứng lại giữa không trung, màu sắc đồng tử lúc sáng lúc tối, phảng phất có chút không khống chế được, có chút phần nộ, có chút luống cuống, nhưng cuối cùng lại trở nên thương tâm.

Thiện Minh nhìn tay nó, “Máu của mi có vấn đề, mau lau khô đi.”

Đứa nhỏ ngẩn người, xoa xoa tay vào quần áo, không ngờ vải dệt mỏng manh trong nháy mắt đã bị đốt ra một cái động lớn.

Thiện Minh suy yếu híp mắt, “Máu của mi là axit..... Mẹ, rốt cuộc mi là thứ gì vậy?” Nhang muối mặt trắng hần dùng lâu như vậy, không ngờ lại là axit đến cổ người cũng thiêu được!

Đứa nhỏ khóc, “Ba ơi, con là cái gì, con là cái gì?”

Thiện Minh lắc đầu, mất máu khiến hần trở nên càng mỗi mệ, “Mi con mẹ nó có thể chờ ta chết lại khóc không?”

Như thế Thẩm Trường Trạch từ trong u mê mà tỉnh táo lại, nó nhìn Thiện Minh cả người đầy máu, suy yếu không thôi, vội đưa bàn tay đầy máu cọ sạch sẽ xuống đất, ôm lấy hần chạy tới chỗ xe việt dã còn lại của đặc công.

Nó tìm hòm thuốc trên xe, trước tiên cầm máu cho Thiện Minh, tiêm kháng sinh và truyền dịch cho hần, sau đó mới khởi động xe chạy vào nội thành.

Khi nó nhìn xuống tay lái, nó mới phát hiện, tay mình lại biến trở lại tay người.

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Khi Thiện Minh tỉnh lại, phát hiện mình đã trở lại căn phòng dưỡng thương mấy hôm trước.

Hần giật giật ngón tay, cảm thấy thân thể cứng ngắc, hần là rất nhiều ngày không hoạt động rồi. Trên người quần từng vòng từng vòng băng vải, Thiện Minh không cần xem cũng biết chắc chắn mình chả khác gì cái xác ướp.

Ngắn ngủn nửa tháng, hần bị thương hai lần, thật đúng là đủ xui xẻo.

Trong phòng không có người, hần lại không động dậy được, hần sốt ruột muốn biết Thẩm Trường Trạch thế nào rồi, đám SWAT kia có tiếp tục tìm bọn họ phiền toái không.

Hần há miệng thở dốc, kêu một tiếng, chỉ là yết hầu ám ách, phát không ra âm thanh, hơn nữa vừa nói một tiếng trong đầu liền ong ong vang lên, cảm giác như trời long đất lở, làm hần cảm thấy buồn nôn.

Bất đắc dĩ hần chỉ có thể tiếp tục nằm, lại một lát sau nữa, cửa mới bị đẩy ra, Pearl đi đến.

“Thiện? Anh tỉnh?” Pearl vui mừng chạy tới, ôn nhu vuốt trán hắn, hôn chớp mũi hắn, “Thượng Đế phù hộ, cuối cùng anh cũng tỉnh lại.”

Thiện Minh miễn cưỡng mở miệng nói: “Nước.”

Pearl bỏ ống hút vào miệng hắn, chất lỏng lạnh lẽo chảy xuôi qua yết hầu khô rát, có chút đau đớn, nhưng hắn rõ ràng cảm giác tốt hơn nhiều.

“Thằng nhóc đâu?” Thiện Minh hỏi.

“Ở phòng bên cạnh.” Pearl vừa kiểm tra thân thể cho hắn vừa đáp.

“Nó thế nào?”

“Rất kỳ quái.”

Tâm Thiện Minh trầm xuống, chẳng lẽ bị bọn họ phát hiện?

“Trên người không có vết thương nghiêm trọng nhưng vẫn bất tỉnh.”

Thiện Minh ngẩn người, không bị thương nghiêm trọng? Hắn rõ ràng nhớ thằng nhóc kia bị thương không nhẹ.

“Nó ngủ mấy ngày rồi?”

“Giống anh, bốn ngày. Anh ngẫu nhiên sẽ nói mớ, sẽ có một ít động tác nhỏ, nó thì ngoài có hô hấp có tim đập, thân thể hết thấy bình thường ra thì bộ dạng khi ngủ so với người chết không có gì khác nhau.” Pearl nhú mày, “Đứa nhỏ này thật sự rất kỳ quái, em nhớ rõ hai ba năm trước nó cũng từng hôn mê như vậy, nhưng mà lần đó hai ba ngày đã tỉnh, lần này đã bốn ngày mà còn không có dấu hiệu sắp tỉnh. Anh nói xem, có phải bình thường chúng ta quá nghiêm khắc với nó không, cuối cùng em cảm thấy càng ngày nó càng không giống đứa trẻ bình thường.”

“Nó đương nhiên không thể giống đứa trẻ bình thường, nó đã là một lính đánh thuê rồi.” Al đẩy cửa khép hờ ra, đi vào.

Thiện Minh chống thân thể muốn ngồi dậy, vừa động mới phát hiện hai cánh tay dường như đã phế đi, một bên cơ thịt bị thương còn bị trật khớp, đau nhức đến không nâng dậy nổi, bên kia thì bị bắn thủng bả vai.

Pearl nhận ra ý đồ của hắn, nâng hắn dậy đến tựa vào đầu giường, nhét gối đầu ra sau thắt lưng hắn.

Al đi tới lắc lắc đầu, “Hơn nửa tháng này gần như cậu đều nằm trên giường, cảm giác thế nào?”

Thiện Minh thành thực nói, “Không chết, rất tốt.”

Al cầm lấy cảm hắn lung lay trái phải, “Cũng may, không bị thương mặt, nếu không thật đáng tiếc.”

Thiện Minh lắc khởi tay hắn, “Nói chuyện đứng đắn chút coi, tôi trở về như thế nào, vì sao chúng ta còn ở New York?”

“Cậu là do thằng nhóc lái xe mang về, sau khi nó nhìn thấy chúng tôi liền ngắt đi, bây giờ còn chưa tỉnh. Về phần vì sao chúng ta còn ở nơi này..... cậu hẳn là cũng đoán được, đương nhiên có liên quan đến lần này các cậu bị tập kích.”

Tim Thiện Minh nhảy mạnh một cái, nhưng hắn biểu hiện thật sự bình tĩnh, ít nhất hắn dám khẳng định bọn Al không biết thân phận của Thẩm Trường Trạch, “Sao lại thế này, anh nói đi.”

“Hôm đó Thẩm Trường Trạch ở khách sạn đã giết một người trong cầu thang bộ đi lên sân bay an toàn ở tầng cao nhất, cậu biết rõ đi.”

“Biết, bom mai phục hôm đó chắc chắn có liên quan tới người kia.”

“Tám chín phần mười. Người cũng biết, người được đề cử mà công ti ủng hộ có một đối thủ mạnh mẽ, tuy rằng trước mắt không có chứng cứ, nhưng rất nhiều tin tức không thể công khai đều cho thấy hắn ủng hộ quân phản chính phủ Nigeria tiến hành hoạt động khủng bố lần đó, mục đích đẩy công ti lên đầu sóng ngọn

gió của dư luận, thừa dịp hỗn loạn mà cướp lấy cơ hội trúng cử. Mà người bị Thẩm Trường Trạch giết chết kia chính là này cháu ruột của chính khách đó, một tham viên CIA.”

Thiện Minh ngây người.

Al nghĩ rằng hẳn không ngờ Thẩm Trường Trạch vừa vặn giết nhân vật quan trọng, kỳ thật Thiện Minh không ngờ điều này khác xa sự thật mà hẳn biết, nhưng lại có thể xảo diệu mà giải thích tất cả.

Thông qua lần hành động này của đặc công, cùng với sự xuất hiện ở phút cuối của thượng úy House và theo như lời hắn nói, những người đó rõ ràng là hướng về phía thân phận khác của Thẩm Trường Trạch mà đến, làm sao lại xuất hiện cái gì con cháu ở đây được?

Al nói tiếp: “Tóm lại, bây giờ khách sạn đã bị phá vỡ đặc công đến, giờ chúng ta không được phép xuất cảnh, phải ở lại hiệp trợ điều tra. Tuy rằng thực sự không muốn, nhưng chúng ta quả thật bị cuốn vào đấu tranh chính trị, bây giờ công ti và ứng cử viên mà họ ủng hộ đang cố gắng nghĩ nghĩ cách đuổi chúng ta về Colombia. Hôm qua Neo cũng đến, đang nghĩ cách, tóm lại bây giờ chúng ta không đi được.”

Thiện Minh trầm ngâm một lúc lâu, “Bọn họ muốn thế nào?”

“Bọn họ muốn đổ trách nhiệm làm tham viên kia tử vong lên đầu chúng ta, chỉ trích công ty thuê hung thủ mưu sát.”

“Bây giờ chúng ta phải làm sao? Cũng không thể ở đây chờ họ đấu xong được.”

“Đương nhiên không được, tuy rằng công ti nói nhất định sẽ nghĩ cách mau chóng để chúng ta về Colombia, nhưng tôi xem bây giờ chính bọn họ cũng sốt đầu mẻ trán. Anh nghĩ chúng ta cứ quan sát vài ngày, nếu tình huống không chuyển biến tốt, chỉ có thể tự mình nghĩ cách rời khỏi nơi này.”

Thiện Minh hiểu được, Al đang suy xét vì hắn, với bộ dạng như xác ướp lúc này của hắn, hành động sẽ liên lụy người khác.

Al theo thói quen hút một điếu thuốc, hướng vào mặt Thiện Minh thổi một làn khói, “Anh chỉ không nghĩ ra, sao lại đi phục kích các cậu chứ?”

Thiện Minh trừng mắt liếc hắn, “Có lẽ bọn họ thẩm vấn tân khách trong cầu thang thoát hiểm ngày đó, biết là thằng nhóc giết tham viên?”

“Nói vậy không ổn, cứ cho là bọn họ bắt được thằng nhóc, vậy làm thế nào giải thích với truyền thông một tham viên CIA được huấn luyện bị một thằng nhóc mười tuổi giết? Bọn họ căn bản không tất yếu phải làm như vậy, chỉ cần có thể chứng minh với chính phủ là chúng ta có tội, ở địa bàn của họ chúng ta không chạy được, phái SWAT đi bắt các cậu làm gì chứ.....” Đôi mắt xanh như biển của Al lộ ra hoang mang.

Thiện Minh cảm nhận được một tia áy náy vì nói dối Al, nhưng hắn thật sự không chuẩn bị sẵn sàng, cũng không biết phải giải thích như thế nào cho Al về chuyện không thể tưởng tượng này. Không phải là hắn không tin Al, nhưng đối với loại quái vật này Al căm thù đến tận xương tuỷ, nếu Al biết Thẩm Trường Trạch chính là thứ như vậy, hẳn không biết Al sẽ phản ứng thế nào.

Hắn cần một thời cơ thích hợp mới có thể thăng thấn với Al, nếu không hẳn lo rằng người biết càng nhiều thì càng bất lợi cho Du Chuẩn.

Al hỏi: “Anh cũng rất ngạc nhiên, làm sao mà các cậu trốn được? Bên SWAT phong tỏa hết tin tức, chúng tôi chỉ biết là các cậu bị họ lái xe truy đuổi trên đường cái, cuối cùng không ngờ lại thoát khỏi xe việt dã của họ mà chạy trở về. Mạng các cậu cũng lớn đấy, về muộn chút nữa là cậu cũng toi.”

Thiện Minh hừ lạnh một tiếng, “Lần này quả thật suýt toi, nếu không phải thằng nhóc thì.....”

“Nói như vậy là nó cứu cậu?”

“Dù sao sau khi bọn tôi cướp được xe tôi liền ngắt đi, anh nói đúng, chúng tôi mạng lớn lắm.” Thiện Minh hồi tưởng lại cảnh tàn sát chấn động kia, đến bây giờ còn vẫn còn sợ hãi.

Tuy nhiên so với lần mê man hai năm trước, ít nhất bây giờ Thiện Minh đã biết một manh mối trọng yếu, đó là thượng úy House kia là sinh vật đồng loại với Thẩm Trường Trạch, hơn nữa rõ ràng thượng úy House

có thể không chế tốt thân thể của mình, cũng biết rất nhiều. Hắn phải nghĩ cách tìm được thượng úy House để hắn giải đáp nghi vấn trong lòng mình.

Hoặc là, cứ cho hắn không làm gì cả, thượng úy House cũng nhất định sẽ tìm đến bọn họ .

Thiện Minh biết mình đã bị cuốn vào một chuyện nguy hiểm, so với cái gì mà tranh cử thống đốc còn phức tạp hơn rất nhiều.

Lúc này đây, Thẩm Trường Trạch hôn mê đã gần bảy ngày.

Nó giống như Pearl nói vậy, ngoài có hô hấp có tim đập thì những thứ khác không khác người chết là bao, vẫn nằm không nhúc nhích, rất giống người thực vật, không hề thấy có bệnh trạng gì khác thường.

Khi Thiện Minh có chút lo lắng vì nó vẫn chưa tỉnh lại, đến một buổi chiều tự nhiên nó lại tỉnh, mở miệng ra là đòi ăn .

Đợi đến khi Thiện Minh đi vào phòng nó, trên cái bàn trước mặt đứa nhỏ bày một đồng bát đĩa, ước chừng bằng phần ăn của bốn người trưởng thành. Mấy người lớn đang ngồi bên cạnh nhìn nó há hốc mồm.

Sau khi Thiện Minh đi vào, đứa nhỏ liền dừng lại, quay đầu nhìn hắn.

Thiện Minh vừa muốn mở miệng khiển trách nó vừa dậy đã ăn nhiều như vậy, đột nhiên đứa nhỏ liền nhảy xuống ghế dựa chạy tới, lập tức bổ nhào lên người hắn, kêu một tiếng “Ba ơi”, sau đó không nói gì nữa, ôm chặt lấy hắn không buông.

Pearl đi lên kéo nó một cái, “Cậu đừng áp lên miệng vết thương của Thiện.”

Đứa nhỏ không để ý tới Pearl, càng thêm dùng sức ôm cổ Thiện Minh, nghẹn ngào lại gọi một tiếng, “Ba ơi”.

Jobert đánh mắt với Pearl, mấy người lớn đều đẩy cửa đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai cha con đang khác thường kia .

Sau khi cửa đóng lại, đứa nhỏ liền khóc lên, “Ba ơi, ba ơi, con nghĩ ba đã chết, con tưởng ba đã chết rồi, ba _”

Thiện Minh trắng mắt, “Nếu ta đã không chết, mi khóc thành như vậy làm gì?”

Đứa nhỏ vẫn hu hu khóc, vừa khóc vừa cọ lên người Thiện Minh, như thể đang nghĩ đến trước đây vẫn vùi mình sâu vào lòng Thiện Minh, điều đó làm nó an tâm, làm nó tràn ngập cảm giác an toàn. Đáng tiếc bây giờ nó đã trưởng thành, không còn là đứa nhỏ có thể gối lên bụng Thiện Minh ngủ nữa.

Toàn bộ động tác của nó không cẩn thận đụng vào bả vai Thiện Minh, Thiện Minh kêu rên một tiếng, đứa nhỏ lập tức tỉnh táo lại, vội nhảy xuống khỏi người hắn, khẩn trương nói: “Ba, đụng tới chỗ nào rồi?”

“Không có gì, mi đi khóa cửa lại đã.”

Đứa nhỏ tới khóa cửa lại, sau đó kéo ghế ngồi xuống đối diện với Thiện Minh.

Thiện Minh nhìn cặp mắt đen láy của nó, hình ảnh đôi mắt này biến thành đồ ngẫu vẫn như rõ mồn một, hắn chậm rãi mở miệng, “Mi còn nhớ rõ được bao nhiêu?”

Thẩm Trường Trạch ảm đạm cúi đầu, “Có thể..... nhớ rõ tất cả, nhưng mà, thật giống như đó là trí nhớ của người khác, thật giống như con đang xem phim, nói chung..... nói chung.....” Đứa nhỏ ôm lấy đầu, “Con không biết con là cái gì, ba, rốt cuộc con là cái gì vậy!”

“Ta nói ta cũng không biết, trước mắt chỉ biết một điều, sau khi mi biến thành thứ kia thì sẽ giống như siêu nhân người ta vẫn hay nói, vô cùng lợi hại, trí nhớ sẽ hỗn loạn, sẽ không khống chế được, hơn nữa mỗi lần đều sẽ hôn mê rất lâu.”

“Mỗi lần?” Đứa nhỏ mờ mịt ngẩng đầu, “Con, con không phải lần đầu tiên.....”

Thiện Minh lắc đầu, “Theo ta được biết, ít nhất ba lần.”

“Ba lần? Vì sao con lại không nhớ rõ?”

“Vậy ta mới nói trí nhớ của mi sẽ hỗn loạn. Ta đoán lần đầu tiên là năm năm trước khi ta nhìn thấy mi ở trong rừng nguyên sinh Myanmar. Mi còn nhớ rõ ba con sói bị chúng ta dùng làm thức ăn không, lúc ấy ta bắn khoản không thể hiểu nổi, rốt cuộc là loại dã thú siêu việt gì mà ta biết có thể giết chúng nó, hiện tại xem ra chính là do mi làm, đây là lần đầu tiên.”

Đứa nhỏ kinh ngạc nghe.

“Lần thứ hai, là hai năm trước, khi mi đụng tới Jim ở ngoài căn cứ.”

Đứa nhỏ trừng lớn mắt, “Jim, là con giết !”

“Đúng vậy, khi ta đuổi tới thì Jim đã chết, còn mi thì xuất hiện trước mặt ta với cái bộ dạng kia, mi căn bản không nhận ra ta, nhìn thấy ta liền công kích, sau lại ngất đi, ngủ mấy ngày. Lần thứ ba, mi cũng biết, lần này mi chẳng những không quên kí ức, còn có thể nhận ra ta, ta nghĩ đây là một tiến bộ rất lớn, có lẽ có liên quan tới sự tăng trưởng về tuổi của mi.”

Hai mắt đứa nhỏ đại ra, cả người giống như mất hồn, lập tức rất khó nhận chấp nhận sự thực này. Một người từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ hoài nghi sự thực mình là con người, đột nhiên có một ngày phát hiện mình vốn không phải, ấn tượng sâu sắc như vậy nếu không tự mình trải qua thì căn bản là không thể tin .

Thiện Minh trầm ngâm nói: “Căn cứ theo phán đoán, mi sẽ biến thân vào thời điểm sinh mệnh bị uy hiếp, điều này rất dễ lý giải, nó thuộc về bản năng của động vật, sau khi biến thân thể lực tiêu hao rất lớn nên mi mới liên tục mê man, sau khi tỉnh lại cần bổ sung lượng năng lượng lớn.”

Đứa nhỏ nắm chặt tóc, run giọng nói: “Con nhớ rõ con giết rất nhiều người, lúc ấy con chỉ nghĩ muốn cắn đứt cổ họ, con thực thích màu đỏ, khi thấy máu họ liền cảm thấy trong thân thể tràn ngập sức mạnh, con..... con cảm giác cái thân thể kia không phải là chính mình, động tác của mọi người đều trở nên quá chậm, nắm đầm đều trở nên mềm oặt, bọn họ đều quá yếu..... Bọn họ đều đáng chết !” Ánh mắt đứa nhỏ đột nhiên thay đổi, nó nắm tay Thiện Minh, “Ba, cái người nổ súng bắn ba, con chặt đứt cổ hắn, tất cả những ai làm ba bị thương con đều phải giết chết !”

Thiện Minh cho nó một cái tát, “Mi nghe đây, trong thân thể mi cất giấu một con quái vật, con quái vật có sức mạnh khó có thể tưởng tượng, mi phải học được cách khống chế nó, mà không phải để nó khống chế mi.”

Đứa nhỏ ngẩn người, ánh mắt khôi phục thanh minh, “Ba, con muốn đi gặp người kia..... Cái người, cũng giống như con.”

Nó nhớ rõ người kia có thể đuổi kịp tốc độ của nó, có vảy có sừng, có cánh có đuôi, tuy rằng nó không thấy hết thân thể, nhưng nó biết bộ dạng cũng không khác nó lắm. Ngoài gương mặt và tóc vẫn còn là của con người, tất cả các bộ phận khác của thân thể đã biến đổi, hoàn toàn không có đặc thù nhân loại, ngược lại giống như là..... giống như là rồng trong truyền thuyết của Trung Quốc cổ đại.

Thiện Minh trầm giọng nói: “Đúng vậy, chúng ta nhất định phải gặp hắn.....” Thiện Minh đột nhiên nhớ tới cái gì, nhìn nửa gương mặt vừa mới xoay qua chỗ mình, nơi đó rõ ràng có vết máu do viên đạn sượt qua, nay lại bằng phẳng bóng loáng, giống như từng bị thương chút nào. Hắn vén ống quần đứa nhỏ lên, hắn nhớ rõ trên đùi của nó bị mảnh đạn cắt mất một khối thịt, nhưng bây giờ nhìn qua thì chỉ còn lại một vết sẹo rất mờ, những vết thương nhẹ có trên người đứa nhỏ đều đã không còn chút dấu vết nào, trọng thương cũng khép lại với tốc độ quỷ dị. Kiểu khôi phục sức khỏe này quả thực vượt quá tưởng tượng, trong nháy mắt Thiện Minh có chút ghen tị.

Đứa nhỏ cũng nhìn xuống đùi mình, nó nhớ rõ hôm đó chân nó bị tạc đến thấy được cả xương, bây giờ thì không thấy vết thương đâu nữa.

Thiện Minh nói: “Mặc kệ mi là cái gì, chắc chắn là giống loài cao cấp hơn nhân loại, mi có thể tự lành miệng vết thương, sau khi biến thân thì máu là axit mạnh, thân thể đao thương bất nhập.” Thiện Minh vỗ vỗ hai má nó, “Thích chết được.”

Đứa nhỏ chớp mắt, “Ba, nói như vậy con rất lợi hại sao?”

“Lợi hại cái rắm, không thể khống chế tốt loại năng lực này thì nó chính là bom hẹn giờ, có một ngày mi chết như thế nào cũng không biết.”

Đứa nhỏ thở dài: “Con nhất định phải khống chế nó..... Nhưng mà, phải không chế như thế nào đây? Ngay cả biến thân như thế nào con cũng không biết.”

“Cho nên chúng ta phải đi hỏi thượng úy House, hẳn có thể tự do chuyển đổi giữa hình dạng người và hình dạng quái vật, hẳn nhất định biết rất nhiều.”

Đứa nhỏ nhếch miệng gật gật đầu, nó ngáp một cái, “Ba, con lại mệt nhọc, con muốn ngủ.”

“Mi ngủ đi.”

“Ba ơi.” Đứa nhỏ kéo hẳn, “Con muốn ngủ với ba.”

“Ta không buồn ngủ.”

“Ba không ngủ cũng được, con chỉ muốn nằm bên cạnh ba.” Đứa nhỏ mở to đôi mắt ngập nước nhìn hẳn, trong mắt tràn ngập khát vọng.

Thiện Minh nhíu mày, cuối cùng vẫn nói, “Đến đây đi.”

Hai người trở lại phòng Thiện Minh, Thiện Minh cả ngày dưỡng thương trên giường, chẳng hề buồn ngủ, đứa nhỏ thì quả thật vừa lên giường đã buồn ngủ. Nó nằm bên cạnh Thiện Minh, một tay khoát lên lưng hẳn, an tâm nhắm hai mắt lại.

“Ba ơi, con ngủ đây.”

“Ừ.”

“Ba, nếu có một ngày con biến thành quái vật, ba còn cần con không?”

“Nếu mi không biến trở lại ta cần mi thế nào đây, mang mi đến vườn bách thú cho người ta ngắm à.”

“Chúng ta đi tìm nơi không người mà sống, không phải sống cuộc sống nguy hiểm này nữa, mỗi ngày cá săn thú, không phải rất tốt sao?”

“Ai muốn đi ẩn cư nơi không người với thằng thỏ ranh như mi, buồn đến chết ta, ta thích cuộc sống nguy hiểm, ta trời sinh là thuộc về chiến trường.”

Đứa nhỏ trầm mặc trong chốc lát, nhẹ nhàng gối đầu lên bụng Thiện Minh, “Ba đi nơi nào con đi nơi đó, con sẽ bảo vệ ba.”

“Ừ, nói câu này nghe còn giống người chút.”

“Cứ cho là con biến thành quái vật, con cũng muốn ở bên cạnh ba.”

Thiện Minh khép lại sách trong tay, có chút đắm chiêu nhìn mái đầu xù của nó, “Không được biến thành như vậy trước mặt người khác. Ngoài ta ra thì không thể để những người khác biết, hiểu chưa?”

Đứa nhỏ gật gật đầu, thân thể chặt chẽ dán Thiện Minh, hít vào hương vị quen thuộc trên người Thiện Minh, tâm dần dần bình tĩnh xuống.

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Không ngoài dự đoán của Thiện Minh, ngay ngày thứ hai khi Thẩm Trường Trạch tỉnh lại, thượng úy House chủ động tìm tới cửa, trên danh nghĩa là muốn điều tra vụ án tham viên CIA tử vong, nhưng hai cha con đều biết hẳn đến vì cái gì.

Thượng úy House yêu cầu một mình hỏi Thẩm Trường Trạch, không đợi Thiện Minh nói gì, luật sư của Jason Autari lập tức từ chối yêu cầu của hẳn, khiến sắc mặt thượng úy rất khó coi.

Lúc trước Al nói với Thiện Minh, thượng úy House từng đến hai lần, muốn mang Thẩm Trường Trạch nhưng đều không thành công, nguyên nhân chính là thế lực của công ty khổng lồ, đối phương không dám xằng bậy, lần này lui bước muốn một mình nói chuyện với Thẩm Trường Trạch lại bị cự tuyệt, không khí giữa hai bên có chút không tốt.

Luật sư nói, “Anh muốn nói chuyện với thân chủ của tôi thì phải tiến hành khi có mặt luật sư và người giám hộ mới được.”

Thiện Minh khoát tay áo, “Luật sư, chỉ cần tôi ở là được rồi.”

Luật sư nhìn Al, Al gật đầu với hắn, vì thế Thiện Minh mang Thẩm Trường Trạch, đưa thượng úy House vào phòng mình.

Sau khi cửa khóa, Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch đều đề phòng nhìn hắn, nhất là đứa nhỏ, ánh mắt cực kì băng lãnh, cả người tràn ngập lệ khí.

Thượng úy House tìm ghế dựa ngồi xuống, hắn nhìn đứa nhỏ cười, “Tôi có lẽ là người duy nhất từng gặp đồng loại của mình, cậu cũng không nhất thiết phải đề phòng tôi như vậy, yên tâm đi, bây giờ hai người rất an toàn.”

Thiện Minh mở miệng nói: “Lần này ông tới có mục đích gì?”

“Tôi biết hai người có rất nhiều nghi vấn, tôi cố ý đến giải đáp chúng.”

Đương nhiên không ai tin tưởng hắn lại thân thiết như vậy, nhưng nếu hắn đồng ý trả lời thì đúng là bọn họ cầu còn không được.

Thiện Minh vừa muốn mở miệng, đứa nhỏ đã giành trước hỏi ra vấn đề hắn muốn biết nhất, “Tôi là cái gì vậy?”

Thần kinh Thiện Minh cũng căng thẳng, hắn cũng giống đứa nhỏ, bức thiết muốn biết đáp án.

House nhún vai, “Có thể để tôi nói hết không? Tôi phụ trách trả lời những vấn đề hai người cảm thấy hứng thú. Để đáp lại, hai người cũng nên trả lời những nghi vấn trong lòng tôi, một đáp án đổi một đáp án, có phải công bằng không nào?”

Thiện Minh nheo mắt, “Thượng úy House, mời ông đừng có ra vẻ, nếu không ông không ra khỏi tòa nhà này được đâu.”

House thượng úy cười to nói: “Anh Thiện, với số lượng người của các anh thì không giết nổi tôi đâu, mà nó” Hắn chỉ vào đứa nhỏ, “Tuy rằng nó so với tôi cao cấp hơn rất nhiều, nhưng nó còn quá nhỏ, rất kém hiểu biết. Đến sử dụng chính xác năng lực và phòng thủ nhược điểm của mình như thế nào cũng không biết, nó thậm chí không thể khống chế tốt chính mình, đơn giản mà nói, tôi có thể giết chết anh trước khi cuộc nói chuyện này kết thúc mà không ai có thể ngăn cản tôi rời đi.”

Thẩm Trường Trạch nắm chặt bàn tay nhỏ, “Tôi đồng ý điều kiện của ông, nhưng tôi sẽ không trả lời hết những vấn đề của ông.”

“Đương nhiên, cậu không muốn trả lời thì có thể không trả lời, tôi cũng như vậy. Tôi nói, các vị đã an toàn rồi, các vị được công ti vũ khí lớn nhất nước Mỹ che chở, rõ ràng là tràn ngập cảm giác an toàn, tôi hao hết tâm tư giữ nhóm các vị lại đến bây giờ chỉ là hy vọng có thể nói chuyện với cậu. Các người sẽ an toàn trở lại căn cứ của mình, vì thế xin hãy trầm tĩnh lại để chúng ta tâm sự được bình thường. Chúng ta đối lẫn nhau đều có hứng thú rất lớn, đúng không?”

Thiện Minh hừ lạnh nói: “Nếu nhìn đến cơ thể đầy vết thương của tôi mà còn có thể tin tưởng ông, như vậy nhất định là tôi mù rồi.”

Thượng úy House khề thở dài một hơi, “Đầu tiên, tôi có thể thề, hạ lệnh tập kích hai người tuyệt đối không phải ý của tôi, là mệnh lệnh tôi không thể ngăn cản đến từ cấp trên rất cao. Bọn họ cũng ném đủ đáng rồi, tiếp theo, đứa nhỏ này đã gây chấn động lớn cho bọn họ. Đồng thời hai người cũng gặp phiền toái lớn, tôi tin rằng mau chóng hiểu được tình cảnh của mình đối với các vị là rất có lợi, nếu anh Thiện không thể vứt bỏ thành kiến thì chuyện này tôi đi là vô ích, các người bị thương, chúng tôi tổn thất người, đều uống phỉ.”

Thẩm Trường Trạch lạnh lùng nói: “Nói nghe rất hay, ngày đó ở trên hành lang ông đã biết tôi là..... Ông cảm giác được đúng không, tôi cũng cảm giác được, nếu không phải ông nói chuyện của chúng tôi ra, làm sao những người đó lại đến phục kích chúng tôi được!”

“Chuyện này quả thật là tôi suy xét không chu toàn, nhưng liều lĩnh hành động cũng không phải điều tôi muốn, tôi chỉ có thể giống cam đoan với hai người, các người có thể an toàn về nhà.”

Nói đã đến nước này, tiếp tục tranh luận vấn đề đúng sai thì có vẻ không có ý nghĩa, vì thế Thiện Minh kéo cánh tay đứa nhỏ ý bảo nó ngồi xuống, trầm giọng nói: “Bắt đầu đi, trả lời vấn đề đầu tiên của nó, nó, không, có thể nói là các người, rốt cuộc là cái gì?”

Thượng úy cũng không thừa nước đục thả câu, “Chúng tôi, là người được cải tạo gien, có một cái tên phi thường uy phong gọi là ‘Long huyết nhân’”

Long huyết nhân !

Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch liếc nhìn nhau, vì từ ngữ chưa từng nghe qua này mà cảm thấy khiếp sợ.

“Tôi tin rằng anh cũng chú ý tới, cái gọi là long huyết, sau khi biến thân thì máu có tính axit, ngoại hình thay đổi có những đặc thù của rồng trong truyền thuyết cổ của Trung Quốc. ‘Long huyết nhân’ là cách gọi đến từ Trung Quốc, trên thực tế nước đầu tiên bắt đầu thí nghiệm này đúng là Trung Quốc. Tôi trả lời vấn đề này, bây giờ tôi sẽ hỏi cậu, có phải cậu đến từ Trung Quốc không, cha mẹ cậu là ai?”

Thẩm Trường Trạch nói: “Tôi đến từ Trung Quốc, từ lúc năm tuổi đã rời nhà, bây giờ tôi không còn nhiều ấn tượng về cha mẹ mình, bọn họ có thể là quân nhân.”

“Vì sao lúc năm tuổi cậu lại rời nhà, vì sao cậu cho rằng cha mẹ cậu có thể là quân nhân?”

“Quy củ.” Thiện Minh nhắc nhở: “Trả lời câu này xong đã, trên thế giới có bao nhiêu quốc gia đang làm thí nghiệm này, mục đích là cái gì?”

Thượng úy nhún vai, lười so đo với Thiện Minh, “Theo tôi được biết, trước mắt chỉ có Trung Quốc và Mỹ. Về phần mục đích, rất khó đoán sao? Đương nhiên là vì chế tạo vũ khí sinh vật hoàn mỹ nhất trên thế giới rồi.”

Thẩm Trường Trạch cũng tiếp lời: “Năm tôi năm tuổi có rất nhiều quân nhân đến nhà tôi, tôi ngồi máy bay trực thăng chạy trốn, về phần cha mẹ tôi có phải quân nhân hay không, tôi thật sự đã không nhớ rõ, có lẽ trong ấn tượng cha tôi có mặc quân trang màu xanh.”

Thượng úy gật đầu, “Tôi sẽ nói những gì mình biết cho hai người, nếu không thì quá lãng phí thời gian.” Hắn nhìn đồng hồ, “Tôi cũng không có bao nhiêu thời gian, sau đó tôi sẽ hỏi những gì mình nghĩ.”

Thiện Minh gật đầu, “Ông nói đi.”

“Ước chừng khoảng năm 92, ở Nam Hải Trung Quốc khai phá một giếng dầu mỏ, khi khoan xuống thì vô ý chạm trúng một con quái ngư, chiều cao năm mét, vảy vàng, có sừng, có cánh và đuôi, ngoại hình tương tự cá. Nó cũng không thể tính là cá, bởi vì theo đặc thù sinh lý mà nói thì là động vật có vú. Những công nhân làm việc trên biển chưa từng thấy thứ này, liền mang con quái ngư kia lên trên thuyền, có một công nhân khi vận chuyển chạm phải máu nó, bàn tay bị thiêu hủy một tầng thịt. Bọn họ giao con cá cho nhân viên nghiên cứu khoa học, nhưng có một công nhân mê tín lạng lẹ cắt lấy một khối thịt cá, hắn cho rằng ăn vào có thể sống thọ ngàn năm. Công nhân ăn cá này bị phát điên, trở nên mạnh vô cùng, cắn chết hơn mười người trong thôn, cuối cùng da tróc thịt bong, đổ máu đến chết. Chuyện này lúc ấy cũng không phải bí mật, cũng lưu truyền đến tai những nhà khoa học Mỹ đang nghiên cứu ở Nam Hải lúc ấy.”

Về mặt của Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch càng lúc càng là không thể tin, mấy thứ này nghe thế nào cũng giống một câu chuyện khoa học viễn tưởng sứt sẹo.

Thượng úy mặc kệ bọn họ có tin hay không, tiếp tục nói: “Nhà khoa học Trung Quốc đặt tên cho loại cá này là ‘Hải long’, bọn họ bắt đầu nghiên cứu hải long, ngoài việc phát hiện máu hải long là axit thì còn chứa một lượng lớn thuốc kích thích, nếu thông qua nấu nướng thì được tính sẽ giảm đáng kể. Nhưng nếu động vật ăn vào, trung khu thần kinh trong đầu sẽ bị phá hủy, adrenalin bị kích thích không ngừng phân

bố, cả người phần khởi cao độ, người trở nên giống như dã thú, khát máu, hiếu chiến, có thể lực và thần kinh phải ứng như siêu nhân, cuối cùng sẽ vì thân thể không thể chịu nổi mà chết thảm. Nhưng nếu thông qua tinh luyện cẩn thận, máu hải long có thể biến thành được vật có giá trị cực lớn, có thể trị liệu nhiều bệnh tật mà khoa học kỹ thuật lúc đó khó có thể giải quyết, nâng cao khả năng miễn dịch và đề kháng của cơ thể trên diện rộng. Cuối cùng, những nhà khoa học Trung Quốc biết mùi ngon ý đồ vớt lên thật nhiều hải long dưới biển, nhưng bọn họ cũng giống như tổ tiên của mình, căn bản không thể phát hiện loại sinh vật này ở dưới biển. Bọn họ cũng không biết hải long này đến từ đâu, có lẽ nó sống ở dưới đáy biển sâu mấy nghìn mấy vạn mét còn chưa bị nhân loại làm bẩn. Tóm lại, hải long duy nhất kia sau đó lại trở thành tổ tiên của những long huyết nhân hiện giờ.” Ánh mắt thượng úy dường như bị bịt kín một tầng sương, mang theo vài phần mờ mịt, lâm vào trong hồi ức.

Thiện Minh hí mắt, “Nếu chỉ có một, vậy nhóm người Mĩ các ông làm thế nào để triển khai thí nghiệm này?”

Thượng úy cười, “Người Trung Quốc thời kì đó còn rất đơn thuần, anh có thể nói là chúng tôi mua được, cũng có thể nói là chúng tôi lừa đến, tóm lại, lúc ấy nhà khoa học chỉ đạo khoan giếng dầu đã đem một bộ phận máu thịt của hải long về Mĩ, lúc ấy ngay chính họ cũng không biết thứ họ mang về có ý nghĩa gì.”

Thiện Minh nói: “Sau đó họ làm gì mà biến các người trở thành như vậy được?”

Trong mắt thượng úy bịt kín một tầng bi thương, “Sau này bắt đầu các thí nghiệm phức tạp, ý đồ dùng long huyết để thay đổi gen bình thường của nhân loại, đạt được sức mạnh cường đại. Ban đầu dùng tử tù, không đếm được những vật thí nghiệm thất bại chết thảm mới có thể đổi được một long huyết nhân dung hợp thành công, rất nhiều người cứ như vậy vô thanh vô tức mà biến mất.”

“Biết rõ nguy hiểm như vậy vì sao ông còn đi làm vật thí nghiệm? Bị bức bách?”

“Không, không hẳn vậy. Tôi tham gia chiến tranh Afganistan một năm, lúc ấy tôi chỉ có 19 tuổi, mắt thấy chiến hữu từng người ngã xuống, tôi tràn ngập oán hận với kẻ địch, sau lại bởi vì giết một đám tù binh chó má mà bị chuyển giao tới tòa án quân sự, tôi phải lĩnh án chung thân, như thế cũng không có gì khác phần tôi tử hình cả..... Sau đó phòng thí nghiệm long huyết nhân tìm tới tôi, nói nếu tôi đáp ứng làm vật thí nghiệm, hơn nữa nếu sống sót thì chẳng những sẽ để tôi tự do, tôi còn có thể rời khỏi chiến trường tội ác kia, trở lại đất nước của mình. Vì thế tôi đáp ứng, hơn nữa còn thành công.” Thượng úy nhắc tới thực nghiệm, hai tay có chút run rẩy rất nhỏ, “Đó là..... thí nghiệm vô cùng tàn khốc, nhưng mà chỉ có đạt được sức mạnh như thế, quốc gia mới có năng lực bảo vệ công dân của mình. Bởi vậy mười mấy năm qua, cho dù là Trung Quốc hay Mĩ cũng đều không dừng thí nghiệm này, không ngừng tích lũy sức mạnh cho mình.”

Thẩm Trường Trạch run giọng nói: “Nhưng mà, tôi cũng không có kí ức về chuyện này, chẳng lẽ từ lúc tôi còn là trẻ sơ sinh đã.....”

“Không, đó là không có khả năng.” Thượng úy House ngẩng đầu, “Gen phản phệ sẽ mang đến sự thống khổ, phải là người có thân thể cực kỳ cường tráng mới có khả năng thừa nhận, trẻ con tuyệt đối là không thể, cho nên cậu không phải được sinh ra từ thí nghiệm.”

“Vậy, tôi đây.....”

“Cậu là được thai nghén sinh ra.” Thượng úy House có chút kích động nhìn nó, “Cha mẹ của cậu, ít nhất có một bên, hoặc cả hai bên, là long huyết nhân.”

Lời vừa nói ra, huyết sắc trên mặt đứa nhỏ biến mất sạch sẽ, cha mẹ rất ít gặp trong trí nhớ, đều là..... quái vật như nó?

Thượng úy House đột nhiên đứng lên, đi tới bên cạnh Thẩm Trường Trạch, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, ngữ khí trang nghiêm và ngưng trọng, “Đứa nhỏ, cậu biết không, cậu có lẽ là long huyết nhân duy nhất trên thế giới có dòng máu gần với thuần khiết nhất, bởi vì cậu được sinh ra từ tử cung tự nhiên mà Thượng Đế giao cho phụ nữ. Long huyết và nhân huyết dung hợp, từ lúc còn trong phôi thai cậu đã hoàn thành, bởi vậy vảy giáp của cậu là màu vàng. Những long huyết nhân tôi gặp từ trước đến nay không một ai có thể có được vảy giáp màu vàng, đó là tượng trưng của dòng máu thuần khiết, cậu là.....” House để lại bờ vai của nó, trong mắt lộ ra vài phần cuồng nhiệt bất thường, “Chúng ta là chủng tộc ưu việt cao cấp vô số lần so với nhân loại, mà cậu chắc chắn sẽ trở thành lãnh tụ của chủng tộc chúng ta!”

Thiện Minh nhìn thấy quang mang bất thường trong mắt thượng úy House vốn luôn trầm ổn lão luyện, ý thức được người này chỉ sợ đã biến thành long huyết nhân về cả thân thể và tâm hồn. Ở trước mặt mọi người hắn lên gạt đi sự bất đồng của mình, lại không ngăn cảm giác nảy sinh trong lòng về sự ưu việt, hắn bắt đầu nghi ngờ thân phận con người của mình, cũng kiêu ngạo vì long huyết của mình. Điều này về bản chất thì không có gì khác với những phần tử cuồng tín, bọn họ cho rằng mình cao cấp hơn người khác, bọn họ cần tìm kiếm những đồng loại có cùng nhận thức, cùng với người lãnh đạo về mặt tinh thần.

Thiện Minh vạn lần không nghĩ rằng thượng úy House này ôm ý nghĩ như vậy đến tìm bọn họ, trực giác hắn nói cho hắn, mục đích của người này và Đường Đình Chi khi cần Thẩm Trường Trạch hoàn toàn bất đồng.

Đứa nhỏ bị sự cuồng nhiệt của hắn dọa sợ, vội gỡ tay hắn ra, lui về phía sau một bước, “Tôi là con người, tôi không muốn làm quái vật.”

“Cậu không phải con người, cậu là long huyết nhân có dòng máu thuần khiết nhất, con người vốn không thể so sánh được với chúng ta.”

Thiện Minh dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, “Thượng úy House, ông biết rõ mình hiện đang nói cái gì không?”

Thượng úy House phảng phất như vừa tỉnh mộng, lập tức khôi phục thanh minh, hắn xấu hổ đứng lên, lui trở lại chỗ ngồi của mình, “Xin lỗi, tôi có chút kích động, khi anh cảm thấy tất cả xung quanh đều là động vật cấp thấp mà đến khi anh gặp được đồng loại của mình, tôi tin rằng anh cũng sẽ có ý nghĩ giống tôi.”

Con mẹ ông mới là động vật cấp thấp, Thiện Minh mắng trong lòng, hắn giận dữ nói: “Ồ Mĩ hiện có bao nhiêu người giống như ông?”

Thượng úy House lắc đầu, “Đây là cơ mật quốc gia, tôi không thể nói cho anh.”

“Vậy Trung Quốc thì sao?”

“Tôi ngược lại càng muốn nói cho anh, đáng tiếc đây là cơ mật của họ, tôi lại càng không biết.”

“Tình huống hiện tại của nó nên làm thế nào? Sau khi biến thân nó không thể khống chế chính mình.”

“Con đường mà mỗi long huyết nhân phải đi chính là học cách khống chế thân thể và sức mạnh của chính mình. Tôi cũng mất bốn năm năm mới tự do chuyển đổi giữa hình thái long huyết nhân và con người, mà tôi thuộc dạng thiên phú cao, có vài người tốn mất mười năm. Tóm lại, đó là một quá trình phức tạp mà dài dòng, hơn nữa một lời khó nói hết, sau khi hai người về Colombia, tôi sẽ nói phương thức huấn luyện thông qua con đường an toàn cho hai người, hai người có thể tìm nơi bí mật tiến hành huấn luyện.”

“Vì sao ông muốn nói cho chúng tôi mấy thứ này?”

“Bởi vì nó là long huyết nhân thuần khiết duy nhất, chúng tôi tuyệt không hy vọng nó lãng phí thời gian trong quán trường trưởng thành, hoặc là xuất hiện cái gì lệch lạc.”

Thiện Minh biết chắc chắn hắn đang ôm mục đích nào đó, nhưng cho dù hỏi cũng sẽ không được đáp án, hắn đơn giản không hề rối rắm vấn đề này.

Thượng úy House nói: “Tôi cũng cần hỏi hai người mấy vấn đề. Tình báo tôi nhận được cho thấy năm năm trước ở Myanmar các người bắt cóc một người tên là Đường Đình Chi, chuyên gia sinh vật học Trung Quốc. Theo tôi được biết, y là nhà khoa học nông cốt thực hiện thí nghiệm long huyết nhân, vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thiện Minh nói: “Tên họ Đường kia muốn mang thẳng nhóc về Trung Quốc, nhưng lúc ấy chúng tôi cũng không biết nguyên nhân, hiện tại đã biết.”

“Cậu tuyệt đối không thể bị y mang về Trung Quốc, y sẽ khai thác cậu đến tận cùng.” Thượng úy House nghiêm túc nói với Thẩm Trường Trạch.

Thẩm Trường Trạch nhú mày, châm chọc nói: “Tôi là người Trung Quốc, cho dù có người khai thác tôi đến tận cùng, tôi cũng sẽ lựa chọn Trung Quốc, mà không phải người Mĩ các ông.”

Thượng úy thở dài, “Tôi biết cậu không tín nhiệm tôi, nếu có cơ hội thì tôi sẽ đi Colombia tìm các người, hy vọng đến lúc đó các người đừng đuổi tôi ra ngoài cửa. Tôi không có ác ý, tôi là đồng bạn của cậu.”

Thẩm Trường Trạch nhìn người đàn ông mặt đầy râu ria này, trong lòng vẫn như cũ tràn ngập đề phòng. Với nó mà nói người này đầu tiên là cùng bọn với đám người tập kích nó và ba, tiếp theo mới xem như sinh vật cùng loại với nó, nhưng tuyệt đối không thể là “Đồng bạn”.

House có chút thất vọng lắc đầu, hần nhìn đồng hồ, “Tôi không thể dừng lại quá lâu, kỳ thật nếu có cơ hội, tôi rất muốn tự mình chỉ đạo cậu phải làm như thế nào mới phát huy uy lực long huyết của mình, làm một long huyết nhân đủ tư cách..... Hy vọng tôi có thể có cơ hội như vậy. Có một việc tôi muốn báo cho cậu, nếu không thể khống chế tốt long huyết của mình, thời điểm biến thân đều do sinh mệnh bản thân bị uy hiếp hoặc cực đoan phần nộ, lúc này biến thân sẽ cực kỳ nguy hiểm, thường dễ dàng làm người của mình bị thương, cho nên nhất định phải vạn phần cẩn thận. Mặt khác, khi cậu lớn thêm mấy tuổi nữa, *** nguyên thủy cũng sẽ trở thành nguyên nhân khiến cậu mất khống chế. Long huyết nhân so với loài người càng có bản năng *** dã thú hơn, lại càng dễ nghe theo bản năng, cho nên nếu cậu bắt đầu có ham muốn *** thì nhất định phải đúng lúc phát tiết ra, ắt hẳn sẽ chỉ có hậu quả hoàn toàn ngược lại.”

Thẩm Trường Trạch nghe được thì sửng sốt, hoàn toàn không biết trả lời như thế nào.

House nói: “Tôi đi đây, chờ tin tức của tôi đi, trước đó thì dừng tùy tiện huấn luyện.”

Sau khi House rời khỏi, trong phòng lâm vào trầm mặc dài đến năm sáu phút.

Cuối cùng vẫn là đứa nhỏ mở miệng trước nói: “Ba, chúng ta nên làm gì đây, con không muốn làm quái vật.”

Thiện Minh thở dài nói: “Đây là vấn đề mi muốn hay không sao? Mi đã là một loại quái vật gọi là long huyết nhân rồi, hơn nữa mi vĩnh viễn thay đổi không được. Bây giờ việc mi phải làm chính là học tập như thế nào để làm tốt một long huyết nhân, cường đại có lẽ là mầm tai vạ, nhưng ít ra tốt hơn so với nhỏ yếu, nhận đi, sau đó trở nên mạnh hơn đi.”

Đứa nhỏ đi tới, ôm lấy eo gầy của Thiện Minh, ngẩng mặt nhìn hần, “Ba, con rất sợ hãi, ba sẽ luôn ở cùng con sao? Ba có vì con là quái vật mà không cần con không?”

“Ta nuôi mi năm năm, mi còn chưa kiếm tiền cho ta đâu, mi muốn chạy cũng không chạy được.”

Đứa nhỏ cười, hai má dán vào ***g ngực Thiện Minh. Bên tai truyền đến tiếng tim đập đều đều của hần, trong lòng đứa nhỏ tràn ngập vui sướng và cảm kích, “Ba, con sẽ luôn luôn ở bên ba, con còn muốn phụng dưỡng ba lúc tuổi già mà.”

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Trì hoãn sau gần ba tuần, cuối cùng họ cũng được “phóng thích”, công ti trả toàn đội về Colombia. Máy bay vừa hạ cánh, mọi người đều hoan hô, trở lại địa bàn của mình cảm giác thật tốt!

Bọn Houshar đã sớm hoàn thành nhiệm vụ trở về, đợi Thiện Minh xuống máy bay thì một đồng người liền chỉ vào bộ dạng xui xẻo của hần mà cười ha ha không ngừng.

Thiện Minh quả thật là người tổn thất thảm trọng nhất trong lần này, chỉ trong vòng nửa tháng bị bom tạc thương hai lần, cuối cùng còn trúng đạn, gần như ngày nào cũng ở trên giường, vất vả bán mạng một chuyến như vậy, đánh bạc lại còn không may, thua sạch. Thiện Minh ngẫm lại cũng có chút nín thở, sau khi về phòng liền lấy Thẩm Trường Trạch ra trút giận, chốc bắt nó làm cái này lát lại bắt nó làm cái kia. Đứa nhỏ biết gã cha vô tâm vô đức này lại bắt đầu ép buộc người, nhìn hần bị thương nên cũng lười so đo với hần.

Vai Thiện Minh bị thương khá nghiêm trọng, không hết ba tháng thì thực sự không làm gì được, vết thương trên đùi cũng không lành tốt. Hần không giống những người bị thương khác bị thương đầy mình thì thành thật nằm trên giường. Pearl càng không cho hần lộn xộn, hần càng cuồng chân, hơn nữa so với lúc không bị thương còn không thành thật hơn. Đôi khi Thẩm Trường Trạch mang cơm trở về thì người đã không thấy tăm hơi, đứa nhỏ phải đi tìm hần, tìm được hần còn phải dỗ hần trở về ăn cơm. (khiếp, chả biết ai là cha ai là con nữa!)

Chờ vết thương ở chân hấn đã lành khá tốt rồi, sau khi mặt trời xuống núi, các lính đánh thuê mở một bữa tiệc chúc mừng thắng lợi, ăn mừng quân của họ chia làm hai đường đi chấp hành nhiệm vụ, chẳng những hoàn thành viên mãn, hơn nữa mỗi người đều sống trở lại.

Một hôm lớn đầy rượu vang và bia được mang vào, trong phòng bốn năm mươi người uống đến thiên hôn địa ám, nhất thời mùi rượu bốc lên tận trời, tình cảnh cực kì náo nhiệt.

Houshar uống đến tận khi bước đi không vững, dường như mới nhớ tới đến việc đứng đắn, vì thế đứng lên thét to một tiếng, “Đám nhóc kia, trật tự!”

Đám người dần dần yên tĩnh, muốn nhìn một chút xem Houshar định làm gì.

Bàn tay Houshar sờ soạng trong túi hồi lâu, lấy ra một cái dây chuyền mang huy hiệu chiến binh, ném qua không trung cho Thẩm Trường Trạch.

Đứa nhỏ giơ tay tiếp được, kinh hãi nhìn tấm huy hiệu bằng đồng hình quả trứng lớn cỡ hai đồng tiền xu, mặt phải rõ ràng có khắc tên của nó và một chuỗi số và chữ cái không có quy luật, mặt trái là một con chim cắt to lớn dũng mãnh đang giương cánh bay cao*. Đây là huy hiệu binh sĩ của tổ chức lính đánh thuê đắt giá nhất trên quốc tế — Du Chuẩn, cuối cùng nó đã trở thành một lính đánh thuê chân chính!

*Du Chuẩn: nghĩa là con chim cắt đang bay, ta thấy dịch ra thì nghe kì kì nên để nguyên.

Houshar nắc một cái, “Giữ cẩn thận, trên huy hiệu binh sĩ có thông tin về thân phận của mày, về sau ra vào căn cứ, kho vũ khí, địa điểm nghiên cứu cơ mật đều cần huy hiệu binh sĩ, mặt mã và đồng tử để nhận dạng. Mày đã hoàn thành nhiệm vụ lần này rất xuất sắc, đã đủ tư cách. Từ hôm nay trở đi, mày là một thành viên của Du Chuẩn.”

“Oa nga !”

“Thằng nhóc này được đấy, là lính đánh thuê trẻ tuổi nhất rồi!”

“Hồi đầu mày nhìn con chuột còn sợ phát khóc mà, ha ha ha ha, thời gian qua thật mau.”

“Đúng vậy, hồi đó nó ngủ còn đái dầm nữa, ha ha ha.”

Mọi người mỗi câu mỗi từ đều cười rộ, những lính đánh thuê này đều nhìn đứa nhỏ lớn lên, trong lòng đều có vài phần cảm khái.

Năm năm qua, có vài người đã chết, có vài người vì thương tàn mà rời khỏi, những người như họ không có lúc nào là không đối diện với tử vong và ly biệt, nhìn đứa nhỏ từng ngày từng ngày lớn lên thật giống như đang ghi lại từng ngày thành công sống sót của mình, loại cảm giác này phi thường đặc biệt, phi thường xúc động lòng người .

Đứa nhỏ hưng phấn mà hoan hô một tiếng, giơ huy hiệu binh sĩ chạy đến trước mặt Thiện Minh, khuôn mặt tinh xảo lóe ra quang mang vui sướng, “Ba, ba ơi, ba xem, huy hiệu binh sĩ của con, mặt trên có tên con, con là một lính đánh thuê !”

Trên mặt Thiện Minh có vài phần đắc ý, đứa nhỏ này là hấn một tay nuôi lớn, giống như tưới một cái cây, nhìn nó từng chút lớn lên. Nuôi đến lúc này, cuối cùng hấn cũng cảm nhận được lạc thú khi làm cha, nói như thế nào nhỉ, còn có cảm giác thành tựu nữa. Thiện Minh cười tiếp nhận huy hiệu binh sĩ, đeo lên cổ cho nó, sau đó xoa xoa mái tóc mềm mềm của nó, “Làm tốt lắm.”

Đứa nhỏ cười nhảy lên, dùng sức hôn hai má hấn, hôn mấy cái liền.

Nó thích hương vị thuốc lá đậm chất nam tính trên người ba mình, thản nhiên mà khiến người mê muội, làm nó có cảm giác tràn ngập lực lượng.

Ngoài huy hiệu binh sĩ và thân phận thành viên Du Chuẩn, đứa nhỏ còn có phòng riêng của mình, kết cấu phòng không đơn giản như phòng Thiện Minh, nhưng cũng lớn bằng ấy, tất cả đồ đạc đã được bố trí đầy đủ, cách phòng Thiện Minh ba tầng nhà.

Ngày hôm sau khi nó dọn đồ của mình đi, nó đứng ở cửa nhìn Thiện Minh, vẻ mặt do dự.

Thiện Minh còn đang tập trung chơi game, hồi lâu mới phản ứng được là nó còn không đi, liền quay đầu nhìn nó, “Sao còn chưa đi?”

Đứa nhỏ quệt miệng, “Về sau chúng ta sẽ không cùng nhau ngủ nữa à?”

“Vô nghĩa, mi muốn ngủ cùng ta đến bao giờ nữa, đi nhanh đi, đúng rồi, ngày mai đúng giờ đưa bữa sáng đến, việc nên làm mi vẫn phải làm.”

“Ba, ba sẽ không ngủ không được à, không phải ba nói ngủ với con thì không có muỗi cắn ba sao.”

“Ta mắc màn là được, dọn đồ xong thì mang đồ ăn vặt đến cho ta.” Nói xong quay người tiếp tục chơi game, cảm xúc không có gì khác với bình thường.

Trong lòng đứa nhỏ nòng đậm thất vọng.

Nó thật sự không muốn tách khỏi ba, năm năm nay tối nào nó cũng ngủ với ba, nó không biết ngủ một mình thì nó có thể ngủ được hay không, nhưng mà ba lại không có một chút khó chịu nào, thật giống như nó đến rồi lại đi, hoàn toàn không ảnh hưởng đến hần chút nào, điều này làm cho đứa nhỏ cực kì uể oải.

Nó lại nhìn chằm chằm bóng dáng Thiện Minh bóng dáng trong chốc lát rồi mới ủ rũ đi.

Nửa đêm khi Thiện Minh ngủ, đột nhiên cảm giác có người tiếp cận, hần lập tức mở mắt. Không đợi hần sờ súng dưới gối đầu, một giọng nói thật nhỏ lặng yên vang lên, “Ba, là con.”

Thiện Minh hí mắt nhìn bóng người dưới ánh trăng, “Mi bệnh à?”

Thẩm Trường Trạch ủy khuất nói, “Con không ngủ được.”

“Quần ta cái rắm, cút mau.” Thiện Minh lật người, quay mông về phía nó.

Đứa nhỏ nhỏ giọng nói, “Ba ơi con thật sự không ngủ được, con đã quen ngủ với ba, con không ngủ một mình được, làm sao đây.”

Cuối cùng Thiện Minh vẫn lấy súng dưới gối ra, chìa vào đứa nhỏ, miệng phun ra một chữ, “Cút.”

Đứa nhỏ không hề lùi bước, đỡ lấy nòng súng chạy tới, lập tức ôm lấy eo Thiện Minh lăn lên giường, nhanh chóng tìm được vị trí quen thuộc của mình, “Ba, để con ngủ trong này đi, con không cần phòng riêng, con không ngủ được.”

Thiện Minh đang buồn ngủ, lười so đo với nó, đập nó một đập rồi khó chịu xoay người.

Đứa nhỏ nhẹ nhàng gỡ ngón tay hần ra, lấy súng của hần nhét vào dưới gối đầu, sau đó khẽ hừ nhẹ bài hát ru trong chốc lát, chiều này lần nào dùng với Thiện Minh cũng thành công, hừ trong chốc lát Thiện Minh liền mơ hồ. Đứa nhỏ nhẹ nhàng ôm eo Thiện Minh, an tâm nhắm hai mắt lại.

Lúc đầu nó rất vui vì mình có thể giống người lớn có lãnh địa thuộc về riêng mình, nhưng sau khi dọn tới nó mới phát hiện nó không thích chỗ kia. Ngủ cái giường nó quen thuộc, cái gối đầu quen thuộc, còn có người cha nó quen thuộc, vậy mới có thể có một giấc đẹp.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Vài tuần sau, Thiện Minh nhận được một bưu kiện không kí tên, hần mở ra thì phát hiện đây là của thượng úy House đưa cho hần, rất nhiều văn kiện, đại bộ phận nội dung đều là về việc giúp Thẩm Trường Trạch không chếgien long huyết của mình.

Thiện Minh chọn lấy một văn kiện xem trong chốc lát, càng xem mặt mày nhăn càng sâu. Bên trong viết cái gì mà trước phải khống chế Thẩm Trường Trạch, bảo đảm nó không thể đả thương người khác, sau đó dùng thuốc kích thích nó, hơn nữa trình tự, phương pháp, những việc cần chú ý phi thường rườm rà, trong đó đề cập rất nhiều dụng cụ chữa bệnh và dược phẩm phi thường khó kiếm, cùng với y thuật cao siêu và năng lực nghiên cứu khoa học, mấy thứ này Thiện Minh cũng đâu có sẵn, này không phải con mẹ nó vô nghĩa sao.

Hắn không xem hết liền gấp lại ngay, nghĩ rằng còn không bằng dùng biện pháp của chính mình cho xong.

Không phải là bắt nó biến thân sao, Thiện Minh cảm thấy có rất nhiều phương pháp, ví dụ như bắt nó ngạt thở, lấy máu nó, ném nó vào ổ dã thú, chỉ cần có thể để đứa nhỏ cảm giác được sinh mệnh bị uy hiếp, nó sẽ biến thân. Biến xong rồi Thiện Minh có thể thử điều giáo nó, bắt nó giữ nguyên trạng thái kia, hoặc ít nhất là trước học được cách ở trạng thái kia mà không chế được năng lực, cảm xúc, hành động của mình. (Anh Minh, anh là đồ dã man!!!)

Nếu đứa nhỏ biết trong lòng ba nó đang suy nghĩ cái gì, chỉ sợ sẽ trực tiếp bị dọa chạy.

Thiện Minh lại mở một văn kiện khác, có một chút là giới thiệu về hải long, còn có một ít số liệu phân tích long huyết. Trong đó cái làm cho Thiện Minh cảm thấy hứng thú là những nghiên cứu về thân thể long huyết nhân, bao gồm độ pH trong máu, độ cứng của vảy giáp, chiều dài và trọng lượng hai cánh, sức quật của đuôi, năng lực xuyên thủng của móng vuốt cùng với góc của lực và lực va chạm vân vân, có thể xem như một cuốn sổ tay toàn diện về long huyết nhân.

Đương nhiên, những nội dung này xảo diệu né tránh cơ mật của bọn họ, nhưng vẫn như cũ đủ khiến bất cứ kẻ nào rung động.

Đại khái xem xong hết chỗ tài liệu, Thiện Minh gần như đổ một thân mồ hôi lạnh.

Những số liệu này nghiêm túc thể hiện trình độ trung bình của tổ chức thân thể dưới tình huống long huyết phát huy. Thượng úy House nói đúng, Thẩm Trường Trạch vừa mới nắm giữ loại năng lực này, căn bản không biết dùng như thế nào, nó chỉ biết giống như dã thú mà loạn cắn loạn cào, không hề phát huy thực lực chân chính của gien long huyết, nếu không nó sẽ không bởi vì mất hết sức lực mà hôn mê nhiều ngày. Từ biểu hiện lần trước của Thẩm Trường Trạch, nó còn kém rất xa những số liệu về trình độ trung bình này, huống chi House còn chắc chắn như vậy, đứa nhỏ là long huyết nhân thuần khiết duy nhất, về mặt gien thì tuyệt đối chiếm ưu thế, hẳn là do với những long huyết nhân này còn lợi hại hơn nhiều lắm, nếu nói nháy mắt xé mười mấy người thành mảnh nhỏ vẫn chỉ là một góc năng lực, như vậy nếu Thẩm Trường Trạch có thể hoàn toàn khống chế chính mình đồng thời phát huy năng lực chân chính của gien long huyết, rốt cuộc sẽ mạnh đến thành cái gì?

Thiện Minh quả thực không thể tưởng tượng.

Sau khi Thẩm Trường Trạch huấn luyện trở về, Thiện Minh đưa những văn kiện này cho nó nhìn.

Sau khi xem xong, về mặt đứa nhỏ phi thường phức tạp, có lo lắng, cũng có hưng phấn, “Ba, con thật sự sẽ trở nên lợi hại như vậy sao?”

“Nếu tên thượng úy râu xồm kia không nói điều, chắc là vậy đi.”

“Vậy chẳng phải là con biến thành siêu nhân rồi sao, ai cũng không đánh lại con được.”

Thiện Minh hừ một tiếng, “Có cái gì mà đắc ý, cũng không phải do mi luyện ra.”

Đứa nhỏ nhếch miệng cười, “Ba, ba đang sợ bị con đánh bại, sẽ hành ba giống như trước đây ba hành con, đúng không?”

“Mi? Đánh bại ta? Mi biến thành quái vật đánh bại ta thì giỏi giang chỗ nào, với bộ dạng của mi bây giờ, mi còn kém xa lắm.”

“Sớm muộn gì cũng có một ngày, cho dù không biến thành quái vật thì con cũng có thể đánh bại ba.”

“Trừ phi ta già đến đi không nổi, nếu không mi cũng đừng vọng tưởng.”

Đứa nhỏ không phục nói: “Chắc chắn con sẽ đánh bại ba, đến ngày đó ba sẽ phải nghe con!”

Thiện Minh khinh miệt hừ một tiếng, “Không có ngày đó đâu.”

“Có.” Đứa nhỏ chắc chắn nói, “Ba, sớm muộn gì ba cũng sẽ không phải đối thủ của con, nếu con đánh bại ba, ba sẽ phải nghe con, ba dám cược không?”

“Hắc, nhóc con thôi tha.” Thiện Minh vỗ lên đầu nó, “Đầu không lớn khẩu khí không nhỏ, mi dựa vào cái gì mà cảm thấy mi sẽ là đối thủ của ta? Từ khi ta mười tuổi đã đánh du kích ở châu Phi rồi, mi bây giờ không biết an nhàn hơn ta bao nhiêu lần đâu.”

“Hừ, ba nhất gan, không dám cược thì cứ nói.” Đứa nhỏ híp mắt, quyết miệng nhìn hấn.

Thiện Minh cảm thấy bộ dạng này của nó rất khôi hài, hấn véo mặt đứa nhỏ đến đỏ bừng, “Muốn khích ta? Ta sẽ đáp ứng mi một phen, có một ngày mi có thể lấy hình dáng con người mà đánh bại ta, ta sẽ nghe mi một lần.”

Đứa nhỏ đắc ý cười.

Thiện Minh hiểu kỳ nói: “Mi định bắt ta nghe cái gì vậy, nói nghe coi.”

“Cái này con phải nghĩ tốt đã, dù sao..... chắc chắn khiến cho ba cả đời khó quên, về sau cũng không dám bắt nạt con nữa.”

Thiện Minh cười nhạo nói: “Răng sứt kìa, còn cười như vậy nữa.”

Đứa nhỏ vội bưng kín miệng, cả giận nói: “Rất nhanh sẽ mọc ra, ba không được cười con nữa!”

Thiện Minh thiếu đạo đức mà trắng trợn cười.

Trở lại căn cứ sau lại tỉnh dưỡng hai tháng Thiện Minh mới khỏi hấn, hấn quyết định bắt đầu huấn luyện Thẩm Trường Trạch.

Hấn đưa Thẩm Trường Trạch tới căn cứ dưới lòng đất, vào một phòng thẩm vấn đóng kín.

Phòng thẩm vấn này vốn là dự bị dùng để giam giữ tù binh, nhưng từ lúc xây xong đến bây giờ bọn họ chưa từng có việc cần về phương diện này nên vẫn để đó không dùng, bây giờ đúng lúc cho hai người một không gian rộng mở, cách âm hiệu quả và ẩn nấp vô cùng tốt. Hoàn mỹ nhất là nơi này có một ít dụng cụ tra tấn dùng để trói người.

Thiện Minh cũng không khách khí, đi vào liền dùng khóa thép khóa tay chân đứa nhỏ lại.

Hai người ngồi xếp bằng, dựa theo một vài phương pháp trong văn kiện thượng úy House đưa đến, bắt đầu làm cho đứa nhỏ từ trong tiềm thức mà đánh thức gien long huyết của mình.

Thẩm Trường Trạch nhắm mắt lại, ngay từ đầu nó không có cách nào tập trung tinh lực, luôn muốn viết loạn thất bát tao gì đó, ngẫu nhiên còn mở to mắt nhìn xem Thiện Minh đang làm cái gì.

Chậm rãi, nó cảm giác được xung quanh dị thường im lặng, im lặng phảng phất có thể nghe thấy tiếng tim đập của đối phương. Nó biết cho dù nó bất an, còn muốn trốn tránh, nó cũng phải làm cái gì đó, bởi vì thứ sức mạnh không thể khống chế này đang chảy xuôi trong mạch máu của nó. Hoặc là nó khống chế sức mạnh này, hoặc là bị khống chế, cái sau là tuyệt đối không được.

Tâm nó dần dần bình tĩnh trở lại, nó bắt đầu hồi tưởng cảm giác toàn thân tràn ngập sức mạnh ngày đó.

Nó nhớ rõ thời điểm kia nó nhìn thấy ba bị thương, nó cảm thấy hai người đều sẽ chết ở chỗ này, nó phần nộ, nó sợ hãi, nó không biết làm sao, sau đó nó cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, giống như bị thiêu cháy, trước mắt trở nên đỏ rực một màu máu. Tiếp theo nó cảm giác được đột nhiên có một luồng sức mạnh cực đại tiến vào trong thân thể, nó đột nhiên cảm thấy người xung quanh đều thực nhỏ bé, cũng không chịu nổi một kích, nó có thể dễ dàng bẻ cổ họ, đâm thủng tim họ.

Lúc ấy nó nghĩ, nó muốn giết những người này, nó cùng với ba sẽ an toàn rời khỏi nơi này, nó muốn giết những kẻ muốn hại họ này!

Ngay lúc đó phần nộ và tuyệt vọng lại bị nó nhớ lại. Những người đó theo dõi nó, nổ súng bắn nó, lái xe đâm nó, sau đó vây nó và Thiện Minh tại một xưởng sửa chữa ô tô, bọn họ không có vũ khí, bọn họ không địch lại chúng, toàn thân bọn họ là vết thương.....

Ba cả người đầy máu nằm ở đó, giống như đã chết, không, không thể chết được, ba ơi ba không thể chết được. Con muốn đi, con muốn mang ba đi khỏi đây, con muốn giết sạch những người này, giết sạch bọn súc sinh đã làm ba bị thương!

Thẩm Trường Trạch đột nhiên mở to mắt, quang mang lóe ra trong con ngươi không ngừng biến hóa giữa màu đen và màu đỏ, nhìn qua cực kì yêu dị. Mồ hôi toát ra trên trán nó, bàn tay nắm chặt vang lên tiếng kêu rắc rắc.

Thiện Minh cũng mở to mắt, có chút khản trương nhìn nó, khi hắn cảm thấy Thẩm Trường Trạch không ổn, vội gọi tên nó.

Nhưng ánh mắt đứa nhỏ càng ngày càng không kiềm chế được, đột nhiên nó ngẩng cổ phát ra tiếng tru phần nộ, trên làn da chậm rãi hiện lên màu vàng nhạt thừa thốt.

Thiện Minh lập tức bổ nhào lên người nó, cùng lúc tác động liên tục lên mặt nó, “Mi tĩnh lại!”

Sau khi tắt vài cái, ánh mắt đứa nhỏ khôi phục thanh minh, nó thở hổn hển từng ngụm, xụi lơ xuống, nhìn qua cực kì mệt mỏi.

Thiện Minh cũng đỏ đầy mồ hôi, hắn nói: “Mi đã quên lời House nói sao, đừng để phần nộ trở thành nguyên nhân mi biến hình. Trong phòng này chỉ có hai người chúng ta, không có ai biết chúng ta ở chỗ này. Mi mà phát điên cắn chết ta, ta con mẹ nó biết tìm ai để nói lý hả?”

Đứa nhỏ nói giọng khàn khàn: “Ba, thật là khó chịu..... Con không biết sao lại thế này, nhưng nghĩ đến ngày đó ba bị thương, con cũng rất tức giận, càng nghĩ càng tức giận, càng tức giận lại càng không thể khống chế chính mình, sau đó liền..... Ba, lỡ như con thật sự làm ba bị thương thì sao đây, chúng ta còn phải làm chuyện nguy hiểm như vậy sao?”

“Đương nhiên phải, nếu không cả đời mi cũng không khống chế tốt chính mình, mi cũng sẽ giống như bom hẹn giờ. Nếu mi không xử lý tốt chính mình, lúc nào mi cũng sẽ có thể mang đến tai nạn cho chúng ta, cho nên mi phải học được cách khống chế chính mình. Tốt nhất là giống như House, có thể biến hóa tự do giữa hình thái long huyết nhân và con người, hơn nữa luôn giữ được lý trí.”

Đứa nhỏ gật gật đầu, “Con hiểu được, nhưng con không biết phải mất bao lâu.”

Thiện Minh vỗ vỗ mặt nó, “Bao lâu ta cũng sẽ giúp mi.”

Thiện Minh nói một câu không chủ tâm lại làm tim đứa nhỏ nóng ầm. Trong cảm nhận của nó, Thiện Minh là người đàn ông cường đại lợi hại nhất trên thế giới này. Có người ba như vậy bên cạnh, cho dù gặp phải chuyện gì nó cũng sẽ không sợ hãi, chỉ cần được ở cùng một chỗ với ba.....

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Liên tục vài ngày liền, huấn luyện đều không được thành quả gì. Thẩm Trường Trạch căn bản không thể bình tâm mà tiến vào trạng thái biến hóa, mỗi lần biến đều giống như bị tẩu hỏa nhập ma, cần Thiện Minh thức tỉnh nó.

Không có điều kiện dùng thuốc kích thích, sinh mệnh bị uy hiếp và phần nộ kích thích lại rất nguy hiểm, Thiện Minh càng nghĩ, chỉ có thể nghĩ đến “ham muốn ***” mà House đã từng nói qua.

Tuy nhiên, cái này phải tiến hành thế nào đây, cho thằng nhóc xem phim A? Cũng không biết nó xem có hiểu hay không nữa. Tìm phụ nữ cho nó? Không được, bí mật của nó không thể để người ngoài biết.

Ba Thiện trầm tư suy nghĩ, cũng không biết nên làm gì bây giờ, cuối cùng quyết định trước hết cho thằng nhóc xem sách đen* đã, quan sát xem phản ứng của nó thế nào.

* trong truyện là hoàng thư, nghĩa là sách đòi truy, ta để là sách đen cho thuận miệng dễ đọc

Mỗi người trong quân đoàn lính đánh thuê đều có đam mê độc đáo của riêng mình, những người này mỗi lần ra nhiệm vụ đều có một phần tiền thưởng bỏ túi, mà tính nguy hiểm của công tác làm cho bọn họ so với người khác lại càng hiểu được tầm quan trọng của việc tận hưởng lạc thú trước mắt, cho nên bọn họ tiêu tiền mua những gì mình thích. Ví dụ như Thiện Minh mê đánh bạc và sưu tập mã tấu, Pearl thích xa xỉ phẩm, Cosky có đến mấy chục chiếc xe, tiền của Jobert thì gần như đều tiêu vào phụ nữ, lạc thú của Al

lạc là nhìn tiền trong tài khoản của mình càng ngày càng nhiều, mà hứng thú của Cali chính là cái tủ rất lớn tràn đầy truyện tranh ***. Cali sưu tập trong phạm vi rộng, khẩu vị rất độc đáo, số lượng thì khổng lồ, tuyệt đối làm người khác chỉ cần nhìn thấy thì không thể không ca ngợi, vì thế Thiện Minh quyết định tìm hân mượn mấy bản.

Biết ý đồ của Thiện Minh, Cali thực hưng phấn mà dẫn bọn họ vào thư phòng đã được sửa lại. Trên vách tường bốn phía trong thư phòng đều phủ kín sách, một loạt giá sách đứng sừng sững bên trong, sách chứa ở đây ít nhất có mấy vạn bản, Thiện Minh lắc lắc đầu, cũng không biết nên khinh bỉ hân như thế nào.

Cali vượt một cái ngăn sách thật lớn đang mở ra, nói, “Bên trong tủ này đều là bảo bối của tôi, trang sách đều là bằng bạch kim, hai người không thể đụng vào. Trên mấy cái tủ này đều là sách trân quý số lượng có hạn, tôi tự xem cũng phải mang bao tay, toàn bộ không có một chút tổn hại nào, các người cũng đừng nghĩ chạm. Mấy ngăn tủ này là sách mọi người thường xuyên mượn xem, tôi cũng có bộ hoàn toàn mới để dự bị, cho nên hai người có thể tùy tiện xem, tuy nhiên cũng phải giữ gìn một chút, trả về hoàn hảo cho tôi.”

Thiện Minh trắng mắt, “Chúng tôi tùy tiện lấy một quyển là được.”

“Tùy tiện?” Cali hú lên quái dị, “Chỗ tôi có gần trăm loại, anh định tùy tiện lấy thế nào? Anh có thể nghiêm túc một chút không?”

Thiện Minh không kiên nhẫn nói: “Cậu cả ngày chỉ xem mấy thứ này, cần thận xem đến mù, cậu không quên mình là tay súng bắn tỉa đấy chứ.”

“Dựa vào, mắt của tôi được bảo vệ rất tốt, không cần anh nhọc lòng. Rốt cuộc anh có xem hay không? Anh muốn loại nào?”

“Không phải tôi xem, cho nó.” Thiện Minh chỉ Thẩm Trường Trạch.

Đứa nhỏ trừng mắt to vô tội nhìn Cali.

Cali cười ha ha, “Tôi hiểu rồi, cần loại giáo dục vỡ lòng phải không, nhóc con mấy tuổi ? Hình như tám, chín tuổi đúng không?”

“Mười tuổi.”

“Ừ, đến lúc, mười hai tuổi đều có thể làm phụ nữ mang thai rồi. Tôi hiểu rồi.....” Bộ dạng Cali nhìn qua đặc biệt chuyên nghiệp, “Ta cho chú mày một ít sách vỡ lòng thích hợp, cho chú mày tìm được phương hướng mà mình thấy hứng thú nhất.”

Thiện Minh táo bạo nói: “Xem sách đen thì mẹ nó đừng có chuyên nghiệp vậy chứ, mau lấy cho tôi mấy bản đi.”

“Dựa vào, anh cho là sách đen thì có thể tùy tiện xem sao, nhất là trẻ con, vào thời điểm nó vỡ lòng anh dạy nó cái gì thì cũng đều ảnh hưởng đến tính hướng sau này của nó. Vì để thể xác và tinh thần nó trưởng thành khỏe mạnh, tôi đang tìm kiếm tài liệu thích hợp với nó, anh đừng nói to, đứng sang một bên đi.” Cali nói xong thì thật sự nghiêm túc tìm kiếm trong biển sách đen khổng lồ của hân.

Cuối cùng, hân chọn lựa cẩn thận mười quyển, trình trọng đặt vào tay đứa nhỏ, “Trở về xem cẩn thận, có gì không hiểu có thể đến trao đổi cảm tưởng với anh.”

Thiện Minh nói: “Trao đổi cái rắm, cái đồ chơi kia của đàn ông dùng như thế nào, trời sinh tự hiểu, còn cần cậu dạy sao?”

Cali nhủu mày nói: “Anh thật sự là một gã cha chẳng ra gì, trong quá trình trưởng thành của một thằng nhóc cần có sự dẫn đường của người lớn, nếu không nó có thể bởi vì ham muốn *** mà làm ra một số chuyện ngu xuẩn. Nó có người cha như anh thật sự chẳng khác không có là bao, tôi thật sự may mắn lần đầu tiên khi con tôi đi tình thì ở bên cạnh nó. Aizzz, tội nghiệp thằng nhỏ bị dọa cho phát khóc.”

Thiện Minh lười nghe hân dông dài, hân cũng không thấy Cali cho bọn họ cái gì, kéo đứa nhỏ bước đi .

Sau khi hai người trở lại phòng, Thiện Minh nghĩ đến lời Cali nói, có chút không phục, liền hỏi: “Pearl dạy khóa sinh lý cho mi rồi?”

Đứa nhỏ gật gật đầu.

“Vậy mi phân biệt được đái dầm và mộng tinh chứ, không cần ta dạy đi?”

Đứa nhỏ nhú mày nói: “Ba, con chưa bao giờ đái dầm.”

“Đương nhiên mi không dám, đái dầm trên giường ta thì mi còn có thể sống đến bây giờ sao?” Thiện Minh làm vẻ mặt hung ác, sau đó lại hỏi: “Hiểu rõ về cấu tạo sinh lý giữa nam giới và phụ nữ chứ?”

“Con từng giải phẫu rồi.”

“Vậy mi xem mấy cuốn sách kia đi, khi xem thì cảm nhận xem cơ thể có phản ứng gì không, chính là phản ứng ở phía dưới, cảm giác xem gien long huyết có bị kích thích không.”

Đứa nhỏ nghiêng đầu nghĩ, “Ba, cái này có ích sao?”

“Ai biết có ích hay không, dù sao House đã từng nói như vậy.”

Đứa nhỏ rất muốn nói cho hắn, chính nó đã từng tải phim A trên mạng xuống rồi, đối với chuyện này cũng không phải hoàn toàn không hiểu, ngoài phản ứng tự nhiên của thân thể thì hoàn toàn không có cảm giác muốn biến thân, cho nên nó cảm thấy mở truyện tranh này căn bản không cần dùng. Nhưng nó lại có chút xấu hổ mở miệng, cho nên sẽ không nói.

Huống chi nó quả thật rất ngạc nhiên về mấy quyển sách này, nó muốn xem kĩ xong hãy nói.

Vì thế Thiện Minh ngồi một bên nghịch thanh mã tấu mới của hắn, kiểm tra thẻ tín dụng của con trai, đứa nhỏ an vị bên cạnh ghế thành thành thật thật xem truyện tranh.

Xem xong một quyển, đứa nhỏ đổi một quyển khác, vừa mới xem vài tờ nó liền cảm thấy không thích hợp, quyển sách này sao lại kỳ quái như vậy.

Đứa nhỏ càng lật càng cảm thấy ngượng ngùng, nó ngẩng đầu nhìn Thiện Minh, “Ba, con về phòng mình xem nhé.”

“Về phòng xem thì tối mi cũng đừng qua đây ngủ nữa.”

“Vậy không được.....”

“Thế thì đừng đồng dài, lỡ như đột nhiên mi có vấn đề thì sao, ta phải nhìn mi.”

Đứa nhỏ mím môi, khuôn mặt có chút đỏ, “Nhưng mà, cái này..... rất kỳ quái.” Người đàn ông trong truyện, kiểu tóc giống như ba, nhưng hắn luôn luôn khóc, ba mà khóc sẽ là như thế này sao.....

Đứa nhỏ cảm giác được tim đập càng lúc càng nhanh, thân thể càng ngày càng nóng, nó nhìn Thiện Minh đứng ở trước mắt, cảm thấy phi thường xấu hổ.

“Có cái gì kỳ quái, nam nữ chính là như vậy còn gì.”

“Nhưng mà, ba ơi, cái này hình như hai người đều là nam.” Đứa nhỏ then thùng cúi đầu.

“Cái gì?” Thiện Minh đi ba bước cũng chỉ trong vòng hai bước đã tới, giật lấy truyện trong tay nó, trên đó rõ ràng vẽ một người đàn ông mở rộng chân cho một người đàn ông khác thượng.

Da đầu Thiện Minh run lên một trận, ném quyển truyện đi, “Ai cho mi xem cái này?”

“Cali cho con mà.”

Thiện Minh lật những quyển khác, đều là nam nữ, chỉ có một quyển này là mẹ nó đi cửa sau, đồ khốn Cali này nhất định là cố ý. Thiện Minh thật không ngờ Cali còn có loại ham mê này, nhìn hắn bình thường chỉ có hứng thú với phụ nữ thôi mà.

Không đúng, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là nếu dạy sai thẳng nhóc thì biết làm sao. Tuy rằng nói thích nam hay nữ cũng không phải cái gì quan trọng, nhưng bọn họ cả năm hầu hết thời gian đều làm bạn với đàn ông, nếu thật sự muốn làm gì với đồng đội của mình, ở trên chiến trường sẽ dễ dàng mất đi sự bình tĩnh và quả cảm một quân nhân nên có, đây chính là điều tối kỵ của một lính đánh thuê.

“Tên chó biến thái đó, đừng nhìn đừng nhìn, mẹ nó.” Thiện Minh gói tất cả truyện vào một gói to, định để ngày mai trực tiếp ném vào mặt Cali.

Buổi tối sau khi tắt đèn, đứa nhỏ nằm ở bên cạnh Thiện Minh, tuy rằng khoảng cách giữa hai người cũng không gần nhưng mũi nó rất tốt, nó có thể ngửi thấy rõ ràng hương vị trên người Thiện Minh.

Hôm nay ba lại lười biếng không tắm rửa, đứa nhỏ nghĩ thầm, trên người hần có mùi mồ hôi lẫn với mùi thuốc lá, không thể nói rõ là độc đáo chỗ nào, nhưng đứa nhỏ tuyệt đối sẽ không lẫn lộn với bất kì kẻ nào. Ba quả thật có hương vị dễ ngửi độc nhất vô nhị, nó vô cùng thích. Nó cảm thấy đây là hương vị của đàn ông chân chính, dũng cảm, cường hãn, bản thân tuy rằng luôn là mắng nó chê nó vô dụng nhưng lại luôn bảo vệ nó. Hương vị của người đàn ông ôn nhu cường đại, thật khiến người ta mê muội.

Đứa nhỏ lặng lẽ dựa sát vào một chút, gần đến mức mặt dán vào cánh tay lạnh lẽo của Thiện Minh. Nó thoải mái mà cọ cọ, cảm thấy mình thực hạnh phúc.

Đêm đó nó có một giấc mộng kì quái.

Nó mơ thấy một thanh niên tóc đen người châu Á bước ra từ truyện tranh, càng chạy càng gần, càng chạy càng gần, sau đó đứa nhỏ thấy rõ mặt hần, anh tuấn, cuồng vọng, lãnh khốc, là ba!

Đứa nhỏ nhìn thân thể trần trụi của ba nó, sau đó cũng giống như trong truyện tranh, mở chân ra, một người đàn ông toàn thân tỏa ánh sáng màu vàng vùi vào người hần, kịch liệt lay động.

Là ai, là ai đang làm gì với ba!

Ánh mắt ba phiếm lệ, tóc ba bị mồ hôi tẩm ướt, eo gầy tinh tế của ba, cái chân thon dài, cái cổ tao nhã..... Ba thoát nhìn thật kì quái, người này thật đáng giận, vì sao lại sờ ba của nó!

Nó cảm thấy thân thể nóng quá, nó muốn đẩy người kia ra, nó muốn giữ chặt ba, nhưng nó càng tới gần, ba liền cách nó càng xa, vì thế nó liều mạng chạy, liều mạng chạy, rốt cục nó đến gần hai người, người đàn ông cả người tỏa ánh sáng vàng kia liền quay mặt lại.....

Một tiếng nổ lớn, một cơn đau từ eo truyền đến, đứa nhỏ đột nhiên mở mắt, phát hiện Thiện Minh đang trừng to mắt nhìn nó.

Nó cúi đầu thì thấy thân thể mình phủ kín vảy vàng, tỏa ánh sáng nhàn nhạt, Thiện Minh thì nắm cái đuôi nó trong tay.

Thiện Minh ngủ đến nửa đêm, đột nhiên cảm giác có cái gì đang cọ đuôi hần, từng chút từng chút, rất ngứa. Sau khi hần tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là nghĩ đứa nhỏ ban ngày xem nhiều sách đen, buổi tối chắc chắn nằm mơ mà ôm hần cọ, cái này hần lại có thể hiểu được, đàn ông khi ngủ cũng hay mơ hồ mà ôm chần cọ, vì thế hần thuận tay đẩy đứa nhỏ một cái.

Nhưng khi tay vừa đụng tới người phía sau, cảm giác trơn trượt của vảy giáp làm hần lập tức bưng tỉnh. Hần quay đầu thì thấy con quái vật nhỏ giết người như thái thịt kia đang nhắm mắt cau mày ngủ bên cạnh hần, móng có thể lập tức xuyên thấu đầu người đang nhẹ nhàng mà đặt trên đầu vai hần, cái đuôi có thể bẻ gãy sống lưng người thì cuộn lên chui vào giữa đùi hần.

Thiện Minh cả kinh không ít, hần cảm giác so với có người lấy đao ra cù hần cũng không khác nhiều lắm, nói không chừng một lúc nào đó thất thần đao kia lại đâm vào được, vì thế hần không chút suy nghĩ, cầm lấy cái đuôi không thành thật, quay đứa nhỏ một vòng chụp đất luôn.

Hai người giương mắt nhìn nhau trong đêm đen, có chút phòng bị lẫn nhau, nhất là Thiện Minh. Dù sao hần biết mình không phải đối thủ của quái vật nhỏ, nó mà phát điên thì hần chạy trốn cũng không kịp.

Cũng may đứa nhỏ chỉ nhìn chính mình, sau đó có chút oan ức đóng đũa cái đuôi của mình, “Ba, kéo cái đuôi đau.”

Thiện Minh thể này mới nhẹ nhàng thở ra, buông lỏng cái đuôi của nó.

Đứa nhỏ bật dậy hét ầm lên, “Ba, con biến thân, con con con con thật sự..... Con, con muốn xem gương, gương đâu!” Đứa nhỏ lục khắp phòng tìm gương, cuối cùng mới nhớ ra liền vọt vào phòng tắm.

Vừa mới vào phòng tắm nó liền hét to một tiếng, sau đó phầm phập một tiếng vang, kế tiếp không có âm thanh nữa .

Thiện Minh chạy tới thì thấy đứa nhỏ đã khôi phục hình dáng con người, nằm trên sàn phòng tắm mà khò khò ngủ.

Phòng chừng vài ngày tới cũng không tỉnh lại, Thiện Minh nhấc nó lên khỏi mặt đất.

Sao tự nhiên lại biến thân chứ, Thiện Minh nghĩ thầm, chẳng lẽ đồng truyện tranh *** kia thật sự có tác dụng ?

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Ngày hôm sau Thiện Minh liền đem đồng truyện tranh thối nát này trả lại cho Cali, còn mắng cho hắn một trận.

Cali biểu hiện phi thường vô tội, hắn cho rằng nhanh chóng giúp đứa nhỏ nhận rõ tính hướng của nó cũng rất quan trọng, hắn chỉ cung cấp một loại khả năng mà thôi. Hắn cảm thấy việc mình làm cực kì hợp lý và chu toàn, hắn không rõ Thiện Minh làm gì mà phản ứng lớn như vậy.

Thiện Minh quả thực không có cách nào câu thông với hắn, đâm hắn mấy quả sau đó bỏ đi.

Chờ hắn trở lại trong phòng thì phát hiện đứa nhỏ đã tỉnh, lúc này nó chỉ ngủ một đêm đến sáng liền tỉnh, điều này lại khiến hắn thực sự ngoài ý muốn, có lẽ là bởi vì tối hôm qua nó không tiêu hao quá nhiều thể lực.

Sau khi đứa nhỏ tỉnh lại thì khoa tay múa chân nói với Thiện Minh, “Ba, ngày hôm qua con nhìn thấy bản thân rồi, cực oách nha. Cơ thể của con là màu vàng, con còn có cánh, còn có sừng, sừng dài như vậy, cực oách nha, ba ơi con rất là lợi hại nha.” Đứa nhỏ hưng phấn không kiềm chế được, trong đầu vẫn hồi tưởng đến bản thân trong gương tối hôm qua, tuy rằng chỉ là vệt vàng thoáng nhìn, tuy rằng còn không nhìn đến toàn thân, nhưng dáng vẻ màu vàng lóng lánh, toàn thân mặc vảy giáp uy vũ thật sự khiến nó rung động không thôi. Nó dù sao vẫn có tâm tính trẻ con, tuy rằng trong lòng có chút sợ hãi đối với một hình thái khác của mình, nhưng có thể trở nên cường đại uy phong là giấc mộng của mỗi người đàn ông, nó cũng bắt đầu hưng phấn hơn.

Thiện Minh hỏi: “Tối hôm qua vì sao mi lại đột nhiên biến thân? Ta tỉnh lại phát hiện mi còn đang nằm mơ, mi mơ thấy cái gì ?”

Thẩm Trường Trạch sững sốt, mặt vụt một cái đỏ rực, đỏ một đường như cà chua chín từ tai xuống dưới tận cổ.

Thiện Minh nhíu mày, biết chắc chắn đứa nhỏ đã mơ thấy cái gì nhi đồng không nên nghĩ, nói như vậy cái gọi là ham muốn *** kích thích thật sự có hiệu quả, Thiện Minh cảm thấy thật khó tin, chẳng lẽ khi long huyết nhân *** đều sẽ biến thân sao? Kia cũng quá dọa người đi.

Vào lúc buổi tối sau khi ăn cơm xong, Thiện Minh lại đưa Thẩm Trường Trạch đến phòng thẩm vấn kia.

Hai người vẫn như cũ ngồi mặt đối mặt, Thiện Minh bảo nó hồi tưởng lại thứ nó mơ thấy đêm qua, sau đó thử kích hoạt gien long huyết.

Đứa nhỏ chết sống không muốn, đến mức mặt đỏ bừng, đầu lắc như trống bỏi.

Thiện Minh tức giận đến đánh nó vài cái, buộc nó nhớ lại.

Đứa nhỏ nào dám nhớ lại, nó nhớ rõ ràng trong mộng nó mơ thấy ba, làm cái chuyện kia..... Nó biết là không đúng, ít nhất mơ thấy ba đang làm cái chuyện này chắc chắn là không đúng.

Nó không dám nói với Thiện Minh, cũng không dám nhớ lại nữa, nó cảm thấy xấu hổ, cảm thấy áy náy, cảm thấy không thể đối mặt Thiện Minh.

Cuối cùng Thiện Minh đánh mất chán chê rồi mới hiểu được phải vào việc, rồi cuộc thuyết phục được nó, thế nó mới một lần nữa ngồi xuống, dựa theo Thiện Minh yêu cầu mà tập luyện.

Nhưng tinh thần nó căn bản không tập trung được, chủ yếu là vì sự kháng cự trong lòng nó. Cứ ngồi yên như vậy hơn hai giờ, đứa nhỏ không bình tĩnh trở lại, ngược lại đầu óc nó càng ngày càng loạn.

Hình ảnh ba *** không ngừng hiện lên trong đầu nó, những tình tiết truyện tranh hôm qua xem, từng cái từng cái khoác lên người ba. Thật đáng sợ, chuyện này rất xấu hổ, nó thậm chí không dám mở to mắt nhìn Thiện Minh !

Thiện Minh thấy lãng phí mấy giờ cũng không hiệu quả, chính mình cũng mệt nhọc, liền kết thúc buổi tập luyện hôm nay.

Buổi tối nằm trên giường, Thiện Minh cảnh cáo nó, “Ban ngày bảo mi nhớ mi không nhớ, buổi tối nếu đột nhiên biến hình ta đánh chết mi.”

Đứa nhỏ gắt gao nhắm mắt lại, chui đầu vào trong chăn không lên tiếng.

Thiện Minh ngáp một cái, ngủ.

Đứa nhỏ vẫn duy trì một tư thế một lúc lâu, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Thiện Minh thì mới ló đầu ra khỏi chăn. Nó tiến đến gần, ngửi ngửi hương vị nhẹ nhàng khoan khoái trên da Thiện Minh, sau đó lấy hai má cọ cọ cánh tay hắn, cảm giác thân thể không nóng như vậy nữa thì mới nằm ngủ kề bên cạnh Thiện Minh.

Sau khi trở lại căn cứ hơn ba tháng, bọn họ lại nghênh đón nhiệm vụ mới.

Lần này vẫn như cũ là Neo dắt mối cho họ, nhiệm vụ yêu cầu phải đi Pella Mond giúp quân chính phủ tự do Algerie cướp một kho vũ khí của chính phủ. Căn cứ những thông tin về tình hình ban đầu, kho vũ khí ở trong một căn cứ lâm thời có hơn tám trăm quân chính phủ, việc hoàn thành nhiệm vụ có khó khăn rất lớn, lần này Houshar chọn ba mươi người cùng đi.

Khi Houshar chọn Thẩm Trường Trạch, rất nhiều đoàn viên tỏ vẻ phản đối, dù sao chiến đấu du kích tàn khốc và gian nan trong rừng cây tuyết đối không thoải mái như giải cứu con tin trong khách sạn xa hoa. Hơn nữa mấy năm nay Algerie chinh chiến không ngừng, thù hận giữa quân chính phủ và quân tự do quả thực là không đội trời chung, chiến tranh đã khiến bọn chúng hoàn toàn không còn nhân tính, bọn họ đều lo lắng Thẩm Trường Trạch chỉ có mười tuổi không đủ tâm lý thừa nhận năng lực đi tới chiến trường như vậy.

Nhưng Houshar có cái nhìn riêng của mình, hắn cho rằng Thẩm Trường Trạch phải tiếp xúc với tác chiến đồng đội, sớm muộn gì nó cũng cần một sự bắt đầu, cho nó một chiến trường có độ khó cao mới có lợi cho sự trưởng thành của nó. Chiến sĩ vĩ đại phải trải qua lễ rửa tội bằng máu tươi, hắn không đồng ý những người khác vẫn coi Thẩm Trường Trạch là một đứa nhỏ, bởi vì nó đã là một lính đánh thuê.

Tuy nhiên, Houshar vẫn trưng cầu ý kiến của Thiện Minh.

Thiện Minh nghĩ nghĩ, hỏi Thẩm Trường Trạch, “Mi muốn đi sao?”

Trong lòng hắn không lo lắng chút nào về an toàn của Thẩm Trường Trạch, trong suy nghĩ của hắn, cứ cho tất cả bọn họ đều chết sạch, con quái vật nhỏ này cũng sẽ không chết. Tuy nhiên, chiến trường châu Phi chiến trường quả thật cực kỳ tàn ác, mười ba năm trước lần đầu tiên hắn đi theo Lâm Cường tới châu Phi Châu làm nhiệm vụ, khi hắn biết quân đội mất nhân tính này huấn luyện lính mới như thế nào, hắn đều muốn nôn. Người như bọn họ mặc dù có tiền liền bán mạng, tâm cũng đã vô cùng lạnh lùng cứng rắn, nhưng vẫn còn có nhân tính. Thẩm Trường Trạch tuy rằng đã trải qua những điều phong phú hơn trẻ con cùng tuổi rất nhiều, nhưng là hắn vẫn có chút lo lắng đứa nhỏ không chịu nổi tình cảnh tàn nhẫn này, cái đó hình như cũng có ảnh hưởng đến sự phát triển tâm lý bình thường của thanh thiếu niên.

Đứa nhỏ cũng phi thường kiên định gật đầu, “Ba đi nơi nào, con sẽ đi nơi đó.”

Pearl vuốt ve hai má trắng mịn mềm mại của nó cười, “Cậu đúng là cái đuôi nhỏ.”

Thiện Minh gật đầu, cũng tốt, sớm muộn gì nó cũng phải thích ứng với thế giới của lính đánh thuê, thích ứng chiến trường tanh máu chân chính.

Sau khi đã xác định các thành viên, mọi người đều tự trở về chuẩn bị đồ đạc, sáng mai sẽ đi.

Vũ khí Thẩm Trường Trạch tự mình mua đều đã đến, vũốt khẩu SSG cải tiến mới tinh, nó không ngừng kiểm chế ham muốn bắn thử trong lòng. Nghĩ đến ngày mai sẽ đặt chân lên chiến trường chân chính, nó chỉ cảm thấy máu trong người sôi trào, căn bản không ngủ được.

Thiện Minh vỗ đầu nó, “Cất khẩu súng đi, mau ngủ. Bằng khả năng nhân loại của mi còn chưa đủ tư cách trực tiếp tác chiến, cho nên nhiệm vụ lần này mi chủ yếu đảm nhận vị trí tay súng bắn tỉa chuyên yểm hộ, chủ yếu phụ trách bảo vệ Cali an toàn, cùng với che giấu đồng đội. Mấy ngày kế tiếp có thể mi sẽ không hề được ngủ, cho nên bây giờ mau lập tức ngủ. Đây là đêm cuối cùng mi được ngủ giường, mấy ngày nữa mi sẽ nhớ chết nó.”

Đứa nhỏ có chút không phục, “Ba, con có thể trực tiếp tham dự tác chiến mà, thật sự không được thì con có thể biến thân.”

Sắc mặt Thiện Minh thay đổi, “Mi hãy nghe cho kỹ, thứ nhất, mi phải phục tùng mệnh lệnh, thứ hai, mi có thể làm tốt nhiệm vụ yểm trợ đã là quá kì vọng rồi, hãy học tập Cali làm như thế nào để trở thành một du kích đủ tư cách đi, thứ ba, không đến vạn bất đắc dĩ, không đến thời điểm mi sắp chết, tuyệt đối đừng nghĩ đến việc biến thành long huyết nhân. Một khi mi bị những người khác phát hiện thân phận của mình, có lẽ mi cũng không thể ở nơi này nữa.”

Đứa nhỏ trừng to mắt, “Ba, ý ba là nếu bọn họ biết con là long huyết nhân, con sẽ..... con sẽ phải rời khỏi ba sao?”

“Đúng.” Hắn cho rằng Houshar và Al tuyệt đối không cho phép loại quái vật đã giết chết Lâm Cường này xuất hiện trong đội ngũ của họ. Nếu không phải bởi vì hắn dưới tình huống không biết gì đã nhặt đứa nhỏ trở về, hắn cũng sẽ không muốn con quái vật như vậy ở bên cạnh mình. Huống hồ, một khi thân phận của nó bị phát hiện, hắn cũng không quên rằng thế giới lớn như vậy, đại tá Đường Đình Chi và thượng úy House đều như hổ rình mồi theo dõi một “long huyết nhân thuần huyết” là nó, khó đảm bảo đồng đội của hắn sẽ không vì ích lợi nào đó, hoặc là xuất phát từ suy nghĩ cho an toàn của bản thân mà bán đứng Thẩm Trường Trạch.

Thiện Minh căn bản không thể tưởng tượng nếu bị những người khác biết thân phận đứa nhỏ thì sẽ dẫn đến hậu quả gì. Quá nhiều thứ hắn không thể đoán được đang ở phía sau chờ hắn, hắn không muốn suy nghĩ, cũng không muốn đi đoán, bởi vì cũng chẳng được ích lợi gì. Hắn chỉ nhìn thấy trước mắt, hắn thậm chí nghĩ làm tốt việc hiện tại hắn nên làm, giúp đứa nhỏ khống chế gien của mình, bồi dưỡng nó thành một lính đánh thuê vĩ đại.

Đứa nhỏ run run, kiên định nói, “Ba, con sẽ không biến thân, con tuyệt đối không rời khỏi ba.” Đứa nhỏ nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu, “Nếu có người nhìn thấy con biến thân, con sẽ giết hắn.”

Thiện Minh nhìn gương mặt tinh xảo non nớt của đứa nhỏ, trong lòng có chút cảm khái, hắn vỗ vỗ mặt nó, “Bảo vệ tốt chính mình, ngủ đi.”

Đứa nhỏ nằm bên cạnh Thiện Minh, ôm lấy cánh tay hắn.

Lần đầu tiên ra chiến trường, phải bảo vệ chính mình, không được để kẻ địch dồn mình vào tuyệt cảnh và bị buộc phải biến thân, còn có, bảo vệ ba.

Đứa nhỏ nghiêm túc tự nói với lòng mình.

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Máy bay trực thăng vận chuyển đáp xuống một căn cứ của quân tự do ở ngoại ô Pella Mond. Thành phố này ở phía bắc Algerie, cách thủ đô hơn trăm km, nếu Pella Mond bị quân tự do chiếm lĩnh, như vậy thời điểm tiến công thủ đô cũng sắp tới.

Bây giờ quân tự do gặp phải vấn đề lớn nhất chính là thiếu vũ khí, cách duy nhất trước mắt để họ có được vũ khí chính là chém giết quân chính phủ.

Có hai căn cứ quân chính phủ ở Pella Mond, một trong hai là cứ điểm quan trọng, quy mô ít nhất hơn bốn nghìn người, còn một ở phía sau căn cứ lớn, chính là nơi quân chính phủ giấu vũ khí, đại khái chỉ có sáu trăm người đóng quân. Tuy rằng nhân số canh giữ kho vũ khí nhìn qua không nhiều lắm, nhưng bởi vì ưu thế địa hình và khoảng cách, một khi kho vũ khí có biến, quân đóng trong căn cứ có thể tới cứu viện trong vòng mười lăm phút, máy bay trực thăng có vũ trang lại càng có thể tới hiện trường chỉ trong ba phút.

Sau khi họ hiểu rõ tình hình, Thẩm Trường Trạch cảm thấy chỉ bằng ba mươi người bọn họ thì thật sự không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này.

Tuy vậy chắc chắn nó sẽ không nói điều đó trước mặt khách hàng, mà chỉ lén lút nói điều nó nghi ngờ cho Thiện Minh.

Thiện Minh dùng tiếng Trung nói: “Đương nhiên chúng ta sẽ không theo cứng đối cứng với kẻ địch, nếu không thì có bao nhiêu người cũng không đủ cho bọn họ giết. Mi chỉ cần phục tùng mệnh lệnh, không cần vì nhiệm vụ khó khăn mà lui bước. Chỉ là bảo chúng ta trộm vũ khí, cũng không phải giúp họ bẻ cả căn cứ đi, đám ô hợp chưa hiểu sự đời không phải là đối thủ của chúng ta.”

Đứa nhỏ phản bác: “Con không lui bước, con mới không lui bước đâu.”

Sau khi họp bàn với thủ lĩnh quân tự do, Houshar cho mỗi người họ một cái đồng hồ.

Đây là thiết bị thông tin mà nhân viên nghiên cứu ở căn cứ của họ cố ý thay đổi, mỗi cái đồng hồ đều có thể tra được định vị gps của đội viên khác, cũng có thể phát ra tín hiệu cầu cứu khi cần thiết.

Kế hoạch tác chiến bọn họ định ra là quân tự do ở tiền tuyến khai chiến với quân chính phủ, đánh lạc hướng sự chú ý của họ, sau đó Du Chuẩn sẽ xâm nhập vào phía sau, cướp kho vũ khí. Có hai việc bọn họ phải làm, thứ nhất, phá hoại trạm gác của quân chính phủ thiết lập tại kênh đào để thuyền của quân tự do có thể thuận lợi đến tiếp ứng, thứ hai, tiêu diệt quân chính phủ canh gác ở kho vũ khí để quân tự do có ít nhất mười phút mang vũ khí ra.

Sau khi thuyền vận chuyển vũ khí quay lại căn cứ của quân tự do, nhiệm vụ của họ liền hoàn thành, cho nên thắng bại chỉ trong đêm nay.

Vì không làm cho quân chính phủ chú ý, quân tự do lái xe đưa họ lên tuyến đầu, nhưng 40 km kế tiếp bọn họ chỉ có thể công thiết bị đi đường vòng, băng qua núi rừng, đi bộ đến hết.

Xuống xe, Houshar vươn tay, hô to một tiếng, “Du Chuẩn vô địch!”

Tất cả mọi người nắm tay đặt lên mu bàn tay Houshar, hô lên thật lớn, “Du Chuẩn vô địch!”

Mọi người phần chấn tinh thần, sau đó công thiết bị nặng mười ba mươi bốn kg của mình, lấy ba cánh quân đi tới theo trận địa hai sau một trước.

Trong số những người này, cho dù là hai nữ lính đánh thuê thì Pearl và Bailey nhìn qua đều không có bất cứ biểu hiện lực bất tòng tâm nào, chỉ có Thẩm Trường Trạch cảm thấy cố hết sức vì phụ trọng trên người mình. Không phải nó không công được mà là vóc dáng nó quá nhỏ, súng tự động gần chấm đất, luôn chạm vào đầu gối, nó công một hòm đạn nặng đủ tiêu chuẩn trên lưng, cổ đại cao quá đôi chân nhỏ của nó, từ sau lưng chỉ có thể nhìn đến cái đầu nó, ai nhìn cũng đều thay nó khó chịu.

Jush muốn giúp nó chia sẻ hòm đạn kia, nhưng Thẩm Trường Trạch từ chối.

Jush là tay hỏa lực của bọn họ, hòm đạn, súng máy hạng nặng ống phóng rocket trên người cũng nặng ít nhất một trăm ba bốn mươi kg, tuy rằng nhìn qua hần cử động rất thoải mái, tuy nhiên đứa nhỏ không muốn để người khác giúp nó gánh vác.

Houshar liếc nhìn Thẩm Trường Trạch một cái, “Đừng làm chậm hành động của mọi người.”

Đứa nhỏ kiên định nói: “Tuyệt đối sẽ không.”

Một hàng ba mươi người vừa đi theo con đường đã được định vị, vừa duy trì tốc độ tiết kiệm sức nhất đi tới.

Đến giữa tra, bọn họ đến gần một ngôi làng, xa xa nhìn thấy ngôi làng đã bị thiêu đến không còn gì, xung quanh còn có thể nghe được âm thanh đạn pháo, nơi nơi tràn ngập hương vị chiến hỏa.

Al nói: “Khả năng có chính phủ quân vừa mới đến, chúng ta vào xem.”

Sau khi đến gần họ mới phát hiện nơi này thật sự là một địa ngục nhân gian.

Nơi nơi là thi thể bị đốt trụi và tay chân, nội tạng bị tạc nổ. Một người mặc quần áo quân tự do bị tươi sống lột da, treo ở cổng làng, máu tươi chảy dọc chân hân, tí tách, tí tách, nhuộm cổng làng thành màu đỏ như máu.

Thẩm Trường Trạch nhìn thoáng qua thi thể kia, có cảm giác muốn nôn.

Đi vào sâu hơn, xác chết của dân làng vô tội có thể thấy được ở khắp nơi, người già, phụ nữ, trẻ em, không ai may mắn thoát khỏi kiếp nạn. Một người phụ nữ rõ ràng trước khi chết đã bị người chà đạp, trợn to mắt nhìn bầu trời âm trầm, toàn thân không có một chỗ nào nguyên vẹn.

Thẩm Trường Trạch rốt cục nhìn không được nội tâm phần nộ hòa rung động, cúi đầu oa một tiếng nôn ra.

Không ai để ý tới nó, tất cả mọi người đều có vẻ rất quen rồi, Pearl thậm chí còn lấy bao tay đi kiểm tra thân thể người phụ nữ kia, sau đó mặt không chút thay đổi nói, “Thời gian tử vong không quá một giờ, vừa có quân chính phủ đến, có lẽ ngay ở phía trước chúng ta, đang muốn chạy về căn cứ.”

Sau khi đứa nhỏ nôn xong, từ mặt đất đứng lên, run giọng nói: “Nếu là quân chính phủ, vì cái gì muốn giết hại dân thường?”

Jobert giải thích: “Pella Mond từng là nơi nổi dậy của quân tự do, sau khi thủ lĩnh của quân tự do phát động khởi nghĩa, rất nhiều người trẻ tuổi ở Pella Mond đều đi theo hắn, bởi vậy xung quanh nơi này đều là địa điểm để quân chính phủ tàn sát.”

Thẩm Trường Trạch cắn răng, thân thể run nhẹ .

Nếu không tận mắt nhìn thấy, cho dù nó tưởng tượng như thế nào thì cũng không có cách nào phác họa những hình ảnh tanh máu tàn khốc như vậy. Nó cảm thấy khiếp sợ, cảm thấy không đành lòng, cảm thấy cường liệt muốn giết chết đám quân chính phủ này.

Thiện Minh nhìn về mặt của đứa nhỏ, nhíu mày, “Muốn làm một lính đánh thuê đủ tự cách, hãy thu lại tình người không đáng một đồng của mi đi. Chúng ta chỉ là vũ khí, ai dùng tiền thúc đẩy chúng ta liền nhắm nòng pháo về phía đó. Trên chiến trường không tồn tại chính nghĩa của bên nào cả, chủ thuê của chúng ta đã giết hại quân chính phủ bảo vệ dân thường trong phạm vi cả nước, như vậy trả thù vĩnh viễn không có ngày chấm dứt, cho nên mau vứt bỏ những cảm xúc không cần thiết ra khỏi thân thể mi. Mi chỉ cần nhớ kỹ một điều, cướp lấy kho vũ khí, hoàn thành nhiệm vụ!”

Đứa nhỏ nhét ống hút vào miệng mình, lấy túi nước trong áo may ô ra hút một chút, súc súc miệng sau đó phun xuống đất. Nó quệt miệng một cái, không hề nhìn những cái xác đó nữa mà nắm chặt súng trong tay mình. Cảm xúc lạnh lẽo của kim loại làm nó nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nó có chút ngượng ngùng thoáng nhìn mọi người.

Đám người lớn đều tỏ vẻ hiểu được trước trạng thái của nó. Al thậm chí còn vỗ bờ vai của nó, thiếu chút thì chụp nó ngã lăn ra.

Houshar nói: “Căn cứ vào tin tức hiện trường lưu lại, nhân số của đội quân chính phủ này hẳn là không vượt quá một trăm người, có lẽ là đi chấp hành nhiệm vụ, chúng ta đuổi theo dọn sạch bọn chúng, sau đó moi từ miệng chúng vài tin tức có giá trị về kho vũ khí.”

Đoàn người đều tỏ vẻ đồng ý, theo dấu vết của quân chính phủ mà đuổi theo.

Sau khi tốc độ hành quân nhanh hơn, Thẩm Trường Trạch rõ ràng cảm giác được có chút mệt mỏi, nhưng nó không muốn tụt lại phía sau, cắn răng đi theo. Mọi người vì tiết kiệm thời gian, đều ngậm viên năng lượng và thực phẩm nén nhỏ trong miệng chạy về phía trước. Chỉ khi nào xử lý sạch quân chính phủ chạy phía trước họ, bọn họ mới có thể dừng lại thở một hơi.

Hơn ba giờ sau, cuối cùng bọn họ cũng phát hiện tung tích của đội quân chính phủ kia. Quả nhiên là một tiểu đội nhân số khoảng một trăm hai mươi người, không có vũ khí hạng nặng, trên người trang bị lựu đạn.

Houshar lệnh cho mọi người dỡ trang bị xuống, quần áo nhẹ ra trận, sau đó lệnh cho Cali và Thẩm Trường Trạch vào chỗ, lại phái một tiểu đội nhanh chóng di chuyển đến phía trước kẻ địch, một tiểu đội phục kích trung gian kẻ địch, đánh gãy vùng chính giữa kẻ địch, kẻ địch phía sau thì do tay súng bắn tỉa giải quyết.

Al và Thiện Minh phân biệt dẫn một tiểu đội đi phía trước và trung gian phục kích, Cali và Thẩm Trường Trạch bỏ sắp phía sau bụi cỏ, điều chỉnh tốt kính ngắm, cùng đợi thời cơ thích hợp.

Cali nhẹ giọng nói, “Tôi loạt bên trái, cậu loạt bên phải, nhiệm vụ chủ yếu của cậu là che giấu tôi.”

Thẩm Trường Trạch khẽ ừ.

Một trận im lặng qua đi, giọng nói lạnh lẽo của Cali vang lên bên tai, “Nổ súng.”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Trường Trạch liền nhìn thấy người đứng cuối trong đội ngũ quân chính phủ ngã xuống đất. Đứa nhỏ cũng kéo cò súng, cái đầu phía trước kính ngắm đoàn một cái nổ tung, giống như quả dưa hấu máu, óc máu văng khắp chỗ. Đứa nhỏ chỉ cảm thấy ***g ngực dâng lên một trận khí huyết cuộn cuộn, lui lại, lấp đạn, lên đạn mất không quá hai giây, giờ súng bắn, lại một người ngã vào trong vũng máu.

Cùng lúc đó, phía trước cũng vang lên tiếng súng, những người khác bắt đầu hành động .

Quân chính phủ loạn thành một đoàn, phía trước có người phục kích, phía sau có tay súng bắn tỉa lấy mạng, một tiểu đội bị chia thành ba mảnh, không chỉ hỏa lực phân tán, sĩ khí cũng triệt để tiêu tan.

Quân chính phủ bắn trả đạn vào vị trí hai người ẩn nấp, hai người nằm sắp chôn đầu xuống, cỏ và bùn đất vung vẩy trên đỉnh đầu.

Cali lăn xuống triền núi, “Đi.”

Một khi tay súng bắn tỉa bị phát hiện vị trí, tình cảnh liền trở nên vô cùng nguy hiểm, phải lập tức rút lui.

Thẩm Trường Trạch cũng lăn xuống triền núi, đi theo phía sau Cali, cong người chạy về phía trước, đổi một vị trí tập kích khác ẩn nấp để đánh tiếp.

Quân chính phủ bị Du Chuẩn đánh cho thất linh bát lạc, riêng một mình Thẩm Trường Trạch bắn chết hơn mười binh lính quân chính phủ. Trận chiến này chấm dứt rất nhanh, trước sau không vượt quá mười lăm phút, chiến đấu đã chấm dứt.

Bên Du Chuẩn ngoài Jush khi đang dùng súng máy bắn bị lựu đạn tạc bay ra, bị thương nhẹ, những người khác cơ bản không có gì tổn thất. Đứa nhỏ không hề nghĩ đến Du Chuẩn lại lợi hại như thế, đối kháng với quân đội nhiều gấp bốn lần họ lại thành thạo như vậy, lần đầu tiên đứa nhỏ vì đội ngũ của mình mà cảm thấy tự hào.

Một lát sau, Cosky kéo hai tù binh quân chính phủ trở lại, khi đi ngang qua Thẩm Trường Trạch hắn dùng bàn tay dính máu ấn đầu đứa nhỏ quay sang chỗ khác, ném lại một câu “Nhi đồng không nên xem” rồi cùng Jorhor đi vào trong rừng cây .

Chỉ chốc lát sau, trong rừng truyền đến gào thét thê lương của tù binh, tiếng kêu kia nghe thống khổ đến mức khiến da đầu người nghe được run lên.

Đứa nhỏ nhìn những người khác, mọi người cũng không có phản ứng gì, tập trung tranh thủ thời gian ăn cơm và nghỉ ngơi. Nó cũng đi theo ngồi xuống đất, nhắm mắt nhắm mũi ăn, trái tim trở nên chết lặng.

Ăn xong, Cosky và Jorhor đi ra, báo cáo với mọi người những tin tức ép hỏi được về kho vũ khí, sau đó mọi người không hề dừng lại, công trang bị trên lưng tiếp tục hành quân.

Đi khoảng bảy giờ sau, nhóm của họ cuối cùng cũng vượt qua núi, vòng ra phía sau căn cứ quân chính phủ, lúc này bọn họ ở trên sườn núi đã có thể thấy kho vũ khí kia, bầu trời cũng đã tối đen toàn bộ.

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Al dùng kính viễn vọng nhìn doanh trại dưới chân núi, “Trên toà nhà hình tháp có bốn khẩu Gatling, ba thủ vệ, một tên đang hút thuốc, hừ hừ, thật sự là muốn chết. Kho hàng ở phía đông nam hẳn là nơi để vũ khí, ba doanh trại cách nơi để vũ khí đại khái không đến ba trăm mét. Hướng gió hiện tại là Tây Nam, chuẩn bị tốt bom cay và mặt nạ phòng hộ.”

Mọi người dỡ xuống hành lý tại chỗ, bắt đầu trang bị những gì cần cho lần hành động này.

Al liên hệ với thành viên quân tự do phụ trách lần hành động này, bộ đội đã ở hạ du kênh đào đợi lệnh, chỉ chờ bọn họ thả thông trạm gác kênh đào.

“Houshar dẫn một đội đi phá trạm gác của quân chính phủ ở kênh đào, sau khi thành công thì liên hệ với quân tự do. Falcon làm quân tiên phong, trước đi doanh trại tra xét tình hình địch, nhìn xem tình hình hai tù binh kia nói có thật không. Jeibili, Pearl, Jorhor xử lý lính gác, Cali và thằng nhóc phụ trách thủ vệ của toà nhà hình tháp. Dino, Lance, Coke đến đường bên ngoài quân doanh thông tới kênh đào đặt mìn, Jush cũng đi theo mai phục trên đường, tuyệt không thể để chúng tới kênh đào, những người khác đi theo tôi đánh lên địch doanh. Bailey ở lại cửa đầu hướng gió, chờ mệnh lệnh ném bom cay.”

Phân phối mệnh lệnh xong, Houshar dẫn một nhóm người đi tới hạ du kênh đào cách đó không xa, Al và Thiện Minh mang theo người còn lại thừa dịp tối trời mà tập kích quân doanh. Cali nói với Thẩm Trường Trạch: “Đi theo tôi.” Hai người đi tìm vị trí tốt nhất để bắn tỉa.

Hai người lắp ống ngắm thanh vào nòng súng, bắt đầu phân phối con mồi.

“Tôi hai thằng bên trái, cậu hai thằng bên phải.”

“Được.” Đôi mắt sáng rực của đứa nhỏ nhìn xuyên thấu qua kính ngắm, tập trung vào một tên lính dựa vào bên phải.

Cali kéo cò súng, bắn gục một thủ vệ đứng ở sau cùng, khi thủ vệ trúng đạn, hai người đứng phía trước tuần tra lại đều không phát hiện.

Cùng lúc đó, thủ vệ bên phải cũng bị Thẩm Trường Trạch xử lý, người còn lại cuối cùng cũng phản ứng lại, đáng tiếc còn không kịp mở miệng kêu một tiếng đã bị bắn tung đầu.

Sau khi xử lý ba thủ vệ ở toà nhà hình tháp, Cali và Thẩm Trường Trạch nhanh chóng thay đổi vị trí, tính toán giúp Thiện Minh xử lý lính gác.

Thẩm Trường Trạch nhìn qua kính ngắm thấy được Thiện Minh, nó nhìn thấy Thiện Minh từ mặt đất nhảy lên, lặng yên không một tiếng động cắt đứt yết hầu một lính gác, nó vội vàng kéo cò súng, bắn chết một lính gác đang muốn quay đầu về phía bên này.

Thiện Minh và đám Al linh hoạt nhanh nhẹn giống như dạ ưng, chỉ vài cái liềm giải quyết xong thủ vệ lính gác bên cạnh tường vây, hai nhóm người đi vào doanh trại trong bóng đêm, tìm tòi kho vũ khí.

Đột nhiên, tiếng súng vang lên từ kênh đào bên kia, bọn Houshar bắt đầu hành động !

Tiếng súng bên kênh đào làm cho người trong quân doanh chú ý, có binh lính trong quân doanh chạy ra, bắt đầu là vài ba người, sau đó rất nhiều binh lính đều theo ra, cầm lấy vũ khí chạy về phía kênh đào. Nhóm quân đầu tiên đại khái có hơn một trăm người, vừa chạy ra doanh trại không xa liền đoán trúng phải địa lôi của bọn Dino, nhất thời tiếng kêu rên vang khắp nơi.

Lại là hai nhóm bộ đội xông ra ngoài, lúc này chắc chắn không kịp đặt mìn, bên kia vang lên tiếng súng máy hạng nặng bắn phá và tiếng ống phóng rocket nổ vang.

Al ném lựu đạn vào một doanh trại của quân chính phủ, tạc bay nhóm binh lính vừa định lao ra, hấn hô to vào bộ đàm: “Jobert, mang một nhóm đi trợ giúp bọn Dino, nhiều người lắm họ không trụ được đâu, tuyệt đối không thể để quân chính phủ đoạt lại kênh đào !”

Súng đạn thuốc pháo của những lính đánh thuê còn ở lại doanh trại đồng thời tiến lên, đánh cho nhóm binh lính còn lại trở tay không kịp.

Thẩm Trường Trạch và Cali dùng súng ngắm càn quét chiến trường từ xa, những người này biết rõ có tay súng bắn tỉa, lại không thể bận tâm bên này, Al và nhóm Thiện Minh tiến công đã đánh cho bọn họ đủ mặt xám mày tro.

Lúc này nhận được mệnh lệnh, Bailey bắt đầu ném bom cay từ cửa đầu gió, các thành viên Du Chuẩn sớm có chuẩn bị, tất cả đều mang theo mặt nạ. Quân chính phủ bị hun cho lẫn lộn đầy đất, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, nhiều người đã mất đi năng lực hành động.

Bọn họ nhanh chóng mở kho vũ khí, liên hệ quân tự do nhanh chóng khuân vác.

Tất cả tiến hành đều rất thuận lợi, lúc này trên bầu trời chợt truyền đến tiếng nổ ồ ồ. Thẩm Trường Trạch ngẩng đầu nhìn thấy, ở vùng trời cách đó không xa có ánh sáng lấp lóe đang tiến đến gần họ. Gần như dùng mắt thường cũng có thể nhận ra, đó là một chiếc máy bay trực thăng Black Hawk có vũ trang đang bay hướng tới chỗ họ.

Trên mặt Cali đỏ mồ hôi lạnh, “Có thể chúng muốn tới ném bom kho vũ khí, như vậy người của chúng ta cùng đám quân chính phủ này đều xong hết rồi.”

Trong lòng Thẩm Trường Trạch dâng lên một trận sợ hãi, quả thật kênh đào chỉ sợ đã bị công hãm, doanh trại cũng không giữ được nữa, nếu phải giao vũ khí cho kẻ địch thì không bằng cho nổ tung tất cả!

“Vậy phải làm sao?”

Hai tròng mắt của Cali lộ ra quang mang lợi hại trong đêm đen, “Bắn hạ nó.” Hấn kéo đứa nhỏ chạy xuống núi, hai người ẩn nấp ở chân núi, Cali nhanh chóng tìm đạn lửa trong hòm trang bị, hai người đều thay đổi đạn được.

Thẩm Trường Trạch vừa thở vừa hỏi, “Có thể bắn hạ được sao?”

“Thế nào cũng phải đủ thấp mới được, nhớ kỹ bắn vào thùng nhiên liệu.”

Bộ đàm truyền ra âm thanh của Al, “Nhìn thấy máy bay trực thăng không?”

“Thấy, đang chuẩn bị ngắm bắn.”

“Bây giờ Jush không có cách nào đến trợ giúp được, máy bay trực thăng chỉ có thể dựa vào các cậu, tuyệt đối không thể để nó vượt qua phòng tuyến.”

Thẩm Trường Trạch hít sâu một hơi, bây giờ bọn họ cách doanh trại rất gần, nếu kho vũ khí nổ tung, đừng nói ba đang ở trong doanh trại, ngay cả bọn họ cũng sẽ bị sóng xung kích chụp bay. Nếu không thể bắn rơi cái máy bay trực thăng này, một nửa số thành viên của Du Chuẩn đều phải chết ở đây!

Sau khi máy bay trực thăng kia tới gần thì bắt đầu dùng súng máy Gatling được trang bị tiến hành bắn bừa, cho dù có nhìn thấy có người hay không. Hàng loạt đạn bay tới đánh cho Cali và Thẩm Trường Trạch thực sự không có cách nào lộ đầu. Cửa khoang máy bay nửa mở, có một tay súng bắn tỉa ngồi ở cửa khoang thuyền đang ghì súng tìm mục tiêu có thể bắn.

Cho đến khi máy bay bay qua đỉnh đầu họ, Cali cắn răng nói: “Xử lý đối phương đang tập kích!” Nói xong chạy ra khỏi bức tường chắn bằng lá cây trên đỉnh đầu, tìm được khe hở trống trải, giơ súng nhắm vào.

Thẩm Trường Trạch cũng theo tới bên cạnh hấn, lòng bàn tay nó toát ra mồ hôi lạnh, nhắm vào kẻ đang bắn tỉa trên máy bay, tìm đập thịch thịch trong ngực cực kì nhanh. Nếu nó không bắn trúng..... Nếu Cali không bắn trúng..... Hậu quả không dám tưởng tượng.

Cali hô to: “Nổ súng.”

Thẩm Trường Trạch cũng đồng thời kéo cò súng, mồ hôi vừa lúc rơi vào trong mắt nó, nó cảm giác tay hơi hơi run lên một chút, tâm kê không tốt !

Phát súng này vẫn xuyên qua cửa cabin, trúng mục tiêu tay súng bắn tĩa, máy bay vừa định quay đầu, một quả đạn lửa chui vào bình xăng của nó. Máy bay nổ ầm ầm giữa không trung, mang đến cho trận chiến một màn pháo hoa hoa lệ.

Giọng nói bằng lãnh của Thiện Minh truyền ra từ bộ đàm, “Làm tốt lắm.”

Hắn không nói rõ là nói với ai, nhưng đứa nhỏ cảm thấy những lời này thật sự khích lệ nó, nhất định là ba đang khích lệ nó!

Đứa nhỏ chỉ cảm thấy trong ***g ngực bốc lên một cỗ khí phách, trong mắt vụt tỏa ra ánh sáng.

Đúng lúc nó đang đắc ý, Cali hô to một tiếng, “Chạy mau!” Thần kinh đứa nhỏ run lên, xuất phát từ bản năng, từ nhảy khỏi chạy nhanh, không được hai bước tiếng nổ mạnh đã vang lên, một luồng kinh lực thổi quét thảm cỏ bùn đất mảnh đạn hòn đá bay tới chỗ họ. Hai người đều bị thổi bay đến bốn năm mét, lại lăn đi đến bảy tám mét mới đứng vững thân thể, nhưng đã hoàn toàn bị tạc đến choáng váng.

Trong lòng đứa nhỏ dâng lên một trận hồi hận, vừa rồi nó quá sơ sót, quá đắc ý vênh váo. Khi tay súng bắn tĩa bại lộ vị trí liền phải lập tức rời đi, lời răn dạy đơn giản nó lại quên mất ngay tại thời khắc mấu chốt. Khi máy bay rơi xuống Cali đã chuẩn bị rút lui, nó còn ngây ngô đứng tại chỗ bởi vì một câu của ba mà hưng phấn không thôi, thật sự là ngu ngốc !

Sau khi bụi đất bay đầy trời tán đi, Cali chạy tới, nhìn qua hắn cũng thực chặt vật, một thân đầy máu bùn, nhưng bởi vì chạy trốn mau nên không xui xẻo như Thẩm Trường Trạch.

Cali mắng to: “Cậu là đồ ngốc, đắc ý cái gì!” Hắn công đứa nhỏ trên lưng, mang trang bị của hai người chạy hướng vào rừng cây, tính toán tìm một nơi ẩn nấp để băng bó cầm máu cho đứa nhỏ.

Chạy xa đến một km, Cali mới thả Thẩm Trường Trạch xuống, lấy mấy loại thuốc đơn giản trong hòm ra, xé mở áo đứa nhỏ, sát trùng miệng vết thương cho nó.

Chủ yếu là lưng đứa nhỏ bị tạc thương, diện tích miệng vết thương rất lớn nhưng không sâu nên tình huống cũng không nghiêm trọng, nhưng mà máu me nhầy nhụa nhìn có chút dọa người. Nó cắn răng chịu đựng cơn đau kịch liệt như hỏa thiêu sau lưng, nhỏ giọng nói, “Cali, anh đừng nói cho ba tôi biết.”

“Vì sao?”

“Ba sẽ mắng tôi vô dụng .”

“Cậu xứng đáng bị mắng, đứng ở tại chỗ làm cái gì? Hả? Vờ ngơ ngẩn ?”

Đứa nhỏ không nói, trên lưng và trên đùi nó tất cả đều là vết thương, cảm giác còn đổ vào miệng vết thương thật sự là so với chết còn khó chịu hơn.

Sau khi tiêu độc Cali rắc thuốc bột cầm máu lên, sau đó dùng băng vải băng bó, “Cậu cứ ngồi đây đừng nhúc nhích, cầm súng bảo vệ tốt chính mình, đừng ngủ. Tôi đi tìm Pearl đến đây, nếu có thể tìm được.”

Cuối cùng Cali cho nó kháng sinh phòng ngừa miệng vết thương nhiễm trùng, sau đó chạy hướng tới chỗ kênh đào.

Đứa nhỏ đi trên mặt đất, không thể xoay người, nó đem lỗ tai dán sát mặt đất, nếu có người tới gần hẳn là nó có thể nghe thấy.

Miệng vết thương trên lưng đau quá, giống như đang có lửa thiêu đốt.

Nó không muốn bị ba cười nhạo, nó vừa mới được khích lệ, khốn nạn, nó thật sự là quá cẩn thận rồi!

Đứa nhỏ phần hận đâm xuống mặt đất, tác động đến miệng vết thương sau lưng, đau đến mức nước mắt nó thiếu chút nữa rơi xuống.

Nó nhớ rõ ba từng nói, lần trước ở Mĩ nó bị thương rất nặng, nhưng không vài ngày thì đã lành. Chính nó cũng nhớ rõ, lúc ấy đùi nó bị đạn tạc một lỗ hổng rất lớn, xương cốt đều lộ ra ngoài, nhưng khi nó tỉnh lại

thì miệng vết thương chỉ còn lại một dấu vết rất nhạt, bây giờ thì một nét mờ cũng không có, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

Xem ra đúng như lời thượng úy House nói, long huyết nhân có năng lực hồi phục rất mạnh.

Vậy sao bây giờ lại không hồi phục nhanh một chút chút, sắp đau chết nó rồi.

Có lẽ..... Có lẽ chỉ có biến thành long huyết nhân mới có thể có năng lực hồi phục như vậy. Đúng vậy, trước khi nó biến thân, máu không ngừng chảy từ miệng vết thương, sau khi biến thân thì căn bản không cảm giác thân thể có gì không thích hợp. Xem ra, chỉ “Long huyết” mới có năng lực phục hồi như vậy, nó muốn miệng vết thương nhanh chóng khép lại thì phải kích hoạt gien long huyết!

Đứa nhỏ quỳ rạp trên mặt đất, trong lòng có vài phần không yên, nếu không thể biến thân còn chưa tính, lỡ như khi biến thân bị người phát hiện thì làm sao. Lỡ mà bị hôn mê cũng không được, ở trên chiến trường cũng quá nguy hiểm .

Nhưng mà, miệng vết thương trên lưng làm nó muốn kêu lên, nhất là ở trong rừng cây tương đối im lặng này, không có bất cứ thứ gì có thể phân tán lực chú ý của nó một chút, nó ngoài đau vẫn là đau, nó thật không biết nên làm cái gì bây giờ .

Nó không muốn đợi Thiện Minh trở về nhìn thấy bộ dạng này của nó, nó không muốn làm Thiện Minh cảm thấy nó vô dụng.

Đứa nhỏ nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ, miệng vết thương mau khép lại đi, đau quá, biến thân nhanh lên nào, tôi muốn miệng vết thương khép lại, đau quá, rất đau .

Nhưng cho dù nó kêu gọi trong lòng như thế nào, thân thể đều không có phản ứng.

Nó lại nhớ đến giấc mơ ngày hôm đó, giấc mơ với thân thể trơn nhẵn của ba..... Tuy rằng nó không dám thừa nhận nhưng trong tiềm thức nó biết, nếu nó tiếp tục nghĩ đến dáng vẻ kia của ba, thân thể nó sẽ nóng lên, máu nó sẽ có cảm giác muốn thiêu cháy, sau đó nó sẽ chậm rãi, chậm rãi.....

Dáng vẻ trần truồng không mảnh vải, hai chân mở rộng của Thiện Minh chiếm cứ đầu óc Thẩm Trường Trạch, cái tên ghé vào người ba rất đáng giận, thật muốn bóp chết hắn, thật muốn cắn đứt cổ hắn, thật muốn đẩy hắn ra, sau đó đổi thành..... đổi thành chính mình.....

Đứa nhỏ sợ tới mức đột nhiên mở mắt, nó nhìn thấy đường vân trên làn da trở nên quỷ dị, toàn thân nổi lên một tầng ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, miệng vết thương trên lưng đột nhiên không đau. Nó biết mục đích của nó lập tức sẽ đạt được, nhưng sự chột dạ và áy náy kinh khủng giống như mây đen ụp lên đầu nó.

Nó không thể giải thích vì cái gì mình lại muốn làm chuyện như thế với ba. Đáng sợ, rồi cuộc nó đang suy nghĩ cái gì, vì sao chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ của ba, long huyết trong cơ thể sẽ có biến hóa !

Chuyện này rất không bình thường!

Đứa nhỏ cự tuyệt trong lòng, làn da tỏa ánh sáng chậm rãi phai nhạt dần, một lát sau tất cả đều bình tĩnh trở lại.

Nó rõ ràng cảm giác được miệng vết thương trên lưng không đau như vậy nữa, tuy rằng cũng không khép lại, nhưng ít ra đau đớn như thế nó vẫn có thể chịu được.

Đứa nhỏ không dám cử động nữa, nó thậm chí không dám nghĩ nữa, vì sao nó lại có ảo tưởng tà ác như vậy. Nó biết như vậy là không đúng, cái chuyện kia là đàn ông làm với phụ nữ, không phải nó và ba.....

Đứa nhỏ vuốt gương mặt nóng lên của mình, gắt gao nhắm mắt lại.

Tuyệt đối không thể để ba biết, ba sẽ đánh chết nó .

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Cứ ngồi yên như vậy trong chốc lát, mặt đất truyền đến chấn động, Thẩm Trường Trạch mở to mắt, quay đầu nhìn lại, đập vào mắt đầu tiên là bộ ngực lớn trắng ngần của Bailey, ở trong đêm tối đặc biệt rõ ràng, phía sau còn có Pearl, đám Cali.

Pearl chạy đến bên cạnh nó, nhìn mặt nó đầy mồ hôi, thở dài, có chút đau lòng nói, “Sao mà cậu bị thương suốt vậy, chị nghĩ cậu cần bản còn chưa thích hợp ra nhiệm vụ, chuyện này với cậu mà nói quá sớm.”

Thẩm Trường Trạch nói rõ ràng, “Pearl, không sớm chút nào, tôi đã là lính đánh thuê đủ tư cách, giúp tôi chữa thương đi.”

Bailey véo mũi nó, “Còn nhỏ mà khẩu khí gớm nhỉ, ngậm miệng, thành thật nghỉ ngơi đi.”

Pearl cắt hết lưng áo nó ra, xem xét miệng vết thương một chút, nhẹ nhàng thở ra, “Cali, vết thương của nó không nghiêm trọng như cậu nói đâu.”

Cali thở hổn hển nằm trên mặt đất, ngậm ống hút uống nước, thuận miệng than thở một tiếng, “Phải không, cô nói không nặng là được.”

“Sớm biết như vậy đáng lẽ tôi phải ở bên kênh đào, Jush còn đang hôn mê đó, xử lý cho thằng nhỏ xong tôi phải lập tức trở về.”

Thẩm Trường Trạch mở to mắt, “Pearl, Jush bị thương sao? Chị mau đi đi, đừng để ý đến tôi, tôi ổn mà.”

“Eo Jush trúng mảnh đạn, tôi đã xử lý qua cho anh ta. Kế tiếp anh ta phải trị liệu kháng khuẩn, nơi này không có điều kiện, phải trở lại căn cứ của quân tự do. Cali nói với tôi cậu bị tạc bị thương, cho nên tôi lại đây xử lý thương thế của cậu trước.” Pearl vừa nói vừa nhanh nhẹn cắt mở băng vải mà Cali băng bó qua loa cho đỡ nhỏ, một lần nữa xử lý kháng khuẩn và cầm máu, sau đó băng bó lại.

“Cali, Bailey, lập tức theo tôi tới kênh đào, chúng ta phải rời đi nhanh một chút.”

Sau lưng Cali cũng bị thương nhưng không nghiêm trọng, tuy nhiên nếu phải công cả người và trang bị thì có chút cố hết sức, vì thế một mình Bailey công thằng nhóc và trang bị của họ, nhanh chóng rút lui về phía kênh đào.

Chạy đến nửa đường gặp bọn Al, vốn trầm mặc nằm trên lưng Bailey không nói câu nào, Thẩm Trường Trạch vừa thấy Thiện Minh đã tới liền lên tinh thần, vươn tay kêu lên: “Ba ơi, ba công con.”

Thiện Minh không rảnh quan tâm nó, đang dùng tiếng Pháp câu thông với thành viên quân tự do, chỉ huy bọn họ mau chóng đem vũ khí lên thuyền sau đó rút lui. Bọn ngu ngốc này lòng tham không đáy, còn muốn vét sạch toàn bộ kho, này không phải vô nghĩa sao, đội viên quân của quân chính phủ đến, bọn họ sẽ không thể chạy được.

Thẩm Trường Trạch không cam lòng lại gọi một tiếng, “Ba ơi, ba công đi, Bailey cảm quá nhiều thứ rồi.”

Bailey cười nhạo nói: “Ranh con, còn làm nũng ba cậu nữa.” Cô chạy đến bên cạnh Thiện Minh, “Con anh, tự anh coi đi.”

Thiện Minh vừa chạy vừa mắng to vào bộ đàm, hân hướng Bailey ngoắc ngoắc, ý bảo cô đưa thằng nhóc sang.

Đứa nhỏ lập tức ôm cổ Thiện Minh, chuyển lên trên người hắn, dùng hai chân kẹp lấy eo Thiện Minh, cảm thấy mỹ mãn vì được ba công trên lưng.

Nhìn quân tự do bắt đầu rút lui, cổ họng Thiện Minh cũng đã mắng đến khàn, thế này mới nhớ ra sau lưng còn có người, hắn hỏi: “Làm sao mi lại bị thương?”

“Con không chạy kịp bom. Yên tâm đi, bị thương da thịt thôi.” Đứa nhỏ cọ cọ mái tóc ngắn ngắn của Thiện Minh, dùng mặt dán lên cái cổ dính ứot của hắn. Trên người Thiện Minh toàn máu, mồ hôi cùng với hương vị của khói thuốc súng, nhưng lại khiến nó cảm thấy ấm áp vô cùng.

Mặc dù hai người một thân chặt vật, nhưng dù sao đội của họ cũng đều còn sống. Sống sót trên chiến trường chính là thắng lợi lớn nhất.

Thiện Minh nhú mảy, cảm thấy thăng nhót này hình như càng ngày càng thích làm nũng. Trước đây nó cũng không như vậy, luôn nhe răng nhếch miệng vung nắm đấm nói sẽ có một ngày đánh bại hắn, bây giờ lại luôn thích hắn ôm một cái, tại sao càng lớn lại càng dính người vậy, thật sự là kỳ quái.

Đứa nhỏ lại không hề cho rằng chuyện này có gì khác thường, nó nhỏ giọng nói: “Ba ơi con không sao, con không thấy đau”, trong lòng lại mười phần kỳ vọng Thiện Minh có thể an ủi nó, tuy rằng nó biết Thiện Minh tuyệt đối không có dây thần kinh nào tinh tế như vậy.

Thẩm Trường Trạch có một loại khát vọng với Thiện Minh. Nó sùng bái Thiện Minh, kiêu ngạo vì có được người cha cường đại như Thiện Minh, chỉ là Thiện Minh đối với mọi chuyện rất lãnh đạm, cũng không có thói quen kết giao rộng rãi như người bình thường, càng miễn bàn đến việc biết làm một người cha như thế nào, cùng với làm thế nào để quan tâm dạy dỗ con cái. Đối với đứa nhỏ mà nói, có một người cha như vậy cũng chẳng khác không có là bao, vì thế trong tưởng tượng nó lại càng khát vọng tình yêu của người cha. Nó khát vọng được gần gũi với Thiện Minh, khát vọng nhận được sự ôn nhu và khích lệ, khát vọng cùng với ba có được càng nhiều thân thiết thuộc về hai người. Nó càng biết Thiện Minh vĩnh viễn sẽ không biểu hiện giống người cha bình thường, nó lại càng khát vọng có thể đạt được tình cảm như trong suy nghĩ của mình.

Vì thế nó chỉ có thể tự mình chủ động đi tiếp cận Thiện Minh, cho dù là tiếp cận về thân thể hay công việc, sau đó cố gắng làm tốt nhiệm vụ, chờ đợi một câu khẳng định của Thiện Minh.

Có đôi khi nó sẽ bối vì Thiện Minh không chú ý nó mà phần nộ và khổ sở, nhưng càng nhiều thời điểm, nó cảm thấy thỏa mãn gấp bội vì sự “thân mật” mình tranh thủ được, giống như bây giờ nó đang ghé vào lưng Thiện Minh, nó cảm thấy thật cao hứng.

Thiện Minh sẽ không hiểu được một đứa nhỏ năm tuổi đã rời khỏi cha mẹ và những điều quen thuộc sẽ thiếu tình thương đến thế nào, hắn thậm chí chưa bao giờ suy nghĩ đến phương diện này. Hắn cho rằng thứ đàn ông cần chỉ là vũ khí thuận tay và năng lực đánh bại kẻ thù, cái khác đều là đồ bỏ.

Sau khi họ lên thuyền, tâm tình buộc chặt đều thả lỏng xuống.

Bởi vì lần này là đánh lén trong đêm, tổn thất của họ nhẹ hơn so với tưởng tượng, ít nhất toàn đội không ai tử vong. Nhưng Jush, Jeibili và Dino đều bị thương nặng, còn hơn mười thành viên bị các vết thương nhẹ khác nhau. Tuy nhiên, với việc cướp không vũ khí của một doanh trại có hơn sáu trăm quân nhân, đây cũng là một chiến tích lớn rồi.

Sau khi thuyền trở lại căn cứ của quân tự do, nhóm của họ được nhiệt liệt hoan nghênh, những người đó ôm lấy vũ khí cướp được mà hoan hô, vô cùng kích động, kém chút coi bọn họ là thần.

Mọi người đều không có thời gian cùng bọn họ chúc mừng, hiện tại quan trọng nhất là tìm được một nơi đảm bảo điều kiện vệ sinh để chữa trị cho người bị thương.

Phòng khám bệnh của quân tự do mặc dù có chút đơn sơ nhưng coi như sạch sẽ, các thành viên Du Chuẩn đều biết chút y thuật, Pearl tìm Al và Bailey trợ giúp nâng phẫu thuật cho bọn Jush.

Dựa theo tình hình có ba người bị thương nặng, trước mắt bọn họ không có cách nào rời khỏi nơi này, bởi vì phụ cận khu vực này liên tục chiến tranh, không có bất cứ một nơi nào thích hợp để trực thăng hạ cánh. Bọn họ phải chạy xe hơn ba giờ tới nơi trực thăng có thể hạ cánh, nhưng một đường xóc nảy như vậy không phải cái người bị thương có thể thừa nhận.

Vì thế bọn họ tạm thời ở lại phía sau căn cứ của quân tự do.

Bởi vì thiếu giường ngủ, bị thương nhẹ như Thẩm Trường Trạch không ngủ ở phòng khám bệnh mà ở trong doanh trại dựng riêng cho Du Chuẩn. Không gian trong doanh trại cũng không đủ, bọn họ hai mươi mấy người chẳng phân biệt nam nữ tất cả đều ngủ ở một trong phòng. Không khí kém cỏi, kiến trúc cũ nát, giường quá hẹp, đều khiến người ta cảm thấy áp lực.

Ban ngày khi không có việc gì làm, nhóm lính đánh thuê khỏe mạnh có thể chạy nhảy đôi khi sẽ chạy đến tiền tuyến chỉ huy quân tự do phải chiến đấu như thế nào. Buổi tối khi ngủ mọi người cũng không nhiều lời, bọn họ cũng chưa hề quên mình đang ở chiến trường. Mặc dù là ở phía sau chiến trường, trước mắt coi như an toàn, nhưng lỡ như chiến tuyến bị đột phá, bọn họ phải lập tức rút lui, thế nên lúc nào cũng duy trì thể lực là điều rất quan trọng.

Buổi tối Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch ngủ trên một cái giường.

Bởi vì giường quá nhỏ, lưng đứa nhỏ bị thương nên nó nằm trên người Thiện Minh mà ngủ.

Tuy rằng ép vào ngực Thiện Minh không thoải mái, nhưng hắn biết để một người bị thương nằm trên giường vừa bản vừa thoải mái nhất định sẽ tương đối không dễ chịu.

Quả nhiên, đứa nhỏ nằm trên người hắn ngủ rất say, tuy nhiên Thiện Minh lại có chút ngủ không được.

Không biết như thế nào, hắn nhớ lại chuyện năm năm trước.

Hắn bị thương trốn vào rừng nguyên sinh, nhặt được đứa nhỏ này. Sau khi màn đêm buông xuống, trong rừng vừa tối vừa lạnh, đứa nhỏ khóc bò lên trên người hắn, liều mạng chui vào lòng hắn. Thời điểm đó thằng nhóc chỉ lớn có bằng này, hơi cuộn tròn một chút là có thể chui vào lòng hắn, bây giờ đã lớn hơn, cũng nặng hơn.

Qua vài năm nữa, đứa nhỏ này sẽ trở thành người lớn, thật khó mà tưởng tượng, thằng nhóc hồi sữa lúc trước nhất gan yếu đuối, hử chút liền khóc như vậy sẽ biến thành một lính đánh thuê cường hãn.

Trong đầu Thiện Minh hiện lên hình ảnh đứa nhỏ mở to đôi mắt trong veo, thanh thúy mà gọi hắn ba ơi, thực sự ý tứ nha.

Con trai trong lòng động đây, miệng phát ra tiếng nói mê mơ hồ không rõ.

Thiện Minh tự tin nhận rõ, vừa rồi là nói gọi “Ba ơi”.

Ba ơi, ba ơi, ba ơi.

Khóe miệng Thiện Minh nhẹ nhàng hé ra một cái mỉm cười.

48. Chương 48

Bọn họ ở trong căn cứ của quân tự do nghỉ ngơi bốn ngày, quân tự do sử dụng vũ khí mà Du Chuẩn giúp đỡ cướp về để công hãm căn cứ của quân chính phủ. Thừa dịp chiến sự thoáng vắng, bọn họ lái xe chạy về nơi máy bay trực thăng hạ cánh, nhiệm vụ lần này đã hoàn thành, tiền cũng đã thanh toán, bọn họ nên trở về Colombia .

Bọn họ vạn lần không nghĩ tới ở trên đường về lại bị phục kích.

Khi mặt trời sắp xuống núi, một chiếc máy bay chiến đấu Black Hawk đuổi theo bọn họ, nhìn biểu tượng trên thân máy bay, bọn họ biết đây là quân chính phủ Algérie. Bây giờ ít nhất có thể rõ ràng hai chuyện, một là trong quân tự do có gián điệp của quân chính phủ đã bán đứng hành tung của bọn họ, hai là đang lúc tiền tuyến căng thẳng vẫn phải máy bay trực thăng vũ trang đuổi giết bọn họ, có thể thấy được quân chính phủ hận họ đến thế nào.

Quả thật, nếu không phải kho vũ khí thất thủ, quân tự do không có khả năng công hãm căn cứ, căn cứ kia là tuyến phòng ngự trọng yếu mấu chốt để bảo vệ thủ đô, sau khi căn cứ bị quân tự do chiếm lĩnh, quân chính phủ bị đả kích nghiêm trọng.

Bọn họ vẫn còn sợ hãi việc máy bay chiến đấu bị tay súng bắn tỉa xử lý ở trận trước, cho nên bay thật sự rất cao, bốn chiếc xe việt dã đang di chuyển trên đường quả thực chính là bia ngắm di động.

Thành viên quân tự do phụ trách hộ tống bọn họ bắt đầu dùng bộ đàm cầu viện.

Al nhanh chóng chỉ huy mọi người bỏ qua xe, quần áo nhẹ ra trận, lính đánh thuê khỏe mạnh tự giác công người bị thương, tất cả trốn vào trong rừng cây. Mỗi người đều biết lúc này gặp phiền toái lớn.

Nhiều người như vậy đi vào trong rừng, thứ nhất là không thể ẩn nấp, thứ hai là mục tiêu công kích rất rõ ràng. Cái máy bay trực thăng kia thậm chí không cần nhắm vào, chỉ cần bắn phá đại khái trong một phạm vi, tỉ lệ có người bị bắn trúng cực kì cao, huống chi lúc này bọn họ còn có ba người không thể tự mình hành động .

Ngay cả như vậy thì cũng không có người bỏ rơi đồng đội, bọn họ tách ra bằng tốc độ nhanh nhất, đem mục tiêu phân càn tán càng tốt. Black Hawk đuổi theo bọn họ, bốn chiếc xe việt dã làm bia ngắm cố định kia lần lượt bị tạc tung lên, sau đó là súng máy sáu nòng Gatling được trang bị trên trực thăng bắt đầu điên cuồng mà bắn phá trong rừng cây.

Thiện Minh kéo Thẩm Trường Trạch trốn vào phía dưới một cái cây mục nát, tầng tầng lớp lớp lá cây tạo thành một chướng ngại vật thiên nhiên, viên đạn trúng vào bùn đất cách họ không xa, đánh cho thảm cỏ rễ cây bay loạn, tiếng vang xạch xạch xạch xạch kia làm cho người nghe thấy phải hãi hùng.

Ở thời điểm này, vận may được đem ra đánh cược.

Nếu tiếp tục tán loạn, người phía trên không dễ dàng nhìn thấy bọn họ, trốn ở chỗ này cũng có khả năng bị đạn lạc bắn trúng, rốt cuộc có thể sống sót hay không thì hãy xem mạng có đủ cường hay không đi.

Black Hawk bắt đầu tìm kiếm bóng người có thể bắt được, sau đó ném đạn pháo xuống. Tiếng nổ kịch liệt vang đến mức đất dưới chân họ cũng rung lên.

Thẩm Trường Trạch cắn răng nói: “Thật muốn bắn rơi nó!”

Tuy rằng mỗi người đều nghĩ như vậy, nhưng điều kiện hiện tại không có khả năng, súng máy và đạn pháo bắn cho đoàn người không dám lộ đầu, cây cối rậm rạp che kín hết bầu trời trên đỉnh đầu cũng mang đến khó khăn rất lớn cho việc ngắm trúng, một khi đã không trúng, bại lộ mục tiêu, bom lập tức sẽ ném xuống, san bằng tất cả xung quanh thành bình địa.

Bọn họ đối với đồ khốn trên bầu trời này cảm thấy bất lực, chỉ có thể trốn đi, đợi cho đạn được hoặc là nhiên liệu trên trực thăng không đủ.

Đột nhiên, trong bộ đàm vang lên tiếng của Houshar, “Mọi người nghe rõ, có quân chính phủ đánh lên, có quân chính phủ đánh lên!”

Tình huống còn có thể càng tồi tệ hơn sao!

Thiện Minh siết chặt MP5 của hắn, hắn thề phải đưa tất cả đồ khốn này xuống địa ngục.

Bộ đội quân chính phủ đi tới gần họ theo hướng Tây Nam, mà máy bay trực thăng thì luôn luôn xoay quanh hướng Đông Nam. Chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, một loạt viên đạn liền quét lại đây, bọn họ bị kẹp ở giữa, không dám động đậy, không dám lộ mặt, không dám phản kháng.

Tiếng súng vang lên, cách đó không xa đã khai hỏa .

Thiện Minh nói với Thẩm Trường Trạch: “Đi theo ta, mi phụ trách để ý cái đồ chơi trên trời kia.”

Thiện Minh nói xong liền xoay người lặn ra ngoài, đứa nhỏ cũng nhảy ra theo, hai người nhanh chóng bò sắp tới. Sau khi tìm được cây lớn làm công sự che chắn, bọn họ trốn sau hai cái cây khác nhau, hắn bắt đầu bắn về phía kẻ địch đến từ xa, Thẩm Trường Trạch thì quan sát xem con Black Hawk kia có hướng đầu tới chỗ họ không.

Tiếng súng của hắn hấp dẫn sự chú ý của quân địch, Thiện Minh hơi hơi thăm dò, dùng ánh sáng phản xạ quét qua đại khái bốn năm người đang tiến đến chỗ hắn, hắn lập tức bị đạn bắn cho phải lùi lại.

Vừa rồi thời gian quá gấp, hầu hết trang bị đều lưu lại trên xe, nếu trên người Thiện Minh không thủ sẵn mấy băng đạn, đây sẽ lại là một trận khổ chiến.

MP5k kia giống như con chim nhỏ đang lú lo, có bắn ra cũng không làm người bắn cảm thấy an toàn. Ngược lại, bên đối diện là loại súng AKU bạo liệt có thể bắn cho cái cây Thiện Minh đang giấu mình phải vấy ra vụn gỗ!

Ở nơi ẩn mình duy nhất có thể trốn được, Thiện Minh cầu nguyện cái cây gỗ mục không biết đã chết rục từ bao nhiêu năm trước này có thể giữ lại một chút chắc chắn. Nhưng dưới mưa đạn dày đặc như thế, hắn biết rõ trong lòng, có lẽ chỉ ngay sau đó một viên đạn đường kính 7,62 xuyên thấu gỗ mục sẽ tiến vào thân thể của mình!

Thẩm Trường Trạch thấy cái cây Thiện Minh dựa vào không thể đỡ được toàn bộ hỏa lực thì lập tức liền nóng nảy, di chuyển ra khỏi công sự che chắn cần quét một trận về phía kẻ địch đang hướng tới, bắn xong băng đạn lại lập tức nhảy trở về.

Động tác của nó làm quân địch biết đằng sau một thân cây khác cũng có người, thu hút bớt một nửa lực lượng, nếu không cái cây Thiện Minh dựa vào rất có khả năng bị đánh gãy ngang, đến lúc đó hắn sẽ bại lộ thành bia ngắm dưới họng súng của bọn kia.

Thiện Minh nhẹ giọng nói vào bộ đàm, “Con trai, tốc độ mi đổi băng đạn là bao nhiêu?”

“Nửa giây.” Ánh mắt Thẩm Trường Trạch tròng lên như chuông đồng lớn, bắn khoản quét qua bầu trời và mặt đất, sợ bỏ sót chút chi tiết chí mạng nào.

“Mi cảm thấy bọn này thì sao?”

Thẩm Trường Trạch khinh thường nói: “Rác rưởi, ít nhất một giây, con nhìn thấy .”

Thiện Minh hít một hơi thật sâu, “Chúng ta cược nửa giây này.”

Đứa nhỏ cắn chặt răng, “Ba, cứ cho ba cược thắng thì cũng có thể bị trực thăng phát hiện.”

“Ta sắp hết đạn rồi, cái cây sau ta cũng sắp đi tong.” Thiện Minh đơn giản nói rõ tình cảnh của mình, hắn bình tĩnh nói: “Che giấu ta.”

Đứa nhỏ trầm giọng nói: “Yên tâm.”

Adrenalin kịch liệt tăng cao làm Thiện Minh cảm giác không thể ức chế miệng khô lưỡi khô, thậm chí đến ngón tay từ trước đến nay luôn ổn định cũng có một chút tình trạng co rút. Hắn cố gắng nuốt một chút nước miếng ép buộc mãi mới ra được, trong nháy mắt khi AKU ngừng lại Thiện Minh liền mạnh mẽ hướng tới một cái ao nông cách đó không xa mà điên cuồng lăn!

Một giây! Một giây thừa dịp đối phương đổi băng đạn này chính là cơ hội duy nhất để hắn sống sót! Đây là một canh bạc, hắn cược đối thủ của hắn không có kinh nghiệm chiến trường phong phú, tiền đặt cược là mạng của hắn.

MP5k trong tay điên cuồng bắn về phía kẻ địch đối diện, bóng súng giật như điên, chấn đến mức gan bàn tay hắn gần như bị xé rách. SSG của Thẩm Trường Trạch cũng liều mạng khạc ra đạn. Hắn thấy mấy kẻ địch đi đầu đều ngã xuống đất dưới sự bắn phá của hắn và đứa nhỏ. Ngay sau đó, lưng hắn nặng nề đọng vào một khối đá cứng rắn dưới ao. Thiện Minh đang bối vì đau nhức mà văng đầu hoa mắt thì lại nghe được tiếng nổ vang của khẩu AKU của bọn lính nhảy dù!

Thành công

Âm thanh của AKU im bật, có lẽ là bị Thẩm Trường Trạch xử lý, Thiện Minh chỉ cảm thấy xương sống bị đâm cho đau nhức, nửa người đều đã tê rần, chắc chắn là đụng phải dây thần kinh gì rồi, thiếu chút nữa đến súng hắn cũng không cầm được.

Thẩm Trường Trạch vọt tới chỗ hắn, ôm hắn nhào về phía bên kia ao, sau khi rơi xuống đất thì hai người liều mạng quay cuồng trên mặt đất. Nơi Thiện Minh vừa trốn trong nháy mắt bị nổ thành bình địa, sóng xung kích tung hắn lên đụng vào cây, đập mạnh đến mức hai người họ kém chút thì ngất xỉu.

Thiện Minh lắc lắc đầu, bắt buộc mình đứng lên, kéo Thẩm Trường Trạch chạy vào trong rừng, súng máy đuổi theo chân bọn họ mà bắn phá, có lẽ hai người chưa từng chạy nhanh như vậy, bởi vì bọn họ đang thi chạy với tử thần!

Trong đầu Thẩm Trường Trạch hiện ra bị những người bị súng máy hạng nặng Gatling bắn thành thịt nát tung tóe, khối lớn nhất cũng không lớn bằng bàn tay, nếu cứ như vậy mà chết..... Mẹ nó, làm sao có thể cứ như vậy mà chết được!

Máy bay trực thăng nếu đã phát hiện bọn họ thì không có lý nào lại chạy chậm hơn họ, Thiện Minh biết lần này dữ nhiều lành ít, nhưng nếu nghĩ theo chiều hướng tốt thì ít nhất bây giờ những người khác cũng được an toàn .

Thiện Minh cảm giác chân mình sắp rút gân, chạy kịch liệt trong khoảng thời gian ngắn làm thể lực hắn dần dần tiêu hao, bóng ma vì bị tử vong đuổi theo gắt gao càng làm thần kinh hắn bị vây trong trạng thái khẩn trương cao độ, hắn cảm thấy có chút hoa mắt.

Hắn còn chưa từng bị máy bay trực thăng đuổi đâu, không thể không nói đó là một cơ hội khó có thể trải qua.

Hắn là đạn pháo của con Black Hawk này đã hết rồi, nếu không thì còn dùng đạn bắn làm gì, rõ ràng đã nhìn thấy bọn họ, ném đạn pháo xuống dưới thì bọn họ đều sẽ bị tạc nát, mắc gì phải vất vả như thế. Cho nên mới nói không biết là họ may mắn hay là bất hạnh đây, chắc tính là bất hạnh đi, dù sao hi vọng sinh tồn nhỏ bé như thế, quá trình giãy dụa còn kéo dài nữa.

Trời không tuyệt đường người, ở phía trước hai trăm mét xuất hiện một cái hang, là một cái hầm trú ẩn thiên nhiên tuyệt hảo, hai người đột nhiên cảm thấy dưới chân có gió, vội hướng tới hi vọng của bọn họ mà điên cuồng chạy tới.

Thiện Minh chạy, đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bồng, đầu óc hắn còn đang tự hỏi tình huống gì mà lại xuất hiện loại cảm giác này, xoay đầu lại, tia sáng màu vàng nhạt đâm vào ánh mắt nhắm lại của hắn.

Thẩm Trường Trạch đã biến sang hình thái rồng, ôm lấy hắn chạy tới cái hang.

Tốc độ này rõ ràng không phải của con người, chỉ cần bốn năm giây đã chạy hết lộ trình hai trăm mét, phỏng chừng cả phi công lái trực thăng trên trời cũng ngây người, súng máy bắn phá mất đi chính xác.

Thẩm Trường Trạch nhét Thiện Minh vào trong hang, sau đó mới phát hiện cái hang quá nhỏ, hai người không vào được, nó dùng thân thể ngăn lấy Thiện Minh, ánh mắt đỏ đậm hung hăng trừng chiếc Black Hawk đang bay tới chỗ họ.

Thiện Minh nắm lấy eo nó muốn kéo nó vào, nhưng cái hang thật sự quá nhỏ, hắn muốn lui vào trong cũng không được.

Tuy rằng vảy giáp của con quái vật nhỏ này rất dày, nhưng súng máy hạng nặng thì đến thép còn có thể xuyên qua, huống chi là cơ thể bằng xương thịt!

Ngay khi hai người cảm thấy vô lực xoay chuyển đất trời, tiếng nổ lớn của pháo cối vang lên trên bầu trời, sau đó một tiếng âm vang, con Black Hawk nổ tung!

Trong lúc nhất thời ánh lửa dâng tận trời, trên bầu trời phảng phất như nổ rộ một quả pháo hoa, tráng lệ phi phàm, tất cả mọi người xem đều thống khoái không thôi.

Thiện Minh nhẹ nhàng thở ra, cả người xụi lơ trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ dùng có 0,3 giây.”

Thẩm Trường Trạch quay đầu nói: “Cái gì?”

“Đổi bằng đạn, ta chỉ cần 0,3 giây, cho nên mi còn kém xa lắm.”

Đứa nhỏ kéo Thiện Minh ra khỏi hang, nó vỗ vỗ mặt Thiện Minh, “Ba, bớt nói mấy câu đi, con thấy ba sắp ngất rồi.”

Thiện Minh cười nhạo nói: “Mi nói ta? Sắp ngất xỉu chính là mi đấy chứ.”

Đứa nhỏ nhìn lại thân thể của mình, buồn rầu nói: “Con không muốn ngất xỉu, làm sao đây?”

“Làm sao mà ta biết phải làm gì, mi cố gắng giữ tỉnh táo đi.”

“Tôi có thể dạy cậu phải làm thế nào.” Một giọng nói lạnh lẽo lọt vào màng nhĩ của hai người.

Giọng nói lạnh lùng trong trẻo, phảng phất giống như làn nước tinh thuần nhất, không chút gợn sóng, hoàn toàn không hợp với chiến trường hỗn loạn này.

Hai người cùng nhau quay đầu, một người mặc quân trang màu lục, bên ngoài khoác áo blouse trắng không biết xuất hiện ở trước mặt bọn họ từ khi nào. Trong tay y thậm chí không có lấy một khẩu súng, mà chỉ mang gang tay trắng không nhiễm chút bụi nào, lấy bộ đàm trong túi ra, nhẹ giọng nói, “Tìm được bọn họ rồi.”

Người đứng trước mắt này, Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch cũng không xa lạ gì.

Tuy rằng bọn họ chỉ gặp mặt có một lần, tuy rằng đã cách xa năm năm, nhưng một con người vô cùng đặc sắc như Đường Đình Chi, không ai có thể dễ dàng quên được.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Khuôn mặt tuấn mỹ của Đường Đình Chi được ánh lửa làm nổi bật nên có vài phần âm trầm, điều này hoàn toàn đối lập với cuồng nhiệt trong mắt y khi chăm chú nhìn Thẩm Trường Trạch.

Thẩm Trường Trạch hướng về phía y nhẹ rằng, trong mắt tràn ngập địch ý.

Thiện Minh cũng nhảy dựng lên khỏi mặt đất, giơ súng nhắm ngay đầu y, “Sao anh lại ở chỗ này?”

Đường Đình Chi khoát tay áo, “Tôi đến giúp các người.”

Thiện Minh híp mắt đánh giá hắn, “Cái Black Hawk kia là các người xử lý ?”

“Đúng, quân Algeria mai phục ở đây cũng đã bị chúng tôi giải quyết, cho nên buông súng đi. Thứ nhất, các người đã bị bao vây, thứ hai, tôi không hi vọng lần này gặp vấn đề kết thúc bằng vũ lực như trước.”

Thiện Minh nhìn ra xung quanh, quả nhiên không có quân chính phủ Algeria tới gần, ngược lại ở xa xa chóp lên một vài bóng người, tuy rằng cũng mặc quần áo ngụy trang nhưng có thể thấy được làn da không phải màu đen.

Một màn “bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau” này, cho dù là như thế nào thì làm ve như bọn họ cũng không có quyền lên tiếng, trang bị bị tạc bay cùng với xe của họ, lại bị máy bay vũ trang và quân đội mai phục đánh cho thống khoái, nhóm của họ hiện tại không thích hợp đối nghịch với đám bộ đội đặc chủng Trung Quốc này.

Thiện Minh cực kì hiểu đạo lý này, vì thế hắn thu súng trở về.

Thẩm Trường Trạch lùi đến bên cạnh Thiện Minh, “Ba ơi.....” Vừa nói xong câu đó, nó liền cảm thấy thân thể mệt mỏi, nó biết đây là dấu hiệu muốn ngủ.

Đường Đình Chi lấy trong túi ra một bình thuốc nhỏ, ném sang, “Uống vào sẽ không sao.”

Thiện Minh một phen tiếp được, sau đó tiện tay ném bình thuốc ra phía sau, hắn lạnh nhạt nói: “Nó sẽ không uống cái gì của anh hết.”

Thẩm Trường Trạch quay đầu ôm lấy eo Thiện Minh, sau đó thân thể mềm nhũn, khôi phục hình thái con người, hôn mê bất tỉnh.

Một tay Thiện Minh nhắc nó lên, chuẩn bị đi tìm đồng đội của hắn.

Đường Đình Chi lắc đầu, đi theo phía sau hắn.

Vượt qua một gò đất, hắn phát hiện hầu hết mọi người đều tập trung tại một chỗ, đang giằng co với người của Đường Đình Chi. Phòng chừng không có mệnh lệnh thì bộ đội đặc chủng nhóm không hành động, mà nhóm lính đánh thuê bị tổn thất quá lớn lại không rõ ý đồ đối phương nên cũng không tùy tiện hành động, vì thế hình thành một tình huống buồn cười như vậy.

Khi Thiện Minh và Đường Đình Chi đi tới, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào bọn họ.

Đường Đình Chi phất tay, nhóm bộ đội đặc chủng đều buông súng xuống.

Nhóm lính đánh thuê cũng buông súng, Thiện Minh xem sắc mặt mọi người âm trầm bi thương, một dự cảm bất an nảy lên trong lòng.

Khi hắn tới gần mới phát hiện có một người bị vây ở giữa, Jorhor lau nước mắt trên mặt, ôm súng đi đến một bên, bắn súng liên tục về phía thi thể một nhóm quân chính phủ trên mặt đất, cho đến khi xác họ hoàn toàn biến dạng.

Thiện Minh đẩy mọi người ra mới phát hiện người nằm trên đất là Jeibili, người đàn ông Thụy Điển bình thường tính cách sáng sủa, lúc này đã bị tạc mất một bên sọ não, miễn cưỡng có thể nhận ra nguyên trạng, đã tắt thở từ lâu.

Trong lòng Thiện Minh một trận chua xót, lại một chiến hữu ra đi, hấn quay đầu đi chỗ khác, chậm rãi nắm chặt tay.

Houshar gỡ huy hiệu binh sĩ trên cổ hấn ra, cất vào trong lòng, trầm giọng nói: “Cúi chào.”

Tất cả mọi người hành một quân lễ thật dài với thi thể của Jeibili, sau đó Pearl dùng vải chống ẩm bọc lấy thi thể hấn, định mang về căn cứ sau đó sẽ đưa hấn về cố hương để an táng.

Al nói: “Thiện, giải thích xem vì sao họ lại ở đây, tại sao lại muốn cứu chúng ta?”

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người Thiện Minh.

Thiện Minh lắc đầu, “Tôi không biết, có lẽ anh có thể giải thích một chút?” Hấn nhìn Đường Đình Chi.

Đường Đình Chi nhìn đồng hồ, lạnh nhạt nói: “Tôi không có nghĩa vụ phải giải thích cho bất kì ai, chỗ này bây giờ cũng không an toàn, phương tiện giao thông của các người hoàn toàn bị hủy, các người còn đang ở dưới sự khống chế của chúng tôi, hơn nữa còn có không ít người bị thương. Bây giờ tôi có lời mời, hi vọng các người theo tôi về căn cứ lâm thời, tôi tin rằng các người sẽ không cự tuyệt.” Đường Đình Chi nhìn nhóm lính đánh thuê tràn ngập đề phòng và khinh thường, bổ sung một câu: “Nếu tôi muốn gây bất lợi gì với các người, vừa rồi tôi có vô số cơ hội tốt, xin hãy tin tưởng lần này tôi đến với mục đích hòa bình. Với lại xem ra trước mắt các người cũng không có lựa chọn khác, cho nên hãy lên máy bay đi.”

Mọi người nhìn nhau, tuy rằng mỗi người đều hiểu được tình cảnh hiện tại, nhưng vẫn như trước có người đồng ý, có người không đồng ý, cuối cùng Houshar nói: “Bỏ phiếu đi, đồng ý lên máy bay thì giơ tay.” Nói xong, hấn giơ tay lên đầu tiên, ánh mắt sắc bén đảo qua mặt Đường Đình Chi mang theo nồng đậm cảnh cáo.

Chậm rãi, hầu hết mọi người đều giơ tay lên.

Vài bộ đội đặc chủng Trung Quốc nâng cáng qua, đưa người bị thương lên máy bay trực thăng, những người khác cũng lục tục theo lên.

Thiện Minh biết đây là hạ hạ sách, nhưng với thế cục vừa rồi, bọn họ không có lựa chọn nào khác, chẳng những những người này sẽ không để bọn họ đi, mà cứ cho bọn họ có thể đi, chẳng lẽ lại dựa vào hai cái đùi mà đi sao. Bây giờ hấn cần tự hỏi mục đích của Đường Đình Chi là gì, cùng với việc nếu y giữ tất cả mọi người làm con tin, bọn họ nên ứng phó như thế nào. Hấn tin rằng mỗi người ở đây đều có suy nghĩ như vậy trong lòng. Mà Du Chuẩn không ai là ăn chay, hấn muốn cược xem Đường Đình Chi đủ tư cách để đùa nghịch với họ không.

Bọn họ ngồi máy bay vận tải quân dụng k25 bay đến miền bắc Algerie. Algerie từng là thuộc địa của Pháp, đến nay miền bắc vẫn đang có quân Pháp đóng. So với miền nam bản cùng rung chuyển, miền bắc ít bị hỗn loạn chiến tranh hơn, cũng tương đối giàu có, điều này có liên quan rất lớn đến việc quân Pháp đóng ở đây.

Máy bay vận tải bay tới một nhà xưởng bỏ hoang, theo Đường Đình Chi nói nơi này vốn là văn phòng của một thương buôn đá quý người Pháp. Bọn họ ở đây hàng năm đều mua bán kim cương với quân đội Algerie, sau đó khi Algerie bắt đầu nội chiến, thương gia bỏ chạy để lại công nhân của hấn, nơi này liền bị bỏ hoang.

Thiện Minh rất ngạc nhiên vì bọn họ lấy thân phận gì để vào đây, tuy nhiên hấn không hỏi, phạm là đề cập đến vấn đề cơ mật Đường Đình Chi cũng sẽ không nói cho hấn.

Căn cứ lâm thời này tuy rằng vẻ ngoài thoát nhìn có chút cũ nát, nhưng bên trong đã được dọn dẹp rất sạch sẽ rộng rãi. Nhất là phòng chữa bệnh, bên trong có các loại thiết bị tiên tiến, vượt qua bất cứ tiêu chuẩn nào của một bệnh viện dã chiến cấp quốc tế nhiều lần, vừa thấy đã biết là được chuẩn bị để chuyên môn nghiên cứu long huyết nhân. Nhìn thấy bọn họ “đến có chuẩn bị” như vậy, sắc mặt Thiện Minh vô cùng khó coi.

Bọn họ khiêng toàn bộ người bị thương vào phòng chữa bệnh, miệng vết thương của Jush bị nứt ra rồi, nhìn qua đã sắp choáng vì mất máu, cần cấp bách phẫu thuật cho hấn, tình huống của vài người bị thương khác

cũng không lạc quan.

Pearl và Đường Đình Chi, cùng với một phân đội nghiên cứu khoa học Đường Đình Chi mang đến, tất cả đều vào phòng giải phẫu.

Thiện Minh nhận ra những người mà họ Đường mang đến đều có y thuật đẳng cấp cao, cho dù kế tiếp y có chủ ý gì, chỉ cần đồng đội của hắn có thể sống sót, lần này họ đến đây cũng không uống.

Giải phẫu liên tục tiến hành suốt hơn mười ba giờ, nhóm bác sĩ luân phiên nhau phẫu thuật ngoại khoa cho bốn người. Phẫu thuật đều rất thành công, nhóm lính đánh thuê vẫn tràn ngập địch ý với đám bộ đội đặc chủng Trung Quốc không biết chui ra từ đâu này, thái độ cũng đã dịu đi rất nhiều.

Sau khi đổi ca gác đêm, Thiện Minh chui vào trong góc ngủ một giấc, hắn đặt Thẩm Trường Trạch ở phía sau mình, phòng ngừa bất cứ người nào có mưu đồ gây rối đến gần đứa nhỏ.

Trong lúc ngủ mơ hắn cảm giác có người tới gần, Thiện Minh mở một con mắt, ánh vào mi mắt đầu tiên là một đôi giày quân dụng sạch sẽ một cách bất thường, sau đó là vạt áo blouse trắng tinh cũng không bình thường.

“Làm gì?” Thiện Minh một lần nữa nhắm hai mắt lại, hắn vẫn cảm thấy mệt mỏi.

“Anh vẫn tràn ngập địch ý với tôi, sao lại phải vậy, thằng bé vốn không thuộc về anh.”

Thiện Minh cười lạnh, “Chẳng lẽ nó lại thuộc về anh? Anh sinh?”

“Nó thuộc về quốc gia, ít nhất cũng thuộc về cha mẹ nó. Thân là long huyết nhân có huyết thống tinh khiết gần với ‘Hải long’ nhất, nó có sứ mệnh được mang theo từ lúc sinh ra, nó hẳn là cống hiến cho quốc gia, mà không phải sát thủ chỉ biết đến lợi ích của nhóm các người.”

Răng rắc, âm thanh súng máy lên đạn khiến cho mọi người chú ý, Thiện Minh nâng lên một cánh tay, dùng họng súng chĩa vào cằm Đường Đình Chi.

Đường Đình Chi phát tay với người định xông lên, không nhanh không chậm nói, “Sớm muộn gì nó cũng phải rời khỏi anh.”

Thiện Minh chậm rãi đứng lên, họng súng nâng cằm Đường Đình Chi, hắn âm lãnh trừng mắt nhìn đôi người không hề có chút sợ hãi của Đường Đình Chi, “Vận mệnh của nó do chính nó quyết định, nếu cứ nói lại cái thứ thối nát đó nữa, tôi liền bắn chết anh.”

Trên mặt Đường Đình Chi vẫn không có biểu cảm gì như trước, y lui về phía sau một bước, “Tôi muốn xem thằng bé, tôi có biện pháp làm nó tỉnh lại, sau đó chúng ta sẽ bình tĩnh nói chuyện, tôi tin rằng các người có rất nhiều nghi vấn.”

“Anh muốn dùng biện pháp gì làm nó tỉnh lại.”

“Chỉ là một ít được phẩm kích thích, có thành phần thuốc kích thích, nhưng liều thuốc rất nhỏ, sẽ không thương tổn đến nó.”

“Phải không, vậy anh tiêm trước một mũi đi.”

“Đối với nó mà nói là liều thuốc rất nhỏ, đối với người thường có thể là chí mạng.” Đường Đình Chi thần nhiên nói, “Tôi là người thường.”

Thiện Minh không thể nào để nhà khoa học giống như người máy này làm bất kì việc hắn không nắm chắc nào với Thẩm Trường Trạch, hắn tình nguyện đợi đứa nhỏ tự mình tỉnh lại, dù sao hắn cũng không nóng nảy.

Sau khi Đường Đình Chi bị cự tuyệt thì cũng không kiên trì, một mình vào nhà nghỉ ngơi.

Houshar và Al đi tới, hỏi: “Y nói gì với cậu?”

Thiện Minh nhún vai, “Muốn mang thằng nhóc đi.”

“Y nói cho chúng ta biết, thằng nhóc là con một chính khách Trung Quốc, y muốn dẫn nó trở về.” Houshar nghiêm túc nói, “Thiện, nếu nó muốn trở về bên cạnh cha mẹ mình, ta cho rằng mày nên để nó trở về.”

Thiện Minh bĩu môi, “Không, nó là con tôi, tôi nhặt được thì là của tôi, trừ phi.....”

Al tiếp lời nói: “Trừ phi chính nó muốn trở về, phải không? Người anh em, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy, nó sẽ lớn lên, nó sẽ muốn trở lại nơi nó vốn thuộc về.”

Thiện Minh quay đầu đi, “Đợi đến lúc đó..... rồi nói sau. Ít nhất bây giờ đứa nhỏ không muốn, y cũng đừng nghĩ mang nó đi.”

Lần này Thẩm Trường Trạch vẫn như trước ngủ nửa ngày liền tỉnh lại, xem ra thời gian nó mê man có liên quan trực tiếp đến việc thể lực tiêu hao sau khi biến thân.

Đường Đình Chi đưa Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch tới phòng mình, y đi thẳng vào vấn đề nói, “Ồ Mĩ các người đã từng tiếp xúc với Williams House, đúng không?”

“Anh biết hần.”

“Đương nhiên, hần là một long huyết nhân mà nước Mĩ đào tạo khá thành công, mặc dù độ thuần huyết của hần cũng không cao lắm, nhưng hần tự mình rèn luyện khiến cho hần càng cường hãn hơn rất nhiều long huyết nhân có độ thuần huyết cao hơn hần.”

“Sức mạnh của long huyết nhân được quyết định dựa trên độ thuần huyết?”

“Mức độ lớn thì đúng là như vậy, tuy nhiên cũng có quan hệ với thiên phú của bản thân và sự rèn luyện. Nhưng mà độ thuần huyết quả thật có ưu thế tuyệt đối trời sinh, ví dụ như cậu” Đường Đình Chi nhìn thẳng nhóc, “Cậu là long huyết nhân có độ thuần huyết gần với hải long nhất từ trước tới nay. Vây giáp của cậu có màu vàng, có được độ cứng và độ mềm dẻo tốt nhất, giá trị pH trong máu cậu gần 0 nhất, độ axit là cao nhất trong các long huyết nhân. Năng lực phục hồi vết thương của cậu cũng không phải là điều mà các long huyết nhân khác có thể so sánh. Theo độ tuổi tăng và huấn luyện cường hóa, sức mạnh của cậu, tốc độ, năng lực phản ứng thậm chí vùng não đều được khai phá, đều ưu việt hơn xa các long huyết nhân khác, thậm chí..... Chúng tôi đoán rằng, cánh của cậu sẽ dài đến độ có thể bay lên được, đây cũng là điều mà các long huyết nhân khác không đạt được. Đây là ưu thế về gen, không ai có thể so với cậu.”

Hai người nghe được thì có chút giật mình, một chuyện vô cùng kì diệu như vậy, nếu không phải thật sự xảy ra với họ, bảo người ta làm sao mà tin được?

Thẩm Trường Trạch nói: “Tôi thật sự là duy nhất? Vì sao?”

“Bởi vì cậu được thai nghén từ tử cung thiên nhiên mà không phải kết quả thí nghiệm, cậu hiểu điều này có ý nghĩa gì không? Nó nghĩa là gen con người của cậu và gen long huyết không có phản ứng bài xích, tất cả những phản ứng bài xích tồi tệ nhất đều đã được cha mẹ cậu thừa nhận rồi. Cái cậu nhận được là long huyết hoàn mỹ tinh thuần, trên thế giới không có bất cứ thí nghiệm nào có thể tạo ra được sinh mệnh mới vô giá như thai nghén tự nhiên.”

“Như vậy..... cha mẹ tôi đều là long huyết nhân?”

“Đúng vậy, bọn họ đều là.”

Thiện Minh ngắt lời nói: “Vậy vì sao các người không tìm nam nữ long huyết nhân sinh càng nhiều long huyết nhân thuần huyết, theo dõi nó lâu như vậy để làm gì?”

Đường Đình Chi lắc đầu, “Nếu chuyện có thể đơn giản như vậy thì tốt rồi. Cho tới bây giờ, chúng tôi tạo ra rất nhiều long huyết nhân là nam, nhưng là nữ thì ở Trung Quốc chỉ có hai người, trong đó một là mẹ cậu.”

“Ý của anh long huyết nhân là nữ rất khó tạo ra?”

“Rất khó. Chúng tôi tìm kiếm cơ thể thí nghiệm phải thống nhất một điều kiện chính là thân thể vô cùng cường tráng, chỉ có như vậy mới có thể thừa nhận sự thống khổ do gen biến dị mang đến, cậu cảm thấy có bao nhiêu người phụ nữ có thể có được cơ thể so với nam giới lại càng tráng kiện? Cha mẹ cậu đều là bộ đội đặc chủng, sau khi bọn họ trở thành long huyết nhân thì gặp nhau trong khi chấp hành nhiệm vụ, sau lại sinh ra cậu. Tôi nghĩ bọn họ hiểu được ý nghĩa sự tồn tại của cậu, nhưng vì làm cha mẹ nên họ mềm lòng, vì thế giấu cậu đi, lẫn trốn năm năm. Sau này chúng tôi từng thử tạo ra càng nhiều long huyết nhân

là nữ, nhưng hầu hết đều thất bại, chỉ duy nhất một long huyết nhân là nữ khác thành công, sau đó lại thật vất vả mới thuyết phục được cô ấy, nhưng vẫn không thụ thai được, hơn nữa chúng tôi không thể xác định nguyên nhân. Cho nên, cậu quả thật là duy nhất.”

Thiện Minh nói: “Anh biết rõ nhiều như vậy..... Anh luôn luôn giám thị chúng tôi?”

“Đương nhiên, ý nghĩa của thằng bé với quốc gia so với anh tưởng tượng lớn hơn nhiều, chúng tôi không có khả năng cứ như vậy mặc kệ nó. Chẳng qua, vì không tạo cho nó cảm xúc đối nghịch, chúng tôi vẫn không có hành động, chỉ âm thầm quan sát. Tôi biết các người tràn ngập địch ý với tôi, chuyện này bất lợi cho việc chúng tôi câu thông với thằng bé, chúng tôi cần một chiến sĩ trung thành với quốc gia và nhân dân mà không phải một con quái vật là kẻ địch của chúng tôi. Nếu cho dù giải thích như thế nào các người cũng không hiểu, tôi chỉ có thể chờ các người tự mình hiểu được mục đích của tôi thôi.”

Đứa nhỏ lạnh nhạt nói: “Ông cho là tôi biết mục đích của ông, tôi sẽ thả lỏng cảnh giác với ông sao? Ông và House có cái gì khác nhau?”

“Đương nhiên là có, cậu là người Trung Quốc, cha mẹ của cậu đều đã từng rất trung thành với quốc gia, chỉ là họ đã bại bởi tư tình, cậu hẳn là nên vẫn hồi thanh danh của cha mẹ mình, vì quốc gia mà cống hiến sức lực, đây là vận mệnh của cậu, là ý nghĩa sự sinh ra của cậu.”

Thiện Minh lạnh lùng nói: “Thối lắm, ngậm cái miệng đầy đạo lý lớn của anh đi, anh không có tư cách quyết định người khác phải sống như thế nào, trừ phi anh có thể đánh bại nó.”

Đường Đình Chi rũ mi, “Tôi không thể đánh bại cậu ta, tôi nói rồi, quốc gia cần một chiến sĩ trung thành chứ không phải một con quái vật tràn ngập cảm xúc đối nghịch.”

Đứa nhỏ nói: “Vậy ông còn lãng phí thời gian làm cái gì? Tôi không tin ông, nếu ngay cả cha mẹ tôi cũng không muốn tôi rơi vào tay các người, vậy chắc chắn là vì muốn tốt cho tôi.”

“Bọn họ rất yếu đuối, bọn họ bại bởi tấm lòng cha mẹ, bọn họ hy vọng cậu lớn lên có thể làm một người bình thường, điều đó thật đáng thương, cậu vĩnh viễn không có khả năng làm một người bình thường.”

“Tôi muốn làm người thế nào không tới lượt ông quyết định!” Đứa nhỏ lạnh lùng nói: “Cha mẹ tôi..... Bọn họ..... Bọn họ ở nơi nào?”

“Chuyện này tôi không thể nói cho cậu, trừ phi cậu theo tôi về nước.”

“Không đời nào!” Hai người trăm miệng một lời nói.

Đường Đình Chi nhắm chặt mắt, thở dài, “Được rồi, chúng ta đổi đề tài, nói chuyện lúc cậu biến thân đi, cậu cảm thấy thế nào?”

Thẩm Trường Trạch trầm mặc một chút, nói: “Cảm giác có sức mạnh như siêu nhân, tốc độ miệng vết thương khỏi hẳn rất nhanh, lúc đầu thì rơi vào cuồng bạo, không nhận ra ai cả, gặp người liền công kích, hơn nữa sau khi tỉnh lại thì hoàn toàn không nhớ rõ, bây giờ sau khi biến thân có thể giữ tỉnh táo, nhưng vẫn sẽ mê man như trước.”

“Đúng, đó đều là phản ứng bình thường, mỗi long huyết nhân đều sẽ trải qua các giai đoạn như vậy, thế từ trước đến nay nguyên nhân làm cậu biến thân là gì? Toàn bộ đều là vì sinh mệnh bị uy hiếp sao?”

Đứa nhỏ ngẩn người, khuôn mặt hơi chút có chút nóng lên, nó biết đáp án vấn đề này là không được đầy đủ, nhưng nó không muốn nói ra việc mình nghĩ đến ba là sẽ biến thân, trực giác cho nó biết nói ra sẽ không hay ho gì.

Đường Đình Chi nói tiếp: “Ngoài việc thông qua huấn luyện được đạt đến năng lực tự động điều khiển long huyết, nguyên nhân long huyết nhân bị động biến thân không ngoài dùng thuốc, sinh mệnh bị uy hiếp, phần nộ cực đoan, cùng với ham muốn ***. Những điều đó đều rất phù hợp với bản năng động vật, cũng rất dễ hiểu. Cho nên tôi biết chúng ta rất nhanh sẽ gặp mặt, đầu tiên các người làm lính đánh thuê, sinh mệnh lúc nào cũng có thể bị uy hiếp, duy trì cùng lắm đến mười hai mười ba tuổi, sớm nhất hẳn là hiện tại, cậu nên có ham muốn ***. Sớm muộn gì cậu cũng phát hiện ra thân phận của mình, đến khi cậu phát hiện ra, nhất định cậu sẽ cần sự giúp đỡ của tôi.”

Thẩm Trường Trạch bị y nói tới một câu ham muốn *** nói lui một câu ham muốn *** thì ngây ngẩn cả người.

Nó đối với ba là.....ham muốn ***?

Đây..... Đây là vì cái gì, không nên, lục lọi trong tất cả đồng tri thức nó sở hữu thì cũng không có bất cứ bộ sách nào có thể giải thích việc có ham muốn *** với ba của mình nghĩa là sao. Nó biết đây là không nên, không đúng, đáng xấu hổ, nó thậm chí không thể hiểu nổi rốt cuộc vì sao nó lại có suy nghĩ như vậy. Chỉ trong nháy mắt, nó cảm thấy tội lỗi và sợ hãi.

Đường Đình Chi nhìn nó một cái, cảm giác về mặt nó có vài phần mê hoặc, vì thế giải thích: “Vài nguyên nhân trước đều dễ hiểu đúng không, về cái cuối cùng thì cậu không cần cảm thấy xấu hổ. Tình dục vốn chính là một loại hành vi cực kì kích thích, nếu cậu đã học tập về thường thức, cậu hẳn là biết khi giống đực tìm kiếm phối ngẫu sẽ trở nên dũng mãnh khác thường. Đây đều là công của kích thích tố sinh dục, xét thấy sinh sản là bản năng của động vật, cậu không cần cảm thấy tội lỗi vì mình có dục vọng sinh lý, nó chỉ là một nguyên nhân dẫn đến biến thân mà thôi. Tuy nhiên tôi phải nhắc nhở cậu, một khi không có khả năng tự động điều khiển năng lực long huyết nhân, trong khi quan hệ sẽ không thể giữ hình thái con người, dưới tình huống như vậy thực dễ dàng xúc phạm tới bạn tình, cho nên tôi mới nói cậu sẽ cần sự giúp đỡ của tôi.”

Đứa nhỏ mạnh mẽ ngẩng đầu lên, “Ông nói tôi.....tôi.....”

Đường Đình Chi gật đầu, “Đúng vậy, khi cậu quan hệ *** sẽ biến thành long huyết nhân, tuy rằng chuyện này hiện tại nói với cậu còn có hơi sớm, tuy nhiên qua vài năm nữa đây sẽ là vấn đề nghiêm túc.”

Thẩm Trường Trạch buông thông vai, mê mang nhìn Thiện Minh.

Thiện Minh cảm thấy ánh mắt nó nhìn mình có chút kỳ quái, nhưng cũng không để trong lòng, dù sao vừa lên giường sẽ biến thành quái vật thì cũng thật sự rất xui. Không nói đến chuyện sẽ dọa phụ nữ ngắt xui, còn muốn suy xét giải quyết tốt hậu quả như thế nào, nhân sinh như vậy thì còn lạc thú gì nữa.

Đứa nhỏ ngẩng đầu, “Ông định giúp tôi như thế nào?”

Hai tay Đường Đình Chi chống lên mặt bàn, nghiêm túc nhìn nó, “Theo tôi về nước.”

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

Thẩm Trường Trạch cả giận nói: “Tôi sẽ không đi với ông đến bất cứ đâu hết, tôi chỉ ở cùng với ba.”

Thiện Minh nhú mày, tuy rằng trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt đã lộ ra mỉm cười.

Đường Đình Chi nheo mắt, “Ba? Cậu thật sự coi hấn là ba mình?”

Thiện Minh châm chọc nói: “Tôi không phải, chẳng lẽ là anh sao?”

Đường Đình Chi trầm mặc nhìn bọn họ một lúc lâu, gật đầu nói: “Tôi hiểu, thừa dịp bây giờ có đủ thời gian, để tôi lấy một ít máu của cậu đi xét nghiệm đi, sau đó hi vọng cậu có thể phối hợp để chúng tôi làm một ít nghiên cứu. Chúng ta cũng căn cứ vào tình trạng thân thể của cậu để cung cấp cho cậu một ít số liệu và nội dung kế hoạch huấn luyện để tham khảo, tôi nghĩ đây là điều mà hai bên chúng ta đều cần.”

Lúc này đứa nhỏ không xin ý kiến Thiện Minh trước mà trực tiếp đáp ứng luôn.

Bởi vì trong phòng chữa bệnh còn có những người bị thương khác, Đường Đình Chi trực tiếp gọi đội của hấn vào phòng. Những người đó khi nhìn thấy Thẩm Trường Trạch thì đều hai mắt tỏa sáng giống nhau, như là hận không thể đè nó ra mà giải phẫu. Thiện Minh đi đến bên cạnh bọn họ, hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ. Mấy nhà khoa học chất phác không chịu nổi ánh mắt hung ác như thế, tất cả đều cúi đầu xuống.

Bọn họ bày ra một loạt dụng cụ phức tạp, có dụng cụ cần đến hai bộ đội đặc chủng mới có thể khiêng vào, lắp ráp mất cả nửa ngày, thật không biết bọn họ mang đến kiểu gì, vất vả mãi mới chuẩn bị xong. Bọn họ để Thẩm Trường Trạch nằm trên giường, sau đó bắt đầu vây quanh nó, đeo những thứ kì quái trên người nó,

lấy máu, xét nghiệm, kiểm tra đo lường số liệu, căn phòng đơn sơ nghiêm nhiên biến thành một sở nghiên cứu khoa học loại nhỏ.

Hình thái con người trần trụi của Thẩm Trường Trạch bị họ ép buộc hơn ba giờ, sau đó không biết Đường Đình Chi tiêm cho nó cái gì, rất nhanh liền có phản ứng. Đứa nhỏ kêu ngạo biến thành hình rồng, hơn nữa quá trình rất nhẹ nhàng, không giống nó bình thường vẫn biến hình dưới tình huống bạo lực.

Một nhà khoa học nhin không được hỏi một câu, “Anh bạn nhỏ, cháu có cảm thấy đau không?”

Thẩm Trường Trạch nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không đau lắm, chỉ là rất nóng.”

Những người này cảm thán nói: “Không hổ là thuần huyết, trong nháy mắt gien phản ứng nhiệt không hề gây cảm giác đau đớn gì.”

“Đúng vậy, việc thai nghén trong bụng mẹ đã chữa trị những thiếu hụt trong gien do nhân huyết dung hợp với long huyết, đây mới là kiệt tác hoàn mỹ nhất của Thượng Đế.”

Những người này không kìm lòng được vuốt ve vẩy rồng màu vàng trên người Thẩm Trường Trạch, vẻ mặt quả thực là vui vô cùng, Thiện Minh cảm thấy giây tiếp theo bọn họ khóc òa lên cũng không có gì lạ. Nếu không phải thấy hơn một nửa trong số họ đều đã qua hơn nửa trăm tuổi, Thiện Minh thật muốn hù dọa bọn họ.

“Kỳ tích, thật sự là kỳ tích, lão Lý ông thử cảm nhận độ dày, độ sáng bóng và mềm dẻo của vẩy giáp này đi.”

“Ông xem cái đuôi này, thật mạnh mẽ.”

“Còn cả sừng của nó, sừng của nó, thật sự là đáng tiếc, không mang dụng cụ thí nghiệm lực va đập đến.”

“Cánh rồng đã dài đến như vậy, sau này trưởng thành chắc chắn có thể bay lên, vượt trội, quá vượt trội!”

Cuối cùng đứa nhỏ cũng náo loạn, tức giận kêu lên: “Đừng có sờ loạn trên người tôi!”

Những người này đã hoàn toàn lâm vào trạng thái cuồng nhiệt, cả đám đều giống như không nghe không nhìn thấy gì, nên lấy máu thì lấy máu, nên thu thập mẫu thì thu thập mẫu, ngay cả móng tay của nó cũng đem cắt mất một miếng.

Đường Đình Chi lấy ra một cái kìm, nói là cái kìm, không bằng nói là một cái nhíp đã cải tiến mới đúng, phía trước rất dẹt. Y vuốt vẩy giáp của đứa nhỏ, “Tôi cần một mảnh vẩy của cậu, sẽ đau, cậu có thể nhẫn một chút không? Rất nhanh sẽ dài ra.”

Đứa nhỏ nhìn cái kìm trong tay y, “Thuốc vừa rồi ông tiêm cho tôi, cùng với thuốc phụ trợ tôi sau khi biến thân sẽ không hôn mê, ông đều phải cho tôi.”

Đường Đình Chi đẩy kính mắt, gạt đầu nói: “Không thành vấn đề.” Vừa dứt lời, y nhanh chóng cầm cái đầu dẹt của kìm vào trong vẩy, dùng sức nhỏ một cái.

Thẩm Trường Trạch hét to một tiếng, lập tức đổ đầy mồ hôi, đau đến toàn thân run lên.

Thiện Minh nhảy lên định xông tới, bị hai bộ đội đặc chủng cầm súng ngăn lại.

Một tay Thiện Minh đã rút ra mã tấu, nhanh chóng chặn ngang cổ một người, lưỡi dao đã ấn vào làn da của người nọ.

Mặt Đường Đình Chi không chút thay đổi nhìn miếng vẩy dính máu kia, nói với Thiện Minh: “Nó đã đồng ý.” Nói xong không hề để ý Thiện Minh, bỏ vẩy vào trong dụng cụ thủy tinh, bắt tay chuẩn bị thí nghiệm.

Đứa nhỏ mở to hai mắt, mở to miệng thở hổn hển hồi lâu, nó không hề nghĩ đến trên thế giới còn có sự thống khổ như vậy. Xẻo thịt người sống đại khái cũng có cảm giác như vậy đi, cái loại đau này quả thực là trực tiếp đau đến tận xương tủy, miệng vết thương đã lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà khép lại, nhưng đau đớn lại vẫn không biến mất.

Thiện Minh hung hăng trừng mắt nhìn bóng dáng Đường Đình Chi, hất thu hồi dao, đẩy hai người chặn đường ra, đi đến bên cạnh đứa nhỏ. Nhìn vết máu dài đến bốn năm li kia, nhớ tới trước đây xem qua thân

thoại nói bật vầy rỗng rút gân rỗng là khổ hình vô cùng đáng sợ, từ tiếng hét thảm vừa rồi hẳn đã biết đứa nhỏ đau đớn thế nào.

Đứa nhỏ cầm tay Thiện Minh, “Ba, không có việc gì, bắt đầu khép lại rồi.”

Thiện Minh sờ trán nó, khi nhìn đến cặp sừng dưới tay, xuất phát từ hiếu kỳ mà đưa tay tới thưởng thức. Mặt ngoài sừng có một chút mượt mà, nhìn qua có vẻ rất mềm, kỳ thật phi thường cứng rắn, hình dạng không dễ hình dung, có chút giống san hô, nhìn rất uy phong. Thiện Minh nhìn không được sờ soạng nhiều một chút.

Lúc đầu đứa nhỏ cảm thấy có chút ngứa, sau lại cảm thấy thân thể trở nên nóng, giống như có dòng điện lưu thông qua tay Thiện Minh truyền đến người nó. Nó không nhịn được “Hừ” một tiếng, kim lòng không đập mà cũng cùng sừng của mình vào lòng bàn tay Thiện Minh.

Thiện Minh ngây ngẩn cả người.

Đường Đình Chi dừng một giây, quay lại, đẩy đẩy kính mắt, không nhanh không chậm giải thích: “Sừng và đuôi đều là chỗ nhạy cảm của long huyết, vuốt ve sẽ mang đến kích thích.”

Thiện Minh xấu hổ thu tay trở về, đứa nhỏ cũng vẻ mặt đỏ bừng.

Đường Đình Chi quay lại tiếp tục nghiên cứu miếng vảy kia, vừa nói: “Vảy tuy rằng là tấm áo giáp tuyệt hảo, nhưng cũng là nhược điểm lớn nhất của long huyết nhân, một khi vảy bị phá hỏng thì sẽ mang đến thống khổ vô cùng. Mặt khác, những kẻ biết nhược điểm của long huyết nhân sẽ nghĩ cách dùng vật sắc nhọn đâm từ dưới lên trên vào thịt bên trong vảy, như vậy có thể đâm vào thân thể. Sau khi vảy bị phá hỏng thì tốc độ khép lại cũng chậm hơn, tóm lại, khi chiến đấu phải chú ý điểm này. Sở dĩ tôi trực tiếp bạt là vì muốn cậu có được thể nghiệm này, mà không phải để cậu cảm nhận sự thống khổ này từ kẻ địch của mình.”

Hiện tại Thiện Minh thực sự có cảm giác muốn giết chết y.

Đường Đình Chi tiếp tục vừa làm vừa nói: “Đương nhiên, rất khó có kẻ nào có thể đâm đao qua vảy của cậu, nhất là sau khi cậu trưởng thành. Sau khi trưởng thành các loại năng lực của cậu sẽ cao hơn hiện tại ít nhất 70%, hơn nữa ngay dưới tình huống cậu không hề làm các biện pháp cường hóa cậu đã có thể biến thành siêu nhân thực sự. Hiện giờ cậu cũng chỉ có thể dựa vào uy phong với con người thôi, đến Williams House cậu cũng không đánh lại được. Hẳn so với cậu lại càng có kinh nghiệm tác chiến phong phú, biết làm thế nào để phát huy ưu thế của long huyết. Cậu có ghen hoàn mỹ nhưng lại không đồng ý để chúng tôi giúp cậu phát huy năng lực long huyết tinh thuần, thật sự là đáng tiếc.”

Thẩm Trường Trạch hừ lạnh nói: “Biến thành siêu nhân thì có ý nghĩa gì?”

“Đương nhiên là có. Ít nhất hiện tại quân đội Mỹ đã để mắt đến cậu, sở dĩ lần trước House không thể dùng vũ lực chế phục cậu là vì hắn đánh giá cao thực lực của cậu. Nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cậu, bọn họ sẽ luôn theo dõi hành động của cậu, cũng giống như chúng tôi, có một ngày bọn họ sẽ tìm cơ hội chế phục cậu. Cậu cảm thấy biến thành siêu nhân không có ý nghĩa sao? Ít nhất có thể bảo hộ chính mình.”

Thiện Minh lạnh nhạt nói: “Không có anh nó cũng có thể mạnh lên, mỗi lính đánh thuê của Du Chuẩn đều là kẻ mạnh.”

Đường Đình Chi nói, “Tôi thừa nhận điểm này, nhưng anh đã huấn luyện long huyết nhân sao?” Đường Đình Chi lại quay lại lần nữa, “Bây giờ tôi không thể thuyết phục các người, tôi rất tiếc, nhưng tôi có thể xác định, có một ngày nhất định cậu sẽ chủ động tới tìm tôi. Khi cậu cảm thấy kẻ địch quá cường đại mà cậu thì quá yếu ớt, hoặc là khi cậu cảm thấy không thể tự khống chế chính mình, xúc phạm tới người xung quanh, nhất định cậu sẽ cần sự giúp đỡ của tôi. Năm năm trước tôi có cơ hội mang cậu đi nhưng tôi đã thất bại, bây giờ cậu đã có trí nhớ và cảm xúc hoàn chỉnh, tôi không thể bắt buộc cậu theo tôi trở về, cho nên tôi sẽ chờ cậu chủ động tới tìm tôi. Trong thời gian này nếu cậu cần bất cứ sự trợ giúp gì thì lúc nào cũng có thể liên hệ với tôi.”

Đường Đình Chi nói xong, nhìn đồng hồ, “Cậu còn cần khoảng hai giờ mới có thể khôi phục hình thái con người, bây giờ tôi cần thu thập dịch thể của cậu.” Thẩm Trường Trạch nhìn Thiện Minh nhũn mày, “Ba có

thể tránh đi một chút không?”

Thiện Minh hỏi lại, “Vì sao phải tránh?”

“Ba!” Đứa nhỏ cầm lấy tay Thiện Minh, “Ba ơi, ba..... ba ra bên ngoài chờ con đi.”

Thiện Minh cười nhạo nói: “Có gì mà ngượng ngùng?”

Mặt đứa nhỏ đã đỏ bừng, “Ba, ở bên ngoài chờ con đi.” Nói xong lời cuối cùng giọng nó đã không khác gì tiếng muỗi kêu.

Thiện Minh nhìn nó một cái, “Không được, ta có thể xoay người sang chỗ khác, nhưng ta sẽ không rời khỏi phòng này, ta sẽ không cho mi ở một mình với cái bọn thần kinh này đâu.” Nói xong hắn ôm súng đến góc, mặt quay vào súng, để lại cho mọi người một bóng dáng cứng cỏi.

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Sau khi Thiện Minh xoay người sang chỗ khác thì không nghe được động tĩnh gì, phía sau phi thường im lặng, hắn vừa đoán đã biết chắc chắn là đứa nhỏ ghen không dám lên tiếng, hắn cảm thấy rất buồn cười.

Một lát sau, hắn nghe thấy âm thanh của dụng cụ va chạm thì mới xoay người, thấy họ đã xong việc.

Khuôn mặt đứa nhỏ nóng đến đỏ bừng, gắt gao nhắm mắt lại.

Thiện Minh hỏi: “Các người đã lăn qua lăn lại mấy giờ rồi, còn chưa xong sao?”

“Hôm nay chấm dứt đi, tối nay hai người ngủ trong phòng này là được rồi, những người khác tôi sẽ sắp xếp.” Nói xong, bọn họ bắt đầu dọn dẹp thiết bị, lại mất tối hơn một giờ.

Chờ toàn bộ bọn họ đi hết, Thẩm Trường Trạch cũng khôi phục hình thái con người, hơn nữa đã nặng nề ngủ.

Thiện Minh nhìn về mặt trẻ con của đứa nhỏ, trong lòng nảy lên một sự bất an khó nói. Hắn biết giữ đứa nhỏ này bên người không hẳn là chuyện tốt, hắn sắp sửa phải đối mặt với những kẻ địch không thể biết trước, gánh vác những hậu quả không thể đoán trước. Rốt cuộc về sau có hối hận hay không, hắn không biết, hắn cũng không muốn nghĩ, Thiện Minh hắn chỉ cầu hôm nay được sống thống khoái, chỉ cầu hôm nay được làm theo ý mình, hắn mặc kệ ngày mai, ít nhất là hôm nay hắn sẽ không giao con của mình cho bọn khoa học thần kinh kia.

Hắn nghĩ, lựa chọn mà cha mẹ chân chính của đứa nhỏ này đưa ra đã cho họ đáp án rồi.

Số liệu mà Đường Đình Chi tính toán thật sự chuẩn xác, quả nhiên sáng hôm sau Thẩm Trường Trạch đã tỉnh lại, hơn nữa thân thể không có gì không ổn, chỉ là vì không để Pearl phát hiện vết thương trên lưng nó đã nhanh chóng khép lại, nó vẫn trốn tránh những người khác.

Buổi chiều, Đường Đình Chi lại đến tìm bọn họ, chẳng qua lần này là đến một mình, y nói y muốn chỉ đạo Thẩm Trường Trạch cách tự điều khiển bản thân.

Thiện Minh vẫn như trước ở bên cạnh giám thị.

Thẩm Trường Trạch ngồi xếp bằng trên giường, Đường Đình Chi chỉ bảo nó làm một chuyện đơn giản, đó là tưởng tượng.

Tưởng tượng dòng máu của mình là một dòng sông, mạch máu trong thân thể là các nhánh sông, con sông này lưu động theo ý thức của nó, đi đến nơi mà nó muốn dòng sông đi. Suốt cả buổi trưa Đường Đình Chi đều chỉ hướng dẫn Thẩm Trường Trạch, tưởng tượng phải khống chế dòng máu của mình như thế nào.

Quá trình này nhìn qua cực kì vất vả, ngay từ đầu đứa nhỏ làm thế nào cũng không được, dù sao vô căn cứ mà tưởng tượng dòng máu của mình là một chuyện quá mức mơ hồ.

Lúc đó Đường Đình Chi đã thể hiện tính nhẫn nại phi phạm, giống như bị thôi miên mà không hề chán ghét việc dẫn dắt nó.

Đến buổi tối vẫn như trước không có gì khởi sắc, Đường Đình Chi yêu cầu về sau nên cường điệu luyện tập, mỗi ngày đều cần tưởng tượng như vậy, cho đến khi nó có thể cảm giác được dòng máu của mình lưu động, hơn nữa còn cảm giác được máu có thể dựa theo ý muốn của mình mà tập trung tới nơi cần đến.

Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch đều nghĩ rằng cái gọi là huấn luyện chắc chắn không khỏi có liên quan tới việc cường hóa thể lực, không ngờ huấn luyện bước đầu tiên việc tự động điều khiển lại là một điều duy tâm như vậy. Tuy nhiên chắc chắn Đường Đình Chi sẽ không nói bừa, như vậy chắc chắn việc tưởng tượng là có ích.

Sau khi ăn cơm chiều, một đám đàn ông tinh lực dư thừa bắt đầu tìm kiếm việc để làm sau khi ăn. Mấy ngày qua, hai bên vẫn nhất trí duy trì một loại thái độ kì diệu, tuy rằng bọn họ đều cảm thấy đám bộ đội đặc chủng Trung Quốc này không có ý tốt, nhưng quả thật bọn họ cũng đã giúp đỡ chữa trị những thành viên bị thương, qua vài ngày ở chung thì không khí đã hơi chút hòa hợp.

Một bên là bộ đội đặc chủng vĩ đại được lựa chọn từ trong tinh anh, một bên là quân đoàn lính đánh thuê quốc tế nổi tiếng, hai phương đều có chút hiểu kì với thực lực của đối phương, vì thế trong ngôn từ luôn dẫn theo chút khiêu khích. Sau khi hơi hiểu biết một chút, Cosky với tính cách hiếu chiến liền dẫn đầu, bắt đầu đọ sức với bộ đội đặc chủng Trung Quốc.

Bọn họ chọn một cách thức đọ sức không dễ dàng kích thích đối phương, chính là kéo co.

Hai người tham gia, tính toán số lượng thắng thua, đến cuối cùng thì thống kê lại.

Thiện Minh ăn cơm chiều hơi nhiều quá, không muốn tham gia, liền đứng bên cạnh xem náo nhiệt, xem hai gã đàn ông đỏ mặt tía tai kéo một cái dây thừng là trò tiêu khiển không tồi sau khi ăn.

Qua bảy, tám vòng, thắng thua cơ bản là bên nọ bên kia, mọi người đều lắc cánh tay cởi bỏ áo, đều muốn đi lên thử một lần, tiêu diệt uy phong của đối thủ.

Đường Đình Chi vẫn là mặt không chút thay đổi xem cuộc chiến, đột nhiên mở miệng nói: “Chú nhóc cũng xuống đấu một vòng đi.”

Mọi người ngẩn người, Dino kêu lên: “Sao lại thế, chơi xấu thật đấy, bên chúng tôi là trẻ con, bên các người có phải định gọi ông già lên không vậy?”

“Không, anh ta đến.” Đường Đình Chi bảo người bên cạnh vừa mới thắng một vòng lùi lại để lộ ra một bộ đội đặc chủng, “Vừa rồi anh ta cũng tiêu hao rất nhiều thể lực, như vậy coi như công bằng đi, các người thua cũng không được tranh cãi.”

Dino còn muốn nói thêm, Thiện Minh đã đẩy đứa nhỏ lên phía trước, “Đi, bộc lộ tài năng.”

Hai người đứng trên mặt đất vẽ ra một vòng tròn đơn giản, mỗi người nắm một đầu dây thừng, vòng trên cánh tay mình, ngưng thần nhìn đối phương.

Bộ đội đặc chủng kia biết thân phận của nó, cho dù là đứa nhỏ hần cũng không dám khinh thường. Thẩm Trường Trạch nhìn cơ bắp to đùng đang bồng bồng phẫn chấn của đối phương, trong lòng cũng không nắm chắc lắm.

Cosky bắt đầu đếm ngược, “3, 2, 1!”

Hai người bắt đầu dốc hết toàn lực lùi ra phía sau, cơ cánh tay của bộ đội đặc chủng kia gồng lên mãnh liệt, nhìn giống như sắp làm quần áo màu xanh rách ra vậy. Cổ và thái dương của Thẩm Trường Trạch đều lồi lên gân xanh, dùng sức toàn thân nắm chặt lấy dây thừng.

Nhưng vận động như vậy đối với đứa nhỏ trọng lượng chỉ có ba mươi hai kg mà nói thì rất chịu thiệt. Trọng lượng của đối phương gần gấp ba nó, trên phương diện sức mạnh có ưu thế tuyệt đối, kiên trì chẳng qua được vài giây, dây thừng bắt đầu lệch về bên bộ đội đặc chủng.

Bên Du Chuẩn bắt đầu lớn tiếng cổ vũ đứa nhỏ, tuy rằng không ai trong số họ cho rằng đứa nhỏ có thể thắng.

Giọng nói băng lãnh của Đường Đình Chi đột nhiên vang lên trong tiếng cổ vũ huyền ảo, lập tức xuyên vào tai đứa nhỏ, y nói, “Tập trung xuống丹田.”

Rất nhiều người nghĩ rằng kéo co là dựa vào lực cánh tay, kỳ thật không đúng, chỉ có trụ dưới ổn định mới có thể không bị đối thủ kéo qua ranh giới. Khi Đường Đình Chi nói ra những lời này, đứa nhỏ lập tức hiểu được, ý của y là bảo mình tập trung máu xuống dưới chân!

Đứa nhỏ nhắm mắt lại, cắn răng giữ chặt dây thừng, bắt đầu dựa theo chỉ đạo lúc trước của Đường Đình Chi mà tưởng tượng sự lưu động của máu trong thân thể, sau đó không chế chúng tập trung xuống chân.

Nó không biết có phải dưới tình thế cấp bách mà cuối cùng phương pháp đã có công hiệu không, nó thật sự cảm giác được dưới chân giống như mọc rễ, rõ ràng so với vừa rồi vững hơn không ít. Trụ dưới vừa vững, nửa người trên dùng lực hiệu quả hơn nhiều, phát huy sức mạnh lớn hơn, dây thừng vừa rồi liên tiếp lệch về phía đối phương đột nhiên lại cầm cự được, thậm chí có dấu hiệu di động về phía đứa nhỏ.

Các lính đánh thuê đều kích động lên, lớn tiếng la lên, Thiện Minh cũng đứng lên, lớn tiếng kêu: “Con trai, dùng sức!” (nghe như đang trong phòng sinh ấy nhỉ =]]]]]]])

Đứa nhỏ mở choàng mắt, quyết tâm kéo sợi dây thừng về phía mình, cánh tay đều bị dây thừng siết ra vết máu.

Bộ đội đặc chủng kia cũng không cam lòng yếu thế, hai mắt đỏ bừng kéo dây về bên mình.

Hai người đều dốc hết sức lực toàn thân ra, thề đánh bại đối thủ!

Đứa nhỏ đột nhiên cảm giác được thân thể bắt đầu nóng lên, nó lập tức khẩn trương. Nó biết cái nóng bất thường này là điềm báo long huyết bị thức tỉnh, nó không thể biến thân ở trước mắt bao người như vậy được!

Nó mau chóng thả lỏng thân thể, bộ đội đặc chủng đối diện nắm lấy cơ hội, lập tức kéo nó lại, đứa nhỏ gần như là bị đập vào người hấn.

Tuy rằng kéo co thua nhưng những lính đánh thuê nhìn nó lớn lên vẫn không giấu được kiêu ngạo. Bọn họ cũng không chú ý đến đứa nhỏ nhiều lắm, lập tức tham gia vào vòng đấu tiếp theo.

Thiện Minh kéo đứa nhỏ từ trong đám người đi ra, trốn tới một góc, hấn nhận ra vừa rồi sao lại như vậy.

Quả nhiên, Đường Đình Chi cũng đã đi tới, hỏi: “Cảm giác thế nào?”

“Có trong nháy mắt, hình như quả thật cảm giác được.”

“Ngộ tính của cậu rất cao. Vừa rồi cậu đã cảm giác được, đó chính là một biểu hiện rất nhỏ của việc khống chế long huyết của mình. Khi năng lực tự động điều khiển của cậu càng cao, cậu lại càng có thể biểu hiện thực lực siêu cường ở hình thái con người, cũng càng có thể giữ trạng thái thanh tĩnh và phát huy cao độ thể năng khi ở hình thái long huyết nhân. House chính là một long huyết nhân thành thực như vậy, có thể điều động máu trong thân thể đột nhiên tập trung đến một bộ phận để gia tăng lực lượng, tốc độ hoặc lực phòng ngự, việc huấn luyện này vô cùng quan trọng. Nếu cậu thành công, cậu có thể đi dạo trên bất kì chiến trường nào, cho nên nhất định cậu phải kiên trì hàng ngày.”

Thẩm Trường Trạch gật đầu, nó thử nắm chặt bàn tay, tay vẫn còn hơi mỏi, cảm giác vừa rồi dòng máu đã mặc cho mình chỉ huy thật sự quá tuyệt vời, giống như nó đang ra lệnh cho mỗi bộ phận trên thân thể mình điều chỉnh để phù hợp nhất với điều kiện trước mắt, chuyện này thật quá siêu phàm.

Đường Đình Chi nói: “Sau khi trở về, tôi sẽ gửi càng nhiều nội dung liên quan đến huấn luyện cho cậu qua bưu kiện, nếu cậu gặp phải bất cứ vấn đề gì thì lúc nào cũng có thể báo với tôi.”

Vài ngày sau, Đường Đình Chi thật sự làm giống như lời y nói, đưa mọi người của Du Chuẩn đến chỗ trực thăng hạ cánh lúc trước. Trước khi đi, y cho Thẩm Trường Trạch rất nhiều dược phẩm tùy thuộc tất cả các loại tình huống, tuy nhiên y cũng cảnh cáo nó nên tận lực dùng càng ít càng tốt.

Thiện Minh không hề nghĩ rằng lần này có thể đơn giản thoát thân như thế, nếu không phải Đường Đình Chi kiêng kị năng lực của Thẩm Trường Trạch, chỉ sợ sẽ không khinh địch như vậy mà thả họ đi. Nhưng mặc kệ như thế nào, có thể thuận lợi thoát khỏi bọn người đó, Thiện Minh cảm thấy như một loại giải thoát.

Lúc này đây toàn bộ nhiệm vụ tại Algerie đã chấm dứt, máy bay chở bọn họ bay lên trời quang, quay về Colombia.

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Năm năm sau

“Rốt cuộc thì mi có đưa cho ta hay không?”

Thẩm Trường Trạch lạnh lùng nhìn hắn một cái, “Không đưa.”

“Mẹ nó, có phải mi muốn ăn đòn không!”

“Ba thích thì đánh, đòi tiền thì đừng nghĩ.”

“Ta x, ông đây tiêu tiền của mình mà mi cũng quản, mất công nuôi mi lớn như vậy, mi phát cái bệnh gì vậy!”

Thẩm Trường Trạch hung hăng trừng hắn, “Con làm vậy cũng vì cái bệnh của ba đó, đánh bạc hết tiền của mình lại còn lấy tiền của con đi chơi gái, con mới không quen ba, không đưa!”

“Ông muốn sống thế nào thì cũng không đến lượt mi quản!”

“Vậy ba đừng có động đến tiền của con. Không có phụ nữ ba sẽ chết sao? Ba không sợ nhiễm bệnh à!”

“Mi con mẹ nó sửa lại hết mật mã tài khoản của ta, ta không tìm mi đòi tiền thì tìm ai, ông nuôi mi không phải để mi cười lên đầu đầu, trả tài khoản lại cho ông.” Thiện Minh hỗn hển rút mã tấu ra ném vào không trung, sau đó xoay người đi lấy súng.

Thẩm Trường Trạch lóe người lên tránh ra, y xoay người nhảy lên cửa sổ, “Không cho là không cho, ba đừng hòng đi tìm phụ nữ nữa.” Nói xong lưu loát nhảy từ lầu ba xuống, oành oành oành ba tiếng súng vang lên, cửa phòng ngủ bằng thủy tinh lên tiếng trả lời, vỡ nát.

Thiện Minh chạy đến trước cửa sổ quát: “Có giỏi thì mi đừng trở về !”

Thẩm Trường Trạch chạy ra ngoài tầm bắn súng lục của Thiện Minh, đứng thở hỗn hển trong chốc lát, không phải mệt, là tức giận. Y không nghĩ ra trên thế giới sao lại có người cha như vậy, không chịu ngủ chung với y, lại tiêu tiền đi tìm những người phụ nữ không đứng đắn. Vừa nghĩ đến hình ảnh Thiện Minh và những phụ nữ đó ôm ấp nhau, y đã muốn cho nổ tung toàn bộ làng chơi!

Sau khi y khóa tài khoản của Thiện Minh, tình hình quả nhiên tốt hơn rất nhiều, không có tiền xem hắn chơi thế nào đây!

Thẩm Trường Trạch tức giận đến hung hăng đâm tường, gạch đổ trên tường bị y đâm đến lõm mất một miếng.

Nếu..... Ba có thể chỉ nhìn một mình y thì tốt biết mấy, ánh mắt Thẩm Trường Trạch có vài phần ảm đạm. Y nghĩ, không lớn lên có phải tốt không, ít nhất có thể danh chính ngôn thuận ngủ cùng Thiện Minh, y mới là người thân cận với Thiện Minh nhất trên đời, đám phụ nữ kia đi chết hết đi!

Thẩm Trường Trạch quyết định một đồng cũng không cho Thiện Minh, xem hắn lấy cái gì tìm phụ nữ đây.

Y tới sân huấn luyện vật lộn với Jobert trong chốc lát, oán khí tiêu hao tương đối mới trở về phòng để thực hiện huấn luyện hàng ngày. Thiện Minh không để y và Đường Đình Chi trực tiếp liên hệ, nhưng y vẫn duy trì liên hệ với Đường Đình Chi. Thẩm Trường Trạch thông qua tư liệu Thiện Minh cho y mà từng bước tăng mạnh huấn luyện, bây giờ y đã có thể khống chế dòng máu của mình, đạt tới trình độ trong nháy mắt có thể cường hóa một bộ phận nào đó trên thân thể. Thời gian năm năm đã làm y trưởng thành rất nhiều, y tham dự vô số nhiệm vụ, sống sót trên những chiến trường tanh máu. Trong mắt y các lính đánh thuê của Du Chuẩn đã không phải đối thủ của y, chỉ là y không thể bộc lộ thực lực chân chính của mình.

Sau khi hoàn thành huấn luyện hàng ngày thì cũng đến giờ cơm chiều, y do dự xem có nên mang cơm cho Thiện Minh không, tuy nhiên xem hôm nay Thiện Minh tức giận như vậy, có thể sẽ tự mình đi căng tin ăn,

sẽ không đợi y trở về. Y phân vân một chút xem mình có nên đi căng tin không, cuối cùng vẫn quyết định đi, cũng không thể trốn ba mãi được.

Vào căng tin, quả nhiên thấy Thiện Minh đang uống rượu cùng bọn Al, đám người này chỉ sợ đã uống từ chiều đến giờ, bình rượu ném đầy đất, cả đám nghiêng nghiêng ngã ngã, lớn tiếng cười nói. Trong căng tin căn bản không có người ăn cơm, bởi vì đầu bếp cũng đã uống đến gục.

Jush thấy Thẩm Trường Trạch đi vào liền ngoắc nó lại, “Nhóc con lại đây, đến uống rượu.”

Thiện Minh cũng quay đầu nhìn y một cái, chắc là uống vào đã quên chuyện ban ngày, cũng không mắng y mà giống như không thấy tiếp tục uống rượu, sau đó biến hóa các loại ngôn ngữ để kể chuyện cười đùa trêu chọc cho đám kia nghe. Cả đám người cười đến ngã trái ngã phải, Thẩm Trường Trạch nhìn mà nhủu mày thật sâu.

Thẩm Trường Trạch vỗ vỗ vai đầu bếp, “Mấy giờ rồi ông còn không nấu cơm, cẩn thận Houshar đánh đó.”

Đầu bếp lung lay đầu, “Cái gì? Nấu cơm? Mấy giờ? Ừm, đúng, tôi phải..... nấu cơm..... nấu cơm.....” Nói xong lão đảo đứng lên, Al đuổi chân ra cho hắn vấp ngã, một người vỗ bàn cười ha ha, đầu bếp trực tiếp nằm rạp xuống đất ngủ.

Bailey uống đến mức trên người chỉ còn lại bra, hình tượng của những người khác cũng không tốt hơn bao nhiêu. Vừa chấm dứt nhiệm vụ được vài ngày, cơ bản tất cả mọi người đều là cái bộ dạng mơ mơ màng màng này. Dù sao lại thành công trở về từ ranh giới tử vong, có thể uống được thêm vài ngụm rượu đều là do họ dùng mạng đổi lấy, sao lại không vui vẻ chúc mừng một chút.

Al nhét một chai rượu Rum vào trong tay y, ấn bả vai cho y ngồi xuống, “Đến đến đến, uống.”

Cosky cười lớn nói: “Đồ con hoang, nó còn vị thành niên, ha ha ha ha, hức.”

Cả đám người dường như điên hết, thần kinh hưng phấn đến đỉnh điểm, có mỗi thế mà cũng cười nghiêng cười ngã, làm Thẩm Trường Trạch trở nên đặc biệt bất đắc dĩ.

Jush nghiêng đầu, “Nhóc con, mày bao tuổi rồi?”

“Mười lăm đi, hay là mười bốn nhỉ?” Bailey lướt qua bàn, dán cả bộ ngực to lên mặt bàn, cô dùng chai rượu nâng cằm Thẩm Trường Trạch lên, trêu tức nói: “Vẫn là trai tơ đúng không, ha ha ha ha, bao nhiêu năm rồi tôi mới lại được nhìn thấy trai tơ!”

Những người khác lại bắt đầu cười, Thiện Minh còn cười đến lợi hại hơn.

Nửa thân của Al đều dựa vào người Thẩm Trường Trạch, thổi một hơi rượu vào bên mặt y, “Này, mày..... thích loại nào? Ở chỗ Vera, có một bé người Nhật Bản mới đến, mới mười tám mười chín thôi, tóc đen như này.....” Al kéo tóc Thiện Minh, “Đen như tóc ba mày vậy, phi thường gọi cảm, có muốn đi xem không? Hả?”

Thẩm Trường Trạch hơi hơi nhủu mi, y phi thường không thích Al lấy gái *** so sánh với ba y, “Không có hứng thú.”

“Vậy mày thích loại nào? Thích Pearl sao? Trước đây mày rất thích bám Pearl. Đáng tiếc, Pearl sẽ không khoái nhóc hôi sữa như mày đâu.” Al dùng sức nhéo một khối thịt trên mặt y. Có vẻ hẳn đùa Thẩm Trường Trạch đã đủ, lại quay sang bò lên người Thiện Minh, say khướt nói, “Người anh em, cậu..... F*ck, cậu đừng có ngủ, cậu mới uống bao nhiêu chứ, thật con mẹ nó vô dụng!”

Thẩm Trường Trạch không quen nhìn Al dán gần Thiện Minh như vậy, đi lên ném Al sang một bên. Y nhìn Thiện Minh, quả nhiên say đến mất không có tiêu cự, nằm sấp trên bàn hơi híp mắt, vẫn không nhúc nhích, giống như ngủ, “Ông không được rồi, tôi dẫn ông về nghỉ ngơi, các người cứ tiếp tục.”

“Không nên không nên, mày còn chưa uống đâu, uống hết bình này, nếu không đừng nghĩ đi.”

Người xung quanh cũng ồn ào theo, Thẩm Trường Trạch thật sự hết cách với lũ ma men này, đành phải đẩy nút rượu ra, hít một hơi thật sâu, ngửa đầu lên, trong tiếng ồn ào của một đám người, một hơi uống hết sạch bình rượu Rum.

Vài năm nay y đã sớm luyện thành tửu lượng, nhóm người này có bao giờ để ý là y trưởng thành hay không, từ trước đã vô lấy y bắt y uống, đến mức y nôn ra thì đám người vô lại này mới thấy vui vẻ.

Uống hết một chai rượu, mọi người thấy y chẳng làm sao hết, không khỏi cảm thấy mất mặt, để y đưa Thiện Minh mang đi .

Thẩm Trường Trạch khiêng Thiện Minh say khướt về phòng mình.

Thiện Minh gần như là dính vào giường liền ngủ, còn ngáy ầm ầm.

Thẩm Trường Trạch vào nhà dội nước, lại rửa mặt, cảm giác nhiệt độ thân thể giảm xuống, không cảm thấy choáng váng như vậy nữa.

Chờ y đi từ phòng tắm ra, nhìn ông bố khiến người đau đầu đang nằm trên giường kia, thật sự là dở khóc dở cười.

Y đi tới tháo giày Thiện Minh xuống, sau đó bắt đầu cởi quần áo hần. Cuộc sống hàng ngày hầu hạ Thiện Minh y làm đã mười năm, hiện tại đã là ngựa quen đường cũ.

Có lẽ là tác dụng của cồn, động tác của y trở nên lớn mật. Sau khi cởi áo Thiện Minh, nhìn cơ ngực rắn chắc kêu gọi của Thiện Minh, y chỉ cảm thấy một trận miệng khô lưỡi khô.

Cho dù áp lực như thế nào, che giấu như thế nào, y cũng không thể lảng tránh khát vọng của mình đối với Thiện Minh. Y biết đây là người y đã gọi là “ba” suốt mười năm, nhưng trong lòng y lại điên cuồng muốn giữ lấy người này, nghĩ đến mức y cảm thấy mình không còn bình thường.

Y không biết nên làm cái gì bây giờ, y càng muốn chôn giấu ý niệm xấu xa trong đầu mình, y lại càng khát vọng có thể thân thiết với Thiện Minh hơn. Y ghen tị với những người phụ nữ bên cạnh Thiện Minh, y chán ghét Thiện Minh đụng chạm người khác, đôi khi y còn ác liệt suy nghĩ, nếu ba biết y luôn ảo tưởng cái gì thì sẽ phản ứng thế nào.

Thẩm Trường Trạch chỉ cảm thấy tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng, y phải làm thế nào mới có thể tiêu diệt loại dục vọng càng ngày càng cường liệt hơn này, y phải làm thế nào mới có thể đối mặt với ba của mình!

Y chậm rãi cúi đầu, dùng chóp mũi cọ cọ ngực Thiện Minh, xoang mũi tràn ngập hương vị quen thuộc trên người Thiện Minh. Mặc dù có vị rượu, cũng không dễ ngủ, đối với Thẩm Trường Trạch mà nói lại giống như thuốc kích tình, y tham lam hít vào, sau đó run rẩy vươn đầu lưỡi, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm làn da Thiện Minh.

Thật nóng..... Nóng quá.....

Thẩm Trường Trạch chỉ cảm thấy trái tim mình run lên, y càng thêm lớn mật bò lên giường, hai tay chống đỡ thân thể của mình, cúi người xuống hôn môi Thiện Minh. Cảm giác mềm mại từ đôi môi cánh hoa làm cả người Thẩm Trường Trạch khô nóng, càng thêm hưng phấn.

Chỉ có vào thời điểm Thiện Minh uống rượu y mới dám làm càn một chút, thể nghiệm như vậy có thể làm y tưởng niệm lâu một chút, chỉ là càng ngày y càng không thể thỏa mãn.

Y muốn có càng nhiều, y không muốn che giấu điểm như vậy, y thật hy vọng có thể tận tình làm việc y muốn với ba. Nhưng y không dám, y biết Thiện Minh sẽ giết y, y không sợ Thiện Minh đánh y, nhưng y sợ hãi Thiện Minh chán ghét y.

Từ lúc mười tuổi đến giờ, khi y phải dựa vào ảo tưởng với Thiện Minh mới có thể thức tỉnh long huyết, y cũng đã không thể quay đầu. Y không biết rốt cuộc mình đã sai ở đâu mà trong đầu lại sinh ra ý niệm tội lỗi như vậy với ba, nhưng y không khống chế được, dục vọng không thể để ai biết này đã sắp bức y tới cực hạn.

Thẩm Trường Trạch cứ như vậy liếm láp hôn môi Thiện Minh, cho dù thân thể giống như bị hỏa thiêu, y vẫn liều mạng khắc chế chính mình. Y vẫn không có lá gan làm gì Thiện Minh, chỉ có thể dựa vào những đụng chạm như vậy để uống rượu độc giải khát.

Ba ơi..... Ba ơi.....

Thẩm Trường Trạch liên tục gọi trong lòng, phảng phất như vậy y có thể phóng thích khát vọng của mình, ức chế niệm điên cuồng.

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

Thẩm Trường Trạch vọt vào tắm nước lạnh nửa giờ, cả người mới tỉnh táo lại, đi ra thu thập sạch sẽ cho Thiện Minh, thay áo ngủ cho hắn.

Vóc dáng hai người bây giờ còn chênh lệch non nửa cái đầu, bây giờ là thời gian phát triển của y, phỏng chừng qua một hai năm nữa, y có thể sẽ cao hơn ba. Nếu y có thể cường đại hơn ba, ba sẽ nghe lời y như hắn đã nói sao?

Thẩm Trường Trạch nhìn Thiện Minh ngủ đến không biết giờ giấc gì, trên gương mặt trẻ con hiện lên một tia mê mang. Y cứ như vậy nhìn Thiện Minh thật lâu rồi mới lên giường, ôm eo Thiện Minh từ phía sau, ôm hắn vào trong ngực.

Khi nào thì y mới có thể danh chính ngôn thuận mà ôm ba như vậy đây, điên cuồng mà khát vọng nhưng lại không thể quang minh chính đại nói ra, Thẩm Trường Trạch không cách nào hình dung trong lòng mình có bao nhiêu buồn khổ.

Y gắt gao ôm Thiện Minh, hôn lên vết sẹo trên cổ và vai hắn, cảm giác thích trong lòng dường như đến giây tiếp theo sẽ đầy tràn.

Bởi vì thói quen đã được hình thành nhiều năm, trời vừa sáng Thiện Minh liền tỉnh. Kỳ thật hắn cũng không muốn dậy sớm như vậy, đầu đau mắt sưng, thật sự là nên nghỉ ngơi nhiều một chút, bắt đấm dĩ đồng hồ sinh học đã sắp xếp như vậy, vì thế hắn liền tỉnh.

Sau khi tỉnh lại liền cảm giác có gì đó đặc biệt không thích hợp, sao lại nóng như vậy chứ, giống như dán vào một cái gì đó ấm áp.

Thiện Minh chậm rãi mở mắt thành một cái khe, nhìn xuống xem xét. Một cánh tay vắt ngang qua hông mình, hắn quay đầu thì thấy khuôn mặt của con hắn gần như dán sát lên da đầu, hơi thở có thể trực tiếp thổi bay tóc của hắn. Thiện Minh chậm rãi tìm về cảm giác của thân thể, đột nhiên cảm giác được chỗ mông có cái gì vừa cứng lại vừa nóng đang chọc hắn, kì quái khó chịu.

Khi Thiện Minh phản ứng được đây là do thằng ranh này đang lên cơn buổi sáng, sắc mặt trở nên đặc biệt khó coi.

Đã choai choai mười lăm tuổi rồi, ôm cha ngủ đã đủ kỳ quái, còn mẹ nó dán mông mình lên..... Thiện Minh lập tức mặc kệ, nắm cánh tay y kéo dậy, chân đạp lên bụng y, lập tức đá Thẩm Trường Trạch từ trên giường bay xuống đất.

Thẩm Trường Trạch lập tức tỉnh, hơn nữa phản ứng rất nhanh, lập tức nhảy lên khỏi mặt đất.

Thiện Minh cả giận nói: “Mi con mẹ nó đã lớn bằng nào rồi còn ôm ta ngủ, thiếu sữa à?”

Thẩm Trường Trạch lắc đầu, ủy khuất nói, “Vì sao lại không được, trước đây chúng ta đều ngủ như vậy mà?”

“Trước đây? Trước đây mi mới lớn bằng này thôi.” Thiện Minh đưa tay ra dẫu một cái, đầu hắn còn đau đấy, phiền táo vô vô đầu, “Đừng có giống như chưa trưởng thành như thế.” Hắn đột nhiên nhớ ra ân oán tài khoản còn chưa giải quyết đâu, ngẩng đầu tức giận trừng Thẩm Trường Trạch, “Mau trả lại tài khoản cho ta.”

Thẩm Trường Trạch lạnh mặt, “Không.”

“Mi muốn chết?”

Thẩm Trường Trạch quát cường nường cầm, “Có bản lĩnh ba cứ giết con.”

Thiện Minh theo thói quen định đi sờ mã tấu, kết quả vừa sờ liền chạm đến áo ngủ trên người, hấn cúi đầu thì thấy ngoài một bộ áo ngủ thì nào có nửa cái vũ khí nào.

Thiện Minh lập tức nhảy dựng lên, nhắc chân đá tới mặt Thẩm Trường Trạch, không có nửa điểm nương tay.

Luận về tay không đánh nhau, trong Du Chuẩn gần như không có ai là đối thủ của Thiện Minh, lần này cứ cho bởi vì tác dụng của cồn mà động tác hơi chậm một chút, nhưng cũng vừa nhanh vừa hiểm vừa chính xác, trong không tới nháy mắt chân đã đến mặt rồi.

Thẩm Trường Trạch bỗng hạ thấp xuống thật mạnh, sau đó nhào sang bên kia, y rất quen thuộc chiêu thức của Thiện Minh, động tác kế tiếp chắc chắn là đâm xuống. Cú đâm này của Thiện Minh nếu hạ đúng chỗ có thể trực tiếp làm người tê liệt.

Sau khi Thiện Minh xuống đất liền xông đến chỗ y, giơ tay đâm vào mắt y, Thẩm Trường Trạch hơi quay đầu đi, vẫn bị nắm đâm sượt qua huyệt Thái Dương, đau rát. Thẩm Trường Trạch ôm chặt lấy eo Thiện Minh, hét lớn: “Ba, đừng náo loạn!”

“Mẹ nó ai náo loạn với mi, ta cũng không tin không trị được mi.”

“Con mang ba đi chơi còn không được sao !”

Nắm tay Thiện Minh dừng trong không trung, hấn ngẩng đầu nhìn Thẩm Trường Trạch, “Mi muốn dẫn ta đi chơi? Đi đâu?”

“Ba muốn đi đâu?”

Hai người ôm nhau cùng ngã trên mặt đất, tư thế muốn bao nhiêu buồn cười có bấy nhiêu buồn cười.

“Ý mi là đi nghỉ phép sao?”

“Vâng, vừa chấm dứt nhiệm vụ, tiếp theo sẽ không nhanh như vậy, hai chúng ta đi chơi đi, đến miền Nam nước Pháp?”

Thiện Minh nghĩ nghĩ, Monte Carlo xa hoa, đại dương xanh thẳm, con gái Pháp mặn nồng, miền Nam nước Pháp quả là nơi nghỉ phép rất tốt.

Thẩm Trường Trạch thấy hấn động tâm, “Cứ quyết định như vậy đi ba, ba đừng giận con nữa.”

Thiện Minh trừng mắt liếc y, “Đi cũng được, mi trả lại tài khoản cho ta.”

“Không được, con phải khổng chế tiêu dùng của ba, nếu không với tính của ba thì chỉ đi một cái là hết tiền.”

“Dựa vào, vậy có cái gì khác.”

“Đương nhiên là có, ba, chúng ta còn chưa từng đi chơi riêng hai người đâu.”

Thiện Minh nhìn vẻ mặt đầy chờ mong của Thẩm Trường Trạch, cảm giác giống như con chó con, chỉ thiếu mỗi cái đuôi đưa qua đưa lại. Hấn cũng không cãi nhau với y, chủ yếu là vì vẫn choáng váng đầu, hấn đặc biệt muốn trở về nghỉ ngơi thêm một chút, vì thế không kiên nhẫn nói, “Đi đi đi, tùy mi là được, nuôi phải cái đồ như mi chỉ có thể trách ta xui xẻo.”

Hấn đẩy Thẩm Trường Trạch ra, bước đi lắc lư, một lần về nằm lại giường.

Thẩm Trường Trạch bò đến trước giường, “Ba, ăn cơm không? Hay là uống nước?”

Thiện Minh nhắm mắt lại, than thở một tiếng, “Nước.”

Thẩm Trường Trạch lấy nước cho hấn, nâng đầu hấn lên cho hấn uống mấy ngụm, “Ăn một chút gì không?”

“Không ăn.”

Thẩm Trường Trạch cũng nhẹ nhàng nằm lên giường, gất gao kê bên Thiện Minh, “Con cũng ngủ thêm một chốc.”

Thiện Minh không để ý đến y, nặng nề ngủ.

Y và ba sẽ đi nghỉ riêng, chỉ cần nghỉ đủ làm y hưng phấn. Về phần Thiện Minh đến đó muốn làm gì, chỉ cần tiền ở trong tay mình, xem ông lấy gì chơi nào!

Thẩm Trường Trạch nhìn bên mặt hần, khoe miệng cong lên một nụ cười.

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Thẩm Trường Trạch làm việc với hiệu suất rất nhanh, mua hộ chiếu và visa với giá cao, đặt xong vé máy bay, sau đó hai người liền trực tiếp bay đi Pháp.

Mọi người vừa nghe nói bọn họ muốn đi du lịch, có vài người cũng muốn đi theo. Thẩm Trường Trạch đã biết sẽ như vậy, cho nên làm xong hết tất cả thủ tục ngày hôm sau sẽ bay mới nói cho bọn họ, y mới không mang theo đám vô lại này đi quấy rầy ngày nghỉ của y và ba đâu.

Khi tới sân bay Cannes đã là hơn mười một giờ đêm, sân bay phái xe tới đón bọn họ. Hai người ở trên máy bay đã ngủ no rồi, lúc này rất có tinh thần, liền cùng lái xe nói chuyện phiếm, hỏi hần mấy thứ đặc sắc của địa phương.

Tiếng Pháp của họ tiếng là do một người Morocco trong quân đoàn lính đánh thuê dạy, mang theo một chút khẩu âm Ả Rập. Lái xe cảm thấy vô cùng hứng thú với khẩu âm của họ, sau khi biết họ là người Trung Quốc thì rất là kinh ngạc, hỏi thăm họ về công phu Trung Quốc trong truyền thuyết, cuối cùng biết họ là do người Morocco dạy tiếng Pháp thì đột nhiên thần thần bí bí hỏi họ, có nghe nói qua ‘Cloud Top’ là gì không.

Thiện Minh nhíu mày, cố ý làm bộ như không biết, “Là cái sông bạc kia của Malaysia sao?”

“Không đúng không đúng, tuy rằng nói đến ‘Cloud Top’ đại bộ phận đều muốn đến chỗ kia, nhưng Cloud Top tôi nói đến không ở trên núi mà ở dưới.”

Thẩm Trường Trạch mơ hồ có chút ấn tượng với từ này, có thể là khi họ uống rượu có nhắc tới.

Thiện Minh lại hỏi: “Cloud Top kia là chỗ như thế nào?”

“Morocco từng có một khoảng thời gian dài là Pháp thuộc, ông nội của tôi đã từng ở nơi đó đóng quân, ông biết rất nhiều về cái nơi truyền thuyết kia.” Ông lái xe người Pháp mũi to này rõ ràng hơi bị hưng phấn quá, hưng trí bừng bừng nói tiếp: “Hơn một trăm năm trước, khi các quốc gia Âu Mỹ xâm nhập Morocco từng thành lập một sân đấu vật dưới lòng đất ở biên giới Tây Sahara. Có rất nhiều lính đóng quân đi vào trong đó, ban đầu chỉ là vì đổi lấy một chai bia, thắng được một người đẹp, sau này người biết đến càng nhiều, ngay cả rất nhiều tướng cao cấp cũng tới tham dự, tiền đặt cược cũng càng lúc càng lớn, cuối cùng người thắng có thể được đến tiền thưởng vô cùng kinh người. Sân đấu vật này từng bởi vì chiến tranh và việc Tây Sahara đòi độc lập mà bị hoang phế nhiều lần trong một trăm năm, nhưng về sau lại hưng thịnh trở lại.” Lái xe sờ sờ cái mũi, “Ông nội của tôi nói ông cũng từng đi thử, nhưng mà vừa lên sân đã bị một lão người Anh đánh gãy mũi, về sau những kẻ có trình độ như ông đến cơ hội lên sân đấu cũng không có. Trước đây là tôi đã nghe những câu chuyện của ông mà lớn lên, tôi vẫn tin tưởng Morocco có một sân đấu thuộc về dân ông như vậy, bị thương, tử vong, hoặc là ôm tiền thưởng dày cộp mà khai hoàn trở về.” Trong mắt lái xe toát ra thần thái khác thường, phảng phất giờ khắc này hần chính là chiến sĩ dũng mãnh vô địch, mà không phải một ông lái xe trung niên bụng sắp đựng vào tay lái.

Thiện Minh cười, chậm rãi dựa lưng vào ghế dựa, trêu tức nói: “Tin tôi đi, ông sẽ không muốn đi tới cái chỗ đó đâu.”

Khi xuống xe Thẩm Trường Trạch cho lái xe một khoản tiền boa nho nhỏ, coi như phần thưởng vì được nghe câu chuyện thú vị trên xe.

Sau khi hai người vào phòng khách sạn, Thiện Minh nhìn chiếc giường lớn đến hai mét rưỡi chính giữa căn phòng, phía trên phủ kín hoa hồng, nhíu mày.

Thẩm Trường Trạch giả bộ phiền não, “Tại sao có thể như vậy?”

Thiện Minh trừng mắt liếc nó một cái, “Có thể lúc chọn phòng có sai lầm.”

Thẩm Trường Trạch giải thích: “Khi con gọi điện thoại chỉ nói muốn phòng tốt nhất. Con cũng không biết vì sao lại như vậy, tuy nhiên phòng này rất được mà. Ba xem, từ nơi này có thể nhìn thấy bờ biển xanh thẳm.”

Thiện Minh trắng mắt, giờ hắn mới hiểu vì sao nhân viên tạp vụ xách hành lý cho họ lại dùng ánh mắt quỷ dị như vậy nhìn họ.

Hắn đi tới định rũ giường đệm, phải hết đồng hoa màu đỏ kia xuống đất, Thẩm Trường Trạch kêu một tiếng, “Chờ một chút !”

Thiện Minh nhìn y một cái, “Làm gì? Mi còn muốn lưu trữ?”

Trong mắt Thẩm Trường Trạch hiện lên một tia thất vọng, y lấy di động ra, “Ba, ít nhất cũng chụp ảnh đã.”

“Mi ở Du Chuẩn đã mười năm, nên chịu khổ mi đã chịu, nên hưởng thụ còn có cái gì mi chưa hưởng thụ nào? Chụp cái ch*m mi ấy.”

“Không, đây là lần đầu tiên chúng ta đi du lịch riêng, nhất định phải chụp ảnh.” Thẩm Trường Trạch nhảy lên ôm bả vai Thiện Minh, quay màn hình về phía bọn họ, lấy cái giường lớn đầy hoa hồng làm nền chụp một tấm ảnh, sau đó cao hứng lấy ra một bên xem lại.

Thiện Minh liền rũ hết hoa trên giường xuống đất, sau đó quăng mình lên giường, thoải mái mà rầm rì một tiếng.

Thẩm Trường Trạch cũng nằm lên giường, “Ba, ba mệt sao?”

“Mệt thì không mệt, nhưng trên máy bay ngủ không thoải mái.”

“Ba đói không? Khát không?”

“Không đói bụng, không khát.”

“Vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

“Không biết.”

Thẩm Trường Trạch lật nghiêng thân thể, nhìn đôi mi cong cong thật dài đang nhắm chặt của Thiện Minh, chỉ cảm thấy tâm ngứa khó nhịn, y nhẹ giọng nói, “Vậy chúng ta tâm sự đi, ba ơi, lái xe kia nói cái gì ‘Cloud Top’, ba đã nghe nói sao?”

Thiện Minh chậm rãi mở mắt, nhìn trần nhà màu bạch kim hoa lệ, “Ừ, ta từng tới.”

“Ba từng tới?”

“Đúng, lúc ta mười bốn tuổi, lão đại tiền nhiệm của Du Chuẩn chết, đoàn chỉ còn lại vài người ít ỏi, cho nên ta và Houshar, Al cùng đi .”

Thẩm Trường Trạch biết khi Thiện Minh mười bốn tuổi họ từng gặp phải tai nạn lớn ở Vân Nam, nhưng Thiện Minh không nói cho y biết là do đồng loại của y làm, y hỏi: “Mọi người đi làm cái gì?”

“Mục đích vốn là đi tìm thêm người, còn muốn thuận tiện kiếm chút tiền thưởng, bởi vì tình hình lúc đó quá tệ, người chết hầu hết, tiền cũng không nhiều. Muốn tái lập lại Du Chuẩn, người cũng như tiền đều không thể thiếu.”

“Vậy đến rồi thì sao?”

“Sau khi đến, tiền cũng kiếm lời được một ít, nhưng một người cũng không mang đi được.”

“Vì sao?”

Thiện Minh nheo lại ánh mắt, trên mặt hiện lên một tia chán ghét, “Bởi vì nơi đó đã không thể gọi là sàn đấu vật, nên gọi sàn đấu thú thì hơn, bởi vì tất cả những kẻ đứng trên đài đều là cầm thú.”

Thẩm Trường Trạch nói: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Bọn họ vì thắng được tiền thưởng kéch xù, tất cả đều trường kỳ tiêm thuốc. Đây là do sàn đấu ngầm đồng ý, bởi vì sau khi tiêm thuốc, những người đó sẽ trở nên vô cùng khát máu, cuồng bạo, mất nhân tính, cho dù đối thủ đầu hàng bọn họ vẫn sẽ tiếp tục tiến công cho đến khi giết chết đối phương, mà người xem muốn thấy chính là điều này. Đó là nơi khiến người ta phi thường ghê tởm, những người đó đến cuối cùng ngay cả chính mình là ai chỉ sợ đều đã quên.”

Thẩm Trường Trạch hứng thú, tiếp tục hỏi: “Nếu không tiêm thuốc thì không đánh lại sao? Bọn họ biết rõ nguy hiểm như vậy vì sao lại không rút lui? Kiểm tiền chắc chắn là vì mục đích nào đó, nếu ngay cả chính mình là ai cũng quên thì còn ý nghĩa gì.”

“Không chỉ đơn giản như vậy, chúng ta không thể mang người đi khỏi nơi đó, còn có một nguyên nhân chính là phần lớn người nơi đó đều bị lừa thu tiền sau đó ký hợp đồng với chủ thuê, nếu vi phạm hợp đồng sẽ phải gánh số tiền phạt kéch xù. Mi cứ tưởng tượng xem, một người ôm tự tin lên sàn đấu, lên sân khấu lại phát hiện mình chẳng đánh lại được ai, lúc nào cũng có thể chết ở trên lôi đài, bên này còn có hợp đồng của chủ thuê quàng vào cổ, bắt buộc dĩ bọn họ đành phải tiêm thuốc, bởi vì đối thủ của họ đều làm như vậy, cứ tuần hoàn ác tính như thế. Những người đấu vật tự do như chúng ta lúc trước, chẳng hiểu biết cái gì đi đến là báo danh, bây giờ gần như đã không còn tồn tại, bởi vì lên sàn đấu có thể bị những người đó đánh chết, nếu không tiêm thuốc thì người bình thường ai dám thượng đài? Cho nên ‘Cloud Top’ của hiện tại đã sớm mất đi ý nghĩa của đấu vật tự do ngày trước, biến thành một sàn đấu thú, có tiền thì tự bỏ ra mua đã thú, sau đó thuần dưỡng bọn họ, bắt bọn họ lên sàn quyết đấu, đứng giữa thu khoản tiền cá cược kéch xù.”

Thẩm Trường Trạch dựa vào bên cạnh Thiện Minh, nhẹ nhàng lấy tay vuốt lỗ tai hắn, “Ba, lúc trước mọi người cũng thiếu chút chết trong đó sao?”

Thiện Minh không quá nguyện ý nhớ lại đoạn hồi ức kia, không phải là sợ hãi, mà là nhìn những kẻ sau khi tiêm thuốc thì điên cuồng như dã thú thì cảm thấy vừa buồn nôn lại ghê tởm, huống chi lần đó hắn thiếu chút nữa mất đi Al, hắn gật đầu nói: “Ừ, thiếu chút nữa, tuy nhiên cũng may chúng ta không có hợp đồng, chỉ cần sống sau một trận đấu, muốn rời đi là có thể lấy tiền rời đi, mấy chục vạn mấy trăm vạn đôla Mỹ, bọn họ căn bản không để vào mắt. Nhưng bây giờ đã không giống trước, lần cuối cùng ta nghe về chỗ đó, nếu có người đủ thực lực thắng một trận đấu, những kẻ có tiền tất có cách giữ hắn lại, muốn chạy cũng không chắc sẽ chạy được.”

Thẩm Trường Trạch mỉm cười, “Rất có ý tứ, con muốn đi thử một chút.”

Thiện Minh nhìn y một cái, “Không được.”

“Vì sao? Ba lo con sẽ thua sao?”

“Không, mi sẽ không thua, nhưng nếu mi bị buộc đến đường cùng, trước mặt hơn một nghìn người biến thành long huyết nhân, mi cảm thấy chơi vui lắm sao? Kế hoạch long huyết nhân, không cần ta nói mi cũng biết là cơ mật quốc gia tối cao đi. Tuy rằng ta không có nghĩa vụ giúp đám người bảo thủ kia giữ bí mật, nhưng ta biết nếu bí mật này bị tiết lộ thì chắc chắn sẽ là tự tìm phiền toái, cho nên mi yên lặng một chút, đừng nghĩ đến mấy thứ vô dụng đó, lần này chúng ta tới là để chơi.”

Thẩm Trường Trạch cũng chỉ là thuận miệng nói, ngày nghỉ tốt đẹp thế này y mới không muốn đi táng mạng đầu, nghe lời Thiện Minh nói y liền cảm thấy mỹ mãn, “Ba chính là đang lo lắng cho con.”

Thiện Minh ngáp một cái, “Nói nhiều với mi như vậy làm ta đói bụng rồi, đi kiếm cái gì cho ta ăn đi.”

“Ba muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện.”

Thẩm Trường Trạch đi đến phòng khách lấy một phần cơm, sau đó gọi điện thoại đặt chút đồ ăn. Chờ khi y trở lại phòng, Thiện Minh đã ngủ.

Đây là thói quen được tạo thành do đời sống lính đánh thuê, một chiến sĩ đủ tư cách có thể chịu được vài ngày không ngủ, cũng phải bắt buộc mình ngủ ngay khi có cơ hội để giữ được thể lực tốt nhất. Hiện tại Thiện Minh chỉ cần nhắm mắt là lúc nào cũng có thể ngủ, vì thế bây giờ có vẻ là hắn đang ngủ.

Hắn cứ như vậy tứ chi chống vó nằm trên giường lớn màu hoa hồng, mái tóc đen đã lâu quên chăm sóc có chút dài, rối tung bên cạnh mặt, làm khuôn mặt anh tuấn của hắn trắng nõn thêm vài phần. Cặp chân thon dài được quần bò bao quanh, một nửa đã rơi ra ngoài giường, nhìn qua có vẻ biếng nhác, vẻ gợi cảm không chút chải chuốt kia làm mặt Thẩm Trường Trạch lập tức bị thiêu cháy.

Ba của y, ở trong căn phòng trắng mát tại tầng cao nhất bên cạnh bờ biển xanh thẳm, cứ như vậy không hề phòng bị ngủ trước mặt y, nằm trên giường đệm màu hoa hồng, thật giống như..... thật giống như cô dâu của y.....

Thẩm Trường Trạch không thể ức chế ảo tưởng tươi đẹp của mình, y không nghĩ nhiều liền đi tới, đi đến trên người ba, làm chuyện y vẫn muốn làm với hắn.

Y chậm rãi đi tới, Thiện Minh ý thức được có người tiếp cận, cho dù buồn ngủ đến mấy cũng lập tức liền tỉnh, “Đồ ăn đến đây?”

“Không có, chốc nữa mới tới.”

“Ồ.” Thiện Minh trở mình.

“Ba, đi máy bay lâu như vậy, ba không định tắm rửa một cái sao?”

“Không tắm.” Trên phương diện sinh hoạt Thiện Minh có thể lười liếng, đến quần lót hay tất cũng là do Thẩm Trường Trạch giặt cho hắn, hi vọng hắn tắm rửa hàng ngày thật không có khả năng.

“Vậy con đến rửa mặt cho ba nhé.”

“Ừ.”

Thẩm Trường Trạch dùng nước ấm làm ướt khăn mặt, ngồi ở đầu giường, nâng đầu Thiện Minh lại, sau đó nhẹ nhàng rửa mặt cho hắn. Sau khi rửa thì dùng ngón tay miêu tả ngũ quan của hắn, dùng ngón tay mát xa huyết đạo của hắn.

Thiện Minh thoải mái mà nheo mắt, tận tình hưởng thụ .

Ấn một lát, nhìn vẻ buồn ngủ của Thiện Minh, Thẩm Trường Trạch giúp hắn cởi cả giày và quần bò cứng rắn ra, sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán hắn một cái, ôn nhu nói: “Ba ngủ đi, khi nào đồ ăn đến con sẽ gọi ba.”

Thiện Minh nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

Hôm sau Thiện Minh tỉnh lại, con của hắn đã thuê một chiếc xe thể thao mui trần, lái xe đưa hắn đi dạo một vòng quanh Cannes, sau đó lại đi Nice. Hai người tới bãi biển Nice tắm nắng một chút, liên tiếp có các cô gái đi tới gần Thiện Minh, nhưng hầu hết các cô đều không có hứng thú với Thẩm Trường Trạch. Trong mắt các cô một thiếu niên phương Đông mười lăm tuổi nhìn qua cũng chỉ mười hai mười ba tuổi, thật sự quá non .

Thẩm Trường Trạch rất mất hứng, vừa có phụ nữ đến gần y liền trừng người ta, làm Thiện Minh trở nên cực kì bức bối, cực kì muốn đánh y. Xem ra mang một đứa nhóc đi nghỉ phép căn bản không thể hưởng thụ được lạc thú tươi đẹp, ngược lại còn giống như mang con đi nhà trẻ. Bà nó, nếu không phải thằng oắt này trộm tiền của mình đi, hắn cũng đâu cần phải uất ức như vậy, Thiện Minh vừa nghĩ đến liền thấy tức giận.

Bất quá, Thiện Minh có hứng thú với đánh bạc lớn hơn với phụ nữ, vừa nghĩ rằng đến tối sẽ được đi Monte-Carlo thống thống khoái khoái cờ bạc một phen, hắn lại cao hứng lên.

Phơi nắng chốc lát Thiện Minh đã muốn xuống bơi lội, Thẩm Trường Trạch cũng xuống theo.

Đây là lần đầu tiên y bơi với Thiện Minh, mặc trang phục tác chiến bơi trong vùng bùn thối hoặc không thể tính vào được.

Kĩ năng bơi của hai người đều rất tốt, nước biển bị thái dương hun ầm áp thoải mái, bọn họ lại càng bơi càng xa, bơi tới tận chỗ cách rất xa khách du lịch gần bờ.

Tâm tình Thiện Minh trở nên rất tốt, hít sâu một hơi, đầu liền chui vào trong nước, sau đó bơi tới sau lưng Thẩm Trường Trạch, đập y một cú rồi nổi lên bên cạnh, mình thì mừng rỡ cười ha ha không ngừng.

Thẩm Trường Trạch cũng hít vào một hơi, tiến vào trong nước liền ôm lấy eo Thiện Minh, kéo hẳn xuống. Thiện Minh đập liên tục trong nước, hai người hít sâu rồi thì xem ai nín được lâu hơn, giữ chặt lẫn nhau không để đối phương đi lên, ánh mắt trừng lớn như chuông đồng, ý đồ áp chế đối thủ.

Thẩm Trường Trạch còn nhớ rõ mình đã học bơi như thế nào, chính là bị Thiện Minh ném vào trong nước mà quẫy đạp, chìm xuống thì lại bị hẳn kéo lên, lặp lại vài lần thì biết bơi. Lúc ấy y còn thề, chờ y trưởng thành cũng nhất định phải cho Thiện Minh nếm thử hương vị mặn đắng đáng sợ của nước biển, bây giờ cuối cùng cơ hội cũng đến.

Hai người nín thở cận chiến dưới nước, cuối cùng khi quai hàm và cổ chẳng khác gì con cóc thì thật sự chịu không nổi, đồng thời nổi lên, thở phì phò từng ngụm lớn.

Thiện Minh lau sạch sẽ nước trên mặt, thở gấp nói: “Thật đã, nước thật là thoải mái.” Hắn đột nhiên nhấc một cái quần bơi lên khỏi mặt nước, ném tới bên cạnh Thẩm Trường Trạch, “Cầm, ông đây muốn *** bơi.” Nói xong giống như con cá mà lủi vào trong nước, Thẩm Trường Trạch lẳng lẳng nhìn cái mông rắn chắc của Thiện Minh lóe lên trước mắt y, nửa ngày cũng chưa phản ứng lại được.

Y cầm lấy quần bơi của Thiện Minh, mặt lập tức đỏ, y cũng bơi theo Thiện Minh.

Sau khi Thiện Minh bơi mệt mỏi liền bập bênh trên mặt biển, nhìn bầu trời xanh lam, tâm liền thả lỏng xuống, hưởng thụ thời khắc thanh thản hiếm có này.

Thẩm Trường Trạch bơi tới bên cạnh hắn, đầu tiên nhìn đại diện của ba mai phục trong bụi cỏ ướt sũng, sau đó nhìn vẻ mặt thả lỏng của Thiện Minh, tóc bị nước biển tẩm ướt dán lên hai má nhẵn nhụi, giọt nước khẽ đọng trên hàng mi cong cong, toàn thân cao thấp mỗi chỗ đều mê người đến như vậy, cho dù là vết sẹo dữ tợn trên người.

Y bắt lấy tay Thiện Minh, mượn lực nổi trên mặt biển, y cười nói: “Ba, ba không sợ bị ai nhìn à?”

“Xa như vậy thì ai nhìn, nhìn cũng không thấy cái gì.”

Thẩm Trường Trạch gác cằm lên vai Thiện Minh, bờ môi của y cách mặt Thiện Minh rất gần, đôi lúc có thể chạm vào một chút.

Thiện Minh không để ý, theo cảm giác nhẹ nhàng lơ lửng của sóng biển, giống như ngủ trên đám mây, tự tại vô cùng.

Thẩm Trường Trạch nhẹ nhàng gọi bên tai Thiện Minh một tiếng, “Ba ơi.”

“Gì?”

“Ba đã bao giờ nghĩ đến việc ở cùng ai cả đời chưa?”

“Hả? Đây là cái vấn đề gì?”

“Tức là ba có muốn ở cả đời cùng ai không?”

“Nếu không có gì bất ngờ, cả đời của ta sẽ không dài lắm, trước khi chết hẳn là ở một chỗ với các chiến hữu Du Chuẩn, như vậy, cứ cho là ta ở cả đời cùng họ đi.”

“Không phải cái này, ý con là nếu ba có thể sống rất dài thì sao, có thể già đi cũng nên, có thể sống mấy chục tuổi, đến lúc đó đến sủng ba cũng không nâng lên nổi, lúc đó ba hi vọng ai ở bên cạnh ba?”

Thiện Minh cười nhạo nói: “Mi hỏi cái vấn đề khác người này làm gì, làm sao ta biết được lúc đó ai sẽ hầu hạ ta chứ, có thể là nhân viên chăm sóc xã hội? Hi vọng đến lúc đó ta vẫn mời được bảo mẫu rất tốt.”

“Ba.” Thẩm Trường Trạch bất mãn nói: “Ba có thể trả lời nghiêm túc không?”

Thiện Minh trắng mắt, “Ta rất ghét khi thỉnh thoảng mi lại hỏi mấy vấn đề cực kì ngu ngốc, làm ta có cảm giác mình vẫn đang nuôi trẻ con, mi không thể người lớn hơn chút sao?”

“Con có chỗ nào không giống người lớn đâu, vấn đề này có gì gây thơ chứ, con chỉ muốn biết kế hoạch tương lai của ba thôi.”

“Mi muốn ta nói bao nhiêu lần nữa, ta căn bản không biết mình có tương lai gì không nữa..... Hừ hừ hừ, quên đi, mi lại sắp sửa nhiều lời rồi đấy, ta trả lời mi là được. Sau khi già đi à, nếu ta còn sống thì tốt nhất Al và Houshar cũng sống, nhưng mà Houshar so với ta lớn hơn hai mươi tuổi cơ, chắc chắn ổng chết sớm..... Tóm lại, tốt nhất sau khi già đi vẫn có thể nhìn thấy bọn họ như trước, cùng nhau nhìn lại tuổi trẻ anh dũng của mình? F*ck, ta không muốn già, sớm chết là tốt nhất.”

Thẩm Trường Trạch thất vọng nói: “Con thì sao? Ba không nghĩ đến con chút nào sao?”

“Mi? Mi nhỏ hơn ta nhiều tuổi như vậy, ta già đi mi vẫn còn tráng niên, mi không định đi đất chó với ta đấy chứ.”

“Con đương nhiên sẽ ở cùng ba, mặc kệ ba bao nhiêu tuổi con cũng sẽ ở cùng ba. Ba ơi, con vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh ba.”

Thiện Minh cười ha ha không ngừng, hấn vỗ vỗ khuôn mặt của Thẩm Trường Trạch, “Ranh con khéo miệng gớm, học ai?”

“Mới không thèm học ai, con rất thật lòng.” Thẩm Trường Trạch vuốt mặt Thiện Minh, “Ba, ba phải sống lâu một chút, tuyệt đối không thể chết được, con chỉ có ba, trừ ba ra con không tin tưởng ai hết, con chỉ muốn ở với ba cả đời.”

Thiện Minh quay lại nhìn sự kiên định và tình cảm trên mặt đứa nhỏ, trong lòng có vài phần xúc động. Đứa nhỏ hấn đã nuôi từ nhỏ xíu đến lớn bằng này đã thật sự coi hấn là người chí thân, sùng bái hấn, tín nhiệm hấn, ỷ lại hấn, loại cảm giác này thật sự tốt lắm, khiến trong lòng hấn trong tràn ngập vui mừng ấm áp.

Thiện Minh nhin không được cười nói: “Nuôi con trai thực sự là một hành động rất lạc thú nha.”

Thẩm Trường Trạch lấy hai má cọ cọ mặt Thiện Minh.

Thiện Minh luôn cảm thấy con làm nũng không phải chuyện hay ho gì, tuy nhiên đã có kinh nghiệm nuôi trẻ con nhiều năm như vậy, cuối cùng hấn cũng có chút nhượng bộ về việc ý nghĩ của chính mình và người khác, nhất là trẻ nhỏ có phần không giống nhau. Hấn không có thơ ấu, không có nghĩa là Thẩm Trường Trạch cũng không có, cho nên tuy rằng hấn cảm thấy không được tự nhiên vì con trai lớn như vậy mà còn thích làm nũng nhưng cũng lười ngăn cản y.

Hai người cứ như vậy nói chuyện từng câu, bỗng bỗng trên mặt biển, hưởng thụ thời gian yên tĩnh trôi qua.

Cho đến khi quá muộn, bọn họ cảm thấy lạnh thì mới chịu lên bờ. Bọn họ về khách sạn vọt tắm rửa, sau đó thay quần áo, chuẩn bị xuất phát đi sông bạc.

Thiện Minh đối với lớp Âu phục trên người mình cảm thấy thực không quen, đông kéo một cái tây lại giật một cái, buồn bực nói: “Vì sao mi cứ nhất định bắt ta mặc cái này, mặc quần bò cũng không phải không vào được.”

“Khó được một chuyến đi chơi, chúng ta thử làm màu một chút được không, ba mặc Âu phục rất tuần tú, mặc đi.” Thẩm Trường Trạch nhìn vào gương thấy thân hình thon dài kiện mĩ của Thiện Minh, hầu kết trượt lên xuống, khi chạm đến ánh mắt của Thiện Minh trong gương thì vội dời mắt, nhìn gương thất thần caravat, sau đó xoay người, cười nói với Thiện Minh, “Ba, nhìn được không?”

Thiện Minh ngẩn người, nháy mắt nụ cười dương quang soái khí của y làm cho hấn như bị điện giật.

Cứ cho hấn là loại người hoàn toàn không chú trọng bề ngoài thì cũng không thể không thừa nhận được bộ dáng đứa con hấn tiện tay nhặt về thật con mẹ nó đẹp, mới trước đây chỉ giống như trẻ con, riêng mắt đã chiếm nửa khuôn mặt, giờ trưởng thành thì tuần mĩ vô cùng. Khuôn mặt kia có thể nói tinh điêu tể mại, không tìm ra nửa điểm tì vết.

Chỉ tiếc hắn cũng không tự cảm thấy chính mình rất dễ nhìn, dù sao trong thế giới lính đánh thuê, anh có thể khen một người bắn súng rất đẹp, bắp tay rất đẹp, thậm chí khen một cái mã tấu rất đẹp, nhưng nếu anh dám nói với người đàn ông “Về ngoài của anh thật xinh đẹp”, thế cũng không khác gì khiêu khích, hơn nữa sẽ dẫn đến đánh nhau.

Tóm lại, Thiện Minh cười nói một câu “Rất dễ xem”, sau đó tràn ngập tự hào vì thằng nhóc con của mình đã trưởng thành đỉnh thiên lập địa mà hùng dũng đi tới.

Thiện Minh nghĩ rằng, sớm biết nuôi con trai thú vị như vậy, còn làm rất tốt nhiệm vụ bảo mẫu suốt mười năm, bây giờ còn có thể làm vệ sĩ, vậy lúc trước nhặt nhiều thêm vài đứa thì tốt rồi.

Hai người ăn mặc đẹp đẽ lịch sự, lái xe đi Monaco.

Càng tiếp cận cảnh nội Monaco thì càng phát hiện xung quanh toàn xe cao cấp đang chạy, hai người gửi xe, mang hộ chiếu đi vào sòng bạc Monte-Carlo.

Khi nhân viên bảo vệ đối chiếu hộ chiếu của Thẩm Trường Trạch, trong mắt hiện lên một tia hồ nghi, đại khái cảm thấy Thẩm Trường Trạch không giống người đã đủ mười tám tuổi.

Cuối cùng bọn họ vẫn thuận lợi thông qua, Thẩm Trường Trạch đi trước đối ba mươi vạn đôla chip đánh bài*, sau đó dặn dò Thiện Minh, “Đêm nay nếu thua quá một trăm vạn thì nhất định phải đi.”

*chip đánh bài: một loại dụng cụ để đánh bài, tương tự như đồng tiền, dùng để đặt cược.

Thiện Minh nhún vai, cầm lấy chip bước đi.

Bước trên thảm dày hoa lệ, Thiện Minh ngựa quen đường cũ rẽ vào sòng bạc tận cùng bên trong, tìm được một phòng chơi 21 điểm, bây giờ đã gần 12 điểm, đúng lúc nhiều người, hắn chọn một bàn gần như trống không, hai người ngồi xuống.

Vừa mới bắt đầu chỉ có hai người họ chơi, có thua có thắng, thời gian qua thật sự mau.

Đại khái qua hơn hai mươi phút, ghé dựa bên cạnh Thiện Minh bị kéo ra, Thiện Minh quay đầu nhìn thoáng qua, là một thanh niên da trắng có chút gầy yếu, bộ dạng coi như anh tuấn nhưng khí chất có vài phần ngả ngớn. Thiện Minh vội vã nhìn lướt thì phát hiện hắn còn dẫn theo bốn vệ sĩ đứng xung quanh hắn.

Người chia bài rõ ràng là biết người này, khách khí tiếp đón, “Ngài Roddy, hình như phòng khách quý bây giờ còn chưa có người, cần tôi đưa ngài qua đó không?”

“Không cần.” Thanh niên kia cười, híp mắt nhìn thoáng qua Thiện Minh, “Hôm nay tôi muốn chơi ở đây.”

Thẩm Trường Trạch chậm rãi quay đầu sang, nhìn thoáng qua thanh niên da trắng kia, trong lòng có vài phần không thoải mái.

Thiện Minh vốn không nghĩ nhiều, nên chơi thì cứ chơi. Đến khi hắn phát hiện thằng oắt kia dù nắm chắc hay không cũng muốn làm loạn bài của hắn, quấy rối cách chơi của hắn, hại hắn thua vài ván, trong ngực Thiện Minh liền bùng lên một ngọn lửa phần nộ.

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

Cái người gọi là Roddy kia thấy Thiện Minh trừng gã, đầu tiên là ánh mắt hung ác của Thiện Minh làm gã bị chấn động một chút, nhưng khi nhớ ra bốn vệ sĩ là bộ đội đặc chủng xuất ngũ đứng phía sau, tràn ngập cảm giác an toàn, ngược lại cảm thấy mỹ nhân phương Đông hung dữ này rất có hương vị.

Khi Thiện Minh tiến vào đại sảnh Roddy cũng đã chú ý tới hắn, khuôn mặt tuấn dật kia, mái tóc đen dày, thân thể thon dài hoàn mỹ đều khiến gã mê muội không thôi, làm đêm nay gã không nhận được muốn thay đổi khẩu vị, ném thử đồ ăn châu Á.

Roddy cười cười, “Anh từ đâu tới đây? Trung Quốc sao? Tóc của anh thật đẹp, ánh mắt cũng vậy.”

Thiện Minh lạnh lùng liếc mắt nhìn gã, quay đầu đi, cho người chia bài một động tác muốn thêm bài.

Roddy chưa từ bỏ ý định nói, “Lần đầu tiên tới nơi này sao? Tôi có thể dẫn đường miễn phí.”

Thiện Minh xoay tới, híp mắt nhìn gã, “Đổi bàn đi.”

Roddy ngẩn người, “Cái gì?”

“Mày, đổi bàn đi, nếu không ta liền nhét mày xuống dưới bàn.” Thua tiền nên tâm tình đã đủ kém, đồ bu*ì này còn kêu ong ong bên tai hắn, Thiện Minh thật muốn đâm cho gã răng rơi đầy đất.

Roddy thật sự không ngờ Thiện Minh lại lớn gan như vậy, chẳng lẽ hắn không nhìn thấy vệ sĩ phía sau mình sao.

Đến người chia bài trẻ tuổi cũng bắt đầu căng thẳng thay Thiện Minh, hắn căn bản không rõ đắc tội Roddy có nghĩa là gì.

Roddy không giận mà cười, “Thú vị, anh biết anh đang nói chuyện với ai không?”

Thiện Minh trào phúng nói: “Không ai thèm nói chuyện với mày hết, là mày tự lải nhải một mình như đồ thần kinh thôi.”

Roddy vỗ bàn đứng lên, vệ sĩ phía sau hắn lập tức nhảy tới, đáng tiếc tốc độ của những người này không nhanh bằng Thiện Minh. Ngay khi Roddy đập bàn đứng lên, Thiện Minh đã kéo tóc gã, rầm một tiếng đập đầu gã xuống mặt bàn, ngón tay đặt ngay mắt gã, khiêu khích nhìn bốn vệ sĩ đang muốn xông lên.

Tất cả những người này đều không dám động, gắt gao nhìn chăm chăm ngón tay sắp đòi mạng kia của Thiện Minh.

Tay Thiện Minh y hệt kim sắt, Roddy cảm giác sợ mình cũng sắp bị hắn bóp nát, ngón tay đặt ngay mí mắt gã lại càng làm gã kinh sợ, gã sợ hãi kêu lên: “Buông, mày muốn chết sao?”

Thẩm Trường Trạch lộ ra nụ cười sung sướng khi người gặp họa mà nhìn thẳng khôn không may dám can đảm đùa giỡn ba của y.

Bảo vệ trực sẵn của sông bạc chạy tới, thật sự là đã có chuẩn bị, có khoảng mười người.

Quản lý nhanh chóng chạy đến trước mặt hai người, khuôn mặt khẩn trương đến ứa mồ hôi, hắn ôn tồn nói với Thiện Minh, “Vị khách này, xin anh hãy lập tức buông ngài Roddy ra, tin tôi đi, tôi đang suy nghĩ cho sự an toàn của anh.”

Thiện Minh lộ ra một nụ cười khát máu, “Ông đã nói như vậy, ta thật sự muốn biết nếu ta móc một con mắt của hắn ra, ta có thể còn an toàn không.”

“Không!” Quản lý gần như đã quỳ xuống đất, “Quý khách, tôi xin anh trăm ngàn lần không nên manh động.”

Âm thanh của chốt súng máy vang lên, dù đang ở trong hoàn cảnh im lặng như vậy thì vẫn xuyên qua tầng tầng tạp âm, vọt vào tai Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch. Thiện Minh giữ Roddy đứng trước người người mình, nổ súng làm nhiều người sợ hãi. Viên đạn bay xuyên qua dưới nách Roddy, xé rách bộ Âu phục sang trọng của gã.

Tiếng súng vừa dừng, Thẩm Trường Trạch đã nhảy dựng lên, lấy tốc độ mà tất cả mọi người không thể phản ứng nhào vào người nhân viên bảo vệ lén nổ súng kia, đâm một cú vào mũi hắn, sau đó đoạt lấy súng, hướng tới đèn chùm thủy tinh trên trần nhà bắn liên tục ba phát. Thủy tinh vỡ tan nát rơi xuống đất, bóng đèn lại không hề vỡ một quả nào, Thẩm Trường Trạch trầm giọng nói: “Ai còn dám động đây, phát tiếp theo chính là đầu hắn.” Thẩm Trường Trạch gơ súng, sở soạn trong người một bảo vệ lấy ra một khẩu súng ném cho Thiện Minh, sau đó đứng tựa lưng vào Thiện Minh.

Roddy biết mình đã chọc giận cao thủ .

Tiếng súng gây ra khủng hoảng, người của sông bạc bắt đầu sơ tán khách. Thiện Minh nhìn bảo vệ sông bạc không ngừng xông vào, nghĩ rằng rõ ràng yên lành đi nghỉ phép, không ngờ lại có đũa đến gây chuyện, phá hủy tâm tình tốt của hắn, hắn liền quyết định trêu đùa thẳng oắt này một chút.

Thiện Minh nắm lấy cằm Roddy, hung tợn nói, “Mở mắt chó của mày ra nhìn kỹ xem, hại ông mày thua tiền, còn dám đùa giỡn ông mày, mày con mẹ nó có phải ngại đồ chơi ở dưới quá dư thừa không, ta cắt giúp mày nhé?”

Roddy mở to hai mắt nhìn, môi run rẩy. Thanh niên phương Đông trước mắt này giống như la sát ác quỷ, vừa rồi sao gã có thể nhìn thành người đẹp lãnh diễm tao nhã được chứ. Roddy cầm lấy cánh tay hắn, cách vải áo cũng có thể cảm giác được cơ thịt rắn chắc bồng bồng, cùng với cơ ngực cứng cỏi đang đập vào lưng gã.

Thiện Minh cắn giận nói: “Đi chơi cũng không để ta yên tĩnh, mẹ nó.” Hắn phần nộ dùng sức một cái, làm cho cằm Roddy lệch đi. Sức tay Thiện Minh lớn, bóp nát hòn đá nhỏ cũng không thành vấn đề chứ đừng nói đến xương cằm.

Roddy ngao ngao kêu, lại không phát ra âm thanh đầy đủ được, nước miếng chảy ròng xuống cằm.

Sắc mặt người ở đây khó coi đến miễn bàn luận.

Roddy là cậu hai của gia tộc xã hội đen có ảnh hưởng lớn nhất ở Pháp, tuy rằng ngoài ăn uống chơi gái cá độ không gì không làm, nhưng vì số tốt nên đầu thai được vào đó, ở Pháp căn bản không có người dám đắc tội người của gia tộc này. Bọn họ đều cảm thấy hai người phương Đông này chết chắc rồi, hơn nữa còn chết rất đáng sợ.

Thiện Minh không thường đến Âu Châu, đối với họ Roddy này không có ấn tượng gì, mà cứ cho là hắn biết thì hắn cũng không có nửa điểm nương tay với cậu Roddy. Cái gọi là xã hội đen, so với lính đánh thuê chân chính dẫm lên tử thi trên chiến trường để sống sót, chẳng qua chỉ là đồ trẻ con.

Thẩm Trường Trạch cũng không để nhóm người này vào mắt, động tác của bọn họ quá chậm quá ngốc, căn bản không phải đối thủ của y và ba.

Rất nhanh, một người rất có phong độ đi tới, tuổi khoảng hơn năm mươi, tóc vàng lấp lánh, nhìn qua tác phong nhanh nhẹn, hắn khách khí nói với Thiện Minh, “Quý khách, tôi là người phụ trách số 1 của sòng bạc này, nhất định giữa ngài và ngài Roddy đã có hiểu lầm gì. Tôi hi vọng ngài có thể buông ngài ấy ra trước, rồi chúng ta sẽ ngồi xuống giải quyết vấn đề trong hòa bình.”

Thiện Minh hừ lạnh nói: “Ta mà buông hắn thì sẽ bị bắt thành lỗ thủng.”

“Không, tuyệt đối sẽ không.” Người kia nói với Roddy: “Ngài Roddy, có thể nể mặt tôi được không?”

Roddy vội vã gật đầu, bị Thiện Minh khống chế thật sự không dễ chịu, người này rất hung ác, đáng sợ.

Thiện Minh nói: “Được, ông hãy bảo toàn bộ người của sòng bạc và vệ sĩ của Roddy này lui ra ngoài hết, lùi đến chỗ rẽ tôi không nhìn thấy họ mới thôi, chỉ có ông và Roddy ở lại.”

Người nọ phát phát tay, Roddy cũng lấy ánh mắt ra hiệu, tất cả mọi người lùi ra ngoài, thoáng chốc đại sảnh liền trống trơn.

Thiện Minh dí Roddy xuống ghế dựa, chính mình cũng ngồi xuống, chẳng qua súng trong tay vẫn chìa vào eo Roddy như trước.

Roddy nâng quai hàm không thể khép lại được, vẻ mặt xấu hổ và giận dữ không thôi.

Thiện Minh cầm lấy cằm gã bẻ rắc một cái cho khép lại, Roddy thở hổn hển liên tục vài ngụm, ánh mắt nhìn Thiện Minh vừa hận vừa sợ.

Thiện Minh lấy ngón tay gõ bàn, nói với người phụ trách kia: “Chuyện này giải quyết thế nào đây? Chúng ta vốn là đến nghỉ phép, chẳng lẽ không có mắt này đã làm hỏng ngày nghỉ của chúng ta.”

Người nọ nhìn Thẩm Trường Trạch, “Các ngài là..... anh em?”

“Không, là cha con.” Thẩm Trường Trạch nâng cằm, kiêu căng nói.

Về mặt người phụ trách kia Roddy đều rất kinh ngạc, nghĩ rằng người châu Á cũng thực quá trẻ.

Thiện Minh không kiên nhẫn nói: “Đừng nói vô nghĩa, nói bây giờ định làm sao đi?”

“Ý của ngài là?”

Thiện Minh lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, sau đó nắm lấy tóc của Roddy, bắt gã nhìn vào hai mắt của mình, hung tợn nói, “Ta mặc kệ nhà Roddy có địa vị cao đến thế nào, mày hãy nhớ kỹ, ta, mày không thể trêu vào. Ở đây ta còn chưa chơi đủ, ba ngày tiếp theo, nếu mày dám đến quấy rầy chúng ta, ta sẽ cho mày sống không bằng chết.” Sau đó hắn chỉ vào đồng hồ điện trên mặt bàn, ngang ngược nói: “Thua tính cho mày, bồi thường ta một trăm vạn.”

Người phụ trách gật đầu nói: “Tuyệt không đi quấy rầy các ngài.” Sau đó lập tức gọi điện thoại gọi người chuẩn bị một trăm vạn tiền mặt.

Roddy không dám tin nhìn người kia, rõ ràng không chấp nhận được gã lại khinh địch như vậy mà bỏ qua Thiện Minh, một kẻ dám can đảm nhục nhã gã, chỉ là bây giờ gã còn chưa tỉnh táo lại từ trong sợ hãi, trước mặt Thiện Minh thì lại càng không dám nói tiếng nào.

Rất nhanh, một trăm vạn tiền mặt đã được chuẩn bị. Thiện Minh có chút hối hận, làm gì thành thật nói một trăm vạn như vậy, còn không bằng nói nhiều thêm một chút, sòng bạc lại không thiếu tiền.

Cầm tiền, Thiện Minh nắm cổ Roddy bước tới cửa, vẫn đi đến nơi dừng xe, rồi hai người ném Roddy, ngồi trên xe nghênh ngang bỏ đi.

Trên xe Thẩm Trường Trạch vỗ vỗ vali, cười nói: “Ba, con cảm thấy việc chúng ta làm hôm nay cũng không khác cướp ngân hàng lắm.”

Thiện Minh trừng mắt liếc y một cái, “Không tiền đồ, cướp ngân hàng mà cướp ít như vậy.”

Thẩm Trường Trạch nói: “Hắn sẽ buông tha chúng ta như vậy sao?”

“Khẳng định sẽ không, người khác đối xử với mi như vậy mà mi lại không báo thù sao. Chẳng qua, nơi này dù sao cũng là xã hội có luật pháp, chúng muốn làm cái gì cũng phải chuẩn bị một chút. Chúng ta trở về thu dọn hành lý rồi về Colombia đi, sân bay Cannes chắc là không được, có thể đi Leon hoặc Paris, tốc độ của chúng hắn là không nhanh như chúng ta.”

“Khó mà nói, người Monaco kia nhìn qua rất có địa vị.”

Thiện Minh lộ ra một vẻ tươi cười nóng lòng muốn thử, “Nếu chúng muốn làm gì ở sân bay thì ta cũng vui vẻ phụng bồi, chiến trường hoàn toàn mới chưa từng thể nghiệm qua nha.” Thiện Minh tận tình hưởng thụ mỗi lần nguy hiểm khiêu chiến sinh mệnh.

Thẩm Trường Trạch cũng cười nói: “Ba, yên tâm đi, chỉ cần có con, con sẽ không để bất kì kẻ nào làm ba bị thương.”

Thiện Minh cười ha ha, “Đúng vậy, thật sự không được thì ta để con quái vật nhỏ là mi đi cắn chết chúng.”

Thẩm Trường Trạch mỉm cười nhìn phía trước, bây giờ y đã đủ mạnh mẽ, nhưng y vẫn giống như trước đây, chỉ cần ở cùng một chỗ với ba, không xa rời nhau, y cũng không sợ hãi điều gì cả.

Hai người quay về khách sạn nhanh chóng thu dọn hành lý, lái xe đến thẳng Leon, khi đến sân bay thì trời cũng sắp sáng.

Hai người cầm hành lý đơn giản, cất tiền và súng vào hòm có thể qua được kiểm tra, trực tiếp mua vé máy bay ở quầy. Khi bọn họ đi tới cửa kiểm tra, một người lướt qua sát bên Thiện Minh, nhẹ nhàng đụng vào hắn một cái.

Một tay Thiện Minh lấy hành lý, một tay vung lên túm lấy, tuy rằng phản ứng rất nhanh định bắt hắn nhưng động tác của người kia cũng rất linh hoạt, lập tức thoát ra, sau đó chạy tới cửa lớn của sân bay.

Thiện Minh không cần sờ cũng biết túi tiền của mình đã biến mất, hắn nói với Thẩm Trường Trạch: “Chờ ta một chút.” Sau đó quay đầu chạy theo hướng của tên móc túi kia.

Thẩm Trường Trạch hơi sửng sốt, y ra khỏi đám người đang xếp hàng, xách hành lý chạy theo hướng của Thiện Minh.

Khi Thiện Minh nhìn thấy tên móc túi kia chạy tới cửa lớn, hắn cũng vội đuổi theo. Trong túi tiền có hộ chiếu của hắn, hôm nay mà mất thì đừng hòng chạy khỏi đây được.

Khi hắn bước ra ngoài cửa lớn của sân bay, bại lộ dưới ánh mặt trời, hắn đột nhiên có một cảm giác đang bị người nhìn trộm.

Không tốt, trúng kế, tay bắn tĩa !

Thiện Minh không nghĩ nhiều, lặn một vòng ngay tại chỗ, phập một tiếng, một viên đạn sượt qua bả vai hắn cắm xuống đất. Thiện Minh quay cuồng lặn vào chỗ nấp, chưa kịp cảm thấy may mắn vì tránh được tay bắn tĩa, đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng.

Mẹ, đây là..... đạn gây mê..... Hơn nữa liều lượng lớn quá.

Trước mắt Thiện Minh biến đen, hôn mê bất tỉnh.

Khi Thẩm Trường Trạch chạy tới cửa sân bay thì đã không còn bóng dáng của Thiện Minh nữa.

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

Khi Thiện Minh tỉnh lại, không vội vã mở mắt ra mà cảm nhận thân thể của mình trước, hắn nhẹ nhàng giật giật, thân thể không có gì không ổn, vết trầy da trên vai do viên đạn thật sự không đáng nói, tuy nhiên tay chân đều bị trói lại, hơn nữa trói một cách cực kì không thoải mái, vừa tỉnh lại liền có cảm giác xương cốt đặc biệt mỏi.

Thiện Minh buồn bực nghĩ, sơ xuất sơ xuất, nếu cứ như vậy mà nói ra thì chắc chắn sẽ bị bọn Al cười nhạo.

Cảm giác xung quanh rất tối, dưới thân hắn là giường rất mềm, chần toát ra một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, hắn thực vui mừng vì nơi này là một chỗ thoải mái.

Chờ một chút, cảm giác lão đảo này..... Hắn cẩn thận phân biệt loại âm thanh trầm thấp vù vù này, cuối cùng xác định mình đang ở trên máy bay.

Hắn mở mắt, nhìn kết cấu của cabin này. Đó là một máy bay tư nhân, phòng hắn đang ở có thể không phải khoang chính, tuy rằng bố trí cực kì xa hoa nhưng diện tích không lớn, vì phòng giữa hắn chạy trốn, đồ đạc trong phòng ít đến đáng thương. Hắn bị dây xích cột vào giường, phạm vi di động chỉ trong vòng một mét rưỡi quanh giường, chỗ hắn có thể chạm đến không có bất cứ vật gì có thể dùng.

Kỳ thật làm như vậy cũng không có ý nghĩa lắm, ở trên máy bay thì hắn có thể làm cái gì, giết mọi người sau đó nhảy dù sao?

Dùng đầu gối nghĩ hắn cũng có thể đoán được là ai bắt cóc hắn, tuy nhiên sau khi tìm được hắn lại không báo thù mà mang lên máy bay, đi tới nơi khác, trong bụng chúng đang nghĩ cái gì? Thiện Minh thực sự không hiểu.

Nghĩ đến Thẩm Trường Trạch, hắn có chút lo lắng, mình cứ như vậy mất tích, chắc thằng nhóc cũng gấp phát điên rồi đi. Thiện Minh sờ sờ cổ tay, trên tay rồng tuếch, không chỉ chiếc đồng hồ có thể định vị hắn, mà cả huy hiệu binh sĩ cũng có thể định vị được hắn, mấy thứ linh tinh trong túi, thậm chí cả dây lưng đã trang bị của hắn cũng đều bị lấy đi.

Hắn không biết bây giờ mình đang ở đâu, có thể tìm được hắn hay không chỉ trông vào bản lĩnh của Thẩm Trường Trạch thôi.

Thiện Minh quyết định trước hết phải thử xem mục đích của những người đó là gì, hắn chuyển người sang, dùng hai chân đi đạp thành cabin, tuy rằng chân bị trói rất không tiện nhưng vẫn có thể tạo ra âm thanh rất lớn.

Chỉ chốc lát sau, quả nhiên có người mở cửa đi vào, Thiện Minh không có gì bất ngờ khi thấy kẻ từng bị hắn vận sái hàm, tên gay Roddy.

Thằng ranh này mang vẻ mặt tiểu nhân đầy đắc chí, cười âm hiểm đi đến, chằm chọc nói: “Mày ngủ giường này thoải mái không? Hay với loại rác rưởi như mày mà nói, cống thoát nước lại thích hợp hơn?”

Thiện Minh nhếch miệng cười, “Miệng mày còn có thể nói chuyện? Thật đáng tiếc, lần sau ta nhất định xé nát nó luôn.”

Roddy theo bản năng sờ sờ cảm, nhịn không được lùi về phía sau một bước, cho dù Thiện Minh bị trói gô nhưng phần lệ khí lấn át người vẫn như làm gã run sợ trong lòng. Gã cả giận nói: “Đồ rác rưởi, mày có biết tình cảnh của mình bây giờ chứ, mày tin tao sẽ chơi chết mày không!”

Thiện Minh cười ha ha nói: “Vậy mày nhất định phải hưởng thụ cho tốt, bởi vì đó chính là lần cuối cùng trong đời mày còn dùng được cái đồ chơi kia đấy.”

Roddy tức giận đến run cả người, không cam lòng yếu thế mà uy hiếp: “Xem ra tao hẳn là nên cho mày một trải nghiệm cả đời khó quên, cho mày thử xem bị đàn ông chơi là có cảm giác gì.”

Thiện Minh trừng mắt, hung ác vô cùng nhìn gã, trên mặt không có một chút sợ hãi, hần lạnh giọng nói: “Đến làm ta đi đồ hèn, dám cầm phân thân của mày vào, ta nhất định sẽ bẻ gãy nó luôn.”

Hắn rõ ràng nhận ra được Roddy sợ hãi hắn, kẻ bất lực này thậm chí ngay cả khi hắn bị trói cũng không dám tới gần hắn, còn to mồm nói dám chạm hắn sao. Hắn biết mình càng biểu hiện hung hãn, Roddy lại càng không dám làm cái gì với hắn. Một kẻ mạnh luôn thích nghênh đón khiêu chiến, chinh phục địch thủ, kẻ yếu sẽ chỉ biết lùi bước trước uy hiếp, Roddy chính là loại người sau, Thiện Minh hoàn toàn không sợ gã.

Quả nhiên, Roddy muốn tiến lên đánh Thiện Minh, lại cảm thấy Thiện Minh giống như sẽ cắn người, cuối cùng cũng không hạ quyết tâm bước tới. Trải qua việc xảy ra buổi tối hôm đó, Thiện Minh trong mắt gã đã sớm không phải loại thanh niên có thể thưởng thức, mà là một mãnh thú, một con rắn độc, tuy rằng gã muốn trả thù Thiện Minh nhưng cũng không dám tiếp cận.

Tuy nhiên, nghĩ đến vận mệnh kế tiếp của Thiện Minh, căn bản không cần mình tư ra tay thì tự nhiên có người giúp gã hả giận, Roddy lộ ra một nụ cười âm trầm, “Rác rưởi, tao xem mày có thể cười bao lâu, tao sẽ chờ để nhìn mày ở trên lôi đài giống như chó mà cầu xin tha thứ, ha ha ha ha.”

Thiện Minh nheo mắt, “Lôi đài?”

“Đúng vậy, lôi đài.” Người Monaco mà hắn gặp lúc đánh bạc đi đến, hình tượng của hắn vẫn như cũ với tác phong nhanh nhẹn, vẻ tươi cười nho nhã thân thiết, chỉ là ánh mắt của hắn lộ ra âm hiểm và tham lam, “Lần trước chưa kịp tự giới thiệu, tôi thật thất lễ. Tôi là John Narciss, anh hẳn là Thiện Minh, người Trung Quốc, một thành viên của “Du Chuẩn”, tổ chức lính đánh thuê đẳng cấp nhất thế giới. Anh Thiện, biểu hiện của anh tối hôm đó sợ rằng mới chỉ là một phần thực lực rất nhỏ của anh, tôi đã nhận ra tiềm lực của anh, những gì anh đã trải qua quả nhiên cũng không làm tôi thất vọng. Tôi chân thành mời anh trở thành hợp tác của tôi, chúng ta sẽ cùng chia sẻ khoản tiền thắng được, việc này kiếm được nhiều tiền hơn làm lính đánh thuê nhiều, hơn nữa giống như ngôi sao sẽ được nghìn vạn người chú ý. Một người nhiệt tình yêu thích chiến trường như anh chắc chắn cũng sẽ thích cuộc sống như vậy.”

Thiện Minh lạnh lùng nhìn hắn, “Nói rõ.”

Narciss nhẹ nhàng xốc màn lên, ánh sáng chói mắt làm Thiện Minh quay đầu lại, hắn có thể cảm giác được mây bay đang hạ cánh. Giọng nói khoái trá của Narciss vang lên bên tai hắn, “Hoan nghênh ghé thăm ‘Cloud Top’.”

Một khắc này, Thẩm Trường Trạch quả thật sắp điên rồi.

Ba bị ai bắt đi không nói cũng hiểu, Thẩm Trường Trạch nghĩ đến ánh mắt Roddy nhìn Thiện Minh tối hôm đó, y liền cảm thấy tim gan mình sắp nổ tung. Nếu đồ súc sinh kia dám can đảm thương tổn ba một chút nào, y nhất định sẽ băm gã thành thịt nát !

Trước hết Thẩm Trường Trạch gọi điện thoại cho Al, nói rõ tình huống với hắn, bảo hắn ở căn cứ thử định vị vị trí của Thiện Minh, nhưng tín hiệu của Thiện Minh hoàn toàn biến mất. Chỉ trong thời gian không đến một giờ liền phát hiện bí mật của đồng hồ đeo tay, xem ra đối phương là người cực kì có kinh nghiệm. Triệt để mất đi tung tích của Thiện Minh, điều này làm cho Thẩm Trường Trạch bối rối không thôi, y hẳn

đến mức muốn đập đầu vào tường! Cứ như vậy chỉ trong một hai phút ngắn ngủi, chỉ là một hai phút đó! Thiện Minh đã bị người cướp đi, ở vị trí đại khái mà hắn đã biến mất Thẩm Trường Trạch tìm được một đầu đạn gây mê bằng bạc cắm xuống đất, phía trên còn dính một chút vết máu.

Thẩm Trường Trạch khó chịu đến độ sắp khóc, lần đầu tiên y sợ hãi như thế, kích động như thế. Mất đi Thiện Minh với y mà nói còn đáng sợ hơn trời sập, huống chi Thiện Minh lại còn rơi vào tay kẻ đang có oán thù, hắn sẽ bị đối đãi như thế nào? Hắn sẽ ở đâu?

Thẩm Trường Trạch tàn nhẫn tát mình hai cái, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại.

Y mua vé máy bay sớm nhất từ Lyon trở về Cannes, y muốn đi tìm Roddy kia, y nhất định phải tìm được ba!

Về mặt Thẩm Trường Trạch tàn bạo, đôi mắt hiện lên sắc đỏ nhàn nhạt, phảng phất có thể cắn nuốt hết thấy.

Khi y xuống máy bay, mở di động ra, Al đã gửi tư liệu của gia tộc Roddy cho y, cũng nói hắn sẽ mang người đến Nam Pháp hội họp với Thẩm Trường Trạch.

Thẩm Trường Trạch căn cứ vào tư liệu trong di động, lái xe đi Nice, nghe nói đây là nơi kẻ thừa kế thứ hai của gia tộc Roddy, Lawrence Roddy hay xuất hiện nhất. Nếu hắn không ở nơi này, Thẩm Trường Trạch sẽ tới tất cả những nơi hắn thường hay đến để tìm.

Y nhất định, nhất định phải tìm được tên súc sinh này, Thẩm Trường Trạch găt gao nắm tay lái, toàn bộ thùng xe gần như bị sát khí của y nung lên.

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

“Cloud Top” của ngày hôm nay và của mười bốn năm trước khi hắn đến đã trở nên hoàn toàn khác biệt. Trò chơi đẫm máu của những kẻ có tiền đã mang trên mình đầy đủ đồng bộ các loại màu sắc giống như xung đột vô trang không ngừng ở biên giới Tây Sahara (ta chêm chỗ này, chả hiểu ý nó là gì!) Tại nơi cuộc sống của nhân dân đầy quần bách lại sừng sững hai khách sạn xa hoa, những thứ có thể hưởng thụ ở trong này so với châu Âu cũng không hề kém.

Người chủ trì của “Cloud Top” đã đồng thời hối lộ cho chính phủ Morocco và phái độc lập của Tây Sahara, cũng giúp họ giết dây công ti vũ khí nổi tiếng thế giới, lấy việc đó để đổi lấy vị trí trung lập vĩnh viễn ở đây, không bị bất cứ bên nào gây hỗn loạn.

Sân bay trên tầng cao nhất của khách sạn gần như hai bốn giờ đều không nhàn rỗi, máy bay trực thăng lên xuống liên tục, đưa những kẻ giàu có lại có ham mê biến thái tới. Thân phận của các vị khách có chính khách của các quốc gia, thương gia giàu có, các ngôi sao giới văn thể văn văn. Bối cảnh thật sự của những người này thường đều rất kinh người, có vài người không muốn lộ diện thì sẽ đeo mặt nạ hoặc được người chủ trì cung cấp ghế khách quý. Tại nơi rung chuyển hỗn loạn này, việc thiếu đi sự giám thị làm cho rất nhiều thứ không thể tồn tại trong xã hội bình thường phát sinh điên cuồng. Nơi này nghiêm nhiên đã phát triển thành một sản nghiệp hưng thịnh, hơn nữa lượng khách còn không ngừng gia tăng.

Quán rượu có hai nóc nhà cao ngất đứng hai bên khách sạn, mang theo một chút buồn cười. Quán rượu này Thiện Minh ngược lại có ấn tượng khắc sâu, nó là khu dân cư của “Cloud Top”.

Thật không biết là ai mà lại đặt cho cái sân đấu thú chôn sâu trong bóng tối và máu tanh, không thể nhìn thấy ánh sáng này cái tên lãng mạn không hợp lý chút nào như vậy.

Người chủ trì vì muốn giữ nguyên sự đặc sắc ban đầu của “Cloud Top”, sau khi sửa chữa thì vẫn bảo tồn đầy đủ quán rượu có diện tích không lớn này.

Thiện Minh đầu tiên bị trói gô, an trí trong khách sạn, xem ra khách sạn này cũng là sản nghiệp của Narciss.

Tuy rằng không hiểu sâu về người này, nhưng thông qua đối thoại Thiện Minh cũng đại khái có thể đoán được, hắn chính là một vị “chủ tịch” của Cloud Top, thông qua các loại con đường mà thu nạp đầu sỏ lợi

hại, để bọn họ đi chiến đấu, đứng giữa giành món lái kếp sù. Nói trắng ra thì chẳng khác gì đấu gà, đấu chó, tuy rằng mặt ngoài chúng gọi tổ chức hoạt động này là “Câu lạc bộ”.

Thiện Minh không biết Cloud Top có bao nhiêu chủ tịch như vậy, nhưng Narciss có thể ở đây mà xây dựng một khách sạn, rõ ràng là một vị chủ tịch có sức nặng, mà mình thì chính là thú đầu được coi trọng.

Thiện Minh cảm thấy ánh mắt của Narciss cũng không tệ, hẳn quyết định khi hắn rời khỏi nơi này thì phải cầm súng bắn vào mắt Narciss.

Thiện Minh bị trói trên giường, bên giường có hai vệ sĩ đứng, ánh mắt cơ bản là đang theo dõi hắn, cách vài giờ còn phải đổi ca, có vẻ vô cùng phòng bị hắn. Trong phòng còn trang bị camera, Thiện Minh vừa thấy như vậy thì nghĩ thừa dịp hiện tại chạy trốn đúng là chuyện đùa, đơn giản mà ngã đầu ngủ say.

Giữa trưa ngày hôm sau, Narciss xuất hiện .

Narciss cười nói , “Tối hôm qua ngủ ngon không?”

Thiện Minh miễn cưỡng nhìn hắn, “Ngủ mà bị trói thì có thể ngủ ngon sao?”

Narciss kéo một cái ghế tới ngồi bên giường, “Tôi đã điều tra được một ghi chép thú vị, thì ra mười bốn năm trước anh từng đã tới nơi này, hơn nữa còn thắng được một phần tiền thưởng.”

“Đúng vậy, ta đã tới.”

“Như vậy tôi cũng đỡ phải giải thích cho anh về nơi này, anh cũng có thể biết tôi hi vọng anh hợp tác với tôi như thế nào rồi chứ.”

Thiện Minh bĩu môi, “Nếu ta không lên sàn, ông sẽ dùng súng buộc ta đi lên sao?”

Narciss cười mà không nói.

“Để ta đi đấu, không thành vấn đề, nhưng ta không cần thuốc của ông.”

Narciss nhúm mày, “Đến chuyện thuốc anh cũng biết?”

Thiện Minh lạnh lùng nhìn hắn, “Thì sao, các người sợ có người biết sao?”

Narciss lộ ra nụ cười lịch thiệp, “Đương nhiên không, trên thực tế, chúng tôi đã nâng cấp loại thuốc kia, hiệu quả so với trước lợi hại hơn rất nhiều, có lẽ mười bốn năm trước anh có thể sống mà ra khỏi đây, nhưng hiện tại thì không nhất định, cho nên anh thật sự đã nghĩ kĩ chứ?”

Thiện Minh lạnh giọng nói: “Ta không cần thuốc.”

Narciss nhún vai, “Không thành vấn đề, chỉ là tôi không hi vọng anh chết, anh là chiến sĩ vĩ đại hiếm có, hơn nữa tôi tin anh không liên tục kiên trì được bao lâu, sớm muộn gì anh cũng sẽ chủ động muốn dùng. Đó là thứ tốt, giúp cho tâm tình của anh khi chiến đấu vô cùng thoải mái.”

Thiện Minh hung ác trừng mắt, “Đừng nhiều lời, nếu ông muốn sắp xếp ta ra sân, lúc nào cũng có thể.”

Narciss cao hứng nói, “Tôi rất tán thưởng dũng khí của anh. Trên thực tế là gần đây các chiến sĩ tôi có luôn bại bởi các đối thủ cạnh tranh của tôi, điều này làm cho tôi thực buồn rầu, hi vọng anh có thể mang đến cho tôi cơ hội xoay chuyển.” Narciss nghĩ một lúc, bổ sung: “Anh Thiện, anh là người thông minh, xin đừng nghĩ rằng sau khi tay chân mình được tự do thì sẽ có thể làm vài chuyện khác người. Khi anh ở trên lôi đài sẽ có một tay bắn tỉa và ba tay súng máy nhìn chăm chăm anh, trừ phi anh mình đồng da sắt, nếu không chắc chắn anh không thể rời khỏi nơi này.”

Ánh mắt như chim ưng của Thiện Minh gắt gao nhìn chăm chăm Narciss, “Đưa ta đi.”

Dưới sự áp giải của vệ sĩ, Thiện Minh đi thang máy trong khách sạn lên mặt đất, sau đó đi vào quán rượu kia.

Vừa vào cửa, một mùi rượu Rum xông vào mũi, trang trí cổ xưa, sắc thái nguyên gốc, trên vách tường treo ảnh chụp của ngôi sao người Mỹ thập niên bảy mươi tám mươi, hết thấy hết thấy đều quen thuộc như vậy làm Thiện Minh lập tức nhớ lại mười bốn năm trước.

Năm ấy, hấn và Al, Houshar vì kiếm tiền và tìm người, vô tri không sợ bước vào sàn đấu tằm tối này.

Bọn họ vẫn đang chìm trong đau xót vì mất đi Lâm Cường và nhiều chiến hữu từng kề vai chiến đấu như vậy, muốn dùng bạo lực để phát tiết những bi phần trong lòng, cho nên không chút do dự báo danh, lỗ mãng lên đài.

Ngay từ đầu gặp hai ba kẻ dễ dàng đối phó, sau hôm đó nhà cái đã coi trọng bọn họ, sắp xếp tiêm cho họ thuốc kích thích thú đấu.

Thời điểm đó Houshar đúng lúc có sức mạnh cường thịnh nhất, sức chiến đấu kinh người, không bị thương quá nhiều đã xuống khỏi lôi đài, nhưng tình trạng của hấn và Al thì thật không xong.

Đối thủ của hấn khinh thường tuổi hấn, khi hấn bị đánh cho máu me đầy mặt, đơn giản quỳ rạp xuống đất giả chết, cuối cùng hấn tìm đúng cơ hội, chặt gãy xương sống đối phương. Nhưng Al thì không may mắn như vậy, hấn đụng phải một cầm thú thật sự. Người kia nhìn qua đã hoàn toàn không có tình cảm và ý thức của con người nữa, chỉ là một cỗ máy chiến đấu, lên lôi đài liền giống như một chiếc xe tăng, xông bừa đánh bậy, sức mạnh vô cùng, khát máu, thậm chí có thể nói là thèm máu. Tất cả mọi người biết, cầm thú này muốn giết Al, đầu hàng là vô dụng.

Thiện Minh vừa mới mất đi dưỡng phụ của mình, cho dù như thế nào cũng không thể chấp nhận việc lại mất Al. Hấn nhìn Al bị đánh đến không đứng vững, xúc động muốn nhảy lên lôi đài, nhưng Houshar ngăn cản hấn, kỳ thật bọn họ cũng đều biết, nếu phá hỏng quy củ nơi này thì cả ba người bọn họ đều không đi được.

Đó là lần đầu tiên trong đời hấn nhìn thấy Al như vậy. Al có tiếng cười sang sảng, đôi mắt xanh tươi đẹp, người nào không biết mà nhìn thấy hấn còn cho rằng hấn là quý công tử tao nhã. Nhưng Thiện Minh biết hấn là nô lệ bé nhỏ của đồng tiền, còn luôn lấy việc trêu đùa em trai duy nhất này của hấn làm thú vui. Một Al như vậy, cuối cùng cũng giống như con thú nhỏ bị buộc đến tuyệt cảnh, vết thương chồng chất, khuôn mặt dữ tợn như lệ quỷ, liều lĩnh muốn đồng quy vu tận với đối phương, cuối cùng phát cuồng từng ngụm từng ngụm cắn chết người kia.

Chiến đấu thảm thiết như vậy, đến nay khi Thiện Minh nhớ lại vẫn còn thấy sợ hãi. Khi hấn bước vào quán rượu quen thuộc này, cảm giác sợ hãi và bất lực năm đó khi đứng dưới cách xa lôi đài hai mét, trở mắt nhìn Al cả người đầy máu lập tức nảy lên trong lòng. Thời điểm đó, sau lưng hấn là đầy những người xem đang cảm xúc cao vút, không ai đồng tình với một sinh mệnh chỉ có mười tám tuổi đang dùng phương thức dị thường tàn khốc mà trải qua khiêu chiến. Trái lại, bọn họ hoan hô, bọn họ phấn khởi, bọn họ muốn nhìn thấy Al bị cầm thú kia xé thành mảnh nhỏ!

Cho nên Thiện Minh ghé tẩm nơi này, hấn hận nơi này, nằm mơ hấn cũng chưa từng nghĩ đến có một ngày hấn còn bị bắt đặt chân tới nơi này!

Cửa tầng hầm được mở ra, âm thanh hò hét rung trời và hơi nóng tràn ngập máu tanh đập vào người hấn, hấn thê trong lòng, hấn muốn bắt Narciss và Roddy phải trả giá.

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

Thẩm Trường Trạch tìm cả đêm, lục lọi tất cả những nơi Roddy có khả năng đến nhất nhưng cũng không tìm được Roddy. Tuy nhiên, y cũng không định không thu hoạch được gì, tại một câu lạc bộ đêm, y chạm mặt anh trai khác mẹ của Lawrence Roddy, người thừa kế thứ nhất của gia tộc Roddy — Ferbin Roddy.

Để phòng ngừa người khác chú ý đến tuổi của mình, Thẩm Trường Trạch đội mũ lưỡi trai, ngồi ở một góc câu lạc bộ đêm, quan sát Ferbin Roddy đang uống rượu cùng bạn bè và số lượng vệ sĩ bên người hấn. Y đang đợi, đợi đến khi đối phương rời đi, ở đây nhiều người như vậy, không tiện ra tay, cuối cùng có thể theo đuôi hấn trở lại chỗ ở, hoặc là khách sạn.

Vẫn đợi từ nửa đêm đến tận bốn giờ sáng, Ferbin Roddy mới rời khỏi câu lạc bộ đêm dưới sự vây quanh của vệ sĩ, hấn đi lại vẫn còn vững vàng, cũng không uống nhiều.

Thẩm Trường Trạch đi theo.

Những người này cũng không lái xe rời đi mà là đi hướng tới khách sạn ở phố đối diện chỉ cách cầu lạc bộ đêm khoảng mấy chục mét, xem ra đêm nay Roddy muốn ở đây.

Sau khi theo đuôi bọn họ đi vào khách sạn, Roddy và vệ sĩ đi vào thang máy, Thẩm Trường Trạch đứng dưới lầu nhìn số tầng thang máy tăng lên, thang máy dừng lại ở tầng 21.

Thẩm Trường Trạch cũng vào thang máy, ấn tầng 6, 14, 20 và 21, sau đó y ra khỏi thang máy ở tầng 20 rồi xông lên tầng 21 theo lối thoát hiểm bằng tốc độ nhanh nhất.

Quả nhiên y nhìn thấy vài vệ sĩ cầm súng chờ ở cửa thang máy, Ferbin Roddy thì đứng một bên hút thuốc.

Cửa thang máy “đỉnh” một tiếng mở ra, ngay lúc lực chú ý của bọn họ đều bị cửa thang máy đang chậm rãi mở ra hấp dẫn, Thẩm Trường Trạch nâng thùng rác ở cửa cầu thang lên ném về phía vệ sĩ cách y gần nhất, sau đó giơ súng bắn, người cũng xông ra ngoài.

Vệ sĩ kia bị thùng rác ném trúng ngã ra đất, vệ sĩ bên cạnh Roddy trúng đạn rồi ngã xuống. Hai vệ sĩ khác vọt tới giấu Roddy ở sau người, một người quay đầu nhắm bắn Thẩm Trường Trạch, Thẩm Trường Trạch cũng đã vọt tới trước mặt hắn, đá rơi súng trên tay hắn, hung hăng nện báng súng lên đầu hắn, cũng kéo hắn nhấc lên làm lá chắn, ném vệ sĩ không gặp may này lên người Roddy.

Tiếng súng vang lên, Thẩm Trường Trạch ngã lăn trên đất, rút mã tấu ra chém một vệ sĩ đang bảo vệ chủ ngã xuống đất, cầm lấy súng hắn làm rơi bắn thủng cổ tay một vệ sĩ khác.

Khi hắn đứng lên được, súng của hắn đã chĩa vào trán Roddy.

Toàn bộ sự kiện chỉ xảy ra trong vòng một phút đồng hồ, ngay trong mấy chục giây, sáu vệ sĩ của Roddy đều ngã lăn xuống đất, Thẩm Trường Trạch đã khống chế toàn bộ cục diện.

Ferbin Roddy nghiêng mắt nhìn Thẩm Trường Trạch thấp hơn hắn nửa cái đầu, chậm rãi giơ tay lên, “Cậu bé, dừng mạnh động.”

Ở câu lạc bộ đêm hắn cũng đã phát hiện Thẩm Trường Trạch luôn quan sát mình, tuy rằng Thẩm Trường Trạch không nhận ra chút nào, nhưng từ nhỏ hắn đã sống trong gia tộc xã hội đen, số lần hắn bị uy hiếp trong cuộc đời có thể còn lớn hơn số phụ nữ hắn chơi bởi cho đến tuổi này. Hắn có sự nhạy bén trời sinh, cho nên cho dù là đoán mò, hắn cũng sẽ không buông tha bất kì nhân tố nào khiến hắn không an tâm.

Khi hắn mang vệ sĩ rời đi, người của hắn xếp vào câu lạc bộ đêm nói cho hắn Thẩm Trường Trạch cũng đi theo hắn vào khách sạn, hắn có thể xác định người này quả thật là hướng về phía hắn mà đến. Trong câu lạc bộ đêm rất tối, hắn không thấy rõ Thẩm Trường Trạch, chỉ có thể nhận ra là một thằng nhóc người châu Á, cho tới bây giờ hắn mới nhìn kĩ, đây rõ ràng chỉ là một đứa nhỏ, tuổi tuyệt đối không quá 15, thậm chí có thể nhỏ hơn.

Hắn không thể tưởng tượng cái tốc độ kinh người vừa rồi, sự bình tĩnh, lực công kích và sự gan dạ sáng suốt lại đến từ một đứa trẻ vị thành niên. Các vệ sĩ của hắn đều là tinh anh trong tinh anh, không thể không chịu nổi một đòn như thế!

Sớm nghe nói người phương Đông rất thần bí, sâu không lường được, xem ra đây là sự thật. Roddy tận lực duy trì vẻ ngoài bình tĩnh, nếu người này không giết hắn, vậy chắc chắn không phải đến vì giết hắn, hy vọng yêu cầu của đứa trẻ này không đến mức hắn không thể thỏa mãn được.

Thẩm Trường Trạch vén mái tóc ngắn ánh mắt y ra sau tai, lộ ra dung mạo tinh xảo tuấn mỹ, y lạnh lùng nhìn đối phương, “Ta muốn tìm Lawrence Roddy.”

Ferbin thở dài một hơi, “Cậu bé, cậu tìm lầm người, tôi tên là Ferbin Roddy, Lawrence là em trai tôi.”

“Ta biết, ta muốn tìm hắn, hắn ở đâu?”

Ferbin lộ ra vẻ miệt thị, “Tôi không biết nó ở đâu, nhưng tôi có thể giúp cậu tìm xem.”

“Ta muốn nhìn thấy hắn.”

“Cậu tìm nó làm cái gì?”

“Hắn bắt ba của ta.”

Ferbin thản nhiên cười, hắn biết rõ rành rành cái ham mê của Lawrence, “Ba của cậu nhất định là một thanh niên mê người.”

Thẩm Trường Trạch dùng họng súng đỉnh cái trán của Roddy, trong mắt tản ra sát ý mãnh liệt, “Đừng nói vô nghĩa !”

Ferbin khoát tay áo, “Xin lỗi, tôi giúp cậu tìm Lawrence, tôi có thể gọi điện thoại ngay, chẳng qua tôi có một yêu cầu nho nhỏ.”

Thẩm Trường Trạch lạnh lùng nói: “Ông có tư cách gì đưa yêu cầu với ta?”

“Chỉ là tiện thể làm luôn mà thôi.” Ferbin lộ ra nụ cười âm trầm, “Hi vọng sau khi cậu nhìn thấy nó thì hãy làm cho nó đừng trở lại nữa.”

Thẩm Trường Trạch hí mắt, “Chuyện này ta có thể giúp ông, ta nhất định sẽ khiến hắn biến mất khỏi thế giới này.”

Ferbin dưới sự theo dõi sát sao của Thẩm Trường Trạch, lấy ra di động của mình, bấm một số điện thoại, “Lập tức tìm xem Lawrence đang ở đâu.”

Ferbin cúp điện thoại, cười nói, “Không bằng đi vào uống ly rượu với tôi, cậu có thể yên tâm, ít nhất tôi không phải kẻ địch của cậu.”

Thẩm Trường Trạch lắc lắc đầu, “Ta không có thời gian, ta muốn mau chóng đi đến chỗ hắn.”

Ferbin bắt đầu đi lắc đầu, “Cậu lấy súng chĩa vào gáy tôi như vậy làm tôi vô cùng không thoải mái.”

Thẩm Trường Trạch nhìn các vệ sĩ chậm rãi đứng lên khỏi mặt đất, “Bảo bọn họ tránh xa một chút.”

Được Ferbin ra hiệu, các vệ sĩ nâng người bị thương xuống lầu, tầng 21 lúc này chỉ còn lại có hai người, Thẩm Trường Trạch buông súng, “Đi thôi.”

Ferbin sửa sang lại quần áo một chút, tao nhã đi vào trong phòng.

Đi vào phòng, hắn rót cho mình một ly rượu, sau đó cầm điện thoại đặt trên quầy bar, “Tôi nên xưng hô với cậu như thế nào?”

“Thẩm.”

“Thẩm, người Trung Quốc?”

“Đúng.”

“Xin hỏi cậu bao nhiêu tuổi ?”

“Mười lăm.”

Ferbin phát ra một tiếng tán thưởng, “Người Trung Quốc thật thần kì, quả thực tôi không thể tin được cậu lớn lên như thế nào, trong nháy mắt có thể đánh bại sáu vệ sĩ của tôi. Cậu làm tôi cảm thấy mình thật không an toàn, lúc nào cũng có thể bị người như cậu giết.”

Thẩm Trường Trạch lạnh lùng nhìn hắn một cái, “Đáng tiếc em trai của ông lại không thức thời như ông.”

“Đương nhiên, nó là đồ ngu xuẩn.”

Lúc này, điện thoại vang lên, Thẩm Trường Trạch gắt gao nhìn chằm chằm điện thoại.

Ferbin ấn nút khuếch đại âm thanh điện thoại.

“Cậu Ferbin, cậu Lawrence ra nước ngoài.”

“Đi đâu vậy?”

“Cậu ấy đi ‘Cloud Top’.”

Ferbin không có chút nào ngoài ý muốn, “Với Narciss?”

“Vâng.”

“Tốt lắm, không có việc gì.”

Khi Thẩm Trường Trạch nghe được hai chữ ‘Cloud Top’, lông mày cả người đều dựng lên, nhớ tới nơi mà Thiện Minh đã hình dung cho y, y không chỉ càng thêm lo lắng cho an toàn của Thiện Minh.

Ferbin nói: “Lawrence đi Morocco, nơi đó có một.....”

“Sàn đấu dưới lòng đất.”

“Ồ, cậu đã biết rõ, vậy tôi đỡ phải giải thích. Ba cậu bị bắt đi, tôi nghĩ là đưa đến nơi này, ba cậu cũng lợi hại như cậu sao?”

Thẩm Trường Trạch nắm chặt súng trong tay, bộ mặt dữ tợn, “Hắn thường xuyên làm những chuyện này sao?”

“Nó? Không, nó không có năng lực này, là Narciss làm. Lawrence là một thằng bỏ đi, chỉ biết đánh bạc và chơi bời với cả đàn ông lẫn đàn bà. Khi nó cảm thấy đánh bạc bình thường đã không thỏa mãn được nó, Narciss theo dõi nó, dẫn nó đi Cloud Top, cho nó thể nghiệm loại đánh bạc kích thích với kiểu cận chiến thịt người này. Gần đây nghe nói thú nuôi trong tay Narciss luôn thua, làm nó tổn thất không ít tiền, cho nên hắn luôn tìm cách cướp đoạt các đấu sĩ lợi hại ở khắp nơi.....”

Thẩm Trường Trạch một thân sát khí, làm cho Ferbin gần như không dám nhìn y, y lạnh giọng nói: “Ta muốn đi Cloud Top, ông hi vọng Lawrence chết chứ? Vậy hỗ trợ đi.”

Ferbin nhíu mày, “Đương nhiên, tuy rằng Lawrence là đồ bỏ, nhưng sự tồn tại của nó với tôi mà nói là một sự uy hiếp lớn. Tôi chuẩn bị máy bay cho cậu, bây giờ xuất phát luôn, thế nào?”

Thẩm Trường Trạch đứng lên, đi nhanh ra ngoài, trong mắt phụt ra quang mang lạnh lẽo, “Rất hợp với ý ta.”

“Giết hắn ! Giết hắn ! Giết hắn !”

Tiếng gào cao vút vang lên phía sau Thiện Minh, dù không nhìn về mặt của những khán giả này cũng có thể đoán được trong mắt bọn họ đang bắn ra quang mang tham lam và khát máu.

Thiện Minh cử động thân thể, tay chân bị trói hai ngày nay có chút mỏi nhừ.

Từ lôi đài đối diện có một người đi lên, vóc dáng không khác hắn nhiều lắm, trên dưới một mét tám lăm, nhưng vô cùng cường tráng, so với Thiện Minh còn trắng hơn hai vòng, cơ thịt trên người hình dáng rõ ràng, nhìn qua đã cứng lại rắn chắc. Thiện Minh so với hắn, đơn bạc hơn không chỉ là một chút.

Thiện Minh nhìn ánh mắt người này đục ngầu, biết hắn chắc chắn thường xuyên dùng thuốc, tuy nhiên nhìn hắn còn không đến mức nước miếng giàn giụa, ánh mắt tan rã, hắn là dùng thuốc còn không chưa sâu, hi vọng mình vẫn có thể đối phó được.

Narciss và Roddy an vị bên cạnh đài, Roddy uống một ngụm Champagne, vẻ mặt sung sướng khi người gặp họa. Narciss thì cười hô một câu, “Anh Thiện, xin đừng dễ dàng chết, tôi rất coi trọng anh.”

Thiện Minh lạnh lùng nhìn hắn một cái, hắn chỉ vào Narciss, dùng khẩu hình nói, “Chúng – mày – nhất – định – sẽ – chết – trước – tao.”

Nụ cười trên mặt Narciss cứng lại.

Trọng tài nhảy lên lôi đài, dùng tiếng Pháp, tiếng Anh và tiếng Ả Rập lặp lại ba lần các quy tắc thông dụng của đấu quyền anh, chẳng qua chưa nói những vị trí nào không thể công kích.

Thiện Minh sớm biết quy củ nơi này, không thể sử dụng vũ khí, còn lại muốn đánh thế nào thì đánh, một bên bị đánh bại hoặc tử vong mới tính là kết thúc. Trên lý thuyết thì đấu hàng cũng có thể, nhưng phải được chủ của đối thủ đồng ý, mà bình thường thì người xem ở đây đều hi vọng nhìn thấy người thất bại bị

đánh chết tươi, trừ phi chủ của người thất bại dùng số tiền lớn đổi mạng người với chủ của đối phương, nếu không một khi đã lên lôi đài này, thua đồng nghĩa với cái chết.

Trọng tài bắt đầu giới thiệu hai nhân vật chính lên lôi đài trận này.

“Hai vị hiện đang đứng trên lôi đài đều là đấu thủ mới, vị này là ‘Trâu rừng’ đã thắng sáu trận và chỉ mới thua một trận, vị này là tuyển thủ lần đầu tiên bước lên ‘The Cloud’, chúng ta gọi anh là –‘Người đẹp!’”

Thiện Minh thật muốn đập ngay cho người chủ trì này một đập, cái tên ghê tởm như vậy chắc chắn là do Roddy đặt cho hắn.

Người xem bột phát tiếng hoan hô cao vút, bọn họ khẩn cấp muốn xem “Trâu rừng” hành hạ “Người đẹp” đến chết như thế nào.

Trọng tài lại nhiều lời vài câu, nhuộm đậm sự tanh máu và kích thích cho trận này, sau đó nhảy xuống lôi đài.

Lôi đài ở Cloud Top có cái tên rất êm tai đầy ý thơ, gọi là “The Cloud”, có lẽ bởi vì nơi này đã rất gần kề cái chết. Tóm lại, sau khi trận đấu bắt đầu, trọng tài sẽ không đứng trên lôi đài nữa, miễn bị dính đòn.

Một tiếng chuông vang, trận đấu bắt đầu !

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

Trâu rừng lộ ra một nụ cười hung ác với Thiện Minh, đi từng bước một về phía hắn.

Thiện Minh băng lãnh nhìn tên kia, nhìn tư thế sơ hở toàn thân của hắn và khinh thường trong mắt hắn. Thiện Minh nghĩ, nếu người này mà không dùng thuốc thì căn bản không xứng so chiêu với hắn, nhưng có điều, trải qua mười bốn năm mở rộng và tiến bộ, hiện tại loại thuốc này đã lợi hại đến trình độ nào rồi, đây mới điều hắn để ý nhất.

Khi Trâu rừng cách hắn chỉ khoảng hơn mười cm, đột nhiên giơ nắm tay lên định nện hắn.

Tốc độ rất nhanh !

Thiện Minh cúi thấp người tránh một đòn này, dưới chân dùng sức một chút, vọt mạnh vào người Trâu rừng, khuỷu tay cứng rắn tìm đúng cơ hoành của Trâu rừng, hung hăng nện vào.

Trâu rừng phản ứng cũng nhanh, nắm tay hươu trượt lập tức thu trở về, định đập xuống lưng Thiện Minh. Thiện Minh biết không trốn được, chỉ có thể tận lực thả lỏng thân thể đỡ lấy cú đánh này. Hắn cảm thấy lần này giống như có một cái búa hung hăng đập vào xương sống hắn, đau đến mức run cả người, gần như thân thể lập tức đã tê rần.

Thiện Minh nửa quỳ trên mặt đất, trước mắt có chút hoa mắt, tay chân run rẩy, cơn tê liệt kia vẫn chưa biến mất, hắn không đứng dậy nổi. Sức thẳng khôn này mạnh thật.

Cũng may Trâu rừng kia cũng lập tức không dễ chịu, cơ hoành trúng một cú nặng làm hắn nôn ngay trên sàn, trong ánh mắt lập tức tràn ngập tơ máu, bởi vì hắn không thể hô hấp thông thuận.

Thiện Minh khôi phục thể lực trước, hắn chống đỡ một tay một chân làm điểm tựa, bay lên hung hăng đá một cú vào huyệt Thái Dương của Trâu rừng, đá Trâu rừng có trọng lượng gần hai trăm cân ra ngoài !

Trên khán đài, những người cược cho Thiện Minh tuôn ra những trận hoan hô kịch liệt, bọn họ vốn chờ mong được nhìn thấy “Người đẹp” bị cầm thú tra tấn, cũng không ngờ “Người đẹp” lại lợi hại như thế, động tác linh hoạt đến khó tin. Ở trong mắt bọn họ, rất nhiều mức độ xoay tứ chi là con người khó lòng đạt được, nhưng người phương Đông này lại làm được, hơn nữa chỉ một cú đã đánh cho Trâu rừng quỳ xuống đất không dậy nổi.

Mà hầu hết những người cược cho Trâu rừng bắt đầu tuôn ra mắng mỏ điên cuồng, thúc giục Trâu rừng nhanh chóng đứng lên.

Thiện Minh sao lại có thể cho hắn đứng lên .

Hắn cử động tay chân, xác nhận sự đau đớn này sẽ không ảnh hưởng đến hành động của mình, vì thế lại tiến lên đá một cú, đá vào vết hằn của Trâu rừng vừa mới đứng lên.

Đối lập với phản ứng kịch liệt của khán giả, Roddy quả thực là bị sự tàn nhẫn của Thiện Minh làm cho sợ tới mức ngất người.

Thiện Minh này chỉ vài chiêu đã lấy mạng người, thật giống như hắn căn bản không phải đến đấu vật, mà là tới giết người!

Mặc dù ở “The cloud”, đến cuối cùng đối thủ có tỉ lệ tử vong cực cao, nhưng là vì hòa theo khẩu vị của những người xem biến thái này, có vài người sẽ cố ý kéo dài thời gian tra tấn đối thủ. Cực kì ít có người giống như Thiện Minh, ôm mục đích giết chết đối phương đi lên, chiêu nào cũng là sát chiêu.

Trông mất Trâu rừng gần như lòi ra, hắn nắm lấy vết hằn, liều mạng muốn hô hấp, nhưng không khí hắn có thể hít vào ***g ngực cũng rất thưa thớt, lúc này đừng nói đứng lên tiếp tục đánh, chỉ cần Thiện Minh lại thêm một cú, hắn liền triệt để tàn phế.

Ánh mắt băng hàn của Thiện Minh đảo qua Trâu rừng, đảo qua khán đài, cuối cùng dừng trên người Narciss.

Narciss cũng nhìn đến trọn mắt há hốc mồm, cho đến khi ánh mắt có thể giết người của Thiện Minh tập trung vào hắn, hắn khẩn trương nuốt một ngụm nước miếng, nhìn vệ sĩ gờ súng máy bên người hắn, tìm về một ít cảm giác an toàn.

Hắn chỉ vào Trâu rừng trên đài, sau đó làm động tác cắt cổ động tác.

Thiện Minh vốn đối với việc giết người này hay không vẫn mang thái độ không sao cả, tiêm thuốc rồi vẫn yếu như thế, căn bản không có giá trị để hắn giết, nhưng mà Narciss lại bảo hắn xử lý đối phương, hắn dựa vào cái gì phải nghe Narciss chỉ huy?

Thiện Minh hừ lạnh một tiếng, đi qua đá Trâu rừng khỏi lối đi, đá đến bên chân chủ của hắn, sau đó chính mình cũng nhảy xuống khỏi lối đi, ngồi vào ghế dựa đã chuẩn bị cho mình.

Một trận đấu kết thúc trong vòng không đến năm phút đồng hồ, hầu hết mọi người còn đang chìm trong khiếp sợ mà không có phản ứng. Sau khi những người cược cho Thiện Minh bộc phát ra tiếng hoan hô điên cuồng, không khí của sàn đấu mới được nung đến nhiệt độ cao nhất.

Rất nhiều người đặt cược muốn tìm chính là kích thích do kết quả bất ngờ như thế này. Cược cho một người không được coi trọng, thắng được tiền cược gấp mấy chục lần thậm chí gấp trăm lần, lập tức toàn bộ khán đài đều vang lên tiếng hò reo. Còn có cái gì so với điều này càng kích thích hơn, càng khiến người hưng phấn hơn sao !

Người xem bắt đầu lớn tiếng hô “Người đẹp! Người đẹp!”

Thiện Minh chán ghét sâu sắc cái xưng hô này, đáng tiếc hắn không bịt được nhiều cái miệng như vậy.

Hai màn hình lớn treo trên trần sàn đấu bắt đầu phát lại những sát chiêu lưu loát vừa rồi của Thiện Minh. Người chủ trì dùng ngôn ngữ cực kì kích động thổi phồng Thiện Minh, cùng với lợi nhuận lớn do kết quả lần này mang lại.

Narciss cười đến xuân phong đắc ý, tao nhã nâng chén hướng tới chủ của đối thủ, Thiện Minh giúp hắn hòa một ván, lấy lại chút mặt mũi cho hắn.

Thầy thuốc kiểm tra vết thương và trị liệu cho Thiện Minh, người mát xa giúp Thiện Minh thả lỏng cơ bắp toàn thân. Thiện Minh cảm thấy thoải mái, đơn giản nhắm mắt lại hưởng thụ trong chốc lát.

“Anh Thiện.”

Thiện Minh mở một con mắt, cái mặt to đeo nụ cười giả nhân giả nghĩa của Narciss xuất hiện trước mắt hắn.

“Anh thật tuyệt vời, so với trong tưởng tượng của tôi còn cừ hơn, rất cừ.” Narciss hưng phấn nói.

Thiện Minh lạnh nhạt nói: “Muốn nói cái gì thì nói đi.”

“Anh biết trong trận này tôi lãi bao nhiêu không?” Narciss thần bí cười, “Tám trăm sáu mươi vạn đôla Mỹ.”

Thiện Minh nghĩ rằng, đúng là con mẹ nó kiếm tiền, hẳn đánh một trận mà vượt qua cả nửa cái nhiệm vụ của Du Chuẩn rồi.

Narciss giải thích: “Kỳ thật cũng không phải trận nào cũng kiếm được tiền như vậy, mấu chốt là lần này 92% người đều đặt tiền cho Trâu rừng, anh nghĩ xem 8% còn lại đặt cho anh đã kiếm được bao nhiêu tiền. Lúc này đây, tiền thưởng tám trăm sáu mươi vạn, toàn bộ đều là của anh.”

Thiện Minh châm chọc nói: “Buôn bán kiểu này kiếm tiền nhỉ.”

Narciss nói: “Đương nhiên, tôi không lừa anh, có lời hơn việc các anh làm nhiệm vụ nhiều, hơn nữa anh sẽ có những fan hâm mộ trung thành. Về sau nếu anh thắng trận đấu, tiền thưởng có được chúng ta chia đôi, cho dù anh thua thì tôi cũng sẽ không bắt anh bồi thường tổn thất cho tôi, chỉ cần anh chịu hợp tác.”

Thiện Minh cười nhạt một tiếng, “Bởi vì ta thua, ta sẽ chết, chẳng lẽ ông muốn người chết bồi thường sao?”

Nụ cười trên mặt Narciss không thay đổi, “Nếu tôi cảm thấy anh sống sẽ có giá trị, tôi sẽ để anh sống sót, cho tôi xem tiềm lực vô cùng của anh đi, ‘Người đẹp’ của tôi.”

Trong mắt Thiện Minh lộ ra hàn ý, hẳn nắm chặt nắm tay, giết Narciss bằng bàn tay mình là động lực lớn nhất hiện tại của hắn.

Hắn cũng không có nhiều thời gian nghỉ ngơi, Narciss thấy hắn bị thương không nặng, ngay trong đêm đó đã sắp xếp trận thứ hai cho hắn.

Buổi chiều hắn đã được tuyên truyền đầy đủ, đến trận thứ hai người xem rõ ràng nhiều hơn trận trước không ít.

Sau khi đăng kí kết thúc, Narciss nói cho hắn, số tiền cược trận này đã gần một trăm triệu.

Thiện Minh cảm giác được máu trong thân thể mình đang dần sôi trào lên.

Tuy rằng đứng ở “The Cloud” không phải ý định ban đầu của hắn, nhưng mọi nguyên tố đấu tranh trong thân thể hắn đều bị sàn đấu tàn khốc hắc ám này khơi lên. Cho dù ở trên chiến trường nào, khát vọng thắng lợi, khát vọng chinh phục đối thủ của hắn cũng sẽ không thay đổi. Thiện Minh nói với Narciss, “Tiền của ta đâu?”

Narciss ngưng một giây, “Cái gì?”

“Tám trăm vạn, đặt toàn bộ cho ta.”

Narciss sững sờ, sau đó cười to nói: “Anh đúng là dũng sĩ chân chính, cũng là con bạc lớn mật.”

Thiện Minh nhìn bên kia lời đài, đối thủ cao gần hai mét, tai to mặt lớn, cơ bắp cuộn cuộn, chậm rãi nắm chặt nắm tay, các đốt ngón tay rung lên răng rắc.

Hắn quả thật là một con bạc lớn mật, hắn đặt cược, là mạng.

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

“Thưa các quý ông quý bà, lại một trận đấu của ngôi sao làm người ta chú ý sắp bắt đầu. Lúc này đây, trên đài thắng thế, Kenya “Xe tăng” với thành tích trước mắt là 8 thắng 0 thua, đấu với ‘Người đẹp’, đến từ Trung Quốc Đông Phương, ngôi sao mới ở trận đấu vòng thứ nhất đã đánh bại ‘Trâu rừng’. Rốt cuộc là “Xe tăng” với tốc độ và sức mạnh đều kinh người có thể thắng được tiền thưởng dày cộp lần này, hay là “Người đẹp” với kĩ thuật cận chiến phong phú, thậm chí có được công phu thần bí nào đó của Trung Quốc, từng chiêu đều muốn mạng người sẽ tiếp tục bùng nổ để giành lấy sự chú ý và thắng lợi trở về, chúng ta hãy cùng đợi xem!”

Người chủ trì kích động trào dâng, đẩy không khí trên sân lên cao tới cực điểm, bọn họ điên cuồng mà gào to biệt hiệu mà mình đã đặt cược, ý đồ dùng âm lượng để đàn áp đối thủ.

Thiện Minh đứng trên lôi đài, cử động tay chân, dẫu một trận cũng không mang đến thương tổn quá lớn, hơn nữa sau khi được nhân viên mát xa điều trị, bây giờ đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Tuy nhiên tên da đen cao to trước mắt này có vẻ khó đối phó hơn ‘Trâu rừng’, cơ bắp của hắn phân bố không chỉ bành trướng như ‘Trâu rừng’, ‘Xe tăng’ này nhìn qua rất có sức bật. Hơn nữa khi nhìn hắn cử động vài cái, độ mềm dẻo của eo lưng rất cao, góc độ ra quyền, tốc độ và cường độ thu quyền đều rất chuyên nghiệp mà có chừng mực, Thiện Minh gần như có thể kết luận hắn xuất thân là vận động viên quyền anh.

Nhược điểm lớn nhất của vận động viên quyền anh, không hề nghi ngờ, là thân dưới. Bởi vì hàng năm huấn luyện nên thân dưới chỉ có tác dụng di chuyển linh hoạt, không thể dùng để tấn công, cũng khuyết thiếu huấn luyện phòng thủ thân dưới. Chỉ cần có thể tránh để tay quyền anh đến gần người, đồng thời tấn công thân dưới thì có thể phá hoại khả năng di chuyển của hắn, cuối cùng đánh bại hắn.

Thiện Minh vốn định hi sinh hai đòn để đến gần thử đối thủ, sau khi chắc chắn thì hắn sẽ suy nghĩ tiếp, sau đó xác định phương hướng tấn công. Tuy nhiên ý tưởng này của hắn biến mất rất nhanh, bởi vì hắn nhìn thấy đối thủ đeo một đôi găng tay quyền anh lên đài, điều này cũng ít nhiều chứng minh tên kia quả thật là tay quyền anh, bây giờ vẫn còn thói quen khi lên đài.

Găng tay quyền anh không thuộc về vũ khí cho nên có thể mang theo.

Narciss đột nhiên gọi hắn từ phía sau, Thiện Minh quay lại, Narciss nói: “Anh phải cẩn thận găng tay của hắn.”

Thiện Minh nhíu mày, nhớ ra đây là một sàn đấu hắc ám đến thuốc kích thích cũng được ngầm đồng ý, thủ đoạn bỉ ổi như thế này quả thật cũng không là cái gì.

Xe tăng đập đập hai nắm tay, rít gào một tiếng, trận đấu chính thức bắt đầu.

Trong đôi mắt đục ngầu của Xe tăng toát ra quang mang khát máu, hắn nhìn như cười rất thoải mái, bước chân di chuyển lại vô cùng nhanh, vài bước đã đến trước mặt Thiện Minh. Ý đồ của hắn là dồn Thiện Minh đến góc, Thiện Minh đương nhiên sẽ không cho hắn cơ hội như vậy, nhanh chóng di chuyển qua một phía khác của lôi đài, vẫn duy trì một khoảng cách với hắn. Thiện Minh vừa di chuyển, vừa quan sát sơ hở của Xe tăng.

Thiện Minh né tránh vài lần, tiêu diệt dần tính nhẫn nại của Xe tăng.

Một vận động viên quyền anh có tố chất tâm lý cao không nên để loại này kỹ xảo vặt vãnh này nhiễu loạn tâm thần, nhưng dưới tác dụng của thuốc, cả người hắn đều cực độ khát vọng chiến đấu, lại càng phần nộ trước hành vi chạy trốn của địch thủ. Hắn bắt đầu tăng tốc độ di chuyển, trong nháy mắt đã tới trước mặt Thiện Minh.

Thiện Minh làm ra tư thế còn muốn né tránh, nhưng giây tiếp theo, hắn nhảy từ mặt đất đánh lên, một cú đá bay tới mặt Xe tăng, hai tay xe tăng giao nắm chấn xuống phía dưới. Thiện Minh chỉ cảm thấy cổ chân đau nhức một trận, hắn ngã xuống đất, chịu đựng đau đớn ngoài ý muốn, một cái chân khác đã sớm chuẩn bị tốt, lập tức đánh tới mắt cá chân của Xe tăng, Xe tăng tru lên một tiếng bị hắn đánh ngã xuống đất.

Thiện Minh che cổ chân lùi ra sau vài bước, mồ hôi lạnh đổ đầy mặt, bên trong bao tay kia có kim loại, nếu không sẽ không cứng rắn như vậy, lửa giận trong lòng hắn nháy mắt vô cùng tràn đầy. Cơn đau nhức vừa rồi làm Thiện Minh đặt chân mất cường độ, vốn tính toán cho dù không bẻ gãy được mắt cá chân hắn thì ít nhất cũng làm hắn không thể hành động nhưng đều không có công hiệu, bây giờ bị ảnh hưởng hành động ngược lại chính là mình.

Hai người quỳ hồi lâu trên mặt đất, nhìn chăm chăm lẫn nhau, sau đó mới chậm rãi đứng lên.

Tiếng hò hét xung quanh không ngừng vọt vào tai hai người, khơi dậy bạo ngược trong cơ thể họ đến cực hạn.

Xe tăng dường như đã bị chọc giận, táo bạo rống to, thật giống như trong cơ thể có con quái vật nào đó đang kêu gào muốn đi ra. Hắn rống giận vọt tới, bức Thiện Minh đến bên cạnh lôi đài, tung quyền đánh

tới mặt Thiện Minh.

Thiện Minh nâng cánh tay che trước mặt, bị trúng hai quyền cứng rắn, khí lực này thật sự rất kinh người, Thiện Minh cảm giác cánh tay của mình đau giống như bị chặt đứt. Ngay khi Xe tăng muốn đánh ra quyền thứ ba, cuối cùng Thiện Minh cũng tìm được khe hở vọt đến một bên, nâng một chân lên đá vào eo hắn. Xe tăng phản ứng rất nhanh, sức mạnh của một cú đá này bị hắn chặn đi một nửa, nhưng vẫn đá trúng. Xe tăng bị đá lui về phía sau vài bước, hắn còn chưa đứng vững, Thiện Minh đã vọt lên vài bước, nhảy dựng lên lập tức dẫm lên cánh tay Xe tăng vươn đến để chặn, từ cánh tay hắn nhảy lên, một chân khác hung hăng đá vào cằm Xe tăng, đá Xe tăng bay ra ngoài.

Toàn trường ồ lên !

Động tác mà chỉ xuất hiện mơ hồ trong phim chương Trung Quốc, không ngờ bọn họ lại được tận mắt chứng kiến. Tuy rằng chiêu mượn lực kia cực kì nhẹ, nhưng cú đá vào cằm Xe tăng kia thì tuyệt đối rất nặng, Xe tăng nằm trên mặt đất quay cuồng, không đứng lên nổi.

Thiện Minh xông lên hung hăng đạp một cú, dẫm nát chỗ mắt cá chân vừa rồi xe tăng bị hắn đá trúng, dùng sức nghiền một cái. Xe tăng thống khổ tru lên, mắt cá chân bị Thiện Minh cứng rắn nghiền nát.

Thiện Minh còn muốn phế đi cái chân còn lại của hắn, Xe tăng đột nhiên lập tức ngồi dậy, biểu tình dữ tợn, ánh mắt điên cuồng, hắn ôm một chân Thiện Minh, quật ngã Thiện Minh, sau đó cười trên lưng Thiện Minh.

Khi Thiện Minh ngã xuống đất, nghĩ rằng phiên toái rồi.

Xe tăng dùng lực mạnh đặt hắn trên mặt đất, một quyền cực mạnh đánh tới huyệt Thái Dương của Thiện Minh.

Thiện Minh muốn tránh cũng không thể tránh, theo bản năng lấy cánh tay đỡ lấy. Một quyền này dùng hết toàn lực, làm cho cánh tay Thiện Minh đập mạnh lên đầu, đầu tiên Thiện Minh cảm giác được cánh tay đau nhức một trận, sau đó đầu óc bị va chạm mãnh liệt, cảnh tượng trước mắt như trời sao.

Hắn lắc mạnh đầu, hình ảnh của Xe tăng biến thành bốn năm cái bóng chồng lên nhau, hắn theo bản năng nâng lên cánh tay còn lại bảo vệ mặt, quả nhiên một quyền khác đã đuổi tới, đánh hắn đến không kịp trở tay.

Xe tăng giống như phát điên mà tấn công liên tục tới đầu Thiện Minh, Thiện Minh gồng cơ bắp đổ máu của cánh tay lên gắt gao bảo vệ đầu, hắn biết này bên trong găng tay của gã quyền anh điên cuồng này có kim loại, nếu trúng vào đầu thì chỉ có xong đời!

Thiện Minh cảm giác được đầu óc hơi khôi phục một tia thanh minh, hắn vận động sức lực toàn thân, trên lưng dùng lực, nâng một chân lên hung hăng đá vào gáy của Xe tăng.

Lần này dùng hết toàn lực, động tác của Xe tăng bị kiềm hãm, thân thể khổng lồ giống như bị nghiêng sang một bên.

Thiện Minh đẩy Xe tăng ra đứng lên, kỳ thật cũng không phải hắn đẩy Xe tăng ra, hai tay của hắn đã gần như không còn tri giác, là Xe tăng tự mình ngã xuống.

Thiện Minh biết cú đá kia của mình đã trúng vào trung khu thần kinh ở gáy của Xe tăng. Sau khi được Lâm Cường dạy dỗ, hắn cực kì hiểu biết về thần kinh của cơ thể và hướng đi của kinh mạch cùng với vị trí huyệt đạo, biết đánh nơi nào có thể làm đối thủ mất đi sức chiến đấu. Thứ hắn học được ở Lâm Cường không phải đánh nhau như thế nào, là giết người như thế nào.

Xe tăng nằm trên mặt đất run rẩy, mí mắt giật giật, miệng sùi bọt mép.

Hai tay Thiện Minh run lên, hắn có thể cảm giác được xương cốt không gãy nhưng chỉ sợ đã bị rạn. Nếu không phải hắn cường hóa thể năng trong nhiều năm, người bình thường thừa nhận mấy cú liên tục thậm chí trong găng tay còn có khối thép kia của Xe tăng thì xương cánh tay đã sớm gãy, sao có thể chịu được bốn năm cú.

Cánh tay trái có vẻ rất nghiêm trọng, cánh tay phải nhẹ hơn một chút, đánh tới cuối cùng tất nhiên có chút kiệt sức, hần cảm nhận một chút, tay phải còn có thể hơi hơi nghe lời.

Chung quanh là tiếng quát tháo đầy trời, nhưng Thiện Minh gần như không nghe thấy. Hần đi từng bước một đến trước mặt Xe tăng, ngồi xuống, nhẹ nhàng túm lấy găng tay quyền anh bên phải của Xe tăng, đeo vào tay mình, sau đó lắc lắc cánh tay, giờ nắm tay lên.

Narciss đột nhiên chạy tới trước mặt hần, lớn tiếng nói: “Thiện, đối phương trả tiền chuộc, trước không cần.....”

Thiện Minh nhìn hần, cười lạnh một cái, nắm tay hung hăng nện xuống, chính giữa huyết Thái Dương của Xe tăng, toàn bộ khán đài vang lên tiếng hít vào kinh sợ. Hần đánh liên tục ba cú, đánh cho đầu của Xe tăng lồm xồm xuống một khối, cuối cùng Xe tăng run rẩy tắt thở.

Thiện Minh ném găng tay đi, lắc lắc ngón tay sưng đỏ, sau đó dựng thẳng ngón giữa hướng tới chủ của Xe tăng, nhìn sắc mặt đối phương xanh mét, tâm tình của hần rất cuộc cũng dễ chịu một ít.

Hần lao đảo đi xuống lôi đài, chân vừa chạm đất liền lập tức bị người giữ lấy, hai nhân viên y tế chạy tới xử lý cánh tay bị thương cho hần.

Xung quanh rất ồn, nhưng hần không nghe lọt cái gì, cánh tay rất đau, thần kinh hần lại bị đau đớn chiếm cứ.

Rất nhanh thầy thuốc liền tiêm cho hần morphine, hần dần dần không cảm thấy đau đớn, thần trí mới chậm rãi tìm trở lại đầu óc.

Narciss xuất hiện trước mặt hần, vẻ mặt kích động, “Anh Thiện, anh thật sự là một kỳ tích, nếu vừa rồi anh không giết hần thì tốt rồi, chủ của Xe tăng đồng ý trả ba trăm vạn tiền chuộc để giữ mạng cho hần. Tuy nhiên chuyện này không quan trọng, lần này chúng ta thắng tới sáu trăm nghìn năm trăm vạn đôla Mỹ!” Narciss không kiềm chế được sự hưng phấn của mình, “Tôi sẽ tuân thủ hứa hẹn, chúng ta chia đều, Thiện, anh rất tuyệt vời, lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy anh lúc đánh bạc, tôi đã biết anh là chiến sĩ trời sinh!”

Thiện Minh băng lãnh nhìn hần một cái, không có bất cứ trả lời nào.

Hần giết Xe tăng, không phải vì để hả giận, chỉ là muốn cho Xe tăng được giải thoát.

Một cú đá kia của hần chỉ có người trong nghề mới nhận ra được, sau này Xe tăng không có khả năng tiếp tục đánh nữa. Nếu hần sống, nửa đời sau đều phải vượt qua trên giường. Lúc đó hần cũng không phải đột nhiên có thứ cảm xúc vô dụng là đồng tình với địch thủ như vậy. Hần chỉ cảm thấy, sống thì tiện như chó giống như Xe tăng, dựa vào thủ đoạn lừa dối và tiêm thuốc kích thích mà giành thắng được thắng lợi là đã hoàn toàn từ bỏ tôn nghiêm của vận động viên quyền anh, thậm chí là tôn nghiêm của con người. Hần không có bất cứ ý nghĩa gì để sống, chết là tốt nhất.

Hần đã thấy quá nhiều cái chết, quá nhiều tàn nhẫn, đã rất ít có cái gì có thể xúc động đến trái tim cứng rắn của hần. Nhưng sàן đấu này đã từng cho hần quá nhiều hồi ức, làm hần trở nên khác thường, khiến hần luôn sẽ lâm vào cảm xúc, không thể bình tĩnh đối đãi với hết thấy những thứ ở nơi này.

Mười bốn năm trước là một năm tăm tối nhất trong nhân sinh của hần.

Hần mất đi những chiến hữu đã nhìn hần lớn lên từ nhỏ, mất đi cha nuôi Lâm Cường người đã cho hần cuộc sống mới, hần gần như mất đi toàn bộ Du Chuẩn. Cộng thêm việc hần, Al, Houshar chịu đựng nước mắt và đau xót, có chút mù quáng mà ôm suy nghĩ tái lập Du Chuẩn đi vào nơi này, Al lại suýt nữa chết trong này, làm hần trải qua sự tra tấn tâm lý lớn hơn nữa. Thời điểm đó hần còn chưa đủ kiên cường, những bóng ma tạo thành khi hần không đủ kiên cường có thể đi theo hần cả đời.

Hần nhìn những chiến sĩ đang đánh mất chính mình ở nơi này, khiến cho hần nghĩ đến Al lúc ấy bị buộc đến tuyệt cảnh. Có lẽ trước đó bọn họ đều có vinh quang và tôn nghiêm của chính mình, nhưng ở nơi đục ngầu này lại từng bước trở thành nô lệ của thuốc kích thích. So với sự sống sót đáng xấu hổ như vậy, chết trận là kết cục tốt nhất của bọn họ.

Thiện Minh càng lúc càng oán hận nơi này, oán hận những kẻ kinh doanh ở nơi này, những vị chủ nhân và con bạc, bọn họ đều là những kẻ suýt nữa giết chết Al, cũng là tội nhân bóp chết tôn nghiêm của chiến sĩ.

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

Thẩm Trường Trạch nhìn bầu trời đêm âm trầm ngoài cửa sổ, mặc dù ở mặt ngoài thoạt nhìn y rất bình tĩnh, trong lòng lại từng giây từng phút đều bị nôn nóng và sợ hãi quấy nhiễu.

Y và ba đã tách ra hơn hai ngày, lúc này y đang bay trên bầu trời Tây Ban Nha trong sự dày vò, mà ba ở nơi nào? Đang làm cái gì?

Hắn sẽ không muốn bị này những cảm thú đã được tiêm thuốc kia đánh bại, Roddy sẽ làm gì với hắn, rốt cuộc đến bây giờ hắn đã trải qua cái gì?

Đầu óc đứa nhỏ đều tràn ngập các loại hình ảnh y không thể thừa nhận, tâm y đã loạn thành một mớ. Y hận đôi cánh kia của mình không thể đưa y đến bên cạnh ba trong nháy mắt, trên thế giới này không có gì quan trọng hơn sự an toàn của ba, y gần như gấp đến điên rồi.

Lần thứ bảy y hỏi điều khiển viên, “Còn bao lâu mới đến?”

Điều khiển viên bất đắc dĩ nói, “Chúng tôi luôn luôn cố gắng điều chỉnh đường bay, nhưng sớm nhất cũng phải hừng đông mới có thể đến nơi. Sau khi đến Morocco, máy bay của chúng ta không thể lập tức hạ cánh xuống phụ cận Cloud Top, bởi vì máy bay này không được cho phép hạ cánh ở địa phương, nơi đó là biên cảnh của Tây Sahara. Quan hệ giữa chính phủ Morocco và phái độc lập vô cùng căng thẳng, gần như mỗi ngày đều có xung đột vũ trang, máy bay cũng không phải muốn hạ cánh là có thể hạ cánh. Chúng ta phải hạ cánh ở Casablanca trước, chịu kiểm tra, để ‘Cloud Top’ gửi một bức thư mời, sau khi được cho phép thì mới có thể một lần nữa cất cánh.” Lần thứ ba điều khiển viên giải thích với Thẩm Trường Trạch, hắn cảm thấy nếu mình không nhắc lại điều này vài lần, thiếu niên táo bạo này sẽ bóp chết hắn mất.

Thẩm Trường Trạch siết chặt tay áo, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nhanh nữa lên!!”

Đứa nhỏ chôn mặt vào trong tay, trong lòng không ngừng cầu nguyện, ba, xin ba nhất định phải chờ con.....

Thiện Minh được nghỉ ngơi cả một đêm.

Xương cánh tay của hắn tuy rằng không bị tổn thương, nhưng hai cánh tay đều sưng to gấp đôi, hơn nữa những chỗ bị khối thép trong găng tay quyền anh trực tiếp đánh trúng thì xanh tím từng mảng lớn. Bác sĩ xử lý tốt những chỗ da thịt bị chảy máu, hơi giảm sưng một chút, nhưng đau đớn cũng không giảm đi bao nhiêu.

Hắn vừa ngủ liền ngủ thẳng đến giữa trưa, sau khi rời giường, trên tủ đầu giường đã bày sẵn bữa sáng. Hắn ngồi ở mép giường, cử động cánh tay một cái, ngón tay đều có thể động đậy. Cánh tay rất đau, nhưng bởi vì không thương tổn đến các đốt ngón tay nên vẫn cử động tự nhiên, không biết là bác sĩ dùng thuốc tốt hay là thân thể hắn tốt, cánh tay không phế đi làm hắn cảm thấy thực vui mừng.

Hắn định dùng hai ngón tay cầm thìa, nhưng chỉ một động tác thật nhỏ như vậy đã tác động đến cơ thịt cánh tay hắn, đau đến tái mặt. Hắn không chịu thua mà cứ cầm thìa, xúc một thìa súp dinh dưỡng đổ vào miệng, sau khi ăn xong một thìa, toàn thân hắn đều là mồ hôi.

Thật con mẹ nó đau mà, hắn là tìm bọn họ lấy chút thuốc giảm đau.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Narciss mang theo hai vệ sĩ cầm súng và một nữ người hầu đi đến, cười tủm tỉm nói, “Để cô ấy xúc cho anh đi.”

Thiện Minh đối với việc phòng này bị theo dõi cũng không cảm thấy kỳ quái, hắn lạnh lùng quét qua tên kia liếc mắt một cái, “Không cần.” Hắn lại lần nữa nằm trở về giường, căn bản không muốn nhìn Narciss.

Narciss cười nói: “Cánh tay anh đã đỡ chút nào chưa, bác sĩ nói cũng không tổn thương đến xương cốt, đừng lo lắng.”

Thiện Minh nói: “Muốn gì nói mau.”

Narciss vẫn tiếp tục duy trì nụ cười dối trá của hắn, “Cánh tay của anh vẫn còn một chút vấn đề, chẳng qua..... quán quân đấu vật thắng trước đưa ra khiêu chiến với anh, một ăn một trăm.” Narciss nhấn mạnh vào chữ một trăm này, trong giọng nói có tham lam và hưng phấn khó nén.

Thiện Minh ngồi dậy, híp mắt nhìn Narciss, hắn giơ hai cánh tay của mình lên, “Ông cảm thấy như ta mà vẫn có thể lên sàn?” Hắn vốn tính toán thừa dịp bị thương mà tĩnh dưỡng vài ngày, khôi phục thể lực, quan sát địa hình, kiểm thời cơ chạy trốn, không ngờ Narciss lại phát rồ như vậy. Bộ dạng này của hắn đến thi cũng không nhắc lên được, vậy mà còn bảo hắn thượng đài đấu với quán quân, muốn cho hắn chết vì sao không trực tiếp bắn hắn luôn.

Narciss cũng làm ra hành động bóp cổ tay, “Anh bị thương sự tôi cũng rất khó xử, nhưng đây là cơ hội ngàn năm có một, một ăn một trăm, anh có thể tưởng tượng sao, nếu chúng ta đặt đến một nghìn vạn, bọn họ thua sẽ phải trả cho chúng ta mười triệu! Có lẽ ngay lúc này đây, có thể làm đồ khôn Carfal kia phải táng gia bại sản.” Narciss có chút kích động nói, nhìn vẻ mặt và giọng điệu của hắn đã biết hắn hận đối thủ cạnh tranh lớn nhất Carfal này đến thấu xương.

Ánh mắt sắc bén của Thiện Minh gắt gao nhìn chằm chằm mắt Narciss, “Ta, bây giờ, không được.” Hắn giơ cánh tay quần từng vòng băng vải của mình lên.

Narciss cười nói: “Anh như thế này đương nhiên không được, nhưng chỉ cần cho anh một chút thuốc giảm đau, vết thương nhỏ như vậy anh vẫn có thể vượt qua .”

Thiện Minh biết thuốc giảm đau mà Narciss nói chắc chắn khác với loại hắn muốn. Narciss chỉ chính là thuốc kích thích mà những người đó dùng.

Thiện Minh kiên quyết nói, “Ta không muốn dùng, nếu ông dám cho ta dùng, ta liền thua hết các trận đấu, cho ông đến vốn gốc cũng không thu về được.”

Sắc mặt Narciss đột nhiên biến đổi, dữ tợn nói, “Vậy ta sẽ giết anh!”

Thiện Minh hung ác nói: “Ông cho là cái chết có thể uy hiếp ta sao, vậy thì ông cứ việc thử xem!”

Narciss hung hăng thở hổn hển vài hơi mới bình ổn lửa giận, hắn đổi sang dùng ngữ điệu thương lượng nói, “Tóm lại, trận đấu này anh phải lên đài, ta không thể từ chối sự khiêu chiến của Carfal, như vậy ta sẽ mất hết mặt mũi. Carfal cũng không chỉ định anh phải xuất chiến, nhưng trong tay ta không ai vĩ đại bằng anh. Ta vất vả thật lâu mới bồi dưỡng được chiến sĩ thì đều chết trên lôi đài, anh là hi vọng duy nhất của ta. Nếu ta còn tiếp tục thua nữa thì sẽ có khả năng mất đi ghế ở ‘Cloud Top’. Carfal đang dựa vào vài kẻ lợi hại trong số các thủ hạ của hắn để dọn dẹp chiến sĩ của những người khác, lần này nếu không tiếp tục hắn sẽ càng làm càng lớn, tổn thất này ta không gánh vác nổi, cho nên, anh phải thượng đài.”

Thiện Minh thật muốn nhảy lên cắn chết Narciss, hắn thề nhất định phải dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn giết chết súc sinh này.

Narciss hướng dẫn từng bước, “Anh không nên kháng cự với thuốc kia như vậy, nó phi thường tuyệt vời, có thể kích phát tiềm năng lên nhiều lần. Anh sẽ có cảm giác bản thân tràn ngập sức mạnh, cảm giác đau đớn sẽ giảm đi. Mọi người đều đang dùng, anh cũng nên nếm thử một chút, sau khi dùng rồi anh sẽ rất thích cảm giác chiến đấu.”

Thiện Minh hung hăng nhìn hắn, một lời nói luôn, “Trận đấu này, ta đánh, nhưng ta, không dùng thuốc.”

Narciss nhíu mày nói: “Với bộ dạng này của anh thì làm sao có thể thắng?”

Thiện Minh đứng lên, nói thẳng vào bản khoản của Narciss, “Thua ta sẽ chết trên lôi đài, cho nên ông không cần lo lắng vì ta cố ý thua.”

Narciss nói: “Đương nhiên, tôi tin rằng anh sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy, nhưng với trạng thái hiện tại của anh.....”

Thiện Minh chỉ vào hắn, hung tợn nói, “Ta lặp lại lần nữa, ông hãy nghe cho kỹ, nếu ông dám cho ta dùng thuốc, ta có chết cũng phải cho ông thua táng gia bại sản. Ông có giỏi thì ông cược tiền, ta cược mạng, ta sẽ liều mạng đi thắng, nếu ông không có gan cược thì rút đi.”

Khi Thiện Minh tới gần, tất cả các vệ sĩ phía sau Narciss đều xông lên, chĩa họng súng vào hắn, sợ hắn làm khó dễ.

Narciss bị khí thế của Thiện Minh làm cho rung động, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi và kính nể, hắn há miệng thở dốc, chần chờ nói: “Ta..... Ta suy nghĩ một chút.” Nói xong bỏ hai tay phát run vào trong túi, xoay người đi tới cửa.

Thiện Minh theo dõi bóng dáng hắn, mắt lộ ra hàn quang.

Đột nhiên, khi đã bước đến cửa, Narciss mạnh mẽ xoay người lại, ngực hắn bởi vì quá mức kích động mà kịch liệt phập phồng, hắn kiên định nói, “Ta cược!”

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

Khi Thiện Minh xuất hiện lần thứ ba trên sàn đấu, tất cả mọi người đều nhận ra được trạng thái của hắn không tốt.

Thời gian đặt cược kéo dài gấp đôi so với bình thường, xem ra rất nhiều người do dự. Bọn họ vừa cảm thấy Thiện Minh không thể đánh thắng quán quân thắng trước, đồng thời lại kỳ vọng Thiện Minh có thể giống như những trận trước, sáng tạo kỳ tích cho bọn họ.

Thiện Minh ngồi dưới đài chờ đợi bọn họ đặt cược. Narciss rõ ràng có chút khẩn trương, bộ dạng đứng ngồi không yên, chần chờ nửa ngày, cuối cùng mở miệng: “Anh nắm chắc được mấy phần?”

Thiện Minh mở to mắt, “Không chắc cũng phải cược.”

Narciss gầm nhẹ nói: “Ta đã đặt cược rồi đấy!”

Thiện Minh khinh thường nhìn hắn một cái, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Narciss truy hỏi: “Lần này anh còn muốn đặt toàn bộ tiền không?”

“Không.”

“Vì sao? Anh không nắm chắc?” Narciss càng thêm khẩn trương.

Thiện Minh bĩu môi, “Nếu ta chết, ta muốn để lại chút tài sản cho con trai ta.” Trong hai trận ngày hôm qua, hắn đã bỏ túi tổng cộng hơn bốn ngàn vạn, nên nói tiền này tới dễ dàng hay là khó khăn đây? Tóm lại hắn đã dùng mạng đổi lấy, trận đấu này hắn cảm thấy mình hơn nửa là không qua được. Tài khoản của hắn ở trong tay Thẩm Trường Trạch, hắn chết rồi thì tiền cứ để con trai giữ đi, dù sao hắn cũng không tiêu được.

Narciss nhớ tới đêm ở sông bạc có một đứa nhỏ đi cùng với hắn, rõ ràng chỉ khoảng hơn mười tuổi, tuy rằng thoát nhìn cũng là nhân vật lợi hại nhưng tuổi quá nhỏ, không bằng Thiện Minh nhìn qua đã làm người ta yên tâm. Hắn thật sự không có cách nào tưởng tượng được Thiện Minh lại có con trai lớn như vậy.

Narciss gật gật đầu, nội tâm mạnh mẽ chậm rãi bình tĩnh xuống, hắn trầm giọng nói: “Đừng thua.”

Thiện Minh lạnh lùng cười, đứng lên, hoạt động cánh tay một chút. Bác sĩ cho hắn sử dụng thuốc giảm đau gây tê, cánh tay quả thật không đau, hơn nữa có thể sử dụng. Chẳng qua biện pháp này cũng chỉ là tạm thời làm tê liệt thần kinh đau đớn, không có nghĩa là cánh tay không có việc gì. Dưới tình huống như vậy mà miễn cưỡng sử dụng sẽ gây thương tổn vô cùng lớn cho cánh tay, nhưng hắn không có sự lựa chọn nào khác.

Hắn xoay người nhảy lên lôi đài.

Đối thủ của hắn, được xưng là “Dã thú”, bộ đội đặc chủng xuất ngũ, quán quân với thành tích 16 thắng 0 thua, cũng đi lên lôi đài.

Khi Thiện Minh thấy rõ mặt đối thủ, hắn ngây người, hắn vạn vạn lần không nghĩ tới lại gặp người quen ở chỗ này. Người da trắng đứng trước mặt hắn, tóc đen mắt xanh, hơn bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn,

cả người tản ra khí chất cương nghị đặc hữu của quân nhân, nhìn qua không có nửa điểm chật vật do bị thuốc kích thích khống chế. Năm năm trước, Thiện Minh từng có vài mối liên hệ với hắn ở nước Mỹ, hắn là thượng úy lực quân Williams House của quân đội Mỹ. Cũng giống như Thẩm Trường Trạch, hắn là một long huyết nhân!

Vì sao hắn lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa còn đánh nhiều trận đấu như vậy, chắc chắn là đã ở trong thời gian không ngắn, chẳng lẽ là về hưu rồi tới nơi này kiếm khoản thu nhập thêm? Chuyện này đối với một long huyết nhân trưởng thành mà nói, quả thật rất dễ dàng.

Trong đầu Thiện Minh toát ra liên tiếp những dấu chấm hỏi.

House cười với hắn, nhanh chóng nhẹ giọng nói một câu, “Đã lâu không gặp.”

Âm thanh của House rất thấp, ngay cả trọng tài đang sải bước trên lôi đài cũng không nghe được. Khi hắn nói xong, trọng tài đã chạy đến giữa hai người, giả bộ về mặt kích động lòng người, bắt đầu nhuộm đầm bốn phía bằng thuyết minh về tình cảnh đoạt mệnh, “Dã thú” quyết chiến “Người đẹp”! Cảm xúc của người xem được châm ngòi đến cực hạn, tiếng hoan hô cao vút làm Thiện Minh lo lắng bọn họ sẽ gào sục cả nóc nhà.

Sau khi thuyết minh xong, trọng tài nhanh chóng nhảy xuống lôi đài, để chiến trường tử vong lại cho hai người.

Thiện Minh hồ nghi nhìn hắn, hạ giọng hỏi: “Vì sao ông lại ở đây?”

House phun ra hai chữ ngắn gọn, “Nhiệm vụ, tôi so với anh càng hiểu kì hơn, vì sao anh lại ở chỗ này?”

Thiện Minh cảm thấy nói mình bị bắt đến đây thì có chút mất mặt, vì thế cũng lạnh lùng nói, “Nhiệm vụ.”

House cười lắc đầu, sau đó bắt đầu hoạt động tứ chi, vẻ mặt nghiêm túc, “Đến đây đi, tôi sẽ không nương tay đâu.”

Thiện Minh hừ lạnh một tiếng, chậm chậm tiến lên vài bước, bỗng lùi lại đá tới cổ House.

Trận đấu này hắn phải tận lực tránh sử dụng tay, nếu không cánh tay sẽ hỏng mất.

Một cú đá này cho dù là tốc độ hay sức mạnh đều rất chuẩn xác, không có chỗ nào để bắt bẻ. Nếu là một đối thủ có thực lực ngang hắn thì sẽ lấy cánh tay chặn hoặc là ngồi xuống né tránh, nhưng House quả thật không tránh không né, vươn tay bắt lấy, một phát liền chế trụ mắt cá chân của hắn.

Thiện Minh đổ mồ hôi lạnh, hắn thậm chí không thấy rõ House vươn tay lúc nào. Người xem toàn trường ồ lên, tốc độ nhanh như vậy mà lại bị hắn dễ dàng bắt lấy, khả năng phản ứng nhanh đến thế nào chứ.

House lạnh lùng cười, vung cánh tay lên, ném cả người Thiện Minh lên không trung. Thiện Minh đụng vào rào thường trên lôi đài, sau đó ngã nhào trên mặt đất.

Hắn còn không kịp đứng lên, bóng đen chợt loé lên trước mắt, một cú đá thật mạnh tung vào bụng hắn, trực tiếp đá hắn luồn qua khe hở của rào thường bay khỏi lôi đài.

Thiện Minh ôm bụng cuộn mình trên mặt đất, một cú đá này quá nặng, không biết có thể làm chảy máu dạ dày không nữa.

House ngồi xổm bên cạnh lôi đài, trên trán đến một giọt mồ hôi cũng chưa hề chảy, “Anh không phải đối thủ của tôi, đừng đứng lên, tôi không định giết anh.”

Thiện Minh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong dạ dày như phiên giang đảo hải. Hắn nôn khan hồi lâu, không nôn ra cái gì, nhưng tuyệt đối không dễ chịu.

Người xem lớn tiếng hô “Người đẹp! Người đẹp!” Quần chúng phấn khích.

Thiện Minh lau mặt, trong lòng tràn đầy phẫn nộ và không cam lòng.

Hắn không tin chênh lệch giữa mình và long huyết nhân lại lớn như vậy. Mẹ nó, thật dọa người, ngay lập tức đã bị ném xuống dưới? Thế này không được..... Hắn có bị thương thể nào, có kém cỏi như thế nào thì

cũng không thể có chênh lệch lớn như vậy. Nếu là trạng thái long huyết nhân thì không nói, nhưng House đang ở hình thái con người, không thể có chênh lệch lớn như vậy, không thể!

Ý chí chiến đấu và kiêu ngạo chống đỡ cho Thiện Minh đứng lên, hấn hung hăng trừng House, trong mắt có vài phần khúat nhục và phần nhiên.

House lắc đầu, “Các người hẳn là đang ở Nam Pháp hưởng thụ, chạy đến đây làm gì, nó ở đâu rồi?”

Thiện Minh cầm lấy rào thường nhảy một cái đẹp mắt trở lại lôi đài, “Đừng hỏi chuyện vô nghĩa, ta còn chưa thua đâu.”

House lùi lại hai bước, vừa theo dõi di chuyển của hắn vừa nói, “Anh không muốn biết tôi tới nơi này làm gì sao? Anh nói cho tôi biết nhiệm vụ của anh, tôi liền nói cho anh nhiệm vụ của tôi là gì, thế nào?”

Thiện Minh cười, lộ ra hàm răng trắng xóa, “Ta đến.....kiếm tiền tiêu vật!”

Hắn nhảy đến trước mặt House, vung nắm đấm lên đánh, House đưa tay đi ngăn lại. Hai tay Thiện Minh đột nhiên chuyển hướng, ôm lấy cánh tay hắn, thân thể mượn lực quay 360 độ, ý đồ bẻ gãy cánh tay của House. House đã bị Thiện Minh làm cho chệnh choạng, dưới tình thế cấp bách liền xoay người. Hai người đồng thời té ngã trên mặt đất, một chân Thiện Minh hung hăng đặt trên cổ House, hai tay vẫn ôm cánh tay House như trước, dùng sức bẻ. House liền không chế bả vai của Thiện Minh, tay dùng lực. Thiện Minh đau đến sắc mặt trắng bệch, đành phải buông tay ra, lăn sang một bên, nhảy dựng lên khỏi mặt đất.

Vừa mới đứng vững, House đã giơ chân đá tới. Tốc độ quá nhanh, Thiện Minh không kịp, chỉ có thể nâng cánh tay lên chắn, cả người bị cái chân kia quét cho lăn ra đất.

Thiện Minh quay cuồng trên mặt đất, lăn đến bên chân House, ôm đùi hắn, hung hăng nện một quyền vào đầu gối hắn.

House đau đến kêu một tiếng, đùi mềm nhũn, quỳ xuống đất. Một quyền của Thiện Minh vung tới huyết Thái Dương của House.

House vươn tay bắt lấy nắm tay Thiện Minh, phản kích bẻ lại, trực tiếp bẻ gãy cánh tay Thiện Minh.

Sát khí của Thiện Minh đỏ ngập hai mắt, hai chân mạnh mẽ không ngừng hung hăng đá vào đùi House, đá đến mức House cũng nổi đóa. Một nắm đấm của hắn nện vào mặt Thiện Minh, sau đó bắt lấy mắt cá chân quãng Thiện Minh đi, lúc này không vắng ra ngoài mà trực tiếp ném xuống đất.

Gáy Thiện Minh chầm dứt, tư duy bị đình trệ trong nháy mắt. Lần này đúng là muốn chụp chết hắn, hắn chỉ cảm thấy cả người đau đớn, gần như không thể nhúc nhích.

House thở hổn hển một hơi, ngồi xổm bên cạnh Thiện Minh, “Thiện, anh rất lợi hại, nhưng anh là con người, vĩnh viễn không phải là của đối thủ của tôi. Nhận thua đi, tôi không muốn giết anh. Tôi có lý do phải ở trong này, anh hẳn là không thiếu tiền đúng không?”

Thiện Minh hí mắt, dùng sức lung lay đầu, chỉ cảm thấy choáng váng đến muốn nôn, hai má nóng rát đau đớn, hốc mắt sưng lên, nháy mắt đã thấy đau.

House kéo áo hắn, nhấc hắn lên, đi từng bước một tới chỗ Narciss ngồi, “Chúng tôi nghi ngờ người nơi này sử dụng thuốc có liên quan đến một thí nghiệm long huyết bị bại lộ. Tôi thật sự đến đây để chấp hành nhiệm vụ, hãy thu sự hiếu thắng của anh lại đi.”

Thiện Minh mở đôi mắt đỏ bừng, ngay khi House nghĩ rằng Thiện Minh sắp ngất xỉu, đột nhiên Thiện Minh lại đưa tay nắm lấy cổ hắn. House trừng to mắt, cũng bóp cổ hắn, trầm giọng nói: “Buông tay, chớ chọc giận tôi.”

Giờ phút này Thiện Minh đã không còn bao nhiêu lý trí.

Hắn làm bạn với tử vong mà lớn lên, vô số lần mạng như chỉ mảnh treo chuông, làm cho thần kinh hắn kiên cường dẻo dai, nhưng cũng vô cùng yếu ớt. Khi hắn không thể chiến thắng đối phương mà lại còn bị đối thủ uy hiếp, hắn sẽ vì sự tuyệt vọng này mà mất đi lý trí. Hắn chỉ biết điên cuồng mà đánh trả, chỉ mong bảo vệ được tính mạng.

Cho dù House hứa hẹn sẽ không giết hấn như thế nào, hấn đều không nghe lọt. Với hấn mà nói, điều duy nhất có thể làm mình sống sót chính là đối thủ phải chết!

Cho nên hấn liều chết bóp cổ House, dùng ngón cái kẹp động mạch chủ. Cho dù hấn có thể cảm giác được cái cổ của mình ở trong bàn tay kia đã bị xiết chặt, không khí đã không còn sót lại chút gì, sinh mệnh đang dần trôi qua, hấn cũng sẽ không buông tay.

Muốn sống tiếp, phải giết chết đối thủ !

Hai mắt House bốc hỏa. Hấn cầm lấy cánh tay Thiện Minh, muốn gỡ tay Thiện Minh khỏi cổ mình, lại không hiểu nổi cánh tay bầm tím rõ ràng bị thương rất nặng kia của Thiện Minh lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, cho dù hấn dùng lực như thế nào thì Thiện Minh cũng không buông tay. House nhìn sát ý kiên định trong mắt Thiện Minh, lần đầu tiên ý thức được cái nghiệp lính đánh thuê này rốt cuộc đã thay đổi tâm trí người ta thế nào, vì vậy mới làm cho bọn họ khi ở bên bờ sống chết bộc phát ra thú tính gấp trăm lần.

House biết cứ tiếp tục như vậy thì chính mình cũng sắp không chịu nổi. Hấn giơ nắm tay lên, nhắm ngay huyệt Thái Dương của Thiện Minh, uy hiếp lần cuối: “Buông! Tay!”

Toàn thân Thiện Minh xụi lơ, chỉ có cánh tay, cứng rắn như thép.

Trong mắt House hiện lên hàn quang, hấn điều động long huyết trong cơ thể tụ tập về phía cánh tay, sau đó vung nắm tay đánh về phía huyệt Thái Dương của Thiện Minh.

64. Chương 64

CHƯƠNG 64

Trong giây phút chỉ mành treo chuông, một bóng đen đột nhiên xông lên lôi dài, lấy tốc độ như sấm chớp đánh tới House.

House ném Thiện Minh xuống đất, tránh sang một bên.

Một cú đâm táng vào chính giữa ngực House, làm cho House lùi về phía sau vài bước, đập vào rào thùng. Nếu không phải dưới tình thế cấp bách hấn đã tăng cường độ cơ bắp trong nháy mắt, một cú này có thể trực tiếp đánh ngã hấn.

Hấn tập trung nhìn lại, không ngờ chính là long huyết nhân thuần huyết còn nhỏ mà bọn họ luôn luôn theo dõi điều tra, Thẩm Trường Trạch.

Sau khi đấm nhỏ đánh trúng một cú thì không tiếp tục công kích nữa mà bỏ nhào tới bên cạnh Thiện Minh, tiếng kêu mang theo nước mắt, “Ba ơi, ba!”

Toàn trường đều bị sự bất ngờ ngoài ý muốn làm cho rung động. Sau khi có người phản ứng lại, bảo vệ của sân đấu ghìim sủng vọt lên, “Mày là ai?”

Thiện Minh mở đôi mắt sưng vù, liếc nhìn Thẩm Trường Trạch. Bàn tay ấm áp và hương vị tươi mát trên người làm hấn cảm thấy quen thuộc và an tâm. Ánh mắt hấn khôi phục ánh sáng, nhẹ giọng nói: “Mi con mẹ nó tới quá chậm.”

Thẩm Trường Trạch cúi đầu hôn lên trán Thiện Minh, rồi hai má, run giọng nói: “Ba, con xin lỗi, ba không sao chứ, ba ơi.....”

Thiện Minh lắc đầu, lười nói chuyện .

House ngăn những bảo vệ muốn xông lên sân đấu lại, người chủ trì kêu lớn: “Đây là có chuyện gì? Trên sân đột nhiên xuất hiện một thiếu niên phương Đông, hơn nữa vô cùng lợi hại. Cậu ta có thể là tới cứu bạn bè hoặc anh trai mình, không ngờ cậu ta lại đánh trúng ‘Dã thú’! Thượng Đế ơi, nhìn cậu ta thấp hơn ‘Dã thú’ phải đến hai cái đầu!”

Chủ của House, hay đúng hơn là của “Dã thú”, Carfal chạy tới, lạnh lùng nói: “Đây là có chuyện gì, cậu là ai?”

Thẩm Trường Trạch ngẩng đầu, cặp mắt đỏ đậm tàn bạo nhìn chăm chăm Carfal. Carfal sợ tới mức trái tim mãnh liệt run lên, chân cũng mềm nhũn.

House nói với Carfal: “Không có gì, để tôi xử lý, bảo bọn họ lui xuống đi.”

Carfal nói: “Chuyện này không phù hợp quy định, cậu ta không thể cứ như vậy chạy lên lôi đài. Đối thủ của anh là ‘Người đẹp’, hơn nữa hắn cũng đã thua.”

House quay lại, cặp mắt lam sâu thẳm nhìn chăm chăm Carfal không dứt, nói từng chữ rõ ràng, “Ta nói, để ta xử lý.”

Carfal run lên trong lòng, trên trán toát ra từng giọt mồ hôi, hắn nhìn Thẩm Trường Trạch, lại quay sang nhìn House, quay đầu ngồi lại.

“Carfal ngầm đồng ý thiếu niên nửa đường xuất hiện thay thế ‘Người đẹp’ trở thành đối thủ của ‘Dã thú’! Hãy cho tôi nghe thấy tiếng của các vị nào, các vị có đồng ý không!” Người chủ trì cao giọng hô.

Người xem xé cổ họng gào lên, “Giết hắn ! Giết hắn !” Tuy rằng có lẽ “hắn” trong miệng họ cũng không phải chỉ cùng một người, nhưng đại bộ phận người đều hy vọng trận đấu này tiếp tục, bởi vì một đòn vừa rồi của Thẩm Trường Trạch làm cho bọn họ tràn ngập hiếu kỳ với đứa trẻ này. Bọn họ khẩn cấp muốn nhìn một chút xem đứa trẻ xinh đẹp này rốt cuộc có bao nhiêu thực lực mà dám can đảm tùy tiện xông lên lôi đài.

Thẩm Trường Trạch thấp giọng nói bên tai Thiện Minh, “Ba, bọn Al đến rồi, ở ngay bên ngoài chuẩn bị tập kích. Ba còn cử động được không? Để trốn đến chỗ an toàn.”

Thiện Minh vỗ vỗ mặt y, “Không có việc gì.” Narciss đã phái người đến đây, muốn nâng hắn đi. Thiện Minh nhìn chăm chăm vào mắt Thẩm Trường Trạch, trấn an y, “Ta không sao, làm việc mi nên làm đi.”

Bọn họ nâng Thiện Minh ra ngoài sàn đấu, hai bác sĩ vây quanh hắn để chữa trị.

Trong tay Thẩm Trường Trạch vẫn còn cảm xúc ấm áp từ hai má Thiện Minh, y nắm chặt tay, trong lòng thề phải vĩnh viễn chôn vùi nơi ma quỷ này!

Y đứng lên, quay đầu nhìn House. Y rất ngoài ý muốn vì lại gặp House ở đây, nhưng y không có hứng thú tìm hiểu nguyên nhân. Y chỉ biết là House làm Thiện Minh bị thương, y muốn House phải trả giá!

House cảm thấy máu trong thân thể đang điều động năng lượng toàn thân lên, chuẩn bị đầy đủ cho một trận ác chiến.

Bọn họ đều hiểu lẫn nhau, đó là một đối thủ chân chính.

House nói: “Tôi không muốn đánh với anh ta, cũng không muốn đánh với cậu, nhưng rõ ràng là chúng ta không có cùng ý tưởng.”

Thẩm Trường Trạch không có thời gian nói vô nghĩa với hắn, trước khi bọn Al chuẩn bị thỏa đáng, y phải kéo dài thời gian cho đủ.

Y hít thật sâu luồng không khí mang theo mùi máu tươi rõ ràng trên sàn đấu, chậm rãi cử động eo lưng. Y cảm nhận được máu đang lưu động, làm cơ bắp cả người chậm rãi chấn động lên theo một nhịp điệu cổ quái.

Y từng xem qua một quyển bí thuật võ học truyền thống Trung Quốc, tuy rằng Thiện Minh nói với y đó là thứ vô dụng, nhưng Thẩm Trường Trạch xem đến nghiền. Bên trong có vị đại sư mỉm cười nói — khi nào con người phát lực mà có thể tạo ra được cường độ giống như loài chó khi bị ướm, với hai ba cái vẩy nước là làm khô bộ lông, như vậy trong thực chiến lực sát thương sẽ đạt tới cường độ khó có thể biết trước. Tuy là trò cười, nhưng Thẩm Trường Trạch tham gia thực chiến một thời gian dài, thông thả cân nhắc ra một loại chấn động lợi dụng cơ bắp trong thời gian ngắn như vậy, một phương pháp nhanh chóng phát lực đánh bại đối phương.

Chỗ thiếu hụt duy nhất là hình thức phát lực này không thể kéo dài, nhưng nếu phối hợp với long huyết thì có thể cường hoá thân thể trong nháy mắt. Cách phát lực này có thể tạo thành công kích có hiệu quả rất mạnh, là một chiêu khổng chế địch rất lợi hại.

Y nhắm hai mắt lại, cảm nhận thân thể của mình. Không dùng mắt nhìn, càng không quan sát sơ hở của đối thủ, Thẩm Trường Trạch thuần túy xuất phát từ một loại bản năng săn mồi của của động vật, cảm giác được House đang chuẩn bị bắt đầu công kích trước!

House lấy tốc độ con người bình thường không thể đạt tới mà vọt về phía y.

Đột nhiên, hai chân Thẩm Trường Trạch đập mạnh xuống mặt đất, cả người giống như đứng không vững, thân thể bổ nhào vào dưới chân House, dùng hai tay chặt chẽ bắt lấy mắt cá chân của House!

Sự cường tráng của người da trắng so với một người châu Á có thể trọng và chiều cao tương đương rõ ràng vẫn hơn một bậc, càng đừng nói đến Thẩm Trường Trạch thấp hơn House gần ba mươi cm. Chỉ riêng về thể chất con người, Thẩm Trường Trạch đã kém House, nếu muốn nói đến long huyết phụ trợ, y lại không thành thực như House, cho nên y biết mình không có chút lợi thế nào. Nếu chọn hình thức tấn công tầm thường thì chẳng những sẽ lãng phí thời gian, còn có thể bởi vì nội tâm quá mức vội vàng xao động mà khiến cho mình biến hình trước mặt rất nhiều người, dù sao trạng thái hiện tại của y cũng chưa ổn định.

Vì tránh cho một loạt phiền toái xảy đến, y phải mau chóng đánh bại House!

Mà cách duy nhất y nghĩ đến, đó là “Cyber” do chuyên gia đấu vật của Nga sáng chế, cùng với kỹ năng xoay khớp của các võ sư Trung Quốc sáng tạo ra từ khả năng của các khớp ngón tay!

Kỹ năng xoay khớp do Thiện Minh dạy cho y, là chiêu thức tuyệt hảo có thể làm cho đối thủ mất đi năng lực chiến đấu chỉ trong khoảng thời gian ngắn, nhưng muốn vận dụng thì yêu cầu thân thể có tố chất vô cùng tốt, ngay cả Thiện Minh cũng cần phải suy xét tình thế mới dám phát huy.

Thẩm Trường Trạch nhờ vào tố chất thân thể ưu việt của mình, lợi dụng trọng lượng bản thân cùng với phản lực khi ngã, gắt gao dồn sức nặng của cả người mình vào mắt cá chân của House.

House chưa từng tiếp xúc với võ học Trung Quốc, cũng chưa từng thấy qua đấu pháp quỷ dị như thế, cục diện trước mắt làm cho House không thể không vấp phải một lựa chọn gian nan — bị đối thủ chặt đứt mắt cá chân, hay là lui ra phía sau một bước, sau khi tách khỏi đối thủ thì lại phát động tấn công?

Không cho House có một giây do dự, hai tay Thẩm Trường Trạch đã gắt gao chế trụ cơ gân của House, toàn bộ máu tập trung vào hai tay, y dùng toàn lực xé rách.

Kịch liệt đau đớn, cho dù là những đấu sĩ chuyên nghiệp đã vô cảm với cảm giác đau cũng khó mà thừa nhận!

Trước khi House kịp mở miệng kêu đau, nhân vật chính mạnh mẽ nâng tay phải của mình, dùng khuỷu tay hung hăng nện vào đầu gối House.

Tiếng xương bánh chè vỡ vụn thanh thúy vang lên, nhất thời làm cho cả sàn đấu đang huyền ảo hoàn toàn im lặng!

Tại sàn đấu tử vong này, kết quả bị chặt đứt một chân coi như cũng đã tuyên án tử hình cho House!

Thẩm Trường Trạch nhảy dựng lên khỏi mặt đất, đang định cho House một đòn chí mạng, đúng lúc này, một tràng súng nổ, màn hình lớn treo trên trần nhà ầm ầm rơi xuống, rơi xuống gần ghế khán giả.

Toàn bộ tình cảnh bỗng nhiên trở nên rối loạn !

Khán giả hét chói tai chạy trốn khắp nơi, sàn đấu vốn rất rộng mở giờ chỉ còn một mảnh hỗn loạn, chỗ nào cũng là khán giả tán loạn như ruồi bọ, bảo vệ của sàn đấu và vệ sĩ của các vị khách muốn duy trì trật tự, nhưng âm thanh mỏng manh của họ căn bản là phí công, trong tình cảnh này đã không thể khống chế.

Trong nháy mắt khi súng nổ, Thẩm Trường Trạch đã lao xuống lôi đài, ôm lấy Thiện Minh đang nằm trên cáng. Hắn không giống các khán giả liều mạng chạy ra cửa mà là trốn ở phía sau thiết bị âm thanh cực lớn chờ hết rối loạn, hắn cũng không muốn bị đám người điên cuồng kia đâm chết.

Thiện Minh bám vào bờ vai của y, lạnh lùng nói: “Đừng để Narciss và Roddy chạy, ta muốn giết bọn chúng.”

Thẩm Trường Trạch gắt gao ôm Thiện Minh, “Ba, yên tâm, sẽ không để chúng chạy, ba đừng lộn xộn, ba còn muốn cánh tay hay không đây?” Nói xong mũi y chua xót, thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Thiện Minh hiểu rõ, cau mày, “Mi có ý gì? Ta còn sống khỏe thì mi nên cười mới đúng, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên ta bị thương hay sao?”

Thẩm Trường Trạch hít hít mũi, “Không phải, nhưng là, là lần đầu tiên..... con không thấy ba lúc ba bị thương. Con rất sợ hãi, con sợ sẽ không còn được gặp lại ba.” Đứa nhỏ nức nở, chôn đầu vào gáy Thiện Minh, “Ba, con rất sợ hãi, thật may là ba còn sống, thật may quá.”

Thiện Minh nâng cánh tay tay gõ đầu y một cái, “Được rồi, mạng ta lớn lắm. Ta muốn đốt sạch chỗ quỷ quái này.”

Thẩm Trường Trạch ngẩng đầu, nhìn kỹ mặt Thiện Minh, y vuốt ve cặp mắt bầm tím của Thiện Minh, “Được, đốt, nhất định phải đốt.”

“Bọn Al đến đây? Những ai tới?”

“Con còn chưa rõ ràng, chỉ mới liên hệ với Al, vì sao House kia lại ở đây?”

“Nghe hần nói là có nhiệm vụ, nói thuốc kích thích những người đó dùng có khả năng có thành phần long huyết, cho nên hần đến điều tra.”

Thẩm Trường Trạch gần giọng nói: “Con muốn giết hần.”

Thiện Minh nói: “Không vội, hần biết rất nhiều những thứ chúng ta không biết..... Cẩn thận!” Thiện Minh ôm Thẩm Trường Trạch ngã lăn xuống đất, âm thanh một viên đạn trúng vào chỗ họ vừa mới ẩn nấp vang lên.

Thẩm Trường Trạch lập tức nhảy dựng lên khỏi mặt đất, rút mã tấu ra ném về phía vệ sĩ vừa bắn súng của Carfal, mũi dao trực tiếp cắm vào ngực vệ sĩ. Thẩm Trường Trạch nhảy tới, trước khi hần ngã xuống đất thì đoạt lấy súng của hần, ôm lấy thân thể hần làm khiên chắn, bắn phá một trận, bắn cho tất cả những vệ sĩ xông lên thành cái sàng.

Thẩm Trường Trạch ném súng, công Thiện Minh chạy quanh lồi đài, âm thanh viên đạn đuổi theo vang lên sau lưng họ.

Đột nhiên, một tràng âm thanh súng máy hạng nặng vang lên trên đỉnh đầu họ, mục tiêu lại không phải họ.

Hai người cùng nhau ngẩng đầu, Jush đứng trên khán đài, cười giơ ngón tay cái về phía bọn họ. Al đứng bên cạnh yểm hộ, sau khi nhìn thấy họ thì hô lớn: “Ra phía sau đài, Houshar và Pearl đang ở đó!”

Thiện Minh cảm thấy tảng đá trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống.

65. Chương 65

CHƯƠNG 65

Thẩm Trường Trạch công Thiện Minh vào phòng nghỉ phía sau nơi bọn Al ẩn nấp. Houshar và Pearl đang ở bên trong bố trí thuốc nổ, nhìn sự thù hận của Houshar và Al với nơi này, xem ra là đã hạ quyết tâm triệt để hủy diệt nó.

Pearl thấy họ vào thì gỡ hòm thuốc bên người xuống, chữa trị cho Thiện Minh.

Houshar ném cho Thẩm Trường Trạch một khẩu súng, “Bảo vệ cửa.”

Thẩm Trường Trạch cầm lấy súng, vừa mới chuẩn bị đi ra ngoài thì đã bị một loạt đạn bắn cho rớt trở về.

Al nói qua bộ đàm, “Thuốc nổ ở phía đông cũng đặt xong rồi, năm phút nữa chuẩn bị rút lui.”

Thẩm Trường Trạch hơi hơi lộ đầu ra, nhìn thoáng qua bên ngoài, khán đài và lồi đài đều bị hủy hầu hết, toàn bộ là một đồng hỗn độn. Có vẻ tất cả những người có thể chạy trốn đều đã chạy ra ngoài, trên khán đài còn lại không ít người, là bị đạn lạc bắn chết, cũng có người té ngã rồi bị dẫm chết, vì chen chúc mà ngã chết, sà xuống dưới lòng đất đầy mùi máu tươi nay lại càng giống như địa ngục, nơi nơi tràn ngập hương vị của thuốc súng, tử vong và tuyệt vọng.

Pearl lấy nẹp cố định hai cánh tay của Thiện Minh lại, sau đó nói: “Thời gian không còn nhiều, mau đi thôi.” Nói xong định nhắc Thiện Minh lên người mình.

Thiện Minh đẩy nàng ra, “Anh chỉ bị thương tay, chân không sao.”

Pearl kinh ngạc nói: “Vậy vì sao thằng nhóc lại công anh vào?”

“Nó muốn công, anh càng đỡ mất sức.” Thiện Minh không muốn thừa nhận vừa rồi thật sự mình không còn sức tự đi, House gần như đã đánh cho nội tạng của hắn lệch vị trí. Nhưng bây giờ thể lực hắn đã hơi khôi phục một chút, Pearl còn phải công hòm thuốc và thuốc nổ, hắn không có lý do gì làm tăng gánh nặng cho Pearl cả.

Thẩm Trường Trạch chạy tới nói: “Ba, cứ để con công ba đi.”

Thiện Minh chậm rãi đứng lên, “Không cần, đi thôi.” Tay hắn không có cách nào cầm súng, vì thế hắn đi theo phía sau Thẩm Trường Trạch, bị ba người vây ở giữa, bước nhanh ra bên ngoài.

Bọn họ đến khán đài nhập hội với Al, Jush, sau đó Al bắt đầu liên hệ với người bên ngoài: “Jobert, ngoài cửa đã dọn dẹp sạch sẽ chưa?”

Al liên tục gọi vài tiếng, Jobert đều không trả lời, cuối cùng giọng của Cosky đột nhiên chen vào, “Jobert trúng đạn, bây giờ quán rượu kia đang bị một nhóm người không biết chui ra từ đâu khống chế, chúng tôi đang định tấn công.”

Al “F*ck” một tiếng, “Còn mất bao lâu, chúng tôi đã đặt bom xong rồi.”

“Nếu thật sự không được thì chỉ có thể bỏ đi thôi, bọn người này rất lợi hại.....”

Thiện Minh nói vào bộ đàm: “Thử liên hệ với bọn họ xem, tôi nghĩ tôi biết bọn họ là ai.”

“Mày biết rõ? Là ai?” Houshar hỏi.

“Tôi vừa đụng phải đội trưởng đặc công chúng ta từng gặp ở New York trên lối đi, thượng úy William House, mọi người còn nhớ rõ không?”

“Là hắn? Sao hắn lại đến nơi này?”

“Hắn nói hắn đến điều tra vụ án lộ bí mật, có liên quan đến thuốc của những người ở đây. Đó không phải là chuyện của chúng ta, chúng ta không cần phải xung đột với họ.”

Thẩm Trường Trạch hừ lạnh một tiếng, thấp giọng nói: “Nhưng con vừa mới chặt đứt xương bánh chè của hắn.”

Thiện Minh có thâm ý khác nói, “Hắn sẽ không vì một chân mà đẩy chúng ta vào chỗ chết đâu.” Trước không nói House rất hứng thú với Thẩm Trường Trạch, riêng với năng lực hồi phục rất mạnh của long huyết nhân, chỉ cần cho House đủ thời gian thì chân hắn có thể hồi phục rất nhanh.

Houshar liếc nhìn bọn họ một cái, “Được, Cosky, phái người đến đàm phán với bọn họ, phải nhanh, thời gian bom nổ chỉ còn có..... ba phút.” Tất cả mọi người toát mồ hôi lạnh, nếu đàm phán không thành công, bọn họ chỉ có thể mạnh mẽ lao ra ngoài, ba phút tuyệt đối không đủ để dỡ bốn quả bom, trừ phi những kẻ phía trên muốn cùng bọn họ đồng quy vu tận, nếu không thì phải cho họ một đường ra.

Mấy người lẳng lặng chờ đợi, trong thời khắc nguy cấp này, mỗi phút mỗi giây đều là dày vò.

Rốt cục, khi đồng hồ báo bom nổ đã bắt đầu đếm ngược, giọng của Cosky cuối cùng cũng vang lên, “Lập tức chạy ra !”

Al đá văng cửa lớn thông lên mặt đất, đoàn người lấy tốc độ nhanh nhất xông ra ngoài, trong quán rượu nhỏ đã không còn một bóng người. Bọn họ vừa vọt tới mặt đất liền chạy bạt mạng ra ngoài.

Phải ra khỏi quán rượu trong vòng mấy chục giây, ra khỏi phạm vi phát nổ ít nhất mười lăm mét!

Mấy người muốn đoạt mệnh chạy như điên, bom nổ ầm ầm phía sau họ. Bọn họ bị sóng xung kích làm cho giật nảy lên, tất cả cùng bị hất xuống đất, bụi đất bay lên phủ đầy toàn thân, những mảnh vụn không hề nhỏ của tòa nhà đập vào người họ.

Sau khi Thẩm Trường Trạch ổn định thân thể liền tiến tới kéo Thiện Minh từ mặt đất đứng lên, nửa tha nửa ôm Thiện Minh đưa đến nơi an toàn, thế này mới dừng lại thở hồng hộc.

“Ba, ba không sao chứ?”

Thiện Minh lắc đầu, hần ăn đầy một miệng đất, đang nhỏ phì phì ra ngoài.

Thẩm Trường Trạch kéo hần đứng lên, “Mau chạy vào khách sạn.”

Đoàn người nhanh chóng xông vào bên cạnh khách sạn, hiện trường đã hỗn loạn một đồng. Tiếng nổ mạnh, tiếng thiêu đốt, tiếng gào đã làm bùng nổ toàn bộ khu vực, trong lúc hỗn loạn không ai chú ý mấy người bọn họ.

Bên ngoài phát sinh hỗn loạn lớn như vậy, nhân viên khách sạn nghĩ rằng quân chính phủ và phái độc lập lại đánh đến đây. Bọn họ đã sớm quen việc này, vì sợ bị liên lụy nên tất cả đều chạy không thấy bóng dáng, toàn bộ khách sạn trống tuếch.

Mấy người vọt vào khách sạn, Cosky mang theo vài người gác ở cửa, Thiện Minh và Jobert đang bị thương được sắp xếp vào kí túc xá của nhân viên khách sạn ở lầu một.

Thiện Minh hỏi Houshar: “Vì cứu tôi mà nhiều người đến như vậy?” Thế này là làm to chuyện quá rồi, hần không đỡ nổi khoản tiền để Du Chuẩn dốc toàn lực lên sân khấu lần này đâu. À, không đúng, hần vừa mới bỏ túi hơn bốn nghìn vạn đôla mà.

Houshar kéo bức màn ra thành một cái khe hở hẹp, nhìn “Cloud Top” bốc lửa tận trời bên ngoài, “Đương nhiên không chỉ là vì mày, thực ra chúng ta vừa nhận nhiệm vụ. Cực kì ngẫu nhiên, đơn đặt hàng đến từ chính phủ Morocco, yêu cầu chúng ta giải cứu một đám phóng viên và quan viên chính phủ bị phái độc lập của Tây Sahara bắt cóc, tổng cộng bảy người.”

Thiện Minh nhún vai, “Khó trách.”

Al kéo da mặt hần, “Cái gì là khó trách hả? Kể cả không có nhiệm vụ thì bọn anh cũng tới cứu cậu.”

Thiện Minh cười, “Đã biết.” Hần đá đá chân Al, “Đến, ngồi xuống.”

Al nhú mày, ngồi xuống bên cạnh hần.

Tay Thiện Minh không thể cử động, chỉ có thể chạm vào bờ vai của hần, “Anh vẫn ổn chứ?”

Al cười nhạo nói: “Anh vẫn chạy nhảy tung tăng được, cậu thì hai tay bị bọc thành xác ướp, cậu còn hỏi anh ổn không?”

Thiện Minh nói: “Anh biết rõ tôi muốn nói cái gì.”

Al không nhịn được quay đầu, xuyên qua bức màn nhìn ánh lửa mơ hồ bên ngoài, nơi này quả thật có hồi ức mà hần cả đời khó quên. Hần lắc đầu, “Yên tâm đi, đó đã là chuyện rất lâu rồi. Mười bốn năm nay, những chuyện chúng ta đã trải qua có cái nào không thể so với lần đó về độ nguy hiểm chứ, anh sớm đã quên rồi.”

Thiện Minh muốn nói một lần đó cũng đủ làm hần sợ hãi, tuy nhiên nghĩ lại lúc ấy mình chỉ có mười bốn, năng lực thừa nhận tâm lý không thể so với bây giờ, cho nên đại khái vấn đề là ở mình đi. Quả nhiên ấn tượng lưu lại càng lâu thì càng không thể xóa nhòa, hần liên hệ chặt chẽ “Cloud Top” và sự sợ hãi mất đi Al với nhau, bởi vậy nơi này mới khiến nội tâm hần khó chịu đến thế.

Al ôm lấy bờ vai của hần, hôn đuôi tóc hần, “Không có việc gì đâu, người anh em, sớm đã qua rồi.”

Thiện Minh nhắm chặt mắt, sau đó đột nhiên nhớ tới ra cái gì, “Hai thằng súc sinh Narciss và Roddy đâu? Tôi muốn móc mắt chúng nó ra!”

Thẩm Trường Trạch nhìn hai người Al và Thiện Minh anh em mặt nặng, trong lòng còn đang chua, lúc này lập tức đứng lên, “Ba, vừa rồi rất rối loạn, không kịp để ý bọn chúng, có thể chúng đã chạy rồi.”

“Ta nhất định phải bắt được bọn chúng, sau khi nhiệm vụ lần này chấm dứt ta muốn quay lại Nam Pháp.”

“Không cần.” Houshar nói, “Chắc chắn chúng còn đang quanh quẩn gần đây, từ lúc chúng ta hành động đến bây giờ, toàn bộ khu vực dưới lòng đất đã bị đảo loạn, chính phủ Morocco vì phối hợp với hành động của

chúng ta nên đã cấm đường bay, đường bộ cũng bị khống chế. Bọn chúng chắc chắn đang ở trong khu vực này, tạm thời không thể đi đâu cả.”

Trong mắt Thiện Minh toát ra hàn quang, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Quá tốt.”

Thẩm Trường Trạch đi tới, chen vào giữa Al và Thiện Minh, “Ba, con sẽ giết bọn chúng cho ba.”

Al nhú mồm, lộ ra vẻ buồn cười, Pearl nhìn hắn một cái, hai người nhìn nhau cười.

Thẩm Trường Trạch nói: “Ba, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một chút đi, bây giờ cánh tay ba không thể cử động, phải nghỉ ngơi mới được.”

Al liền đùa y, “Ngủ ở đây luôn đi, nhiều giường như vậy.”

“Không được, rất ồn, ba cần không gian yên tĩnh.”

Thiện Minh nằm lên một cái giường, “Không gian nào ta cũng ngủ được hết.” Hắn đáp Al, “Lùi xuống một chút, tôi duỗi chân.”

Al nằm lên trên giường đối diện, Thẩm Trường Trạch lập tức tháo giày cho Thiện Minh, sau đó đắp chăn lên người hắn.

Thẩm Trường Trạch ngồi trên giường, sờ hốc mắt sưng của Thiện Minh, sau đó nhẹ giọng nói, “Ba mau ngủ đi.”

Thiện Minh “Ừ” một tiếng, “Hát bài hát kia đi, rất dễ nghe .”

Thẩm Trường Trạch liền nằm nghiêng bên cạnh hắn, nhẹ nhàng ngâm nga khúc hát ru.

Bài hát này kỳ thật là một bài dân ca nước ngoài trước đây mẹ y thường hay hát, bị mẹ y đổi thành ca từ Hán ngữ. Thiện Minh rất thích nghe, nhất là khi ngủ.

Làn điệu mềm mại bay vào tai Thiện Minh, hắn cảm thấy thân thể thật ấm áp, tràn ngập cảm giác an toàn. Có con trai và anh em ở bên cạnh, cuối cùng hắn cũng có thể thả lỏng mà ngủ một giấc .

66. Chương 66

CHƯƠNG 66

Thiện Minh cũng không ngủ được lâu lắm đã bị đánh thức .

Cosky phụ trách gác đêm đi vào, nói với Houshar là thượng úy House muốn gặp bọn họ, Thiện Minh vừa nghe đến cái tên này thì lập tức mở mắt.

Thẩm Trường Trạch nói: “Để tôi đi nhìn xem.”

Houshar xua tay ngăn lại, “Một mình hắn vào đây, nếu không cũng đừng có vào.”

Cosky gật đầu, một lát sau hắn dẫn House theo vào. House còn chống gậy, nhưng Thiện Minh cảm giác hắn đang giả vờ. Dù sao hắn bị cũng bị chặt đứt xương bánh chè trước mặt mọi người, lấy tốc độ hồi phục của con người thì không thể lành quá nhanh được.

Thẩm Trường Trạch tràn ngập địch ý nhìn hắn, hơi hơi nhe răng với hắn, giống như con báo con, thể hiện thái độ công kích.

House bắt đầu dĩ trắng mắt, “Nghe đây, tôi không phải tới tìm các người đánh nhau, mà là đến nói chuyện hợp tác .”

Houshar nói: “Chúng ta có cái gì để hợp tác đây?”

“Lần này tôi có nhiệm vụ, có một nhân viên của hạng mục nghiên cứu khoa học trọng điểm của đất nước chúng tôi vì muốn kiểm soát món lãi kén sù mà bán thành quả nghiên cứu của chúng tôi ra ngoài, chế thành thuốc kích thích mà trong khoảng thời gian ngắn có thể kích phát tiềm năng con người. Chúng tôi truy tìm nhiều lần, rốt cuộc tra được nơi này. Tôi ẩn nấp trong này hơn một tháng, thật vất vả mới được

Carfal tín nhiệm, trở thành chiến sĩ được hẳn coi trọng nhất. Chúng tôi đang thu lưới từng bước một, hi vọng có thể bắt được kẻ chủ mưu phía sau màn, kết quả các người ập đến, còn làm nổ tung toàn bộ sàn đấu, rất nhiều chứng cứ đều bị chôn dưới đó rồi.” Ngờ khí của House cực kì không khách khí, vẻ mặt cũng vô cùng bất mãn, “Bây giờ căn cứ vào tin tức đáng tin cậy, chính phủ Morocco đã chặn lại toàn bộ đường không, bọn chúng không ra được. Vì để đề phòng bị truyền thông khai ra, rất nhiều người xem có uy tín đều trốn vào cảnh nội Tây Sahara, hy vọng có thể từ đó mà rời khỏi Morocco, trong đó bao gồm cả Carfal.” House liếc nhìn Thiện Minh một cái, “Narciss hẳn là đã ở bên trong. Thiện Minh nói các người tới nơi này cũng là vì nhiệm vụ, tuy rằng chưa điều tra cụ thể nhưng hơn nửa là có liên quan tới việc phóng viên và quan viên chính phủ Morocco bị phải độc lập bắt cóc đúng không? Bây giờ chúng tôi cũng cần tiến vào Tây Sahara, nhưng chúng tôi không quen thuộc nơi này, cũng không có đủ chi phí, cần chính phủ giúp, cho nên chúng tôi giúp các người giải cứu con tin, các người đưa chúng tôi vào để chúng tôi tìm được Carfal.”

Thiện Minh hơi mỉm cười, nghĩ đến việc mình bị bắt cóc đến đây, lừa House nói là phải làm nhiệm vụ, kết quả bây giờ lại thành có nhiệm vụ thật, không đến mức bị House nhạo báng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút dọa người, cũng may không có người vạch trần hẳn.

Al hừ nói: “Buồn cười, ông dựa vào cái gì cho rằng chúng tôi cần các người hỗ trợ?”

“Thêm vài người hỗ trợ miễn phí chẳng lẽ không phải chuyện tốt sao?”

“Ai biết rõ cuộc các người có mục đích không muốn để ai biết nào không, chuyện này chúng tôi không đồng ý, chúng tôi không cần bất kì kẻ nào hỗ trợ. Muốn đi vào thì tự nghĩ cách đi.”

House nhún vai, “Vây tôi đổi một cách nói khác, trên người Carfal có một lượng lớn tiền mặt, tôi đã cài thiết bị định vị trên người hẳn, bây giờ chỉ có tôi mới có thể tìm được hẳn, sau khi tìm được hẳn thì toàn bộ tiền hẳn có đều thuộc về các người, thế nào?”

Mắt Al sáng ngời, “Thật không? Bao nhiêu?”

“Ước chừng..... Tôi cũng không biết, tổng cộng khoảng bảy tám trăm nghìn đôla.”

Al chớp mắt, vừa định mở miệng, sau lại nghĩ đến Houshar đang bên cạnh, có chút kiêng dè liếc nhìn Houshar một cái.

Hai tay Houshar khoanh trước ngực, ngồi trên ghế, sống lưng thẳng tắp, giống như một pho tượng lớn cơ bắp cuộn cuộn. Thấy Al đang nhìn hẳn, Houshar nhú hàng lông mày bị một vết dao chém ngay chính giữa lại, lạnh lùng nói: “Cậu là lão đại của Du Chuẩn, nhìn ta làm gì?”

Al cười phong tình, “Chú đẹp trai nhất.” Sau đó hẳn nói với House: “Các ông có bao nhiêu người?”

“Anh có thể đưa đi được bao nhiêu?”

“Nhiều nhất cho các ông một xe.”

“Được, vậy một xe.”

“Sau khi nhập cảnh phải nghe chúng tôi sắp xếp.”

“Chỉ cần không ảnh hưởng đến nhiệm vụ của chúng tôi thì sẽ nghe theo sự sắp xếp của các anh, nhưng đừng nghĩ đến việc muốn nhóm lính chúng tôi làm mấy việc đòi mạng.”

Al vỗ tay, “Cứ quyết định như vậy đi.”

Thẩm Trường Trạch đặc biệt không nói gì liếc Al một cái, không nhịn được hỏi: “Al, chú muốn nhiều tiền như vậy làm gì?”

Al then quá thành giận, vỗ đầu y, “Nuôi sống chúng bây!”

Sáng ngày hôm sau, chính phủ cung cấp bốn chiếc Hummer quân dụng và hai sĩ quan dẫn đường đến. House dẫn theo năm người ngồi trên một chiếc xe trong đó, Du Chuẩn lần này có tổng cộng mười sáu người ra nhiệm vụ. Jobert bị thương, Pearl và hẳn cùng nhau ở lại khách sạn, còn lại mười bốn người và sĩ quan thì ngồi trên ba chiếc xe còn lại.

Vốn là Al muốn để Thiện Minh và Jobert, Pearl cùng ở lại khách sạn, đòi Jobert trúng đạn không thể hành động, nhưng Thiện Minh kiên trì muốn tự tay bắt Narciss, vì thế quyết đi theo.

Houshar không khách khí nói, “Bây giờ mày chính là trời buộc.”

Thiện Minh trừng mắt, không phục lắm, nhưng lại không dám tùy tiện chửi mẹ nó, Houshar sẽ đánh hấn mắt.

Thẩm Trường Trạch nhíu mày nói: “Tôi sẽ phụ trách hành động của ba, bảo vệ ổn an toàn, sẽ không liên lụy các người.”

Thiện Minh nhếch miệng cười, hất hàm với Houshar, vẻ mặt rõ ràng nói “Nhìn xem, tôi có con trai, chú có không” đầy đắc ý.

Bốn chiếc xe đi cả ngày, sau khi mặt trời lặn thì tới một căn cứ bí mật. Ven đường họ đi qua các thành trấn của Tây Sahara, nhìn chung đều rất hoang vắng, nơi này cũng không ngoại lệ, một thị trấn nhỏ giống như lô cốt bằng cát, nhìn qua không thấy được bao nhiêu người, lộ ra một luồng tử khí làm người ta không thoải mái. Tường bao quanh thị trấn cấm quốc kì Morocco đã cháy đến rách nát, trên mặt đất có dấu vết xe tăng đi qua rất rõ ràng.

Bọn họ dừng xe ở bên ngoài cách một km, sĩ quan dùng bộ đàm liên lạc với người trong căn cứ. Một lát sau, một người trông có vẻ là thôn dân cưỡi một chiếc xe máy cực kì rách nát lại đây, sĩ quan xuống xe trao đổi cái gì đó với hắn, sau đó bọn họ đi theo chiếc xe máy kia vòng quanh thị trấn hơn hai mươi phút, cuối cùng dừng lại trước một chỗ nhìn bên ngoài trông giống như một cồn cát.

Thì ra căn cứ được thiết lập phía dưới.

Bọn họ giấu xe ở sau cồn cát, đoàn người tiến vào căn cứ dưới lòng đất.

Căn cứ cũng đơn sơ như bề ngoài của nó, bên trong chỉ có hai mươi người, xem thiết bị xung quanh thì tác dụng chủ yếu của nơi này hẳn là phát thông tin và tin tình báo nơi tập kết hàng, lực lượng vũ trang gần như không đáng nói.

Sĩ quan phụ trách nơi này dựa theo chỉ thị của cấp trên, nói chi tiết tình huống trước mắt cho họ, bao gồm số người bị bắt cóc, thân phận cùng với nơi bọn họ có khả năng trốn, cũng phân tích vài thứ về nhân số và lực lượng của phái độc lập, sau đó bọn họ ngồi vây quanh một chỗ nghiên cứu bản đồ.

Hai cha con Thiện Minh ngồi xuống một bên, lúc trước Thẩm Trường Trạch và Pearl đã nghiên cứu một loại thuốc Đông y, chuyên dùng để giảm bớt sự tổn thương nghiêm trọng của cơ bắp, bây giờ cánh tay Thiện Minh đang quấn từng vòng loại thuốc này, sau đó bên ngoài được nẹp lại, phòng ngừa xương cốt của hắn có vấn đề.

Thẩm Trường Trạch gỡ hai cái nẹp ra, hương vị của thuốc liền tản ra khắp căn cứ, mùi hương vô cùng nồng đậm gay mũi, không dễ ngủ, tất cả mọi người không nhận được nhìn họ.

Hai người quả thật thoải mái như ở nơi không người, Thẩm Trường Trạch bắt đầu mát xa cho Thiện Minh dọc theo các đường mạch máu. Sức tay của y lớn, mỗi lần nắn đều làm cho Thiện Minh đau đến nhếch miệng.

Thẩm Trường Trạch nhìn bộ dạng của hắn liền đau lòng, nhìn hai cánh tay sưng to hơn cả bắp chân của hắn lại càng đau lòng, y thấp giọng nói: “Ba, nhịn một chút đi.”

Trần Thiện Minh toát đầy mồ hôi, cắn răng nói: “Không có việc gì đâu, nhanh lên.”

“Là ai làm cho cánh tay ba thành như vậy, là House kia sao?”

“Không phải, là một người chết.”

House bất mãn nói: “Khi tôi thượng đài với anh ta thì cánh tay anh ta đã như vậy, trên cơ bản tôi cũng không làm gì. Cậu chặt đứt đầu gối tôi rồi còn không vừa lòng sao?”

Thẩm Trường Trạch quay đầu trừng mắt nhìn hắn, có thâm ý khác nói, “Nếu có thể chặt đứt thật thì tốt rồi.”

House bĩu môi, không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên cảm khái một câu, “Cậu thay đổi rất lớn, trưởng thành rất nhiều.” Trong ngôn từ dường như có vài phần vui mừng.

Thẩm Trường Trạch quay đầu đi, không để ý đến hắn nữa.

Buổi tối khi ăn cơm, House lại tới, thấy bên cạnh không có người thì thấp giọng nói: “Trong suốt thời gian qua hai người vẫn liên hệ với Đường phải không? Xem ra y đã dạy cậu rất nhiều thứ có ích, tiến bộ của cậu so với tôi tưởng tượng còn lớn hơn, bây giờ cậu đã tới trình độ nào rồi?”

Thẩm Trường Trạch lạnh lùng nhìn hắn, “Đừng quấy rầy tôi và ba ăn cơm.” Nói xong y múc một thìa canh, đưa vào miệng Thiện Minh.

Thiện Minh há miệng nuốt xuống, sau đó lắc đầu, “Không ăn.”

“Ăn thêm một chút đi, canh cũng chưa uống xong mà.”

“Không ăn, khó ăn chết, cái thứ nhão nhoét gì đây, ăn bao nhiêu rồi mà vẫn không hiểu nổi là mình ăn cái gì, phỉ.” Thiện Minh lộ ra một vẻ mặt chán ghét.

Hắn “phỉ” xong thì thấy hai sĩ quan Morocco bên đối diện đang xấu hổ nhìn hắn, Thiện Minh hung ác trừng bọn họ, hai người lập tức cúi đầu.

Thẩm Trường Trạch lại múc một thìa, “Điều kiện nơi này chỉ được như vậy, ba không được kén ăn, ăn thêm một chút đi.”

Thiện Minh kiên quyết bỏ qua, “Không ăn.”

Thẩm Trường Trạch dỗ hắn, đưa thìa tới bên miệng hắn, “Ba, ăn thêm một ngụm đi, một ngụm nữa thôi, trở về con làm cơm Trung cho ba, ngày nào cũng làm được không, thêm một ngụm nào.”

Thiện Minh nhìn y, miễn cưỡng hé miệng, nuốt ngụm canh có hương vị cổ quái kia vào.

House vừa nhìn vừa trợn mắt há hốc mồm, tuy rằng hắn vừa mới bắt đầu học tiếng Trung, trình độ không được bao nhiêu, nhưng nếu không hiểu sai thì cảnh tượng này thật giống như cha mẹ đang dỗ trẻ con ăn vậy. (Ta có nên cho thêm “nữ vương thụ” vào phần thể loại không ta?)

Thẩm Trường Trạch lau miệng cho Thiện Minh, sau đó mới quay đầu về phía House, tức giận nói, “Vừa rồi ông nói cái gì?”

67. Chương 67

CHƯƠNG 67

House quay đầu lại hỏi: “Tôi hỏi cái này, các người có liên hệ với Đường đúng không? Nhà khoa học trẻ tuổi người Trung Quốc nhìn giống phụ nữ ấy.”

Thẩm Trường Trạch gật đầu, “Thì sao?”

“Khó trách cậu thay đổi lớn như vậy, bây giờ năng lực tự động điều khiển của cậu thế nào?”

Thẩm Trường Trạch hạ giọng, “Có thể tùy ý biến thân, nếu là chủ động biến thân thì ý thức sẽ tỉnh táo, tuy nhiên nếu biến thân lúc cảm xúc bất ổn thì không thể tự khống chế bản thân. Mặt khác sau khi biến thân sẽ không hôn mê.”

House gật đầu, “Trạng thái không khác tôi lắm, khi tôi biến thân vì sinh mệnh bị uy hiếp, tôi cũng sẽ trở nên rất khó khống chế chính mình.” House đột nhiên hỏi: “Cậu đã có kinh nghiệm *** chưa?”

Thẩm Trường Trạch có vài phần xấu hổ, cứng rắn nói, “Chưa có.”

“Năm nay cậu 15 rồi đúng không, đây là vấn đề cậu không thể lãng tránh. Cho dù cậu không ngừng cường hóa thân thể và năng lực tự động điều khiển, trên phương diện *** này nếu cậu không được hướng dẫn và huấn luyện, *** sau này của cậu sẽ vô cùng..... Ừm.....” House cân nhắc từ ngữ, “Phiền toái. Khi *** tăng cao nhất định cậu sẽ mất khống chế, đây cũng điều mà mỗi long huyết nhân đều phải trải qua, nếu cậu

không thể khắc phục, cậu sẽ gây ra thống khổ rất lớn cho bạn tình của mình, cho cả chính cậu nữa. Tôi nói thế này, ví dụ như bây giờ cậu nhìn thấy một cô gái gọi cảm, cậu hưng phấn. Nhưng lí trí của cậu giúp cậu khắc chế, vậy tốt lắm, nhưng theo thời gian tuổi của cậu tăng dần và khát vọng *** cũng vậy, cậu sẽ càng ngày càng không thể khắc chế. Đợi đến ngày cậu đã khát vọng một người tới mức mất khống chế, cậu sẽ làm hại đối phương. Điều này có lẽ không phải điều cậu muốn, nhưng cậu không thể áp đặt việc tìm kiếm ái tình cùng với bản năng sinh sản của động vật. Nếu cậu biến thân trong lúc quan hệ ***, năng lực *** của cậu sẽ trở nên vô cùng kinh người, tuyệt đối không phải thứ mà phụ nữ bình thường có thể thừa nhận. Chuyện này không khó tưởng tượng đúng không, sau khi cậu biến thân sẽ có tố chất thân thể như siêu nhân, tự nhiên cũng sẽ có nhu cầu *** không giống bình thường. Sau khi trở thành long huyết nhân, suốt bốn năm tôi không dám gặp vợ mình, sợ làm cô ấy bị thương, đến tận khi tôi có thể khống chế chính mình.” House dừng một chút, nhìn gương mặt hơi đỏ lên của Thẩm Trường Trạch, “Tôi hy vọng cậu không cảm thấy thẹn thùng, tôi đang thảo luận với cậu một chuyện cực kì nghiêm túc. Với cậu bây giờ, hoặc là tương lai hai ba năm nữa, chuyện này sẽ trở thành một vấn đề nghiêm trọng, hơn nữa cậu phải đối mặt với nó. Tôi tin là cậu không hy vọng mình trong tình huống không khống chế được mà làm người trong lòng bị thương. Hơn nữa một khi cậu làm như vậy mà đối phương may mắn không chết.....cậu còn phải nghĩ xem sẽ giữ bí mật thân phận của mình như thế nào. Chẳng lẽ cậu còn cảm thấy tôi đang kể là chuyện cười thiếu niên sao?”

Thiện Minh nghe xong, sửng sốt mất khoảng mười giây, sau đó thở dài nói: “Long huyết nhân lợi hại như vậy sao? Là đặc biệt lớn hay là đặc biệt kéo dài? Thế chẳng phải là thích chết sao.” Trong giọng điệu không khỏi có vài phần hăm dọa. (Đầu anh chỉ nghĩ được mấy thứ nham nhở như vậy thôi sao???)

House nhíu mày nói: “Anh Thiện, chuyện này cũng không vui vẻ gì. Từng có vụ án long huyết nhân sau khi mất khống chế đã cưỡng bức phụ nữ đến chết. Còn có vài long huyết nhân thân thiết với bạn gái hoặc vợ mình, vì quá kích thích nên biến thân, sau đó không thể tự động điều khiển, làm đối phương bị thương, đó đều là tình huống cực kì tồi tệ. Những long huyết nhân không thể điều khiển bản thân đều bị cấm tiếp xúc với phụ nữ. Xin anh đừng có nghĩ rằng mình là một người cha bình thường, chỉ dạy nó làm thế nào để theo đuổi bạn gái và sử dụng áo mưa. Làm cha của một long huyết nhân, anh cần giúp nó khống chế hành vi *** của bản thân.”

Thiện Minh nhún vai, “Vậy ông thử nói xem, ta phải giúp nó như thế nào?” Chuyện này nghe có vẻ rất căng, chẳng lẽ hẳn phải trói Thẩm Trường Trạch lại để làm tình với người khác?

House nhất thời có vẻ mặt khó xử, “Tôi cũng không biết.”

Thẩm Trường Trạch cả giận nói: “Sao ông có thể không biết, lúc trước ông đã làm như thế nào?”

Những lời này của House thật sự đã làm y chấn kinh, chính y có thể cảm giác được khát vọng của mình với Thiện Minh càng ngày càng mãnh liệt. Y không ngốc, y biết đó là ham muốn ***. Nếu đúng như lời House, sẽ có một ngày y làm ba làm bị thương sao? Chỉ mới nghĩ thôi y cũng không dám nghĩ nữa, nghĩ đến việc có thể y sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì với ba.

Trên mặt House hiện lên một tia chán ghét, “Tôi nghĩ bây giờ cậu không có điều kiện kia, hơn nữa chỉ sợ cậu cũng sẽ không đồng ý..... Đồng ý để toàn bộ quá trình mình thủ *** bị người vây xem nghiên cứu, còn thỉnh thoảng tiêm thuốc cho cậu phòng ngừa cậu quá mức hưng phấn, chuyện đó thật sự là rất ghê tởm. Lúc đầu, bọn họ sẽ cho cậu xem một ít hình ảnh và phim khiêu ***, tiếp đó thông qua dụng cụ giúp cậu khắc chế chính mình, sau đó tiến hành dần từng bước. Cuối cùng họ sẽ tìm người đến làm cùng cậu, để cậu dần dần học được cách khống chế chính mình, đến tận khi cậu có thể không biến thân trong lúc làm tình, hoặc là cho dù biến thân cũng sẽ không để mình mất khống chế mà làm đối phương bị thương. Tóm lại, đó là một quá trình vô cùng gian nan, chẳng lẽ Đường không nói cho các người sao?”

“Lần trước khi chúng tôi gặp mặt thì tôi mới mười tuổi, y có nói qua, nhưng tôi không để ý.”

House gật đầu, “Cậu thật sự là lớn quá nhanh, bây giờ chỉ sợ tôi đã không phải đối thủ của cậu nữa. Thế nào, nếu cậu cần giúp, lúc nào tôi cũng có thể cung cấp. Cậu có thể theo tôi đi Mĩ, chúng tôi có phòng thí nghiệm hàng đầu để giúp cậu cường hóa và khống chế chính mình.”

Thẩm Trường Trạch lắc đầu, “Tôi không muốn đi đâu hết, bây giờ tôi sống rất tốt, tôi thích cuộc sống hiện tại.”

“Nói như vậy những lời tôi vừa nói cậu hoàn toàn không để trong lòng?”

Thẩm Trường Trạch mấp máy môi, liếc nhìn Thiện Minh một cái, trong lòng cảm thấy có vài phần áp lực và lo lắng. Một mặt, y không muốn rời khỏi Thiện Minh đi bất cứ nơi nào. Y cảm thấy bản thân thuộc về Du Chuẩn, thuộc về ba, y không muốn đi bất kì chỗ nào khác. Nhưng về phương diện khác, những lời của House làm trong lòng y cảnh báo mãnh liệt, lỡ như có một ngày y thật sự vì quá ham muốn mà mất không chế thì phải làm sao đây? Y cực kì rõ ràng người mình khát vọng là ai, nếu thật sự làm ra cái gì..... Thiện Minh sẽ không tha thứ cho y, y cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Thiện Minh nhận thấy ánh mắt lo lắng của y, trong lòng nhất thời cũng không biết làm thế nào. House nói chuyện này nghiêm túc như vậy làm họ không phải không để ý, nhưng khi thực sự bảo hấn ra ý kiến thì hấn không nói được gì cả. Hấn không muốn để đứa nhỏ rời xa hấn, đứa nhỏ mới mười lăm tuổi, hơn nữa trong mắt những người này chỉ sợ cũng không hề coi y là người, chỉ là một vật thí nghiệm quý giá. Mà có quý đến thế nào thì cũng kém việc được làm một người tự do, hấn không muốn giao đứa nhỏ cho bất kì kẻ nào. Vừa nghĩ đến việc những người này coi Thẩm Trường Trạch như ếch mà tùy ý nghiên cứu, hấn đã thấy muốn giết người.

Thiện Minh lộ ra một vẻ mặt kiên định, “Chúng ta sẽ nghĩ cách khác.”

Thẩm Trường Trạch chính là đang đợi một câu này của hấn, chỉ cần ba không đuổi y đi, bọn họ có thể nghĩ cách khác để vượt qua. Tóm lại, rời xa ba là chuyện y không thể chịu đựng được.

House bắt đầu đi lắc đầu, “Các người suy nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy thì tôi không còn lời nào để nói. Tôi biết, nếu không thật sự xảy ra cái gì, hai người sẽ không ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, tôi cũng không có cách nào tiếp tục thuyết phục hai người. Tôi chỉ có thể nói, khi các người cần sự giúp đỡ thì lúc nào cũng có thể tới tìm tôi.”

Lúc này, Al đã ăn xong cơm, đi tới, “Ê, các người đang bàn gì đấy, nói đã nửa ngày rồi.”

House nói: “Bàn chuyện hồi ở Mi.”

“Người của các ông đã đánh Thiện đến bán sống bán chết, chuyện này có gì đáng để nhớ đâu?”

House ngược ngùng nói: “Chúng tôi không nói đến chuyện đó.”

“Mau ăn cơm đi, ăn xong rồi nghỉ ngơi nửa giờ, sau đó chúng ta thừa dịp xuất phát trong đêm, đuổi tới chỗ phái độc lập giam con tin. Đợi giải cứu con tin xong thì chúng ta đi tìm Carfal.” Trong ánh mắt Al rõ ràng viết không phải đi tìm Carfal mà là tìm tiền.

House đứng lên đi bàn chuyện với các đội viên. Những người khác cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó toàn đội xuất phát, đi tới nơi càng sâu bên trong Tây Sahara.

68. Chương 68

CHƯƠNG 68

Bốn chiếc xe chạy suốt đêm, cuối cùng cũng tới một căn cứ quân sự của phái độc lập. Theo tin tức tình báo, những con tin bị bắt cóc bị giữ tại căn cứ này.

Chịu ảnh hưởng của điều kiện tự nhiên, người nơi này đặc biệt thích đào hầm. Căn cứ này có mấy doanh trại và trạm gác trên mặt đất, nhưng ở dưới chắc chắn còn có người, mà con tin khả năng là bị giam giữ trong căn cứ phía dưới.

Địa hình này dễ thủ khó công, mọi người cũng không dám tùy tiện hành động.

Houshar nói với Al qua bộ đàm, “Tôi quan sát vị trí của Carfal, trùng khớp với căn cứ này, hấn đã ở đây.”

“Cái gì? Carfal đã ở đây?” Al nói: “Chẳng lẽ hấn cũng bị bắt cóc?”

“Không, Carfal có quan hệ viện trợ nhất định với phái độc lập, hấn là hấn tới nơi này tìm kiếm sự che chở. Trên người hấn mang nhiều tiền như vậy, lại mang gương mặt của một người da trắng giàu có, nếu ở nơi

hỗn loạn này bị dân bạo loạn bắt cóc thì có thể mạng sống cũng không được bảo đảm. Thế nên có lẽ là hẳn tới cầu xin sự che chở, sau đó sẽ tìm thời cơ về Pháp.”

Al cả giận nói: “VẬY hơn nửa số tiền mặt kia chẳng phải sẽ bị phái độc lập này nuốt mất sao?”

“Đương nhiên, thật đáng tiếc, nhưng tình huống này tôi cũng không đoán trước được.” Tuy rằng hẳn nói như vậy nhưng trong giọng nói không có nửa phần tiếc nuối. Carfal xuất hiện ở đây, vừa lúc đỡ mất công tìm kiếm, mục đích của hẳn vốn không phải là tiền, hẳn chỉ cần một Carfal sống sót.

Al nắm chặt tay: “Cho tới nay không có ai dám tranh tiền với ông đây, các anh em, chúng ta phải diệt hết bọn trộm này.” Al nghe thấy một trận cười rộ vang lên bên tai, mọi người mười phần tin tưởng phụ họa.

Houshar nói: “Mọi người nhớ hết mặt mũi của sáu con tin chưa? Phải tận lực bảo đảm tất cả con tin đều sống sót.”

“Nhớ rõ.”

“Như vậy ta sẽ nói qua kế hoạch tác chiến một lần. Đơn giản là dưới tình huống kẻ địch dưới mặt đất không phát hiện, chúng ta phải dọn dẹp sạch sẽ người trên mặt đất, sau đó dùng bom khói mê hoặc lựu đạn cường quang đối phó với bọn ở dưới.”

House nói: “Tôi không tán thành dùng lựu đạn cường quang, đám lính đánh thuê các người không có một chút tình người nào. Mấy năm trước ở New York các người dùng đạn chấn động để tấn công chiếc xe bus chở quân phiến loạn và con tin, làm cho nhiều con tin bị tàn tật cả đời. Các người chỉ suy xét con tin có sống hay không, cũng không suy xét bọn họ có thật sự an toàn hay không.”

Al hừ lạnh nói: “Thứ nhất, lúc ấy nếu không dùng thủ đoạn, phiến loạn lập tức sẽ lên thuyền, do dự như các ông thì khi bọn chúng phát hiện thuyền đã bị vây sẽ khó tránh khỏi chó cùng rứt giậu. Đến mạng chúng cũng không cần, đến kết quả cuối cùng tất nhiên là trả thù bằng việc bắn chết con tin, hoặc đeo thuốc nổ đồng quy vu tận. Chúng tôi xuất phát từ đại cục, đó là lựa chọn tốt nhất cho thời điểm ấy, chẳng qua chỉ là điếc hoặc mù, so với mất mạng vẫn tốt hơn. Thứ hai, nhiệm vụ lần này các ông phải nghe lời tôi, nếu không thì cút khỏi xe!”

House trầm mặc, không nói nữa.

Houshar nói tiếp: “Mọi người đều phải đeo kính lọc điều tiết ánh sáng, đây là những thứ chúng ta mới nhập về từ Mỹ, có thể làm kính ngắm, cũng có thể tự động bảo vệ mắt khi gặp ánh sáng cường độ mạnh. Lựu đạn cường quang là phương án cuối cùng, nếu không đến thời điểm xấu nhất thì không nên tùy ý sử dụng. Nhưng dù sao bom khói mê có thời gian tác dụng, tốc độ phân tán và phạm vi rất hạn chế, hơn nữa ở căn cứ dưới lòng đất này, người thiết kế không thể không suy xét đến việc phòng cháy và phòng độc. Chắc chắn những người ở căn cứ phía dưới đã được trang bị mặt nạ phòng độc, cho nên dùng bom khói mê có thể hiệu quả nhưng nhất định là không nhiều, vậy nên mọi người hãy cẩn thận một chút, đến thời khắc mấu chốt chắc chắn sẽ phải dùng lựu đạn cường quang. Mỗi người mang một viên là đủ rồi, nhớ không được đồng thời kíp nổ nếu không muốn bị chôn sống.”

Sử dụng lựu đạn cường quang dưới hầm cũng là hành động mạo hiểm, tuy rằng lựu đạn cường quang không gây ra chấn động lớn như thuốc nổ nhưng dù sao cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng nhất định, nếu đồng thời kíp nổ quá nhiều thì có thể gây nguy hiểm lún đất. Tuy nhiên với loại đường hầm hẹp để thủ khó công này thì kẻ địch cực kì dễ dàng chắn góc làm hỏng toàn bộ sự tấn công của họ. Không sử dụng thủ đoạn này, cho dù có thể đánh hạ được thì hi sinh cũng quá lớn.

Con tin khỏe mạnh sống sót và tính mạng của các chiến hữu, bọn họ đương nhiên không chút do dự lựa chọn về sau.

House không dị nghị nữa, Houshar phái người đi lấy kính bảo vệ quang học cho bọn họ.

Al bắt đầu phân công công việc, “Trên mặt đất không nhiều người lắm, Cali phụ trách toà nhà hình tháp kia. Thiện, cánh tay cậu không thể hành động, đi theo Cali yểm hộ cậu ta. Falcon, việc theo dõi cameras giao cho anh. Houshar, Cosky phụ trách trạm gác phía đông. Bailey, Jorhor phụ trách phía nam, tôi và Thẩm Trường Trạch phía tây, những người khác đợi sau khi Cali hành động thì theo hướng toà nhà hình tháp xâm nhập căn cứ. Bây giờ là thời điểm bọn họ ngủ say, xâm nhập vào doanh trại xong thì bước đầu

dùng bom khói mê, xử lý toàn bộ người, sau đó ngăn chặn đường vào căn cứ phía dưới, chúng ta cùng nhau hành động. Bây giờ, xuất phát!”

Mười mấy người mang đầy đủ trang bị, sau đó thừa dịp tối đen mà xâm nhập vào căn cứ, đội đầu tiên lặng yên không một tiếng động hoàn thành nhiệm vụ. Sau khi xử lý lính canh trạm gác, các thành viên tiếp theo lặng lẽ tới gần hai doanh trại, thả bom khói mê ra rồi chờ đợi trong chốc lát. Sau đó họ đeo cẩn thận mặt nạ phòng độc, rút mã tấu ra, cúi thấp người lần mò đi vào. Đám binh lính phái độc lập này ngủ say như chết chẳng khác gì cá nằm trên thớt, dưới tình huống không hề chống cự, bị bọn họ từng bước cắt cổ. Trong không khí nhất thời toả ra mùi máu tươi nồng đậm làm người ta buồn nôn.

Làm xong việc, mọi người bắt đầu di chuyển tới cửa vào căn cứ phía dưới.

Thẩm Trường Trạch nắm chặt mã tấu dính đầy máu, nhẹ giọng nói qua bộ đàm, “Ba, ba có khỏe không?”

Đội trong chốc lát, không nghe thấy Thiện Minh trả lời, Thẩm Trường Trạch có chút nóng vội. Cánh tay Thiện Minh hiện giờ đang bị thương, một khi tay súng bắn tĩa bị phát hiện thì hẳn cũng có khả năng bị liên lụy, y không thể không lo lắng. Vì thế y lại hỏi một lần, “Ba? Ba nghe được không?”

Giọng nói lạnh lùng của Thiện Minh truyền đến, “Đừng vô nghĩa.”

Trong tai nghe vang lên tiếng cười nhẹ của vài người, mặt Thẩm Trường Trạch có chút nóng, Al lại càng trêu chọc y: “Rốt cuộc mày mười lăm tuổi hay là năm tuổi thế, cả ngày chỉ tìm ba?”

Thẩm Trường Trạch vừa định cãi lại, giọng nói trầm thấp của Houshar vang lên, “Đều con mẹ nó câm miệng cho ta, tập trung làm việc đi!”

Cuối cùng thì bộ đàm cũng im lặng.

Falcon bắt đầu phá khóa của căn cứ dưới lòng đất. Hai phút sau, âm thanh kim loại xoay tròn nhẹ nhàng vang lên, cửa bị đẩy ra thành một cái khe hở, Falcon lấy bom khói mê ra, liên tục ném vào ba cái.

Ngoài sáu người canh gác bên ngoài, những người khác đeo mặt nạ phòng độc, treo kính bảo vệ mắt trên cổ để có thể đeo lên bất cứ lúc nào, sau đó cả đám ghì súng đi vào.

Bom khói mê toát ra khói đặc tràn đầy toàn bộ con đường tắt, nhưng tầm nhìn lại trở nên vô cùng kém. Bọn họ lần lượt thay đổi đi sát tường bên trái rồi lại bên phải, từng bước một đi vào bên trong, lọt vào tầm mắt đầu tiên là một phòng điều khiển, tất cả người bên trong đều ngủ. Phía sau phòng điều khiển có ba cái cửa, hẳn là thông tới những khu vực khác nhau, Houshar chia đội ngũ thành ba đội, đi vào ba cánh cửa kia.

Thẩm Trường Trạch và Cosky, Bailey đi cùng với một SWAT mà House đưa đến, bọn họ ném bom khói mê vào trước, sau đó cẩn thận đi vào bên trong.

Đột nhiên SWAT kia quỵ xuống, lỗ tai dán mặt đất, sau đó ra hiệu, tỏ vẻ có người đến gần.

Thẩm Trường Trạch nhìn đỉnh đầu, phía trên là ống dẫn dùng để thông khí của căn cứ, tất cả đều bại lộ trên trần nhà, rất lớn, đủ để duy trì trọng lượng của người. Thẩm Trường Trạch đạp một cú lên mặt tường, sau đó mượn lực nhảy lên, ôm lấy ống dẫn, xoay người bò lên rồi bò theo ống dẫn tới phía trước. Đi khoảng bốn năm mét, hàm lượng khói mê phía trước đã thấp, đã có thể thấy rõ tình huống xung quanh, ba binh lính phái độc lập đeo mặt nạ phòng độc ôm AK lặng lẽ chạy tới. Thẩm Trường Trạch chờ bọn họ đi ngang qua chỗ mình, sau đó hai chân ôm lấy ống dẫn, thân thể đổ chiều đi xuống, chuẩn xác dừng ở sĩ binh cuối cùng, lập tức tháo mặt nạ phòng độc của hắn xuống, sau đó nhanh chóng che miệng hắn, vung đao lập tức cắt đứt yết hầu của đối phương.

Cho dù động tác của y rất nhanh, người kia vẫn phát ra thanh âm khiến cho hai người phía trước chú ý. Thẩm Trường Trạch lập tức nhảy tới người thứ hai, hai chân cuốn lấy eo hắn, khuỷu tay ôm đầu hắn, dùng sức vặn, cứng rắn bẻ gãy cổ hắn. Phía sau, người chạy đầu tiên ngã xuống đất, Bailey thích nhất việc đùa giỡn Thẩm Trường Trạch, lúc này phong tình vạn chủng chớp mắt với y, sau đó cầm thanh đao dính máu cạo lên cái xác kia.

Thẩm Trường Trạch bắt đầu nhìn cô một cái, ra hiệu bảo đi theo, bốn người tiếp tục đi tới.

Tiếng súng truyền vào tai, xem ra đội khác đã khai hỏa, bước chân của bốn người nhanh hơn, tìm từng phòng dọc con đường. Đột nhiên, một cánh cửa ở phía trước cách hơn mười mét mở ra, một người mặc quần ngủ mắt nhắm nhắm từ bên trong đi ra, xem ra hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, ban đêm đi WC nên đến đây.

Bốn người đều ngây người, không ngờ đột nhiên lại lòi ra một người như vậy, người kia thấy họ đeo mặt nạ phòng độc, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, há miệng định kêu. Cosky giơ súng bắn nát đầu hắn, tiếng súng vừa vang, bọn họ không thể tiếp tục ẩn nấp hành động nữa. Thẩm Trường Trạch vừa đi tới phía trước vừa lấy lựu đạn cường quang trong lòng ra, quăng mạnh vào căn phòng đang mở cửa kia, sau đó lập tức đánh vào ván cửa, đẩy tất cả người muốn đi ra trở vào. Lựu đạn nổ vang, toàn bộ căn cứ rung chuyển, đất vụn tro bụi rơi đầy người họ, trong phòng truyền ra âm thanh thống khổ tru lên.

Thẩm Trường Trạch đeo kính bảo vệ, kéo cửa ra một cái, ôm PSG bắt đầu bắn phá bên trong, tất cả mọi người đang che mắt quay cuồng trên mặt đất, căn bản vô lực phản kháng, rất nhanh nơi này liền biến thành một lò sát sinh.

Bọn họ tìm một vòng trong phòng, quả nhiên chỉ là một kí túc xá binh lính bình thường, bọn họ nhanh chóng rút khỏi, sau đó bắt đầu tăng tốc độ, chạy bộ đi tới.

Thẩm Trường Trạch không dám dùng lựu đạn nữa, có lẽ những người khác cũng không dám dùng, lựu đạn chấn động lớn hơn bọn họ tưởng tượng nhiều. Nếu nơi này sụp, bọn họ đều sẽ bị chôn sống.

Lộ trình kế tiếp coi như thuận lợi, bọn họ đã tìm được đám con tin kia, tất cả con tin đều bị khóa trong một căn phòng, lính canh cửa hít phải khói mê, đã sớm ngủ, cũng bởi vậy mà giữ được một mạng.

Khi Cosky mở cửa, con tin rối loạn một trận, hắn bắt đầu nhớ lại mặt mũi từng con tin, sau đó kiểm kê nhân số, “Một, hai, ba..... Há? Sao lại hơn một người? Há? Hình như tôi đã gặp anh rồi.”

Thẩm Trường Trạch quay đầu nhìn thấy một người im lặng ngồi trong góc hẻo lánh, dưới ánh sáng ảm đạm chỉ hiện lên khuôn mặt tuyết trắng, so với những con tin khác đáng vẻ chật vật, ánh mắt tràn ngập sợ hãi, y nhìn qua vô cùng trấn định, phẳng phất như không phải đang bị giam giữ mà chỉ là đến đây tham gia một hội nghị. Tất cả các lính đánh thuê Du Chuẩn đều đã gặp người này, y là bác sĩ quân y đến từ Trung Quốc — Đường Đình Chi.

Đường Đình Chi đứng lên, lúc này, y không mặc quân trang và áo khoác trắng mà là một bộ thường phục rất bình thường, mặt y không chút thay đổi nhìn Thẩm Trường Trạch nói: “Thật tình cờ, nên đến đây đã đến rồi.”

69. Chương 69

CHƯƠNG 69

Thẩm Trường Trạch nhíu mày nói: “Sao ông lại ở chỗ này.....”

Giọng của Al đột nhiên vọt ra từ tai nghe, “Tìm được Carfal rồi, còn có một vài kẻ từ ‘Cloud Top’ chạy tới tị nạn.”

House vội nói: “Đừng giết hắn.”

Thiện Minh xen mồm nói: “Không có Narciss và Roddy sao? Một tên khoảng năm mươi, tóc vàng, một tên hơn hai mươi tuổi, cao gầy, tóc nâu.”

Al nói: “Có hơn mười người, khó mà nói chính xác, chờ anh mang về thì cậu tự xem đi.”

Cosky nói: “Con tin ở chỗ chúng tôi, yểm hộ rút lui.”

Thẩm Trường Trạch còn đang nhìn chằm chằm Đường Đình Chi, trong mắt tràn ngập nghi vấn, ba người khác đã mỗi người kèm hai, nâng con tin đang thất hồn lạc phách lên, nhanh chóng rút lui ra ngoài.

Thẩm Trường Trạch và Đường Đình Chi chạy ở cuối cùng, Thẩm Trường Trạch đóng bộ đàm, khẽ nói với Đường Đình Chi: “Vì sao ông lại ở đây?”

“Tôi đến điều tra vụ lộ bí mật long huyết nhân, thân phận hiện tại của tôi là cố vấn pháp luật người Hoa của tổ chức quốc tế Hồng Thập Tự, đến đây để cung cấp lương thực viện trợ. Tôi đi theo mấy phóng viên kia vào Tây Sahara, kết quả là bị bọn họ bắt cóc.”

Thẩm Trường Trạch không tin tưởng lắm, y hừ một tiếng, “Vệ sĩ người nước này của ông đâu? Sao có thể để ông hành động một mình?”

Đường Đình Chi thản nhiên nói, “Việc lần này giao cho cục An ninh quốc gia đi điều tra, căn bản không để chúng tôi nhúng tay, nhưng tôi mới là người quen thuộc với vụ án nhất, hiểu biết toàn bộ sự kiện rõ nhất. Bọn họ không để tôi điều tra, tôi đành phải tự mình điều tra.”

“Cho nên ông liền tự mình đến đây?”

“Không, vốn là tôi muốn đi Colombia tìm cậu giúp tôi, nhưng tôi lại nhận được tin tức nói các người cũng đến Morocco. Tôi đi từ phòng thí nghiệm tới đây, không liên hệ với cục, thế nên cũng không thám thính được tin tức mới nhất của các người, cho nên tôi chỉ có thể đến thử vận may, không ngờ lại gặp được cậu.”

Thẩm Trường Trạch thấp giọng nói: “Dựa vào cái gì mà tôi phải giúp ông?”

Đường Đình Chi thản nhiên nói, “Bởi vì tôi là một nhân viên nghiên cứu khoa học, ở nơi loạn lạc như thế này lúc nào tôi cũng có thể chết, mà cậu thì cần tôi sống.”

Thẩm Trường Trạch trầm mặc vài giây, mở miệng nói: “Tôi quả thật là cần ông hỗ trợ.”

Ba đội một lần nữa hội hợp ở phòng điều hành, Al đầu đầy mồ hôi, khi nhìn thấy Đường Đình Chi thì ngẩn người, “F*ck, anh đúng là đồ âm hồn không tan.” Sau đó hắn kéo cổ áo Đường Đình Chi, “Anh lại đây, chúng tôi có người bị thương.”

Đường Đình Chi gần như là bị Al bạo lực tha ra khỏi căn cứ dưới lòng đất, y cực kì nhỏ giọng nói một câu, “Bình thường tôi chỉ làm phẫu thuật cho cán bộ từ cấp tỉnh trở lên thôi.”

Falcon và Houshar đều bị đạn lạc đánh trúng, Houshar bị thương không nặng lắm, nhưng Falcon thì viên đạn mắc ở gần háng, cần mổ ngay lập tức.

Bọn họ đưa cả thầy thuốc SWAT lại để hắn làm trợ thủ của Đường Đình Chi, vài người tay chân lạnh lẽo dựng một bàn giải phẫu đơn giản ở trạm gác, nâng toàn bộ thiết bị chữa bệnh và được phẩm xuống. Falcon là chiến sĩ tiên phong mũi nhọn của Du Chuẩn, nếu là tác chiến ở thời cổ đại thì sẽ giữ vai trò thám báo và gián điệp, hắn tuyệt đối không thể bị tàn tật đôi chân.

House nhìn thấy Đường Đình Chi thì vô cùng kinh ngạc, hỏi y vì sao lại ở đây.

Đường Đình Chi nhẹ nhàng nói băng quơ, “Mục đích cũng không khác ông lắm.”

House có chút đắm chiêu nhìn y, trong mắt lộ ra một tia phòng bị.

Đường Đình Chi vừa khử trùng thiết bị vừa nói, “Bây giờ chúng ta ở đây vô cùng không an toàn, có lẽ tin tức căn cứ này bị tập kích đã truyền ra ngoài, lập tức sẽ có đội quân chạy tới, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp phải nguy hiểm lớn hơn nữa.”

House cũng gật đầu phụ họa, “Đường nói rất đúng, chúng ta không nên ở lại chỗ này, hắn là lập tức rút lui.”

Al lấy nòng súng chĩa vào Đường Đình Chi, “Anh, phải ở lại” Al chuyển hướng House, “Ông muốn chạy lúc nào thì chạy, để xe lại đó. Đừng nhiều lời, lập tức phẫu thuật.”

Đường Đình Chi không thèm nhắc lại, bắt đầu phối thuốc mê.

House kéo Carfal tới một bên thẩm vấn, Thiện Minh lật qua mười mấy người kia một lần nhưng không có Narciss và Roddy. Điều này làm hắn tức giận, thế giới nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, lỡ mà để hai thằng súc sinh kia chạy mất thì sao.

Thẩm Trường Trạch ở bên cạnh nói: “Ba, bọn chúng hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được, lần này con có thể đến nhanh như vậy là nhờ anh trai của Roddy chuẩn bị máy bay cho con. Bọn họ là anh em khác mẹ, đối với nhau còn hơn cả kẻ thù, cứ cho là Roddy chạy về Pháp, chúng ta cũng có thể đuổi theo, con tuyệt đối sẽ không bỏ qua hắn.” Thẩm Trường Trạch nắm chặt nắm tay, y tuyệt đối sẽ không bỏ qua

bất cứ một kẻ nào làm tổn thương Thiện Minh, tất cả những kẻ làm Thiện Minh đổ máu, không có ngoại lệ, đều đáng chết!

Thiện Minh nghe thế, trong lòng cuối cùng cũng dễ chịu một ít, “Được, nếu lần này không bắt được hắn, sau khi nhiệm vụ chấm dứt thì chúng ta trở về Pháp, ta muốn mạng của Narciss và Roddy!”

Thẩm Trường Trạch sờ đôi mắt còn chưa hết sưng của Thiện Minh, nhin không được đau lòng nói, “Sao mắt vẫn chưa tốt lên vậy, nhìn thế này chắc khó chịu lắm.”

Thiện Minh không thêm để ý nói: “Không có việc gì, ngược lại là Đường Đình Chi kia, sao lại xuất hiện?”

Thẩm Trường Trạch thuật lại mục đích của Đường Đình Chi, Thiện Minh gật đầu, “Như vậy y và House đến đây với mục đích giống nhau? Ta nghĩ đây là vụ án lộ bí mật quốc gia của Mỹ, sao lại có liên quan với Trung Quốc được?”

“Chờ bọn họ giải phẫu xong thì chúng ta cẩn thận hỏi một lần đi. House nói có gián điệp dùng long huyết tinh luyện chế thành thuốc kích thích hàm lượng cao, dùng trên những người ở ‘Cloud Top’ để kiểm soát món lãi kếch sù, như vậy chuyện này ít nhiều cũng có liên quan tới con.”

Trên mặt Thiện Minh lộ ra vài phần lo lắng, đây là lần thứ ba Đường Đình Chi xuất hiện vì thằng nhóc, lí do thanh minh với bọn Al càng ngày càng không có sức thuyết phục, trong lòng bọn họ chỉ sợ đã sớm hoài nghi rồi. Bởi vì cẩn thận cân nhắc lại, điểm đáng ngờ của chuyện này là vô số, nếu không phải Al và Houshar tin nhiệm vụ, mà các thành viên thì tin nhiệm vụ Al và Houshar, một khi bọn họ nghiêm túc chất vấn, Thiện Minh biết mình không thể nói dối được nữa.

Hắn đồng thời phải chịu đựng cả nỗi lo thân phận Thẩm Trường Trạch bị phát hiện và sự áy náy vì lừa gạt chiến hữu. Chờ khi bọn họ rút lui khỏi chiến trường, có thời gian xả hơi, hắn đã có thể tưởng tượng được Al và Houshar sẽ lấy ánh mắt hoài nghi như thế nào nhìn hắn. Hắn càng ngày càng không muốn giấu diếm, nhưng đã giấu diếm nhiều năm như vậy, hắn cũng càng ngày càng muốn chạy trốn chân tướng.

Nếu đứa nhỏ vĩnh viễn không lớn lên thì thật tốt.

Thẩm Trường Trạch nhìn cảm xúc hiện lên trên mặt Thiện Minh, nghĩ rằng hắn lo lắng cho mình bị liên lụy vào, vì thế trấn an: “Ba, đừng nghĩ nhiều, lần này chúng ta đến đây nhiều người như vậy, ở cùng một chỗ với mọi người con cảm thấy thật an toàn.”

Thiện Minh sờ đầu y, nhìn đứa con trai đã trở thành một thiếu niên anh tuấn cao lớn, trong lòng có vài phần cảm khái, “Mi nhớ kỹ, trăm ngàn lần không thể để thân phận của mình bị tiết lộ.”

“Yên tâm đi, con hiểu mà.”

Đợi hơn ba giờ, phẫu thuật kết thúc, viên đạn được lấy ra thành công, Falcon còn đang mê man, hô hấp vững vàng.

Tuy rằng mỗi người của Du Chuẩn đều ôm thái độ phòng bị với Đường Đình Chi, nhưng không ai nghi ngờ y thuật cao siêu của y, trong hoàn cảnh đơn sơ ác liệt như thế — thiếu thốn thuốc men, không có dụng cụ phụ trợ, chỉ có một trợ thủ — vẫn như cũ có thể thực hiện được cuộc phẫu thuật ngoại khoa tinh vi như thế, hơn nữa còn rất thành công, thật sự là phi thường tuyệt vời. Điều khiến cho bọn họ khó quên là bác sĩ quân y trẻ tuổi đến từ Trung Quốc này vẫn vô cùng bình tĩnh lạnh lùng, gần như không thấy y có vẻ mặt nào khác ngoài vẻ mặt không biểu cảm, giống như một cái máy chỉ hành động theo mệnh lệnh, xinh đẹp thì có xinh đẹp nhưng luôn làm người ta cảm thấy không rét mà run.

Giải phẫu vừa chấm dứt, bọn họ lập tức lái xe quay trở về căn cứ, nhiệm vụ lần này đã thuận lợi hoàn thành. công việc kế tiếp là về căn cứ giao lại con tin cho chính phủ, thanh toán khoản tiền còn lại, sau đó chính phủ hộ tống bọn họ về khách sạn Cloud Top, đón Jobert và Pearl, thế là nhiệm vụ thành công trọn vẹn, bọn họ sẽ cùng nhau về Colombia.

Lúc ấy, tất cả mọi người nghĩ rằng, lần này sẽ giống như mỗi lần thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ trong dĩ vãng, kết thúc trọn vẹn mà bình thản.

Khi bọn họ chạy về đến căn cứ, trời đã sáng hoàn toàn, tất cả mọi người đều trắng đêm không ngủ, lại trải qua một trận chiến đấu, toàn đội mỗi một không chịu nổi. Quân chính phủ tiến hành một cuộc chào

đón nhỏ với họ, sau đó nhanh chóng đưa họ vào căn cứ, sắp xếp cho họ nghỉ ngơi.

Thiện Minh ăn như lang thôn hổ yết, sau đó tìm sô pha nằm vật xuống, nhắm mắt lại muốn ngủ, Thẩm Trường Trạch liền lay hắn, “Ba, quần áo ba bẩn quá, đổi bộ khác đi.” Từ nhỏ Thẩm Trường Trạch đã thích sạch sẽ, chỉ cần có điều kiện thì chắc chắn sẽ chỉnh đốn chính mình và gã cha có năng lực tự gánh vác sinh hoạt cực kém kia thật sạch sẽ. Y về đến căn cứ thì việc đầu tiên là tắm rửa thay quần áo, đi ra vừa thấy Thiện Minh vừa bẩn vừa thối đã ngủ, y có chút không chịu nổi sự tạm bợ như vậy của Thiện Minh.

Thiện Minh xoay người, “Để sau đi.”

Thẩm Trường Trạch thở dài, cũng không thương lượng với hắn nữa, đi lên cởi áo hắn ra, sau đó thay đồ sạch sẽ cho hắn. Toàn bộ quá trình Thiện Minh không thể nói là phối hợp, nhưng ít ra cũng không phản kháng, nên nhắm mắt thì cứ nhắm mắt, nên ngủ thì cứ ngủ.

Đường Đình Chi nghiêng đầu nhìn hai cha con nhà này, trong lòng có một tia cảm xúc quái dị.

Thẩm Trường Trạch mang quần áo bẩn của hắn đi vào buồng giặt, bảo đảm ngày mai hắn còn có quần áo để thay khi tắm.

Đường Đình Chi nhìn y đi một mình, nhớ ra còn có chuyện cần nói nên cũng đi theo. Y bước đi không có chút âm thanh nào, khi y tới gần toilet thì nhìn thấy Thẩm Trường Trạch đứng nghiêng người với y, trong tay ôm quần áo của Thiện Minh, nhìn chăm chú.

Đường Đình Chi cảm thấy khó hiểu vì hành vi của y, vì thế cứ đứng nhìn như vậy.

Tiếp theo, y nhìn thấy Thẩm Trường Trạch vùi mặt vào bộ quần áo vừa bẩn vừa thối mình ghét bỏ, hít một hơi thật sâu sau đó ngẩng đầu, trên mặt lộ ra sự say mê và thỏa mãn giống như kẻ nghiện mới hút thuốc phiện xong.

Đường Đình Chi kinh ngạc nhìn y, hồi lâu mới phản ứng lại được, chậm rãi lui về phía sau, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Nếu y không nhầm, kia rõ ràng là khát vọng ***.

Đường Đình Chi hồi tưởng tất cả những gì vừa rồi mình nhìn thấy, đôi mắt vốn cực kì thiếu cảm xúc đột nhiên thoáng hiện vài phần quang mang.

Thì ra là như vậy, thật thú vị

70. Chương 70

CHƯƠNG 70

Bọn họ ở căn cứ nghỉ ngơi đến khi trời tối, tất cả mọi người đều thỏa mãn ăn ngủ no nê.

Khi Thiện Minh tỉnh lại thì phát hiện House đang thẩm vấn Carfal. Bộ dạng Carfal ủ rũ, hoàn toàn không có uy phong và kiêu căng của ngày hôm trước. Đường Đình Chi đứng bên cạnh bọn họ, nghe một cách chăm chú.

Thiện Minh đi tới, nhìn House, “Ta muốn hỏi hắn mấy vấn đề.”

House gật đầu.

Thiện Minh ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn thẳng Carfal, “Mày có biết Narciss ở đâu không?”

Carfal ngẩn người, lắc đầu, dường như là sợ Thiện Minh không tin, “Nếu tôi biết thì nhất định tôi sẽ nói cho anh, chúng tôi luôn đối đầu nhau. Tình huống lúc đó rất hỗn loạn, tôi không biết hắn chạy đi đâu, tuy nhiên rất nhiều người đều đi vội tới Tây Sahara, đi tìm phái độc lập che chở.”

“Vì sao các người lại tìm bọn họ che chở mà không tìm chính phủ.”

“Thủ đoạn xử lý công việc của chính phủ có rất nhiều hạn chế, chúng tôi không thể đoán trước, cũng không có cách nào khống chế. Ví dụ như tôi, giống như rất nhiều người, sợ nhất là chính phủ lấy con đường chính

trị đuổi chúng tôi về nước. Đến lúc đó truyền thông bốn phía đều sáng tỏ, tôi và gia tộc của tôi sẽ xong đời. Cho nên chúng tôi tiêu tiền tiêu tai, hy vọng sau khi vào Tây Sahara thì sẽ nghĩ cách từ đây về nước. Narciss là chính khách Morocco, hẳn tuyệt đối không thể gánh vác nỗi hậu quả khi bị sáng tỏ, cho nên tôi tin rằng hẳn cũng đã tới Tây Sahara, chỉ là không biết hẳn ở đâu thôi.”

Thiện Minh nhìn dáng vẻ của hẳn rất thành thật, không có nửa điểm giấu diếm, vừa lòng gật đầu, tiếp tục hỏi: “Như vậy còn Lawrence Roddy thì sao?”

Carfal lộ ra một tia khinh thường, “Roddy chẳng qua là một kẻ coi tiền như rác, Narciss đùa giỡn hẳn đến xoay vòng vòng, bòn rút không ít tiền trên người hẳn. Gần đây người thừa kế gia tộc Roddy sẽ được quyết định rất nhanh, tất cả mọi người đều không xem trọng hẳn, anh trai hẳn Ferbin Roddy mới là một người có thể quản lý toàn bộ gia tộc, cho nên Narciss đang suy xét việc kiểm của hẳn một khoản sau đó buông tha cho hẳn. Bây giờ lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn này, tôi không biết vận mệnh Roddy là như thế nào, hẳn rất có khả năng ở cùng với Narciss, cũng có thể vì hết giá trị sử dụng mà bị giết.”

Thiện Minh gật đầu, nói với House: “Ta không thành vấn đề, nhưng ta muốn biết kết quả thăm vấn của các người.”

House nhú mi, “Dựa vào cái gì?”

Lúc này Thẩm Trường Trạch đã đi tới, thiếu niên mười lăm tuổi tuấn mỹ, khí thế kinh người, “Bằng việc ông ấy là cha tôi.”

House lắc đầu thở dài, “Thiện, anh thật sự may mắn đến mức làm người khác ghen tị, anh ở trong rừng rậm nhặt được.....” Hẳn nhớ ra Carfal vẫn ở đây, vì thế sửa lời nói: “Nhặt được ‘nó’, so với việc anh ở trên đường cái nhặt được một ma vương cũng không khác lắm, tất cả bọn họ đều độc nhất vô nhị, uy lực vô cùng, hơn nữa.....”

“Hơn nữa đối với chủ nhân nói gì nghe nấy.” Đường Đình Chi tiếp lời nói, nói xong thâm ý liếc nhìn Thẩm Trường Trạch một cái.

Hai cha con đối với sự châm chọc của họ không hề có cảm giác, Thiện Minh ngược lại bởi vì mình nuôi được đứa con trai lợi hại mà có chút đắc ý, “Đương nhiên, bằng không ta nuôi nó làm cái gì.”

Thẩm Trường Trạch kéo Thiện Minh ngồi xuống, thản nhiên nói, “Các người hỏi, chúng tôi nghe.”

Đường Đình Chi nói: “Như vậy cậu quyết định giúp tôi chuyện này?”

Thẩm Trường Trạch lắc đầu, “Trước hết tôi muốn nghe qua nội dung rồi mới quyết định.” Y tự tay cởi bỏ nẹp cổ định trên cánh tay Thiện Minh, bắt đầu phối hợp với thuốc mát xa cho hẳn. Cánh tay đã giảm sưng một vòng, nhìn không dọa người như trước.

House không hề để ý đến hai người, bắt đầu đặt câu hỏi liên tiếp với Carfal. Từ cuộc đối thoại của họ, Thiện Minh đại khái có thể nghe ra, nguyên nhân sự việc có liên quan tới hạng mục “Giao lưu học thuật” của hai nước Trung Mĩ. Đương nhiên, thứ bọn họ giao lưu tất nhiên là có liên quan tới long huyết. Kết quả là trong lúc thực nghiệm đã xảy ra việc ngoài ý muốn, phòng thí nghiệm bị thiêu hủy, một nhà khoa học trẻ tuổi người Trung Quốc khoa học mất tích, mười ml “vật thí nghiệm” vô giá không cánh mà bay.

Thiện Minh vừa nghe thì trong lòng nghĩ, mười ml long huyết đã làm các người khấn trương như vậy, nếu là lấy máu Thẩm Trường Trạch thì khác gì ném sắt vào nước biển thành vàng đầu chứ.

Chuyện này xảy ra vào năm trước, hai nước vẫn đang điều tra. Bởi vụ việc lộ bí mật xảy ra ở Mĩ, hai nước Trung Mĩ vì mười ml long huyết này mà chỉ trích nhau. Trung Quốc nói an ninh ở Mĩ quá kém, phải chịu toàn bộ trách nhiệm, Mĩ trách Trung Quốc dùng người không tốt, lòng dạ khó lường, cuộc khẩu chiến kéo dài đã hơn một năm. Đầu năm nay, bọn họ mới nhận được tin tức, các tuyến thủ của sân đấu dưới lòng đất “Cloud Top” ở Morocco sau khi sử dụng thuốc kích thích thì hành vi có phần tương tự với người thí nghiệm long huyết, vì thế bọn họ sắp xếp cài người vào nhiều vị trí, đuổi tới nơi này.

Tin tức là do Mĩ biết trước, vì có khả năng lớn nhất chiếm được vật thí nghiệm, bọn họ không thông báo cho Trung Quốc mà tự mình hành động, bên Trung Quốc gần đây mới nhận được tin tức. Đang sắp xếp

nhân viên điều phối, Đường Đình Chi liền bỏ dở, tới đây trước bọn họ một bước, tuy rằng đã là sai lệch nghiêm trọng với nhật ký hành trình nhưng cũng coi như lập công.

Kế tiếp House bắt đầu tiến hành kiểm tra chi tiết con đường Carfal lấy được loại thuốc này, Carfal đã bàn giao tất cả cho một thương nhân trung gian ở chợ đen, lúc ấy loại thuốc này ở chợ đen đắt đến bốn tay, một ml có giá đến năm mươi vạn đôla Mỹ. Nhưng cho dù đắt đỏ như vậy thì, bọn họ vẫn phải mua người như mua vịt, bởi vì tiêm loại thuốc này vào sẽ thắng được trận đấu, bọn họ có thể bỏ túi mấy chục vạn, thậm chí trăm vạn.

Đường Đình Chi nhẹ giọng nói: “Một ml tinh luyện bán được năm mươi vạn đôla Mỹ, mười ml long huyết tinh thuần..... Có thể tinh luyện ra..... Hẳn sẽ buôn bán lời bao nhiêu tiền đây..... Hẳn muốn nhiều tiền như vậy làm gì chứ?”

House hừ lạnh nói: “Người Trung Quốc các người làm ra chuyện tốt thật.”

Đường Đình Chi cũng không để ý đến sự khiêu khích của hắn, “Hắn cần nhiều tiền như vậy thì nhất định có mục đích gì đó.”

House nắm tay nói: “Đội bắt được hắn sẽ biết.”

Thẩm Trường Trạch hỏi Đường Đình Chi, “Ông biết người đó?”

Đường Đình Chi thản nhiên nói, “Theo góc độ ghen mà nói, hắn là em trai tôi.”

Thiện Minh nhíu mày nói: “Có ý gì? Anh là người máy?” Hắn đã sớm hoài nghi Đường Đình Chi là một kẻ quái thai bất thường không hề có cảm xúc của con người.

Đường Đình Chi giống như đang nói chuyện người khác, nhẹ nhàng băng qua nói, “Không phức tạp như vậy, tôi là người bình thường. Chẳng qua là một thiên tài trong kế hoạch mà thôi, các người hẳn là nghe nói rồi. Theo kho dự trữ ghen quốc gia, chọn ra những người đàn ông và phụ nữ có chỉ số thông minh cao nhất để tiến hành thụ tinh trong ống nghiệm. Năm tôi bốn tuổi bọn họ phát hiện chỉ số thông minh của tôi đạt tới 220 thì cảm thấy phương pháp này rất thành công, vì thế có thêm Đường Tịnh Chi. Tôi trước mắt.....ngoài hắn, có thể đại khái còn có ba người em trai em gái nữa. Bọn họ hẳn là thụ tinh rất nhiều, tuy nhiên thực sự kế thừa chỉ số thông minh của cha mẹ đạt tới tiêu chuẩn thiên tài thì chỉ được một phần tám. Có lẽ tương lai sẽ có nhiều hơn, chẳng qua trước mắt mới chỉ có Đường Tịnh Chi giống tôi là cùng tham gia lĩnh vực sinh vật học.”

Thẩm Trường Trạch hí mắt, lạnh nhạt nói: “Các người luôn làm những thực nghiệm vi phạm luân lý như vậy sao?”

House nói: “Chuyện này thì cậu nói oan cho anh ta rồi, một quốc gia vì tìm kiếm sự phát triển và cường thịnh thì có thể làm rất nhiều việc không thể công khai ngoài ánh sáng. ‘Kế hoạch thiên tài’ đã được đưa ra từ thời Hitler, nếu không phải hắn thất bại thì có lẽ hôm nay có rất nhiều người Đức được sinh ra từ kế hoạch này đã vì tương lai quốc gia mà có những cống hiến tốt bậc, rất nhiều quốc gia khác sẽ đều noi theo. Đây quả thật là một thủ đoạn hữu hiệu đảm bảo trong quá trình phát triển của quốc gia có đủ nhân tài chống đỡ.”

Thẩm Trường Trạch có chút khinh thường, đại khái thì đó cũng giống như y, chính là một sản phẩm thí nghiệm người người mơ ước.

Thiện Minh hỏi: “Nếu là em trai anh, chẳng lẽ ngày thường anh không nhận ra hắn có ý đồ gây rối sao?”

Đường Đình Chi lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Chúng tôi ngoài công tác thì rất ít tiếp xúc, từ nhỏ hắn đã chán ghét tôi. Hắn rất tranh cường háo thắng, luôn lấy thành tích nghiên cứu tốt hơn tôi làm niềm vui, cho nên tôi chưa bao giờ biết hắn suy nghĩ cái gì.”

Thiện Minh hừ lạnh nói: “Chuyện này ta có thể tưởng tượng, với bộ dạng như người máy của anh, ai tiếp xúc với anh cũng đều chán ghét.”

Đường Đình Chi gật đầu, nhẹ giọng nói: “Phải không.....”

House còn định tiếp tục thẩm vấn Carfal, lúc này, Al đã đi tới, “Các người đang nói cái gì đấy?”

Thiện Minh quay đầu lại, “Bọn họ đang thẩm vấn hẩn, có liên quan tới vụ gián điệp để lộ bí mật.”

Al nhú mồm nói: “Vậy cậu ở trong này làm gì? Các người đã quen thuộc đến mức cậu có thể nghe chuyện cơ mật quốc gia của họ sao?”

Thiện Minh nói: “Đương nhiên không, tôi chỉ thuận tiện hỏi thăm về Narciss và Roddy thôi, nhưng xem ra hẩn cũng không biết.”

Al nửa tin nửa ngờ nhìn hẩn một cái, kéo hẩn đứng lên, “Thu dọn đồ đạc đi, chúng ta nên xuất phát quay về Cloud Top .”

Đoàn người theo đường cũ quay lại Cloud Top, sau khi qua ranh giới của chính phủ Morocco và Tây Sahara, khoảng cách đến Cloud Top chỉ còn tám chín giờ xe chạy. House mang Carfal đi theo họ, hẩn cũng không định lập tức về Mĩ mà quyết định ở lại đây tiếp tục điều tra, nhưng đã không cần thiết có Du Chuẩn đồng hành .

Đường Đình Chi muốn đi theo House cùng điều tra, nhưng House không cần y, vì thế y quyết định đi theo Du Chuẩn. Al cảm thấy Đường Đình Chi đã không còn giá trị lợi dụng, đi theo bọn họ cũng vô ích, hơn nữa cũng không biết dưới khuôn mặt không chút biểu cảm kia rốt cuộc là đang cất giấu tâm tư gì, đã nghĩ đến việc đuổi y đi. Nhưng Đường Đình Chi rất tự nhiên ngồi trên xe, hơn nữa ngồi ở bên cạnh Falcon, xem xét miệng vết thương của hẩn, dùng hành động trầm mặc cự tuyệt sự đuổi khách của Al.

Houshar nói: “Để anh ta đi theo đi, ít nhất đưa anh ta về Cloud Top, xem như cảm ơn anh ta đã cứu Falcon.”

Al nhỏ giọng nói: “Tôi luôn cảm thấy y tiếp cận chúng ta có mục đích gì đó, làm tôi thấy rất không thoải mái.”

“Vậy cậu cứ theo dõi y.” Houshar đẩy hẩn lên chiếc xe Đường Đình Chi ngồi.

Al ngồi bên cạnh Đường Đình Chi, híp mắt theo dõi y, muốn tìm ra chút âm mưu nào trên mặt y, nhưng khuôn mặt này quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm người ta nhìn cũng muốn ngủ.

Bọn họ cứ ôm tâm tư như vậy mà về tới Cloud Top.

Vốn tưởng rằng nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành, hành trình chấm dứt ở đây, cũng không ngờ rằng trở lại Cloud Top liền phát hiện Jobert và Pearl mất tích .

71. Chương 71

CHƯƠNG 71

Khi bọn hẩn trở lại Cloud Top, hai bên cửa khách sạn xa hoa đều đã bị chính phủ khống chế, một lượng lớn xe công trình đang vận hành ở vị trí ban đầu của Cloud Top, thanh lí ra từng tấn từng tấn rác rưởi.

Bọn họ vừa lái xe tiến vào quảng trường bên cạnh Cloud Top liền bị cảnh sát vũ trang hạng nặng ngăn cản, nghiêm mật thẩm vấn, khi biết được bọn họ muốn tới khách sạn thì không để họ đi mà bao vây họ.

Houshar bắt đầu liên hệ với người phụ trách thành lập hợp đồng thuê bọn họ của chính phủ Morocco, nói rõ tình hình cho hẩn.

Mới đầu người phụ trách kia không muốn để bọn họ tiếp cận nơi đó, dù sao bọn họ cũng đã được thanh toán hết tiền, hai thứ không thể tính chung, nhưng khi hẩn biết Du Chuẩn có hai người ở lại khách sạn thì liền kinh ngạc nói, “Không thể nào, trong khách sạn không có bất kì người ngoài nào, sớm đã bị quân đội của chúng tôi khống chế.”

Houshar nói: “Các người đưa bọn họ đi?”

“Chuyện này tôi cần phải xác nhận, xin ông hãy chờ tôi một chút.” Người phụ trách cúp điện thoại, nhóm người Du Chuẩn liền chờ đợi, đợi khoảng nửa giờ người nọ mới gọi lại, hẩn nói là bọn họ không hề giam người của Du Chuẩn. Khi bọn họ đi vào khách sạn, khách sạn không một bóng người, nhưng khi Houshar

nhắc tới kí túc xá của nhân viên, có binh lính từng nhấn mạnh báo cáo việc này, bởi vì căn phòng kia có dấu vết đánh nhau và vết máu rõ ràng.

Tất cả mọi người run lên, chắc chắn Jobert và Pearl đã xảy ra chuyện!

Tay cầm microphone của Houshar có chút run rẩy rất nhỏ, hắn cứng rắn nói, “Xin anh hãy chấp thuận cho chúng tôi lập tức đi vào khách sạn điều tra, nếu không chúng tôi sẽ dùng cách của mình để đi vào.”

Người phụ trách trầm mặc một chút, “Được rồi, nửa giờ sau tôi sẽ tự mình đến đó đón các người đi vào.”

Mọi người nôn nóng gian nan vượt qua nửa giờ, quả nhiên người phụ trách đã đến, đưa ra một phần văn kiện cho cảnh sát, sau đó dẫn toàn đội đi vào khách sạn kia.

Bọn họ đi thẳng tới chỗ kí túc xá nhân viên mà Pearl và Jobert ở, quả nhiên phát hiện trên tường và trên cửa đều có dấu vết đạn bắn, trên drap giường trắng tinh có vết máu loang lổ, toàn bộ phòng ở loạn thành một đống. Tất cả mọi người nhận ra nơi này đã từng xảy ra cuộc chiến đấu khốc liệt.

Bây giờ có thể xác định hẳn là Pearl và Jobert còn sống, cho dù là ai bắt cóc bọn họ thì cũng không cần thiết phải mang đi hai cái xác.

Rốt cuộc là ai, có mục đích gì? Bọn họ ở đâu!

Một Houshar luôn luôn bình tĩnh ổn trọng, lúc này trên trán đều là mồ hôi, nôn nóng đi qua đi lại trong phòng, sau đó nhảy lên đập một cú vào cái giường đầm máu mà Jobert từng ngủ.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Trường Trạch nhìn thấy Houshar mất khống chế như vậy. Houshar vẫn luôn là người tỉnh táo nhất, quyết đoán nhất trong tất cả. Hắn dùng hai mươi mấy năm kiếp sống lính đánh thuê để chứng minh danh dự và địa vị của mình trên quốc tế, cũng vực dậy một Du Chuẩn đã mất đi Lâm Cường. Nhưng bây giờ rõ ràng hắn đã có chút khác thường.

Al nắm cánh tay Houshar, trầm giọng nói: “Houshar, bình tĩnh một chút.”

Houshar cắn răng nói: “Một người bị thương, một người phụ nữ.....”

Bailey xông lên phía trước cho Houshar một cái tát, đôi mắt màu hổ phách nghiêm túc nhìn chằm chằm Houshar, “Đừng có coi thường phụ nữ, đừng có coi thường Pearl, cô ấy là một lính đánh thuê đủ tư cách, ông cũng vậy, cho nên tỉnh táo lại đi.”

Houshar lau mặt, cúi đầu thở hổn hển một hơi, khi ngẩng đầu thì đã khôi phục lại một Houshar mà mọi người quen thuộc.

Tuy rằng Al là lão đại trên danh nghĩa của Du Chuẩn, nhưng trong toàn bộ quân đoàn lính đánh thuê thì người có danh vọng cao nhất không ai khác là Houshar, cho nên hẳn là người không thể rối loạn một chút nào.

Houshar đi tới trước mặt người phụ trách kia, thân hình cao lớn gây cho đối phương áp lực không nhỏ, hắn nói: “Xin hãy giúp chúng tôi tìm được bọn họ, nếu có thể tìm được bọn họ, Du Chuẩn xin nợ chính phủ một ân tình.”

Cho dù chỉ là một câu hứa hẹn ngoài miệng, nhưng nó xuất phát từ quân đoàn lính đánh thuê bậc nhất thế giới thế nên ngữ khí tràn ngập khí phách, đầy rắn rỏi.

Tiêu bao nhiêu tiền cũng không nhất định có thể mua được “ân tình” của Du Chuẩn, người phụ trách gần như là lập tức nói: “Không thành vấn đề.” Hắn lập tức lấy điện thoại ra trình bày chuyện này.

Sau đó hắn chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi cho bọn họ, bảo bọn họ kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng không ai có kiên nhẫn mà chờ đợi, bọn họ bắt đầu cẩn thận tìm kiếm những dấu vết lưu lại trong phòng. Sau khi đối chiếu vỏ đạn lưu lại trên mặt đất sau, bọn họ xác định được đại khái chủng loại và số lượng súng ống mà đối phương sử dụng. Thẩm Trường Trạch hack vào mạng nội bộ của công ti sản xuất loại đạn và súng ống vũ khí này, sau mấy giờ bận rộn cuối cùng cũng tìm được hợp đồng mua bán của họ. Sau đó từng bước thu nhỏ mục tiêu, kiểm tra từng cái, cuối cùng căn cứ vào phán đoán của bọn họ, mọi người đều có kết luận giống nhau — Pearl và Jobert bị phái độc lập Tây Sahara bắt cóc.

Có khả năng bọn họ cũng không biết thân phận của Pearl và Jobert. Phái độc lập thường xuyên chạy đến bên Morocco đánh du kích, tùy tiện bắt vài người trở về, sau đó yêu cầu chính phủ trao đổi thành viên phái độc lập bị giam với họ, đôi khi cũng sẽ yêu cầu chính phủ trả tiền chuộc, nếu hai cách này đàm phán bắt thành thì bọn họ sẽ giết con tin cho hả giận, một hành vi không khác gì bọn bắt cóc.

Chỉ là bây giờ phái độc lập vẫn như cũ không có bất cứ động tĩnh gì, không biết sao lại thế này.

Nếu dựa theo suy đoán này mà nói, khả năng Pearl và Jobert còn sống sẽ càng thêm lớn, chỉ là căn cứ của phái độc lập rất phân tán, có vài người thậm chí căn bản không phải thành viên chính thức, chỉ là những người dân bất mãn gay gắt với chính phủ Morocco. Nếu là người như thế mà nói thì gần như không thể nào tìm được, chỉ có thể chờ bọn họ chủ động liên hệ.

Ngày đầu tiên tuy không tính là phí công không có kết quả nhưng cũng không có tiến triển lớn. Gắng gượng đến nửa đêm, mọi người đều mệt mỏi, vì thế đều trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Thiện Minh đã mấy ngày không tắm rửa, vọt vào phòng tắm thống thống khoái khoái dội một lần, sau đó trần truồng đi ra, nằm vật ra giường định ngủ luôn.

Thẩm Trường Trạch lập tức đỡ lấy cái đầu đang định vùi vào gối của hắn, bất đắc dĩ nói: “Tóc chưa khô.”

Thiện Minh “ừ” một tiếng, nhắm hai mắt lại, trong đầu đều là Pearl và Jobert.

Thẩm Trường Trạch đặt đầu hắn lên đùi mình, sau đó lấy khăn mặt cẩn thận lau cho hắn, “Ba, ba đang lo lắng cho Pearl và Jobert sao?”

“Ừ, Pearl là..... ừm..... người phụ nữ ta thích nhất.”

Thẩm Trường Trạch nghe xong có chút không thoải mái, “Nhưng ba đã nói người Pearl yêu là Houshar.”

“Đúng vậy, nàng sùng bái Houshar, nàng yêu Houshar.”

“Houshar đối với Pearl cũng tốt lắm, hôm nay ông ấy còn nóng nảy, nhưng vì sao ông ấy không tiếp nhận Pearl?”

“Ta nghĩ có hai nguyên nhân.” Thiện Minh nhíu mày, có vẻ không quá nguyên ý nhớ lại, nhưng vẫn mở miệng nói: “Thứ nhất, vợ của Houshar ngày trước là vì ông ấy mà chết, khi chết còn đang có mang ba tháng, bị.....” Thiện Minh mở mắt, trống rỗng nhìn trần nhà, “Bị súng máy bắn cho bụng nát tan, hoàn toàn biến dạng, lúc đó ta ở bên cạnh bà ấy, máu thịt văng đầy mặt ta. Đó là lần đầu tiên trong đời chúng ta cảm thấy tử vong ngay sát bên cạnh như thế, mi cảm thấy Houshar có thể quên sao? Thứ hai, hồi đó khi Houshar cứu Pearl ra khỏi tay phu nhân Aurora thì nàng mới có mười lăm tuổi, chỉ sợ rằng trong lòng Houshar thì Pearl vẫn mãi chỉ là một đứa nhỏ.”

Đây là lần đầu Thiện Minh kể cho y chuyện về Houshar và Pearl. Mỗi người trong Du Chuẩn đều có bí mật của riêng mình, chỉ cần họ không tự nói thì sẽ không có người nói huyền thuyên, cũng sẽ không có người đi hỏi. Hỏi han quá khứ tàn nhẫn của người khác cũng không phải thói quen tốt gì, biết thì cũng chỉ làm mình khó chịu thêm.

Thẩm Trường Trạch thở dài, “Phu nhân Aurora là ai?”

“Mi có biết xx không?”

Thẩm Trường Trạch gật đầu, xx là một tổ chức sát thủ rất nổi tiếng, chuyên nhận nhiệm vụ ám sát, đặt bom, bảo vệ. Ngoài việc có năng lực cao siêu và danh tiếng, toàn bộ các thành viên đều là nữ có lẽ chính là nguyên nhân lớn nhất đề cao thanh danh của họ. Vì đạt được mục đích mà họ sẽ không từ thủ đoạn, dùng sắc đẹp và thân thể mê hoặc là vũ khí giết người làm đàn ông khó lòng phòng bị nhất. Tuy rằng xx và Du Chuẩn có tính chất bất đồng, nhưng đều dựa vào việc “Dùng tiền tài của người thay người tiêu tai” để tồn tại, cho nên tin tức của họ đều có thể tới tai Thẩm Trường Trạch.

Thiện Minh nói: “Phu nhân Aurora là người sáng lập ra xx, một người đàn bà vô cùng âm độc. Vài năm trước nghe nói bà ta bị kẻ thù giết, chết rất thảm, hiện tại con gái bà ta đã tiếp nhận vị trí ‘Phu nhân’. Thủ hạ của bà ta là các nữ sát thủ, rất nhiều người là do bà ta lừa từ khắp nơi trên thế giới đến, mua đến, cướp đến, từ lúc mấy tuổi đã bắt đầu nhận huấn luyện, Pearl chính là một trong số đó. Có một lần ra nhiệm

vụ, Du Chuẩn và xx vừa vắn vào thế đối địch. Xx sợ Du Chuẩn, không dám nghênh chiến trực diện, vì thế phái sát thủ ưu tú nhất của họ đi ám sát Houshar, người kia chính là Pearl. Kết quả, Pearl bị bắt được, xx không để ý đến nàng, trực tiếp rút lui, vì thế Houshar liền giữ Pearl lại. Pearl rất cảm kích Houshar không giết nàng, hơn nữa được Du Chuẩn che chở, xx cũng không dám đến tìm nàng nữa. Houshar chính là người đã cho nàng tự do và tôn nghiêm.”

Thẩm Trường Trạch lắng lắng nghe, trong đầu hiện lên hình ảnh Pearl với mái tóc đen ghẹo người luôn phong tình vạn chủng, cả người toả ra vẻ đẹp và gợi cảm không gì sánh kịp, rất khó tưởng tượng nàng đã từng có quá khứ như vậy.

Thiện Minh thở dài, lăm bầm lâu bầu, “Tuy rằng mỗi người đều sẽ chết, nhưng đến cuối cùng ta vẫn hi vọng có người sẽ chết sau ta.”

Thẩm Trường Trạch nhẹ giọng nói: “Ba, ba nhất định phải chết sau con.”

Thiện Minh cười, “Không thể nào, mi có long huyết bảo vệ, gần như là cơ thể bất tử, kiểu gì ta cũng không thể chết sau mi được.”

Thẩm Trường Trạch cúi đầu hôn lên trán hắn, “Nếu ba chết thì con sẽ cùng đi với ba.”

Thiện Minh nhú mày nói: “Sao mi lại có ý tưởng đáng cười như vậy.”

Thẩm Trường Trạch nghiêm túc nói: “Có chỗ nào đáng cười? Con chỉ muốn ở cùng một chỗ với ba, ở bất cứ đâu, vào bất cứ lúc nào.”

“Sống vẫn tốt hơn nhiều, mi đừng ngây thơ. Nếu ta chết thì mi có thể rời khỏi Du Chuẩn, cầm tiền mà sống cuộc sống mi muốn.”

Thẩm Trường Trạch thản nhiên nói, “Cuộc sống con muốn chính là ở cùng một chỗ với ba, không có gì khác.”

Thiện Minh bắt đắc dĩ bĩu môi, nghĩ rằng trẻ nhỏ thật sự là ngây thơ, đến tình cảnh sinh tử thật sự y sẽ không nghĩ như vậy nữa đâu. Cũng tốt, ai bảo tuổi y còn nhỏ cơ.

Thẩm Trường Trạch cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ có chính y rõ ràng, Thiện Minh với y mà nói chính là toàn bộ thế giới. Y sẽ đi theo ba tới bất cứ đâu, cho dù là địa ngục.

72. Chương 72

CHƯƠNG 72

Hai người ngủ thẳng đến nửa đêm, đột nhiên đồng thời bừng tỉnh.

Cảnh sát Morocco cũng có sự đề phòng với bọn họ, cho nên sắp xếp cho tất cả bọn họ ở tầng một để tiện quản lý. Phòng của Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch ở đối diện ngã tư, chỗ bọn họ ngủ không phải phòng chính cho khách mà dùng làm phòng spa, cửa sổ rất lớn, khi có kẻ khả nghi tới gần cửa sổ, tính cảnh giác do lâu ngày tạo thành lập tức làm bọn họ mở mắt.

Hai người một trái một phải nhảy xuống giường, lấy súng lục bên hông ra, dán sát tường đi đến bên cửa sổ. Có một bàn tay từ không gian tối đen ngoài cửa sổ thò tới, thật cẩn thận đẩy cửa sổ ra.

Khi bàn tay kia đẩy cửa sổ ra thành một cái khe, nó liền rút trở về, chỉ chốc lát sau, bàn tay đó cầm một thứ đen tuyền gì đó ném vào bên trong qua cái khe. Thiện Minh liền bắt lấy thứ đó, Thẩm Trường Trạch thì lập tức tóm lấy bàn tay kia.

Chủ nhân bàn tay kia hét to một tiếng, liều mạng giãy dụa, xem ra rất sợ hãi, thanh âm rất chói tai, rất non, nghe rõ ràng là tiếng trẻ con.

Thẩm Trường Trạch liền đẩy cửa sổ ra, cầm lấy bàn tay kéo người ở ngoài cửa sổ vào phòng, một chân dẫm lên ngực nó.

Thiện Minh cảm thụ thứ trong tay, rất nhẹ, không giống thuốc nổ linh tinh gì đó, thế này mới nhẹ nhàng thở ra, hẳn đứng lên bật đèn.

Ba người cùng nhau thích ứng ánh sáng một chút, sau đó nhìn đối phương. Dưới đất quả nhiên là một đứa bé người Morocco, khoảng mười một mười hai tuổi, rất gầy, quần áo cũ nát, hoảng sợ ngập tràn trong mắt. Đầu tiên nó dùng tiếng Ả Rập bô bô nói gì đó, đại khái là đang cầu xin tha thứ, sau đó thấy bọn họ dường như nghe không hiểu liền định nói tiếng Pháp, nhưng hiển nhiên không được dạy dỗ, không nói rõ được.

Thiện Minh không để ý tới nó, cởi bỏ bao vải đen trong tay, quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, là một cái đĩa CD.

Thẩm Trường Trạch dùng tiếng Ả Rập đơn giản hỏi nó mấy câu, nhưng hai người gặp vấn đề khi câu thông, không có biện pháp, bọn họ đành phải kéo thằng bé ra ngoài.

Bọn họ né những chỗ lính Morocco thường xuyên đến, đi tới phòng Jorhor và Cali. Jorhor nói một tràng tiếng Ả Rập lưu loát, căn cứ vào thẩm vấn, thằng nhóc này chỉ là có người lớn cho nó ít tiền, bảo nó ném thứ này vào khách sạn là được, bất cứ chỗ nào không hạn chế.

Phòng chừng các cửa đều có cảnh sát trông coi, chỉ có cửa sổ bên này không có người nên nó liền lựa chọn nơi này, cũng không định chọn phòng Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch ngủ.

Mấy người đều đoán chuyện này có liên quan đến việc Pearl và Jobert mất tích, vì thế Cali đi gọi Houshar và Al, Al mang cả máy tính lại.

Sau khi bỏ CD vào, gần như mọi người đều ngừng thở, bọn họ sợ phải nhìn những hình ảnh bọn họ không muốn nhìn thấy, như vậy rất tàn khốc.

Hình ảnh chớp lên, người ở bên trong nói tiếng Anh, hỏi đã được chưa, phát âm rất đúng tiêu chuẩn.

Sau đó cảnh quay bắt đầu, bối cảnh là một bức tường đất màu xám, ngoài thứ đó ra thì không có gì khác, rất tối, miễn cưỡng có thể thấy rõ hình ảnh. Màn ảnh vừa chuyển, bọn họ thấy được Jobert và Pearl!

Ánh mắt mọi người gắt gao nhìn chằm chằm màn hình, hận không thể trừng ra lỗ thủng trên đó.

Jobert nằm trên mặt đất, không rõ sống chết. Pearl cúi đầu, cho đến khi cái người nói chuyện kia lấy súng huych bả vai Pearl, Pearl mới ngẩng đầu lên.

Tinh thần Pearl có vẻ không tốt lắm, nhưng không giống như bị thương, còn hỏi rõ ràng từng tiếng, “Ông muốn tôi đọc cái gì? Tôi cần thuốc kháng sinh, ông không cho tôi thuốc kháng sinh tôi sẽ không đọc gì hết.”

“Đọc mấy câu kia đi, rồi ta sẽ cho cô thuốc.”

Pearl lạnh lùng nói: “Xin hãy đưa thuốc trước, bạn của tôi đang rất nguy hiểm.”

Người nọ lấy nòng súng đỉnh vào thái dương Pearl, hung hăng nói: “Cô không có tư cách ra điều kiện.” Hắn ném một tờ giấy vào mặt Pearl, “Đọc đi.”

Pearl hướng mặt tới màn ảnh, chớp mắt, sau đó vén tóc tán loạn trên trán ra sau đầu, cúi đầu nhìn thoáng qua tờ giấy.

Tất cả mọi người nhìn thấy sự kinh ngạc trong nháy mắt của nàng.

Tiếp theo nàng ngẩng đầu, mở miệng, “Muốn hai người kia sống, lấy Đường Đình Chi trao đổi.” Mặc dù khi nhắc đến tên người Trung Quốc kia phát âm có chút không chuẩn, nhưng tất cả mọi người đều nghe được nàng đang nói ai.

Bọn bắt cóc này là hướng về phía Đường Đình Chi.

Houshar nói với Cali: “Gọi Đường lên đây.”

Cali hỏi: “Y ở phòng nào?”

Al nói: “Tôi biết, để tôi đi.” Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Cảnh quay đến đây liền kết thúc, trong nháy mắt hình ảnh liền biến đen.

Mọi người ngẩn ra, Thiện Minh nói với Thẩm Trường Trạch, “Dem cái vỏ đĩa kia lại đây.”

Thẩm Trường Trạch đi tới lấy nó lại, cẩn thận lật tới lật lui, quả nhiên lật bên trong ra một tờ giấy rất nhỏ, trên đó là một chuỗi số, y nói: “Tọa độ.” Nói xong đem tờ giấy cho Houshar.

Houshar nhìn lướt qua, ghi tạc trong lòng, sau đó từng chút từng chút xé tờ giấy kia thành mảnh nhỏ, thật giống như đang lột da bọn bắt cóc.

Chỉ chốc lát sau, Đường Đình Chi đi theo Al vào.

Houshar mở đoạn băng ra cho y xem một lần, y nhìn không rời mắt, sau đó gật gật đầu, “Pearl nói đúng, tình hình của Jobert không tốt lắm, hô hấp quá yếu, miệng vết thương có thể đã bị nhiễm trùng, còn tiếp tục như vậy sẽ chết.”

Al lạnh lùng nói: “Ai bảo anh nhìn cái đó, bọn kia muốn đổi lấy anh đấy!”

“Tôi nghe được, tôi nghĩ hẳn là Đường Tịnh Chi làm.”

Al nắm lấy cổ áo y, “Tôi vừa nhìn cái mặt người chết của anh là thấy tức giận, anh con mẹ nó rốt cuộc là lớn lên như thế nào, đến một chút cảm xúc cũng không có!”

Houshar kéo hẳn ra, “Đừng nói chuyện vô nghĩa.”

Đường Đình Chi kéo cổ áo trở về vị trí cũ, sau đó nghiêm túc trả lời, “Về vấn đề này tôi cũng cảm thấy rất hứng thú. Theo lý thuyết tính cách con người hẳn phần lớn là do gien bẩm sinh quyết định, nhưng tính cách tất cả mấy người em của tôi đều không giống nhau. Tôi được một đám người ngoài năm sáu mươi tuổi nuôi lớn, tôi đã nghiên cứu thời thơ ấu của chính mình, tôi nghĩ có thể là bởi vì.....”

Al tức giận đến muốn đánh y, “Anh cầm miệng cho tôi!”

Đường Đình Chi ngậm miệng, liếc nhìn Houshar một cái.

Houshar chỉ vào màn hình, “Có thể nhận ra tin tức gì từ bên trong không?”

Đường Đình Chi lắc đầu, “Trước mắt là không có.”

“Chúng tôi muốn dẫn anh đến vị trí tọa độ này để trao đổi hai người kia.”

Đường Đình Chi gật đầu, “Được.”

“Anh không có ý tưởng gì sao?”

“Không có.” Đường Đình Chi rất bình tĩnh nói, “Bất cứ người nào trong số các người ở đây muốn giết tôi cũng đều dễ dàng, hơn nữa hẳn muốn gặp tôi, tôi không có lý do không đi, tôi cũng đang tìm hắn.”

“Anh biết rõ vì sao hắn muốn bắt anh sao?”

Đường Đình Chi lắc đầu, “Không biết, tôi chưa bao giờ biết hắn suy nghĩ cái gì.”

Houshar trầm giọng nói: “Ta nghĩ anh đi cũng sẽ không gặp chuyện tốt gì đâu, chúng ta sẽ tận lực đảm bảo an toàn cho anh.”

Đường Đình Chi gật đầu, “Tôi còn rất nhiều thí nghiệm chưa hoàn thành, bây giờ còn chưa muốn chết.”

Al hừ lạnh nói: “Thật không biết người như anh sống có ý nghĩa gì.”

Đôi mắt đen thâm thúy của Đường Đình Chi nhìn hẳn một cái, “Anh Maurell, tính tình của anh nóng nảy như thế có thể là do thiếu canxi. Morocco có một loại loài chim, dinh dưỡng phong phú, bắt bọn nó nghiền nhỏ nấu cháo ăn có thể giảm bớt bệnh trạng của anh.”

Al trừng to mắt, hận không thể bẻ gãy hai bàn tay y.

Cali và Jorhor quay đầu nhin cười, tên Al luôn ra vẻ hào hoa bị người ta hung hăng chẹn họng rồi.

Houshar đứng lên, “Đi thông báo cho mọi người, chúng ta lập tức xuất phát, còn tiếp tục trì hoãn thì Jobert sẽ gặp nguy hiểm.” Nói xong chính mình dẫn đầu đi ra ngoài.

Al trừng mắt liếc Đường Đình Chi, cũng đi ra khỏi phòng.

Đường Đình Chi nhìn Thẩm Trường Trạch, cho y một ánh mắt, sau đó cũng đi. Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch đi theo phía sau y.

Đi đến chỗ ẩn nấp ở hành lang, Thẩm Trường Trạch hỏi: “Ông biết chuyện gì không? Tất cả đều nói rồi, chúng tôi nhất định phải cứu người.”

Đường Đình Chi lắc đầu, “Tôi thật sự không biết cái gì, tuy nhiên có một chuyện, Đường Tịnh Chi cũng giống như tôi, rất cuồng nhiệt với ‘Kế hoạch vũ khí quốc gia’.”

“‘Kế hoạch vũ khí quốc gia’?” Cái tên này là lần đầu tiên bọn họ nghe được.

“Hiện tại không có thời gian giải thích, nhưng đơn giản mà nói, chính là lấy long huyết làm trung tâm kế hoạch. Chuyện của cậu, tôi biết, về cơ bản là hần cũng biết, hần theo dõi việc chúng ta ở cùng một chỗ cũng không kỳ lạ. Tôi nghĩ, mục đích cuối cùng của hần cũng không phải tôi, mà là cậu.” Y nhìn Thẩm Trường Trạch.

Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch sau rất nhiều việc cũng có thể đoán được chuyện này, dù sao Đường Tịnh Chi cũng không thể nói trực tiếp qua băng ghi hình là muốn Thẩm Trường Trạch, nhưng hần biết Thẩm Trường Trạch nhất định sẽ đến.

Thẩm Trường Trạch nói: “Cho dù là như thế này, hần có cái gì mà chắc chắn có thể không chế tôi?”

“Hần biết những nhược điểm của cậu. Trong tay hần còn có mười ml long huyết bị hần trộm đi, đó là thứ chân chính thuộc về ‘Hải long’, độ tinh khiết long huyết là trăm phần trăm. Độ thuần huyết của cậu là 96%, đã vô cùng sát rồi, nhưng bốn phần trăm chênh lệch này rất cuộc sâu đến thế nào thì chúng tôi còn chưa biết, nhưng tôi biết, chỉ cần có đủ thời gian và tài chính, mười ml long huyết có thể đủ cho hần tạo thành một đội quân, mỗi người trong đó đều có thể giành vị trí vô địch ở ‘Cloud Top’. ‘Hải long’ chỉ có một con, máu dùng một chút lại ít một chút, mười ml kia là vô giá, kiến trúc sư người Mĩ năm đó mang về cũng không nhiều, bây giờ chỉ sợ bọn họ đã không còn thuần huyết. Năm trước bọn họ phải trả giá rất lớn mới đổi được cơ hội cùng nhau nghiên cứu với Trung Quốc, kết quả bị trên đường trộm đi, cho nên bọn họ hoài nghi là chúng tôi phá rối cũng không có gì lạ, trên thực tế chúng tôi cũng tổn thất thảm trọng.” Đường Đình Chi nhìn Thẩm Trường Trạch, máu của ‘Hải long’ rồi sẽ có ngày dùng hết, cậu là thứ duy nhất để thay thế, cậu hiểu không? Độ thuần huyết của cậu là gần với ‘Hải long’ nhất, hơn nữa cậu cũng rõ ràng, máu của cậu có thể tái tạo, cậu có thể thay thế ‘Hải long’ trở thành chủ thể tái tạo long huyết nhân! Bởi vì dòng máu của cậu đã tiến hành dung hợp với gien người từ trong cơ thể mẹ, phản ứng bài xích chỉ tồn tại giữa con người với con người, giống như xác suất hai người cấy ghép nội tạng vậy. So với việc cùng chủng tộc, phản ứng bài xích giữa con người và ‘Hải long’ cũng nhỏ hơn rất nhiều, tỉ lệ thành công cũng cao hơn rất nhiều. Cậu là hi vọng duy nhất của ‘Kế hoạch vũ khí quốc gia.’” Đường Đình Chi nghiêm túc nhìn y, hai mắt luôn luôn bình tĩnh lại hiện lên cuồng nhiệt khó nén, “Cậu sẽ thay đổi thực lực quân sự của đất nước chúng ta.”

Thẩm Trường Trạch toát ra một đầu mồ hôi lạnh, tuy rằng y đã sớm suy đoán như vậy, nhưng khi Đường Đình Chi thật sự nói với y, y vẫn có chút không thể chấp nhận. Bất kì ai biết trên thân thể mình đang chảy vô số vũ khí sinh học thì cũng đều không thể bình tĩnh.

Đường Đình Chi hít vào một hơi thật sâu, dịu giọng nói: “Cho nên tất cả mọi người đều muốn có được cậu, Đường Tịnh Chi cũng không ngoại lệ, tuy rằng chúng tôi không biết hần ôm mục đích gì, nhưng tôi sẽ không để cậu rơi vào tay hần.”

Thẩm Trường Trạch nắm chặt tay, “Tôi chỉ thuộc về chính mình, ai cũng đừng hòng lợi dụng tôi.”

Đường Đình Chi nhẹ nhàng lắc đầu, “Cậu còn rất trẻ, có một ngày cậu sẽ biết, có vận mệnh như vậy, cậu không thể lựa chọn.”

Thiện Minh nghe, cảm thấy ngực thật khó chịu, trong ***g ngực phảng phất như nặng trĩu một khối, ép tới mức hần khó thở.

Cuối cùng hần cũng hiểu được tâm tình cha mẹ thân sinh của Thẩm Trường Trạch.

Vì sao từ nhỏ lại giấu y đi, vì sao mang tội danh phản quốc cũng phải để y đi thật xa, không có cha mẹ nào nguyện ý để con mình có vận mệnh như vậy, cái chó má gì mà hi vọng duy nhất, vận mệnh nặng nề như thế thì ai muốn nhận? Ai muốn bị người khác lấy máu từ thân thể mình, làm ra một đồng lớn vũ khí giết người, nghĩ thôi cũng đủ ghê tởm.

Nhưng Thiện Minh có thể tưởng tượng, tư tưởng của một người và tư tưởng của một quốc gia có sự chênh lệch khổng lồ đến thế nào. Với hắn mà nói, Thẩm Trường Trạch chỉ là đứa con trai hắn nhặt được, đối với quốc gia mà nói, y là vũ khí không thể thiếu để bước vào thế giới các cường quốc. Thiện Minh gần như có thể cảm giác, bánh xe vận mệnh từ thời khắc đứa nhỏ này sinh ra cũng đã bắt đầu thúc đẩy toàn bộ sự tình phát triển, hắn ý thức được sự tình càng ngày càng không phải thứ hắn có khả năng khống chế. Hắn không biết tương lai sẽ như thế nào, cũng không biết vận mệnh của chính mình và Thẩm Trường Trạch sẽ như thế nào, lần đầu tiên hắn bởi vì thân phận của Thẩm Trường Trạch mà cảm thấy một tia sợ hãi với sự không biết này.

Thẩm Trường Trạch nhìn Thiện Minh, y bắt được tia mê mang trên mặt Thiện Minh, trái tim đột nhiên căng thẳng, y đột nhiên cầm lấy cánh tay Thiện Minh, kiên định nói, “Ba, con là con của ba, con không đi đâu cả.”

Thiện Minh há miệng thở dốc, cổ họng cứng như bị hóc xương.

Thẩm Trường Trạch nóng nảy, “Ba, con không đi đâu hết. Những thứ y nói con không cần, con chỉ muốn ở một chỗ với ba, ở một chỗ với Du Chuẩn.”

Thiện Minh phục hồi tinh thần, trong nháy mắt bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, ánh mắt hắn hồi phục sự kiên nghị vốn có, “Mi không đi đâu hết, mi là con ta.”

Thẩm Trường Trạch nắm lấy tay hắn, cảm thấy thân thể tràn ngập sức mạnh.

Không ai có thể tách y ra khỏi ba, không ai!

73. Chương 73

CHƯƠNG 73

Tất cả mọi người tập hợp ở phòng Houshar chờ xuất phát.

Thiện Minh thông thả đi đến, vừa vào liền nói thẳng vào vấn đề, “Chúng ta không thể đi nhiều người như vậy.”

Houshar vừa mới hút một điếu thuốc, nhìn Thiện Minh vài giây, sau đó gật đầu, “Mày nói có lý.”

Thiện Minh không muốn họ đi nhiều người như vậy, vì nếu mục tiêu của Đường Tịnh Chi là Thẩm Trường Trạch thì tất nhiên đã chuẩn bị đầy đủ, nếu đã chuẩn bị tốt việc bắt long huyết nhân thì nhất định không phải là thứ bọn họ có thể ứng phó. Hắn tuyệt không thể để chiến hữu của hắn đi mạo hiểm, có thể đi ít bao nhiêu hay bấy nhiêu, dù sao nhiều người chỉ sợ cũng là hy sinh vô ích.

Ý tưởng của Houshar lại là, nếu hắn là kẻ bắt cóc con tin, nhìn đến đối phương mang nhiều người đến như vậy thì nhất định sẽ có lòng cảnh giác, lỡ như bức đối phương nóng nảy thì phiền. Hơn nữa đối phương thậm chí không yêu cầu bọn họ chỉ đến một hai người, điều này hiển nhiên là vì đối phương tự tin vì năng lực phòng ngự của mình, bọn họ không thể mạo muội xuất động toàn đội, quá mức nguy hiểm.

Tuy rằng ý tưởng hai người không giống nhau nhưng đều đưa ra cùng một quyết định.

Al nghĩ một lúc, mở miệng nói: “Nhưng tôi cũng không đồng ý để bất cứ ai ở lại một mình, hắn là chúng ta nên đến phụ cận, phái người đi thám thính tình huống, nếu có cơ hội đưa bọn họ ra được là tốt nhất, nếu không được.....” Al liếc nhìn Đường Đình Chi một cái, không nói gì thêm.

Nếu không được, chỉ có thể dựa theo ý của bọn bắt cóc, dùng Đường Đình Chi đi đổi.

Nhưng trong lòng Thiện Minh rõ ràng, sự tình không hề đơn giản như vậy, chỉ là nhất thời hắn không thể thuyết phục những người này đừng nên đi, nếu đổi lại là hắn thì hắn cũng không chịu nổi việc mình trốn ở nơi an toàn.

Hầu hết mọi người đều đồng ý với Al, quyết định vẫn là cùng đi, sau đó tùy thời cơ làm việc.

Xe đi được ba giờ, Cosky bảo Thẩm Trường Trạch ra khỏi vị trí lái, cho y đi nghỉ ngơi.

Thiện Minh đang nằm ở phía sau ngủ, Thẩm Trường Trạch đi tới nằm bên cạnh hắn, căn bản không hề buồn ngủ.

Y hơi nghiêng người, dưới ánh sáng ảm đạm nhìn sườn mặt Thiện Minh, trong lòng dâng lên ảm áp vô hạn.

Thiện Minh đột nhiên mở mắt, làm Thẩm Trường Trạch hoảng sợ, y muốn xoay người đã không kịp, chỉ có thể bình tĩnh nhìn Thiện Minh.

Thiện Minh nhú mày, nhỏ giọng nói, “Thay ca rồi còn không ngủ.”

“Không ngủ được.”

“Chó má, có thể ngủ thì mau ngủ đi.”

“Trên xe không thoải mái.”

“Vô nghĩa, mi cho là mi nhỏ lắm sao, tùy tiện một góc là thành giường được?” Thiện Minh điều chỉnh tư thế một chút, ngồi ngủ quả thật làm thắt lưng đau.

Thẩm Trường Trạch nhớ tới trước đây y đều ngủ trong lòng Thiện Minh, thời điểm đó kỳ thật y không muốn tiếp cận Thiện Minh, bởi vì Thiện Minh rất không có tình người, nhưng chính cái người khiến y vừa tức lại vừa sợ này đã cho y một cái ôm thật ảm áp mà vững chãi.

Y dựa sát vào Thiện Minh, gác đầu lên vai y, “Nếu không lớn lên thì tốt rồi, ba ôm con ngủ thì thoải mái hơn.”

Thiện Minh chớp mắt, trong lòng đột nhiên nảy lên một cảm xúc không hiểu, không cách nào hình dung, hắn lẩm bẩm: “Thật nhanh, đã mười năm rồi.”

Mười năm, từ lúc hắn nhặt được Thẩm Trường Trạch lúc ấy năm tuổi ở khu rừng nguyên sinh Myanmar, đã mười năm trôi qua rồi. Mười năm, Thẩm Trường Trạch như hắn mong muốn, trưởng thành một lính đánh thuê đủ tư cách, mà hắn cũng coi đứa nhỏ lúc trước mình cảm thấy là trời buộc này trở thành người thân thật sự của mình.

Có đôi khi ngẫm lại đều cảm thấy thời gian quá nhanh, hắn không nhận được cảm thán: “Ta còn chưa chơi đủ với mi đâu, sao mi đã trưởng thành rồi?”

Bé con ngày xưa béo tròn mềm mại thật sự là chơi rất vui.

Trong lòng Thẩm Trường Trạch cảm thấy một trận chua xót. Thời gian qua thật quá nhanh, sự tình phát triển quá nhanh, theo chiếc xe này không ngừng đi tới là âm mưu và chân tướng càng ngày càng sát gần. Y không biết một chuyến này sẽ phát sinh cái gì, nhưng trong lòng y phi thường bất an, luôn cảm thấy trong bóng đêm có một bàn tay vô hình đang thao túng vận mệnh của bọn họ. Cảm giác bất lực này thật sự khiến người ta vô cùng khủng hoảng.

Y tin rằng Thiện Minh cũng cảm nhận được .

Thiện Minh là một người thần kinh thô, chưa bao giờ có loại cảm khái tinh tế như vậy, khi hắn thờ dài vì thời gian qua quá nhanh, Thẩm Trường Trạch đã biết người cha luôn luôn đứng mãi không biết sợ là gì của y đang lo lắng, đang sợ hãi.

Thẩm Trường Trạch xoay người ôm chặt lấy eo hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Ba, nếu con nói con có chút sợ hãi, ba có giận con không?”

Thiện Minh trầm mặc thật lâu, sau đó mới chậm rãi nói, “Sẽ không, có ta ở đây.”

Mũi Thảm Trường Trạch chua xót, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nói ra, “Ba, con yêu ba.” Nói xong tim y liền dùm lại, không dám thở mạnh, cảm giác mình phạm vào đại tội nào đó, không dám ngẩng đầu, cũng không dám lên tiếng, ngừng thở đợi Thiện Minh phản ứng.

Thiện Minh ngăn người, buồn bực cười hai tiếng, “Mi cái thằng nhóc này.....” Sau đó không nói gì nữa.

Đứa nhỏ cảm thấy nhẹ nhàng thở ra đồng thời trong lòng lại ần ần vô cùng thất vọng. Y nhắm mắt lại, không khỏi nghĩ eo của ba hình như trở nên nhỏ hơn rồi.

Bọn họ lái xe suốt một ngày, cuối cùng bắt đầu tiếp cận nơi được đánh dấu tọa độ kia.

Chuyện làm bọn họ ngoài ý muốn là nơi này cũng không phải giống như trong tưởng tượng của bọn họ, không có nhà cửa xám xịt xây trên mặt cát, không treo cờ của phái độc lập, cũng không giống căn cứ của phái độc lập đóng quân ở Tây Sahara, một nửa chôn ở dưới đất. Nơi này gieo trồng từng mảng từng mảng cao su lớn, tất cả hai bên đường đều là cao su, nhìn lên không thấy mặt nhau. Có những hộ gia đình phân bố rải rác trong rừng cao su, nhìn qua giàu có hơn một chút so với thị trấn nhỏ bọn họ đi ngang qua khi đến đây.

Tọa độ ở trong đĩa CD đại khái ở phụ cận chỗ này, không thể không cẩn thận, bọn họ đang tự hỏi có nên đi tiếp như vậy không.

Mặt trời cũng sắp xuống núi, nơi này rất ít xe cộ, đi rất lâu trên đường quốc lộ cũng chỉ gặp ba chiếc xe tải, cho nên khi trước mắt xuất hiện một chiếc xe quân dụng việt dã, tất cả mọi người đều cảnh giác lên.

Khi chiếc xe việt dã kia đi đến đối diện cách bọn họ năm sáu trăm mét thì ngừng lại.

Ba chiếc xe của Du Chuẩn cũng ngừng lại theo, Al nhảy xuống xe, Dino và Jorhor cũng đi theo xuống, giơ súng, một trái một phải đi phía sau Al, Cali ló nửa người lên từ cửa sổ ở mái xe, ngắm súng vào chiếc xe đối diện.

Trên xe có một người đi, da trắng tóc vàng, không hề mang vũ khí gì, nhưng hắn cũng không kích động chút nào, bình tĩnh tự nhiên nói, “Ta muốn mang người tên Đường kia, cùng với đứa nhỏ mười lăm tuổi trên xe các người đi.”

Al lạnh nhạt nói: “Trước đó các người không nói gì về đứa nhỏ cả.”

“Vậy sao.....” Người da trắng kia giả bộ tự hỏi, sau đó nhíu mày, “Ta đã quên.” Hắn lùi đến bên cạnh xe, gõ lên cốp xe phía sau, cốp xe đột nhiên mở ra, ở chỗ ngồi rộng rãi phía sau có một người đang nằm, đúng là Jobert! Jobert mặc dù ở trạng thái mê man nhưng hô hấp thông thuận, ngực phập phồng vững vàng, chỗ bị trúng đạn cũng đã được băng bó.

Người da trắng kia dùng vũ khí ra lệnh nói: “Bây giờ bảo bọn họ xuống xe đi.”

Đường Đình Chi và Thảm Trường Trạch đều xuống xe, Thiện Minh cũng theo xuống, hung hăng nhìn chằm chằm người nọ.

Người nọ búng tay một cái, “Đúng vậy, giống trong ảnh chụp như đúc, chính là hai người các anh.”

Nghe ý tứ trong lời nói của người này, ngay từ đầu họ đã có chủ ý với Thảm Trường Trạch, cũng không phải bất chợt nảy lòng tham, Al nhìn Thiện Minh bằng ánh mắt mang ý hỏi, Thiện Minh cắn chặt răng, lắc đầu. Hắn có chút không dám nhìn đôi mắt thâm thúy xanh thẳm của Al.

Tất cả mọi người đem ánh mắt chuyển về phía Thảm Trường Trạch, những ánh mắt này có mê hoặc, có mờ mịt, có ngờ vực vô căn cứ, có lo lắng, chỉ là Thiện Minh, Thảm Trường Trạch đều giống nhau, đều như đứng đồng lửa như ngòi đồng than.

Lừa gạt những chiến hữu mình ủy thác sinh mệnh trên chiến trường này, cảm giác là tuyệt không dễ chịu.

Thảm Trường Trạch tiến lên trước một bước, “Đi thôi.”

Thiện Minh một phen giữ chặt cánh tay y, dùng ánh mắt phức tạp nhìn khắp mặt y, há miệng thở dốc, lại như cứng lại ở yết hầu.

Thảm Trường Trạch cười, “Ba, con sẽ trở về.”

Thiện Minh dùng ánh mắt kiên định nói cho Thẩm Trường Trạch, hẳn nhất định sẽ đi cứu y.

Thẩm Trường Trạch vẫn giống như bình thường, nhéo nhéo bàn tay chai dày của Thiện Minh, đột nhiên y cảm giác được trong lòng bàn tay có một vật gì cứng cứng, tay y run lên, kẹp nó vào kẽ ngón tay, y biết Thiện Minh cho y một thiết bị theo dõi dấu vết.

Thiện Minh nhìn thoáng qua thật sâu.

Thẩm Trường Trạch âm thầm cắn răng, xoay người kéo cánh tay Đường Đình Chi, nhẹ giọng nói một câu, “Tôi sẽ không để ông chết, đi thôi.”

Al quát: “Mày đứng lại!”

Thân thể Thẩm Trường Trạch dừng lại, quay đầu nhìn hẳn một cái.

Al nhìn qua có chút phiền táo, “Ta vô cùng chán ghét cảm giác hiện giờ, các người gạt ta cái gì, cũng gạt cả mọi người, có chuyện gì mà chỉ có ba người các người biết, nhất định có!” Al nhìn Thiện Minh lạnh lùng nói: “Thiện Minh, chúng ta là anh em, rốt cuộc cậu đang che giấu cái gì. Nhiều năm như vậy, thân phận của Thẩm Trường Trạch vẫn là một dấu hỏi, tôi có dự cảm rất mạnh là chuyện đang xảy ra lúc này có liên quan đến thân thể của nó, loại cảm giác này vô cùng đáng ghét, rốt cuộc cậu đang che giấu cái gì?”

Thiện Minh trầm giọng nói: “Tôi sẽ giải thích, nhưng không phải hiện tại.”

Al tức giận, nắm lấy cổ áo hắn, vung tay định đánh hắn, Houshar bắt lấy cánh tay Al, “Trở về nói sau.” Hẳn hướng người da trắng kia nói: “Ta muốn xác định một con tin khác còn sống.”

Người nọ bấm số điện thoại, điện thoại rất nhanh được nối thông, hắn mở loa lớn lên, bên trong truyền đến giọng của Pearl, “Em vẫn khỏe.”

Houshar hỏi: “Bầu giờ là mấy giờ mấy phút?”

Pearl tạm dừng một chút, “Mười bảy giờ năm mươi ba phút.”

Nói xong người nọ liền cúp điện thoại, “Đợi mang bọn họ về chúng ta sẽ thả con tin.”

“Dựa vào cái gì ta phải tin các người.”

“Giữ cô ta chẳng có tác dụng gì với chúng ta cả, chúng ta đã rất biểu hiện thành ý, trả người bị thương này lại cho các người. Hơn nữa, bây giờ các người chỉ có thể tín nhiệm chúng ta. Các người có thể lựa chọn ở đây chờ, chúng ta sẽ lái xe đưa cô ta đến đây, nhưng không được đi tới nữa, nếu không ta không cam đoan an toàn của cô ta đâu.”

Sau khi hắn nói xong thì lại có hai người nhảy từ trên xe việt dã xuống, chia nhau lấy hết vũ khí, công cụ, đồng hồ thậm chí cả đai lưng của Đường Đình Chi và Thẩm Trường Trạch xuống, sau đó kiểm tra cả tay hai người.

Thẩm Trường Trạch cuối cùng liếc nhìn Thiện Minh một cái, sau đó cũng không quay đầu lại mà bước lên xe .

Đối phương nâng Jobert xuống đất, sau đó lên xe đóng cửa, quay đầu đi thẳng.

Trên đường quốc lộ, ba chiếc xe Hummer lại nổ máy lần nữa, hơn mười người đứng trên đường, nhưng tất cả đều cực kì yên lặng.

Houshar nhắc đầu, trầm giọng nói: “Dino, Jorhor, đưa Jobert và Falcon tới bệnh viện gần nhất chữa trị, lập tức xuất phát.”

Mấy người vội hồi phục tinh thần, nhanh chóng nâng Jobert và Falcon lên xe, đưa hai người đến bệnh viện gần nhất.

Bọn họ đi rồi, ánh mắt mọi người đều dừng trên người Thiện Minh, mà Thiện Minh đang nhìn theo hướng chiếc xe biến mất mà ngăn người.

Houshar nắm lấy vai Thiện Minh, dùng lực rất mạnh, bóp đến xương vai của Thiện Minh kêu răng rắc, âm thanh của hắn lạnh lùng: “Mày có chuyện cần giải thích với chúng ta.”

Thiện Minh nhìn nghi ngờ và phẫn nộ trong mắt mọi người, cảm thấy từng trận hoảng hốt.

74. Chương 74

CHƯƠNG 74

Houshar vung nắm đấm nện vào mặt Thiện Minh, đánh bật thân thể hắn ra sau, lưng hắn nặng nề đập vào thân xe Hummer, sau đó ngã xuống đất.

Thiện Minh chống tay đứng lên, quệt đi vết máu ở khóe miệng.

Houshar uy nghiêm quát: “Mày con mẹ nó nhắc lại lần nữa xem.”

Thiện Minh bình tĩnh nhìn thoáng qua mọi người, trầm giọng nói: “Tôi nói, các người không biết vẫn tốt hơn.”

Houshar không nói hai lời, lại một cú đấm nữa, đánh Thiện Minh ngã sấp rồi nổi giận mắng: “Đồ khốn kiếp! Mày là một thành viên của Du Chuẩn, bây giờ bởi vì mày cố ý giấu diếm, sinh mạng của mọi người đều bị uy hiếp, cái gì gọi là không biết thì tốt hơn? Giờ không có cái gì gọi là ‘tốt hơn’ cả, chúng ta muốn biết chân tướng!”

Thiện Minh nhìn sự phẫn nộ và thất vọng trên mặt Houshar, nhìn sự hoài nghi và căm tức trên mặt các chiến hữu của hắn, trong lòng khó chịu. Nhưng hắn biết nếu hắn nói, Thẩm Trường Trạch cũng không thể tiếp tục ở lại Du Chuẩn được nữa.

Thứ nhất, về mặt tình cảm chắc chắn Houshar và Al không thể chấp nhận thân phận thật của Thẩm Trường Trạch, thứ hai, Thẩm Trường Trạch sẽ mang đến cho Du Chuẩn những nguy hiểm không thể biết trước.

Hắn không muốn chấp tay dâng đứa con trai mình nuôi dưỡng mười năm cho người khác.

Nhưng khi nhìn những chiến hữu anh em bạn bè luôn vào sinh ra tử với hắn, hắn cảm thấy cắn rứt lương tâm.

Vì tư tâm của mình, hắn vẫn giấu diếm chuyện của Thẩm Trường Trạch, mang đến nguy hiểm cho họ, bây giờ hắn liên lụy đến Jobert và Pearl, về sau sẽ là ai đây?

Thái độ của những người đó với Thẩm Trường Trạch là kiên quyết không buông tha, nhìn Đường Đình Chi và House truy đuổi tin tức của họ nhiều năm như vậy là đủ hiểu. Về sau, sự tình chắc chắn sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Hắn ích kỷ muốn giữ đứa con trai bên cạnh mình, lại mang đến nguy hiểm cho những người khác.....

Hắn luôn luôn trốn tránh ngày này, nhưng giữa Du Chuẩn và Thẩm Trường Trạch, sớm muộn gì hắn cũng phải đưa ra lựa chọn, hiện tại cũng chỉ mới là bắt đầu.

Nhưng có lẽ ngay từ đầu hắn đã sai lầm rồi, hắn nên giao Thẩm Trường Trạch cho Đường Đình Chi từ mười năm trước mới phải.

Hắn nên làm cái gì bây giờ?

Ba, con không muốn rời xa ba.

Ba, con muốn vĩnh viễn ở bên cạnh ba.

Ba, không người nào có thể chia cắt chúng ta.

Ba, con yêu ba.

Những lời nói tràn ngập tín nhiệm và ỷ lại của đứa nhỏ luôn vang vọng bên tai hắn.

Hắn muốn trở thành một người đàn ông quyết đoán, làm việc không dài dòng lê thê. Nếu trong cuộc đời hắn từng làm một việc mà hắn thấy do dự khó lựa chọn nhất, làm hắn cảm thấy khó chịu nhất, đó chính là việc hiện tại.

Hắn ý thức được rõ ràng hắn đã làm sai.

Lúc trước hắn không nên giữ thăng bệ bên cạnh mình, bây giờ cũng sẽ không đến mức đau khổ khi phải để nó rời khỏi mình.

Chỉ là hắn cũng không biểu hiện những rối rắm này ra ngoài, là đàn ông thì phải gánh vác hậu quả mỗi quyết định của mình. Hắn lắc lắc đầu, đứng lên khỏi mặt đất, hắn cố lấy dũng khí nhìn ánh mắt trách móc nặng nề của Houshar, nói rõ ràng, “Tôi thật sự không thể nói, thân phận của nó là cơ mật tối cao của Trung Quốc. Chân tướng ngoài việc thỏa mãn sự tò mò của các người thì không có bất cứ lợi ích gì với các người cả.”

Al nghiêng rặng nói: “Không có hậu quả gì là Du Chuẩn không dám gánh vác. Nếu đây là chuyện của mình cậu, chúng tôi tuyệt không hỏi đến, nhưng bây giờ rõ ràng nó đã liên lụy đến an toàn của những người khác. Tôi nghĩ Pearl và Jobert bị bắt cóc cũng có liên quan đến chuyện của Thẩm Trường Trạch đúng không? Đường Đình Chi, cả gã House kia nữa, chỉ sợ vẫn luôn nhằm vào Thẩm Trường Trạch. Suốt mười năm trời, rốt cuộc cậu che giấu chúng tôi bao nhiêu chuyện, đến bây giờ cậu vẫn ngậm miệng không nói như thế, cậu có để chúng tôi vào mắt không! Chẳng lẽ cậu không định cho chúng tôi một lời giải thích sao?”

Thiện Minh cảm thấy đầu óc rất loạn, hắn cũng không thể bịa ra bất kỳ một câu chuyện hợp lý nào, bất cứ lí do nào đưa ra cũng đều sẽ tự sụp đổ dưới sự chỉ trích của họ, hắn không muốn lại lừa dối những chiến hữu luôn tin nhiệm mình nữa.

Nhưng hắn cũng không thể nói, cho nên hắn chỉ có thể trầm mặc.

Sau khi trận trầm mặc làm người ta khó thở trôi qua, Thiện Minh nghe thấy Houshar thất vọng than nhẹ, ngữ khí hắn mệt mỏi nói, “Đi tới mấy thôn xung quanh tìm chỗ đặt chân đi, nếu họ có thể chặn được chúng ta ở đây thì nhất định sẽ biết chúng ta ở đâu.”

Tất cả mọi người quay trở về xe, chỉ có Thiện Minh cứng ngắc đứng ở tại chỗ.

Cosky vốn đã muốn đóng cửa xe lại, thấy Thiện Minh còn thất thần, lại một phen mở cửa xe, có chút cảm tức trừng mắt nhìn hắn, sau đó thô bạo lôi hắn lên xe.

Bọn họ tìm được một thôn rất nhỏ, thuê mấy gian phòng, mua chút lương thực địa phương, cơm nước xong sau đều tự đi nghỉ ngơi.

Thiện Minh ngủ ở sô pha trong phòng khách, đến nửa đêm, hắn nhẹ nhàng mở mắt, đi ra khỏi phòng. Ở cửa có người ngồi canh gác, hắn tiến sát vào xem, là Dino và Bailey.

Dino đang gác chân hút thuốc, thấy hắn lại gần, liền hỏi: “Làm một điều?”

Thiện Minh cầm lấy điếu thuốc trong tay hắn, sau đó ngồi xổm bên cạnh, ngẩn người nhìn trắng.

Dino nhảy lên khỏi mặt đất, “Tôi đi WC.”

Bailey đang dùng đèn pin soi móng chân mình, chăm chú chỉnh sửa.

Thiện Minh lại gần, “Thế này mà cô cũng nhìn thấy?”

Đầu Bailey cũng không nâng lên, “Đương nhiên.....” Lời còn chưa dứt, cô chỉ cảm thấy gáy tê rần, trước mắt tối đen, hôn mê bất tỉnh.

Thiện Minh đặt thân thể mềm oặt của cô xuống đất, sau đó đứng lên đi tới chỗ Dino.

Dino đang đứng ở chân tường đưa lưng về phía hắn, miệng hừ hừ một giai điệu kì quái.

Khi Thiện Minh còn một bước nữa thì sẽ tiếp cận hắn, tiếng cười nhỏ đột nhiên ngừng lại, Dino cũng không quay đầu lại mà nói, “Đứng nguyên đó, đừng tới đây.”

Thiện Minh dừng bước.

“Chuyện ban ngày các người nói, mẹ nó tôi không cảm thấy hứng thú chút nào, bình thường tôi ghét nhất là ngồi suy nghĩ mấy chuyện vô nghĩa như vậy. Tôi chỉ cần có trận thì đánh, có tiền thì lấy, có phụ nữ thì ngủ, cái khác tôi không cần biết. Tôi biết bây giờ cậu muốn đi làm gì, đổi lại nếu tôi là cậu thì tôi cũng sẽ

đi, cho nên cậu đi đi. Nếu là bình thường tôi sẵn sàng chơi với cậu một chút, nhưng bây giờ tôi muốn đi tiểu, đừng quấy rầy tôi.”

Thiện Minh không nói tiếng nào, xoay người đi.

Hắn chạy đến chỗ đỗ xe, lấy chìa khóa dưới đệm ra, sau đó nhanh chóng khởi động xe, một chân nhả ga, chiếc Hummer mạnh mẽ mười phần lập tức chạy đi.

Thiện Minh vừa điều khiển vừa mở máy tính, máy theo dõi dấu vết mini hắn đặt vào tay Thẩm Trường Trạch là sản phẩm mới nhất của ngành công nghiệp quân sự nước Mỹ, hiệu suất phòng chống quấy nhiễu thông tin điện tử cao tới 69%, cho dù vỡ vụn cũng có thể truyền dữ liệu cuối cùng đến vệ tinh tiếp sóng, hắn bắt đầu dùng máy tính tìm vị trí của Thẩm Trường Trạch.

Đại khái năm sáu phút sau, thiết bị dò tìm cuối cùng cũng định vị được, Thiện Minh truyền dữ liệu vào trong xe, sau đó đi thẳng đến mục tiêu.

Sau khi Thẩm Trường Trạch và Đường Đình Chi lên xe thì bị sắp xếp ở phía sau, hai bên trái phải đều có người ngồi kẹp họ ở giữa.

Thẩm Trường Trạch định giật giật còng tay trên tay, đó là hai vòng kim loại gắn với nhau, thô hơn ngón tay, bên ngoài được bọc một lớp sợi màu đen, không nặng nhưng cũng không nhẹ. Y cảm thấy với loại chất liệu này thì sau khi biến thành long huyết nhân chắc chắn có thể giật đứt.

Dường như Đường Đình Chi cảm nhận được động tác của y, thản nhiên dùng tiếng Trung nói, “Đừng xằng bậy, có điện cao thế.”

Thẩm Trường Trạch không nhịn được nhìn còng tay hai người.

Đường Đình Chi nhìn theo ánh mắt của y, giải thích: “Của tôi không có, của cậu chắc chắn có, đây là loại chuyên môn dùng để đối phó với long huyết nhân. Cho dù cậu là mình đồng da sắt thì điện cao thế hàng vạn vôn vũng cũng có thể đốt cậu thành than.”

“Chốt mở ở trong tay ai?”

“Không rõ, có lẽ mỗi người đều có.”

“Này, chúng mày đang nói cái gì!” Người bên cạnh quát, “Không được tùy ý nói chuyện, cứ cho là được nói thì cũng không cho dùng cái ngôn ngữ chết tiệt của chúng mày.”

Hai người đều ngậm miệng.

Kế tiếp một đường không nói chuyện gì cả, ô tô đưa bọn họ vào một thị trấn nhỏ, xuyên qua thị trấn lại đi một đoạn đường, đi vào một khu công nghiệp bỏ hoang, thông qua những thiết bị hồng hóc chất đồng có thể phán đoán trước đây nơi này hẳn là một xưởng gia công cao su khá quy mô.

Cuối cùng, xe dừng trước một nhà xưởng rất lớn, hai người xuống xe, bị người dùng súng chĩa vào sau lưng, đi vào nhà xưởng.

Phía trong nhà xưởng đã được cải tạo thành một phòng thí nghiệm y học, trong không khí tràn ngập hương vị thuốc khử trùng, bên trong một phòng thí nghiệm trong suốt có mấy nhân viên nghiên cứu khoa học mặc đồng phục vô trùng đang vây quanh một người kiểm tra cái gì đó.

Hai người nhìn tất cả trước mắt, đều có chút không thể tin được Đường Đình Chi làm thế nào mà có được một cơ ngơi lớn thế này ở nước ngoài, khó trách hắn điên cuồng vợ vét của cải.

“Đã lâu không gặp, anh cả.” Một giọng nói như u hồn bay tới, nhất thời vang vọng trong nhà xưởng có nhiều khoảng không trống trải.

Hai người cùng nhau ngẩng đầu, một người trẻ tuổi mặc áo bác sĩ trắng toát đứng ở vòng bảo hộ ở tầng hai. Về ngoài của hắn có vài phân tượng tự với Đường Đình Chi, nhưng đối lập với sự lạnh nhạt của Đường Đình Chi, người này có vẻ có vài phần âm trầm. Khóe môi là nét cười trào phúng rất nhạt, đôi mắt thâm thúy gắt gao nhìn chằm chằm Đường Đình Chi.

Đường Đình Chi bình tĩnh nói, “Tĩnh Chi, cậu phạm vào tội phản quốc.”

Đường Tịnh Chi bước từng bước dài, đi từng bước một xuống cầu thang, hần khẽ cười nói: “Thế thì đã sao? Đồng quy củ già cổ mốc meo, tư tưởng cổ hủ kia chỉ là trở ngại để tôi phát huy tài năng. Các người làm việc lúc nào cũng rụt rè, chỗ này lo lắng chỗ kia cố kỵ, làm việc với các người đúng là phiền chết, quả thực là lãng phí thời gian của tôi. Cho nên tôi muốn kiến thiết đội của chính mình, tôi sẽ chứng minh cho các người xem ai mới là người kiệt xuất trong lĩnh vực này.”

Đường Đình Chi lắc đầu, “Lúc trước tôi chỉ cảm thấy cậu không hiểu chuyện, bây giờ xem ra tư tưởng của cậu đã có vấn đề nghiêm trọng.”

Đường Tịnh Chi cười lạnh: “Tôi cảm thấy tư tưởng của anh mới có vấn đề, đồ ngu ngốc bị chính phủ tẩy não à. Những người đó vốn không cần thành quả nghiên cứu, bọn họ chỉ quan tâm đến chiến tích và địa vị của mình, anh lại đi cống hiến trí tuệ của mình cho những kẻ tầm thường đó, tôi thật không biết người như anh sống có ý nghĩa gì, chẳng lẽ anh không có dự vọng của mình sao?”

Đường Đình Chi nghiêm túc nói, “Tôi cống hiến không phải cho đám quan chức đó mà là cho quốc gia của tôi. Tịnh Chi, tư duy rất nhỏ bé, cho dù có được thỏa mãn hay không đều hư không, ý nghĩa sự sinh ra của chúng ta chính là có ích cho đất nước, vì sao cậu lại quên điều này?”

Đường Tịnh Chi lạnh lùng nói: “Nực cười! Đường Đình Chi, anh thật sự là đáng cười, cũng thật đáng buồn. Bọn họ không hề hỏi ý kiến tôi đã tạo ra tôi, điều này không có nghĩa là cả đời này tôi đều phải nghe họ nói, tôi muốn làm việc mình thích, mà không giống anh sống trong kịch bản người khác bố trí!” Hần đột nhiên chỉ vào Thẩm Trường Trạch, “Các người cho rằng nó được sinh ra là ý nghĩa, là ‘Kế hoạch vũ khí quốc gia’, anh thử hỏi lại nó một chút, nó đồng ý sao?”

Thẩm Trường Trạch băng lãnh nhìn hần.

Theo y thấy, cho dù là Đường Đình Chi cố chấp hay là Đường Tịnh Chi cực đoan thì cũng đều không bình thường.

Đường Đình Chi nhìn em trai mình, trong mắt chỉ có xa lạ và khó hiểu.

Đường Tịnh Chi nắm lấy áo y, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào sâu trong mắt y, “Anh đã đuổi tới thì tôi cũng không thể không để ý, như vậy bây giờ anh chỉ có hai lựa chọn, ở đây giúp tôi, hoặc là chết.”

75. Chương 75

CHƯƠNG 75

Đường Tịnh Chi khó nén cuồng vọng trên mặt, “Để tôi mang các người đi tham quan phòng thí nghiệm của tôi một chút nào.”

Thẩm Trường Trạch lạnh nhạt nói: “Tôi muốn gặp Pearl trước.”

Đường Tịnh Chi mỉm cười, “Được thôi, tôi mang các người đi gặp cô ấy.”

Vẻ tươi cười kia làm Thẩm Trường Trạch cảm thấy cả người không thoải mái, trong lòng tràn ngập cảm giác không rõ.

Đường Tịnh Chi dẫn bọn họ đi qua một loạt khu vực có công năng khác nhau, cuối cùng là một phòng thí nghiệm y học hiện đại tiên tiến cao cấp, bên trong xếp đầy những thiết bị Thẩm Trường Trạch cũng chưa từng thấy qua, nhìn không khác phim khoa học viễn tưởng lắm.

Mà Pearl, cả người trần truồng nằm trên giường thí nghiệm, tứ chi bị cố định, hai mắt nhắm chặt, toàn thân trên dưới đều dán thiết bị cảm ứng sóng điện cơ thể, hợp với ít nhất hai mươi mấy đầu dây khác.

Thẩm Trường Trạch mở to hai mắt nhìn, xoay người đá vào bụng Đường Tịnh Chi một cú, tốc độ cực nhanh, không ai ở đây phản ứng kịp, y giận dữ hét: “Ông đã làm gì với cô ấy!”

Nói xong liền phóng tới chỗ Đường Tịnh Chi.

Đột nhiên một luồng điện truyền từ cổ tay trong nháy mắt lan ra khắp toàn thân y, Thẩm Trường Trạch chỉ cảm thấy như bị sét đánh, thân thể bủn rủn, bùm một tiếng ngã vật xuống đất.

Đường Tịnh Chi ôm bụng, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ, hần được vệ sĩ giúp đỡ đứng lên, nở nụ cười vài cái, “Khủng khiếp thật, không hổ là thuần huyết, tốc độ thật nhanh.....”

Thẩm Trường Trạch thống khổ giãy dựa trên mặt đất, run giọng nói: “Mày không giữ lời hứa, tao phải giết mày!”

Trên mặt Đường Tịnh Chi lộ ra nụ cười vắn vẹo, “Vốn là tôi cũng muốn giữ lời hứa, nhưng nữ lính đánh thuê này rất hoàn mỹ. Cô ấy có thể trạng và trí óc đều thuộc hàng đầu, thậm chí còn cực kì xinh đẹp. Tôi đã nhìn thấy ở cô ấy tiềm năng tiến hóa thành long huyết nhân giống cái, nếu là long huyết nhân do cô ấy thai nghén sinh ra, nhất định không thể kém cõi hơn cậu.”

Thẩm Trường Trạch cả giận nói: “Mày điên rồi!”

Đường Tịnh Chi cầm lấy khăn tay vệ sĩ đưa, lau đi vết máu ở khoé miệng, “Đành vậy thôi, tất cả những chuyện này đều làm người ta quá hưng phấn. Chỉ cần có được cậu là tôi có thể tạo ra một đội quân thuộc về mình, đội quân hùng mạnh nhất thế giới, không gì sánh kịp.” Trong mắt hần dần hiện ra quang mang cuồng nhiệt làm lưng Thẩm Trường Trạch phát lạnh.

Thẩm Trường Trạch cử động thân thể đau đớn một chút, đứng dậy khỏi mặt đất. Hai người bên cạnh lập tức bắt được cánh tay y, y hung ác trừng Đường Tịnh Chi, “Tuân thủ lời hứa của mày đi, thả Pearl ra.”

Đường Tịnh Chi lắc đầu, “Tôi tin rằng cô ấy có thể tiến hóa thành long huyết nhân, muốn tìm được giống cái như vậy rất không dễ dàng. Cậu biết không, hiện tại toàn thế giới chỉ có ba con long huyết nhân giống cái, một con ở Mỹ, hai ở Trung Quốc, một trong đó là mẹ cậu, nhưng bà ta đã mất tích.” Về mặt Đường Tịnh Chi đầy khát vọng, “Tôi nhất định phải có được một con long huyết nhân giống cái thuộc về mình, tổ chất thân thể Pearl vô cùng tốt, tôi có dự cảm cô ấy có khả năng tiến hóa thành công rất lớn.”

Thẩm Trường Trạch thật sự là hận không thể bẻ gãy cổ hần.

Đường Tịnh Chi mở mồm ra là “một con”, phảng phất trong mắt hần những người này đều là chuột bạch thí nghiệm, căn bản không phải con người. Tuy rằng Thẩm Trường Trạch chưa trải qua, nhưng theo tin tức từ Đường Đình Chi và House, y biết tỉ lệ thành công để con người và long huyết nhân dung hợp gen là vô cùng thấp, nếu thất bại có nghĩa là sau khi trải qua những thống khổ không phải cho người, mạch máu toàn thân sẽ nứt toác, xé toang cơ thể mà chết. Y tuyệt đối sẽ không để Pearl phải trải qua thí nghiệm như vậy.

Đường Đình Chi quan sát Pearl trong chốc lát, nhẹ giọng nói: “Cậu bé, tỉnh táo lại đi, bây giờ cô ấy vẫn an toàn.”

Đường Tịnh Chi ha ha cười nói: “Đúng vậy, ngày hôm qua vừa mới kiểm tra thân thể cho cô ấy, còn chưa kiểm tra xong. Chế tạo một long huyết nhân cần quan sát rất nhiều phân tích phức tạp, còn phải trải qua thời gian chuẩn bị, ngắn cũng phải ba tháng, lâu thì một năm. Chi phí chế tạo một long huyết nhân vào mười mấy năm trước đã tốn hơn một trăm triệu nhân dân tệ, hiện tại bình quân cũng phải sáu bảy nghìn vạn. Chỉ một khoản tài chính khổng lồ như thế, nếu không xác định tỉ lệ tiến hoá thành công của một người là 15% thì chúng tôi sẽ không mạo hiểm hành động. Thế nên tạm thời cô ấy coi như an toàn.”

Đường Tịnh Chi tham lam nhìn Pearl qua kính thủy tinh.

Loại ánh mắt này cũng không phải sự say mê của đàn ông đối với người đẹp trần truồng mà là sự thoả mãn vì tìm được một cơ thể thí nghiệm tuyệt hảo, thực sự làm người ta không rét mà run.

Nghe được Pearl tạm thời không có việc gì, Thẩm Trường Trạch âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Việc kế tiếp y phải suy xét chính là làm thế nào đưa Pearl và Đường Đình Chi ra khỏi đây, tốt nhất là có thể giết chết tên biến thái Đường Tịnh Chi này luôn.

Đường Tịnh Chi bị Thẩm Trường Trạch đá đến mức chân muốn nhũn ra, nhưng hần vẫn kiên trì không đi nghỉ ngơi mà để người đem Thẩm Trường Trạch vào phòng thí nghiệm, chỉ huy một trợ thủ lấy máu.

Trợ thủ rút mười ml máu, Đường Tịnh Chi nghiêm túc nhìn chất lỏng đỏ sậm trong ống nghiệm nói: “Trước hết chúng tôi muốn nghiên cứu máu của cậu dưới trạng thái con người, tối hôm nay cậu cần ăn thức ăn và uống thuốc bổ máu. Ngày mai cậu cần phải phối hợp với tôi, hiến cho tôi ít nhất năm trăm ml máu, long huyết của cậu có độ tinh khiết cao tới 96%, tôi sẽ sử dụng chúng thật tốt.”

Đường Đình Chi nói: “Một lần rút nhiều máu như vậy rất hao tổn nguyên khí.”

Đường Tịnh Chi thờ ơ như không: “Nơi này của tôi có những loại dinh dưỡng tốt nhất, tôi sẽ bổ trở lại cho nó.”

Sau khi Thẩm Trường Trạch bị đẩy mạnh vào phòng thì phát hiện ở vị trí mười cm phía sau cửa sắt có hai ô cửa hình tròn, dùng song sắt che.

Vệ sĩ ngoài cửa ấn cái nút gì đó, song sắt nâng lên, hần hô: “Luồn tay qua đây đi.”

Thẩm Trường Trạch nắm tay đưa vào, ô cửa vừa vặn giữ chắc chiếc còng điện cao thế trên tay y. Một tiếng rắng rắc rất nhỏ vang lên, hai tay buông lỏng, còng tay mở ra, hai tay của y tạm thời khôi phục tự do.

Y rút tay về, song sắt cũng hạ xuống.

Y và Đường Đình Chi bị nhốt vào hai phòng độc lập, bọn họ không biết người kia ở nơi nào, cũng không biết trạng thái hiện giờ của đối phương. Bao quanh phòng đều là tường, thứ duy nhất để tiếp xúc với thế giới bên ngoài chỉ có khe hở giữa các song sắt, hơn nữa bên ngoài lại tối đen, không thể nhìn thấy cái gì cả.

Thẩm Trường Trạch nằm trên giường, vô cùng nhớ ba. Bây giờ ba đang làm gì nhỉ, có nhớ y không?

Y vừa nằm xuống không lâu, có người mở song sắt của hai ô cửa tròn kia ra, một cái khay được đẩy vào, người nọ vẫy y lại nói: “Ăn cơm.”

Thẩm Trường Trạch đưa tay lấy cái khay, thuận tiện y lấy cổ tay đo đường kính của ô cửa tròn kia, không được, rất hẹp, cánh tay sẽ bị giữ lại, không thể vươn ra ngoài được.

Thức ăn trên khay là gan động vật, Đường Tịnh Chi quả nhiên giống như lời hần nói, cho y thức ăn bổ máu.

Thẩm Trường Trạch hoàn toàn không có khẩu vị, tùy tiện ăn rồi để lại lên tủ đầu giường.

Trong phòng đột nhiên vang lên giọng của Đường Tịnh Chi, “Thế nào, không hợp khẩu vị của cậu sao, tôi có thể cho người làm lại, nhưng cậu phải ăn.”

Thẩm Trường Trạch đã sớm phát hiện camera ở góc tường, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, y cầm lại cái khay, vùi đầu ăn hết mấy thứ kia, hương vị không tệ, có thể no bụng.

“Giờ cậu hãy nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Đường Đình Chi ở đâu?” Thẩm Trường Trạch hỏi.

“Anh ta ở bên cạnh tôi, tôi đang dẫn anh ta tham quan thành quả nghiên cứu của tôi. Thật thú vị, người như anh ta mà cũng có người quan tâm sao?”

Thẩm Trường Trạch không đáp lời, đưa tay tắt đèn đi, nằm lên giường liền ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, trước khi y ăn sáng những người đó đã mang y đi tới phòng thí nghiệm.

Đường Đình Chi và Đường Tịnh Chi sớm đã chờ ở đó, hai người tuy rằng dung mạo tương tự nhưng khí chất khác nhau quá nhiều, lúc này là một người sắc mặt tái nhợt, một người lại hưng phấn khó nhịn.

Tứ chi Thẩm Trường Trạch đều bị cố định trên giường, Đường Tịnh Chi nói với giọng khó nén bức thiết, “Mau, mau cho tôi xem dáng vẻ long huyết nhân của cậu.”

Thẩm Trường Trạch không tốn thời gian vô nghĩa với hần, y nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên khuôn mặt Thiện Minh.

Kỳ thật từ hơn hai năm trước y đã không cần dựa vào ảo tưởng về Thiện Minh để thức tỉnh long huyết mà có thể đơn thuần dựa vào ý chí của mình để biến thân, nhưng y đã có thói quen biến thân khi tưởng tượng về Thiện Minh.

Có lẽ bởi vì y vẫn như trước không thể hoàn toàn tự động điều khiển trạng thái long huyết nhân, trước sau gì y cũng vẫn có chút sợ hãi và kiêng kỵ năng lực của mình, Thiện Minh có thể làm y an tâm.

Một lát sau, thân thể càng ngày càng nóng, cái loại nóng này không đau, không khó chịu, nhưng lại làm cho người ta cảm giác cả người sắp bị thiêu cháy, sau đó y nghe được tiếng kinh hô của người xung quanh. Y mở to mắt, mở rộng đôi cánh bị ép đến khó chịu ra, cái đuôi cũng thò ra từ dưới chân.

“Trời ạ! Là màu vàng! Là vẩy rồng màu vàng, giống ‘Hải long’ như đúc, thật đẹp, rất tuyệt vời!” Phản ứng của Đường Tịnh Chi không khác lắm với phản ứng của Đường Đình Chi khi lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ biến thân của y, chẳng qua cách biểu đạt của Đường Đình Chi bình tĩnh hơn một ít, mừng như điên chỉ nổi lên ở đáy mắt, không giống người này, vẻ mặt đều viết chữ tham khi phát hiện vật thí nghiệm.

Hắn vuốt ve lớp vẩy bóng loáng, lạnh lẽo.

Rất kỳ quái, rõ ràng Thẩm Trường Trạch cảm thấy cả người nhiệt huyết sôi trào, nhưng vẩy thì lại giống như da của động vật máu lạnh, toát ra cảm giác mát.

Đường Tịnh Chi vuốt ve toàn thân y một lần, vừa sờ vừa chắc chắn tán thưởng, Thẩm Trường Trạch nhăn rất lâu mới không vung cái đuôi lên quật hắn, dù sao cảm giác bị điện cao thế đánh trúng thật sự không dễ chịu.

Thẩm Trường Trạch cứ như vậy bị hấn và thủ hạ của hắn vậy xem vuốt ve hơn một giờ rồi bọn họ mới từ bỏ, sau đó lấy ra một mũi tiêm đặc chế thật lớn để lấy máu y.

“Độ pH trong máu cậu đã vô cùng gần 0, kim tiêm bằng Titan và ống tiêm bằng thủy tinh gia cường này được đặc chế chuyên môn để chứa máu axit mạnh của cậu, toàn thân cậu đều là bảo bối.”

Đường Tịnh Chi tìm dưới từng tầng vẩy giáp, chuẩn xác tìm được mạch máu của y, đâm kim tiêm vào, bắt đầu rút máu.

Đường Đình Chi nhắc nhở: “500 ml nhiều lắm đấy, máu của long huyết nhân là nguyên khí và năng lượng của nó, cậu không thể không biết điều này. Kể cả là con người cũng phải tĩnh dưỡng vài ngày, nếu một lần cậu rút nhiều như vậy thì sẽ tạo thành thương tổn cho nó.”

Đường Tịnh Chi chẳng hề để ý, “Được rồi, vậy 400, lượng máu lớn nhất con người bình thường có thể rút, được chưa?”

Thẩm Trường Trạch không ngờ hắn lại vội vã muốn lấy máu y như vậy, tuy nhiên khi nghĩ đến hắn phải duy trì sự vận hành của một căn cứ thí nghiệm lớn như vậy thì chắc chắn sẽ cần một khoản tiền lớn, chế tạo thuốc kích thích có thể là nguồn thu lớn nhất của hắn, phỏng chừng bây giờ hắn đang cấp bách muốn chế tạo loại thuốc đắt giá kia.

Vừa mới bắt đầu rút máu, Thẩm Trường Trạch cũng không có cảm giác gì lớn, nhưng khi máu trong ống tiêm trong suốt càng ngày càng nhiều thì y bắt đầu cảm thấy choáng váng và khát nước.

Sau khi 400 ml long huyết bị rút ra khỏi cơ thể, Thẩm Trường Trạch chỉ cảm thấy buồn ngủ, thân thể trở nên vô lực.

Đường Tịnh Chi cũng quan sát phản ứng của y, “Không có việc gì, hai ngày nữa sẽ khôi phục. Bây giờ cậu hãy ăn vài thứ rồi trở về nghỉ ngơi đi.”

Khi được nâng khỏi giường thí nghiệm, thân mình Thẩm Trường Trạch nghiêng đi, đổ xuống mặt đất, Đường Đình Chi vội đỡ lấy y.

Thẩm Trường Trạch nhẹ nhàng thở phò phò, ánh mắt có chút không mở ra được, chậm rãi khôi phục dáng vẻ con người.

Đường Tịnh Chi cũng có chút lo lắng, sau khi dìu y lên giường hắn lại kiểm tra một lần, sau khi xác định không có gì khác thường thì cho y truyền dịch dinh dưỡng, để y ăn vài thứ, sau đó gọi người đưa y trở về căn phòng kín mít kia.

Sau khi Thẩm Trường Trạch trở lại phòng thì vẫn nằm trên giường, không nhúc nhích.

Vài giờ sau, Đường Tịnh Chi quan sát biểu hiện của Thẩm Trường Trạch qua camera, hắn gọi vài tiếng vào microphone, Thẩm Trường Trạch nằm như chết, không có bất cứ phản ứng nào.

Đường Đình Chi nhíu mày nói: “Tôi đã sớm nói với cậu đừng tham lam như vậy. Thân thể nó không giống con người, cậu có nhận thức quá nông cạn về long huyết nhân, lại không nghe theo kinh nghiệm nghiên cứu của người khác, khư khư giữ ý kiến của mình, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra sai lầm.”

Đường Tịnh Chi lạnh lùng nói: “Tôi không cần anh giáo huấn tôi! Sớm muộn gì tôi cũng sẽ chứng minh, trong lĩnh vực sinh vật học tôi còn vĩ đại hơn anh!” Hắn giật lấy bộ đàm hô: “Đi xem thằng bé kia thế nào, đưa nó đến phòng khám bệnh.”

Một lát sau, trên màn ảnh là cửa của căn phòng kín được mở ra, năm sáu người cầm gậy phóng điện và súng lục đi vào.

Đúng lúc này, Thẩm Trường Trạch vẫn nằm ở trên giường không nhúc nhích đột nhiên lấy tốc độ như tia chớp nhảy dựng lên, đập bay người đứng gần y nhất, sau đó đánh về phía một bảo vệ khác, chỉ một cú đã đánh ngã hẳn. Những người đàn ông lực lưỡng cầm vũ khí trong tay hoàn toàn không có sức đánh trả trước mặt thiếu niên còn chưa phát dục hết, trong nháy mắt từng bước từng bước bị đánh ngã xuống đất.

Đường Tịnh Chi trợn mắt há hốc mồm, đến khi Thẩm Trường Trạch đã đánh ngã tất cả mọi người sau đó xông ra cửa, hắn mới như vừa tỉnh mộng, hung hăng ấn chuông cảnh báo màu đỏ, toàn bộ nhà xưởng nhất thời vang lên tiếng cảnh báo chói tai!

76. Chương 76

CHƯƠNG 76

Tiếng chuông cảnh báo vang vọng toàn bộ nhà xưởng, một đội bảo vệ mặc trang phục chống khủng bố ghìm súng xông ra ngoài, vẻ mặt nghiêm túc như lâm đại địch.

Thẩm Trường Trạch nhắm về phía cầu thang, đón đầu một người mặc quần áo bảo vệ. Bảo vệ nhìn thấy y, thất kinh giơ súng lên, Thẩm Trường Trạch giữ lấy cổ tay hắn, rút súng trong tay hắn ra, sau đó đá hắn xuống lầu.

Một đầu khác của hành lang truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, Thẩm Trường Trạch xoay người bắn hai phát súng vào người dẫn đầu. Sau khi một người ngã xuống, những người khác đều không dám liều lĩnh, dùng ngôn ngữ hỗn loạn hét cái gì đó với nhau.

Thẩm Trường Trạch xoay người lao xuống dưới, chạy về phía khu thí nghiệm.

Nhìn xuyên qua lớp kính trong suốt, y nhìn thấy các nhân viên nghiên cứu khoa học đang hoảng hốt, còn có những bảo vệ ôm súng trường đuổi tới chỗ y.

Thẩm Trường Trạch dựa theo trí nhớ mà chạy tới phòng thí nghiệm chỗ Pearl, cảm thấy sắp có người bắn đến chỗ mình, y vội xoay người nhảy sang, một loạt viên đạn bắn vào chỗ y vừa chạy qua.

Ánh mắt Thẩm Trường Trạch đột nhiên đỏ rực, nhiệt độ thân thể tăng cao. Khi y nhảy tới trước mặt người vừa nổ súng kia, y nhìn thấy trong đôi mắt sợ hãi và tuyệt vọng của người đó có bóng của vảy rồng màu vàng. Y giật lấy súng trong tay người nọ, cái đuôi đảo qua, ném người kia vào kính thủy tinh cường độ cao, đối phương lập tức mất tri giác.

Một tiểu đội khác chạy tới rất nhanh, Thẩm Trường Trạch đón đầu bọn họ vọt tới, thân hình vẽ nên một đường cong bật tới phía trước cực nhanh, nòng súng của những người đó muốn đuổi kịp tốc độ của y là vô cùng khó khăn. Bằng đạn trong tay Thẩm Trường Trạch đánh ngã từng kẻ xui xẻo xông tới phía trước, thỉnh thoảng có viên đạn đánh trúng lớp vảy giáp của y thì cũng chỉ như gãi ngứa, trong vài giây ngắn ngủi nhóm người đó đã bị Thẩm Trường Trạch áp sát. Dưới móng vuốt cứng rắn và cái đuôi có lực công kích đạt tới ba trăm kg, bọn họ giống như món đồ chơi bằng giấy, dễ dàng bị xé nát.

Thẩm Trường Trạch cướp lấy súng, lục đạn và mã tấu trên người bọn họ, buộc lên người mình, sau đó tiếp tục đi tìm Pearl.

Kỳ thật trạng thái bây giờ của y cũng không tốt, buổi sáng vừa bị rút bốn trăm ml máu, cơn choáng váng khi đó có một nửa là giả vờ, một nửa là thật sự. Bây giờ là cơ hội chạy trốn duy nhất, y rất sợ thể lực mình không chống đỡ nổi mà biến lại thành con người, vậy thì xong hết rồi.

Thẩm Trường Trạch chạy thẳng một đường tới, nhìn thấy phòng thí nghiệm liền ném một quả lựu đạn vào bên trong. Mấy nhà khoa học sợ tới mức chạy như điên ra ngoài. Tiếng nổ mạnh vang lên phía sau y, tạc đến mức toàn bộ nhà xưởng đều bị chấn động, phòng thí nghiệm cứ như vậy bị y hủy diệt mất hơn một nửa.

Cuối cùng y cũng tìm được căn phòng thí nghiệm nhất Pearl. Phòng thí nghiệm long huyết này có bốn phía đều là kính chống đạn, chỉ dùng đạn căn bản không thể làm vỡ, Thẩm Trường Trạch bắn hết ba mươi phát chẳng qua cũng chỉ làm thủy tinh xuất hiện vết rạn. Y nhận ra như vậy không ổn, vì thế đổi súng, đại khái nhắm vào bốn góc hình vuông mà bắn, sau đó lại bắn vào trung điểm của đường chéo. Bắn hết bốn băng đạn, bốn góc hình vuông và đường chéo cuối cùng cũng bị nứt ra một cái khe.

Thẩm Trường Trạch lui ra phía sau mấy mét, sau đó vọt tới thật mạnh, dùng vai húc vào trung điểm đường chéo. Thủy tinh rầm một cái nát vụn, y thuận đà nhảy vào trong phòng thí nghiệm.

Y chạy đến bên giường Pearl, bấm nút thao tác để mở những vòng thép cố định tứ chi của nàng. Y nhổ hết dây dợ vướng víu trên người Pearl ra, vỗ mặt nàng kêu lên: “Pearl, Pearl.”

Pearl không hề phản ứng.

Thẩm Trường Trạch mở mắt của nàng ra nhìn, hẳn chỉ là thuốc mê còn chưa hết.

Y cởi quần áo bao quanh thân thể Pearl, sau đó công nàng trên lưng nhảy qua cái lỗ lớn trên kính thủy tinh ra ngoài, y còn phải đi tìm Đường Đình Chi.

Toàn bộ nhà xưởng đã bị y làm cho khói bụi mù mịt, khắp nơi là tường đổ do bị lựu đạn tàn phá, chỗ nào cũng là đồng hồ hỗn loạn.

Cảnh tượng như vậy ngược lại rất tiện cho Thẩm Trường Trạch ẩn nấp, dù sao y cũng đang công một thân thể bằng xương bằng thịt, không giống y có thể đỡ đạn thoải mái.

Thẩm Trường Trạch nhìn thấy một đám người chạy tới chỗ hắn, trong tay tất cả đều đã đổi thành súng phóng điện cao thế. Món đồ chơi kia có chút dọa người, tia điện bắn ro ro ra ngoài, điện thế chỉ dùng để đối phó với y kia phỏng chừng có thể đốt người thường thành than.

Thẩm Trường Trạch công Pearl chạy tán loạn, những người đó cũng không đuổi kịp y, nhưng y vẫn không có manh mối gì về Đường Đình Chi, tiêu hao dần thể lực như vậy rất bất lợi cho y.

Y dạo qua một vòng ở khu thí nghiệm, lại chạy hướng về phía lầu hai, đến cầu thang thì bị một đội bảo vệ khác ngăn chặn.

Thẩm Trường Trạch tránh thoát một loạt đạn, trốn ở sau vách tường nghe động tĩnh của đối phương.

Y đặt Pearl xuống đất, sau đó sờ lên súng treo trên người, lỗ tai nhọn nhẹ nhàng giật giật, phán đoán vị trí của những người đó bằng thính lực.

Đột nhiên, một trận súng máy nổ vang lên, những bảo vệ đang tập trung để ý đến y ở cách đó không xa kêu thảm thiết liên tục, tất cả đều bị đánh ngã xuống đất.

Thẩm Trường Trạch ló ra đầu thì thấy một người ôm súng máy M16 lướt nhảy từ lầu hai xuống, đánh một tiểu đội bảy người đến người ngã ngựa đổ. Y mở to hai mắt nhìn, trong lòng mừng như điên, “Ba!”

Thiện Minh không rảnh nhìn y, bắn súng vào từng người còn đang giãy dụa trên mặt đất, sau đó ngồi xổm xuống cầm lấy một khẩu súng phóng điện cao thế, hí hoáy một chút, lầm bầm: “Thứ này tốt đấy.”

Thẩm Trường Trạch chạy đến ôm lấy hắn, “Ba!”

Thiện Minh tóm lấy y tha trở về góc, nhìn bộ dạng ánh vàng rực rỡ của y mà có chút không quen.

Đứa nhỏ cảm động đến hồng mắt, “Ba ơi, sao ba lại tới đây?”

“Đến đưa bọn mi trở về chứ còn gì.” Thiện Minh nói rất thản nhiên.

Thẩm Trường Trạch vừa nhìn thấy Thiện Minh liền cảm thấy những oan ức phải chịu hai ngày nay đã có chỗ phát tiết, y nức nở: “Ba, tên Đường Tịnh Chi kia lấy của con bốn trăm ml máu, bây giờ con thấy hơi choáng váng đầu.”

Thiện Minh cả giận nói: “Con mẹ nó, ông đây mà bắt được thằng khốn kia thì nhất định phải lấy máu toàn thân nó!”

Thẩm Trường Trạch phần phật đôi cánh bao lấy Thiện Minh, cái đuôi cũng không tự giác quấn lấy đùi Thiện Minh, y cầm lấy tay Thiện Minh, nhéo nhéo cánh tay hắn, “Ba, cánh tay của ba không sao chứ?”

“Ừ, không có việc gì đâu” Khi Thiện Minh trả lời có chút không yên lòng, hắn nhìn chằm chằm vào đôi cánh của Thẩm Trường Trạch, “Cái này của mi..... trưởng thành rất nhiều nhỉ.” Hắn đưa tay sờ, rắn chắc mà rất đàn hồi, nhìn qua rất cool.

“Đúng vậy, càng lúc càng lớn.”

“Có thể bay sao? Có lẽ bay được đấy nhỉ.”

“Chưa thử qua, nhưng nếu nhảy từ chỗ cao xuống thì quả thật có tác dụng giảm xóc.”

Thiện Minh có chút chờ mong nói, “Lần sau thử xem.”

Thẩm Trường Trạch cười nói: “Được..... Ba, ba giải thích với Houshar bọn họ như thế nào?”

Sắc mặt Thiện Minh trầm xuống, “Không giải thích..... Cứ để như vậy đi, chuyện sau này để về rồi nói sau, trước phải đưa Pearl và Đường Đình Chi về đã.”

“Pearl còn đang hôn mê, Đường Đình Chi không biết ở nơi nào.”

Thiện Minh ngồi xổm xuống kiểm tra mạch đập của Pearl, sau đó xoay người đi chỗ mấy người chết cởi một cái quần mặc vào cho Pearl.

Hắn nhét Pearl vào phía sau góc tường chất đầy vải, dùng một ít vải kích thước lớn làm thành một cái túi che trước nàng, “Trước hết cứ giấu cô ấy ở đây đã. Vừa rồi khi ta vào từ phía sau thì phát hiện một tầng hầm ngầm hoàn toàn được khóa chặt, nhìn qua rất khả nghi. Phòng thí nghiệm trọng yếu thật sự chỉ sợ là ở dưới đó, nếu Đường Tịnh Chi muốn trốn thì chắc chắn đã xuống đó rồi, chúng ta đi nhìn xem.”

Thẩm Trường Trạch nói: “Ba, ba mang Pearl đi trước đi, con đi tìm Đường Đình Chi.”

Thiện Minh lưu loát đổi bằng đạn khác cho súng máy, “Ta tới là để mang cả ba người bọn mi đi.”

“Bọn họ quá đông, hơn nữa trang bị rất đầy đủ. Ba, nghe lời con, mang Pearl đi đi, con nhất định sẽ mang Đường Đình Chi trở về.”

Thiện Minh nhét khẩu súng phóng điện cao thế vào trong người, nhìn thẳng vào y, “Ta và mi cùng đi, ta muốn đem tất cả ra ngoài.”

Thẩm Trường Trạch hơi hơi gật đầu, dùng đôi cánh vòng qua vai Thiện Minh, nhẹ giọng nói, “Ba, chúng ta đều sẽ trở về.”

Thiện Minh nhếch miệng cười, “Đánh cho chúng nó hoa rơi nước chảy đi!”

77. Chương 77

CHƯƠNG 77

Thiện Minh đưa Thẩm Trường Trạch tới cửa phòng thí nghiệm dưới lòng đất kia, cửa vào là một ô cửa hình tròn đường kính hai mét, không biết dùng kim loại gì chế thành mà phát sáng rất mạnh.

Thẩm Trường Trạch nói: “Đi vào như thế nào?”

Chiếc xe Thiện Minh chọn trong lúc vô ý vừa vặn lại là chiếc xe nhiều trang bị nhất của họ, vì thế hắn mang theo một ba lô toàn vũ khí tiên tiến. Hắn tìm kiếm trong ba lô một lúc, sau đó tìm ra một quả bộc

phá nhỏ rồi đem đặt lên cửa, hai người tránh ra xa, rồi nổ “oanh” một tiếng, cái cửa có tầng tầng mật mã phong tỏa bị tạc ra một cái lỗ lớn.

Thẩm Trường Trạch ở phía trước, Thiện Minh ở phía sau, hai người ôm súng máy, thật cẩn thận chui vào bên trong.

Khói thuốc súng tán đi, trước mắt xuất hiện một loạt bậc thang nổi thẳng xuống lòng đất, hai người đi theo bậc thang xuống dưới, cho đến khi phía trước xuất hiện một hành lang thật dài. Bọn họ có chút ngoài ý muốn, không ngờ dưới này lại bị đào rỗng, đã vậy diện tích còn quá lớn như thế.

Hai người dán sát chân tường đi từng chút tới trước, đột nhiên trên đỉnh đầu xuất hiện một giọng nói lạnh lẽo, “Không ngờ bọn mày dám vào đến tận đây, bọn mày hủy nhiều phòng thí nghiệm của ta như vậy, đừng tưởng rằng có thể dễ dàng đi ra ngoài.”

Thẩm Trường Trạch tìm được một camera, liền giơ ngón giữa về phía nó.

Đường Tịnh Chi cười âm hiểm, “Để ta cho bọn mày thấy sức mạnh long huyết là thế nào đi.”

Một trận tạp âm chói tai, xung quanh liền khôi phục sự bình tĩnh.

Một lát sau, bọn họ chợt nghe thấy từ đầu bên kia của hành lang truyền đến thanh âm kì quái, là tiếng chạy cùng với..... tiếng động vật gào rống.

Hai người đồng thời quay đầu, chỉ thấy từ một góc của hành lang rộng lớn xuất hiện một đám chó hoang, hình thể so với chó hoang bình thường lớn hơn một vòng, thân hình cường tráng, mắt phỉ ánh sáng xanh, nhìn qua vô cùng đói khát, điên cuồng lao tới chỗ họ.

Hai người giơ lên súng máy liều mạng bắn phá, từng con chó hoang tru lên ngã xuống đất, máu phun tung toé khắp nơi, trên vách tường trắng xóa chỗ nào cũng là màu đỏ tươi nhìn ghê người.

Bọn họ không hề nghĩ rằng số lượng chó hoang lại nhiều như thế, ít nhất không dưới trăm con, con nào cũng như hổ như sói, dẫm đạp thi thể đồng loại để vọt tới chỗ họ. Súng máy của hai người đều đã hết đạn mà chó hoang đã sắp đến trước mắt, không có thời gian để họ thay băng đạn.

Thẩm Trường Trạch hét lớn: “Ba, lui lại!” Móng vuốt của y chụp chết một con chó hoang, cái đuôi đảo qua, đánh bay hai con chó hoang khác định vượt qua y để tới chỗ Thiện Minh ra xa.

Thiện Minh ném súng máy xuống thay bằng súng trường, lùi đến một khoảng đủ cho hấn phản ứng và phòng ngự an toàn, trốn ở phía sau Thẩm Trường Trạch tiến hành bắn tỉa.

Thẩm Trường Trạch hóa thành một luồng sáng màu vàng, sau đó đón đánh đám dã thú như hổ như sói kia, gắt gao bảo vệ con đường này, không để chúng nó vượt qua y.

Mặt Thiện Minh đầy mồ hôi, quần áo đều đã ướt đầm. Cho tới giờ hấn chưa từng trải qua cuộc chiến đấu như vậy, hai người phải đối mặt với mấy chục con chó hoang đã được tiêm thuốc kích thích long huyết, quả thực là quá điên cuồng.

Thẩm Trường Trạch giết đỏ cả mắt rồi, y đã không còn sử dụng các loại kĩ xảo cận chiến y học được suốt mười năm nay nữa mà giống như một con dã thú thật sự, xé, cắn, tóm, chụp, lấy tư thế dã thú để đối mặt dã thú.

Có người từng nói, chiến tranh chính là thứ làm người ta khôi phục bản năng động vật.

Tại thời điểm tử vong uy hiếp kề cận, ý chí sống còn sẽ phát huy bản năng con người đến mức tận cùng, huống chi Thẩm Trường Trạch còn không phải là con người.

Hành lang rộng hơn hai mét đã biến thành một lò sát sinh, trên mặt đất phơi bày không biết bao nhiêu xác chó hoang, da thịt, nội tạng, óc, máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ mặt đất và vách tường, mùi máu tươi nồng đậm đến mức làm người ta gần như không thở nổi.

Vẩy giáp chói mắt của Thẩm Trường Trạch phủ đầy máu, y đã bị máu tươi nhuộm đầm, giống như La Sát của địa ngục. Y cứ thế giết sạch sẽ mấy chục con chó hoang điên cuồng, không để một con nào vượt qua y nhảy đến chỗ Thiện Minh.

Trong lòng Thiện Minh ngoài rung động còn có tự hào không thể áp chế.

Đây là con trai của Thiện Minh hân, thật con mẹ nó hăng hái mà!

Thẩm Trường Trạch thở phò phò đi đến bên cạnh hân, nhặt súng dưới đất lên, cặp mắt đỏ đậm nhìn thẳng vào Thiện Minh, mở miệng nói: “Ba, ba không sao chứ?”

Thiện Minh dùng tay áo lau sạch lông mi dính máu của y, “Ta ổn mà, bây giờ mi còn chưa thể nghỉ ngơi đâu.” Nói xong thì kéo y đi xuyên qua hành lang đầy xác chó hoang, đi vào sâu bên trong.

Trước mắt xuất hiện một đại sảnh trống trải, diện tích chừng hơn một nghìn mét vuông, chính giữa đại sảnh là một đài điều khiển, xung quanh rải rác tám phòng thí nghiệm trong suốt, trong đó có bốn phòng thí nghiệm có người đang nằm, hoặc nói đúng hơn, là long huyết nhân.

Ngoại hình đặc thù của những long huyết nhân này vô cùng tương tự Thẩm Trường Trạch, chẳng qua cánh rất nhỏ, màu sắc của vảy cũng đều là đen, xám, lam đậm là chính, không ai có màu nhạt hơn. Nhưng cho dù là như vậy, đồng thời nhìn thấy bốn long huyết nhân xuất hiện cũng đủ làm Thiện Minh rung động.

Bọn họ cũng rất nhanh nhìn thấy Đường Tịnh Chi.

Đường Tịnh Chi và Đường Đình Chi, vài nhân viên nghiên cứu khoa học, cùng với một đám bảo vệ, đứng ở một phòng điều khiển khổng lồ treo trên không. Phòng điều khiển kia ngoài sàn thì tất cả vách tường đều trong suốt, được treo cách mặt đất ba mét, phẳng phất như cách ly với toàn bộ khu vực xung quanh.

Điều làm Thiện Minh trở mắt là, hân nhìn thấy Narciss.

Khi Narciss trông thấy Thiện Minh, trong mắt có vài phần sợ hãi, lại có vài phần sung sướng khi người gặp họa, thậm chí hân còn vẩy tay cười chào Thiện Minh.

Thiện Minh giơ súng bắn một phát vào tường thủy tinh, tường thủy tinh chỉ xuất hiện một vết đạn thật nhỏ, xem ra người bên trong chắc chắn là tràn ngập cảm giác an toàn.

Đường Tịnh Chi vẻ mặt dữ tợn, “Vốn trạng thái của những long huyết nhân này còn cực kì không ổn định, không thích hợp để họ tỉnh lại. Nhưng phòng thí nghiệm ta vất vả thật lâu mới thành lập tương đối đã bị chúng mày hủy, vậy để xác chúng mày lại bồi thường đi.” Hân ấn cái nút trong tay, lạnh lùng nói: “Bọn họ đều đói bụng đã lâu, thích nhất là ăn thịt.”

Cửa bốn phòng thí nghiệm trong suốt đột nhiên mở ra, dụng cụ bên cạnh bốn long huyết nhân đột nhiên sáng đèn đỏ, chất lỏng trong suốt dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được di chuyển vào trong thân thể họ, tất cả bọn họ đều mở mắt.

Bọn họ nhảy xuống giường, dùng sức tru lên, hai mắt đỏ hồng, nhìn qua không có một chút ý thức con người nào.

Từng người bọn họ chạy ra khỏi phòng thí nghiệm, nhìn Thẩm Trường Trạch và Thiện Minh, há miệng nhe hàm răng sắc bén ra thị uy.

Tình cảnh hai mươi mấy thành viên Du Chuẩn phải đối mặt với một long huyết nhân rồi bị giết đến thất linh bát lạc ở Vân Nam năm đó lại hiện lên trước mắt Thiện Minh. Lâm Cường vì muốn giữ mạng vài người còn lại, ôm thuốc nổ nhảy lên người long huyết nhân kia, cùng con quái vật đó nổ thành thịt nát. Nỗi sợ hãi, tuyệt vọng và bị thống khốn cùng năm đó, tất cả đều tỉnh lại vào giờ phút này.

Bốn long huyết nhân cao lớn dữ tợn kia đi từng bước một tới gần bọn họ, Thiện Minh đã ngửi thấy hương vị tử vong phẳng phất trong không khí.

Thẩm Trường Trạch hé miệng, hung ác rống lên một tiếng, nhe răng gầm rú đe dọa họ.

Bước chân của bốn long huyết nhân đều dừng lại, cặp mắt đã hoàn toàn không có nhân tính hiện lên một tia sợ hãi. Có lẽ là bởi sự đe dọa của thuần huyết, bốn người này cảm nhận được sức mạnh của Thẩm Trường Trạch, theo bản năng lui về phía sau vài bước.

Thẩm Trường Trạch tiếp tục gầm rú với bọn họ, y tiến lên một bước, bốn long huyết nhân kia lại lui ra phía sau một bước, hoàn toàn không dám liều lĩnh.

Đường Tịnh Chi mắng: “Thật sự là vô dụng, phun 3 ml khí ra.”

Trợ lý của hần run giọng nói: “3 ml khí rất nguy hiểm, lỡ chẳng may bọn họ quá khốc liệt đánh sục nơi này thì làm sao đây?”

“Phun ra!” Đường Tịnh Chi tự mình đi tới trước bàn điều khiển chính, ngón tay thao tác lạch cạch trên bàn phím.

Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch vừa nghe hần nói “3 ml khí” thì đều rất khẩn trương, bọn họ xoay người muốn lui về hành lang.

Đường Tịnh Chi lạnh nhạt nói: “Vô dụng, trừ phi bọn mày có thể lên mặt đất trong vòng 3 giây, nếu không thì chạy đến đâu cũng thế.”

Đừng nói bọn họ đã không còn ba giây, kể cả còn thì cũng còn lâu mới đủ để tới mặt đất. Rất nhanh, lỗ phun khí trên tường phun ra từng luồng sương mù màu trắng, tuy rằng mắt thường có thể thấy được nhưng không có bất cứ hương vị gì.

Hai người che miệng mũi.

Giọng nói âm lãnh của Đường Tịnh Chi âm lại vang lên, “3 ml khí chỉ có hiệu quả với long huyết nhân thôi.”

Thiện Minh cũng đã không nín thở nổi, đơn giản buông tay ra hít một hơi, quả nhiên không có bất cứ cảm giác gì, thậm chí không có bất cứ điều gì không ổn. Nhưng Thẩm Trường Trạch thì không giống vậy, sau khi hít phải khí, thân thể y bắt đầu không ngừng run rẩy, bốn long huyết nhân kia cũng vậy, thân thể kịch liệt run rẩy.

Đường Đình Chi đột nhiên vọt tới bên cạnh microphone, cướp lấy hô: “Thiện Minh! Tìm chỗ trốn mau! Đừng để họ nhìn thấy anh.....”

Lời còn chưa dứt, y đã bị bảo vệ ấn xuống đất.

Thiện Minh rất nhanh hiểu ra ý của Đường Đình Chi.

Bốn long huyết nhân vốn đang e ngại Thẩm Trường Trạch đột nhiên trở nên hưng phấn dị thường, sợ hãi đã biến mất không thấy tăm hơi, phần nộ kêu lên, xé giọng gào thét, chia ra đánh tới Thẩm Trường Trạch và Thiện Minh.

78. Chương 78

CHƯƠNG 78

Thiện Minh bắn súng liên tiếp về phía long huyết nhân đang nhào tới chỗ mình, nhưng càng bắn trúng thì càng bị lớp vảy màu xám của hần đánh bật trở lại. Da đầu Thiện Minh run lên, xoay người chạy về phía sau.

Thẩm Trường Trạch vội nhảy tới, cầm lấy đuôi của long huyết nhân kia, hung hăng ném ra xa.

Thiện Minh nhân cơ hội chạy tới phía sau trạm điều khiển, đổ hết mọi thứ trong balô ra đánh rầm một cái trên mặt đất, bắt đầu lắp ráp súng trường bắn tia Remington 700. Khi lắp ráp tay hần có chút run, chỉ lắp dụng cụ ngấm vào đúng vị trí thôi mà lắp mãi không được, gấp đến độ đầu đầu là mồ hôi.

Thiện Minh hung hăng tát mình hai cái, bắt buộc mình lập tức tỉnh táo lại, vượt qua nội tâm sợ hãi với long huyết nhân.

Hần hung hăng hít một hơi, để luồng khí này tuần hoàn một vòng trong phổi, rồi lại chậm rãi thở ra, cảm thấy nội tâm run rẩy dịu lại một chút.

Hần nhanh chóng lắp xong súng, tìm vị trí tốt để bắn tia, tìm chỗ khác mở súng máy, điều chỉnh thử một chút rồi mới ngắm chuẩn kính để tìm Thẩm Trường Trạch và long huyết nhân kia.

Thẩm Trường Trạch một mặt gầm rú đe dọa, mặt khác dùng móng vuốt sắc nhọn của y lần lượt đẩy lui những long huyết nhân muốn xông lên. Nhưng giống như lời Đường Tịnh Chi, những long huyết nhân này

có vẻ rất đói bụng, sau khi hít vào “3 ml khí”, sự sợ hãi của họ đối với Thẩm Trường Trạch phảng phất đã biến mất khỏi thân thể. Chắc chắn “3 ml khí” có tác dụng kích thích hệ thần kinh, Thẩm Trường Trạch nhìn qua cũng phát cuồng, nhưng vẫn may, y còn nhớ rõ mình là ai.

Chỉ là y không thể ngăn đồng thời bốn long huyết nhân, sau khi long huyết nhân đầu tiên phát hiện vị trí Thiện Minh ẩn mình thì liền từ bỏ tấn công Thẩm Trường Trạch, xoay người đánh tới chỗ hắn. Mặc dù long huyết nhân này nhìn có vẻ rất điên cuồng nhưng hiển nhiên không bị mất đi chỉ số thông minh, tránh né súng ngắm mà lao tới theo đường hình chữ “z”.

Thiện Minh gắt gao nắm súng, đôi mắt đỏ ngầu của long huyết nhân hiện lên qua kính ngắm cách hắn càng ngày càng gần, nhìn qua giống như một con ác quỷ.

Nhìn thoáng một chút, Thiện Minh nhìn thấy một hình xăm trên cánh tay trái của long huyết nhân này – một con chim ưng đang ôm lấy mỏ neo và mũi tên.

Rất rõ ràng, đây là hình xăm biểu tượng của sáu đội đột kích tình báo hải quân Mỹ. Nhất là với một cao thủ đã trải qua nhiều nhiệm vụ đặc thù như thế này thì lại càng thích thêm vài chữ cái khó hiểu phía dưới hình xăm. Ví dụ như – địa danh viết tắt đại diện cho khu vực chinh chiến của chủ nhân hình xăm, tên người viết tắt, hoặc là số lượng người đã bị giết.....

Cho dù không phải trường hợp cá biệt, nhưng có thể khắc một hàng chữ thật dài dưới biểu tượng chim ưng, điều này đã đủ nói lên long huyết nhân trước mắt này ngay cả khi là con người cũng là một đối thủ chân chính. Cũng không biết vì sao một thành viên đội đột kích tình báo lại xuất hiện ở đây, anh ta có thể là bị cưỡng ép đến đây giống như Pearl, nếu không hẳn thật sự không tin có người hiểu rõ mà cam tâm tình nguyện biến thành loại quái vật này.

Vào thời khắc mấu chốt, long huyết nhân này đã tiến vào khoảng cách bắn tỉa tốt nhất, nhưng hắn vẫn như trước không nổ súng.

Trận chiến đấu thảm thiết mười bốn năm trước kia làm gần như toàn bộ Du Chuẩn đều bị diệt, nhưng cũng không phải không cho hắn chút kinh nghiệm nào – chính là việc trong lúc long huyết di chuyển với tốc độ cao, xác xuất thành công của bắn tỉa từ xa gần như bằng không. Chỉ khi nào đến khoảng cách cực kì gần mới có một tia hy vọng

Chỉ là năm đó khi Du Chuẩn bị tập kích thì chưa bao giờ đối mặt với một đối thủ như vậy, trong tình huống bắn một lần không trúng, vị trí bại lộ, bị long huyết nhân lao tới giết chết.

Một khi bị phát hiện liền lập tức rút lui khỏi là thường thức của tay súng bắn tỉa, năm đó khi Du Chuẩn bị tập kích cũng làm như vậy, về sau Thiện Minh nhớ lại, nếu lúc ấy hắn không rút lui mà quyết tâm đợi long huyết nhân tới gần, có lẽ có thể bắn trúng.

Chỉ là nghĩ là một chuyện, khi tình huống thật sự vận vào mình, trời mới biết chuyện này cần bao nhiêu dũng khí và tố chất tâm lý.

Nhìn một con quái vật vượt xa tưởng tượng của con người nhe răng há miệng lao tới chỗ mình, mà chính mình lại phải không hề nhúc nhích, giữ vững bình tĩnh, chờ đợi một hành động để có thể đánh gục quái vật, mồ hôi trên đầu hắn liền chảy điên cuồng.

Chỉ cần có thể bắn trúng đầu của hắn..... Đầu của hắn không có vảy giáp phòng hộ, nhất định có thể bắn thủng!

Căn cứ vào số liệu trên kính ngắm mà phán đoán, long huyết nhân cách hắn đã chỉ còn khoảng sáu bảy mét, trong mắt Thiện Minh chợt lóe tinh quang, quyết đoán nổ súng.

Viên đạn trúng vào mặt long huyết nhân, đánh cho thân thể hắn trực tiếp bay ra ngoài, ngã thật mạnh trên mặt đất.

Bắn trúng!

Thiện Minh kiểm chế nội tâm vui sướng, ném súng ngắm xuống ôm AK lên, định xông lên xả súng.

Nhưng hấn hưng phấn còn không chưa được ba giây, bất chợt long huyết nhân kia bật lên khỏi mặt đất. Viên đạn tước của hấn một khối thịt to rơi xuống đất, ngay cả tai của hấn cũng bị xé nát, máu tươi cuồn cuộn chảy, nhưng hấn không mất đi năng lực hành động, ngược lại càng thêm phần nộ, điên cuồng gầm rú đánh tới chỗ Thiện Minh.

Thiện Minh quyết đoán ném AK xuống, hấn biết thứ này không có tác dụng đối với long huyết nhân, hấn phi thân nhảy tới đài điều khiển, chạy tới phía phòng thí nghiệm trong suốt.

Thẩm Trường Trạch bị ba long huyết nhân khác gắt gao bám đuổi, có một con rõ ràng đã bị y chặt đứt cánh tay, một con khác bị y vạt một mảng vẩy lớn trước ngực, đang thống khổ quay cuồng trên mặt đất. Tình cảnh tanh máu và chiến đấu kịch liệt làm cả đám người Đường Tịnh Chi choáng váng.

Thiện Minh dùng tốc độ nhanh nhất trong đời của hấn mà cuồn cuộn chạy, hấn nhờ vào sự bố trí của một hàng ghế ngồi hình tròn quanh phòng thí nghiệm mà chạy xuyên qua chính giữa phòng thí nghiệm, long huyết nhân nhất thời không bắt được hấn, tức giận gào rú.

Thiện Minh biết cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, chắc chắn thể lực hấn cũng không hơn con quái vật, nếu con quái vật này vẫn tiếp tục đuổi, hấn không bị ăn thì cũng sẽ chết vì mệt.

Nhưng cận chiến trực tiếp nghe ra cũng là chịu chết, làm sao đây..... Phải sống..... Có cái gì có thể đối phó với nó, có cái gì có thể đối phó với nó được!

Thiện Minh đột nhiên nhớ tới khẩu súng phóng điện cao thế hấn lấy trên người một bảo vệ, thứ này bọn chúng dùng để đối phó với Thẩm Trường Trạch, vậy tất nhiên cũng có tác dụng với long huyết nhân tạp chủng này, súng đâu? Súng ở đâu rồi?

Hấn nhớ ra súng phóng điện cao thế vừa rồi bị hấn để lại vị trí bắn tỉa, cách chỗ này ít nhất hai trăm mét đường thẳng, nếu hấn có thể lấy được súng trước khi long huyết nhân đến gần, có lẽ còn có thể chống cự một chút.

Hấn biết mình không có thời gian do dự, hoặc là tiếp tục đi vòng vèo với quái vật rồi tự làm tiêu hao thể lực của chính mình đến lúc mệt không đi nổi, hoặc là liều chết một lần!

Thiện Minh quyết đoán lựa chọn, hấn hít sâu một hơi, bắt đầu hướng tới phương hướng cần đến, sau đó liều mạng chạy tới chỗ đài điều khiển.

Hấn thậm chí có thể cảm giác được tiếng gió của long huyết nhân tới gần ở ngay sau lưng, ngay sau đó phần eo nhoáng lên đau xót, hấn biết mình bị móng vuốt của long huyết nhân xẹt qua.

Thân thể không thể điều khiển mà tự động té ngã xuống đất, lăn đi đến bốn năm mét, Thiện Minh vội vã rút mã tấu của mình ra, không chút suy nghĩ xoay người vung lên một cái. Tuy rằng hấn không nghĩ rằng thanh đao này có thể làm gây thương tổn gì cho long huyết nhân, nhưng quả thật đối phương đã nhảy ra tránh né.

Thiện Minh sững sốt một chút, trong đầu hiện lên một tia tinh quang, hấn nghĩ rằng hấn biết nhược điểm của long huyết nhân này, đó là vẫn không ý thức được mình là long huyết nhân! Một long huyết nhân giống như House hoặc Thẩm Trường Trạch, trải qua thời gian dài huấn luyện và cường hóa thì đều vô cùng rõ ràng về năng lực của mình, nhưng long huyết nhân trước mắt này có lẽ là lần đầu tiên tham gia chiến đấu, có lẽ hấn còn chưa ý thức được thân thể của chính mình đã không thể bị viên đạn và vũ khí thông thường làm thương tổn. Ý thức nhân loại của hấn mách bảo hấn né tránh khi bị tấn công, đây có lẽ là cơ hội duy nhất của Thiện Minh.

Quả nhiên, khi hấn bật lên khỏi mặt đất để tấn công, long huyết nhân này đúng là né tránh, hơn nữa bắt đầu sử dụng kĩ xảo cận chiến chính thống để đối phó Thiện Minh, chỉ là tốc độ và sức mạnh của hấn đều quá mức kinh người, Thiện Minh chỉ chiếm được chút tiện nghi lúc mới bắt đầu, rất nhanh đã bị long huyết nhân gắt gao áp chế.

Thiện Minh không đánh với hấn nữa, quay đầu phi tới đài điều khiển, chỉ cần vượt qua đài điều khiển là có thể lấy được súng phóng điện cao thế kia!

Khi hắn định nhảy lên đài điều khiển, long huyết nhân kia cũng nhảy lên. Có lẽ là xuất phát từ bản năng, đuôi của long huyết nhân đột nhiên quét lại gần, Thiện Minh không kịp đề phòng, bị hung hăng đập vào đùi. Hắn chỉ cảm thấy đùi đau nhức một trận, bùm một tiếng quỵ gối xuống đài điều khiển.

Long huyết nhân kia cũng kinh ngạc, có lẽ là không ngờ cái đuôi của mình còn có tác dụng này.

Thiện Minh thống khổ quay cuồng trên đài điều khiển, miệng thậm chí không phát ra nổi một tiếng rên rỉ.

Long huyết nhân kia nắm lấy cổ Thiện Minh, trên mặt hiện lên ý cười khát máu, chậm rãi siết chặt móng vuốt.

Hai tay Thiện Minh bắt đầu giữ lấy cánh tay long huyết nhân, nhưng sức mạnh của hắn không thể ảnh hưởng đến việc long huyết nhân muốn hắn chết. Hắn gần như đã không thể thở, không khí bị chặn lại thô bạo, sắc mặt hắn thì hiện lên màu xanh tím đáng sợ.

Hắn đơn giản buông tay, tay trái rũ xuống mặt sàn của đài điều khiển, ý đồ với khẩu súng phóng điện cao thế kia, hắn đã có thể nhìn thấy nó qua một cái thoáng nhìn, chỉ cần một chút, gần thêm một chút..... Một chút.....

Ánh mắt Thiện Minh bắt đầu yếu ớt, sức mạnh thân thể đang không ngừng bị xói mòn. Người bình thường muốn bóp chết một người chỉ cần vài phút, long huyết nhân này muốn giết chết hắn kỳ thật chỉ cần vài giây, nhưng rõ ràng đối phương đang hưởng thụ việc nhìn bộ dạng hắn toàn thân co rút, mặt xám như tro tàn, hai mắt trắng dã, sinh mệnh chậm rãi trôi qua.

Thiện Minh không cam lòng chết ở đây, trong tay thứ này.

Cha nuôi của hắn, những chiến hữu Du Chuẩn đã nhìn hắn lớn lên từ nhỏ, tất cả đều chết ở trong tay loại quái vật này, thời điểm đó nếu không phải Lâm Cường đồng quy vu tận cùng quái vật kia, hắn cũng đã sớm chết.

Chẳng lẽ đây là vận mệnh của hắn? Thêm được mười bốn năm sinh mệnh, cho hắn nuôi lớn một long huyết nhân, cuối cùng vẫn là chết trong tay sinh vật này, điều này thật châm chọc, hắn không muốn chết.....

Một tiếng nổ, Thiện Minh cảm giác được thân thể mãnh liệt rung động một cái, long huyết nhân kia đột ngột ngẩng cao đầu kêu thảm thiết, mang hắn cùng bay ra ngoài, hai người đồng loạt rơi xuống phía sau đài điều khiển.

Có chất lỏng nóng rực gì đó vẩy lên người, lên đùi Thiện Minh, quần áo truyền đến mùi khét vì bị đốt, chất lỏng kia nóng đến mức làm da hắn lập tức sủi bọt. Hắn ý thức được đó là long huyết có tính axit, chẳng qua máu của long huyết nhân này rất tạp, không đáng sợ như máu của Thẩm Trường Trạch, nếu không bây giờ hắn đã thủng đầy lỗ máu toàn thân rồi.

Âm thanh vừa rồi vang lên là của súng trường bắn tỉa Barlett, đường kính đạn 12,7 mm, tên to lớn đó chỉ dùng để đánh xe thiết giáp và máy bay trực thăng, nếu dùng để bắn người thì không hề nghi ngờ là có thể trực tiếp bắn thành một cái động lớn, bề ngang thân người cũng không có gì lạ. Long huyết nhân dù sao vẫn là cơ thể máu thịt, tuyệt đối không chịu được.

Thiện Minh giãy dụa đứng lên, cởi quần áo nhanh chóng lau long huyết đã sắp đốt hết quần áo và thấm vào da, may mắn, không phải máu của Thẩm Trường Trạch.

Hắn bật lên khỏi mặt đất, tìm kiếm tay súng bắn tỉa, cuối cùng nhìn tới ngoài cửa cách hơn ba trăm mét, nhìn thấy một khẩu súng bắn tỉa cực lớn, rồi thấy Cali đang ngoác hàm cười vang.

Ở bên cạnh hắn có Falcon yểm hộ, Houshar thì ôm một khẩu súng máy Gatling, Jush khiêng một ống phóng rốc két chống lên vai, vọt tới chỗ Thẩm Trường Trạch và ba long huyết nhân kia.

Hốc mắt Thiện Minh nóng lên, cảm thấy cuối cùng mình đã sống lại .

79. Chương 79

CHƯƠNG 79

Thiện Minh quay lại nhìn đội viên đột kích tình báo hải quân đã tiến hóa thành long huyết nhân kia, viên đạn đánh trúng sườn hần, nội tạng rụng xuống đất, máu tung tóe khắp nơi, hần thống khổ quay cuồng giãy dựa trên mặt sàn.

Thiện Minh nhặt súng phóng điện cao thế dưới đất lên, nhắm ngay vào tim hần, 10000 vôn điện cao thế nhanh chóng kết thúc sự thống khổ của hần.

Sau khi long huyết nhân này tắt thở, Thiện Minh chỉ cảm thấy cả người thoát lực, thể lực tiêu hao đã vượt qua khả năng chịu đựng của hần, hần hoàn toàn dựa vào ý chí sống còn để chống đỡ đến bây giờ. Đáng tiếc, hần còn chưa thể nghỉ ngơi, hần còn phải tiếp tục chống đỡ.

Hần khoác Remington lên vai, cầm súng phóng điện cao thế trong tay, đeo ba lô lên lưng, chạy tới chỗ Cali.

Không ngờ vừa ngừng đầu lên, Cali cũng khiêng khẩu Barrett chạy tới chỗ hần.

Hần chạy đường vòng ra phía sau trạm điều khiển nhìn long huyết nhân trên mặt đất, “Mẹ ôi, mẹ ôi! Đây là thứ gì vậy! Mẹ ôi, không ngờ tôi lại giết được quái vật như vậy, mẹ ôi, tôi đúng là quá đỉnh mà.” Cali kích động nói năng lộn xộn, “Đây là cái gì? Rốt cuộc nó là cái gì vậy?”

Thiện Minh kéo hần chạy tới chỗ Thẩm Trường Trạch, “Tí nữa giải thích.”

Cali vừa chạy vừa trừng to mắt, “Cái màu vàng kia..... sao lại giống thằng nhóc như vậy?”

Thiện Minh không trả lời, hần lau mồ hôi trên mặt, “Câu mang Barrett đến đúng là quá tốt, tôi đang lo không đủ hỏa lực đối phó bọn chúng.”

Các thành viên khác của Du Chuẩn đã lục tục chạy vào, tất cả đều đi theo phía sau Houshar, chạy tới chỗ mấy long huyết nhân đang cắn xé nhau.

“F*ck, kia thật sự là thằng nhóc! Cuối cùng tôi cũng biết vì sao anh không nói cho tôi rồi, chuyện này quá khó tin.” Cali kích động, mặt đỏ bừng, hai mắt tỏa ánh sáng.

Al lao tới tới chỗ Thiện Minh, hần túm cổ áo Thiện Minh hung tợn nói, “Tí nữa sẽ tính sổ với cậu!”

Nói xong sắc mặt xanh mét nhìn bốn con quái vật kia, môi không kiềm chế được sự run rẩy.

Ở khoảng cách rất xa, hần không thấy rõ biểu cảm của Houshar, chỉ thấy Houshar vòng ra sau lưng một long huyết nhân, súng máy điên cuồng học đạn vào quái vật kia.

Long huyết nhân này bị đánh bay ra ngoài, nhưng hần rất nhanh bật lên khỏi mặt đất, phần nộ đánh tới Houshar.

Jush nhảy ra sau Houshar, phóng một hỏa tiễn tới long huyết nhân, long huyết nhân nhanh nhẹn nhảy sang bên cạnh nhưng vẫn bị sóng xung kích của bạo tạc lan đến, quay cuồng vài cái đụng vào tường thủy tinh cường độ cao của phòng thí nghiệm.

Các thành viên khác hỗ trợ nhau xông lên, tất cả vũ khí đều tập trung nhằm vào long huyết nhân kia, trực tiếp bắn hần thành cái sàng.

Năm đó họ đụng phải long huyết nhân kia ở Vân Nam, nguyên nhân quan trọng nhất gây tổn thất thảm trọng chính là bất ngờ không kịp phòng bị, trên người không mang vũ khí hạng nặng. Lần đó chấp hành nhiệm vụ không thích hợp mang vũ khí hạng nặng, trên người bọn họ chỉ mang súng trường, súng lục, mã tấu và lựu đạn, nếu khi đó có chỉ một khẩu súng máy hạng nặng thôi thì bọn họ cũng sẽ không chết nhiều như vậy .

Còn lại hai long huyết nhân, một trong đó đã bị Thẩm Trường Trạch phá nát bụng, hai tay đều bị chặt đứt, nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích. Một con khác cũng bị thương rất nặng, dưới sự phối hợp của các thành viên Du Chuẩn, bị Thẩm Trường Trạch cắn đứt yết hầu.

Khi toàn bộ bốn long huyết nhân kia chết hết, đại sảnh thí nghiệm vốn sạch sẽ đến mức gần như không tìm ra một chút tro bụi lúc này đã vỡ nát, nơi nơi là vết đạn và hố bom dữ tợn. Trên mặt đất, trên tường văng đầy máu nồng đậm và phần còn lại của chân tay nội tạng. Bốn quái vật hình người chết bất đắc kì tử, cảnh tượng này muốn bao nhiêu ghê tởm có bấy nhiêu ghê tởm.

Tất cả mọi người nhìn Thẩm Trường Trạch, trầm mặc nhìn.

Ánh mắt Thẩm Trường Trạch vẫn đỏ sẫm như trước, vẻ mặt điên cuồng, bộ dạng hung ác. Bailey định tới gần y một bước, y liền nhe răng, phát ra uy hiếp rất lớn.

Houshar lạnh nhạt nói: “Mọi người lui ra phía sau, đừng tới gần nó.”

Tất cả mọi người toát mồ hôi lạnh, chậm rãi lui về phía sau, cách Thẩm Trường Trạch một đoạn xa.

Thẩm Trường Trạch đã hoàn toàn đã không có dáng vẻ ngày thường, cho dù kia là khuôn mặt quen thuộc mà tất cả mọi người đều nhận ra, nhưng con quái vật có vảy có sừng hung ác trước mắt này thật sự làm cho bọn họ cảm thấy xa lạ.

Mọi người cũng không dám manh động, bọn họ đều nhận ra hiện tại đứa nhỏ không bình thường, sợ chỉ có chút hành động là đã bị y nhảy lên cắn đứt yết hầu.

Thiện Minh kêu một tiếng, “Thẩm Trường Trạch.”

Thẩm Trường Trạch quay đầu lại, ánh mắt đỏ sẫm không hề chớp nhìn Thiện Minh, cũng nhe răng với hắn.

“Thẩm Trường Trạch, mi tỉnh táo lại nào.”

Đứa nhỏ sớm đã có thể khống chế bản thân ở trạng thái long huyết nhân, nhưng rõ ràng 3 ml khí không nằm trong dự đoán của họ. Hắn biết lí trí của Thẩm Trường Trạch đang chiến đấu với thú tính, nếu không y sẽ không thành thật đứng ở đó mà đã nhảy lên giết chết tất cả bọn họ.

Thẩm Trường Trạch hét to một tiếng, xoay người chạy ra cửa phía sau trạm điều khiển, tốc độ cực nhanh, trước khi mọi người kịp phản ứng thì y đã biến mất sau cánh cửa.

Tay Thiện Minh chỉ vào đám người Đường Tịnh Chi vẫn nghĩ là mình an toàn bên trong bức tường thủy tinh chống đạn treo giữa không trung, “Kéo bọn chúng xuống dưới.” Nói xong đuổi theo hướng cửa.

Al kêu lên: “Thiện Minh! Nó không nhận ra cậu, rất nguy hiểm!”

Thiện Minh cũng không quay đầu lại: “Chắc chắn nó sẽ nhận ra tôi.”

Thiện Minh chạy ra xa hơn bốn trăm mét, chạy đến mức chân hắn như nhũn ra, cuối cùng nhìn thấy phía trước xuất hiện một bể bơi không nhỏ. Không nhìn thấy người trong bể bơi, chỉ nhìn thấy một cái mũi đuôi màu vàng thò lên trên mặt nước, màu đỏ của máu không ngừng phiêu tán từ chính giữa bể, khuếch tán tới bốn phía.

Thiện Minh vọt tới, Thẩm Trường Trạch đứng lên khỏi bể bơi, nước bể đã tẩy sạch hầu hết máu trên người y, vì vậy vết thương của y liền trở nên cực kì rõ ràng. Cũng may chỗ bị thương đã bắt đầu ngừng chảy máu, vảy rồng bị xé rụng đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà tái sinh.

Thiện Minh thở phào một hơi, nhảy vào trong bể bơi. Hắn không dám tiếp cận chính giữa bể, nơi đó chắc chắn có máu của y, lẽ như tính axit chưa được trung hòa thì phiền, cho nên hắn đứng ở bên cạnh bể bơi chỗ không có máu, ngoắc y, “Thẩm Trường Trạch, lại đây.”

Đứa nhỏ trầm mặc nhìn hắn, dung mạo tinh xảo lộ ra sự đề phòng làm người ta sợ hãi.

“Con trai, lại đây, là ta, Thiện Minh.”

Thân thể đứa nhỏ run rẩy, cái đuôi có chút bối rối quấy tung bọt nước, như thể nội tâm còn đang giãy dụa.

Thiện Minh tiếp tục ngoắc y lại, “Lại đây, ta là ba của mi.”

“Ba.....” Thẩm Trường Trạch lẩm bẩm nói.

“Đúng, ta là ba của mi, lại đây. Đã không có nguy hiểm nữa, mi có thể ngủ, bây giờ mi có thể yên tâm ngủ rồi.”

“Ba.”

“Đúng, ta là ba đây, lại đây, ta mang mi trở về.”

Thẩm Trường Trạch đột nhiên nhảy ra khỏi mặt nước, không chút do dự đánh tới chỗ hắn.

Thiện Minh do dự một chút giữa tránh và không tránh, nhưng hắn rất nhanh trấn định lại, hắn tin tưởng Thẩm Trường Trạch có thể nhận ra hắn!

Thẩm Trường Trạch lập tức bỏ nhào vào người hắn, móng vuốt bắt được cánh tay hắn, đặt hắn bên cạnh bể bơi, cái mũi ghé sát vào khuôn mặt, cẩn thận ngửi, nỉ non một tiếng “ba”, sau đó vươn đầu lưỡi liếm chóp mũi Thiện Minh.

Trong lòng Thiện Minh miễn bàn có bao nhiêu khấn trương, móng vuốt này, miệng này, tùy tiện tát hắn một cái, cắn hắn một ngụm, hắn liền đi tong. Nhưng hắn vẫn trấn định nói, “Thẩm Trường Trạch, tỉnh táo lại, ta là ba đây, mi ngủ đi, bây giờ ngủ luôn.”

“Ba.....” Thẩm Trường Trạch nghiêm túc gọi một tiếng này, móng vuốt giữ chặt gáy Thiện Minh, môi dán lên mặt hắn, dùng sức ngăn chặn môi hắn!

80. Chương 80

CHƯƠNG 80

Đầu óc Thiện Minh nóng lên, trực tiếp bị hành động ngoài ý muốn này làm cho choáng váng.

Lúc bắt đầu hắn còn cho rằng hành vi này chỉ là phụ tử tình thâm, nhưng khi hắn cảm giác được đứa nhỏ luồn cả đầu lưỡi vào, hắn không có cách nào bình tĩnh được.

Thẩm Trường Trạch đặt hắn trên thành bể bơi, đầu lưỡi luồn vào miệng Thiện Minh, liếm bên trong khoang miệng hắn, cuốn lấy đầu lưỡi hắn dùng sức hút. Cái hôn này quả thực kín không kẽ hở, vừa cấp bách lại nhiệt liệt, phẳng phất như đang phát tiết khát vọng đã từ rất lâu của y.

Thiện Minh vươn tay hung hăng đập vào đầu y, Thẩm Trường Trạch không kiên nhẫn lắm bấm một tiếng, móng vuốt to dùng như kim sắt tóm lấy hai tay hắn đặt trên đỉnh đầu, chuyên tâm hấp thu hương vị khiến y vô cùng khát vọng.

Thiện Minh chỉ cảm thấy da đầu sắp nổ tung.

Đây tuyệt đối là lần đầu tiên trong đời Thiện Minh hắn bị cưỡng hôn, càng miễn bàn người cưỡng hôn lại chính là đứa con trai hắn nuôi lớn từ nhỏ, này cũng quá dọa người đi.

Chỉ là cho dù hắn đá đánh giãy dựa thế nào thì Thẩm Trường Trạch cũng không chút sứt mẻ, hôn cực kì chăm chú.

Thiện Minh há miệng muốn cắn đầu lưỡi y, nhưng hắn kịp thời dừng lại, toát ra đầy người mồ hôi lạnh. Nếu cứ một ngụm cắn xuống, Thẩm Trường Trạch cũng không làm sao, hắn thì không phải trực tiếp đổ sulfat vào miệng sao.

Thiện Minh vừa tức vừa vội, thể lực vốn đã tiêu hao quá lớn, giờ lại còn không cho hắn thở một hơi. Hắn càng ngày càng không có sức lực, chỉ có thể bị Thẩm Trường Trạch đặt ở dưới thân tùy ý làm bậy.

Một bàn tay Thẩm Trường Trạch xé mở quần áo Thiện Minh, vuốt ve tới lui trên eo lưng Thiện Minh.

Cảm giác bị móng vuốt sắc bén và vẩy rồng trơn trượt vuốt ve thật sự là vô cùng kém, rất giống bị rần quần quanh, làm cả người đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Thiện Minh không ngờ Thẩm Trường Trạch đã phát cuồng còn có thể biến thành như vậy, xem ra House và Đường Đình Chi cũng không nói chuyện giạt gân. Cùng với sự trưởng thành của đứa nhỏ, ham muốn *** là một vấn đề không thể bỏ qua, đến con người ở tuổi thiếu niên còn có thể vì *** mà làm ra chuyện nguy hiểm, huống chi là quái vật đáng sợ như long huyết nhân. Nhưng mà, y cũng không thể tìm cha của mình để xuống tay chứ, mẹ ôi!

Cũng không biết bị hôn như vậy bao lâu, Thiện Minh sắp thiếu dưỡng khí đến ngất đi, Thẩm Trường Trạch mới thở hổn hển mà buông hắn ra, đôi người đỏ sạm lộ ra một tia đau thương lẳng lẳng nhìn hắn, ánh mắt đã thanh tỉnh hơn lúc này rất nhiều.

Thiện Minh có cảm giác Thẩm Trường Trạch đã tỉnh lại, đã nhận ra hắn. Có lẽ là hôn được một nửa thì đột nhiên tỉnh lại, có lẽ ngay từ đầu đã.....

Hắn vừa định chửi ầm lên.

Đột nhiên Thẩm Trường Trạch giống như đang đặt cược vận may, nhẹ giọng nói, “Ba, con thích ba, con yêu ba.”

Thiện Minh nhìn y như nhìn thấy quỷ.

Mắt đứa nhỏ khép lại, ngã quỵ trên người hắn, hôn mê bất tỉnh. Vẩy rỗng trên người chậm rãi rút đi, những đặc thù của long huyết nhân dần dần biến mất với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, cho đến khi khôi phục dáng vẻ thiếu niên, khôi phục thành thiếu niên anh tuấn mà hắn quen thuộc.

Thiện Minh khiếp sợ, giật mình sững sốt hồi lâu, sau đó mới ôm lấy thân thể đang sắp trượt xuống nước của của y, kéo y lên bờ.

Hắn xác định vừa rồi mình không nghe lầm, đứa nhỏ đã nói thích hắn, thương hắn.

Điều này hoàn toàn khác với những gì hắn đã biết, ít nhất lúc trước khi đứa nhỏ nói như vậy, hắn cảm thấy y đang làm nũng, nhưng chuyện vừa rồi xảy ra đã làm hắn không thể coi mấy câu nói đó như con trai làm nũng ba được nữa.

Thật đáng sợ.

Đầu óc Thiện Minh lộn xộn, cứ như vậy khiêng Thẩm Trường Trạch đi qua hành lang thật dài, về tới đại sảnh điều khiển.

Cả đám người Đường Tịnh Chi đều bị bắt, cùng với các nhân viên nghiên cứu khoa học khác và bảo vệ, chặt vật nằm trên đất. Đường Tịnh Chi nhắm mắt, xem ra là bị đánh hôn mê bất tỉnh.

Bên cạnh là vài cái xác của bảo vệ, còn có Narciss đã bị thiếu mất một bên đầu.

Jush thấy Thiện Minh liếc một cái tới Narciss, giải thích: “Al nói cậu muốn tự mình giết hắn nhưng tôi không biết. Hắn chạy trốn nên tôi nổ súng.”

Thiện Minh lắc đầu, chuyện trong lòng hắn nhiều lắm, đây hiển nhiên không phải cái trọng yếu, chỉ cần Narciss chết là được.

Houshar đang ngồi một bên hút thuốc, bên chân đã đọng không ít tàn thuốc, ai cũng nhìn ra được hắn đang phiền táo.

Thiện Minh ném Thẩm Trường Trạch xuống đất, đi đến trước mặt Houshar và Al, “Các người mau đánh đi, tôi muốn ngủ.”

Lời còn chưa dứt, Al đã đập hắn một cú ngã lăn ra đất, bổ nhào lên người hắn, tay nắm tay mười mà đâm hắn. Al túm cổ áo hắn nổi giận mắng: “Vì sao không nói cho chúng tôi biết? Vì sao không nói cho chúng tôi biết? Vì sao muốn nuôi dưỡng thứ này, cậu đã quên Lâm Cường chết như thế nào sao, vì sao lại muốn nuôi dưỡng nó?”

Thiện Minh chớp mắt, lần đầu tiên trong đời nói lời xin lỗi, “Xin lỗi.”

Mắt Al đỏ lên, “Cậu đã quên cha chúng ta chết như thế nào sao? Cậu không biết loại quái vật này nguy hiểm thế nào sao, vì sao cậu lại gạt chúng tôi, vì sao phải gạt chúng tôi?”

Thiện Minh vươn tay ôm lấy đầu hắn, nước mắt nói: “Xin lỗi, Al, ngay từ đầu thật sự tôi không biết, khi tôi biết sự thật thì tôi đã không có cách nào mở miệng, xin lỗi, người anh em, xin lỗi.”

Al ôm hắn òa khóc, giống như lúc trước khi Lâm Cường chết, hắn ôm Thiện Minh, hai người cùng nhau khóc rống. Mười bốn năm rồi, không ai có thể thoát khỏi bóng ma kia, tất cả chuyện xảy ra hôm nay đã gọi lên kí ức bọn họ không muốn nhớ lại, buộc bọn họ phải nhìn lại tình cảnh thảm liệt đó, và cũng bộc phát nỗi sợ hãi thật sâu của họ với long huyết nhân.

Thiện Minh vuốt mái tóc vàng mềm mại lấp lánh của Al, trấn an hắn giống như dỗ dành một đứa nhỏ, trong lòng tràn ngập áy náy. Từ lúc mười tám tuổi đã phải chịu đựng sự thống khổ vì cha nuôi và chiến hữu chết thảm, tiếp nhận chức vị lão đại của Du Chuẩn, chấn hưng toàn bộ quân đoàn lính đánh thuê, Al vì thế mà phải trả giá bao nhiêu, tất cả mọi người đều rõ ràng. Từ lúc thu nhận Thẩm Trường Trạch đến bây giờ, suốt mười năm trời, hắn làm sai rất nhiều chuyện, mà chuyện không nên nhất chính là lừa gạt người luôn tín nhiệm hắn này.

Hắn không thể tiếp tục sai nữa.

Trước mặt Đường Đình Chi và các lính đánh thuê của Du Chuẩn có mặt ở đây, hắn đơn giản kể lại toàn bộ sự tình.

Đường Đình Chi không ngăn cản hắn, chỉ đợi đến cuối cùng rồi lạnh nhạt nói, “Hy vọng mọi người giữ kín tuyệt đối, đừng để chuyện này lộ ra chút nào, như vậy tôi có thể cam đoan các người sẽ không bị chính phủ quấy rầy.”

Tất cả mọi người của Du Chuẩn lâm vào trầm mặc thật sâu, hầu hết là bị chấn kinh.

Hơn nửa ngày, Cali mới thở ra một hơi, “Trời ạ, tôi đang xem phim khoa học viễn tưởng sao? Long huyết nhân? Không ngờ tôi lại giết được một long huyết nhân, các người đều thấy chứ, khẩu súng đáng yêu kia của tôi, thật cool!”

Houshar liếc xéo hắn, hắn lập tức vui vẻ ngậm miệng.

Al đi tới kéo Đường Đình Chi khỏi mặt đất, lạnh lùng nhìn hắn, “Anh cho là chỉ cần chúng tôi câm miệng thì hai bên liền không thiếu nợ nhau? Quái vật mà các người chế tạo ra đã giết cha nuôi của tôi, món nợ này tôi tìm ai tính đây!”

Đường Đình Chi nói: “Hắn là không phải tìm tôi, thời điểm đó tôi còn rất nhỏ, còn chưa nghe nói tới long huyết nhân.”

Al vùng nắm tay lên muốn đánh y.

Đường Đình Chi lập tức bắt được tay hắn, thành khẩn nói: “Anh Maurell, vừa rồi anh đã cứu tôi, cảm ơn.”

Al ngẩn người, nhìn đôi người trầm tĩnh thâm thúy như bầu trời đêm của y, bỗng nhiên cảm thấy tim đập loạn nhịp một chút.

Houshar đứng lên, “Al, đừng làm khó dễ tên ngốc đó, buông y ra đi.” Hắn đi tới kéo Thiện Minh đứng dậy, ném lên ghế, “Nói dự định của mày ra xem.”

Thiện Minh nhìn thoáng qua Thẩm Trường Trạch đang nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, gương mặt đứa nhỏ non nớt như vậy, vô tội như vậy.

Hắn trầm mặc .

Houshar nói: “Đứa nhỏ là một thành viên của Du Chuẩn, mày muốn giữ nó lại cũng không có gì đáng trách. Nhưng nó cũng là quả bom hẹn giờ, lúc nào cũng có thể mang đến nguy hiểm cho Du Chuẩn. Chúng ta nên xử trí chuyện này như thế nào, ta hy vọng tất cả mọi người có thể tỏ thái độ, nó là do mày nhất về, mày nói trước đi.”

Cali cười nói: “Houshar, long huyết nhân lợi hại như vậy, giữ nó lại không phải chúng ta sẽ càng có sức mạnh cường đại sao?”

Bailey cũng nhún vai, “Tôi cũng cảm thấy không có gì to tát, lần sau bảo nó biến thân cho tôi xem đi.”

Falcon lại nói: “Các người nghĩ quá ngây thơ, nó là sản phẩm thí nghiệm trọng yếu của chính phủ Trung Quốc, một giọt máu cũng quý giá vô cùng, về sau sẽ mang đến mưa máu gió tanh như thế nào thì ai có thể đoán trước? Du Chuẩn không có nó cũng vẫn cường đại, nhưng nếu có nó thì tôi cho rằng rất nguy hiểm .”

Những người khác cũng lần lượt phát biểu ý kiến, cảm thấy giữ đứa nhỏ lại cũng không sao cả và cho rằng rất nguy hiểm, mỗi bên gần như chiếm một nửa.

Mà Houshar và Al thì không đưa ra bất cứ ý kiến gì, chỉ nhìn Thiện Minh.

Thiện Minh chạm tới ánh mắt của họ, trong lòng dâng lên một trận cảm động không hiểu.

Tuy rằng bọn họ chưa nói gì cả, nhưng Thiện Minh biết, nếu hấn kiên trì muốn giữ Thẩm Trường Trạch lại, Al và Houshar sẽ đứng về phía hấn, không vì cái gì hết.

Houshar phát tay ngăn mọi người thảo luận, “Thu dọn đồ đạc, trước về Cloud Top đã. Thiện, trước khi rời khỏi Cloud Top mà phải cho chúng ta một đáp án.”

81. Chương 81

CHƯƠNG 81

Bọn họ lái xe quay lại Cloud Top.

Đường Tịnh Chi và các trợ thủ của hấn, dưới sự yêu cầu của Đường Đình Chi, bị bọn họ dẫn theo trở về, bởi vì không gian trong xe không đủ, toàn bộ bị nhét vào chỗ ngồi phía sau.

Pearl hôn mê nửa ngày thì tỉnh lại, thân thể không có bất cứ điểm nào không ổn, đối với việc Đường Tịnh Chi đã thí nghiệm trên người nàng cũng hoàn toàn không có ấn tượng. Ngược lại là Thẩm Trường Trạch vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Khi bọn họ trở lại Cloud Top đã là tối ngày hôm sau.

Đường Đình Chi liên hệ với quân đội Trung Quốc, Houshar giúp họ câu thông với chính phủ Morocco, để người của chính phủ Trung Quốc có thể thuận lợi thâm nhập vào cảnh nội Morocco, đi vào Cloud Top đưa Đường Đình Chi và Đường Tịnh Chi về.

Bọn họ vẫn cần ở lại Morocco thêm hai ngày, đợi Trung Quốc phái người đến, cũng cho chính phủ Morocco một lời giải thích hợp lý về hành động lần này của họ, chuyện này mới chính thức chấm dứt.

Trong hai ngày này, Thiện Minh nằm trong phòng dưỡng thương, không hề bước ra khỏi cửa.

Thẩm Trường Trạch nằm bên cạnh hấn, vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ.

Căn cứ vào sự tiêu hao thể lực do chiến đấu lần này của y mà phán đoán, y sẽ ngủ thật lâu thật lâu, ít nhất phải hơn ba ngày.

Điều này ngược lại làm Thiện Minh cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, cho dù đứa nhỏ tỉnh lại, hấn cũng không biết phải đối mặt với y như thế nào. Nụ hôn kia, lời bày tỏ kia, thật sự làm hấn rất rung động, hấn thật sự đỡ khốc đỡ cười, không rõ tại sao chuyện khôi hài như vậy lại xảy ra trên người hấn.

Hấn vẫn không muốn tin rằng thằng nhóc lại sinh ra cái loại tình cảm không hiểu nổi kia với hấn. Hấn tình nguyện nghĩ rằng lúc ấy thằng nhóc đã hồ đồ, tinh thần bất thường.

Hấn nhìn Thẩm Trường Trạch đang ngủ say bên cạnh mình, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn mang đầy nét trẻ con, khi ngủ say không hề có chút phòng bị nào, không có gì khác với một thiếu niên mười lăm tuổi bình thường. Không người nào có thể nhận ra một người biến dị đáng sợ và kế hoạch chiến tranh tàn khốc từ khuôn mặt này.

Thiện Minh vuốt tóc y, lộ ra cái trán trơn bóng của y, cẩn thận quan sát hồi lâu.

Vốn vẫn là một đứa trẻ mà, thật sự chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng gánh nặng đặt trên vai y lại nặng nề hơn bất cứ một người trưởng thành nào. Tương lai của y đến tột cùng sẽ thế nào? Thiện Minh không thể không cảm thấy lo lắng.

Lúc này, Thiện Minh giống như một người cha bình thường, vì sự gian truân và khó khăn đứa con trai sắp sửa phải đối mặt mà lo lắng.

Nhưng hấn biết, hấn không có khả năng chỉ là cha nuôi của Thẩm Trường Trạch, hấn vẫn là một thành viên của Du Chuẩn. Hấn là anh em của Al, là người thân của Houshar.

Kỳ thật không cần Houshar cho hấn thời gian suy xét, trong lòng hấn đã sớm có quyết định.

Thiện Minh đưa tay sờ vào áo Thảm Trường Trạch, cầm lấy huy hiệu binh sĩ trên cổ y, đổi lấy cái của hắn. Thiện Minh có chút dăm chiêu nhìn huy hiệu binh sĩ có chữ “Shen” trên cổ mình, trong lòng nảy lên sự không nở không cách nào hình dung được. Hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán Thảm Trường Trạch.

Hai ngày sau, chính phủ Trung Quốc phái người đến.

Đường Đình Chi nhìn họ áp giải bọn người Đường Tịnh Chi lên chiếc xe vũ trang, chờ sau khi toàn bộ lên xe, y quay đầu lại nhìn Thiện Minh.

Thiện Minh không hề có nhiều biểu cảm, chỉ gật đầu, “Anh mang nó đi đi.” Khi hắn nói rất là lạnh nhạt, thật giống như là đang trả lại một chiếc tua vít hắn mượn của Đường Đình Chi vậy.

Đường Đình Chi hỏi: “Anh chắc chắn chứ?”

Thiện Minh hơi quay đầu đi, nhìn thoáng qua phòng ngủ của Thảm Trường Trạch, sau đó xoay lại nhìn Đường Đình Chi, “Ừ, mang đi đi.”

Du Chuẩn không có một người nào nói gì, tất cả đều lặng lẽ nhìn hắn.

Đường Đình Chi gật đầu với một sĩ quan, sĩ quan đưa hai binh lính đi vào, chỉ chốc lát sau, bọn họ công Thảm Trường Trạch ra, đi từng bước một tới chỗ chiếc xe.

Khi bọn họ lướt qua bên cạnh Thiện Minh, trong lòng Thiện Minh đau nhói, theo bản năng đưa tay giữ cánh tay của Thảm Trường Trạch lại.

Người lính đang công Thảm Trường Trạch dừng bước, dùng ánh mắt mang ý hỏi nhìn về phía Đường Đình Chi.

Thiện Minh cầm lấy cánh tay đứa nhỏ, hoảng hốt, có chút không hiểu nổi, cánh tay vốn mập mạp ngân ngấn mềm mại, tại sao lại trở nên rắn chắc như thế. Đứa nhỏ vốn chỉ chạy thôi đã ngã của hắn, tại sao lại lớn nhanh như vậy, quá nhanh, đến mức thời gian mười năm tựa như một giấc mộng, đảo mắt đã tỉnh mộng, phải ra đi, tại sao có thể như vậy?

Tất cả hình ảnh từ nhỏ đến lớn của Thảm Trường Trạch từng màn đều hiện lên trước mắt hắn, đáng vẻ lần đầu tiên gọi hắn là ba đầy sợ hãi, đáng vẻ chui vào lòng hắn ngủ, đáng vẻ ôm cổ hắn làm nũng, đáng vẻ hoàn thành nhiệm vụ chạy đến trước mặt hắn tranh công, đáng vẻ kiễng chân giặt quần áo cho hắn, đáng vẻ đứng trước người hắn nói phải bảo vệ hắn, thậm chí cả đáng vẻ nói thương hắn, một màn lại một màn, đâm thẳng vào trái tim hắn. Hắn cảm thấy hốc mắt nóng rát, sự chua xót này quả thực khiến hắn không biết làm sao.

Hắn chưa có lúc nào giống như giờ phút này, tình tường cảm nhận được việc trên thế giới này có một người gọi hắn là “ba” có ý nghĩa như thế nào, nghĩa là vương bạn, nghĩa là không muốn buông tay, là cảm tình nồng đậm.

Suốt một thời gian dài hắn không thể lý giải, một người lãnh khốc ngoan độc như Lâm Cường vì cái gì lại phải cùng long huyết nhân kia đồng quy vu tận, trong khi rõ ràng ông có thể chạy.

Hiện tại hắn đã hiểu được .

Lần này tách ra rồi, còn có thể gặp lại sao?

Hắn có thể sống được bao lâu đây, có lẽ lần này chính là vĩnh biệt, có lẽ đến tận ngày nào đó hắn chết thê thảm cũng không có cơ hội gặp lại đứa nhỏ nữa.

Hắn chỉ là có chút luyến tiếc, thật sự chỉ là có chút luyến tiếc, luyến tiếc một tiếng “ba” kia, không biết đời này còn có thể nhìn thấy đứa nhỏ này dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn, nghe đứa nhỏ gọi hắn một tiếng “ba” không.

Thiện Minh cắn chặt răng, buông lỏng tay ra, run giọng nói: “Đi đi.”

Cuối cùng cũng phải đến lúc từ biệt.

Đường Đình Chi mang người đi, đi rất sạch sẽ, thật giống như bọn họ chưa từng tới đây, Thẩm Trường Trạch cũng chưa từng tồn tại.

Thiện Minh liền cảm giác mình vừa mơ một giấc mộng rất dài, một lần mộng chính là mười năm.

Al đi đến bên cạnh hắn, kéo đầu hắn xuống, đặt lên hõm vai của mình.

Thiện Minh vẫn không nhúc nhích, không có nước mắt, không có ngôn ngữ, chỉ lẳng lẳng nhắm hai mắt lại.

Ngày tiếp theo Du Chuẩn về Colombia.

Thiện Minh tiêu tiền thuê vài tên thám tử điều tra chỗ Lawrence Roddy biến mất, một tuần sau thám tử trả lời, nói Roddy đã bị hại ở Morocco, cuối cùng không thể trở lại Pháp, về phần rốt cuộc là ai giết hắn thì có khả năng là Narciss, có khả năng là anh trai của Roddy, cũng có khả năng bị trúng đạn lạc trong hỗn loạn. Tóm lại, bọn họ tìm ra thân thể trúng đạn của Roddy trúng đạn từ trong phê tích, thám tử chụp ảnh thi thể bị đè nát không ra hình thù của Roddy rồi giao toàn bộ ra.

Thiện Minh nhìn lướt qua, sau đó ném ngay vào thùng rác.

Từ đó về sau không có ai nhắc đến Thẩm Trường Trạch trước mặt Thiện Minh nữa.

Cuộc sống của họ không có bất kì sự thay đổi nào, chọn khách hàng, nhận nhiệm vụ, dạo chơi bên rìa cái chết, đánh bạc, uống rượu, chơi gái, sống từng ngày thống khoái hôm nay không cần biết đến ngày mai, giống như đứa bé trai xinh đẹp mà lợi hại người Trung Quốc kia chưa bao giờ xuất hiện trước mặt họ.

Chỉ là Thiện Minh luôn không nhịn được nhìn vào tấm huy hiệu binh sĩ đang dán vào ngực hắn.

82. Chương 82

CHƯƠNG 82

Bốn năm sau

“Chúng ta nhận được một đơn đặt hàng rất thú vị.” Houshar lắc lắc tư liệu trong tay.

Al cười nói: “Cũng lâu rồi chúng ta không tiếp nhận đơn đặt hàng đến từ châu Á nhỉ.”

Pearl hỏi: “Không phải là từ Trung Quốc đấy chứ?”

“Không, không phải Trung Quốc, là Nhật Bản.”

“Nhật Bản!” Hai mắt Jobert tỏa sáng, “Tôi phải đi, tôi nhất định đi, chỉ cần có đủ tiền là có thể mua được em gái trong AV làm bạn rồi.”

Cali cũng xoa tay, “Đúng vậy, phải đi, tôi muốn mang một xe tải truyện tranh trở về.”

Houshar gõ bàn, “Đứng đắn chút coi. Lần này sẽ không nhiều người đi lắm, hơn nữa nhất định các cậu sẽ không phải là nhân vật chính.” Hắn chuyển ánh mắt về phía Thiện Minh.

Jobert không phục nói, “Chẳng lẽ Thiện mới là nhân vật chính? Dựa vào cái gì? Vì nó đẹp trai sao?”

“Đương nhiên vì tôi là người châu Á, ngu ngốc.” Thiện Minh trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Đúng vậy, xem tư liệu cho cẩn thận đi.” Houshar ném tư liệu tới mặt Jobert.

Mấy người đều xúm vào lật qua lật lại.

Dino vừa lật vừa nói: “Ồ, đánh cược của yakuza Nhật Bản, muốn tiến hành thượng đài ở bãi đỗ xe dưới lòng đất? Rất có ý tứ, tôi cũng muốn thử xem.”

Jobert nói, “Chú mày á? Chú mày chỉ có thể đi làm vệ sĩ da đen thôi.” Nói xong cười ha ha.

Dino đập hắn mấy chân.

Al vỗ vỗ bàn, “Im lặng. Tôi sẽ nói đơn giản về tình huống. Mấy ngày hôm trước Neo tìm được tôi, nói một người bạn Nhật Bản của hắn ủy thác hắn tìm một đấu sĩ lợi hại. Cuối tháng này, hai thế lực yakuza lớn của Nhật Bản, bang Mochigatsu và bang Aohi, sau suốt mấy tháng ròn sóng mái với nhau rồi cuộc lại một lần nữa quay lại bàn đàm phán, cuối cùng quyết định lấy thương đài công bằng để quyết định khu vực thuộc quyền sở hữu của mình ở Kyoto. Đây có vẻ là một truyền thống của địa phương họ, nếu hai phương không ngừng phân tranh thì sẽ tiến hành quyết đấu lôi đài ở một gara ngầm dưới một siêu thị ở Kyoto vào lúc nửa đêm, đánh chết hay bị thương nặng cũng không phải chịu trách nhiệm, nhưng từ nay về sau ân oán xóa bỏ, không thể tiếp tục khiêu khích trả thù.”

“Oa, gara ngầm, rất khốc liệt.”

“Đúng vậy. Hơn nữa bọn họ đã thỏa thuận là không cầu viện bên ngoài, phải để người của bang mình tiến hành trận đấu, mỗi bên phái ra một người. Aohi có một tay đặc biệt lợi hại, gần đây mới xuất hiện. Gara ngầm này là của chủ một câu lạc bộ đấu vật, phải nộp phí hội viên rất cao, một tháng ít nhất có bốn trận đấu. Từ sau khi cái đứa tên là ‘Mặt nạ tử vong’ kia xuất hiện thì cho tới nay chưa từng thua, thậm chí chỉ một chiêu đã giết chết đấu sĩ số 1 của bang Mochigatsu. Bang Mochigatsu tìm được Neo thông qua tổ chức buôn bán thông tin lớn nhất châu Á, Neo lại tìm chúng ta. Bọn họ đang cần một người có gương mặt phương Đông giúp bọn họ đánh thắng trận đấu này. Nếu Thiện thua thì sẽ đến phiên chúng ta lên sân khấu, giết bang chủ bang Aohi.”

Thiện Minh hừ lạnh nói: “Tôi thật là muốn biết hắn lợi hại tới mức nào.”

“Tóm lại, nhiệm vụ lần này có thù lao dày, nếu giết được bang chủ bang Aohi thì còn có thêm tiền thưởng, cho nên mục tiêu cuối cùng của chúng ta sẽ là giết bang chủ bang Aohi. Hiện tại sẽ quyết định để Thiện lên sân đấu, chúng ta đảm đương vai trò vệ sĩ người nước ngoài. Có ý kiến gì không?”

“Không có!”

“Được, ngày mai xuất phát!”

Khi bọn họ đến kinh đô thì đã là đêm khuya, thành phố này vẫn như cũ đèn đuốc sáng trưng.

Quản lý của bang Mochigatsu tiếp đãi bọn họ, sắp xếp cho bọn họ ở khách sạn cao cấp, cẩn thận phổ biến nhiệm vụ cho họ.

Bọn họ dặn Thiện Minh tận lực hạn chế nói chuyện, tiếng Nhật của Thiện Minh không tốt lắm, nói nhiều chắc chắn sẽ bại lộ. Sau đó bọn họ cho Thiện Minh một máy tính, bảo hắn xem băng ghi hình trận đấu của “Mặt nạ tử vong”, trước tiên chuẩn bị sẵn sàng.

Nhìn mấy bộ dạng mấy người Nhật Bản như lâm đại địch, Thiện Minh cảm thấy buồn cười.

Chỉ cần cái gã mặt nạ vẫn là con người, hơn nữa không tiêm loại thuốc đáng chết nào vào, hắn liền tuyệt không lo lắng.

Cứ cho là hắn thua thì vẫn còn có những người khác của Du Chuẩn.

Cho nên hắn căn bản chẳng hề xem, trở lại phòng liền thoải mái tắm rửa một trận rồi ngủ.

Tối ngày hôm sau, bọn họ ngồi trên một chiếc Rolls-Royce dài, đi tới chỗ cái siêu thị kia, dưới sự vây quanh của các vệ sĩ mặc Âu phục màu đen, bước vào bãi đỗ xe dưới lòng đất.

Thứ đầu tiên Thiện Minh nhìn thấy là bãi đỗ xe trống trải được các loại ô tô đủ màu sắc quây một vòng xung quanh, tiếng gào ầm ĩ tràn ngập toàn bộ không gian. Tình cảnh này làm Thiện Minh không khỏi nhớ tới “Cloud Top”, chẳng qua nơi này so với “Cloud Top” thì không giống một sân đấu chuyên nghiệp mà chỉ là một võ đài được dựng lên nhất thời.

Xe của họ xuyên qua bãi xe để đi vào đường chính, trực tiếp chạy đến trung tâm của gara.

Thiện Minh và bang chủ bang Mochigatsu cùng nhau xuống xe.

Hắn thấy ở chính giữa gara có một vùng đất trống do dốc thoải hình thành, trên đó đặt sẵn một ***g sắt cực lớn.

Lồng sắt sáu mặt có ba cánh cửa sắt dày nặng màu sắc khác nhau, trong đó một cánh cửa được sơn màu xanh xám, có một bức tượng hình đầu Ác Ma quỷ dị híp mắt, giống như một Ác Ma chân chính vừa mới nhô đầu ra từ địa ngục, nhìn chăm chăm vào cảnh tượng do đám người cuồng nhiệt tạo thành trước mắt.

Hai cánh cửa khác tất cả đều có màu vàng óng ánh, gần như hoàn toàn giống nhau. Nếu cẩn thận quan sát, trên hai cánh cửa lớn màu vàng còn có vài lỗ theo dõi thật nhỏ, có thể để người khác nhìn thấy toàn bộ tình cảnh trong ***g sắt từ phía sau cánh cửa.

Mặc dù vừa mới tiến vào gara, đám người mang mặt nạ này đã bắt đầu điên cuồng gào to, hoặc là liều mạng đập vang loa. Nhưng không người nào trong số họ rời khỏi ô tô của mình, ngẫu nhiên có người mở cửa kính xe ra thì cũng chỉ vươn một tay cầm một xấp tiền mặt hoặc là một tờ chi phiếu dùng sức huơ, chờ nhân lúc đi rất nhanh qua cánh cửa thì dúi vào tay mấy gã to lớn canh cửa, sau đó những tên đó sẽ dựa theo yêu cầu của họ giao cho họ những tấm thẻ có màu sắc khác nhau.

Mười một giờ tối, khi cánh cửa rất nặng kia của bãi đỗ xe được những bảo vệ cường tráng mà hào phóng dùng sức đóng lại, giữa gara đã sớm sôi trào bỗng nhiên vang lên một âm thanh tràn ngập kích động và dự hoặc: “Các vị muốn xem cái gì? Một tháng các vị phải giao nộp mười vạn đôla Mỹ hội phí, vậy thứ các vị muốn xem là gì?”

Những âm thanh quái dị vang lên từ khắp các cửa sổ xe hơi, nhưng tất cả đều giống nhau: “Chiến đấu ! Chúng tôi muốn xem chiến đấu !”

Giọng nói tràn ngập kích động lại vang lên: “Chiến đấu? Trong TV, ở rạp chiếu phim, hoặc là giữa sân thi đấu thể thao, mấy trăm nghìn là có thể mua được ghế xem chiến đấu tốt nhất, vì sao các vị lại không xem?”

Âm thanh quái dị đột nhiên mạnh mẽ như sóng thần, độ cao tăng vọt: “Chúng tôi muốn xem chiến đấu đẫm máu! Chúng tôi muốn xem chiến đấu giết người! Chúng tôi muốn xem loại chiến đấu kích thích nhất!”

Giọng nói kia cũng lên cao: “Vậy cho các vị xem chiến đấu đẫm máu! Cho các vị xem chiến đấu giết người! Cho các vị xem loại chiến đấu kích thích nhất! Các vị muốn thấy ai đổ máu? Các vị muốn xem ai giết người? Các vị muốn ai gây cho các vị kích thích?”

Vô số cổ họng cùng gào lên một cái tên: “Mặt nạ tử vong! Mặt nạ tử vong!”

Không giống với đám khán giả đang cuồng nhiệt gào thét, phía sau cánh cửa lớn màu xanh xám kia, một người đàn ông cao lớn, trên mặt mang mặt nạ quỷ dữ tợn đang lẳng lặng ngồi trên sofa cách cửa hai mươi mét. Hai mắt y nhắm nghiền, hai chân dài gác trên hai chiếc ghế mềm phủ sa tanh dày, được bốn thợ mát xa chuyên nghiệp cẩn thận mát xa bắp vai, cánh tay và cơ đùi.

Tiếng hô dăng như sóng cuộn sớm đã phá tan cánh cửa màu xanh xám kia, cho dù là những nhân viên công tác đã nhìn quen tình cảnh này cũng khó mà không bị không khí cuồng nhiệt làm ảnh hưởng đến, cử chỉ cũng có chút không bình thường. Nhưng người đàn ông tóc đen ngồi trên sofa lại như hoàn toàn đắm chìm trong giấc mộng của mình, ngay cả hai thợ mát xa chuyên nghiệp cũng không thể cảm giác được cơ bắp của y có chút rung động nào.

Theo ánh đồ nhấp nháy và âm thanh tích tắc thật nhỏ của chiếc đồng hồ treo tường đặc chế treo trên cánh cửa, người đàn ông đeo mặt nạ quỷ mở mắt, đôi mắt như đá quý đen nhánh, rực sáng mà thâm thúy, y khẽ hé môi, thấp giọng nói: “Tăng cường độ vị trí cơ thang, ở đầu gối bên phải có một túi thuốc, có thể lấy xuống.”

Không giống với khí thế dọa người của y, âm thanh này cho dù cố ý đè thấp cũng có thể nhận ra y còn rất trẻ.

Trong lời nói là sự không cho phép nghi ngờ, thợ mát xa lập tức dựa theo mệnh lệnh của y mà bắt đầu thao tác, bỗng một người đàn ông Nhật Bản nhỏ gầy không biết chui từ nơi nào ra đã hành động trước một bước, thật cẩn thận lấy một túi thuốc tẩm ra hương vị thảo dược nồng đậm được bó trong băng gạc từ đầu gối người kia xuống, nụ cười mang theo vài phần nịnh nọt nói: “Xem ra thuốc ngài tự mình phối chế có hiệu quả rất tốt, hoàn toàn không thể nhận ra đầu gối này đã từng bị sưng”

Thoảng chuyển động cổ một cái để khớp với động tác của thợ mát xa, người đeo mặt nạ quỷ dùng ngữ điệu bình tĩnh nói, “Đừng nói lời vô nghĩa, nói cho tôi biết sắp xếp của ngày hôm nay.”

Vẫn cười nịnh nọt như trước, người Nhật Bản nhỏ gầy kia thuận tay lấy cuốn sổ nhỏ trong túi ra xem vài lần, sau đó mới nghiêm trang nói dựa theo những gì ghi trong sổ: “Hôm nay ngài có ba trận đấu, người đầu tiên lên sàn đấu với ngài là hai anh em Băng Tuyết của nước Nga. Dựa theo thực lực của ngài mà suy tính, hai phút sau bọn họ sẽ được đổi tên thành hai thi thể Băng Tuyết. Rồi sau đó sẽ có một tình huống làm người ta bất ngờ, hai cô gái xinh đẹp cầm băng tên người chiến thắng trong tay sẽ bất ngờ tập kích ngài. Đương nhiên, trong tay các cô ấy chỉ có hai cái găng tay hơi sắc bén một chút, sẽ không tạo thành quá nhiều thương tổn cho ngài.”

Tiếng hừ lạnh nặng nề truyền ra từ phía sau chiếc mặt nạ quỷ dữ tợn: “Hai chiếc găng tay hơi sắc bén một chút? Hẳn là còn một đôi giày mang lưỡi dao và khoan nhọn mới đúng chứ? Nữ hoàng ong của Nam Mỹ mà các người cũng mời đến đây? Ta có nên giết chết họ không?”

Cười mỉa khế lại cuốn sổ nhỏ trong tay, người đàn ông Nhật Bản cúi đầu khom lưng nói: “Không cần, làm ơn đừng giết các cô ấy, chỉ cần lúc bắt đầu giả vờ thua vì bị họ đầu độc, sau đó ném các cô ấy xuống lôi đài là được. Như vậy họ sẽ được ghi lại là một lần đánh bại ngài, về sau sẽ càng dễ kiếm tiền. Sau đó, ngài cũng biết rồi, bang chủ Aohi đã nói với ngài rồi đấy, việc quan trọng của tối nay là phải đánh bại người mà bang Mochigatsu phái ra. Đây là ảnh của hắc, nhưng vẫn chưa có bất kì hình ảnh chiến đấu nào của hắc.”

“Mặt nạ tử vong” cầm lấy tấm ảnh kia, nhìn người đàn ông phương Đông anh tuấn mà lãnh khốc trong ảnh, ngón tay run nhẹ nhẹ một chút.

Người Nhật Bản kia tinh mắt phát hiện một tia run run của y, “Làm sao vậy? Ngài có ý tưởng gì sao?”

Một tiếng cười lạnh nghe như truyền từ vực sâu lên làm bốn thợ mát xa không rét mà run, bọn họ không hẹn mà cùng dừng động tác trong tay: “Hắc? Cái tên lớn lên giống như diễn viên này là đối thủ của tôi? Các người không định biến sàn đấu này thành nhà chứa có khẩu vị đặc biệt đấy chứ?”

Người đàn ông Nhật Bản lộ ra một nụ cười đáng khinh, “Ý của ngài là..... ngài cảm thấy hứng thú sao? Thì ra ngài không tiếp nhận bất cứ phụ nữ nào đến hầu hạ là vì.....”

Ánh mắt sắc như chim ưng của người đàn ông tóc đen chậm rãi quét qua hắc một cái, làm người Nhật Bản nhỏ gầy sợ đến mức sém tiểu ra quần.

“Không không không, xin ngài đừng hiểu lầm, tôi không nên đoán bừa, tôi chỉ là..... À, bang chủ Aohi vốn hy vọng ngài giết hắc, nhưng nếu ngài có suy nghĩ khác, bang chủ Aohi cũng sẽ hào phóng đáp ứng.”

“Được, đưa hắc đến giường của ta đi.” “Mặt nạ tử vong” nắm chặt tấm ảnh trong tay thành một cục, trong mắt phụt ra hàn quang.

Nâng tay ra hiệu cho thợ mát xa rời khỏi, “Mặt nạ tử vong” chậm rãi đứng lên khỏi sofa mềm mại, bắt đầu tiến hành những khởi động cần thiết trước khi chiến đấu.

Khi nói chuyện, chiếc đồng hồ trên cánh cửa màu xanh xám kia đã sáng lên một vòng đèn đỏ, nhìn qua giống như một vầng trăng máu treo giữa bóng đêm. Các nhân viên bên cạnh cửa lớn đã làm tốt công tác chuẩn bị cuối cùng, thiết bị cấp cứu, nhân viên y tế chuyên nghiệp, cáng cứu thương được trang trí hình chiếc xe địa ngục dùng cho việc mang kẻ chiến bại về để sử dụng khi cần cũng đã được chuẩn bị đầy đủ, chỉ chờ đợi những âm thanh gầm gừ như dã thú vang lên từ chiếc loa khi cửa lớn mở ra.

Sau đó, chỉ trong vài phút chiến đấu trên sàn đấu, có một người sẽ sống, hưởng thụ khoái cảm do tiếng hoan hô và sự sát sinh mang đến, vài người khác sẽ chết đi, phải cảm thụ sự tra tấn băng lãnh đáng sợ từ địa ngục.

Ba cánh cửa đồng thời chậm rãi nhấc lên, một đôi chân đi giày quân đội xuất hiện trước tiên trước mặt khán giả, sau đó là hai chân thon dài rắn chắc, tiếp nữa là vòng eo xinh đẹp tràn ngập sức mạnh, cuối cùng, là chiếc mặt nạ quỷ dữ tợn hoàn toàn chìm ngời nhiệt tình của khán giả!

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người y, có mấy nhân viên công tác tuổi còn trẻ bắt đầu nhẹ nhàng hưởng ứng theo tiếng hô vang từ bên ngoài: “‘Mặt nạ tử vong’! ‘Mặt nạ tử vong’! ‘Mặt nạ tử vong’!”

Thông qua cánh cửa màu xanh xám, “Mặt nạ tử vong” và Thiện Minh lần đầu tiên đối mặt với đối phương.

83. Chương 83

CHƯƠNG 83

Thiện Minh ngồi trên sô pha đã được chuẩn bị tốt ở dưới đài, híp mắt nhìn cửa ***g sắt chậm rãi nâng lên, cẩn thận đánh giá đối thủ của mình.

Người này mặc một cái áo may ô màu đen bó sát người, cơ ngực rắn chắc và cơ bụng lộ rõ không thể nghi ngờ, phía dưới là một cái quần quân đội được may rất khéo, chân đi giày quân dụng màu xanh, người này rất có khả năng là một người tham gia quân ngũ, thói quen trang bị không khác các thành viên của Du Chuẩn lắm. Trên mặt y đeo một chiếc mặt nạ quỷ đỏ đen dữ tợn, chỉ lộ ra mắt, miệng và một cái cằm cong cong đẹp đẽ, khí thế bức người. Từ màu da và màu tóc của hắn có thể thấy hắn là người da vàng.

Vóc dáng của người này ít nhất phải 1m87 đến 1m88, tuy rằng xung quanh Thiện Minh là một đám người Âu Mỹ cao nghều nên không cảm thấy này vóc dáng có gì đáng ngạc nhiên, nhưng mà đây đang là Nhật Bản, Thiện Minh thật sự có chút hoài nghi người này liệu có phải người Nhật Bản không. Nhưng người này quả thật có khung xương của người châu Á, bởi vì kết cấu cơ bắp gầy mảnh mà mềm dẻo, đặc biệt có những đường cong rất đẹp, không giống người da đen hay da trắng có vẻ vô biên tráng kiện, y nhìn qua lại giống như người mẫu cổ ý luyện ra những cơ bắp xinh đẹp, tuy rằng ngoại hình đẹp nhưng không có tính thực tế.

Đương nhiên, Thiện Minh sẽ không cho rằng dáng vẻ xinh đẹp của người này không có tính thực tế. Một kẻ có thể thắng liên tiếp nhiều trận đấu mà gần như không hề bị thương, tuyệt đối là một đối thủ có thể sống mái với hắn một trận.

Đối thủ trận thứ nhất của “Mặt nạ tử vong”, “Anh em Băng Tuyết” đến từ nước Nga nhanh chóng lên sân khấu. Hai gã to con người Nga để trần cánh tay, lộ ra cơ bắp trắng bóng, Thiện Minh nhìn có chút ngán ngẩm.

Điều khiến hắn ngoài ý muốn là Mặt nạ tử vong cũng không nhìn hai người kia mà lại đặt ánh mắt lên người hắn.

Thiện Minh không chút nào sợ hãi nghênh đón lấy tia nhìn của y, cho dù khoảng cách rất xa nhưng thị lực của hắn vô cùng tốt, lập tức chống lại ánh mắt của Mặt nạ tử vong.

Ánh mắt kia khiến hắn ngây người.

Mặt nạ tử vong lấy một ánh mắt cực kỳ rối rắm nhìn hắn, trong mắt có phần nộ, có cảm ghét, có ai oán, còn có thứ tình cảm mà Thiện Minh thật sự nhìn không hiểu.

Đôi mắt thâm thúy kia làm Thiện Minh cảm thấy một sự quen thuộc khó hiểu, nhưng hắn không hề có ấn tượng với người này, cũng không hiểu được vì sao y lại dùng ánh mắt thù hận như vậy nhìn hắn. Cho dù hai người là đối thủ nhưng chẳng qua cũng chỉ là thông qua ông chủ, thù hận không khỏi có vẻ đáng cười.

Thiện Minh lạnh lùng nhìn y, tuyệt không có chuyện còn chưa thượng đài đã thua khí thế.

Mặt nạ tử vong nhanh chóng quay mặt đi.

Trận đấu đầu tiên của đêm nay bắt đầu!

Anh em Băng Tuyết một trái một phải tấn công Mặt nạ tử vong, một người đánh phía trên, một người đánh phía dưới, làm người ta muốn tránh cũng không thể tránh.

Mặt nạ tử vong lại không hề cử động, cho đến khi hai anh em kia đã gần đến mức sắp đụng vào y, y đột nhiên nhảy bật lên không, hai chân dài bay lên, hung hăng đá vào bên đầu của hai anh em, trực tiếp đá hai người xuống đất.

Sau khi y hạ xuống đất liền lấy một tay chống đỡ, lại nhảy dựng lên như bay, tiến lên tiếp tục bổ lên đầu hai anh em xui xẻo kia một cú, hai người lập tức không động đậy.

Người xem tuôn ra tiếng hò hét điên cuồng mà nhiệt liệt, toàn bộ gara ngầm cũng chấn động.

Thiện Minh kéo kéo khóe miệng, tế bào chiến đấu trong cơ thể bắt đầu có chút rục rịch.

Mặt nạ tử vong này quả thật có tài, động tác rất nhanh, đủ ác độc, chuẩn xác, chỉ hai động tác đã đánh cho hai con gấu Nga này ngã sấp, không chết cũng tàn phế.

Hơn nữa Thiện Minh rõ ràng nhận ra được, Mặt nạ tử vong cũng không dùng toàn lực.

Đối mặt với thắng lợi áp đảo như vậy, quần chúng không thể ức chế cảm xúc hưng phấn của mình, bọn họ gào thét đến yết hầu khàn đặc, hốc mắt sung huyết. Mặt nạ tử vong quả thực đã trở thành thần của họ, mang đến cho bọn họ khoái cảm còn điên cuồng hơn đạt đến cao trào khi làm tình!

Nhân viên công tác bên ngoài nhanh nhẹn tha hai anh em kia xuống.

Hai người đẹp tóc vàng giờ bằng tên của Mặt nạ tử vong diễu trong sân một vòng, giống như ra hiệu cho người xem, sau đó các cô nhảy lên đài, lắc lư eo nhỏ mỡm đầy, dán lên thân thể của Mặt nạ tử vong.

Khán giả hô to: “Hiếp cô ta đi! Hiếp cô ta đi!”

Sau khi đấu thủ thắng lợi liền làm tình tại trước mắt bao người, chuyện này đã xảy ra trên đài rất nhiều lần. Hành vi điên cuồng này không ngoại lệ trêu chọc thần kinh của người xem, dù dễ bọn họ móc ra trong túi càng nhiều tiền.

Mặt nạ tử vong cũng không nhúc nhích, mặc cho hai người đẹp nóng bỏng gợi cảm cọt cọt lui trên người y.

Đột nhiên, một cô vươn bàn tay mang theo dao nhọn hướng về phía cổ của Mặt nạ tử vong.

Mặt nạ tử vong hơi nghiêng đầu, tránh thoát sự tấn công của dao nhọn, cô gái còn lại đá một cú lên cổ y, đá y ngã xuống đất.

Hai người cùng nhau đánh về phía Mặt nạ tử vong, gắng tay có dao nhọn tập trung tấn công vào các chỗ yếu hại của Mặt nạ tử vong.

Mặt nạ tử vong lăn hai vòng trên mặt đất, sau đó quét chân một cái, hai người ngã xuống đất. Sau đó y nhảy dựng lên, bắt được chân hai người, ném các cô xuống dưới đài.

Thiện Minh cảm thấy trò đùa này thật tẻ nhạt, cái này cũng chỉ có thể lừa những người xem không phải người trong nghề, hẳn vừa thấy đã biết đó là diễn kịch, phỏng chừng tiếp theo Aohi sẽ o bế hai cô em Nam Mĩ, để các cô vừa lên sân khấu đã đánh ngã được Mặt nạ tử vong quả là một cách đánh bóng tên tuổi rất tốt.

Chấm dứt một trận đấu, người chủ trì ra hiệu nghỉ ngơi nửa giờ để mọi người tiếp tục đặt cược.

Khán giả đều đang chờ đợi trận đấu chủ chốt đêm nay, chính là trận quyết đấu giữa bang Aohi và bang Mochigatsu, tiền đặt cược là quyền sở hữu địa bàn một khu thuộc Kyoto. Không thể nghi ngờ, đây chính là một trận quyết đấu đầy phấn khích, không chỉ là trận đấu giữa hai đấu thủ lợi hại, càng là sự cạnh tranh giữa hai băng nhóm yakuza có thế lực nhất Kyoto.

Cho dù bây giờ đã là đêm khuya nhưng không có một người cảm thấy mệt mỏi, bọn họ nhảy nhót, gào thét, cùng đợi trận đấu tử vong kích động lòng người tiếp theo.

Jobert cúi xuống, nói bên tai Thiện Minh: “Houshar bảo anh nói cho chú mày, thắng trên đài rất khó đối phó, chúng ta đã sắp xếp xong xuôi, chú mày không cần liều mạng, nhận được ám hiệu một cái thì lập tức rút lui.”

Thiện Minh nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Nửa giờ trôi qua rất, dưới sự tăng bốc của người chủ trì và sự thúc giục của người xem, Thiện Minh đi từng bước một vào trong ***g sắt, đi lên sàn đấu tanh máu.

Mặt nạ tử vong đứng ở đối diện, lẳng lặng nhìn hắn, thời gian phẳng phất như đọng lại, y cứ như vậy nhìn hắn đi từng bước một tới chỗ mình.

Thiện Minh lúc lắc cổ, làm một vài động tác khởi động, đối với âm thanh bên ngoài hắn đều mất điếc tai ngay, trên mặt chỉ có bình tĩnh.

Mặt nạ tử vong cử động, y tiến lên trước một bước, lại một bước, cho đến khi cách Thiện Minh hai mét mới ngừng lại.

Chiến đấu đã bắt đầu, Thiện Minh không muốn chơi trò trờ trờ nhau với y, với lại ánh mắt của Mặt nạ tử vong làm hắn không thoải mái.

Hắn hoạt động gân cốt toàn thân, cảm giác tinh lực dư thừa, vì thế bật lên tấn công vào mặt của Mặt nạ tử vong.

Thiện Minh năm nay ba mươi hai tuổi, là thời kì thể lực cường thịnh nhất, cho dù là tốc độ, sức mạnh hay là độ linh hoạt thân thể cũng đều đạt tới trạng thái cao nhất mà một lính đánh thuê có thể đạt được. Nếu nói về chiến đấu tay không, hắn không sợ bất cứ một con người nào, chỉ cần đối phương là con người.

Hắn tung một chân lên, hung hăng đá tới mặt của Mặt nạ tử vong, Mặt nạ tử vong vụt ra phía sau, khó khăn tránh né.

Toàn thân Thiện Minh đều hoạt động, chân trái vừa dứt đùi phải lại nâng lên, căn bản không cho đối phương cơ hội thở dốc, một cú đá vừa hiểm vừa nhanh tung tới, động tác sắc bén xinh đẹp.

Lần này vẫn như cũ bị Mặt nạ tử vong lùi tránh, y ngăn chân Thiện Minh, một quyền đánh vào bả vai Thiện Minh. Thiện Minh lắc mình tránh đi, đầu vai bị quyền sượt qua, mang đến một trận tê đau. Hai người bắt đầu tay đấm chân đá, đánh túi bụi, động tác nhanh đến mức mắt người không theo kịp.

Thiện Minh càng đánh lại càng cảm thấy kỳ quái, vì sao người này lại hiểu rõ ràng về đường lối công phu của hắn như vậy, thật giống như đang đùa giỡn hắn, mỗi lần đỡ sự tấn công của hắn cũng không nhân cơ hội dốc toàn lực đánh trả. Điều này làm cho trong lòng Thiện Minh bùng lửa giận, động tác công kích càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh, hơn nữa từng chiêu đều đánh vào điểm yếu hại, từng bước bức Mặt nạ tử vong lùi đến sát mép lối đi.

Khán giả chưa bao giờ nhìn thấy một người có thể đẩy Mặt nạ tử vong vào thế hạ phong, quần chúng kích động, gần như muốn gào cho gara ngầm này sụp luôn! Nhất là những kẻ đã cược cho người ít được chú ý này, ánh mắt sung huyết, vẻ mặt đỏ bừng, hận không thể gào hồng yết hầu.

Mất thấy Mặt nạ tử vong đã không còn đường lui, Thiện Minh phi thân đá một cú, mũi giày nhọn hoắt cứng rắn đá tới huyết thái dương của Mặt nạ tử vong.

Mặt nạ tử vong đột nhiên ngồi xổm xuống làm Thiện Minh đá vào khoảng không, lòng hắn kêu không tốt, thu chân lại dẫm lên vị trí yếu ớt nhất trên sống lưng của Mặt nạ tử vong. Một quyền của Mặt nạ tử vong đánh vào xương hông hắn, một quyền khác đánh vào sườn hắn, hai quyền cực mạnh này trực tiếp đánh ngã Thiện Minh, nửa người gần như không còn tri giác.

Mặt nạ tử vong giữ chặt hai tay hắn sau lưng, hung hăng đè thân thể hắn xuống đất, làm Thiện Minh không thể động đậy. Mặt nạ tử vong chột cúi người xuống, vào lúc Thiện Minh đau đến mức nghĩ rằng mình đã nghe nhầm, bên tai vang lên một giọng nói băng lãnh như địa ngục, “Đã lâu không gặp rồi nhỉ? Ba à.”

84. Chương 84

CHƯƠNG 84

Ba!

Thiện Minh như bị sét đánh, mạnh mẽ quay đầu, nhìn chiếc mặt quỷ đỏ đen lẫn lộn kia, nhìn xuyên qua khe hở chỗ mắt, nhìn sâu vào đôi ngươi bằng hàn kia, khiếp sợ nói không ra lời.

Ba?

Đời này còn ai vào đây gọi Thiện Minh hắn là ba nữa?

Nhưng mà..... Trí nhớ của hắn về Thẩm Trường Trạch đã dừng lại ở bốn năm trước, thiếu niên kia thấp hơn hắn nửa cái đầu, có gương mặt non nớt và giọng nói thanh thúy, thiếu niên kia chưa bao giờ có ánh mắt lãnh khốc như thế.

“Mi..... Trường Trạch?” Thiện Minh có chút kích động, thế nên tạm thời xem nhẹ tình cảnh trước mắt của hai người.

Đôi môi dưới mặt nạ lộ ra một nụ cười châm chọc, “Ông còn nhớ rõ tôi? Thật khiến người ta cảm động mà.”

Thiện Minh lập tức cảm nhận được oán khí sâu sắc của y, là vì mình đã để y đi sao?

Thiện Minh từng đã hình dung cảnh tượng hai người gặp lại rất nhiều lần, nhưng hẳn vạn lần không nghĩ tới sẽ là ở trên lôi đài sinh tử, lấy phương thức làm hẳn mất mặt như thế.

Hắn sửng sốt vài giây, sau đó tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ. Đối với việc có thể gặp lại đứa con, trong lòng hắn vẫn rất cao hứng, chẳng qua hắn còn nhớ rõ mình đang chấp hành nhiệm vụ, hơn nữa bị đặt trên lôi đài thế này thật là mất mặt, ôn chuyện vẫn cứ phải đợi rồi nói sau. Hắn đuổi chân ra phía sau nâng lên, hung hăng đá vào gáy Thẩm Trường Trạch.

Chiều này Thẩm Trường Trạch đã thấy hắn dùng vô số lần, sớm nên có phòng bị, chỉ là y cũng đang sa vào tâm tình phức tạp khi gặp lại Thiện Minh, vạn lần không nghĩ tới việc đầu tiên Thiện Minh làm sau khi phục hồi tinh thần lại là công kích y, điều này làm cho y càng thêm giận dữ. Y lóe người sang bên cạnh, một cú đá này không trúng đầu y, nhưng lại trúng vào vai y.

Bả vai bị đá hơi hơi tê đau, nhưng y liền phản ứng lại rất nhanh, xoay người nắm lấy cổ chân Thiện Minh. Một tay y nắm mắt cá chân của Thiện Minh, một tay giữ hai tay hắn, nhắc hắn lên khỏi mặt đất, sau đó ném lên không trung.

Thiện Minh bị ném ngã xuống đất, lăn xa tới vài mét, sau đó nhanh chóng chịu đựng đau đớn, bật lên khỏi mặt đất, lại tấn công Thẩm Trường Trạch.

Hắn không thể tưởng tượng thực lực của Thẩm Trường Trạch đã đạt đến mức có thể hoàn toàn áp chế hắn, điều này làm cho hắn có chút xấu hổ. Bé con mềm yếu nhất gan lúc mới gặp đã biến thành đối thủ còn mạnh hơn mình hôm nay, chênh lệch tâm lý này quá lớn, hắn nhất thời có chút không chấp nhận được.

Thiện Minh bay lên tung một cú đâm tới chiếc mặt nạ đáng ghét kia, Thẩm Trường Trạch hơi hơi nghiêng đầu, né tránh một đòn này, bàn tay giống như kim sắt giữ chặt lấy cổ tay Thiện Minh, dùng sức vặn. Cánh tay Thiện Minh bị quật ra sau lưng, một cái tay hữu lực khác lại khống chế eo hắn, lưng dính sát vào ***g ngực rắn chắc của Thẩm Trường Trạch, không thể động đậy.

Thiện Minh thật sự là có chút phát điên.

Đây còn là bé con hắn nhặt được sao?

Bây giờ đã cao hơn hắn, sức mạnh lớn hơn hắn, đã hoàn toàn biến thành một người đàn ông, một người đàn ông khiến hắn xa lạ.

Mẹ ôi, đây là đứa con trai hắn tiện tay nhặt về sao?

Người xem điên cuồng thổi kèn, đập nóc xe, cao giọng gào rống, dùng các loại phương thức tạo ra tạp âm có ê-ê-ben cao vút để trợ giúp cho cuộc sát sinh tử vong điên cuồng trên lôi đài, tất cả nhất trí hô: “Giết hắn! Giết hắn!”

Thẩm Trường Trạch giữ chặt eo Thiện Minh, làm cho hai chân Thiện Minh gần như rời khỏi mặt đất, y nghĩ thấy hương vị quen thuộc mà y nhớ thương trên người Thiện Minh, trong nháy mắt thất thần.

Thiện Minh cắn răng nói: “Vì sao mi lại ở chỗ này?”

Một câu của Thiện Minh kéo y về hiện thực, y liếm liếm lỗ tai Thiện Minh, “Tôi ở đây, ông thấy rất ngoài ý muốn sao? Hắn là cả đời tôi phải ở trong phòng thí nghiệm mới đúng nhỉ!” Y há miệng cắn một ngụm vào lỗ tai Thiện Minh, sau đó liếm láp từng chút vết thương tanh mặn kia.

Thiện Minh đau đến run lên, hắn nhủ thầm, người này làm hắn xa lạ, không có nửa phần tương đồng với đứa con trai trong trí nhớ của hắn. Hắn bắt đầu hoài nghi liệu người này có phải là Thẩm Trường Trạch hay không, sao y lại có thể biến thành như vậy?

Hắn không phải không nghĩ tới sau khi Thẩm Trường Trạch cùng Đường Đình Chi trở về sẽ phải trải qua rất nhiều thí nghiệm vô nhân đạo, nhưng hắn tin tưởng Thẩm Trường Trạch có thể chịu được. Hơn nữa, Thẩm Trường Trạch khỏe mạnh cường tráng cũng có lợi cho chính phủ, cuối cùng chắc chắn y sẽ trở nên càng mạnh.

Vận mệnh của Thẩm Trường Trạch vốn không phải là điều hắn có thể quyết định, cho nên hắn chọn điều hắn có thể chọn được – sự an toàn của Du Chuẩn. Nếu điều này làm cho đứa nhỏ hận hắn, hắn cũng không thể nói gì hơn.

Thế cục trên sàn đấu hiện nay, thắng bại đã không còn gì nghi ngờ, Thiện Minh tính toán thời gian, bọn Al nên hành động rồi.

Quả nhiên, trong luồng tạp âm hỗn loạn, tiếng súng bị mai một triệt để, nhân vật quan trọng nào đó của bang Aohi bị trúng đạn, bên kia loạn thành một đoàn. Bang chủ bang Mochigatsu được mấy người Jobert hộ tống, nhanh chóng lên xe chuẩn bị rút lui, tiếp theo chính là thời gian của Du Chuẩn.

Thẩm Trường Trạch cảm giác được mình đang bị tay súng bắn tỉa theo dõi, y ôm Thiện Minh nhanh chóng nhảy xuống lối dài, lao ra khỏi ***g sắt, chạy hướng ra phía sau bãi đỗ xe.

Y rất hiểu biết về Cali. Một tay súng bắn tỉa sẽ vì thời gian bắn tỉa tốt nhất mà có thể không ăn không uống không động dậy suốt ba ngày đêm. Bởi vì bọn họ biết, một khi phát súng này bắn ra thì vị trí của họ sẽ bại lộ, kế tiếp chính là súng máy đạn pháo hầu hạ, lúc nào cũng có thể chết, cho nên phát súng này phải có giá trị. Nhưng mà tên điên Cali này lại hơi bị khác người, chỉ cần không ảnh hưởng đến sự tấn công của đoàn đội, hắn căn bản không e ngại bại lộ vị trí, chẳng sợ chỉ có 30% khả năng chính xác hắn cũng vẫn nổ súng, hơn nữa vẫn trúng mục tiêu như thường. Cali là một tay súng bắn tỉa đẳng cấp, cho dù là long huyết nhân gần như vô địch như Thẩm Trường Trạch cũng không thể không bận tâm sự uy hiếp như vậy tồn tại, bởi vì đạn mà tay súng bắn tỉa bắn ra, đừng nói vậy rồi, ngay cả xe thiết giáp cũng có thể bắn thủng.

Cho nên y che giấu trong đoàn xe và đám người, ôm Thiện Minh chạy vào trong thang máy chuyên dụng.

Thiện Minh đánh lên vài cái không thành công, “Mi định mang ta đi đâu?”

Thẩm Trường Trạch không đáp lời mà chuyên tâm nhìn con số biểu hiện số tầng của thang máy.

Bọn họ lên tận tầng cao nhất, Thẩm Trường Trạch khiêng hắn lên sân thượng, nơi đó có một chiếc máy bay trực thăng đang chờ sẵn.

Thiện Minh giận dữ, “Rốt cuộc mi muốn làm gì, buông ta ra, ta có lời muốn nói với mi.”

Thẩm Trường Trạch lạnh lùng nhìn hắn một cái, vươn tay tháo mặt nạ, ném xuống đất.

Thiện Minh kinh ngạc nhìn khuôn mặt đó, tuy rằng vừa rồi hắn vẫn có một tia hoài nghi về thân phận người này, nhưng khi hắn nhìn gương mặt tuấn mỹ cực kỳ giống với gương mặt trong trí nhớ này, hắn vẫn ngây người.

Trong lòng hắn trào dâng sự cảm khái không lời, đứa nhỏ thật sự trưởng thành, con hắn, thật sự trưởng thành.

Lập tức hắn liền cảm thấy sau gáy tê đau, hôn mê bất tỉnh.

85. Chương 85

CHƯƠNG 85

Khi Thiện Minh tỉnh lại, cổ thật là đau, đầu thật là choáng, trời đất quay cuồng đến muốn nôn. Trong phòng rất sáng, hắn híp mắt nửa ngày không mở ra được, liền vĩnh tai nghe, nghe được cách đó không xa có người đang nói cái gì đó.

Thiện Minh nhớ tới đủ chuyện trước khi hôn mê, trong lòng phát hỏa, hắn mạnh mẽ mở mắt, bật dậy khỏi giường.

Thẩm Trường Trạch quay đầu lại, nhìn hắn một cái thật sâu.

Thiện Minh nhìn bốn phía, hần xác định mình đang ở trong một khách sạn cao tầng, ngoài cửa sổ là cảnh đêm lấp lóe ánh đèn nên ông, hần quay đầu trừng mắt nhìn Thẩm Trường Trạch, “Tốt nhất mi hãy cho ta một lời giải thích.”

Thẩm Trường Trạch cúp điện thoại trong tay, đi từng bước một tới giường.

Thiện Minh tựa vào đầu giường giống như đại gia, thậm chí kéo ngăn tủ đầu giường ra nhìn một chút xem có thuốc lá không.

Đợi Thẩm Trường Trạch đi đến bên giường, Thiện Minh đột nhiên nổi loạn, nhấc chân đá tới bụng y.

Thẩm Trường Trạch đang chăm chú nhìn hần, né tránh không kịp, bị hần đập một cú thật mạnh. Trong nháy mắt y liền cường hóa cơ bụng, lần này tuy đập trúng nhưng Thiện Minh cũng không dễ chịu.

Thẩm Trường Trạch nắm chắc mắt cá chân của hần, đánh hần ngã xuống giường, nhào cả người tới.

Thiện Minh thực sự có chút không biết làm sao, hần không biết nên đối mặt với đứa con trai làm hần xa lạ này như thế nào.

Hần muốn ra tay, nhưng lại thu tay trở về, hần muốn nhìn một chút xem Thẩm Trường Trạch muốn làm gì.

Thẩm Trường Trạch bắt lấy tay hần, ấn trở về giường, cúi người hôn môi Thiện Minh, dùng sức cắn hút đôi môi hần.

Thiện Minh không chút do dự mở miệng cắn một cái, miệng lập tức nếm thấy vị máu tươi.

Thẩm Trường Trạch ngẩng đầu lên, cười lạnh nói: “Còn nhớ rõ sao, ba? Bốn năm trước tôi cũng từng hôn ông như vậy, tôi còn tưởng ông sẽ không nhớ rõ đấy. Bị con trai của mình hôn cảm giác rất ghê tởm nhỉ, cho nên liền khẩn cấp ném tôi đi luôn.”

Thiện Minh vung tay tát y một cái, hung tợn nói, “Thằng ngu này, đầu bị nước vào à, mi nhìn rõ xem ta là ai, mẹ nó, ta là ba của mi đấy!”

Thẩm Trường Trạch nắm cằm hần quát: “Ông cũng xứng làm ba? Con mẹ nó, trong mắt ông tôi cũng chỉ là chó thôi! Nhìn thấy thú vị liền nhặt về, sợ phiền toái liền vứt bỏ, không bằng ngày trước ông để tôi chết ở Myanmar cho xong!”

Thiện Minh cũng không cam chịu yếu thế gào lên: “Lúc trước là mi ôm chân ta cầu ta mang mi đi. Ta đã nói với mi rồi, cuộc sống sau này của mi là do ta định đoạt, mẹ nó, đừng trưng ra bộ dạng oán phụ nữa, ông đây nuôi mi lớn như vậy không phải để mi thượng ta!”

Thẩm Trường Trạch cười dữ tợn nói: “Phải không, đúng vậy, ông đã nói, nhưng cũng chính là ông nói, chỉ có kẻ mạnh mới có thể quyết định cuộc sống của mình, chỉ có kẻ mạnh mới có thể làm cho người khác thần phục. Bây giờ ông chính là kẻ yếu kia, ba của tôi ạ, ông đã không phải đối thủ của tôi nữa rồi!” Y nắm bả vai Thiện Minh dùng lực một chút, chỉ nghe răng rắc một tiếng, bả vai Thiện Minh liền bị y tháo khớp.

Mắt Thiện Minh trở đến muốn nứt ra, ngẩng cổ dùng trán nện vào mũi Thẩm Trường Trạch. Thẩm Trường Trạch nghiêng đầu né tránh, y dứt khoát tháo nốt khớp vai kia của Thiện Minh, hai cánh tay của Thiện Minh rũ rượi, hần nằm sấp trên giường, trong mắt đầy lửa giận.

Thẩm Trường Trạch lộ ra nụ cười băng hàn, “Ba à, ông không ngờ sẽ có ngày hôm nay đúng không? Bốn năm trước khi ông vứt bỏ tôi, tới giờ ông vẫn không bao giờ nghĩ đến tôi sẽ có cuộc sống như thế nào, trải qua những gì, liệu có ngày nào tôi quay về tìm ông không, ông không hề nghĩ đến đúng không?” Thẩm Trường Trạch nắm tóc của hần, khiến cho đầu Thiện Minh không thể nhúc nhích. Y cúi người xuống, nhẹ nhàng liếm môi Thiện Minh, “Ông cũng nhất định không thể tưởng tượng được, bắt đầu từ khi tôi còn nhỏ tôi đã muốn thượng ông, điên cuồng muốn thượng ông. Tôi sẽ vì nghĩ tới ông mà biến thân, tôi sẽ thừa dịp ông uống say mà vụng trộm hôn ông, tôi không thích phụ nữ, người tôi muốn làm tình chỉ có ông, ba ạ.”

Một tiếng “ba” kia nghe lại châm chọc như thế, làm người ta phẫn nộ như thế.

Thiện Minh bị lời này làm chấn kinh, hần không thể vào tai mình, bởi tiếng “ba” toát ra từ miệng “đứa con” này bay vào lỗ tai hần đã hoàn toàn thay đổi hương vị.

Không phải tiếng “ba” khi ôm hân làm nũng, cũng không phải tiếng “ba” khi lo lắng vì hân bị thương, lại càng không phải tiếng “ba” tràn ngập sùng kính và hướng tới. Hân không dám tin, đứa con hân nuôi lớn từ nhỏ lại ôm ấp ý nghĩ như vậy với hân.

Chuyện này thật con mẹ nó vô nghĩa, chẳng lẽ bởi vì Thiện Minh hân đời này nghiệp chướng quá nhiều nên phải thứ này đến đối phó với hân?

Thẩm Trường Trạch liếm bờ môi của hân, chớp mũi hân, thậm chí mí mắt hân, tinh tế hôn mỗi tác làn da hân, tay cũng luồn vào trong áo Thiện Minh, vuốt ve eo hân.

Điều này làm Thiện Minh ghê tởm muốn hồng rồi, nhưng hân thực sự bị Thẩm Trường Trạch đè nặng, hai tay bị tháo khớp, đầu cũng bị Thẩm Trường Trạch cố định, toàn thân không chỗ nào có thể động đậy, hân chỉ có thể nổi giận mắng: “Thẩm Trường Trạch! Mi buông ra, mi con mẹ nó muốn chết phải không!”

Giờ này khắc này, sự vui sướng khi hân gặp lại Thẩm Trường Trạch đã không còn sót lại chút gì, hoàn toàn là khiếp sợ, phẫn nộ và xấu hổ.

Người đàn ông trên người khiến hân vô cùng xa lạ, hân thậm chí hoài nghi có phải thực sự mình đã nhận được một bé trai năm tuổi và nuôi lớn nó không, chuyện đã xảy ra làm hân không thể nhìn thẳng.

Thẩm Trường Trạch lại phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, vô ý thức lẩm bẩm gọi “ba”, phảng phất như đã khát vọng thật lâu.

Thiện Minh rõ ràng cảm giác được thân dưới của Thẩm Trường Trạch, cái thứ cứng rắn kia đỉnh vào đùi hân, da đầu hân quả thực đã run lên.

Đối với Thiện Minh mà nói, vấn đề đồng tính này nếu không phải trời sinh có bản tính đó thì ở trong giới lính đánh thuê chính là một thủ đoạn tra tấn đặc thù. Mục đích là tàn phá ý chí đối thủ, giẫm lên tôn nghiêm đối thủ, loại thủ đoạn tra tấn này cần có người và bối cảnh riêng. Nếu chỉ đối mặt kẻ địch bình thường, vẫn là tanh máu một chút thì hiệu quả nhanh hơn, nhưng nếu gặp phải tình huống đặc biệt, ví dụ như chủ thuê yêu cầu không được để con tin bị tàn phế, có vài người sẽ lựa chọn dùng phương pháp này để bức cung. Tuy rằng Du Chuẩn chưa từng dùng cách này, chủ yếu là không có người nào chịu hy sinh chính mình đi làm chuyện này, nhưng hân cũng không phải không nghe nói qua.

Nếu là một lính đánh thuê chuyên nghiệp, như vậy cho dù gặp phải bất cứ tình huống ghê tởm nào cũng đều nên lấy tâm lý cường đại để đối mặt. Nếu hôm nay đối thành một kẻ địch làm chuyện này với hân, hân sẽ coi đây là một loại tra tấn lột da rút gân mà không phải một hành vi ***.

Nhưng khi kẻ gây ra những chuyện này với hân trở thành đứa con trai hân một tay nuôi lớn, bao nhiêu xấu hổ liền theo nhau mà đến, nhất là khi Thẩm Trường Trạch tràn ngập *** mà hôn môi vuốt ve hân, tất cả đều rõ ràng nói cho hân đây là *** giữa hai người đàn ông chứ không phải tra tấn cái mẹ gì hết!

Thiện Minh cố gắng bình phục nội tâm sóng to gió lớn của mình, định vẫn lấy tâm lý cường đại để đối mặt như trước, nhưng khi hân không cẩn thận thoáng nhìn gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ của Thẩm Trường Trạch, hân lại thiếu chút tan vỡ.

Khuôn mặt này! Từ bé con béo tròn mềm mại, rồi thiếu niên mới trưởng thành đầy vẻ xinh đẹp, cho tới bây giờ là thanh niên anh tuấn, mỗi tác ngũ quan của y, mỗi biểu cảm, mỗi tia hương vị, đều từng hòa tan trong cuộc sống của mình.

Đây là con của hân mà, là đứa con hân nhận về lúc nó năm tuổi mà! Nhưng con hân đang làm gì với hân? Hân thật muốn một ngụm cắn đứt cổ thẳng ngu này!

Thẩm Trường Trạch một đường vạch áo tìm tòi Thiện Minh, cúi xuống hôn liếm *** ngực hân, thân dưới bùng bùng phấn chấn không ngừng cọ vào đùi Thiện Minh.

Thiện Minh mắng: “Mi là thằng ngu đầu đầy tinh trùng, có giỏi thì mi thượng đi, ta cho mi cầm thẳng nhỏ của mình trong tay đi vào quan tài luôn!”

Thẩm Trường Trạch nâng đầu lên, ánh mắt xen lẫn thanh tỉnh và mê mang, y mờ mịt hỏi một câu, “Tôi làm ông ghê tởm đến vậy sao?”

Thiện Minh nhìn đầy mắt y giấy dựa, ngây người.

86. Chương 86

CHƯƠNG 86

Phút giật mình qua đi, Thiện Minh không lưu tình chút nào nói, “Đúng, lập tức rút khỏi người ta.”

Khuôn mặt Thẩm Trường Trạch biến thành phần nộ, bị thương và nhục nhã, cuối cùng động lại thành một biểu cảm hung ác, y dán vào tai Thiện Minh nhẹ giọng nói, “Vậy tiếp tục ghé tởm đi, tôi sẽ làm ông vĩnh viễn nhớ kĩ người đàn ông đầu tiên của mình là ai.”

Y đưa tay lột quần Thiện Minh, Thiện Minh “F*ck” một tiếng, duỗi chân muốn đạp y, hai cái chân dài lại bị Thẩm Trường Trạch gắt gao đặt trên giường, không thể động đậy.

Thẩm Trường Trạch nhìn quần lót màu đen của Thiện Minh bao vây lấy khối thịt mềm kia, cảm thấy khí huyết dâng cuộn cuộn, ngón tay run rẩy nhẹ nhẹ.

Thiện Minh vừa thấy ánh mắt y, tâm liền trầm xuống.

Màu đỏ và đen trong con người Thẩm Trường Trạch không ngừng biến hóa, thần thái trong mắt lúc sáng lúc tối, gân xanh trên trán y bạo nổi, tựa hồ tại cực lực khắc chế cái gì.

Thiện Minh lúc này cũng không quản được phía sau của mình đang gặp nguy hiểm nữa, nếu bây giờ Thẩm Trường Trạch biến thân, phỏng chừng cái mạng nhỏ của hắn cũng khó bảo toàn. Chết cũng không phải chuyện gì to tát lắm, nhưng nếu bị đàn ông tươi sống làm chết, cho dù hắn thành quỷ cũng không thể sống yên ổn.

May mắn Thẩm Trường Trạch chỉ chậm rãi áp chế sự xao động trong cơ thể xuống, khi y nhìn lại Thiện Minh, ánh mắt đã khôi phục sự thanh minh.

Thiện Minh còn sợ hãi nhìn y, cũng không vì y bình tĩnh mà trầm tĩnh lại.

Thẩm Trường Trạch cúi xuống, vươn đầu lưỡi, cách quần lót liếm thẳng nhỏ của Thiện Minh.

“Ta x!” Da đầu Thiện Minh muốn nổ tung, hắn gần như lập tức có phản ứng.

Thẩm Trường Trạch vì hắn phản ứng mà hưng phấn lên, y lấy hai má cọ vào đùi Thiện Minh, đầu lưỡi linh hoạt cẩn thận liếm dọc theo đường cong của quần lót, kích thích Thiện Minh đến mức trốn về phía sau.

Thẩm Trường Trạch đè lại eo nhỏ của hắn, làm hắn muốn tránh cũng không thể tránh.

Ngay khi hương vị trong không khí càng ngày càng ái muội, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Thẩm Trường Trạch ngẩng đầu lên, lập tức nhảy xuống giường tiếp điện thoại.

Y nhẹ nhàng “ừ” hai tiếng rồi cúp điện thoại, vừa quay đầu lại thì phát hiện Thiện Minh đã đứng ở trên giường, bật lên không trung, đá vào đầu y một cú.

Thẩm Trường Trạch bị đá ra xa hai mét, bám vào ghế dựa mới không ngã sấp xuống. Tay Thiện Minh không thể động đậy, sự hung ác cũng không giảm lấy nửa phần, một chân tung một chiếc ghế dựa, đá về phía Thẩm Trường Trạch.

Thẩm Trường Trạch tránh ghế dựa, nhào lên áp đảo Thiện Minh, y vuốt bắp đùi trơn nhẵn của Thiện Minh, cười nhẹ nói: “Ba à, ông như vậy mê người quá, tôi thật muốn liếm sạch toàn thân ông.....”

Thiện Minh tức giận đến đỏ mắt, há miệng định cắn mặt y, một tay Thẩm Trường Trạch giữ chặt cằm hắn, tiện thể hôn xuống. Thiện Minh bị y nắm lấy cằm không thể khép miệng lại, cắn người bất thành, ngược lại bị Thẩm Trường Trạch luồn đầu lưỡi vào hung hăng đùa giỡn một phen, nụ hôn nóng hằm hấp đến mức làm hắn phát cuồng.

Thẩm Trường Trạch hôn bờ môi của hắn đến sưng lên mới lưu luyến buông ra, sau đó với lấy quần mặc vào cho Thiện Minh. Y kéo Thiện Minh từ dưới đất lên, tà cười nói: “Ba, ông nói đúng, trở nên cường đại thật

sự là chuyện tốt, chuyện mà tôi nghĩ nhiều năm cũng không dám làm, hiện tại có thể tận tình làm rồi.” Y đề lại bả vai của Thiện Minh, nắn khớp trở về vị trí cũ, sau đó nói: “Ba, hiện tại không phải lúc đánh nhau, hãy giống như lúc trước, cầm lấy vũ khí, chiến đấu cùng tôi đi.”

Thẩm Trường Trạch kéo tủ quần áo ra, bên trong treo hơn mười khẩu súng, y bắt đầu mang từng cái ra lắp ráp.

Thiện Minh bị y làm tức đến đặc cả não, không biết nên bắn một phát vào đầu y hay định làm cái gì khác.

Thẩm Trường Trạch quay đầu lại, nhìn bộ dạng sững sờ của hắn, nhú mày, lấy tốc độ nhanh nhất giải thích: “Tôi đến Nhật Bản lần này là vì truy tìm Đường Tịnh Chi, hai năm trước hắn đã vượt ngục. Năm đó ở Morocco máu của tôi bị hắn lấy ra một phần, đến nay ở đâu không rõ, hiện tại hắn ngóc đầu trở lại, trước mắt là ở Kyoto, tôi ở Aohi là để lợi dụng mạng lưới tình báo Nhật Bản của họ. Khi tôi biết bọn họ sẽ tiến hành thương đài với bang Mochigatsu, tôi làm cho bang Mochigatsu liên hệ với Neo, như vậy.....” Thẩm Trường Trạch quay lại, như cười như không nói, “Là tôi có thể nhìn thấy ông.”

Thiện Minh đi tới, lấy một khẩu Desert Eagle, đỉnh vào thái dương Thẩm Trường Trạch, cắn răng nói: “Mi gặp ta là để làm chuyện vô liêm sỉ này?”

Thẩm Trường Trạch cười lạnh nói: “Đúng vậy, tôi trở về là để biến ông thành người của tôi, viên đạn này không bắn chết tôi được đâu, nếu ông muốn ra tay, không ngại thì cứ thử xem.”

Thiện Minh mở chốt, híp mắt nguy hiểm nhìn y.

Thẩm Trường Trạch cúi đầu, dựa sát vào mặt hắn, lạnh giọng nói: “Nổ súng đi, ông luyện tiếu giết tôi sao? Bốn năm trước so với việc vứt bỏ tôi, không bằng ông bắn tôi một phát thống khoái cho xong. Tôi bày tỏ làm ông ghê tởm như vậy sao? Ông thậm chí không muốn chờ tôi tỉnh lại để chính miệng nói một câu không nên với tôi. Đến lúc đó tôi mới biết được, trong lòng ông đến rắm tôi cũng không bằng, tôi chẳng qua cũng chỉ là một con chó nghe ông sai bảo thôi.” Thẩm Trường Trạch hung ác gầm nhẹ: “Hiện tại ông còn do dự cái gì? Nổ súng đi!”

Thiện Minh dùng báng súng đánh vào thái dương y, da ở thái dương lập tức rách ra, máu chảy theo lông mày của hắn xuống dưới.

Lông mày Thẩm Trường Trạch cũng chưa hề nhăn một chút, lộ ra nụ cười khát máu, “Nếu không phải thời điểm không đúng, tôi thật muốn hung hăng làm ông ngay bây giờ. Ông không chấp nhận tôi yêu ông, chẳng sao hết, nhưng đời này ông cũng đừng nghĩ rời khỏi tôi lần nữa.”

Thiện Minh kinh ngạc nhìn miệng vết thương kia đã tự động cầm máu, làn da được chậm rãi chữa trị.

Thẩm Trường Trạch lau vết máu trên mặt, dùng ngữ điệu mềm nhẹ phun ra uy hiếp làm người ta lạnh sống lưng, “Năng lực hiện tại tôi có được đã vượt qua tưởng tượng của ông. Đừng nghĩ đến việc chạy trốn, tôi sẽ đánh gãy chân ông.”

Thiện Minh quả thực không thể dễ dàng tha thứ Thẩm Trường Trạch lúc trước giống như người hầu nhỏ nói gì nghe nấy, chăm sóc hắn, đi theo làm tùy tùng của hắn, bây giờ lại dùng khẩu khí mệnh lệnh này để nói chuyện với hắn. Cơ tức giận hôm nay của hắn đã ngang với bão cấp mười hai rồi, tức giận đến nói không ra lời.

Thẩm Trường Trạch lấy dưới ngăn tủ ra một bộ áo chống đạn, muốn mặc lên người Thiện Minh.

Thiện Minh giật ra, “Ông đây không mặc thứ này.”

Thẩm Trường Trạch giận tái mặt, “Mặc vào.”

Thiện Minh khiêu khích nhìn y, “Không mặc.”

Thẩm Trường Trạch trừng mắt nhìn hắn, “Bây giờ ông có thể lựa chọn mặc quần áo sau đó mặc nó vào, hoặc là tôi lột hết đồ ông ra rồi mặc nó vào.”

“Cút mẹ mi đi.” Thiện Minh vung một cái tát lên.

Đầu lưỡi Thẩm Trường Trạch đẩy trong khoang miệng vào vị trí hai má bị đánh, tựa hồ đang áp chế lửa giận. Đột nhiên cảnh báo phòng cháy trong khách sạn vang lên, bắt đầu chỉ vang một lần ở tầng trệt rất xa họ, chậm rãi vang lên khắp toàn bộ khách sạn, cực kì chói tai.

Thẩm Trường Trạch trầm giọng nói: “Ba, mặc nó vào, hiện tại trong khách sạn này có sáu long huyết nhân, tất cả đều mang vũ khí hạng nặng. Bọn họ không như lũ điên chúng ta gặp ở Morocco đâu, sáu người này đều đã qua huấn luyện, so với House không kém hơn chút nào.”

Trong lúc Thiện Minh còn đang nhú mào, Thẩm Trường Trạch nhanh chóng mặc áo chống đạn cho hắn, sau đó nhét Remington vào tay hắn.

Thiện Minh bỏ tay y ra, bắt đầu tự mình chọn lựa vũ khí, hai thanh mã tấu, một khẩu PSG và M16, một khẩu Remington, một khẩu Desert Eagle và Browning. Hắn còn nhét vào áo chống đạn các kiểu lựu đạn, công một thùng băng đạn. Bây giờ trang bị dư thừa, hắn phải cho bọn long huyết nhân được áp trứng ra từ máu trắng con vô liêm sỉ này của hắn ném thử lợi hại của ông nội Thiện của chúng!

Thẩm Trường Trạch cũng trang bị hoàn tất, sau đó khiêng một ống phóng rocket M202 bốn nòng lên, y theo thói quen định kéo tay Thiện Minh, “Đi.”

Thiện Minh giật khỏi tay y, nhanh chóng mở cửa xông ra ngoài.

Thẩm Trường Trạch nhìn bóng dáng quen thuộc của Thiện Minh, nhưng lại cảm thấy hốc mắt có một tia chua xót.

Y nghĩ rằng nước mắt của mình đã sớm chảy hết rồi chứ.

87. Chương 87

CHƯƠNG 87

“Nói rõ tình huống đi.” Thiện Minh đơn giản nói vắn tắt.

“Hiện tại chúng ta đang ở tầng 33, khách sạn này có 38 tầng, chúng ta phải lên tầng cao nhất, ngồi máy bay trực thăng rời đi.”

“Cứ như vậy? Không giết bọn chúng?”

Thẩm Trường Trạch nói: “Nếu nơi này chỉ có một mình tôi, tôi sẽ ở lại giết bọn chúng.”

Nghĩa là có mình làm trời buộc nên phải chạy trốn?

Thiện Minh tức giận trong lòng, nhưng khi nghĩ đến hắn phải đồng thời đối mặt sáu long huyết nhân cường hãn mà có trí tuệ, hắn cũng thấy sợ, nhanh chóng rời đi quả thật là biện pháp tốt nhất, cho nên cuối cùng hắn cũng không nói vô nghĩa.

“Tầng cao nhất chỉ sợ đã bị chiếm lĩnh, nếu máy bay trực thăng bị phá hỏng rồi thì sao?”

Mắt Thẩm Trường Trạch lộ ra hàn quang, “VẬY chỉ có thể xử lý tất cả bọn chúng.”

Bọn họ rất nhanh chạy qua hành lang thật dài, Thẩm Trường Trạch giữ chặt Thiện Minh, kéo hắn ra phía sau, nhỏ giọng nói: “Bọn họ đến đây.”

“Giữa bọn mi có cảm ứng sao?”

“Không, có mùi.”

“VẬY bọn chúng cũng có thể ngửi thấy mi?”

“Đúng.”

“Mấy tên?”

“Hai.”

“Bao xa?”

“Không quá hai mươi mét.”

Thiện Minh lấy trong lòng ra một quả lựu đạn cường quang, “Món này có dùng được với bọn mi không?”

Một tay Thảm Trường Trạch đoạt lấy lựu đạn, một tay che khuất hai mắt của mình, Thiện Minh kéo áo lên trùm đầu, che mắt bò trên mặt đất. Thảm Trường Trạch ném lựu đạn cường quang vào chỗ rẽ, sau đó nhanh chóng che hai mắt nằm sấp xuống đất.

Lựu đạn nổ ầm ầm, chấn đến mức vách tường xung quanh bọn họ rung bần bật, từng miếng thủy tinh lớn rơi xuống đất vỡ nát, lựu đạn phát ra luồng sáng kịch liệt, nghe thấy bên hành lang truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết, hai người nhanh chóng bật lên khỏi mặt đất. Thảm Trường Trạch nâng súng máy bốn nòng lên cuồn quét một trận, khối thuốc súng và hương vị máu tươi nhất thời tràn ngập toàn bộ hành lang.

Tro bụi dần dần tán đi, một đầu hành lang kia đã trống tuếch, chỉ có một bãi máu đang ăn mòn thảm trên mặt đất chứng minh hai long huyết nhân kia bị thương không nhẹ.

Thiện Minh đi tới, dùng chân nghiền tằm thảm bị máu đục thủng mấy cái lỗ lớn nói, “Độ axit của máu bọn chúng mạnh hơn mấy tên ở Morocco.”

Thảm Trường Trạch cũng đi tới nhìn, “Chỉ có một tên mạnh hơn một ít, nồng độ máu là trời sinh, không thể thay đổi. Tuy rằng theo xác suất mà nói nồng độ máu càng cao thì càng lợi hại nhưng cũng không tuyệt đối, nồng độ máu của House chỉ có 29%. Ngoài tôi ra, long huyết nhân có nồng độ máu cao nhất có thể đạt tới 60%, có thể thấy được “thiên phú” của House cũng không cao, nhưng hắn có biệt danh là chiến sĩ long huyết.”

Thiện Minh nhíu mày, “Mi hiểu rõ về House như thế?”

Thảm Trường Trạch băng lãnh quét qua hắn, “Đúng vậy, chúng tôi từng ở chung trong phòng thí nghiệm khép kín nửa năm, thời gian đó tôi chưa từng thấy người nào không đeo mặt nạ phòng hộ, cũng chưa thấy qua màu sắc nào ngoài máu trắng và màu máu của tôi. Tôi hiểu rõ về hắn, bởi vì chỉ có hắn coi tôi là người mà trao đổi.”

Thiện Minh nhìn vẻ cứng rắn lạnh lùng trên mặt đứa nhỏ, trong lòng lần đầu tiên nổi lên một tia xót xa. Hắn há miệng thở dốc, muốn hỏi Thảm Trường Trạch đã sống qua bốn năm này như thế nào, cuối cùng lại không thể hỏi ra miệng.

Tỏ vẻ đồng tình với một người từng trải qua đau khổ không phải phong cách của hắn, hướng chỉ bản thân người được đồng tình cũng cảm thấy bị vũ nhục.

Thảm Trường Trạch ra nhiệm vụ từ năm tám tuổi, đến năm y mười lăm tuổi rời đi, trong bảy năm đó không lẽ y không phải trải qua thời khắc sinh tử? Có lần nào là không đáng đồng tình? Thiện Minh cũng không vì mình đã mang Thảm Trường Trạch vào thế giới của Du Chuẩn làm y phải trải qua nguy hiểm mà áy náy, tự nhiên cũng không thấy áy náy vì đã giao y cho Đường Đình Chi, để y phải trải qua những thí nghiệm vô nhân tính. Đây vốn chính là vận mệnh của đứa nhỏ, sống sót nghĩa là y lợi hại, chết thì đó chính là số mệnh y.

Thảm Trường Trạch đã trải qua cuộc sống mà y nên trải qua, hơn nữa còn sống, trở nên cường đại, nếu như bình luận về một đời này của y thì cũng nên đặt trọng điểm lên sự thật là y đã cường đại, mà không phải y đáng thương phải chịu khổ bao nhiêu, chuyện đó không khỏi rất đáng cười.

Cho nên cuối cùng Thiện Minh không hỏi, chỉ bình thản nói, “Có thể sống sót, hết thấy đều đáng giá.”

Chiến trường, sát sinh, đau đớn, sinh ly tử biệt, từ sáu tuổi Thiện Minh đã bắt đầu đối mặt với mấy thứ này, hai mươi sáu năm qua, tâm hắn đã trở nên cứng rắn.

Thiện Minh không hiểu rằng Thảm Trường Trạch cũng không vì bốn năm phải chịu gian khổ kia mà hận y. Y không thể tha thứ là bốn năm trước Thiện Minh đã từ bỏ y, cho dù bốn năm kia y có một cuộc sống an nhàn sung sướng, y cũng vẫn hận như thế.

Người y tín nhiệm nhất, muốn đồng sinh cộng tử nhất lại từ bỏ y, điều này làm cho y đem tất cả những khổ cực sau này phải chịu trở thành oán hận gấp bội mà trút lên người Thiện Minh.

Thẩm Trường Trạch cười lạnh hai tiếng, “Đúng vậy, sống sót, hết thấy đều đáng giá.”

Chỉ cần còn có thể gặp lại ba, hết thấy đều đáng giá!

Hai người trang bị vũ khí đầy người tiếp tục đi lên tầng cao nhất, suốt một đường cũng không gặp trở ngại gì. Thiện Minh biết những long huyết nhân này hiểu được phân tán thì đâu không lại Thẩm Trường Trạch, có khả năng tất cả đều chờ ở tầng cao nhất, muốn tiêu diệt cả hai một lúc.

Hiển nhiên Thẩm Trường Trạch cũng nghĩ đến việc này, khi bọn họ chạy tới cửa cầu thang cuối cùng, Thẩm Trường Trạch mở cửa sổ hàng hiên ra.

Thiện Minh nhìn thoáng qua, “Đi lên từ bên ngoài khách sạn?”

“Đúng.”

Thiện Minh nói: “Không tốt, ở cửa bố trí phòng vệ, ở sân thượng không có khả năng không bố trí phòng vệ. Mi có thể nghĩ đến việc đi lên từ bên ngoài khách sạn, bọn chúng cũng có thể nghĩ ra được.”

Thẩm Trường Trạch rút dây thừng móc câu trong ba lô ra, “Tôi thu hút hỏa lực ở bên ngoài, ông hãy đi vào từ cửa lớn.”

Lúc này Thiện Minh mới phản ứng lại được, Thẩm Trường Trạch là muốn tự đi làm bia ngắm, kéo hết kẻ địch về phía y.

Thiện Minh cả giận nói: “Con mẹ mi, coi ta là đàn bà sao, ông bắn chết mi bây giờ!”

Thẩm Trường Trạch tóm lấy cổ hần hôn một chút, “Nghe tín hiệu của tôi.” Nói xong linh hoạt mở cửa sổ ra, dùng thừng móc câu đi dần lên, trong chớp lát Thiện Minh đã không nhìn thấy chân y nữa.

Thiện Minh cắn chặt răng, chịu đựng xúc động muốn chửi mẹ nó, bắt đầu lắp đạn cho súng máy, hần mang băng đạn 3000 phát, nối tiếp với bốn khẩu súng máy. Đừng nói là long huyết nhân, kể cả từ đối diện có một chiếc xe tăng xông tới hần cũng không sợ.

Hần ẩn nấp dưới hiên, không dám tới quá gần, xem ra mũi của bọn này rất tinh, hần đến gần rồi không chừng sẽ bị đoán được, hần cứ như vậy chờ, chờ tín hiệu của Thẩm Trường Trạch.

Phía trên khai hỏa, hỏa tiễn M202 bốn nòng tạc cho sân thượng tầng cao nhất rung động ầm ầm, từng mảng trần nhà rớt xuống người Thiện Minh. Trong khoảng thời gian ngắn, âm thanh súng máy và súng trường mọc lên như nấm, Thiện Minh nghĩ rằng bọn này vật lộn vẫn tốt hơn, cứ như này mà đi xuống chỗ hần thì tầng này sẽ sụp mất.

Trong bộ đàm đột nhiên truyền đến tiếng Thẩm Trường Trạch, “Ba!”

Thiện Minh xông vội lên lầu, một loạt viên đạn phá hủy khóa thép trên sân thượng, hần đá văng cửa ô súng máy bắn xối xả vào hai long huyết nhân đang nhe nanh múa vuốt.

Hai long huyết nhân kia bị đánh quỵ rạp xuống đất, bị thương một chút nhưng cũng chưa chết, tất cả đều lăn đến phía sau vật che đây.

Thiện Minh chửi ầm lên: “Bọn chó chúng mày lăn hết ra đây cho tao, ném thử hương vị đạn của lão tử đi!” Thiện Minh đem oán hận với long huyết nhân và phần nộ với Thẩm Trường Trạch bắn ra theo từng viên đạn, bắn cho hai long huyết nhân kia không dám lộ đầu.

“Ba, cẩn thận đỉnh đầu !”

Thiện Minh vừa ngẩng đầu, một long huyết nhân từ cửa phòng nhảy xuống.

Thiện Minh khiêng súng máy bốn nòng hơn ba mươi kg bắn phá mấy phút, lòng bàn tay nứt toác, chân răng chảy máu, bả vai cũng sắp không còn tri giác, năng lực hành động lúc này đã giảm xuống mức thấp nhất, căn bản không kịp có phản ứng đã bị long huyết nhân kia đánh ngã, súng máy văng đi thật xa, đánh nát toàn bộ gạch dưới đất.

Móng vuốt của long huyết nhân kia chụp lấy mặt Thiện Minh, nếu chụp trúng có thể lột hết cả nửa gương mặt của Thiện Minh!

Dưới tình thế cấp bách Thiện Minh lặn một vòng sang bên cạnh, hóm đạn sau lưng cứu hẩn một mạng, móng vuốt của long huyết nhân chộp vào hóm đạn, cào ra bốn lỗ thủng lớn.

Thiện Minh rút mã tấu bên hông ra, lúc này hẩn đã vượt qua sự sợ hãi với long huyết nhân, trong lòng chỉ có ý niệm phải giết chết đối thủ và sống sót, vung đao vạch tới mắt long huyết nhân kia.

Long huyết nhân kéo lưỡi đao của hẩn ra, lưỡi đao kim loại sượt vào vẩy rồng, phát ra âm thanh quái dị.

Thiện Minh đợi chính là giờ khắc tên kia nâng cánh tay lên này, tay hẩn mạnh mẽ rút thanh mã tấu khác sau lưng ra, đâm tới nách long huyết nhân kia!

Hẩn sớm đã phát hiện, vị trí nách của long huyết nhân vì dễ dàng hoạt động nên vẩy mọc ở chỗ đó đã để lại một khe hở, khuỷu tay và đầu gối cũng vậy, những chỗ này tuyệt đối sẽ không thể không đâm thủng!

Phập một tiếng, có lẽ là Thiện Minh phản ứng quá nhanh, có lẽ là long huyết nhân quá mức khinh địch, một đao này trực tiếp đâm vào nách long huyết nhân kia, xỏ xuyên qua toàn bộ bả vai, cuối cùng lại chọc thủng cả vẩy rồng, mũi đao xoẹt một tiếng đâm ra bên ngoài vai.

Long huyết nhân phần nộ kêu to, vung cái đuôi, hung hăng đánh vào đùi Thiện Minh.

Thiện Minh bị đánh ra xa ba mét, đùi đau rất nóng rực, gần như khắp khiêng ngay tức khắc.

Cái đuôi của long huyết nhân con mẹ nó rất bá đạo, giống như cái đuôi của tam giác long, tuy rằng ở mũi nhọn không có khớp xương hình chùy đòi mạng, thế nhưng hình dạng khớp xương như thế này thông qua vẩy mạnh có thể dự trữ sức mạnh, khi bộc phát ra thì vô cùng kinh người. Năm Thấm Trường Trạch mười tuổi có thể vẩy đuôi một cái liền bẻ gãy xương sống một bộ đội đặc chủng, long huyết nhân này nếu không phải bởi vì đau đớn mà mất chuẩn bị và sức mạnh, Thiện Minh thật không biết liệu mình có gặp phải kết cục liệt nửa người không, như thế so với chết còn thống khổ hơn.

Khi hẩn nằm trên mặt đất đau đến không đứng dậy nổi, long huyết nhân kia đã nhổ mã tấu, đánh tới chỗ hẩn.

Lúc này, một luồng sáng màu vàng hiện lên, long huyết nhân kia không kịp né tránh, bị đánh ngã. Thấm Trường Trạch cúi người xuống, cắn ngập vào cổ hẩn, răng nhọn xuyên thủng vẩy rồng của hẩn, trực tiếp đâm vào mạch máu hẩn.

Long huyết nhân kia lúc bắt đầu còn giãy dụa co rút, sau lại chậm rãi không động đậy.

Thấm Trường Trạch lau miệng, đứng lên khỏi mặt đất.

Thiện Minh khiếp sợ nhìn y, chính xác mà nói, hẩn là khiếp sợ nhìn đôi cánh rồng khoa trương của Thấm Trường Trạch.

Thấm Trường Trạch quạt quạt đôi cánh cực lớn ngang với chiều cao của y, bình thản nói, “Ừ, to ra rồi.”

Thiện Minh nhìn hai cái cánh lớn đến gần hai mét của y, nhìn lại mấy long huyết nhân khác chỉ có cánh dài bảy tám mươi xăng-ti-mét, chỉ có thể cảm thán sức mạnh của ghen.

Lúc này, đã có ba long huyết nhân bị Thấm Trường Trạch xử lý, ba tên khác có một tên bị thương nghiêm trọng, hai tên còn lại e ngại Thấm Trường Trạch, đành dừng tấn công.

Máy bay trực thăng của họ đã bị hủy, dựa theo tình huống hư hỏng ở hiện trường thì cũng không biết rốt cuộc là ai hủy, dù sao bọn họ cũng dừng nghĩ dừng lại nó.

Thấm Trường Trạch cũng không muốn đánh tiếp, y sốt ruột muốn xử lý chân cho Thiện Minh. Y ôm lấy Thiện Minh, vỗ cánh, thật sự bay lên.

Thiện Minh nhìn đến choáng váng.

Thấm Trường Trạch ôm Thiện Minh bay khoảng hai trăm mét trên không trung, dừng trên mái nhà của một khách sạn lớn, tránh ở phía sau kết nước, cúi quần Thiện Minh ra xem xét chân hẩn.

Đùi Thiện Minh sưng gấp đôi bình thường, cũng may xương cốt không bị tổn thương, thế này với hẩn mà nói chỉ là thương nhẹ.

Thẩm Trường Trạch chuyên tâm xử lý miệng vết thương cho hắn, cặp cánh lớn theo bản năng bao lấy Thiện Minh, cái đuôi cũng quấn quanh eo Thiện Minh.

Thiện Minh nhìn cánh y không tự giác mà che hết cả ánh trăng, đành phải lấy đèn pin trong túi ra, chiếu lên cái đuôi xanh tím của mình.

Dưới ánh sáng, vết thương trên đuôi càng hiện ra rõ ràng, Thẩm Trường Trạch mạnh buộc chặt cái đuôi.

Thiện Minh hung hăng vỗ một cái, “Đau !”

Thẩm Trường Trạch có chút chột vật rút đuôi về, mở cánh ra, cũng dần dần khôi phục dáng vẻ con người.

Thiện Minh thở dài, có chút mềm lòng.

88. Chương 88

CHƯƠNG 88

Thẩm Trường Trạch xử lý tốt vết thương trên chân Thiện Minh sau đó đỡ hắn đi xuống lầu, đón một chiếc xe taxi bên đường. Hai người một đường không nói chuyện, nhưng Thẩm Trường Trạch vẫn bá đạo ôm eo Thiện Minh.

Sau khi xe đi được hơn hai mươi km thì dừng trước cửa một khu biệt thự. Hai người xuống xe, Thẩm Trường Trạch đỡ hắn đi vào phía trong.

“Đây là đang đi đâu?”

“Đến rồi ông sẽ biết.”

“Đừng đưa ta đi loạn, ta còn có nhiệm vụ.”

“Hiện tại tôi chính là đưa ông đi chấp hành nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ của mi thì liên quan gì ta, ta muốn lập tức liên hệ với Al.”

“Ông sẽ nhìn thấy Al ngay thôi.”

Thiện Minh nhíu mày nói: “Có ý gì? Nhiệm vụ của bọn mi sao lại liên lụy đến chúng ta.”

Thẩm Trường Trạch bị cách gọi “bọn mi”, “chúng ta” phân rõ giới hạn của Thiện Minh làm cho có chút phiền táo, y lạnh lùng nói: “Đường Đình Chi đang đàm phán điều kiện thuê với Al, hiện tại không chừng cũng đã đàm xong, Du Chuẩn được chúng tôi thuê.”

Thiện Minh ngăn người, “Vì cái gì?”

“Bởi vì Du Chuẩn là đội ngũ duy nhất có kinh nghiệm chiến đấu với long huyết nhân, hơn nữa không e ngại bọn họ. Lấy thân phận của chúng tôi thì hành động ở đâu cũng không tiện, hơn nữa ở Nhật Bản Du Chuẩn lại có thể tự do làm việc dưới sự che chở của xã hội đen. Dã tâm của Đường Tịnh Chi rất lớn, bố trí trên toàn thế giới, đã tạo thành tổn thất rất lớn cho chúng tôi, lần này phải hành động một lần tiêu diệt hắn ngay.”

Thiện Minh tự hỏi trong chốc lát, trong tình huống chính phủ không tiện đưa ra lực lượng vũ trang của mình, tìm lính đánh thuê là phương thức thông thường mà cũng rất hợp lý. Hơn nữa bọn họ quả thật từng đối kháng với long huyết nhân, đã biết bí mật này, thuê Du Chuẩn, còn tránh việc mạo hiểm lộ bí mật cho bên thứ hai, cho nên toàn bộ vụ làm ăn này là hợp tình hợp lý, nhưng Thiện Minh vẫn cảm thấy rất không được tự nhiên.

Tuy nói Du Chuẩn chưa bao giờ vì nhiệm vụ gian nan mà cự tuyệt đơn đặt hàng tới cửa, nhưng về tư tâm Thiện Minh vẫn không hy vọng Du Chuẩn có bất cứ quan hệ gì với long huyết nhân và “Kế hoạch vũ khí quốc gia” của họ. Biết chuyện cơ mật trọng yếu của một quốc gia cũng không phải việc tốt đẹp gì, có khả năng sẽ mang đến những tai họa không thể biết trước cho họ.

Nhưng cho dù hấn dùng đầu gối nghĩ cũng hiểu được mình không thể ngăn cản quan hệ làm ăn hình thành. Ngoài tiền thù lao dày cộp không nói, riêng sinh vật như long huyết nhân đã đủ gây cho họ thù hận và khiêu chiến thật lớn, khiến cho những con người lưu vong quốc tế dùng mệnh này xoa tay thật muốn đè long huyết nhân ra mà bặt vảy rút gân. Chính Thiện Minh còn phải không ngừng khắc chế ý niệm muốn chiến đấu với long huyết nhân trong đầu.

Thẩm Trường Trạch cúi đầu, dùng chóp mũi đỉnh vào tóc Thiện Minh, “Nhiệm vụ lần này chấm dứt, ông về Trung Quốc với tôi đi.”

Thiện Minh nghiêng đầu qua một bên, “Ta sẽ không về Trung Quốc với mi, nhưng mi có thể đem thi thể của ta trở về.”

Thẩm Trường Trạch trầm giọng nói: “Cho dù phải trói tôi cũng sẽ trói ông mang về, đây là ông nợ tôi.”

Thiện Minh hừ một tiếng, “Ta chưa bao giờ nợ mi cái gì, nếu bốn năm này mi sống không tốt, đó là bởi vì ba mẹ mi đã sai lầm khi sinh mi, đó là vận mệnh vốn thuộc về mi. Ngược lại là vì ta, mi mới tránh được mười năm, cho nên thu hồi thứ oán khí nhằm chấn của mi lại đi.”

Thẩm Trường Trạch nhắc cầm hấn lên, con người đen bưng lên lửa giận trong bóng đêm, sâu không thấy đáy, “Ông căn bản không rõ vì cái gì tôi lại oán ông, đúng không?”

Thiện Minh nắm lấy tay y, năm ngón tay siết chặt, đến mức cổ tay Thẩm Trường Trạch rung lên kèn kẹt, hấn gầm nhẹ: “Ta đương nhiên biết, bởi vì chẳng vô liêm sỉ như mi cư nhiên dám có chủ ý với ta!”

“Ông biết cái rắm! Ông biết khi tôi tỉnh lại đã không nhìn thấy ông nữa thì tâm tình tôi như thế nào không! Tôi hôn ông khi mất khống chế, đến khi tôi ý thức được mình không còn có gì để biện giải, tôi nói với ông tôi thích ông, kết quả thì sao?” Mắt Thẩm Trường Trạch lộ ra hung quang, “Ông không chỉ cho tôi đáp án, còn làm tôi tuyệt vọng. Ông nói ông biết? Ông biết cái gì? Ông nghĩ rằng tôi hận vì ông cự tuyệt tôi? Mẹ nó, tôi hận ông vì chỉ một cú ông liền đá văng tôi! Hận ông đến một chút ý niệm trong đầu cho tôi ở lại bên ông cũng một đao chặt đứt!”

Thiện Minh nhìn oán giận và giãy dụa trong mắt đứa nhỏ, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ sâu sắc, hấn thấp giọng nói: “Ta để mi đi không phải vì vậy, ta chỉ là bận tâm đến an nguy của Du Chuẩn.”

Thẩm Trường Trạch giận dữ cười, “Vậy vì sao ông không đi cùng tôi? Ông lựa chọn Du Chuẩn, lại bỏ rơi tôi, an nguy của tôi trong mắt ông đáng cái rắm gì? Du Chuẩn có ông hay không cũng vẫn là quân đoàn lính đánh thuê số một số hai, nhưng mà tôi..... Tôi mới càng cần ông!” Thẩm Trường Trạch run giọng nói: “Tôi mới càng cần ông hơn, vì sao ông không thể ở cùng một chỗ với tôi!”

Thiện Minh không thể trả lời vấn đề này.

Hấn đã quen kiếp sống lưu lạc của một lính đánh thuê, hấn có lòng trung thành cuồng liệt với Du Chuẩn, hấn muốn cả đời sống ở chiến trường, đến tận khi chết trên chiến trường. Cho tới nay hấn không hề nghĩ tới mình có thể có cuộc sống khác, ngoài chiến đấu cái gì hấn cũng không làm được. Cho nên đến nay hấn cũng không hề nghĩ tới vì bất cứ người nào mà rời khỏi Du Chuẩn.

Hấn không nợ Thẩm Trường Trạch, cũng không có nghĩa vụ đi cùng y, càng không thể tưởng tượng trong đầu đứa con trai mình một tay nuôi lớn lại sinh ra ý niệm *** với hấn, nhưng khi nhìn vào mắt Thẩm Trường Trạch, hấn lại ngây ngốc nói không nên lời.

Thẩm Trường Trạch nhìn Thiện Minh trầm mặc, trái tim khó chịu không thở nổi, cho dù y bị các thế lực khắp nơi tranh đoạt như thế nào cũng không bằng việc có một người vừa nghĩ không cần y là đã không cần y luôn, vứt bỏ y thậm chí không một câu giải thích, không một lời từ biệt. Cả đời y đều không thể quên tâm tình mình khi tỉnh lại trong phòng thí nghiệm lạnh lẽo, biết mình đã bị Thiện Minh vứt bỏ.

Y có ngờ vực vô căn cứ, có phần nộ, thậm chí muốn chạy trốn, muốn nghe chính miệng Thiện Minh nói không cần y, nhưng khi y vô tình phát hiện huy hiệu chiến binh có khắc tên “Shan” trên cổ mình, y mới hiểu được, Thiện Minh thật sự giao y cho Đường Đình Chi.

Y đã đi tới từ khoảng thời gian tầm tối nhất, sau khi y có được quyền tự do hành động, việc đầu tiên y làm chính là trở về tìm Thiện Minh, y muốn tìm tất cả những gì y đã mất đi, y muốn có được tất cả!

Ngay khi hai người lâm vào cục diện bế tắc, bộ đàm trên người Thẩm Trường Trạch vang lên, y ngậy ngốc lấy ra, giọng Đường Đình Chi trong đêm im lặng trở nên đặc biệt rõ ràng, “Đã nhìn thấy hai người rồi, sao lại dừng lại ở đó? Lập tức vào ngay.”

Thẩm Trường Trạch nhét bộ đàm vào trong áo, lạnh mặt, nửa tha nửa ôm Thiện Minh vào một căn biệt thự bên trong cùng.

Biệt thự được mở ra từ bên trong, mở cửa là một anh bạn trẻ tuổi trông có vẻ liêu lĩnh, hành quân lễ với Thẩm Trường Trạch, “Thiếu tá!”

Thẩm Trường Trạch cũng trả hân một quân lễ, sau đó đi vào biệt thự, Đường Đình Chi và tất cả mọi người của Du Chuẩn ngồi trong phòng khách nhìn bọn họ, ngoài ra còn có hai gương mặt Thiện Minh chưa thấy qua, bao gồm cả người mở cửa cho họ, xem khí chất hẳn đều là quân nhân.

Các lính đánh thuê của Du Chuẩn đều dồn ánh mắt vào Thẩm Trường Trạch, nhìn thanh niên vừa quen thuộc vừa xa lạ này.

Jush đi tới bên cạnh y, “Nhóc con, mày cũng không cao được thêm bao nhiêu nhỉ.”

Thẩm Trường Trạch nhìn những người đã dõi theo y lớn lên từ nhỏ, trong lòng cũng có vài phần cảm khái, y phảng phất nhớ tới thuở ban đầu cùng sống cùng kẻ vai chiến đấu với họ. Mỗi người ở đây đều đã từng trả giá vì sự trưởng thành của y. Nghĩ đến đây, sự ghen tị dâng lên vì Thiện Minh lựa chọn Du Chuẩn cũng phai nhạt vài phần, biểu cảm đóng băng cũng hòa tan.

Y cụng vào bả vai Jush, “Tôi mới mười chín tuổi, còn có thể cao nữa.”

Jush cười ha ha, ôm bả vai Thẩm Trường Trạch, “Cuối cùng thằng nhóc mày cũng trưởng thành, cuối cùng cũng trưởng thành.”

Bailey và Jobert đều xán lại gần, cao hứng vây quanh Thẩm Trường Trạch hết véo lại sờ, đến tận khi Thẩm Trường Trạch gỡ tay bọn họ ra.

Khi Thẩm Trường Trạch bị một đám người lôi kéo ôn chuyện, Đường Đình Chi dời ánh mắt tới Thiện Minh, y hơi gạt đầu với Thiện Minh, “Anh Thiện, đã lâu không gặp.”

Thiện Minh chịu sự oán giận của Thẩm Trường Trạch cả ngày, sắc mặt với y cũng không có gì hay. Hắn trắng mắt liếc Đường Đình Chi một cái, bước đến bên cạnh Houshar, “Nhiệm vụ thế nào rồi?”

Houshar liếc nhìn hắn, “Mày bảo nhiệm vụ nào?”

Thiện Minh hỏi ngược lại: “Chú cảm thấy tôi đang chỉ nhiệm vụ nào?”

Ngón tay thon dài của Al gõ lạch cạch trên bàn phím máy tính, vừa gõ vừa tiếp lời: “Nhiệm vụ với bang Mochigatsu đã hoàn thành, thanh toán hoàn tất, y thuê chúng ta nhiệm vụ mới,” Cái cảm cong cong duyên dáng nâng hướng về phía Đường Đình Chi, “Anh vừa mới thu được tiền đặt cọc.” Al búng tay giòn tan, “Chính phủ Trung Quốc thật hào phóng.”

Thiện Minh nghĩ rằng quả nhiên là vậy, cho dù bắt bọn họ lên trời trộm mặt trăng, chỉ cần cấp đủ tiền thì Al sẽ không cự tuyệt. Nhưng hắn vẫn không thoải mái hỏi một câu, “Các người cứ khinh địch như vậy mà đáp ứng luôn?”

Pearl đang cẩn thận dũa móng tay, buồn bực nói: “Ai nói chúng tôi dễ dàng đáp ứng, Al đã nói chuyện với y cả nửa giờ.”

Al biện hộ: “Anh cũng chưa đàm xong với y, anh chỉ đang liệt danh sách tiền phải thu.”

Hai quân nhân phía sau Đường Đình Chi vẫn không có sắc mặt tốt, phỏng chừng bị công phu sư tử ngoạn của Al dọa rồi.

Đường Đình Chi thì biểu hiện thật sự lạnh nhạt, “Tôi sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của các vị, nhưng ngoài nhiệm vụ kể trên các vị còn phải bảo vệ tôi an toàn.”

Al nhúu mày, lộ ra một nụ cười tà khí, “Cái này..... phải tính vào phí khác.” Nói xong còn cố ý làm càn mà đánh giá y.

Đường Đình Chi quả thật không hề hay biết, gật đầu: “Không thành vấn đề, nhưng cũng xin anh Maurell nhớ kỹ, nếu các vị không thể hoàn thành nhiệm vụ, hoặc trong lần hành động này đầu óc tôi bị phá hỏng, như vậy chúng tôi có quyền không thanh toán khoản còn lại.”

Al thấy pha trò không thú vị, lắc đầu, “Ý của anh là nếu anh gãy tay gãy chân cũng không sao, chỉ cần cái đầu đáng giá kia của anh an toàn là được?”

“Trên lý thuyết là như thế, tôi cũng không hy vọng mình bị thương, đau đớn sẽ làm chậm khả năng hành động và suy nghĩ của tôi, nhưng xét thấy nhiệm vụ lần này phiêu lưu rất lớn, đầu óc của tôi.....”

Al không kiên nhẫn khoát tay, “Được rồi, đừng nói phét, anh biến thành thằng ngốc là tốt nhất, đúng là đồ thần kinh.”

Đường Đình Chi nghiêm túc lắc đầu, “Tôi không thể biến thành thằng ngốc, hơn nữa thí nghiệm biểu hiện tôi cũng không có mặt thần kinh.....”

Al hung hăng trừng mắt nhìn y, “Câm miệng!”

Đường Đình Chi ngậm miệng, y đảo con người, dường như đang suy nghĩ nguyên nhân làm Al nổi khùng.

89. Chương 89

CHƯƠNG 89

“Căn cứ loại nhỏ này trước mắt là để ẩn nấp, trong khoảng thời gian ngắn không có nguy cơ bị Đường Tịnh Chi phát hiện. Đêm nay mọi người nghỉ ngơi đã, ngày mai tôi sẽ đến hướng dẫn và giải thích cho các vị về cấu tạo thân thể và nhược điểm của long huyết nhân. Sau đó tôi sẽ giới thiệu cho mọi người vũ khí chúng tôi nghiên cứu, chuyên dùng để đối phó long huyết nhân.” Đường Đình Chi nói xong, lại lần lượt chỉ vào những người y mang đến, “Thẩm Trường Trạch thì không cần giới thiệu, cậu ta là ‘Hoàng Anh’, chuyên trách trinh sát và nổ phá”, y chỉ vào tên nhóc tướng mạo hàm hậu vừa mới mở cửa cho họ, sau đó chỉ tới một người trọc đầu khoảng bốn mươi tuổi, nhìn qua có vẻ không tốt, “Đây là ‘Ngốc Ưng’, tay súng bắn tỉa”, cuối cùng là một người đàn ông đáng người thô ngắn cường tráng, cười chào hỏi họ, “‘Ô Nha’, tay hỏa lực, ba người họ đều là những chiến sĩ tinh anh được chọn lựa kỹ càng. Bởi quan hệ Trung Nhật căng thẳng, đây đã là lực lượng tốt nhất tôi có thể điều động được, cho nên chúng tôi cần các vị giúp, có thể bắt được Đường Tịnh Chi là tốt nhất, nếu không được, vậy.....” Đường Đình Chi thở dài, “Xử quyết”.

Ngốc Ưng: chim ưng trọc; Ô Nha: Quạ đen; Hoàng Anh: Chim oanh

Toàn là tên chim, may mà bé Trạch không bị đặt tên thành phượng hoàng chu tước gì gì đó, nếu không thì thật là $\Sigma(\text{°} \text{°}|||)$

Hoàng Anh sờ mái tóc ngắn ngắn như gốc rạ, có chút ngượng ngùng mở miệng: “Tôi sẽ sắp xếp chỗ nghỉ cho các vị, hãy đi theo tôi.” Tiếng Anh của hắn rất lưu loát, nhưng khẩu âm kỳ lạ, chọc cười Pearl và Bailey.

Hoàng Anh nhìn hai người đẹp mơn mớn trước cong sau vĩnh này, mặt lập tức đỏ.

Ngốc Ưng vỗ đầu Hoàng Anh, “Chưa thấy đàn bà bao giờ sao nhóc, đừng dọa người.” Hắn mở bản vẽ mặt bằng khu biệt thự trong máy tính ra, phóng lên máy chiếu, cho mười sáu người Du Chuẩn hiểu rõ công năng các vị trí của ba tầng biệt thự, nhất là những cửa có thể nhanh chóng rút lui.

Năm phút sau giảng giải xong, Ngốc Ưng rất có khí thế vỗ bàn, “Ngủ.” Nói xong ngậm điều thuốc, ôm súng, tự giác đi tới trước cửa gác đêm.

Du Chuẩn cũng cử ra ba người, cùng Hoàng Anh gác đêm thứ nhất, những người khác đều tự tìm phòng nghỉ ngơi.

Thiện Minh kéo theo cái chân đã sưng lên một vòng, liền lười động đậy, đơn giản định mặc nguyên quần áo ngủ ở phòng khách.

Thẩm Trường Trạch kéo hắn lên, “Trở về phòng, đừng ngủ ở đây.”

Thiện Minh đề phòng nhìn y, “Mi muốn làm gì?”

Thẩm Trường Trạch hí hóp mắt, nói rõ từng tiếng, “Đem ông đi ngủ.”

Thiện Minh đẩy y ra, “Ta ngủ trong này là được.”

Thẩm Trường Trạch nhìn vài người đang gác đêm ở cách đó không xa, thấp giọng nói: “Ba, tôi cho ông mặt mũi, bây giờ theo tôi trở về phòng, đừng ép tôi ra tay.”

Thiện Minh không sợ nhất là uy hiếp, hần lập tức trừng mắt, “Mi lặp lại lần nữa xem.”

Thẩm Trường Trạch trầm giọng nói: “Vào phòng, tôi dùng băng xoa chân cho ông.”

Lời này nghe còn giống tiếng người, Thiện Minh bĩu môi, nghĩ đánh nhau ở đây quả thật không tốt lắm, đành để Thẩm Trường Trạch đỡ hần vào trong một căn phòng.

Thẩm Trường Trạch đặt hần trên giường xong liền đi ra ngoài, một lát sau cầm một gói băng to trở về. Y dùng vẻ mặt bình tĩnh cởi quần Thiện Minh, đem khối băng được bọc bằng túi giữ tươi bọc quanh đùi Thiện Minh, hy vọng có thể mau chóng tiêu sưng.

Khối băng rất lạnh, Thiện Minh lạnh đến run lên, đang mùa hè, điều hòa cũng không mở.

Hần lại không muốn mở miệng kêu lạnh, liền nhắm mắt lại ngồi ở đầu giường, môi cũng sắp tái đi.

Thẩm Trường Trạch nhảy lên giường, kéo hần vào lòng.

Thiện Minh mở to mắt, muốn đẩy y ra.

Thẩm Trường Trạch siết chặt cánh tay, tựa như trước đây ôm dính Thiện Minh như vậy, than thở, “Đừng nhúc nhích”.

Trong lúc hoảng hốt, Thiện Minh cảm thấy thời gian giống như đảo ngược, Thẩm Trường Trạch từ nhỏ đã yêu chui vào lòng hần, trưởng thành không chui được nữa, liền đổi thành vây quanh hần, đến bây giờ hoàn toàn trưởng thành, thậm chí còn cao hơn hần, thói quen này vẫn như cũ không bỏ.

Bị Thẩm Trường Trạch ôm vào trong ngực, quả thật cảm giác không lạnh như vậy, đau đón ở chân dường như cũng dịu đi một chút.

Ngây người như vậy vài giây, Thiện Minh nhanh chóng thanh tỉnh lại, hần mạnh mẽ đẩy Thẩm Trường Trạch một cái. Bị con trai mình ôm như vậy thì ra thể thống gì nữa.

Thẩm Trường Trạch dường như sớm có phòng bị, không nhúc nhích, trầm giọng nói: “Ông còn động đây, tôi lại tháo khớp hai vai ông tiếp.”

Thiện Minh đấm một quả vào cằm y, “Con mẹ mi, thử tháo xem!”

Thẩm Trường Trạch cầm lấy hai cánh tay hần, áp đảo hần trên giường, trong mắt bốc lên ngọn lửa, “Ông đã hơn ba mươi tuổi, tính tình lại vẫn giống như hồi tôi năm tuổi, rốt cuộc ông có tiến bộ hay không vậy?”

“Thúi lắm! Ta không tiến bộ thì có thể nuôi mi lớn như vậy sao!”

Thẩm Trường Trạch cười giận dữ: “Ông nuôi tôi lớn như vậy? Mười năm kia đến tốt cùng là ai nuôi ai? Ông từng tự tay giặt một đôi tất sao? Đã làm một bữa cơm sao? Cuối cùng đến tóc cũng là tôi sấy cho ông. Tôi rất hiểu kì bốn năm nay ông sống như thế nào, không có bảo mẫu toàn năng như tôi, ông sống có khỏe không?”

Thiện Minh nghĩ một lúc, sau khi Thẩm Trường Trạch đi, chất lượng sinh hoạt của hần quả thật giảm xuống đến trạng thái người nguyên thủy. Vừa mới bắt đầu quả thật rất khó quen, cũng may hần không kén chọn, có thể ăn liền cho vào miệng, có thể che cơ thể liền mặc lên người, chỉ là từ đó về sau rốt cuộc không còn cơ hội ăn đồ ăn Trung Quốc Thẩm Trường Trạch chuyên tâm nghiên cứu ra nữa.

Thẩm Trường Trạch nhìn vào mắt hần, nhìn thật sâu, sau đó nghiêm túc hỏi: “Ba, bốn năm nay, ông có nghĩ tới tôi không?”

Ba, ông có nghĩ tới tôi không?

Khi Thiện Minh nghe thấy vấn đề này thì thật sự muốn cười. Đâu chỉ nghĩ tới, có thể nói không có ngày nào quên, nhưng mà Thẩm Trường Trạch trước mắt đã không giống trong trí nhớ của hắn nữa, lại càng không phải là dáng vẻ hắn chờ mong. Con hắn hẳn là vừa đáng yêu lại nghe lời, có thể ra chiến trường giết địch bốn phương, cũng có thể ôm eo hắn không nhẽo cả ngày. Tóm lại sẽ không phải là thiếu niên âm lãnh có dục vọng khổng chế rất mạnh, khí thế bức người trước mắt này.

Đứa con trai ngày nào hắn cũng nhớ không phải như thế này.

Cho nên hắn muốn cười, suy nghĩ lâu như vậy, câu trả lời lại làm hắn thất vọng.

Thẩm Trường Trạch siết chặt cổ tay, cắn răng nói: “Nói đi.”

Thiện Minh nhìn thẳng vào y, “Nghĩ đến, ngày nào cũng nhớ rõ ta có đứa con trai, nhưng nó không giống như mi.”

Thẩm Trường Trạch cười lạnh: “Vậy nó là như thế nào, giống như chó đối với ông nói gì nghe vậy? Cho dù ông đã đá nó đi?”

“Cho dù như thế nào cũng sẽ không giống cái thằng muốn đề ta.”

“Vậy ông triệt để sai lầm rồi.” Con người đen của Thẩm Trường Trạch sâu không thấy đáy, “Tôi trước đây, tôi hiện tại, tôi về sau, chỉ có một điều sẽ không thay đổi, đó chính là tôi muốn ông. Trước đây tôi không dám nói không có nghĩa là tôi không muốn. Thực tế là khi đó ngày nào tôi cũng muốn làm tình với ông, muốn đến phát cuồng, hiện tại cũng vậy.” Y liếm đôi môi bị lạnh đến tái nhợt của Thiện Minh, phảng phất đó là mỹ vị, “Ba, ba vĩnh viễn không nghĩ được, con yêu ba nhiều đến thế nào.”

Thiện Minh mặc cho y liếm, không phản kháng, ngược lại tâm tình phức tạp nhìn Thẩm Trường Trạch. Qua năm lần bảy lượt hắn đã không có sức lực nổi trận lôi đình vì Thẩm Trường Trạch đại nghịch bất đạo nữa. Dưới sự thẳng thắn không e dè của Thẩm Trường Trạch, Thiện Minh không thể không thừa nhận sự thật là con hắn muốn ngủ với hắn.

Từ năm Thiện Minh sáu tuổi thoát khỏi cái gia đình làm hắn chịu đủ ngược đãi, bảy tuổi được Lâm Cường thu dưỡng, quan niệm đạo đức và luân lý của hắn không thể thành hình trong một xã hội có trật tự và một gia đình bình thường, cuối cùng cũng đã bị nhân sinh quan tanh máu khốc liệt của lính đánh thuê thay thế. Cho nên tình cảm của hắn thiếu sót, trời sinh lạnh bạc, chỉ dựa vào yêu ghét của mình mà làm việc và sinh hoạt. Với hắn mà nói, bất kể là đồng tính luyến ái hay loạn luân, đều là chuyện “Chỉ cần người ta vui vẻ không e ngại, hắn quản cái rắm”, cực kì bình thường. Mà khi chuyện này thật sự phát sinh trên người hắn, hắn cảm thấy không biết làm gì. Cùng lúc, hắn không nghĩ giáo dục Thẩm Trường Trạch như vậy là không đúng, bởi vì hắn cũng không cảm thấy chuyện này có cái gì đúng sai rõ ràng, nhưng về phương diện khác, hắn muốn vặn cổ Thẩm Trường Trạch, tuổi hai người kém nhau tới mười ba, sao y có thể có suy nghĩ không an phận với hắn, quả thực muốn chết mẹ nó rồi.

Cho nên hắn mâu thuẫn, hắn bắt đắc dĩ, hắn phẫn nộ, mà một câu “Con yêu ba” kia của Thẩm Trường Trạch lại càng làm hắn biết đến tư vị lo âu là như thế nào.

“Yêu” không thể ăn không thể uống không thể giúp hắn tránh đạn, nhưng mỗi khi Thẩm Trường Trạch nói “yêu” hắn, hắn đều cảm thấy cao hứng và ấm áp.

Hắn thật hy vọng cả đời Thẩm Trường Trạch đều lấy tâm tình đứa con để yêu hắn, mà không phải lấy thân phận một người đàn ông.

Đáng tiếc Thẩm Trường Trạch không thể khiến hắn như nguyện.

Y đè trán Thiện Minh lại, nhìn như dùng sức không lớn nhưng lại làm gáy Thiện Minh dính chặt vào giường không thể động đậy, hai đôi môi dán lại chặt chẽ với nhau, cảm xúc mềm mại ướt át làm tim người ta run rẩy. Thẩm Trường Trạch luồn đầu lưỡi linh hoạt vào miệng Thiện Minh, trao đổi nước bọt lẫn nhau, tập trung nhắm nháp hương vị của ba.

Thiện Minh vừa nghĩ đến việc hiện giờ người đang hôn hắn không chỉ là một người đàn ông, còn là đứa con mình một tay nuôi lớn, trong lòng cũng mất tự nhiên đến sắp phát điên.

Trong lúc đang hôn nhiệt liệt, Thắm Trường Trạch thò tay vào trong quần Thiện Minh, cầm lấy thăng nhỏ của hắn, tùy ý xoa nắn.

Thiện Minh kêu rên ra tiếng, “Mi đừng được đừng chân lấn đàng đầu..... Ừm.....”

Thắm Trường Trạch không có nhiều kỹ xảo hầu hạ người, nhưng phỏng chừng tự mình làm cũng nhiều, tuy rằng động tác có chút thô bạo nhưng lại trêu chọc Thiện Minh châm lửa cả người, thứ trong tay Thắm Trường Trạch càng lúc càng lớn thêm.

Y cúi đầu, bịt chặt tiếng mắng của Thiện Minh trong miệng, y dùng lực hôn môi Thiện Minh, phảng phất muốn hút khô toàn bộ đường khí trong phổi hắn, nụ hôn kín không kẽ hở cùng với phản ứng nguyên thủy của cơ thể làm Thiện Minh có chút đầu vầng mắt hoa.

Cuối cùng, hắn không tìm lại được, thân thể run lên, tiết ngay trong lòng bàn tay con trai mình.

Sau đó đầu óc hắn trống rỗng, bộ óc cao cấp của lính đánh thuê có thể thần nhiên đối mặt bất cứ tình huống đòi mạng đột phát nào, lúc này lại bởi vì sự xấu hổ không thể nói rõ mà không biết phản ứng thế nào.

Mặt Thắm Trường Trạch cũng đỏ bừng, hạ thân y trưởng đến phát đau, lại cắn răng nhẫn xuống, tuy rằng y bị Thiện Minh làm cho tức giận không nhẹ nhưng vẫn không đánh mất lý trí. Y vẫn hy vọng, chẳng sợ chỉ là hy vọng xa vời, có một ngày ba có thể chân chính chấp nhận y, vì mục đích này, bây giờ y còn có thể nhẫn.

Thiện Minh đưa tay lên che mắt, nói bằng giọng khàn khàn: “Ta x, Thắm Trường Trạch, thằng vô liêm sỉ..... Ông đây không giết chết mi không được..... Mẹ, mi.....”

Thắm Trường Trạch nhìn cái cổ đỏ bừng của Thiện Minh, tâm tình nhất thời nhu hòa. Y cầm khăn mặt lau sạch sẽ đùi và nước do băng tan cho Thiện Minh, thay quần sạch cho hắn, sau đó mặc kệ Thiện Minh mắng vài câu, nhẫn nại không nói những lời làm cho mâu thuẫn trở nên gay gắt, đắp chăn cẩn thận cho Thiện Minh rồi tự giác chạy tới gác đêm.

Nhờ ánh trăng, y cũng sờ nhìn tay mình, khuỷu tay thậm chí vẫn có cảm giác đang gắt gao ôm chặt ba. Năm đó y phải kiêng chân mới ôm được cổ ba, sau đó hắn đứng lên mới ôm y lên bằng một tay, nay y lại có thể lật ngược thế cờ, ôm Thiện Minh vào trong ngực, cảm giác này kỳ diệu mà khó tin, lần đầu tiên y cảm thấy hưng phấn không thôi vì mình đã trưởng thành.

Thắm Trường Trạch nắm tay đặt trên ngực, lặng lẽ che trái tim đang nhảy lên cấp tốc, trái tim kia càng không ngừng kêu gào, ba ơi.

90. Chương 90

CHƯƠNG 90

“Sáng sớm vừa ngủ dậy bụng rỗng thì đừng uống bia.” Thắm Trường Trạch chộp lấy lon bia đang toả hơi lạnh trong tay Thiện Minh.

“Liên quan cái rằm gì đến mi.” Thiện Minh vừa thấy y đã nghĩ đến chuyện tối hôm qua, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi. Hắn vừa giơ tay định chém giết, Thắm Trường Trạch liền nhét một cái ống hút vào miệng hắn, “Đậu nành Đông Bắc mới thu hoạch năm ngoái, vừa nấu thành sữa, nếm thử xem.”

Bailey thỏa mãn than, “Uống ngon thật, vị ngọt tự nhiên, rất thơm, buổi sáng người Trung Quốc đều uống thứ này sao? Thật tốt.....”

Thiện Minh hút một ngụm, quả thật nồng đậm hương thuần, không thêm đường đã có vị ngọt mê người, đậu nành mới thu hoạch quả nhiên khác biệt. Hắn không biết đã bao nhiêu năm mình không nếm bữa sáng truyền thống với sữa đậu nành như vậy rồi, không nhịn được im lặng xuống, chuyên tâm uống sữa đậu nành, sau đó gắp cái bánh bao to béo trắng cắn một miếng.

Hoàng Anh ngồi đối diện hắn, hàm hậu cười, “Ăn ngon không?”

Thiện Minh nuốt miếng nhân thịt ngon lành xuống, “Cậu làm?”

Hoàng Anh gật đầu, “Đều là tôi làm, anh nhìn mọi người ăn xem.” Hắn hơi có chút tự hào.

Thiện Minh nhìn thoáng qua những người khác, quả thật đều ăn như hổ đói, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Cánh tay trắng nõn của Bailey đáp lên vai Hoàng Anh, thổi một hơi vào tai hắn, vui cười nói: “Cậu thấy kết hôn với tôi có được không?”

Hoàng Anh sợ tới mức suýt nữa bật đứng lên, mặt đỏ bừng, mãi mà không phun ra nổi một từ đơn đầy đủ.

Người xung quanh đều cười, Bailey càng cười đến run rẩy hết cả người, thuận tay lấy luôn quả trứng luộc bằng nước trà duy nhất trong bát của Hoàng Anh.

Bên này Thẩm Trường Trạch đã bóc xong trứng cho Thiện Minh, bỏ vào bát cho hắn, “Mau ăn, đừng chỉ uống sữa đậu nành.”

Pearl cười tủm tỉm nói, “Cậu vẫn không thay đổi nhỉ, vẫn chăm sóc ba mình như chăm con trai vậy.”

Thẩm Trường Trạch quả thật đã có thói quen lo liệu cho cuộc sống của Thiện Minh, y nguyện ý làm như vậy cả đời, Thiện Minh không thể tự chăm sóc bản thân, vậy để y chăm sóc.

Thiện Minh không cho là đúng, bĩu môi, cúi đầu bắt đầu ăn cơm, không thèm liếc Thẩm Trường Trạch cái nào.

Lúc này Thẩm Trường Trạch mới bắt đầu ăn phần mình.

Cơm nước xong, Đường Đình Chi mang họ đi vào phòng bếp.

Jobert huyết sáo, “Thế nào, cơm trưa ăn trong này sao?” Nghe lại có cảm giác cực kỳ chờ mong.

Đường Đình Chi không trả lời hắn, Ô Nha mở bốn chốt của bếp lò đến vị trí riêng, mặt tường sát ngăn tủ đột nhiên di chuyển sang bên cạnh, cuối cùng mặt đất xuất hiện một con đường, có cầu thang dẫn thẳng xuống lòng đất.

Ô Nha dẫn đầu đi xuống, những người khác cũng đồng loạt theo xuống.

Chờ sau khi bọn hắn đi xuống mới phát hiện mặt bằng biệt thự diện tích hơn hai trăm mét vuông này đã bị đào rỗng, trang bị thành một căn cứ thông tin và kho vũ khí hiện đại, công việc ẩn tàng được làm rất tốt.

Đường Đình Chi và Thẩm Trường Trạch cùng kiểm tra vân tay và tròng đen ở cửa lớn, trên đỉnh đầu họ truyền đến âm thanh “Hết cảnh báo” của máy móc, lúc này đoàn người mới tiến vào căn cứ bên trong lòng đất.

Đường Đình Chi nói: “Đường Tịnh Chi nắm giữ kỹ thuật tiến hoá cách tân của long huyết nhân, tốc độ tạo ra long huyết nhân và xác suất thành công của hắn còn nhanh hơn chúng ta, hơn nữa bởi vì toàn bộ long huyết nhân trong tay hắn tiến hoá từ máu Thẩm Trường Trạch, tuy rằng độ thuần huyết và năng lực thiên phú kém long huyết nhân tiến hoá từ máu ‘Hải long’, nhưng phản ứng bài xích lại nhỏ, quen thân thể mới rất nhanh. Long huyết nhân bình thường cần một hai năm hoặc thời gian lâu hơn mới có thể khống chế chính mình và tiến vào trạng thái chiến đấu, những long huyết nhân này chỉ cần mấy tháng thậm chí ngắn hơn. Hiện tại Đường Tịnh Chi đang chế tạo rất nhiều chiến sĩ long huyết như vậy, điều này sẽ tạo thành uy hiếp lớn cho an toàn thế giới, chúng ta phải thừa dịp hắn chưa kịp lớn mạnh mà ngăn hắn lại.”

Houshar mở miệng: “Ta có một vấn đề.”

“Mời nói.”

“Nếu các người lấy chủ nghĩa yêu nước đi chi phối long huyết nhân của các người, như vậy Đường Tịnh Chi này dựa vào cái gì mà bảo mấy thứ hung tàn không biết hắn kiếm được từ đâu nghe lời?”

Đường Đình Chi gật đầu, “Vấn đề này rất mấu chốt, nhóm chúng ta cần tìm kiếm một đáp án, bởi vì chúng tôi cũng không biết.”

“Các người không biết?”

“Phải nói là không thể xác định.”

“Có lẽ là khống chế bằng thuốc, cũng có thể là khống chế bằng thôi miên, có lẽ là cách khống chế tinh thần khác, tóm lại hiện tại chúng tôi không thể xác định. Ít nhất đã biết thuốc khống chế thần kinh không có hiệu quả lợi hại như vậy trên thân thể long huyết nhân. Đường Tịnh Chi là một thiên tài, cách hắn suy nghĩ vấn đề cực kì khác biệt, luôn có thể nghĩ đến một vài cách làm khác thường nhưng rất hữu dụng để đạt tới mục đích của hắn. Hiện tại chúng tôi lo lắng nhất chính là thủ hạ long huyết nhân của hắn gây loạn giữa dân chúng bình thường, một khi bí mật này bại lộ sẽ làm xã hội lâm vào khủng hoảng, chúng tôi cũng sẽ bị quốc tế chỉ trích, dẫn đến “Kế hoạch vũ khí quốc gia” của chúng tôi gặp trở ngại, cho nên lần này cấp trên hạ lệnh không thể bắt sống thì hãy giết chết, phải diệt trừ Đường Tịnh Chi cùng với những long huyết nhân tràn ngập nhân tố không xác định mà hắn chế tạo ra.”

Đường Đình Chi bắt đầu cho bọn họ xem vũ khí, “Nơi này ngoài trang bị thông thường còn có những vũ khí đã cải tiến chuyên môn dùng để đối phó long huyết nhân.” Y cầm lấy một khẩu súng màu bạc, nhìn qua cực kỳ giống thứ vẫn thấy trong phim khoa học viễn tưởng, “Đây là súng phóng điện cao thế, tay cầm có thể điều chỉnh số volt, chỗ này là chốt, nhất định phải sử dụng cẩn thận, nếu rò điện thì có thể tự đốt mình thành than. Khoa học kĩ thuật hiện tại còn hạn chế, nếu liên tục mở ra thì nhiều nhất hai phút điện cao thế sẽ hết, cho nên phải cực kì quý trọng hai phút này. Đây là dao găm laser chấn động hạt, có thể cắt được thép dày mười li, vậy giáp của long huyết nhân thì không nói chơi được, nhưng đối với cơ bắp có hiệu quả rất cao. Đây là áo chống axit, máu long huyết nhân là axit, hơn nữa độ pH không giống nhau, ví dụ như máu Thẩm Trường Trạch là axit mạnh, máu các long huyết nhân khác tuy có độ pH thấp hơn của y, nhưng với da con người cũng gây tổn thương rất lớn, tận lực đừng chạm vào. Những viên đạn này là đạn phun băng, sau khi trúng vào người sẽ làm các bộ phận xung quanh vùng trúng đạn nhanh chóng hoại tử vì tổn thương do bị lạnh, có thể ức chế rất mạnh tốc độ chữa trị thân thể của long huyết nhân, bởi vì chi phí chế tác rất cao, số lượng có hạn, chỉ có thể để tay súng bắn tĩa sử dụng.”

Đường Đình Chi lại giới thiệu vài chủng vũ khí, mỗi chủng đều vô cùng lợi hại, xem ra bọn họ dù luôn nghiên cứu làm thế nào để long huyết nhân trở nên mạnh hơn thì đồng thời cũng không quên phòng bị những chiến sĩ siêu nhân đáng sợ này. Có những vũ khí này, sự sầu lo đối với sinh vật không biết rõ trong lòng mỗi người Du Chuẩn đều giảm đi không ít. Long huyết nhân có lợi hại mấy thì cũng là cơ thể máu thịt không nào không tim sẽ chết, thậm chí bọn họ bắt đầu cảm thấy hưng phấn vì trận chiến đấu trước nay chưa từng có này.

Nhìn những trang bị hoàn toàn bằng công nghệ cao này, mỗi người đều sờ rồi lại sờ, yêu thích không buông tay, hận không thể ngay lập tức bắt một long huyết nhân tới thí nghiệm.

“Hai ngày nữa Ngốc Ưng, Hoàng Anh và Ô Nha sẽ đặc huấn với các vị, cho các vị quen với vũ khí, cũng quen với kẻ địch.”

Bailey kinh ngạc trừng đôi mắt đẹp, nói với Hoàng Anh, “Cậu cũng là long huyết nhân?”

Hoàng Anh thành thật gật đầu, biểu cảm vẫn như cũ có một tia thẹn thùng.

Đường Đình Chi nói: “Nếu chỉ có thể mang vài người thì đương nhiên phải dẫn người tốt nhất.”

Al cười nhạo nói: “Dẫn theo bốn vệ sĩ quái vật, còn cần chúng tôi bảo vệ anh, rốt cuộc anh sợ chết đến độ nào?”

Đường Đình Chi giải thích: “Long huyết nhân tại thời điểm sinh mệnh bị uy hiếp thì tràn ngập sự không xác định, rất có khả năng sẽ quay đầu công kích người bên mình. Tuy rằng trước mắt bốn người họ chưa từng mất khống chế, nhưng vì để ngừa vạn nhất, làm ơn bảo vệ tôi cho tốt.”

Ngốc Ưng bĩu môi, “Anh sợ chúng tôi ghi hận trong lòng với nhà khoa học quái nhân như anh thì có.”

Ô Nha cười ha ha nói, “Ngốc Ưng, anh đừng nói như vậy, đó là công việc của đại tá.”

Hoàng Anh cũng nói, “Đúng vậy, cho dù chúng ta làm cái gì cũng đều là ôm mục đích vì đất nước mà cống hiến.”

Ngốc Ưng đảo cặp mắt trắng dã, cực kì không khách khí nói, “Dù sao đồ mặt trắng như anh chỉ cần tránh sau lưng chúng tôi khi chúng tôi liều mạng là đủ rồi.”

Al nhú mày, “Yên tâm, y sẽ tránh sau lưng tôi, miễn cho ông quay đầu cần y.”

Ngốc Ưng nhăn mặt, khiêu khích nhìn Al một cái.

Al cũng kiêu căng hất cằm, không thua hấn nửa phần khí thế.

Đường Đình Chi mặt không chút thay đổi giờ trang phục phòng hộ lên đưa cho Al, “Anh muốn thử trước với Ngốc Ưng không?”

Al đẩy bộ đồ rất nặng ra, “Tôi không cần thứ này.”

“Nhất định phải mặc .”

“Ít nhất hiện tại tôi không mặc, đối phó với loại người trung niên hói đầu này chỉ cần nắm đấm là đủ rồi.”

Ngốc Ưng nhìn hấn như hung thần ác sát, không khí giữa hai người hết sức căng thẳng.

Thẩm Trường Trạch dè dặt hai người lại, nói chen vào: “Hiện tại chúng ta là chiến hữu, có thể độ sức hòa bình, nhưng bất cứ khiêu khích gây thương nào cũng phải thu hồi lại.”

Hoàng Anh ngốc nghếch nói: “Thiếu tá, Ngốc Ưng không có ác ý, chú ấy chỉ là miệng thích chọc người thôi.”

Thẩm Trường Trạch liếc nhìn Ngốc Ưng, thúc vào ngực hấn, tách hấn và Al ra một khoảng cách an toàn, “Thượng úy Ngốc Ưng, xin hãy luôn chú ý ngôn ngữ và hành động của ông.”

Ngốc Ưng trừng mắt nhìn Al một cái, ôm súng trốn một bên ngồi hậm hực.

Đường Đình Chi nhìn Al, “Tôi thật sự có thể tránh sau lưng anh sao? Tôi có thể sẽ hấp dẫn rất nhiều hỏa lực.”

Al trừng mắt nhìn y, “Vậy hay là thôi đi, ai muốn chết cùng chỗ với con quỷ đoản mệnh như anh chứ.”

Thẩm Trường Trạch chậm rãi thối lui đến bên cạnh Thiện Minh, không tự giác dùng khẩu khí mệnh lệnh nói: “Đừng tùy tiện cậy mạnh, cho dù phát sinh chuyện gì con cũng sẽ bảo vệ ba.”

91. Chương 91

CHƯƠNG 91

Ở trong phúc mà không biết phúc, ba Thiện cũng chẳng hề cảm kích, hiện tại cứ nhìn thấy mặt Thẩm Trường Trạch là hấn lại cảm thấy không ổn. Nói đến nói đi, hấn vẫn muốn đưa con trai khả ái kia của hấn chứ không phải cái tên khí thế bức người, lấn át hấn khắp nơi này.

Đường Đình Chi giảng giải hết những điều tất yếu xong thì đưa bọn họ xuống tầng hai dưới lòng đất, nơi đó có một sàn đấu trống trải.

Thiện Minh rất hoài nghi bọn họ làm như thế nào để đào ra hai tầng hầm ở đây, nếu dân cư xung quanh không phải kẻ điếc, vậy chỉ có thể giải thích là căn cứ dưới lòng đất này được tạo ra cùng với biệt thự. Thiện Minh không hỏi nhiều, hấn nghĩ mỗi quốc gia đều có lực lượng gián điệp nằm vùng trong quốc gia khác như vậy, tuy rằng việc họ làm có chút khoa trương.

Được Đường Đình Chi ra mệnh lệnh, ba long huyết nhân y mang đến lần lượt biến thân ngay tại chỗ, làm mọi người của Du Chuẩn nhìn đều hô to đã nghiệm. Đường Đình Chi bắt đầu dùng bài học với vật thể thật để giảng giải cho các lính đánh thuê về nhược điểm trên thân thể long huyết nhân, ví dụ như đầu, mắt, dưới nách. Sau đó những lính đánh thuê hiểu kì này liền lôi ba người kia ra sờ soạng liên tục, nhất là khi bọn họ đụng đến lớp vảy giáp cứng rắn trơn lạnh thì đều chặc chặc lấy làm lạ lắm.

Thiện Minh căn cứ vào kinh nghiệm của mình, phán đoán thực lực ba người này một chút. Nếu theo độ thuần huyết mà nói, màu sắc vảy giáp của Hoàng Anh là nhạt nhất, gần với màu nâu, Ngốc Ưng là màu đen mang một chút đỏ sậm, Ô Nha là lam đậm. Như vậy dựa theo Đường Đình Chi nói, độ thuần huyết của Hoàng Anh là cao nhất, từ cặp cánh lớn hơn rõ ràng của hấn so với Ngốc Ưng và Ô Nha cũng có thể phán đoán điểm này.

Có lẽ bởi vì ba người này tạm thời là chiến hữu, Thiện Minh không hề cảm thấy sự cảm hận và sợ hãi khi đối mặt long huyết nhân, ngược lại thấy ba người họ nhìn rất buồn cười, nhất là Ngốc Ưng, trên cái đầu trụi lủi dựng thẳng hai cái sừng rồng, nhìn thế nào cũng giống như dán lên.

Al không khách khí trực tiếp chỉ vào đầu Ngốc Ưng cười ha ha, Ngốc Ưng đại khái cũng bị người cười nhạo không ít lần, hơn nữa vốn có xung đột với Al, lập tức liền nổi giận xông đến chỗ Al.

Hai người xông vào đánh nhau, Đường Đình Chi nhanh chóng mở máy tính ra, lạch cạch ghi lại các thế đánh, những người khác cũng túm năm tụm ba tản ra huấn luyện chiến đấu với Hoàng Anh và Ô Nha, tích lũy kinh nghiệm cận chiến với long huyết nhân.

Ngốc Ưng thuần túy là để hả giận, không hề nương tay với Al, Al rất nhanh không chống lại được sự công kích của hắn, vì thế Houshar và Cosky nhảy tới giúp Al vây Ngốc Ưng lại. Hoàng Anh và Ô Nha cũng rất nghiêm túc vừa đánh nhau với các lính đánh thuê vừa giảng giải phản ứng thân thể của mình, nói cho bọn họ phải tấn công như thế nào, từ góc độ nào, vùng cơ nào, dùng lực đạo gì để công kích mà gây ra nhiều thương tổn cho long huyết nhân nhất.

Sau hơn ba giờ huấn luyện cận chiến, ba người bắt đầu chỉ đạo các lính đánh thuê sử dụng những vũ khí đặc thù này. Ngoài việc Ngốc Ưng quá mức ngạo mạn, Cali suýt nữa đánh nhau với hắn, hết thấy đều tiến hành rất thuận lợi.

Chân Thiện Minh còn đang bị thương, hành động không tiện, vốn không tham gia huấn luyện. Thẩm Trường Trạch ngồi an vị bên cạnh hắn nhìn bọn họ huấn luyện, giảng giải cho Thiện Minh, phần lớn nội dung đều là làm thế nào để giữ mạng mình.

Thiện Minh nghe xong thì không bình tĩnh, “Phòng ngự như thế này là đủ rồi, ta càng muốn biết làm thế nào mới giết chết long huyết nhân được.”

Thẩm Trường Trạch nhíu mày nói: “Muốn giết long huyết nhân, đầu tiên ba phải sống sót đã.”

“Ta muốn sống sót, nhất định phải giết chết hắn.”

Thẩm Trường Trạch nhìn một Thiện Minh quật cường thì cảm thấy rất bất đắc dĩ, có đôi khi y hy vọng mình có thể nắm giữ chốt mở trên người Thiện Minh, để hắn hành động và nói chuyện dựa theo ý mình, vậy thì mình sẽ không phải lúc nào cũng từng phút thay hắn lo lắng đề phòng.

Sau khi đặc huấn buổi chiều kết thúc, Hoàng Anh còn tinh lực dư thừa chuẩn bị bữa tối cho hai mươi người, Đường Đình Chi đặc biệt cho phép bọn họ uống một chút bia. Ngoài Ngốc Ưng ra, Hoàng Anh và Ô Nha bởi vì tính cách hiền hoà đã nói nói cười cười được với các lính đánh thuê Du Chuẩn, tuy rằng luôn bị Bailey trêu đùa ác liệt nhưng một bữa cơm này ăn rất náo nhiệt vui vẻ.

Đến tối khi phải nghỉ ngơi, Thiện Minh không chịu cho Thẩm Trường Trạch ngủ một phòng với hắn, Thẩm Trường Trạch liền đứng chôn chân ở cửa phòng không chịu đi ra ngoài.

Thiện Minh trực tiếp chìa súng vào ngực Thẩm Trường Trạch, hung tợn nói, “Cút.”

Thẩm Trường Trạch hừ lạnh một tiếng, “Ba nổ súng coi.”

Thiện Minh cả giận nói: “Mi cho là ông đây không trị được mi sao?”

Thẩm Trường Trạch cười lạnh, “Con thật muốn biết ba định trị con thế nào đây, kẻ mạnh chỉ phối kẻ yếu phục tùng, đây đều là ba dạy cho con, nay ba mới là kẻ yếu, ba phải phục tùng.”

“Yếu cái rắm!” Thiện Minh biết mình không có khả năng thật sự nổ súng, chỉ có thể dùng họng súng hung hăng đập vào ngực Thẩm Trường Trạch, sau đó nâng một chân lên đập vào bụng y, ý đồ đá y ra ngoài cửa.

Đập thì trúng, nhưng chân hắn lại bị Thẩm Trường Trạch nắm lấy, khi Thẩm Trường Trạch ngã xuống đất cũng kéo hắn bò lăn ra đất.

Thẩm Trường Trạch so với hắn còn nhanh hơn, nhảy dựng lên, ôm hắn nhấc bổng khỏi mặt đất, một chân đạp cửa, mang người vào phòng ném lên giường.

Đùi phải của Thiện Minh đau đến mức hần cần rặng, chịu đau nhảy lên, chưa quay người lại đã đá tới đùi Thắm Trường Trạch.

Thắm Trường Trạch cúi thấp người né tránh, sau đó một lần nữa dè ngả hần xuống giường, thấp giọng hô: “Mẹ nó, ba đã đủ chưa, ngày nào cũng gây chuyện, con chỉ là muốn mát xa cho ba một chút, ba có thể thành thật hơn không, thế nào cũng phải để con cưỡng bức ba mới được à?”

Thiện Minh hung dữ nói: “Mi dám!” Hần nâng đầu gối thúc vào đùi Thắm Trường Trạch một cái, Thắm Trường Trạch đau đến run lên, trong lòng phát hỏa, giật lấy chăn trói hai tay Thiện Minh lại, sau đó hai ba phát liên cởi quần Thiện Minh.

Thiện Minh nghĩ đến chuyện xảy ra hôm qua, da đầu run lên một trận, hung ác trừng y.

Thắm Trường Trạch chậm rì rì lấy thuốc đã chuẩn bị tốt ra, đặt đùi Thiện Minh lên đùi y, xoa thuốc vào chỗ bầm tím, xoa bóp mát xa theo hướng kinh mạch.

Thắm Trường Trạch dùng khí lực không nhỏ, làm Thiện Minh đau đến nhe răng, nhưng cố chịu đựng không hừ ra một tiếng.

Cũng không biết là cố ý hay vô tình, tay Thắm Trường Trạch ngẫu nhiên sẽ đụng tới bảo bối của Thiện Minh, điều này làm cho Thiện Minh khẩn trương không thôi, bắt buộc mình xua đuổi chuyện xảy ra tới qua ra khỏi đầu.

Bắn ra trong tay con trai mình, chuyện này đúng là sỉ nhục cả đời hần.

Thắm Trường Trạch thường thức biểu cảm xấu hổ của hần, trong lòng nhất thời cảm thấy có chút thống khoái, một Thiện Minh luôn hô to gọi nhỏ với y cũng có lúc kinh ngạc như vậy, cuối cùng cũng làm y thấy dễ chịu một chút.

Sau khi mát xa xong, Thắm Trường Trạch dùng khăn ướt lau khô đùi cho hần, sau đó cởi chăn đang buộc tay hần ra, ôm hần nằm xuống.

Thiện Minh đã lười đối kháng với y, dù sao kết quả cuối cùng cũng giống nhau, hần còn uống phí sức lực làm gì.

Ngực Thắm Trường Trạch dán với lưng Thiện Minh, y ghé vào lỗ tai hần, mềm nhẹ lại kiên định nói, “Ba, từ nay về sau hàng ngày ba đều phải ngủ với con, giống như ngày trước.”

Thiện Minh phun một câu, “Thần kinh.”

Thắm Trường Trạch đối với sự châm chọc của hần thì mất diếc tai ngơ, y nhắm mắt lại, hít vào hương vị quen thuộc làm y mê muội không thôi của Thiện Minh, “Con không cho phép ba ngủ với bất kì kẻ nào khác, ba chỉ có thể có con. Con cho ba thời gian để chấp nhận con, nhưng mà ba đừng đánh giá tính nhẫn nại của con cao quá.” Y siết chặt hai tay đang ôm Thiện Minh.

Thiện Minh mắng: “Con mẹ mi, có để người ta ngủ thoải mái không hả?”

Thắm Trường Trạch do dự một chút, dán tới hôn lên mí mắt Thiện Minh, “Ngủ đi.” Nói xong thả lỏng cánh tay, nhưng không lấy ra, thật giống như đang tuyên thệ chủ quyền, vắt bên hông Thiện Minh.

Thiện Minh ngáp một cái, nghĩ rằng, nếu không quay đầu lại nhìn, kỳ thật cũng không khác trước nhiều lắm.

Nếu thời gian không đi nhanh như vậy thì tốt, hần hy vọng cả đời này Thắm Trường Trạch cũng đừng lớn lên.

92. Chương 92

CHƯƠNG 92

“Đã truy được tung tích cuối cùng của Đường Tịnh Chi.” Ô Nha vừa không chế máy tính vừa không quay đầu lại nói, “Đây là tư liệu phỏng thí nghiệm gửi đến, mọi người cùng nhau xem đi.”

Hắn mở túi văn kiện ra, bên trong là một ít ảnh chụp và tư liệu, ảnh chụp cho thấy nơi Đường Tịnh Chi ở có vẻ là một khu du lịch suối nước nóng, khu du lịch được xây dựng giữa sườn núi, xung quanh không nhìn thấy các kiến trúc khác. Cận cảnh thì thấy nhà gỗ và thực vật nhiệt đới rất có phong tình của đất nước này, nếu không phải có nhiệm vụ thì có thể đi tới nơi giống nhân gian tiên cảnh này chơi hai ngày không biết sẽ tuyệt đến thế nào.

“Thằng ranh này thật biết hưởng thụ nha.”

“Không chỉ là hưởng thụ, hiện tại là mùa hạ, là mùa vắng khách của suối nước nóng, Đường Tịnh Chi bao trọn toàn bộ khu du lịch, giấu mặt ở ngọn núi này, đặc công của chúng ta phải mất công sức rất lớn mới tìm được hắn, không biết hắn ở bên trong làm cái gì nữa.”

“Tự nhiên là tiến hành vài thí nghiệm biến thái rồi.” Pearl chán ghét nhìn ảnh Đường Tịnh Chi, tuy rằng lần đó ở Morocco hầu hết thời gian nàng bị hôn mê, nhưng sau đó nàng nghe các thành viên khác kể lại việc đã trải qua, vừa nghĩ đến việc chính mình cũng thiếu chút nữa biến thành quái vật có vảy có sừng, nàng liền sợ hãi trong lòng.

Bailey cười nói: “Long huyết nhân rất cool nha, nghe nói còn có thể chữa trị vết thương trên người, không bao giờ phải sợ bị sẹo nữa.”

Pearl còn chưa nói cái gì, Đường Đình Chi mạnh mẽ quay đầu lại, hai mắt sáng lên, “Cô cảm thấy hứng thú sao? Nếu cô đồng ý, chúng ta có thể hợp tác, chúng tôi thiếu nghiêm trọng long huyết nhân giống cái.”

Bailey khẽ biến sắc, chán ghét nói: “Tôi mới không cần.”

Người xung quanh đều cười.

Thiện Minh nhìn chăm chăm vào màn hình, thật lâu sau mới nói: “Muốn tiêu diệt Đường Tịnh Chi phải phá hủy cả tổng bộ của hắn. Khu du lịch này chắc chắn chỉ là một điểm dừng chân, chúng ta phải tìm được tổng bộ của hắn. Tôi cho rằng hiện tại chúng ta không nên nóng lòng hành động, miễn đánh rắn động cỏ.”

Đường Đình Chi gật đầu, “Có lý, nhưng tôi không biết hắn ôm mục đích gì ở Nhật Bản, vạn nhất hắn muốn làm những chuyện gây ra hậu quả nghiêm trọng, tôi càng có khuynh hướng định ngăn hắn lại.”

“Cho nên, chúng ta hắn là tìm hiểu mục đích của hắn trước?”

“Cái này mâu thuẫn, rốt cuộc chúng ta nên hành động thế nào?”

Cosky thô lỗ nói: “Nghiên cứu nhiều như vậy làm cái gì, trực tiếp đi đánh bại hắn, buộc hắn nói ra tổng bộ ở đâu, sau đó lại đi cho tổng bộ nổ tung là xong.”

“Không, trong tổng bộ chắc chắn có rất nhiều dữ liệu cực kì có giá trị thực nghiệm, đối với chúng tôi mà nói có ý nghĩa trọng đại, nhất định phải tận lực bảo toàn đầy đủ phòng thí nghiệm của Đường Tịnh Chi.”

Al nhú mày nói: “Đây cũng không nằm trong phạm vi hợp đồng, hạng mục thu phí không bao gồm cái này.”

Đường Đình Chi nói: “Đúng vậy, nhiệm vụ của các vị chỉ là bắt lấy hoặc giết chết Đường Tịnh Chi, công tác khác là do chúng tôi tiến hành, cho nên xin đừng phá hỏng phòng thí nghiệm, mục tiêu của các vị chỉ là Đường Tịnh Chi.”

Al hừ lạnh một tiếng, “Ở trên chiến trường có thể xảy ra bất cứ tình huống đột ngột nào, chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ và bảo vệ chính mình cùng chiến hữu bên cạnh mới là chuyện ưu tiên, tất cả những gì xung đột với hai mục đích này chúng tôi đều sẽ phá hủy, cho nên đừng nói chúng tôi nên làm cái gì. Chờ chúng tôi đến hiện trường, xem tình huống thật rồi sẽ cho anh đáp án phải hành động như thế nào.”

Đường Đình Chi cũng không để ý sự khiêu khích của hắn, mà là mặt không chút thay đổi suy nghĩ, mọi người cũng đều nhìn y. Đối với nhóm bộ đội đặc chủng mà nói, Đường Đình Chi là thống soái có quân hàm cao nhất ở đây, đối với Du Chuẩn mà nói, y là chủ thuê, tất cả mọi người đang đợi Đường Đình Chi hạ một mệnh lệnh.

Tiến công, hoặc là chờ đợi.

Sau một lúc lâu, Đường Đình Chi nói: “Hành động đi, nhưng mà nhất định phải bắt sống.”

Jobert búng tay giòn tan, pha chút thất vọng nói, “Xem ra lần này không có cơ hội chơi rồi.”

Ngốc Ưng âu yếm xoa khấu súng bắn tĩa của mình, biểu cảm lộ ra ý chí chiến đấu nồng đậm.

Houshar thông qua một chiếc máy bay vận tải do bang Mochigatsu điều đến, hai mươi mấy người mang đủ trang bị, đi suốt đêm đến vùng núi gần chỗ Đường Tịnh Chi đang đóng quân.

Khi bọn họ tới, mặt trời vừa mới dâng lên, nơi này được núi bao quanh, cảnh sắc say lòng người, sáng sớm sương mù lượn lờ giữa triền núi giống như tiên cảnh, làm cho người ta có cảm giác phiêu đảng. Bọn họ liếc mắt nhìn xung quanh đều không thấy thôn xóm, bản đồ vệ tinh biểu hiện khu du lịch kia cách thôn xóm gần nhất trong núi cũng ước chừng bốn giờ lộ trình. Mọi người đều nghi ngờ một khu du lịch mở ở nơi hoang vu như vậy thì có thể làm ăn nổi không. Hoàng Anh giải thích, khu du lịch này thuộc sở hữu của một tập đoàn tư nhân, hầu hết thời gian chỉ tiếp khách quý hoặc nhân viên công ty tới nghỉ phép, tới mùa vắng khách hoặc là không tiếp tục kinh doanh, hoặc là cho bên ngoài thuê. Thế nên Đường Tịnh Chi thuê toàn bộ khu du lịch, hẳn là không tốn quá nhiều tiền.

Jobert chọc chọc Al, “Về sau chúng ta cũng tới nơi này nghỉ phép đi, tiền trích từ quỹ chung ra. Hàng năm chúng tôi làm việc vất vả như vậy mà, anh nên cung cấp phúc lợi cho chúng tôi mới đúng.”

Mất Al đảo quanh, “Tôi có thể suy nghĩ chuyện này.”

“Hứ, quỷ keo kiệt.”

Dino hít một luồng không khí mới mẻ, “Đã đủ chưa, cứ cho là không thể nghỉ phép ở đây, cho anh làm nhiệm vụ ở nơi non xanh nước biếc tươi mát thế này, anh cũng nên cảm ơn trời đất mới đúng.”

Có thể chấp hành nhiệm vụ trong hoàn cảnh khác người thế này với các lính đánh thuê mà nói thật sự là một việc vui lớn. Bọn họ từng lội qua đầm lầy gian nan, nằm trong ống dẫn dưới mặt đất đầy mùi hôi thối, xuyên qua rừng mưa nhiệt đới đòi mạng, duy chỉ chưa từng thực hiện giao dịch mua bán giết người ở nơi tràn đầy hương hoa tiếng chim này. Chấp hành nhiệm vụ ở nơi này, đây đúng là hưởng thụ mà.

Các lính đánh thuê đều xoa tay, tính tích cực đối với nhiệm vụ được điều động đến cao nhất.

Ô Nha nói: “Để che giấu, kế tiếp chúng ta không thể lái xe, phải công vũ khí đi bộ. Tôi đã thiết kế tuyến đường kín đáo nhưng không dễ đi lắm, hơn nữa là đường lên núi, thể lực sẽ tiêu hao rất lớn, ước chừng là sáu mươi tư km. Mọi người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, ngày mai trước khi mặt trời lặn phải tới nơi.”

Mọi người vừa nghe phải đi sáu mươi tư km đường núi, hưng trí vừa lên cũng tịt ngóm. Al trêu tức nhìn Đường Đình Chi một cái, “Anh được không? Đừng đến mức không đi nổi rồi bắt người ta phải công đấy.”

Đường Đình Chi lạnh nhạt nói: “Tôi cũng xuất thân là quân nhân, nếu không phải công phụ trọng thì hẳn không thành vấn đề.”

Hoàng Anh gật đầu, “Trang bị của đại tá cứ để chúng tôi thay phiên nhau công.”

Ô Nha cười nói: “Nếu thật sự không được, chúng tôi sẽ thay phiên nhau công cả đại tá luôn.”

Al bĩu môi, cảnh cáo Đường Đình Chi, “Đừng làm vướng chân chúng tôi.” Nói xong bắt đầu chỉ huy các lính đánh thuê dỡ trang bị xuống và tổ chức đội hình.

Thẩm Trường Trạch hỏi Thiện Minh, “Chân của ba thế nào rồi?”

Thiện Minh còn đang rạo rức, không thèm để ý nói: “Hoàn toàn không có việc gì.”

Đường Đình Chi đối chiếu cẩn thận với bản đồ hướng dẫn, “Xuất phát đi.”

Mỗi người trong đoàn công trên lưng hai mươi tới năm mươi kg trang bị không đồng đều, bắt đầu xuất phát từ rặng núi này đi đến khu du lịch suối nước nóng. Căn cứ vào bản đồ vệ tinh, trước tiên bọn họ phải vượt qua một quả núi, nếu lái xe đi đường quốc lộ thì chỉ cần trên dưới ba giờ, nhưng dựa vào hai cái đùi thì phải đi một ngày.

Khi bắt đầu mỗi người đều có thể giữ hơi thở vững vàng, không ai tụt lại phía sau, trên thực tế không khí trong núi tốt, cảnh sắc đẹp, bọn họ còn không cảm giác được gánh nặng gì lớn, hầu hết vẫn ôm tâm tình thoải mái.

Nhưng bốn giờ sau, trong rừng rậm hoàn toàn tối sầm, cây cối càng dày đặc, ánh trăng gần như không xuyên tới, nhưng bọn họ rất nhanh ý thức được ánh trăng cũng không phải bị cây cối che khuất mà là mây đen, bởi vì trời bắt đầu đổ mưa.

Khi mưa rơi xuống mặt đoàn người, mọi người bắt đầu chửi má nó.

Nơi này gần như không có chỗ che mưa, cho dù có thì trong rừng quá mờ, hầu như không nhìn thấy. Hôm nay dầm mưa thì ngày mai sẽ chịu ảnh hưởng lớn, ẩm ướt và rét lạnh lúc nào cũng có thể làm một chiến sĩ có ý chí rắn như sắt thép, bình thường bị cảm chỉ bé nhỏ không đáng kể nhưng ở thời khắc mấu chốt lại nặng đến đòi mạng.

Bọn họ lấy vải che mưa ra che trên trang bị và trên đầu, không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục dầm mưa đi tới.

Mưa rất nhanh cọ rửa cho mặt đất trở nên cực kì lầy lội, vốn đường lên núi sẽ không dễ đi, nay lại gồ ghề đầy đất trượt, một bước dẫm trúng bãi bùn phải hao hết sức lực mới rút chân ra được. Dưới loại tình huống này thể lực tiêu hao hơn bình thường mấy lần, hơn nữa còn ướt lạnh và mệt mỏi, đi một bước cần ý chí thật lớn.

Mọi người bắt đầu nâng nhau đi tới, từng bước một, miễn cưỡng đi tới trước.

Rất nhanh, Đường Đình Chi là người đầu tiên không chống đỡ nổi, mệt đến thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi. Làn da y vốn rất trắng, lúc này mặt lại càng không chút máu, bộ dạng nhìn qua lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Hoàng Anh nói: “Đại tá, để tôi công anh đi.”

Trong những người này, rõ ràng là bốn long huyết nhân có thể lực ưu việt nhất, cơ bản không có vẻ gì mệt mỏi, Jobert lớn tiếng mắng một câu, vừa ghen tị vừa ao ước kêu lên: “Biến ông đây thành quái vật luôn đi!”

Đường Đình Chi thở phì phò quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Jobert, “Thật..... Thật sao.....”

Ngốc Ưng quát: “Đường đại tá! Có khi nào anh không quên tìm cơ thể thí nghiệm không hả, mời anh lập tức để Hoàng Anh công anh đi!” Nói xong hần chuyển trang bị của Hoàng Anh lên người mình.

Đường Đình Chi sắc mặt tái nhợt được Hoàng Anh công, AI thu hết vào mắt, cắn chặt răng, có chút phần hận, quay người bực mình đi tới trước. Bước chân cũng càng ngày càng nặng hơn, nhưng các lính đánh thuê Du Chuẩn không một ai kêu khổ, tất cả đều cắn răng đi tới. Bọn họ đổ máu đổ mồ hôi cũng không thể dọa người, càng không thể biểu hiện mình bất lực trước mặt chủ thuê.

Thẩm Trường Trạch vài lần muốn đỡ Thiện Minh, đều bị Thiện Minh gạt ra, hần cắn răng nói: “Ta hoàn toàn không sao, đi giúp Pearl và Bailey đi.”

Thẩm Trường Trạch nhanh chân chạy đến cuối đội ngũ, mỗi tay cầm lấy một cánh tay, lôi kéo hai người phụ nữ đi. Có y hỗ trợ, hai người đẹp cuối cùng cũng có thể thở ra một hơi.

Ba long huyết nhân thay phiên công Đường Đình Chi đi tới, cuối cùng cũng đều mệt đến đầu đầy mồ hôi. Vài lính đánh thuê cũng mệt đến hai mắt trắng dã, miệng không ngừng chảy nước miếng, lau cũng không hết, nhưng vẫn như cũ không ai tụt lại phía sau. Tất cả mọi người dựa vào ý chí ương ngạnh mà tiếp tục chống đỡ.

Trải qua một đêm bốn ba vô cùng thống khổ, không lâu sau mưa tạnh. Thái dương xuất hiện, cuối cùng bọn họ nhờ ánh nắng mà tìm được một chỗ không quá lầy lội để nghỉ ngơi.

Tất cả mọi người mệt đến nằm lăn ra đất, không nhúc nhích nằm im như chết, nhưng tình trạng này chỉ giằng co vài giây, sau đó bọn họ liền tự giác ngồi dậy, nên gác thì gác, nên ăn cơm nghỉ ngơi thì ăn cơm nghỉ ngơi, mỗi người một việc, tranh thủ khôi phục đến trạng thái tốt nhất trong thời gian nhanh nhất.

Sau khi thay nhau nghỉ ngơi khoảng bốn giờ, bọn họ lại lần nữa xuất phát. Lúc này thái dương đã hong khô hết hơi nước trên mặt đất, mặt đường không còn khó đi như vậy nữa, cuối cùng khi mặt trời lặn họ cũng chạy tới đích đến.

93. Chương 93

CHƯƠNG 93

Bọn họ ở trong rừng cây cách khu du lịch khoảng 2km nghỉ ngơi hồi phục, lúc này không có ai tạo ra âm thanh nào lớn, mọi người đều im lặng ngồi ở chỗ đã chỉ định, chuẩn bị cho cuộc ác chiến sau nửa đêm.

Bọn họ vẫn như cũ thay phiên canh gác nghỉ ngơi, hơn nữa từng người bắt đầu hỗ trợ mát xa thả lỏng cơ bắp cho nhau.

Thiện Minh là người hạnh phúc nhất trong tất cả, hắn nhắm mắt lại một mình hưởng thụ Thẩm Trường Trạch mát xa toàn thân cho hắn, ngay cả một ngón tay cũng không cần động đậy. Mặc dù có lúc nghĩ lại sự đáng ghét của Thẩm Trường Trạch hiện giờ, lúc nào cũng tỏ ra bá đạo, kém xa với bộ dạng nói gì nghe vậy như chó con lúc trước, nhưng nếu nói đến khả năng chịu đựng nhọc nhằn chăm sóc hắn, không ai so được với đứa con này của hắn cả.

Thiện Minh mở mắt thành một khe hở hẹp, dưới ánh sáng mờ nhạt, tâm tình phức tạp vụng trộm nhìn thoáng qua Thẩm Trường Trạch đang nghiêm túc làm hắn thả lỏng cơ bắp, trong lòng hắn cũng không phải không ý thức được mình ỷ lại đứa con này không kém gì ỷ lại súng của hắn. Bốn năm nay hắn nhớ Thẩm Trường Trạch như vậy, có lẽ nguyên nhân lớn nhất chính là cảm thấy thiếu người này thì hắn luôn không ổn, sinh hoạt hoàn toàn không nằm trong quỹ đạo.

Không thể không thừa nhận, hắn thật sự rất tưởng niệm cảm giác Thẩm Trường Trạch chuẩn bị tốt hết thấy cho hắn. Ngoài đứa con này ra thì không bao giờ có ai mang bữa sáng đến tận giường cho hắn nữa.

Sau khi mặt trời xuống núi, rừng rậm lại tối tăm đến mức giơ tay lên không nhìn thấy năm ngón. Bởi vì không thể đốt lửa, bọn họ chỉ có thể ở trong bóng đêm chịu đựng tình cảnh ướt lạnh, chờ đợi thời gian tập kích.

Thẩm Trường Trạch lấy vải chống ẩm của mình lót dưới người Thiện Minh, lót thành hai tầng cho hắn. Diện tích của vải chống ẩm quá nhỏ, hai người không nằm được, y đành phải ngồi dựa vào cây, ôm nửa người Thiện Minh vào ngực. Không ai nhìn hành động quái dị của họ, Thiện Minh cũng an tâm nằm trong lòng y, dưới cơn mưa rừng lạnh lẽo hưởng thụ nhiệt độ cơ thể con người ấm áp.

Hai giờ qua đi, đổi người gác đêm, Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch ở phía trên cao, đeo kính nhìn ban đêm, ghim súng canh giữ ở phía ngoài đội ngũ, cùng những người khác giám thị từng động tĩnh nhỏ trong phạm vi của mình.

Đến rạng sáng ba giờ, mỗi người bọn họ đều được ít nhất bốn giờ nghỉ ngơi, Đường Đình Chi nhẹ nhàng búng tay, mọi người chỉnh trang đầy đủ chờ xuất phát, lấy động tác tuyệt đối im lặng tới gần khu du lịch.

Toàn viên mai phục xung quanh khu du lịch, bình thường người của Du Chuẩn hành động đều là do Al hạ mệnh lệnh, nhưng vì suy xét đến ba bộ đội đặc chủng Trung Quốc kia sẽ không phục vì hắn còn trẻ, người lớn tuổi và uy nghiêm nhất ở đây là Houshar tiếp nhận chức trách đội trưởng, bắt đầu phân phối nhiệm vụ.

Chất giọng khàn khàn của Houshar vang lên trong bộ đàm, “Cali và Ngốc Ưng trước tiên tìm vị trí cao để bắn tỉa, phong tỏa kẻ địch bên trong căn cứ. Knife và Jorhor yểm hộ; Al, Thiện Minh, Thẩm Trường Trạch phụ trách trạm gác thứ nhất. Đường Đình Chi đi theo Thẩm Trường Trạch, Pearl, Jobert và ta phụ trách trạm gác thứ hai. Những người khác đợi lệnh, chờ chúng ta xử lý lính gác xong thì Jush và Ô Nha tiến hành hỏa lực áp chế, mọi người phải hợp tác xóa sạch công sự phòng ngự ngay phía trước. Hoàng Anh và Dino, Cosky đi đặt mìn, phong tỏa hết tất cả đường lui của kẻ địch. Lần này ta có một yêu cầu đặc biệt, chính là tất cả mọi người đều hành động theo một tổ ba người, gặp long huyết nhân thì không được nghênh địch trực diện, không được một mình tác chiến, ai cũng không được sinh anh hùng, ta không cho phép bất kì kẻ nào một mình đối mặt long huyết nhân. Cuối cùng, bảo vệ tốt chủ thuê.” Houshar hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Hành động!”

Thừa dịp bóng đêm, hai mươi mấy người toả ra bốn phía, đi chấp hành nhiệm vụ của mình.

Nhóm Thiện Minh bò sát đất đi tới, rất nhanh tới trạm gác thứ nhất, hai lính gác đang hút thuốc nâng cao tinh thần, thấp giọng trò chuyện. Bọn họ trốn ở bụi cỏ cách đó không xa, cách những lính gác này chỉ khoảng hai mét.

Thiện Minh nhìn bộ dạng tàn mạt của hai người kia, có thể kết luận chắc chắn bọn họ không phải long huyết nhân. Hắn nhẹ nhàng rút mã tấu ra, đi dần tới bụi cỏ dày đặc bên cạnh trạm gác. Vừa đi hai bước, trước mắt đột nhiên chợt lóe hàn quang, hắn tập trung nhìn vào, liền thấy ngay ở chỗ cách mắt hắn khoảng hai xăng-ti-mét có một sợi dây nhỏ gần như không thể dùng mắt thường nhìn thấy. Hắn dừng lại, sau đó chậm rãi, chậm rãi trở về.

Al làm một động tác, hỏi hắn có mai phục hay không.

Thiện Minh gật gật đầu, nhìn vào nơi có thể đưa tay đụng đến một chút, ngẫu nhiên thoáng hiện một tia ánh sáng, đó là sợi dây của cơ quan cảm ứng.

Thẩm Trường Trạch ra một động tác định đi tới trước, lại bị Đường Đình Chi kéo lại.

Cặp mắt Đường Đình Chi lẳng lẳng nhìn hai lính gác không biết tử vong sắp đến gần kia, tay nhẹ nhàng run lên, giữa ba ngón tay đột nhiên xuất hiện hai con dao phẫu thuật màu bạc mỏng như lá, ngón tay thon dài của y kẹp lấy thân dao, vung lên với tốc độ cực nhanh. Al cảm thấy bên mặt xẹt qua một luồng gió rất nhẹ, hai con dao phẫu thuật màu bạc liền chuẩn xác không nhầm cắm vào yết hầu hai lính gác kia, hai người thậm chí không kịp phát ra một tiếng nào liền ngã quỵ xuống.

Thiện Minh và Al đều ngoài ý muốn nhìn Đường Đình Chi một cái, hiển nhiên là không ngờ được thì ra Đường Đình Chi thật sự có tài, cùng hình tượng một sách và nhà khoa học quái dị thường ngày của y không tương xứng chút nào.

Đường Đình Chi nâng cằm, ý bảo bọn họ đi tới.

Thiện Minh nhẹ nhàng gõ hai cái vào bộ đàm, nói cho những người khác trạm gác thứ nhất đã xử lý xong. Hắn rất nhanh được hồi đáp, xem ra bọn Houshar cũng thành công.

Thẩm Trường Trạch đi tới phía trước, sau đó ngồi xổm dậy, dưới bóng đêm cẩn thận phân biệt cạm bẫy. Qua một phút đồng hồ y mới quay đầu lại, làm động tác đuổi theo với họ, sau đó y xoay lại, lấy một tư thế cực kỳ mềm mại lộn mèo về phía trước, sau đó tiếp tục lật mình thật nhẹ nhàng. Ba người còn lại vội theo sát y, một khi đụng vào cho dù chỉ là một chốt mở thì không thể biết được thứ chờ đợi họ là cái gì. Với trình độ của Đường Đình Chi mà nói ít nhất phải tạo thành thương tổn cho long huyết nhân, nếu là thân thể máu thịt bình thường như họ dính vào phỏng chừng có thể đi nửa cái mạng.

Một đường hữu kinh vô hiểm, bọn họ thuận lợi tránh khỏi cạm bẫy mai phục, thâm nhập vào bên trong, hai nhóm lặng lẽ vòng ra phía sau công sự phòng ngự do phân đội nhỏ hai mươi người tạo thành. Lúc này, Houshar ra lệnh một tiếng, Jush và Ô Nha ôm vũ khí hạng nặng khai hỏa, mọi người trước sau công kích, đánh cho người trong công sự không dám lộ đầu.

Toàn bộ khu du lịch bỗng nhiên vang lên tiếng cảnh báo chói tai, từ sau cánh cửa lớn của toà khách sạn bằng gỗ đầy phong tình có không ít người chạy ra. Nhưng bọn chúng vừa mới lộ đầu liền bị Cali và Ngốc Ung đánh trở về, sau khi bọn chúng ý thức được có tay súng bắn tỉa thì cũng không dám tùy tiện đi ra, tất cả đều lui vào trong khách sạn bằng gỗ.

Công sự phòng ngự không chống đỡ được lâu lắm, nhanh chóng tan rã dưới hỏa lực công kích. Bọn họ không mất một người nào đã có thể thành công phá tan phòng ngự của khu du lịch, xâm nhập vào bên trong.

Lúc này, một hỏa tiễn loại nhỏ mang cái đuôi lửa được bắn ra từ đỉnh khách sạn bằng gỗ, phóng tới chỗ Cali ẩn mình, cây cối trên sườn núi đổ hàng loạt, lăn xuống âm âm.

“Cali!” Houshar hét lớn.

Ngay khi tất cả mọi người lo lắng đề phòng, tiếng Cali truyền đến, “Mẹ, nó bắn trượt, nhưng tôi bị cái cây lăn xuống đè lên lưng rồi.”

“Jorhor đâu?”

Jorhor dùng âm thanh vội vàng quát: “Ba trăm kg gỗ, ông nghĩ tôi là người khổng lồ xanh à?!”

Ngốc Ung hô: “Knife đi hỗ trợ, người trên đỉnh khách sạn để tôi giải quyết.”

Houshar gấp gấp mệnh lệnh mọi người tiến công, người trong phòng còn không xác định được tay súng bắn tỉa đã bị xử lý chưa, vẫn đang do dự không biết có nên đi ra không. Đây đúng là cơ hội tấn công tốt nhất, Jush khiêng ống phóng rốc két RPG dẫn đầu, trước tiên oanh tạc cửa lớn của khách sạn.

94. Chương 94

CHƯƠNG 94

Mưa đạn dày đặc từ cổng tò vò bị phá vỡ vọt thẳng tới trước mặt, Jush thuận thế lăn xuống đất. Bởi vì tránh rất chặt vật, miệng hung hăng đập vào nòng pháo RPG17, nòng pháo nóng rực lập tức nướng chín khoé môi hắn, răng cũng rớt mất hai cái, miệng đầy máu.

Cosky vừa kéo hắn vào trong bụi cỏ vừa lớn tiếng chê cười hắn.

Đài phun nước phía trước khách sạn trở thành một chiến hào tuyệt hảo, súng máy hạng nặng đồng loạt lên đài oanh tạc lẫn nhau, tạo thành kết quả là ai cũng không đi tới được nửa bước.

Từ chớp nháy của khách sạn truyền đến tiếng nổ mạnh, đỉnh tháp xinh đẹp bị tạc bay lên trời, cùng với nó còn có những đoạn chân tay gãy, sau đó đều rơi xuống hồ nước nóng đang toả hơi nghi ngút cách đó không xa.

Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc là ai đã tạc rớt đỉnh tháp, cũng không có khả năng là do viên đạn 7,6 ly của Ngốc Ung làm.

Jush hướng lên bầu trời lớn tiếng mắng một câu, thanh âm run rẩy.

Mọi người ngẩng đầu, tất cả đều chấn kinh.

Ngay phía sau góc nghiêng của tháp, trên bầu trời tại vị trí góc chết bị quân địch vây công, rõ ràng có một người chìm đang giương đôi cánh màu vàng bay lượn, trên vai khiêng ống phóng rốc két MSG, tạc bay toàn bộ hỏa lực và tay súng bắn tỉa ở đỉnh tháp.

“Ta x, đây là làm bữa mà, có thằng ranh này coi như có máy bay chiến đấu rồi còn gì!”

“Lúc trước là ai đồng ý cho nó về Trung Quốc vậy, có thằng này chúng ta có thể giảm bớt bao nhiêu thương vong rồi.”

“Con mẹ nó, ông mày cũng muốn biến thành quái vật!”

Hoàng Anh bất đắc dĩ nói, “Chỉ có y có thể bay lên được mà thôi.” Trong giọng nói tràn ngập hậm hực.

Các lính đánh thuê người người đều phấn khởi không thôi, có cảm giác khoái chí vì mình được trang bị cao cấp hơn cả địch nhân.

Thảm Trường Trạch rất nhanh bay xuống dưới, sau đó không ngừng thở phì phò, nhìn qua cực kì mệt mỏi. Y vòng vào trong rừng, né tránh hỏa lực chủ yếu của quân địch, sau đó mới một lần nữa về tới trận địa bên Du Chuẩn.

Đã không còn tay súng bắn tỉa và pháo thủ trên cao uy hiếp, bọn họ rốt cuộc cũng dám vòng ra khỏi đài phun nước, tiến công vào khách sạn theo hai bên sườn.

Dưới mưa bom bão đạn uy hiếp, cho dù là long huyết nhân cũng bị đánh lui liên tiếp, dù sao tuy rằng khi bọn họ đơn đấu thì thực lực rất cường hãn nhưng về chiến tranh thì không phải đối thủ của những lính đánh thuê thân kinh bách chiến như Du Chuẩn. Trong khoảng thời gian ngắn, những người bình thường trong quân địch đều chết thảm trọng, long huyết nhân cũng bị lửa đạn dày đặc ngăn trở bên trong khách sạn không thể đi ra.

Nhưng trang bị bọn họ mang đến dù sao cũng là dựa vào người công đến, số lượng hữu hạn, tấn công liên tục với mật độ cao như vậy cũng không được lâu lắm, bọn họ sẽ hao hết đạn được trước, cho nên phải trước khi dùng hết đạn được vọt vào trong khách sạn, sử dụng vũ khí cận chiến với long huyết nhân.

Người trong khách sạn cũng ý thức được điều này, bắt đầu rút người khỏi cửa chính của khách sạn, phân tán thể lực đi thủ cửa hông.

Nhóm Thiện Minh tiến công từ phía nam, đầu tiên đụng phải một long huyết nhân đang bưng súng máy.

Thẩm Trường Trạch đã khôi phục dáng vẻ con người, hơn nữa có vẻ không định biến thân, y và Thiện Minh, Al và Đường Đình Chi chia nhau tránh phía sau vật che đây. M14 liên tục học ngọn lửa bắn tới bọn họ, cho đến khi nghe được một tiếng “xạch” do hết đạn vang lên, ngoài Đường Đình Chi thì ba người khác đều lăn ra, khai hỏa về phía long huyết nhân kia.

Long huyết nhân kia bị bắn đến phải nấp ra phía sau, Thẩm Trường Trạch hô to một tiếng “Yểm hộ”, nhanh chóng vọt tới long huyết nhân. Long huyết nhân bị đạn áp chế không thể lộ đầu, trong nháy mắt Thẩm Trường Trạch đã đến trước mặt hắn, súng phóng điện cao thế phát ra tia điện màu trắng kêu ro ro, vung tới chỗ hắn.

Long huyết nhân lăn một vòng ngay tại chỗ, tránh thoát đám tia điện đòi mạng kia, Thẩm Trường Trạch đuổi theo hắn. Mới đuổi theo không được mấy mét, súng phóng điện cao thế liền tắt ngóm, Thẩm Trường Trạch hỗn hển ném súng xuống đất, “Mẹ, một phút cũng không được!”

Không có súng phóng điện cao thế uy hiếp, long huyết nhân kia không hề trốn tránh mà nhảy lên hai mét, chủ động đánh tới Thẩm Trường Trạch. Thẩm Trường Trạch cúi thấp thân thể xuống, tránh né móng vuốt chop tới. Khi long huyết nhân kia xẹt qua đỉnh đầu y, y lấy một góc độ khó có thể tin xoay người, trên tay đột nhiên thêm một thanh mã tấu, hung hăng chém vào sau đầu gối long huyết nhân.

Máu phun tung toé, long huyết nhân tru lên một tiếng, ngã trên mặt đất.

Thẩm Trường Trạch nhanh chóng nhặt súng phóng điện cao thế lên, một lần nữa mở chốt ra, bắn vào long huyết nhân. Long huyết nhân kia không chịu bất kỳ thống khổ nào, nháy mắt bị điện đốt thành than.

Thẩm Trường Trạch thu hồi súng, lạnh lùng cười, “Thật sự là thứ tốt.”

Đường Đình Chi chạy tới, nhìn thứ cháy sém trên đất, “Hiệu quả quả nhiên rất tốt.”

Al cũng chạy tới, hỏi: “Cậu đang giữ sức sao?” Dựa theo đánh giá của hắn về thực lực của Thẩm Trường Trạch, nếu y biến thân thì long huyết nhân này sẽ không sống lâu như vậy.

Thẩm Trường Trạch gật đầu, “Vừa rồi bay lên tiêu hao quá nhiều thể lực, tôi không thể giữ nguyên trạng thái long huyết nhân suốt toàn bộ hành trình, thể lực sẽ hết sạch.”

Không có thời gian cho bọn họ nói chuyện phiếm, xa xa lại truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Bốn người trốn phía sau vật che đây, Al lấy ra một lựu đạn, dùng răng nanh kéo chốt, mắt nhìn chăm chăm đầu kia của đại sảnh. Khi một tiểu đội xuất hiện trong tầm mắt họ, Al và Thiện Minh cùng nhau ném lựu đạn ra.

Đường Tịnh Chi bị buộc phải tiếp tục lui, căn cứ vào liên hệ từ bộ đàm, đã có tổng cộng tám long huyết nhân bị họ xử lý, chỉ trong nửa giờ Đường Tịnh Chi đã tổn thất hơn triệu tệ. Đương nhiên, bọn họ cũng không phải không có thương vong, Cosky bị một long huyết nhân xé bụng, nếu không phải hắn mặc áo chống đạn thì có thể đã phải quỳ trên mặt đất nhận nội tạng của mình. Cali bị cây đổ lăn xuống đè gãy chân, nhưng vẫn như cũ ở vị trí bắn tỉa chiến đấu, không chịu lùi lại. Một thành viên khác bị mảnh đạn tạc thương, Pearl nói đã không thể cứu. Những người khác đều bị thương đủ kiểu lớn nhỏ, bọn họ tuy rằng còn ở thể thượng phong, nhưng nếu càng nhiều long huyết nhân xuất hiện, tình huống sẽ trở nên càng thêm nguy hiểm.

Cuối cùng, toàn bộ khách sạn đều bị bọn họ chiếm lĩnh, khi bọn họ đang tìm Đường Tịnh Chi thì nghe thấy có người đập trúng địa lôi mai phục bố trí bên ngoài khách sạn, xem ra là Đường Tịnh Chi đang định rút lui.

Những người có thể hành động đều chạy tới nơi bị bạo tạc.

Chạy đến ngoài khách sạn, tình cảnh trước mắt lại ngoài dự kiến của họ.

Địa lôi Hoàng Anh bố trí tuy rằng bị kích nổ, nhưng ở hiện trường cũng không nhìn thấy có người thương vong, chỉ có hai hồ nước nóng bị tạc huỷ, toàn bộ đường vào rừng cũng đã bị huỷ, mà Đường Tịnh Chi thì lại xuất hiện phía bên kia đường vào rừng. Bốn chiếc Hummer đồng loạt mở cửa, Đường Tịnh Chi đang mang nhân viên và những dụng cụ trọng yếu rút lui.

Ô Nha không chút suy nghĩ, dẫn đầu đuổi theo, những người khác cũng mau chóng đi theo.

Ô Nha vừa bước xuống nước, đột nhiên toàn bộ thân thể bị điện giật, kịch liệt run rẩy, sau đó bùm một tiếng chìm xuống hồ nước nóng.

Những người đi sau hấn khẩn cấp dừng lại, hồ nước nóng bị thông điện rồi!

Hoàng Anh dưới tình thế cấp bách muốn đi kéo Ô Nha, Ngốc Ưng vội kéo hấn lại, “Cậu điên rồi sao!”

Lúc này ai đi kéo cũng sẽ làm thêm một người bị giật điện, gấp cái gì cũng không giúp được.

Nếu là người bình thường chắc chắn đã sớm bị điện giật chết, nhưng tay Ô Nha còn cử động, chỉ là có vẻ cả người mệt mỏi, không ngại dậy nổi, cứ tiếp tục như thế không bị điện giật chết thì cũng chết đuối.

Thẩm Trường Trạch vọt tới, nháy mắt biến thành long huyết nhân, sau đó nhúng cánh tay xuống nước thật mạnh. Y gào rú một tiếng, cả người run lên, cắn răng dùng sức nhấc một cái, tha Ô Nha ra khỏi nước.

Hai mắt Ô Nha trắng dã, không nhúc nhích nằm trên mặt đất, tim đã ngừng đập.

Đường Đình Chi bỏ nhào tới người hấn, hung hăng đập vào ***g ngực hấn, Ngốc Ưng cũng cúi xuống bắt đầu hô hấp nhân tạo, phối hợp với Đường Đình Chi làm cấp cứu.

Những người khác đều bắt đầu tìm thiết bị cấp điện, phá cạm bẫy khó lòng phòng bị này.

Houshar tức giận đến sắc mặt trắng bệch, vạn lần không nghĩ tới cạm bẫy bọn họ bố trí ngược lại bị đối phương lợi dụng, biến thành cạm bẫy của kẻ địch.

Thẩm Trường Trạch không còn thời gian chờ bọn họ ngắt điện, mở rộng cánh trực tiếp bay đi.

Người của Đường Tịnh Chi giơ súng bắn, Thẩm Trường Trạch dùng cặp cánh to lớn che trước thân, nhanh chóng bay qua hồ nước nóng.

Jobert tìm được thiết bị cấp điện, đập nát nó cho hả giận, Thiện Minh đi đầu tiên, bơi qua hồ nước nóng đi trợ giúp Thẩm Trường Trạch.

Hỏa lực dưới đất quá mạnh mẽ, Thẩm Trường Trạch đành phải trốn giữa tàng cây không dám hạ xuống đất. Cũng may hỏa lực bên Du Chuẩn cũng nhanh chóng nổi lên, lúc này Thẩm Trường Trạch mới dang cánh, bay thẳng đến chỗ Đường Tịnh Chi.

Ngay khi y chỉ còn cách Đường Tịnh Chi khoảng vài mét, đột nhiên một bóng dáng màu đỏ sậm vấy cánh vọt tới. Thẩm Trường Trạch vạn lần không nghĩ tới ngoài y còn có long huyết nhân có thể bay lên được, giật mình ngẩn ra, bị long huyết nhân này hung hăng đánh vào trước ngực, lưng đập thật mạnh vào thân cây, cánh đau đến mức làm y run lên.

Tất cả mọi người bị một màn này làm cho sợ ngây người.

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía long huyết nhân đang bay giữa không trung giống như Thẩm Trường Trạch. Ánh sáng hơi yếu, bọn họ miễn cưỡng có thể nhìn ra đó là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, ngũ quan kiên nghị tuấn lãng, là một người châu Á, hơn nữa..... về ngoài có vài phần rất giống Thẩm Trường Trạch.

Đường Đình Chi mở to hai mắt, không dám tin nhìn long huyết nhân kia.

Thẩm Trường Trạch một lần nữa bay lên, trực giác y nói cho y, long huyết nhân này cực kì, cực kì cường đại.

Đường Đình Chi lên tiếng, “Ông còn sống!”

Tất cả mọi người dồn ánh mắt vào Đường Đình Chi.

Long huyết nhân kia liếc mắt nhìn y, sau đó chuyển ánh mắt vào Thẩm Trường Trạch, ngữ điệu không có bất cứ sự phập phồng nào, bình tĩnh nói, “Con đã lớn thế này rồi.”

Trong lòng Thẩm Trường Trạch dâng lên một cảm giác quỷ dị, y nhíu mày hỏi: “Ông là ai?”

Long huyết nhân kia mặt không biểu cảm thốt lên lời nói kinh người, “Ta là cha con.”

95. Chương 95

CHƯƠNG 95

Hiện trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người chấn kinh.

Long huyết nhân tự xưng là cha của Thẩm Trường Trạch chậm rãi hạ xuống đất, có thể nhận ra được bay giữa không trung quả thật rất hao tổn thể lực, thái dương hắc cũng toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Thẩm Trường Trạch cũng vừa hạ xuống, sắc mặt đã thay đổi, môi run rẩy hết khép lại mở, hết mở lại khép, nửa ngày chưa nói ra nổi một câu.

Về mặt Thiện Minh lại vô cùng đặc sắc, hắn nhìn qua nhìn lại giữa người đàn ông trung niên và Thẩm Trường Trạch vài lần, càng nhìn càng giống, càng nhìn tâm lại càng lạnh, một cảm giác bị đè nén khó tả nhất thời tràn ngập toàn bộ ***g ngực hắn. Hắn có cảm giác bức mình như bị cướp đi thứ gì đó, tràn ngập chán ghét và địch ý đối với người trước mắt tự xưng là cha của Thẩm Trường Trạch này.

Thẩm Trường Trạch thật vất vả mới phát ra âm thanh, “Ông là..... cha tôi?” Năm đó khi y rời nhà chỉ có năm tuổi, là tuổi vừa mới biết nhớ, ấn tượng về cha mẹ ruột đã vô cùng mong manh, nếu bây giờ bọn họ xuất hiện trước mặt chắc chắn y không nhận ra được.

Sau khi y trở lại Trung Quốc quả thật có ý định đi tìm cha mẹ mình, nhưng hai người kia đều đã mất tích nhiều năm, quân đội cũng luôn luôn tìm bọn họ nhưng cũng vẫn không có kết quả.

Y từng nghĩ tới, có lẽ bọn họ đã sớm chết, đối với khả năng nay trong lòng y tuy rằng cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng không thấy khổ sở. Dù sao cha mẹ ruột với y thật sự là một điều vô cùng xa xôi, huống chi y đã có Thiện Minh.

Y vạn lần không ngờ sẽ có ngày gặp lại cha mình, hơn nữa là dưới tình huống như vậy.

Người đàn ông trước mắt, không thể không nói rằng ngoài diện mạo cực kì giống y thì cũng khiến y nghĩ được một hương vị quen thuộc. Trực giác y nói cho y, người này quả thật là cha y, chỉ là, ông ta so với một chiến hữu Du Chuẩn còn làm y thấy xa lạ hơn, và điều làm y kinh ngạc là người này lại đứng về phía Đường Tịnh Chi kia.

Đường Tịnh Chi sớm đã chui vào trong xe, cha ruột Thẩm Trường Trạch và vài long huyết nhân ngăn ở trước xe, hộ tống bọn họ rút lui.

Người nọ gật đầu, trên mặt lộ ra thần sắc khinh thường, “Đúng vậy, ta là cha của con. Đáng tiếc, năng lực của con cũng đủ cường đại rồi, tâm trí lại ngu xuẩn như thế, thậm chí còn bán mạng vì nhân loại đề tiện, con làm ta thật thất vọng.”

Thiện Minh mắng: “Con mẹ mày, nói cái gì hả! Mày là cái quái gì, tùy tùy tiện tiện nhảy ra nhận con trai, có chuyện dễ dàng như vậy sao?”

Người nọ căn bản không coi một con người như Thiện Minh ra gì, thậm chí còn không liếc nhìn hắn một cái, chỉ giơ tay lên, lòng bàn tay đối diện Thẩm Trường Trạch, làm ra một động tác dừng lại.

“Con ta, bây giờ con còn không phải đối thủ của ta, dừng ở đây đi. Con phải nhớ kỹ, con không thuộc về quốc gia đó, cũng không thuộc về quân đoàn lính đánh thuê đó. Con là long huyết nhân, con không phải con người.”

Nói xong, bọn họ nhanh chóng lên xe.

Có vài người phản ứng mau liền giơ súng định bắn, Đường Đình Chi hô to một tiếng, “Không cần!”

Bọn họ liền trở mắt nhìn Đường Tịnh Chi gần trong gang tấc trốn đi như ở chỗ không người .

Bốn phía một mảnh tĩnh mịch, tất cả mọi người không nói gì.

Sau một lúc lâu, Thẩm Trường Trạch mới ngẩng đầu nhìn Đường Đình Chi, trừng đôi mắt đỏ rực cắn răng nói: “Nói hết những chuyện ông biết cho tôi.”

“Thẩm Diệu, năm nay bốn mươi bốn tuổi, là nhóm long huyết nhân thứ hai thí nghiệm thành công ở Trung Quốc, độ thuần huyết cao tới 60%, tính đến trước mắt cũng là độ thuần huyết cao số một số hai. Ông ta chính là một bộ đội đặc chủng tinh anh, mười sáu tuổi nhập ngũ, trước khi tiến hóa đã chấp hành hơn trăm nhiệm vụ lớn nhỏ. Ông ta tự nguyện trở thành vật thí nghiệm long huyết, là long huyết nhân tốt nhất của Trung Quốc. Sau đó ông ta quen long huyết nhân giống cái duy nhất của quốc gia chúng tôi khi đó, sau khi hai người kết hôn thì sinh ra Thẩm Trường Trạch. Lúc ấy chính phủ đã theo dõi toàn bộ chuyện này, nhưng khi đứa nhỏ còn chưa đầy tháng thì hai người liền mang theo nó mất tích, cho đến tận năm năm sau tung tích của họ mới bị phát hiện.” Đường Đình Chi phóng đại ảnh của Thẩm Diệu trong máy tính, “Chuyện tiếp theo các vị cũng đều đã biết.”

Mọi người nhìn thấy ảnh của Thẩm Diệu trong máy tính của y, ngoài sự chênh lệch năm tháng ra thì ngũ quan và khí chất gần như không thay đổi, người này quả thật là cha đẻ của Thẩm Trường Trạch.

Thẩm Trường Trạch đã bị tình huống đột phát này làm cho mơ hồ, y trầm mặc nhìn ảnh chụp Thẩm Diệu, âm thầm nắm chặt nắm tay.

Y và cha đẻ đã xa cách mười bốn năm, nhưng mà thái độ của Thẩm Diệu hôm nay nào có nửa điểm vui sướng vì được gặp lại đứa con trai xa cách đã lâu? Thái độ của hắn khiến người ta không rét mà run, làm Thẩm Trường Trạch cũng không cảm giác được một chút hưng phấn, ngược lại cực kỳ lo lắng.

Lời Thẩm Diệu nói rất không thích hợp, hắn nói những lời kia làm Thẩm Trường Trạch nhanh chóng liên tưởng đến một thành phần của long huyết nhân – những người theo chủ nghĩa chủng tộc.

Khi “Kế hoạch vũ khí quốc gia” hoàn thiện, đội ngũ long huyết nhân càng ngày càng khổng lồ, kinh phí chế tạo long huyết nhân lại giảm xuống, xác suất thành công tăng cao. Khi mỗi quần thể như vậy xuất hiện, sự ngăn cách và tính bài ngoại cũng được sinh ra. Phần lớn long huyết nhân vẫn còn giữ lại ý thức trách nhiệm và tinh thần thực hiện sứ mệnh của quân nhân, tận trung với quốc gia. Nhưng cũng có một nhóm người sau khi tiến hóa thì tính tình thay đổi rất lớn, bắt đầu kỳ thị thậm chí thù hận con người, coi bản thân là một giống loài cao cấp nhất. Loại long huyết nhân này bởi vì có dấu hiệu nhân cách phản xã hội, tính tình tàn bạo, đạo đức thiếu sót nên kết cục cuối cùng thường là bị tiêu diệt, cho nên cho dù là long huyết nhân có giác ngộ chủng tộc thì cũng bắt đầu học được cách che giấu và áp chế, không thể không nói điều này là một tai họa ngầm rất lớn của “Kế hoạch vũ khí quốc gia”.

House chính là một long huyết nhân như vậy, chỉ là tính cách của hắn rất mâu thuẫn. Một mặt hắn có cảm giác ưu việt vì bản thân là long huyết nhân và cũng xem thường con người, một mặt lại không thể thoát được thiên tính nguyện trung thành với Tổ quốc của quân nhân, mâu thuẫn này làm hắn vẫn có thể tự điều khiển bản thân.

Nhưng nhìn ngũ khí và hành vi của Thẩm Diệu, Thẩm Trường Trạch đã cảm nhận được thật sâu, Thẩm Diệu là một long huyết nhân theo chủ nghĩa chủng tộc cực kỳ cố chấp, thậm chí có thể đã trở thành lãnh tụ của những long huyết nhân này.

Nếu thật sự là như vậy, sẽ không khó giải thích vì sao Thẩm Diệu lại bảo vệ Đường Tịnh Chi, vì sao lại nói ra những lời kia.

Chỉ là kết luận này làm Thẩm Trường Trạch khó chịu không thôi, y đã vô số lần tưởng tượng cha mẹ ruột của mình rốt cuộc là người như thế nào, nhưng Thẩm Diệu cũng không phải loại người y vẫn luôn nghĩ tới. Ít nhất y sẽ không coi con người là giống loài hạ đẳng, bởi vì trước sau y vẫn luôn tin rằng mình là con người, hơn nữa y còn yêu điên cuồng một con người.

Y ngẩng đầu, bốn mắt giao nhau với Đường Đình Chi. Tiếp thu tin tức trong mắt của nhau, bọn họ biết đối phương cũng có ý nghĩ tương tự.

Bọn Hoàng Anh đại khái cũng đoán được một ít.

Thiện Minh thấy họ mắt đi mày lại trao đổi những tin tức hẩn không hiểu như vậy, cảm thấy cực kì căm tức, “Còn có chuyện gì chúng tôi không biết? Bây giờ chúng tôi đang bán mạng cho các người, chúng tôi muốn biết tất cả!”

Những người khác của Du Chuẩn cũng đều tỏ vẻ kháng nghị.

Đường Đình Chi trầm ngâm một chút, nói ra điều y suy đoán.

Sau khi y nói xong, rất nhiều người đều trợn mắt há hốc mồm.

Bailey lúc lắc đầu, không dám tin nói: “Ý anh là, bọn họ coi thường con người? Cảm thấy bản thân là một giống loài cao cấp?”

“Đúng vậy, điều này cũng không khó lý giải. Cùng là con người không phải cũng phân ba bảy loại sao? Nhân sinh ngang hàng chỉ dùng để trấn an nhân dân ở tầng lớp dưới, con người cũng là động vật, là động vật liên có bản tính động vật, bản tính động vật có một đặc điểm rất lớn, chính là tự bênh vực mình và bài ngoại. Người da trắng khinh thường người da đen, người giàu khinh thường người nghèo, tự nhiên, long huyết nhân có được thể chất ưu việt và chỉ số thông minh cao sẽ kỳ thị con người.”

Falcon cười lạnh nói: “Như vậy bọn chúng có mục đích gì? Sẽ không là muốn thành lập một xã hội long huyết nhân nô dịch con người đấy chứ?!”

“Cái này cũng không thể biết được, có lẽ bọn họ chỉ là muốn cướp đoạt càng nhiều tài nguyên của con người, sở hữu cuộc sống so với con người càng ưu việt, để họ khống chế con người chứ không phải con người khống chế họ. Những long huyết nhân có cảm giác ưu việt về chủng tộc trong lòng là đề tài gần đây chúng tôi đang đẩy mạnh nghiên cứu. Tóm lại, nhóm người này vô cùng nguy hiểm, bọn họ có thể tạo ra uy hiếp lớn lao tới kế hoạch thậm chí là an toàn quốc gia của chúng tôi. Tất cả những long huyết nhân có tâm lý thù hận chủng tộc sẽ đều phải bị tiêu diệt.”

Thẩm Trường Trạch chỉ nói một câu, “Ý của ông là, ông ta cũng sẽ bị tiêu diệt sao?”

Tất cả mọi người biết, “ông ta” mà y nói là ai.

Đường Đình Chi nhìn y, “Đúng vậy.”

Thẩm Trường Trạch đứng lên khỏi mặt đất, chậm rãi đi tới bên ngoài khách sạn.

Đường Đình Chi nhìn bóng dáng y, khe khẽ thở dài, y chỉ huy mọi người: “Mở rộng phạm vi đặt mìn, sau đó phân công nghỉ ngơi. Bốn giờ nữa chúng ta trở về, lập kế hoạch một lần nữa.”

Thiện Minh bật lên khỏi mặt đất, đuổi theo Thẩm Trường Trạch.

Thẩm Trường Trạch đi vào một góc rừng rậm bao trùm khắp cả hồ nước nóng, tìm được một gốc đại thụ hai người ôm không hết, hung hăng đánh một quyền vào thân cây.

Thân cây tráng kiện bị đánh một cái lỗ lớn, rung động thật mạnh, lá rụng như mưa, Thiện Minh vượt qua cơn mưa lá tới gần y, tựa vào bên cạnh thân cây, nhẹ giọng nói, “Con trai, ngồi xuống chúng ta tâm sự.”

Thẩm Trường Trạch mạnh mẽ quay đầu, hai tròng mắt tối đen, sâu không thấy đáy, “Ba không phải cha con, người kia mới là cha con, nhưng ông ấy cũng sẽ bị tiêu diệt, sao ông ta lại là người như vậy? Ông ta muốn làm cái gì? Mẹ con đâu? Mẹ con ở nơi nào?” Thẩm Trường Trạch nói năng lộn xộn hỏi ra một đống vấn đề, càng nói thanh âm càng run rẩy.

Thiện Minh đi tới, cho y hai cái bạt tai vang “chát, chát”, “Ta là cha mi, mi gọi ta là ba nhiều năm như vậy nên ta chính là cha của mi. Mi nghe đây, không cần sống vì người khác, mi muốn ngăn cản hẩn thì đi ngăn cản hẩn, mi muốn đuổi theo hẩn thì đi theo hẩn đi, mi rối rắm cái quái gì? Nói ta không phải cha mi, con mẹ mi chứ, thấy cha ruột liền quên ta ? Còn mẹ mi ở đâu thì làm sao ta biết được.”

Thẩm Trường Trạch sững sốt một chút, lập tức ôm lấy eo hắn, nói giọng khàn khàn: “Nhưng con không muốn làm con của ba, ba biết rõ con muốn cái gì mà. Ba, con muốn ba, nếu nói con nên sống vì ai, người đó chỉ có thể là ba.”

Nội tâm Thiện Minh xúc động, nghe những lời nói như vậy hắn không có cách nào thờ ơ, nhưng đáy lòng hắn cũng dâng lên một cỗ tức giận. Hắn muốn hình ảnh của mình trong cảm nhận của Thẩm Trường Trạch là hình tượng cao lớn của người cha, chứ không phải là cái hình tượng bị YY kia, thật con mẹ nó đáng giận. Bây giờ hắn đang nghĩ, thằng nhóc này đúng là đang độ tuổi đầu đầy tình trùng, có phải ngủ với nó một lần có thể cứu nó khỏi căn bệnh ngu ngốc này không?

Không đợi nghĩ nhiều, Thẩm Trường Trạch cũng đã áp đảo hắn trên mặt đất, điên cuồng hôn môi hắn, không ngừng kêu, “Ba, ba ơi.” Có lẽ là chịu kích thích lớn, có lẽ là kiềm chế lâu lắm làm y không thể khắc chế, động tác của y so với bình thường càng thêm cấp bách, cũng càng thêm cường thế.

Thiện Minh nâng tay lên, lại cho y một cái tát, sau đó nhìn y, lạnh lùng nói, “Thẩm Trường Trạch, kỳ thật ngủ với ai trong mắt Thiện Minh ta cũng không phải chuyện gì lớn lắm. Mi muốn đề ta, cùng lắm thì ta cho mi đề, miễn cho mi cả ngày lấy ta ra thủ ***, mẹ nó, chỉ nghĩ thôi đã thấy ghê tởm. Nhưng mi phải biết một điều, ta không thuộc về ai, ta muốn sống thế nào thì sống thế ấy, mi đừng nghĩ rằng áp ta rồi thì có thể thay đổi cái gì, càng đừng nghĩ thay đổi cuộc sống của ta.”

Thẩm Trường Trạch híp mắt, trầm giọng nói: “Ba có ý gì?”

Thiện Minh nắm lấy tóc của y, hung tợn nói, “Ý tứ chính là, ông đây có thể ngủ với mi, ngủ xong rồi thì mi ít YY ta dùm cái, mẹ nó, hơn nữa đừng có khoa tay múa chân với ta, càng đừng nói mấy lời ngu xuẩn như mang ta về Trung Quốc gì đó nữa!”

Đồng tử Thẩm Trường Trạch kịch liệt co rút lại, một cơn oán giận không rõ nảy lên ngực, y lạnh nhạt nói: “Con muốn vĩnh viễn cùng sống với ba, không phải dạng chơi bời qua đường với *** như ba nói!”

Thiện Minh nghe ra y châm chọc, nhất thời lửa giận xông lên tận óc, thằng ranh này dám so sánh hắn với gái ***, tuyệt đối là muốn chết. Hắn nắm chặt nắm tay, hung hăng ném tới hốc mắt Thẩm Trường Trạch.

Thẩm Trường Trạch cầm lấy cổ tay hắn, hung hăng đặt hắn xuống đất, y cúi người xuống, cắn môi Thiện Minh.

96. Chương 96

CHƯƠNG 96

Thẩm Trường Trạch hôn có chút thô bạo, hung ác chà đạp môi Thiện Minh, cắn khước môi hắn, đầu lưỡi tùy ý xâm lược bên trong khoang miệng hắn.

Thiện Minh cực ít khi hôn môi ai, có đôi khi phụ nữ chủ động hôn hắn, nếu không khí thích hợp hắn sẽ nhận. Nhưng hầu hết thời gian hắn không thích cách “câu thông” mềm nhũn này, hắn chỉ muốn phát tiết được *** trên người đối phương, không phải nùng tình mật ý nhằm chấn. Nhưng lúc này, so với bàn tay Thẩm Trường Trạch luồn vào trong quần áo hắn, hắn vẫn cảm thấy hôn môi càng dễ chấp nhận hơn một ít.

Hôm nay hình như hắn cũng có chút không bình thường. Khi cha đẻ Thẩm Trường Trạch xuất hiện không hề báo trước, hắn cảm thấy có một sự uy hiếp nào đó.

Gã cha đẻ Thẩm Diệu này so với mình còn cường đại hơn, còn khiến người ta ngưỡng mộ hơn. Hắn đã không thể chiến thắng Thẩm Trường Trạch, hắn nghĩ tới nghĩ lui, đều ý thức được hiện tại mình không thể có uy trong cảm nhận của Thẩm Trường Trạch nữa. Chênh lệch tâm lý này bình thường hắn là xuất hiện vào thời điểm cảm khái và thất ý của người cha sắp già đối mặt với đứa con đang tuổi lớn, nhưng hắn mới ba mươi tuổi đầu, vậy mà lại có cảm giác nguy cơ này, điều này làm cho hắn rất không thoải mái.

Tuy rằng miệng hắn luôn nói để Thẩm Trường Trạch tự mình lựa chọn, nhưng trong lòng hắn cũng không nghĩ như vậy. Hắn rất ít nói dối, hắn cho rằng thực lực của mình cũng đủ chống đỡ suy nghĩ chân thật của hắn, hắn không biết vì cái gì mình lại miễn cưỡng nói lời dối trá như vậy. Hắn hy vọng Thẩm Trường Trạch chỉ là con của một mình hắn, chỉ gọi một mình hắn là ba.

Cái gì Thẩm Diệu, cái gì cha ruột, dám tranh con trai với Thiện Minh hử..... Thiện Minh muốn giết Thẩm Diệu.

Ngay khi hắn đang nghĩ đến nhập tâm, Thẩm Trường Trạch dừng lại. Nhìn bộ dạng xuất thần của Thiện Minh, y tức giận đến nghiến răng. Thiện Minh hoặc là đánh y luôn, hoặc là không thèm nhìn y cho xong. Khi y đang sa vào trong đó, Thiện Minh lại không biết đang suy nghĩ cái gì, y tức muốn học máu.

Y nắm cằm Thiện Minh, cắn răng nói: “Ba nhìn con đi.”

Thiện Minh nhìn y một cái, dường như mới phản ứng được là mình sắp bị cởi sạch hết.

Thẩm Trường Trạch chạm lên bờ môi hắn, “Hiện tại là con đang hôn ba.”

Thiện Minh cứ như vừa mới thanh tỉnh, một phen đẩy y ra.

Mình đang làm cái mẹ gì đây, vì tìm địa vị trong lòng Thẩm Trường Trạch mà không tiếc ngủ với y? Chuyện này không phải vô nghĩa sao.

Chỗ kia của Thẩm Trường Trạch còn đang chào cờ đỏ, sao có thể để Thiện Minh đổi ý lúc này. Tuy rằng lời Thiện Minh thực đáng giận, nhưng thu thập hắn thế nào là chuyện sau này, cơ hội trước mắt y cũng không định buông tha.

Y ấn bả vai Thiện Minh, uy hiếp: “Ba muốn đổi ý? Không phải ba nói ngủ với ai cũng đều không sao cả sao?”

Thiện Minh không tìm ra lí để cãi, vì thế hung ác nói, “Mi hôn thì cũng hôn rồi, còn muốn thế nào nữa? Bây giờ chúng ta đang chấp hành nhiệm vụ, không phải chỗ cho mi quậy phá.”

Thẩm Trường Trạch dùng hạ thân đấm đùi hắn, “Con quậy phá? Con sẽ cho ba xem con quậy phá như thế nào.” Y đè eo Thiện Minh lại, đột nhiên cúi người xuống, ngậm thứ mềm mại đang ủ rũ của Thiện Minh vào miệng.

Thiện Minh không ngờ được đột nhiên y lại dùng đến chiêu này, sợ hãi kêu một tiếng, vội đè đầu Thẩm Trường Trạch lại, thân thể lập tức cong lên, “Ta x, mi.....”

Thẩm Trường Trạch vụng về ngậm lấy thằn nhỏ của Thiện Minh, khoang miệng nóng ướt mang đến cho Thiện Minh kích thích mạnh mẽ. Mấy tháng nay đều ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ, hắn đã suốt nửa năm không chạm qua bất cứ người phụ nữ nào, căn bản không chịu nổi kích thích như vậy, gần như lập tức liền cứng lên.

Thẩm Trường Trạch tuy rằng không có kỹ xảo gì nhưng y đang cố gắng lấy lòng Thiện Minh. Cảm giác được thân thể Thiện Minh đang run rẩy, hô hấp trở nên nặng nề, y vì có thể khống chế *** của Thiện Minh mà hưng phấn không thôi.

Được người khác giao thật sự là việc sáng khoái đến không nói nên lời, Thiện Minh thả lỏng thân thể, rõ ràng vâng theo bản năng, tiếp nhận Thẩm Trường Trạch hầu hạ. Hắn nắm lấy tóc Thẩm Trường Trạch, trong cổ họng phát ra tiếng than nhẹ khao khát, thân thể không ngừng đẩy về phía trước, thằn nhằn khát cầu càng nhiều.

Thẩm Trường Trạch thật sự là không biết phải làm gì với người ba vừa tùy hứng lại vừa yêu bản thân này. Y nghĩ nếu không phải nắm đó số mệnh y là phải bị Thiện Minh nhặt được, cả đời y cũng sẽ không thể gặp được người như Thiện Minh. Thiện Minh đã gieo hạt giống trung thành và ỷ lại trong quá trình trưởng thành của y, sự sùng bái và hướng tới đối với Thiện Minh đã ăn sâu bám rễ trong lòng từ khi y còn nhỏ, theo tuổi càng ngày càng tăng, tất cả tình cảm đều hóa thành khát vọng muốn có người này làm của riêng.

Y khát vọng đến mức tâm y run rẩy.

Nhìn Thiện Minh giống như con mèo tham lam hưởng thụ khoái cảm do dục vọng mang đến, cho dù bản thân Thẩm Trường Trạch đang rất khó chịu thì trong lòng cũng âm thầm cao hứng.

Thẩm Trường Trạch đùa hắn đến khi bắn đi ra, Thiện Minh bắn xong thì nằm rũ rượi trên đám lá rụng, trên mặt có một tia mê mang do khoái cảm dần tan.

Thẩm Trường Trạch phun thứ trong miệng ra, sau đó bắt lấy tay Thiện Minh, đặt lên giữa hai chân mình, nói giọng khàn khàn: “Ba, con thì sao đây?”

Thiện Minh bị thứ nóng bỏng của y làm cho hoảng sợ, thốt lên, “Mẹ mi, sao lại lớn như vậy?” Hắn còn nhớ rõ nhiều năm trước đã từng chơi đùa con gà nhỏ của thằng con, cũng chỉ lớn bằng ngón cái của hắn, tình tế khả ái, tuyệt đối không phải thứ kinh người như vậy.

Thẩm Trường Trạch cầm lấy bàn tay hắn định rút về, trong mắt phủ đầy ***, nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt kia thật giống như giãy tiếp theo muốn nuốt Thiện Minh vào bụng.

Thiện Minh nhìn tơ máu trong mắt y, hoàn toàn có thể lý giải bây giờ Thẩm Trường Trạch khó chịu đến thế nào. Hắn nắm lấy gáy Thẩm Trường Trạch, buộc y cúi thấp cổ, chóp mũi hai người chạm vào nhau. Thẩm Trường Trạch nghĩ rằng Thiện Minh muốn hôn y, kích động đến mức môi run lên. Thiện Minh lại đột nhiên thò tay vào trong quần y, nắm lấy anh bạn to lớn của y.

Thân thể Thẩm Trường Trạch chấn động, chớp mắt, nhìn Thiện Minh.

Thiện Minh nói: “Ta hỏi mi, cả đời này ta đều là ba của mi chứ?”

Thẩm Trường Trạch không hiểu ra sao, gật đầu.

“Ta quan trọng hay là Thẩm Diệu kia quan trọng?”

Thẩm Trường Trạch hơi sững sốt, sau đó kiên định nói, “Ba.”

Thiện Minh lộ ra một nụ cười vừa lòng, ngón tay linh hoạt siết chặt một cái, Thẩm Trường Trạch thét lớn một tiếng, phía dưới càng ngày càng trưởng, mặt cũng đỏ bừng.

Thẩm Trường Trạch dán lên môi Thiện Minh, vòng eo nhẹ nhàng cử động, chủ động cọ tới cọ lui trong lòng bàn tay Thiện Minh. Lúc này Thiện Minh muốn rút tay về, Thẩm Trường Trạch đương nhiên không thể vui, vội cầm tay hắn, buộc hắn di chuyển lên xuống trên thứ kia của mình.

Thiện Minh bị hôn đến không thể phát ra tiếng, thứ trong lòng bàn tay càng ngày càng nóng, càng ngày càng cứng rắn. Hắn thật sự khó có thể chấp nhận vật nhỏ chỉ lớn như đậu nành năm đó trưởng thành lại trở thành món đồ chơi lớn thế này, chỉ nắm như vậy thôi cũng đủ khiến cho da đầu người ta run lên.

Cuối cùng khi trước ngực Thiện Minh đều bị Thẩm Trường Trạch cắn biến dạng, Thẩm Trường Trạch mới tiết ra trong lòng bàn tay hắn.

Thẩm Trường Trạch ghé vào người Thiện Minh, hít vào hương vị quen thuộc trên người Thiện Minh, trong lòng lần đầu tiên cảm thấy thỏa mãn.

Thiện Minh xấu hổ không biết nói cái gì, định đẩy y ra đứng lên.

Thẩm Trường Trạch đè lại tay hắn, nhắc thân thể mặc quần áo cho Thiện Minh, sau đó ôm eo hắn: “Đừng lộn xộn, còn đung tối nữa là con cưỡng hiếp ba thật đấy.”

“Thúi lắm, mi không có gan đâu.”

Thẩm Trường Trạch cả giận nói: “Con là sợ làm ba bị thương, mẹ nó, ba lại còn nói con không có gan, không phải ba ngứa móng vuốt chứ?”

“Mi không sợ ta cắt thứ kia của mi cho chó ăn?”

Thẩm Trường Trạch cười âm u, “Chỉ cần bộ não và trái tim con còn nguyên vẹn, bất cứ bộ phận nào cũng có thể tái sinh.”

Thiện Minh rút mã tấu ra đánh xoẹt một cái, “Vậy để ông đây thử xem!”

Thẩm Trường Trạch cầm lấy cánh tay hắn ấn hấn xuống đất, hung hăng cắn cổ Thiện Minh một miếng, “Ba thật là khốn nạn.”

“Khốn nạn cũng nuôi mi lớn được đến giờ.”

“Nuôi lớn rồi ba cho là xong việc sao?” Thảm Trường Trạch lấy tay kéo hai má hấn, híp mắt trầm giọng nói: “Ba còn phải chịu trách nhiệm với nửa đời sau của con. Con nói rồi, sự nhẫn nại của con có hạn, khi nào thì ba định chấp nhận con đây?”

Thiện Minh hừ lạnh nói: “Biết đâu có một ngày ta vui vẻ”

Thảm Trường Trạch ngậm bờ môi của hấn, bịt hết những lời y không muốn nghe trong miệng Thiện Minh. Y ôm Thiện Minh xoay người, để Thiện Minh nằm trên người y. Y vừa ôm eo vừa thò tay vào trong quần Thiện Minh, hung hăng nắm lấy cặp mông đầy đặn co giãn của hấn.

Thiện Minh há miệng cắn y một ngụm, mắng to: “Lấy tay ra!”

“Không lấy.” Thảm Trường Trạch càng xoa mạnh hơn. Một tay Thảm Trường Trạch nắm lấy eo Thiện Minh, khiến hấn không thể động đậy, hạ thân hai người dính sát vào nhau, ma sát lẫn nhau.

Thiện Minh hung ác nói: “Thảm Trường Trạch, trước đây mi không hề không biết xấu hổ như thế.”

Thảm Trường Trạch cười lạnh, “Đều là học của ba.”

Ngay khi ngón tay y định đâm vào bên trong, Thiện Minh lạnh lùng nói: “Đủ rồi.” Mặt Thiện Minh mặt đã ngẹn đỏ.

Thảm Trường Trạch dừng động tác trên tay, mềm nhẹ hôn hấn một chút, ánh mắt sắc bén nhìn sâu vào mắt Thiện Minh, “Ba, con không đếm được đây là lần thứ mấy, nhưng con cam đoan đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng con buông tha ba. Con cho ba cũng đủ thời gian rồi, con sẽ không để ba cự tuyệt con nữa đâu. Lần sau..... Con sẽ thượng ba, mặc kệ ba chống cự như thế nào, con sẽ biến ba thành người của con.” Y sửa sang lại quần áo cho Thiện Minh, sau đó phảng phất như sợ mình sẽ đổi ý, bước nhanh trở về khách sạn.

Thiện Minh nằm ngửa trên mặt đất thành hình chữ đại, trong đầu loạn thành một đoàn.

97. Chương 97

CHƯƠNG 97

Một đám người nghỉ ngơi hồi phục xong thì bắt đầu tìm tòi các thứ mà Đường Tịnh Chi chưa kịp mang đi trong khách sạn rộng lớn này. Bọn họ tìm được không ít những thứ có giá trị, nhưng vì nhân lực hữu hạn, không thể mang đi. Sau khi trời sáng thì âm thanh lửa đạn ở nơi này chắc chắn sẽ hấp dẫn rất nhiều cảnh sát, bọn họ mang đi tất cả những thứ có thể mang, sau đó phóng hỏa thiêu toàn bộ khách sạn.

Vì đang mùa hạ, rừng cây có độ ẩm cao, nhất thời không thể làm lửa cháy lớn được, bọn họ chỉ phóng hỏa thôi đã tiêu tốn hơn hai giờ, sau đó vội vã rời đi trước khi trời sáng, quay lại đường cũ để xuống núi.

Dưới tình huống trời không mưa, đường xuống núi dễ đi hơn rất nhiều, bọn họ chỉ dùng năm giờ đã xuống núi, lên xe rời khỏi nơi này.

Thừa dịp nửa đêm quay lại biệt thự kia, bọn họ đã trải qua một đêm chiến đấu và một ngày bôn ba, tất cả đều mệt mỏi không chịu nổi.

Du Chuẩn lần này tổn thất một chiến hữu, còn có vài người bị thương, đáng giận nhất là đến cuối cùng lại để Đường Tịnh Chi chạy mất, bởi vậy không khí càng thêm trầm trọng.

Thảm Diệu đột nhiên xuất hiện, quấy rầy trận tuyến của họ, làm cho bọn họ phải bàn bạc kỹ hơn, tìm kiếm điểm dừng chân tiếp theo của Đường Tịnh Chi, hoặc là đến thẳng hang ổ của hấn. Nhưng bất kể là cách nào, trước mắt bọn họ đều không có một chút manh mối.

Jobert cảm giận nói, “Mẹ nó, không ngờ lại để nó chạy mất, gã Thảm Diệu kia lợi hại như vậy sao? Vì sao anh không để chúng tôi đuổi theo?”

Đường Đình Chi đang trầm tư, y ngẩng đầu nhìn các lính đánh thuê này, tất cả đều dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn y, y nói: “Thảm Diệu quả thật là một long huyết nhân vô cùng lợi hại, hấn tiến hóa thật sự thành công, hơn nữa gien dung hợp trong thời gian rất ngắn, hấn lại đã dùng hơn hai mươi năm để không ngừng cường hóa bản thân. Không ai biết cách làm thế nào để phát huy uy lực long huyết đến cực hạn hơn hấn,

thậm chí tôi tin rằng hắn biết rất nhiều cách vận dụng long huyết mà chúng tôi không biết. Chỉ bằng uy lực thuần huyết thì còn không phải đối thủ của hắn.” Y liếc nhìn Thẩm Trường Trạch một cái, “Ít nhất bây giờ cậu vẫn không phải đối thủ của hắn.”

Ô Nha tiếp lời: “Trong giới long huyết nhân chúng tôi, Thẩm Diệu sớm đã trở thành truyền kỳ. Độ thuần huyết cao tới sáu phần, cách vận dụng và khống chế uy lực long huyết hoàn mỹ, từng đơn thương độc mã đối phó với nguyên một đội quân, hơn nữa hắn vẫn là cha của long huyết nhân thuần huyết duy nhất. Anh hiểu chưa, hắn chính là long huyết nhân trong truyền thuyết, thật không ngờ truyền thuyết này lại xuất hiện trước mặt chúng tôi. Cho nên, tôi cho rằng đại tá phán đoán như vậy là bình thường, một, hắn cũng không chủ động công kích chúng ta, hai, chúng ta biết rất ít về hắn và thực lực của những long huyết nhân hắn mang đến, ba, với mục đích của hắn trước mắt chúng ta mới chỉ đoán, còn chưa thể nói là hiểu biết chân tướng. Có lẽ hắn cũng không phải kẻ địch, tiếp theo chúng ta hắn là nên cẩn thận hành động, tránh tạo thành thương vong không cần thiết.”

Ô Nha nói những lời này quả thật rất có lý, tuy rằng bọn họ không phục nhưng cũng không thể phản bác, Jobert bực mình vỗ ghế dựa, trực tiếp bẻ gãy tay cầm hình tròn theo kiểu châu Âu, “Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy buông tha Đường Tịnh Chi? Nhiệm vụ của chúng ta còn chưa hoàn thành đâu, tôi muốn tự tay xử lý thằng khốn kia, báo thù cho Pearl!”

Đường Đình Chi nói: “Đương nhiên chúng ta không thể buông tha Đường Tịnh Chi, nhưng Thẩm Diệu xuất hiện làm cho sự tình trở nên phức tạp, tôi phải liên hệ với cấp trên để xin quyết định.”

Al xòe tay, “Vậy chúng tôi thì sao? Tôi cũng không muốn ghen cả ngày trong cái biệt thự này đâu.”

Đường Đình Chi nhìn hắn, “Anh Maurell, xin anh đừng chạy loạn, anh rất thu hút sự chú ý, tôi không muốn gánh vác chút mạo hiểm lộ bí mật nào đâu.”

Al nhú mào, “Anh không chịu được vì tôi rất đẹp trai sao?”

Đường Đình Chi nghiêm túc nói, “Không phải, mà trên người anh luôn phát ra mùi máu tươi không thể che giấu, cho dù anh tỏ vẻ lịch sự như thế nào. Người thường nhìn không ra, nhưng những người trong nghề nhất định sẽ theo dõi anh.”

Al khinh miệt hừ một tiếng, định phản bác y.

Đường Đình Chi lại bổ thêm một câu, “Hơn nữa, tóc vàng của anh rất chói mắt.”

Những lời này y nói không có nửa phần khen tặng, phảng phất chỉ như đang trần thuật một sự thật có một không hai. Y dùng khẩu khí nghiêm túc để nói lý do không tán thành Al ra ngoài, xong khi lọt vào lỗ tai người khác thì thật sự buồn cười.

Falcon giựt giựt mớ lông vàng của Al, cười ha ha: “Anh ta nói tóc vàng của anh sáng quá nên không thể ra ngoài. Ha ha ha ha, này, Dino, da của anh lại quá tối nên trăm ngàn lần không thể ra ngoài nha, ha ha ha ha.”

Dino mắng: “Còn dám chọc tôi, cẩn thận tôi chọc rơi nốt con mắt kia của cậu.”

Bailey không quên nhân cơ hội trêu Hoàng Anh, cô nháy mắt với hắn, ngón tay xanh rì cuốn cuốn tóc mình, “Này, anh cảm thấy tóc của tôi và tóc của Al, cái nào chói mắt hơn?”

Hoàng Anh xoa tay, xấu hổ lắc đầu, “Đều..... Đều chói mắt.”

Al nhìn vẻ mặt như thật của Đường Đình Chi, suýt không nhịn được cười.

Khen tóc vàng của một người bình thường luôn mang hàm ý bóng gió và tán tỉnh, nhưng lại bị Đường Đình Chi nói ra bằng ngữ điệu và biểu cảm cứng nhắc này, cho nên làm các lính đánh thuê đều bật cười. Al nghĩ rằng, thằng nhóc Trung Quốc này vốn không hiểu, thật không biết nên nói y không thú vị hay là thú vị nữa.

Đường Đình Chi đại khái không hiểu được vì sao họ lại cười rũ rượi như vậy, trong mắt hiện lên một chút mê mang, y nhắc lại: “Mọi người đều đừng ra ngoài, nơi này là vùng ngoại thành, ít người ngoại quốc, mục tiêu rất rõ ràng. Sinh hoạt tiếp tế tiếp viện linh tinh cứ giao cho chúng tôi đi, xin mọi người kiên nhẫn đợi chỉ thị tiếp theo.”

Jush hô: “Chúng tôi muốn uống rượu!”

“Đúng, chúng tôi muốn uống rượu!”

Houshar nhú mào, nặng nề e hèm một tiếng.

Tất cả mọi người không nói nữa.

Houshar trầm giọng nói: “Náo loạn cái gì, chúng ta đang chấp hành nhiệm vụ. Nghe theo lệnh của chủ thuê, đều thành thật đi ngủ đi.”

Mọi người phần nộ giải tán, ngoài người gác đêm và chăm sóc bệnh nhân, tất cả mọi người trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Thiện Minh vọt đi tắm rửa, ném mình lên giường xong rồi không muốn động dậy nữa.

Thẩm Trường Trạch rửa mặt xong thì nằm xuống bên cạnh hắn, đắp chăn cẩn thận cho hắn, tăng nhiệt độ điều hoà lên hai độ.

Thiện Minh mở to mắt nhìn trần nhà, “Rốt cuộc trong lòng mi nghĩ thế nào vậy?”

“Cái gì?”

“Về cha..... Thẩm Diệu, về Thẩm Diệu, trước đây mi luôn khóc đòi tìm hắn.”

Thẩm Trường Trạch gối lên cánh tay mình, nhẹ giọng nói: “Trí nhớ của con về ông ấy rất mơ hồ, lúc trước ông ấy cũng rất ít về nhà. Bây giờ con vẫn có thể nhớ rõ chuyện về mẹ, nhưng ông ấy thì gần như không có ấn tượng, với con mà nói.....” Thẩm Trường Trạch do dự một chút, “Ông ta thật xa lạ.”

Có lẽ là y đã có ba, có lẽ là vì chia lìa từ khi còn bé, thời gian hơn mười năm đã làm cho tình cảm thật sự nhạt nhòa, đối với người cha để từ trên trời rơi xuống này, Thẩm Trường Trạch rất khó có tình cảm sâu sắc, thậm chí nên vui hay buồn y cũng không biết.

Y cảm thấy thật mê mang, nhất là Thẩm Diệu lại còn đứng về phía Đường Tịnh Chi.

Thiện Minh hỏi: “Nếu hắn thật sự là long huyết nhân theo chủ nghĩa chủng tộc thì sao?”

“Con không thể có cùng quan điểm với ông ta.” Thẩm Trường Trạch khẳng định, “Con là con người, hầu hết long huyết nhân đều nhận thức mình là một con người có siêu năng lực chứ không phải coi long huyết nhân là một giống loài riêng. Hơn nữa, bây giờ con còn là một quân nhân Trung Quốc, tuy rằng quân hàm với con mà nói có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng con cần một lòng trung thành, nhất là sau khi ba vứt bỏ con thì thân phận này đã thừa nhận con.”

Thiện Minh buồn bực nói: “Ta không vứt bỏ mi.”

“Như ba không gọi là vứt bỏ thì gọi là gì?”

Thiện Minh bị chặn miệng đến khó chịu, ngang ngạnh nói: “Dù sao ta cũng không vứt bỏ mi, ta chỉ cho mi đi nhận vận mệnh của mi.”

Thẩm Trường Trạch híp mắt, lạnh lùng nói: “Nhưng ba đã từ bỏ con, ba lựa chọn Du Chuẩn mà buông tha con, ném con cho Đường Đình Chi.”

Vừa nói đến vấn đề này hai người liền tức giận, Thiện Minh lườm đánh nhau với y, huống chi y còn có vấn đề quan trọng chưa hỏi, “Không nói chuyện này nữa, mi trả lời câu hỏi của ta trước. Lỡ như Thẩm Diệu thật sự là long huyết nhân có ý thức chủng tộc mạnh mẽ, mi thật sự làm theo lời Đường Đình Chi nói, ‘tiêu diệt’ hắn?”

Thẩm Trường Trạch trầm mặc .

Thiện Minh cũng ngậm miệng không nói, chờ y trả lời.

Sau một lúc lâu, Thẩm Trường Trạch mới nói: “Con không biết, con muốn mau chóng tìm được ông ta, biết rõ ràng mục đích thật sự của ông ta, sau đó..... Tóm lại bây giờ con không biết.”

Thiện Minh cũng dự đoán được đại khái đáp án sẽ là như vậy, tuy rằng hẳn hy vọng người tên Thẩm Diệu này triệt để biến mất, nhưng hẳn không có khả năng buộc Thẩm Trường Trạch giết cha ruột của mình.

Vừa nghĩ đến kẻ khiến hẳn tràn ngập cảm giác uy hiếp này về sau sẽ thường xuyên xuất hiện giữa hẳn và Thẩm Trường Trạch, ***g ngược hẳn liền tràn ngập dự cảm bất an.

Hắn luôn cảm thấy, tình thế phát triển vì sự xuất hiện của Thẩm Diệu mà trở nên càng thêm phức tạp và gay gắt, mâu thuẫn giữa long huyết nhân và long huyết nhân, giữa quốc gia và quốc gia nhất định sẽ có dây mơ rễ má tới Thẩm Diệu, cuối cùng rồi cũng sẽ liên quan tới họ.

Thiện Minh hẳn tuy rằng tới nay không hề mong được sống những ngày bình tĩnh, nhưng ít nhất hẳn vẫn hy vọng mình sẽ không giống như Lâm Cường, vì long huyết nhân mà chết.

Hơn nữa, hẳn không thể không lo lắng, Thẩm Trường Trạch, long huyết nhân thuần huyết duy nhất, chính là trung tâm của toàn bộ những mâu thuẫn và lợi ích trong sự kiện khổng lồ này, rốt cuộc y sẽ gặp phải những gì? Trải qua những gì? Thiện Minh không thể tưởng tượng được.

Nhìn đứa con tuổi trẻ của mình, Thiện Minh cảm thấy sầu lo về tương lai của y.

Thẩm Trường Trạch thấy hẳn không nói lời nào, liền quay đầu nhìn hẳn một cái, biểu cảm ngưng trọng của Thiện Minh làm trong lòng y có vài phần không thoải mái.

“Con không biết ba đang lo lắng cái gì, nhưng cho dù tình thế thay đổi như thế nào, có một chuyện sẽ không thay đổi.” Thẩm Trường Trạch dần tới, cướp lấy một nụ hôn chúc ngủ ngon, “Con vĩnh viễn sẽ bảo vệ ba.”

Thiện Minh xoa xoa tóc của y, như có như không thở dài, “Bảo vệ tốt chính mi đi.

98. Chương 98

CHƯƠNG 98

Công việc mua vật dụng hàng ngày chủ yếu giao cho Ô Nha và Hoàng Anh, so với những người khác, tương đối mà nói hai người họ là có thể dễ biến mất trong đám đông nhất — một người ôn hòa một người hàm hậu.

Sau khi ghen trong biệt thự ba ngày, càng ngày càng nhiều người bắt đầu thiếu kiên nhẫn, đều muốn thừa dịp ban đêm chạy ra ngoài chơi, nhưng đều bị Houshar ngăn lại. Cali còn cảm thấy thống khổ hơn nữa, thiếu chút nữa lấy nước mắt rửa mặt.

Khi nhàn hạ bọn họ liền luyện tập trong sàn huấn luyện dưới lòng đất, ngoài những thành viên bị trọng thương, những người khác đều chậm rãi khôi phục sức chiến đấu.

Trải qua lần chiến đấu này, sự sợ hãi của bọn họ khi đối mặt long huyết nhân hoàn toàn biến mất. Long huyết nhân không phải quỷ quái, cũng sẽ đổ máu bị thương. Tuy rằng thân thể long huyết nhân cường đại hơn con người, nhưng chỉ cần bọn họ có trang bị hoàn mỹ và chiến hữu hiệp trợ, long huyết nhân cũng sẽ bị đánh bại. Một trận chiến này tuy rằng còn chưa hoàn thành nhiệm vụ nhưng lại khoá chết uy phong của Đường Tịnh Chi, cũng tăng mạnh khí thế của Du Chuẩn. Dù sao toàn thế giới cũng có quân đoàn lính nào đánh thuê nào có thể tác chiến với đám quái vật này đâu.

Tất cả mọi người không chậm trễ việc cường hóa thân thể mình, chuẩn bị cho trận đại chiến tiếp theo.

Một tuần sau, ngay khi tiếng oán than của tất cả mọi người với Đường Đình Chi vang trời dậy đất, linh hồn nhỏ bé đều đã muốn bay ra khỏi ***g sắt này, cuối cùng Đường Đình Chi thảo luận với quân đội Trung Quốc cũng có kết quả, cấp trên hạ mệnh lệnh là — bắt sống Đường Tịnh Chi và Thẩm Diệu, nhất là Thẩm Diệu, phải là sống, hơn nữa tỏ ý sẽ tiếp viện cho họ.

“Tiếp viện?” Al cười lạnh nói: “Tiếp viện chính là phái thêm mấy long huyết nhân đến đây? Phái bao nhiêu cũng vô dụng, trong hợp đồng của chúng ta không bao gồm Thẩm Diệu đột nhiên ở đâu chui ra này.”

Đường Đình Chi và ba người Trung Quốc đều nhìn hẳn một cái, ý tứ trong mắt rất rõ ràng, chỉ còn chưa nói “Không phải là anh muốn đòi tiền sao?” thôi.

Al cả giận nói: “Các người nhìn tôi là có ý gì? Không chấp hành đúng hợp đồng, chúng tôi không trả lại tiền đặt cọc đâu.”

Đường Đình Chi thở dài: “VẬY sửa lại hợp đồng đi.”

Houshar ngắt lời: “Ta cũng không đồng ý đưa việc bắt sống Thẩm Diệu vào nhiệm vụ của chúng ta, cho dù anh trả bao nhiêu tiền.” Trực giác nói cho hẳn Thẩm Diệu kia rất nguy hiểm, có thể gây ra tổn thất rất lớn cho Du Chuẩn, “Nhưng mà, chỉ cần mục tiêu của chúng ta là Đường Tịnh Chi, như vậy liền không thể tránh đối địch với Thẩm Diệu. Hợp đồng tất nhiên phải sửa lại, nhưng quan trọng hơn là ta muốn biết chính phủ các người đồng ý tiếp viện bao nhiêu người? VẬY nhất Đường Tịnh Chi đã tạo ra một đội quân long huyết nhân, chúng ta đi chẳng phải là chịu chết?”

Đường Đình Chi nói: “Tôi sẽ xin trang bị và chiến đấu viên đến mức lớn nhất, mọi người sợ sao?”

Houshar trừng mắt, khí thế kinh người, “Sự khích tướng ngay thơ này của anh không có bất cứ tác dụng gì đâu. Nếu nhiệm vụ quá khó khăn, ta sẽ không tiếc tiền cũng phải bảo vệ các thành viên của ta.”

Đường Đình Chi giải thích: “Ý của tôi là, nếu mọi người sợ hãi, năm trước tôi vừa nghiên cứu ra một loại thuốc thần kinh có thể khống chế hữu hiệu những cảm xúc tiêu cực như sợ hãi và khấn trương, nếu.....” Đường Đình Chi cảm thấy tất cả mọi người đang trừng y, vì thế ngậm miệng.

Houshar bóp nắm tay kêu răng rắc, tựa hồ đang nén lửa giận.

Đường Đình Chi gật đầu, “Nếu có ý kiến gì về hợp đồng và hành động tiếp theo, còn có yêu cầu về trang bị, mọi người hãy tận lực đề xuất đi, chúng ta nên chuẩn bị sẵn sàng cho chiến đấu.”

Sau khi ăn cơm chiều, nhóm của họ ngồi vây quanh phòng khách bắt đầu thảo luận kế hoạch tác chiến kế tiếp và yêu cầu.

Kỳ thật Đường Đình Chi coi như là một vị chủ thuê rất tốt, chưa từng có chủ thuê nào ra tay hào phóng như vậy. Mấu chốt nhất là y còn có thể cung cấp trang bị đặc thù cho họ, sau khi nhiệm vụ kết thúc bọn họ có thể đem về căn cứ sử dụng, tìm người phỏng chế rồi mang ra chợ đen bán, cũng có thể kiếm cả núi tiền.

Tuy rằng quả thật mọi người rất kiêng kỵ Thẩm Diệu, nhưng niềm tin chiến thắng Đường Tịnh Chi và long huyết nhân vượt xa sự lo lắng của họ.

Cuối cùng bọn họ đều nhất trí, trong chiến đấu sẽ hợp tác, nhưng Du Chuẩn lấy Đường Tịnh Chi làm mục tiêu chủ yếu, bắt Thẩm Diệu thì giao cho bộ đội đặc chủng Trung Quốc, nếu Thẩm Diệu tử vong hoặc chạy trốn, Du Chuẩn không chịu trách nhiệm.

Sau khi hợp đồng được sửa lại, mọi người đều đang chờ đợi tình báo Trung Quốc đưa tin mới nhất về Đường Tịnh Chi. Chờ đợi ước chừng hơn một tháng, cuối cùng tình báo cũng thu được hình ảnh mới nhất của Đường Tịnh Chi. Định vị cho thấy trước mắt hẳn đang ở Sierra Leone*, phụ cận một rạp chiếu phim bỏ hoang, nơi đó ở gần một mỏ “kim cương máu”, tin tức biểu hiện hẳn có quan hệ mật thiết với dân buôn lậu kim cương ở địa phương.

*Sierra Leone: một quốc gia ở Tây Phi, có những mỏ kim cương rất lớn, đất nước này thường xuyên xảy ra xung đột đẫm máu vì tranh giành khai thác kim cương.

*Kim cương máu: tiếng Anh là Blood diamond, hay còn được gọi là kim cương xung đột (Conflict Diamond), là tên gọi của Liên hợp quốc đặt ra đối với những loại đá quý có xuất xứ từ những vùng đất dựa trên sự bóc lột sức lao động của những tổ chức phạm pháp hoặc không được chính phủ bảo hộ, dùng vào mục đích quân sự hoặc vận chuyển trái phép. Kim cương máu cũng được sử dụng bởi các tổ chức khủng bố để mua sắm vũ khí phục vụ cho mục đích quân sự và chiến tranh.

Sierra Leone ở Tây Phi, hẳn có thể xem là đất nước gần giống địa ngục nhất trên thế giới này. Bộ phim “Kim cương máu” của Leonardo làm thế giới bắt đầu hiểu về quốc gia này, những viên kim cương xa xỉ sang quý đã ăn mòn gốc rễ trị quốc của đất nước này. Trước mắt mặc dù chính phủ Sierra Leone một lòng muốn khống chế mỏ kim cương, cấm buôn lậu và tùy ý buôn bán, nhưng những đội quân có thực lực vẫn như cũ cát cứ một phương, lén lút khai thác quặng, sau đó vận chuyển đi các nơi trên thế giới. Phía sau viên kim cương xinh đẹp trong sáng chính là máu và nước mắt của những người dân bản xứ bị nô dịch.

Quốc gia bần cùng lạc hậu, chiến loạn không ngừng, bởi vì vật tư thiếu thốn, có vài nhóm quân đội rõ ràng dùng quặng kim cương để đổi vũ khí, cho nên bọn họ là đối tượng mà những nhà buôn kim cương lớn ở châu Âu ham muốn được hợp tác nhất. Hàng năm đều có những người ngoại quốc giả bộ làm từ thiện, đầu tư, duy trì hoà bình vân vân, lấy đủ lý do ba hoa chích choè để thâm nhập vào quốc gia này, sau đó vụng trộm mang đi một lượng lớn kim cương.

Không thể không nói, Đường Tịnh Chi chọn một nơi quá tuyệt hảo để làm hang ổ. Ở Sierra Leone, chỉ cần tay cầm vũ khí là có thể định đoạt tất cả.

Tư liệu cho thấy, rạp chiếu phim bỏ hoang mà hần ẩn nấp là do một thương nhân người Mỹ đầu tư kiến tạo cách đây nhiều năm. Nghe nói cũng đã quay mấy bộ phim Hollywood, sau đó bởi vì không có khả năng duy trì nên rút tiền đầu tư rời đi, vì thế rạp chiếu phim liền bị bỏ hoang. Đương nhiên, khoản đầu tư này chẳng qua chỉ là ngụy trang, Sierra Leone bần cùng, người dân ăn còn không đủ no, vốn sẽ không có nhu cầu giải trí với rạp chiếu phim, du khách thế giới cũng không bị thần kinh, tự nhiên chạy tới đất nước loạn lạc này du lịch. Có lẽ nơi đó thật sự có quay mấy bộ phim chả bao giờ có ai nghe nói tới, nhưng mấy lão già người Mỹ này cũng lợi dụng thân phận nhà đầu tư mà tùy ý ra vào Sierra Leone, tuyệt đối mang đi một đồng quặng kim cương vô giá.

Bây giờ rạp chiếu phim chiếm diện tích mấy trăm mẫu Anh này lại trở thành nơi quá tốt để Đường Tịnh Chi thành lập căn cứ.

Nhìn ảnh chụp vệ tinh, rạp chiếu phim này chuyên môn dùng để quay và chiếu phim chiến tranh, xung quanh có hơn mười toà kiến trúc cổ ý làm thành đồ nát xám xịt, bối cảnh rất tốt, xem ra mấy lão già người Mỹ kia cũng rất nghiêm túc đầu tư.

Tìm được nơi ẩn nấp của Đường Tịnh Chi rồi, mọi người đều rất hưng phấn, cuối cùng bọn họ cũng có thể nhắc người đi thống thống khoái khoái đánh một trận mà không phải cả ngày ghen trong cái biệt thự nát này rồi.

Đường Đình Chi nói, “Viện quân chính phủ phái tới trước tiên sẽ thâm nhập vào thủ đô Freetown, sau đó đến ‘núi Sư Tử’ nhập bọn với chúng ta. Bọn họ đến tổng cộng chín người, trong đó bốn người là long huyết nhân, lấy danh nghĩa đoàn khảo sát đầu tư để tiến vào, mang một lượng trang bị lớn. Chúng ta sẽ lợi dụng quan hệ từng hợp tác của Du Chuẩn và quân tự do Algerie, từ Algerie nhập cư trái phép vào Sierra Leone, còn vấn đề gì không?”

Mọi người lau súng, thu thập hành lý, toàn đội không có gì dị nghị.

Đêm đó, bọn họ dựa theo tuyến đường Đường Đình Chi đã vạch ra sẵn, thành công rời khỏi Nhật Bản, bay tới Tây Phi.

Chiến trường lần này là sa mạc mà tất cả mọi người không thích nhất.

Hoàn cảnh sa mạc rất khổ cực. Ban ngày quá nóng, ban đêm quá lạnh, mặt trời có thể nướng chín người ta, thiếu nước nghiêm trọng, bão cát có thể lột cả một tầng da, đá bay đầy trời, là sự khiêu chiến ác liệt với khả năng cực hạn của con người, càng miễn bàn các loại côn trùng độc, bọ cạp rắn rết linh tinh gì đó không thể tránh khỏi trên sa mạc, lúc nào cũng uy hiếp sinh mệnh con người.

Tuy rằng rạp chiếu phim này được xây ở dải đất sát bên cạnh sa mạc, xung quanh còn có thành thị, không đến mức hoàn toàn hoang vu, tình huống không đến mức quá ác liệt, nhưng một chuyến này cũng sẽ tuyệt đối không dễ chịu.

Đối với việc phải tác chiến trên sa mạc, hai nữ lính đánh thuê của đội chán ghét vô cùng.

Liên tục vài ngày không thể tắm rửa, làn da khô nứt, thân thể thiếu nước, mặt trời hun nóng. Điều khiến người ta càng không thể chịu được là để phòng ngừa chấy rận, hầu hết thành viên nam sẽ cạo sạch toàn bộ lông lá trên người mình, các cô đương nhiên không chịu cạo sạch đầu, vì thế chuẩn bị một gói khăn giữ tươi, chuẩn bị bao kín hết tóc lại.

Ban ngày khi trời cực nóng, làm như vậy tuyệt đối là tự mình chuốc khổ, nhưng so với sự đau khổ phải cạo sạch mái tóc, các cô cũng chỉ có thể chịu đựng.

Có vài người cũng giống như họ không muốn cạo trọc, ví dụ như Al đẹp trai, hoặc ví dụ như Thiện Minh cho rằng Thẩm Trường Trạch sẽ lúc nào cũng đi bên cạnh hắn, như vậy hắn cũng không cần lo lắng có côn trùng tới gần mình.

Khi Đường Đình Chi và Thẩm Trường Trạch mở cửa đi ra từ khoang điều khiển, chỉ thấy trong cabin lập tức có thêm mấy cái đầu bóng loáng.

“Các anh..... đang làm cái gì vậy?” Đường Đình Chi nhìn bọn họ, không hiểu.

“Không cạo hết sẽ có rận, bắt lợi cho mai phục.” Cali thần nhiên nói.

Đường Đình Chi chớp mắt, “Gần đây tôi vừa nghiên cứu được một loại thuốc xổ, uống theo đường miệng, từ cơ thể sẽ tản mát ra hương vị mà rận rất chán ghét, chẳng những có thể chống rận rết, ngay cả rận bọ cũng sẽ không tới gần.”

“Ta x, sao anh không chịu nói sớm!” Jobert nhìn cái đầu trọc một nửa của mình, hốt hển ném dao cạo xuống đất.

Mấy người Ngốc Ưng đều ghen cười chế nhạo họ.

Đường Đình Chi vô tội nói, “Chúng ta còn phải đi hai giờ mới đến Algerie, sau đó còn phải ngồi xe thêm mấy giờ mới nhập cư trái phép vào ‘núi Sư Tử’ được, vẫn còn đủ thời gian cho các vị uống mà.”

Những người chưa cạo tóc đều dừng tay, những người đã cạo sạch đều lấy ánh mắt sắc như dao tròng Đường Đình Chi.

Đường Đình Chi tựa hồ đột nhiên nhớ ra cái gì liền liếc mắt nhanh chóng quay lại nhìn Al, khi nhìn thấy mái tóc vàng hoàn hảo nguyên vẹn của hắn ở sau lưng mình, y nhẹ nhàng thở ra.

Al bắt lấy động tác rất nhỏ này của y, híp mắt hỏi, “Làm sao vậy, tôi không biến thành người hói đầu nên anh rất thất vọng?” Kỳ thật trong lòng hắn hoàn toàn không nghĩ như vậy, đáng về Đường Đình Chi thật giống như đang thấy may mắn vì tóc mình còn nguyên, làm trong lòng hắn rối loạn một trận.

Đường Đình Chi thành thực nói, “Không phải, tôi cho rằng tóc của anh rất được, nếu cắt mất thì thật đáng tiếc.”

Al ngây người, hắn cảm thấy mặt có chút nóng lên.

Thẩm Trường Trạch vừa uống vào một ngụm nước, suýt nữa thì phun ra, y nhin không được lấy ánh mắt kinh ngạc nhìn Đường Đình Chi.

Biểu cảm của Đường Đình Chi không có chút nào khác thường. Y bình tĩnh kéo một cái bao lớn ở dưới ghế dựa ra, lấy thuốc bên trong ra, “Đây chính là loại thuốc tôi vừa nói, sau khi uống bốn giờ sẽ có hiệu lực, có thể duy trì ba ngày. Nếu khi các vị đi WC phát hiện nước tiểu có màu xanh lục, như vậy chính là có hiệu lực, mỗi người nhớ mang mấy viên. Đây là áo chống bụi, mỗi người mang hai cái, nhớ rõ phải bịt kín họng súng, trăm ngàn lần đừng để cát lọt vào, lỗ như súng kẹt sẽ trực tiếp tạc một cái lỗ to trên ngực, tôi cứu không nổi.” Y mang một ít nhu yếu phẩm trên sa mạc ra phân phát, “Vài thứ khác tôi không mang được, đều để quân tiếp viện mang đến. Lần này chúng ta chuẩn bị rất đầy đủ, mọi người hãy thả lỏng tâm tình. Chỉ cần chuẩn bị tốt cho chiến tranh, những uy hiếp có thể gặp phải trên sa mạc chúng tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, về phần những thứ không giải quyết được thì chỉ có thể do mọi người tự vượt qua.”

Thiện Minh lúc lắc bình thuốc nhỏ trong suốt, quay về phía Thẩm Trường Trạch cười nhạo: “Không bằng mi tạt ít máu lên người ta ấy, ta cảm thấy còn tốt hơn cái này.”

Thẩm Trường Trạch không cần lấy thuốc, độc trùng rắn rết trồn y còn không kịp, y nhét bình thuốc vào túi Thiện Minh, “Con sẽ tận lực ở bên cạnh ba, nhưng có lẽ ba vẫn nên uống đi, để ngừa vạn nhất.”

Thiện Minh trêu tức nói: “Đừng nói sang chuyện khác chứ, cho xin tí huyết nào.”

Thẩm Trường Trạch bắt đắc dĩ nhìn hắn một cái, “Đi, đến sa mạc ba cứ lấy máu con thoải mái.”

Thiện Minh không phải không ghen tị nói, “Không thành vấn đề, sâu bọ dám cắn ta ta đều ném lên người mi.”

Thẩm Trường Trạch thừa dịp không có ai chú ý, nhanh chóng hôn hẩn một cái, ái muội thấp giọng nói: “Con sẽ ở bên cạnh ba.”

Cổ Thiện Minh không hề nghiêng, hung hăng đập y một cú, sau đó ngồi một bên lau súng.

Tuy rằng bọn họ ngồi ở đuôi máy bay, gần như không có ai quay lại nhìn họ, nhưng một màn này vẫn bị Đường Đình Chi thấy được. Y có chút dăm chiêu nhìn Thẩm Trường Trạch một cái, Thẩm Trường Trạch cảm nhận được ánh mắt y, quay đầu lại, không e dè nhìn y.

Đường Đình Chi biết y ôm suy nghĩ gì với Thiện Minh, dù sao việc huấn luyện y khắc chế ham muốn *** của mình chính là do Đường Đình Chi hướng dẫn. Đường Đình Chi biết trong lòng y chất chứa những ảo tưởng kinh người và khát vọng điên cuồng, nhưng Thẩm Trường Trạch cũng không cảm thấy có áp lực, Đường Đình Chi là một người sẽ không lãng phí thời gian vào chuyện không liên quan đến mình, lại càng không mang những chuyện cơ mật tiết lộ cho người khác.

Cho nên Đường Đình Chi hai lần khen tóc Al một cách khó hiểu làm y rất hiểu kì.

Y tiếp nhận ánh mắt có lời muốn nói của Đường Đình Chi, sau đó đứng dậy cùng Đường Đình Chi vào khoang điều khiển.

Máy bay đang bay tự động, tất cả đều vững vàng, Đường Đình Chi bảo cơ trưởng và cơ phó đều đi ra ngoài, cho hai người không gian riêng để nói chuyện.

Thẩm Trường Trạch nói: “Nếu ông muốn bảo tôi đừng để kẻ địch lợi dụng Thiện Minh đối phó tôi thì ông đã nói rất nhiều lần rồi, tôi đã biết.”

“Không phải, không phải tôi muốn nói chuyện này.” Đường Đình Chi nói: “Thiện Minh người này giống như một con dã thú, hành động bằng trực giác, sinh hoạt bằng yêu ghét, thị phi và quan niệm luân thường đạo lý rất mỏng manh, nếu lấy cứng đối cứng sẽ rất khó đối phó, đến cuối cùng chắc chắn là lưỡng bại câu thương. Nhưng mà tuy rằng nhìn qua hẩn rất hung hãn nhưng cũng không khó lấy lòng, cậu hẩn là nên dùng biện pháp đối phó dã thú để đối phó hẩn.”

Thẩm Trường Trạch không thích người khác phân tích Thiện Minh như vậy, nhưng y lại nhịn không được muốn nghe Đường Đình Chi có chỉ số IQ200 này tiếp tục phân tích cho y, vì thế y nhả xuống sự không thoải mái, “Tiếp tục nói”.

“Rất đơn giản, đối bụng liền thỏa mãn hẩn, phát tình cũng thỏa mãn hẩn. Hẩn sẽ càng ngày càng lười tự mình kiếm ăn, càng ngày càng ỷ lại tất cả những thứ cậu đưa đến bên miệng hẩn, đến lúc đó cậu có thể khống chế hẩn.”

Trong lòng Thẩm Trường Trạch âm thầm cảm thấy Đường Đình Chi nói rất có lý, khả năng hành động và chỉ số thông minh của Thiện Minh đều rất ưu việt, nhưng tuổi càng lớn thì tâm lý lại càng trẻ ranh. Thế giới quan của hẩn nhìn như tối tăm tanh máu, kỳ thật nghĩ lại thì thấy rất đơn giản. Hẩn không học hặc cũng không hòa theo người khác, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh, hoàn thành nhiệm vụ, người như vậy theo mức độ nào đó mà nói thì rất dễ dàng nhìn thấu. Thiện Minh quả thật giống như một con dã thú, nếu quá trình thuần hóa không có chút sơ sẩy nào, hẩn sẽ quen với việc y sắp xếp tất cả cho hẩn. Ít nhất về phương diện ***, y biết Thiện Minh cũng không trầm mê, ăn no là đủ, giống như sư tử hổ báo, ăn no sẽ không tấn công dê béo nữa. Nếu y có thể cho Thiện Minh ăn no từ đầu đến chân, y liền thành công hơn nửa.

Thẩm Trường Trạch càng nghĩ càng thấy có lý, nhưng y đột nhiên phản ứng lại được, lúc trước Đường Đình Chi đều nói y không nên quá mức để ý chuyện tình cảm, nếu không sẽ trở thành nhược điểm của mình, hôm nay sao lại có thái độ khác thường như thế, còn bắt đầu dạy y làm như thế nào để biến Thiện Minh thành của riêng ?

Y nhíu mày nói: “Vì sao tự nhiên ông lại nói chuyện này?”

Đường Đình Chi rất thẳng thắn thành khẩn nói, “Có lẽ cậu sẽ gặp Thẩm Diệu nhanh thôi, tôi hy vọng Thiện Minh có thể trở thành lý do để cậu không phản bội.”

Thẩm Trường Trạch lạnh nhạt nói: “Tôi có phán đoán của mình, ông nghĩ nhiều quá.”

“Tôi đương nhiên là phải nghĩ nhiều, nhất là khi kẻ địch ôm mục đích chúng ta không hiểu thì nói gì cũng là quá sớm. Dù sao ông ta cũng là cha ruột cậu, một chuyện này rồi cuộc sẽ phát sinh chuyện gì tôi cũng không thể đoán trước, tôi chỉ hy vọng từ đầu đến cuối cậu vẫn luôn nhớ rõ tình cảm của cậu với Thiện Minh.”

Thẩm Trường Trạch kiên định nói: “Tôi sẽ không vì bất kì kẻ nào mà phản bội hân, ngược lại, tôi có thể vì hân mà phản bội các người.” Trong giọng nói của y hàm chứa sự cảnh cáo không khó phát hiện.

Đường Đình Chi gật đầu, “Vây là tốt rồi.” Y một mỗi nhắm chặt mắt, “Vây là tốt rồi.”

Thẩm Trường Trạch quay người định đi ra ngoài, khi tay y chạm tới nắm đấm cửa khoang điều khiển, y đột nhiên xoay người lại, hiểu kì hỏi: “Hình như ông cảm thấy đặc biệt hứng thú với Al.”

Đường Đình Chi hơi nheo mắt, “Đúng vậy, anh ta có một mái tóc vàng thật xinh đẹp, nhìn qua rất mềm mại.”

Thẩm Trường Trạch thật sự không thể lý giải trong lòng quái nhân này đang suy nghĩ cái gì, nếu không phải Đường Đình Chi vẫn chưa từng biểu hiện ra loại tình cảm nào, y cũng phải hoài nghi Đường Đình Chi coi trọng Al.

Thẩm Trường Trạch không nhịn được hỏi, “Rốt cuộc ông đang nghĩ gì vậy?”

Đường Đình Chi ngược lại lộ ra một biểu cảm kì quái, “Tôi chỉ nghĩ tóc anh ta rất đẹp, chẳng lẽ tôi không thể thưởng thức cái đẹp sao?”

Thẩm Trường Trạch nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đường Đình Chi, cảm thấy một cơn quái dị, y xoay người đi ra khỏi khoang điều khiển.

99. Chương 99

CHƯƠNG 99

Máy bay vận tải quân dụng trong đêm khuya đáp xuống một căn cứ của quân tự do Algeria.

Quân tự do Algeria từng được Du Chuẩn trợ giúp cướp lấy một kho vũ khí của quân chính phủ, nhân cơ hội đó chiếm lĩnh được một căn cứ lớn, vì bọn họ tiến công Pella Mond và thiết kế một cơ sở kiên cố, bởi vậy quân tự do cực kì cảm kích Du Chuẩn, nhiệt tình tiếp đãi bọn họ, cũng hứa hẹn nhất định đưa bọn họ vào cảnh nội Sierra Leone an toàn.

Tư lệnh căn cứ này còn tặng bọn họ một ít trang bị có ích cho sa mạc, mặc dù có vài thứ nguyên lý rất lạc hậu nhưng đều căn cứ vào kinh nghiệm sinh tồn của dân bản xứ, dần dần thay đổi, đào thải và bảo tồn, vô cùng thực dụng.

Ví dụ như cái túi chứa nước nhờ chênh lệch nhiệt độ trong ngày kia, chôn nó vào trong cát, lợi dụng chênh lệch nhiệt độ ngày và đêm để thu thập hơi nước bề mặt, chôn cả đêm có thể thu thập đại khái 500cc nước, cũng đủ một người uống một ngày. Còn có một ít túi thuốc để đối phó độc trùng rắn rết, có thể đeo ở trên người, tuy nhiên thứ này có mùi vị quá mạnh, ngược lại có thể toả ra đến vài dặm, gây bất lợi cho bọn họ ẩn núp, cho nên sẽ không lấy.

Bọn họ ở căn cứ nghỉ ngơi hồi phục một đêm, tối ngày hôm sau, bọn họ được quân tự do hộ tống nhẹ nhàng vượt qua biên giới, tiến vào cảnh nội Sierra Leone, sau đó lái xe đi thẳng tới núi Sư Tử.

Vì tránh né quân đội có khả năng xuất hiện, bọn họ đi dọc đường không hề thoải mái, thỉnh thoảng còn phải điều chỉnh tuyến đường. May mắn là núi Sư Tử cách Algeria và biên giới Sierra Leone không xa, cuối cùng bọn họ cũng đến núi Sư Tử vào ban đêm, hơn nữa thành công hội họp với chín thành viên quân tiếp viện do chính phủ Trung Quốc phái tới.

Mấy người này nhìn qua người nào cũng tinh tráng lợi hại, vừa nhìn đã biết không phải tay vừa, chẳng qua chỉ nhìn bề ngoài thì thực sự không nhận ra người nào là long huyết nhân, người nào là con người bình thường.

Bọn họ vừa thấy Đường Đình Chi đến liền đồng loạt hành quân lễ, “Báo cáo đại tá, trước mắt hết thấy thuận lợi.”

Đường Đình Chi đứng thẳng người trả bọn họ một quân lễ, sau đó khoác áo choàng bác sĩ màu trắng trên người, hỏi: “Trung úy Dương Quan, cho tôi xem đồ đạc các anh mang đến đi.”

Buổi tối nhiệt độ ở núi Sư Tử thấp tới -3 độ, nhóm bọn họ đều còn mặc áo đơn mùa hè, chỉ có Đường Đình Chi giống như không sợ nóng mà luôn mặc quân trang, bên ngoài còn khoác áo choàng trắng. Nhưng đến buổi tối, ưu thế của mặc nhiều liền hiện ra rõ ràng, tuy rằng mặc thêm một bộ quần áo cũng không làm Đường Đình Chi cảm thấy ấm áp hơn bao nhiêu.

May mắn bọn họ sớm có chuẩn bị, khi Dương Quan chỉ huy người hấn mang đến dỡ xuống trang bị, bên Du Chuẩn đã bắt đầu dựng lều trại, hơn nữa mang toàn bộ dụng cụ giữ ấm từ trên xe xuống dưới, bắt đầu phân phát.

Dương Quan cầm lấy một bao đồ, đặt vào tay Đường Đình Chi, “Đại tá, đây là trang phục quang phổ nguy trang mà phòng thí nghiệm nghiên cứu được, đặc biệt được ưu hoá để thích ứng hoàn cảnh sa mạc. Mặc thứ này ở bên ngoài hẳn là có thể hoàn toàn ẩn nấp.”

“Oa, trang phục quang phổ nguy trang, đồ tốt đấy chứ!” Jorhor mở bao đồ ra nhìn, bề ngoài nhìn qua không quá khác với trang phục nguy trang bình thường, nhưng tác dụng của trang phục quang phổ nguy trang chính là có thể cảm quang, hơn nữa căn cứ vào nguyên lý quang phổ mà có thể thay đổi màu sắc theo hoàn cảnh, giống như tác kẻ hoa có thể thích ứng bất cứ hoàn cảnh nào, là thứ tuyệt hảo để mai phục và ẩn nấp.

Jobert cũng nhắc bộ đồ lên xem, hấn khẽ nhú mày, “Nặng quá.”

Dương Quan giải thích: “Vì để da các vị khỏi bị long huyết có axit thương tổn, trang phục quang phổ nguy trang này đặc biệt dung hợp công năng chống axit giống như quần áo mà các vị đang mặc, hơn nữa bộ đồ này có trang bị thiết bị điều tiết nhiệt độ, tuy rằng nặng một chút nhưng có thể chống đỡ nhiệt độ từ dưới -10 độ đến 40 độ, tránh cho thân thể bị tổn thương do giá rét và mất nước.”

Dino bĩu môi, “Vào mùa này nhiệt độ thấp nhất ở đây sẽ không vượt qua dưới -10 độ, nhưng mà ban ngày thì khó nói, nhiệt độ bề mặt sa mạc đạt tới 70 độ cũng không phải không có khả năng. Hơn nữa, thứ này nặng như vậy, bên trong còn phải mặc áo chống đạn, khi không mang theo vũ khí thân thể cũng đã tăng thêm gần mười lăm kg. Các người không thể nghiên cứu ra nhẹ một chút sao?”

Ngốc Ứng châm chọc: “Ngại này ngại kia, tốt nhất anh đừng mặc gì, mông trần là nhẹ nhất.”

Dino trừng mắt nhìn hấn một cái, Ngốc Ứng cũng không hề yếu thế trừng lại.

Gã Ngốc Ứng này bởi vì rất ngạo mạn, hơn nữa tính tình táo bạo, cực kì không thích hợp ở chung với người khác, chiến hữu của hấn cơ bản đã quen nghe hấn xấu miệng, nhưng đối với dã tính cách của các lính đánh thuê mà nói, Ngốc Ứng giống như lúc nào cũng đang khiêu khích họ, bởi vậy ấn tượng của bọn họ với Ngốc Ứng cực kì kém cỏi.

Dương Quan là một người rất đúng mực, vội vàng kéo Ngốc Ứng, “Được rồi, chuyện này không có gì hay để tranh cãi. Sức nặng của bộ đồ quả thật là một vấn đề, tuy nhiên thời gian hữu hạn, áp lực của nhân viên nghiên cứu cũng đã rất lớn, đây đã là kết quả tốt nhất có thể làm ra trong thời gian ngắn, các anh bạn lính đánh thuê vẫn nên mặc vào đi.”

Houshar cũng kéo Dino trở về, cứng rắn nói, “Nghe chủ thuê sắp xếp đi.”

Mọi người cũng không nói nhiều nữa, đều mặc trang phục quang phổ nguy trang bọn họ mang đến lên người, vừa mặc vào quả nhiên không còn lạnh, tuy rằng hơi nặng một chút, nhưng có thể giảm tình thế xấu của họ đến mức thấp nhất.

Dương Quan nói: “Pin của thiết bị điều tiết chênh lệch nhiệt độ trong bộ đồ chỉ đủ liên tục sử dụng tám giờ, trong túi đầu tiên bên trái có hai quả pin đã sạc đầy. Mặt khác hành động thân thể của các vị sẽ sinh ra động năng, có thể cung cấp năng lượng cho thiết bị điều tiết nhiệt độ, nếu pin đều dùng hết lại không có thời gian nạp điện thì phải dựa vào chính mình thôi.”

Lều trại nhanh chóng được dựng xong, nơi này tuy rằng ở bên cạnh sa mạc, điều kiện hoàn cảnh đã tốt hơn sâu trong sa mạc rất nhiều, nhưng bão cát vẫn không hề nhỏ, lều trại bị thổi bay phát phới, giống như có thể bị lật tung bất cứ lúc nào.

Bọn họ phân phối người gác đêm xong liền bốn người một lều trại đi nghỉ ngơi.

Bởi vì trong lều Thẩm Trường Trạch và Thiện Minh còn có hai người khác, Thẩm Trường Trạch cũng không có động tác càn quấy, chỉ trong một mảnh tối đen hôn Thiện Minh một cái, sau đó khi ngủ vẫn nắm tay hắn.

Rạp chiếu phim bỏ hoang kia ở ngay chân núi Sư Tử. Núi Sư Tử là mỏ khai thác kim cương lớn nhất khu vực này, hàm lượng kim cương phong phú, luôn là ngọn núi mà các nhóm quân đội tranh đoạt của cải, nhưng “núi kim cương” cũng không mang đến cho dân địa phương một tia lợi ích nào, ngược lại làm mọi người lần lượt bị bóc lột như nô lệ. Cách duy nhất để họ có cơm ăn chính là càng không ngừng khai thác kim cương cho những đội quân tham lam kia, ngay cả trẻ con mấy tuổi đã phải vất vả lao động.

Nơi này không có hòa bình, không có ấm no, càng không có hi vọng và tương lai.

Houshar đứng nấp sau một gò đá, dùng kính viễn vọng nhìn rạp chiếu phim ở xa. Đại bộ phận kiến trúc đều bị bão cát phong hoá, nhìn qua có chút tàn phá, nhưng những binh lính mang súng qua lại tuần tra trong rạp nói cho bọn họ nơi này chẳng những có người ở, hơn nữa còn có khả năng đóng cả một đội quân.

Xem ra tin tức Đường Tịnh Chi hợp tác với quân địa phương là thật, tình hình này làm cho bọn họ phải định ra kế hoạch tác chiến một lần nữa. Dù sao nếu trực tiếp xung đột với quân địa phương nghĩa là có khả năng phải đối mặt với mấy nghìn thậm chí đến vạn quân địch. Mục tiêu của bọn họ chỉ là đám Đường Tịnh Chi, cũng không định tiêu diệt bất cứ thế lực nào ở địa phương.

Dương Quan nói: “Tình huống rất bất lợi cho chúng ta. Đường Tịnh Chi được thế lực địa phương bảo hộ, chúng ta không thể tùy tiện tiến công.”

Houshar gật đầu, “Đúng vậy, chúng ta không thể lấy cứng đối cứng với quân đội, phải có biện pháp phân hoá lực lượng của bọn họ.”

Đường Đình Chi nghĩ nghĩ, “Đêm nay Thẩm Trường Trạch hãy lên vào rạp chiếu phim, bố trí cẩn thận camera theo dõi, bây giờ chúng ta không nên tùy tiện hành động, trước hết hãy tận khả năng thu thập tin tức đối phương.”

Luôn luôn gõ bàn phím, lúc này Al đặt laptop từ trên đầu gối xuống để cho bọn họ xem màn hình, “Tôi đưa hình ảnh của phù hiệu trên tay áo bọn tuần tra lên mạng tìm. Đám người này tên là ‘Quân Đồng minh núi Sư Tử’, là một con rắn lớn trong đám buôn lậu kim cương ở núi Sư Tử. Đồng thời còn có hai đội quân là ‘Kẻ cầu nguyện’ và ‘Chiến sĩ sương đỏ’ cũng khai thác kim cương ở núi Sư Tử, bọn họ chia nhau chiếm lấy ba điểm quảng lớn ở đông, tây, bắc. Giữa bọn họ có hiệp nghị không xâm phạm lẫn nhau cực kỳ yếu ớt, nhưng gần như mỗi ngày đều có xung đột lớn nhỏ. Tình thế chân vạc ba bên làm cho bọn chúng không thể thôn tính bất cứ bên nào, nhưng không có nghĩa là chúng không có dã tâm này. Cho nên, chúng ta có thể lợi dụng điểm ấy.”

Tất cả mọi người đều lộ ra một nụ cười âm u.

100. Chương 100

CHƯƠNG 100

Đường Đình Chi thiết kế một kế hoạch chặt chẽ chăm ngòi quan hệ của thế lực ba bên, đánh vỡ sự cân bằng lung lay sắp đổ của chúng.

Một đám người được Đường Đình Chi sắp xếp, tập kích một điểm quảng của “Kẻ cầu nguyện”, làm nổ tung hai chiếc xe chở quảng của chúng, hơn nữa nguy trang vụ tập kích này thành do “Quân Đồng minh núi Sư Tử” xuống tay. Một nhóm người khác đánh lên doanh trại của “Chiến sĩ sương đỏ”, tạo thành mấy vụ thương vong.

Trong một đêm đó, bọn họ quây cho ba nhóm buôn lậu có thể lực lớn nhất không được an bình. Bọn họ hy vọng nhìn thấy kết quả là Kẻ cầu nguyện và Chiến sĩ sương đỏ liên hợp lại đối phó Quân Đồng minh tương đối cường đại, nhưng nếu không thể như bọn họ mong muốn cũng không sao. Với chuyện xảy ra đêm nay bọn chúng tuyệt sẽ không thể giải quyết trong hoà bình, xung đột là không thể tránh được. Cho dù ba bên bọn chúng xảy ra xung đột như thế nào, Quân Đồng minh cũng không có khả năng không đếm xỉa đến. Chỉ cần để Quân Đồng minh ốc còn không mang nổi mình ốc là bọn họ có thể nhân cơ hội tập kích rạp chiếu phim.

Quả nhiên, trời còn chưa sáng, phụ cận núi Sư Tử đã không ngừng có quân vũ trang và xe thiết giáp khai hoả. Từ trong rạp chiếu phim cũng có một đội quân xông ra, nhân số khoảng trên dưới 200 người, phỏng chừng được phái đi để ứng phó với phiền phức của chúng.

Đến buổi chiều, lại có một đội quân bị điều ra, nhân số cũng vẫn là trên dưới 200.

Nhưng thế này còn chưa đủ, họ tin rằng trong rạp chiếu phim nhất định còn có rất nhiều quân Đồng minh đang chiếm đóng, chỉ là bọn chúng đã dùng bê tông cốt thép dựng lên một công sự phòng ngự hơn mười mét, có thể nói rằng đây là một đội quân đã được huấn luyện quân sự mà không phải một đám ô hợp.

Sau khi Quân Đồng minh điều một số đông người ra khỏi rạp chiếu phim, lực phòng ngự trong rạp giảm xuống. Vào ban đêm Thẩm Trường Trạch và Thiện Minh quyết định cùng nhau lẻn vào rạp chiếu phim, mục đích là bố trí camera theo dõi vào các vị trí kín đáo để ghi lại quy luật tuần tra, đối gác trong công sự phòng ngự, hơn nữa miêu tả một chính xác nhất bố cục rạp chiếu phim.

Hai người mang theo những trang bị tất yếu, trang phục gọn nhẹ ra trận, thừa dịp ban đêm xuống núi, đi tới rạp chiếu phim.

Khi tới gần rạp chiếu phim, tại đài quan sát của công sự phòng ngự cao mười mét dựng bốn phía quanh rạp, đèn pha sáng rực quét qua lại 360 độ luân phiên, trên đài có vệ binh gác đêm, tình hình này cũng không khác canh gác ngục giam là bao.

Từ lúc bọn họ ở doanh trại cũng đã dùng kính viễn vọng quan sát, ghi lại quy luật đèn pha luân phiên quét qua, mỗi lần đèn pha thứ nhất chuyển hướng phía trước 120 độ và đèn pha thứ hai chuyển xuống phía dưới 160 độ, giữa chúng sẽ xuất hiện 4 giây góc chết. Góc chết này sẽ lại xuất hiện khi tới gần tường cách hai mươi lăm mét, lặp lại tuần hoàn, cho đến khi hai cái đèn pha một lần nữa xoay tròn. Chỉ cần bọn họ có thể mỗi lần đều chạy xong khoảng cách hai mươi lăm mét trong vòng 4 giây, sau ba lượt họ sẽ tới được phía dưới tường thành. Nếu nắm thời gian tốt, bọn họ có thể nhảy qua bức tường cao hai mét dưới tình huống không bị bất kì kẻ nào phát hiện, xâm nhập vào rạp chiếu phim.

Lý luận tuy là như thế, nhưng một người bình thường làm sao có thể chạy xong hai mươi lăm mét trong vòng 4 giây. Hơn nữa nếu liên tục chạy ba lần hai mươi lăm mét, có lẽ may ra vô địch chạy nhanh còn có thể khiêu chiến, dù sao Thiện Minh biết là mình chắc chắn không được. Chẳng qua có Thẩm Trường Trạch ở đây, chút chướng ngại này hẳn cũng không để vào mắt.

Hai người bò sát đất đi tới, bóng tối sa mạc làm hành động của họ tạm thời không bị bất cứ ai phát hiện, luồng sáng đèn pha ở phía xa chỉ có thể bắn ra hơn hai trăm mét, sau đó thì bị bóng đêm nuốt sống.

Bọn họ đi đến vị trí thích hợp, dùng kính ngắm ban đêm quan sát bức tường phía bắc rạp chiếu phim mà họ chọn lựa một chút. Lĩnh tuần tra sẽ xuất hiện vào một phút sau, hai mươi bốn giây sau bọn họ liền chạy tới phía trước. Cơ hội chỉ có một lần, bằng không bọn họ phải đợi nửa giờ sau ba lính gác tiếp theo thay ca.

Thẩm Trường Trạch bắt lấy tay Thiện Minh, “Ba, không được ngã sắp xuống.”

Thiện Minh sờ sờ mũi, trong mắt thoáng hiện một tia kích thích và hưng phấn, “Sao có thể chứ.”

Hai người ngồi dậy, làm tư thế chuẩn bị chạy. Sau đó Thẩm Trường Trạch cong người lên, hai người chậm rãi đứng lên. Đồng hồ bấm giây đã sẵn sàng, hai người nhìn nhau, co chân chạy như điên. Có Thẩm Trường Trạch kéo Thiện Minh chạy, Thiện Minh cảm thấy từ trước tới giờ mình chưa từng chạy trốn nhanh như vậy, thậm chí có chút không theo kịp bước chân Thẩm Trường Trạch. Hẳn cần chặt khớp hàm, làm cho mỗi bước chạy đều kiên định, nếu không một khi có một bước không theo kịp, hai người đều sẽ ngã sắp xuống,

chuyện như vậy không phải nói giỡn, chỉ có thể chạy trốn sang hướng ngược lại, nhưng lại bại lộ hành tung của mọi người.

Thiện Minh tuyệt đối sẽ không cho phép mình làm ra chuyện ngu xuẩn này.

Trong mười hai giây ngắn ngủi, hắn cảm giác trái tim mình muốn nhảy ra ngoài. Rốt cuộc, bọn họ dưới tình huống chưa bị phát hiện đã chạy tới phía dưới tường thành. Hai người đi lên men theo tường đá thô ráp, nhảy qua tường thành với tốc độ nhanh nhất, khi lưng bọn hắn dán tường thành rơi xuống đất, ầm ầm nghe được từ phía một mặt khác của tường thành tiếng mũi thép của giày lục quân đá trúng tảng đá.

Thời gian vừa đúng lúc!

Hai người thở phò phò, quay đầu nhìn đối phương, nhìn nhau cười.

Bọn họ kiểm tra trang bị trên người một chút, cùng nhau xuống dốc, sau đó liền lặng yên không một tiếng động ẩn mình vào rạp chiếu phim.

Nghe nói rạp chiếu phim này từng quay phim về câu chuyện tình yêu lấy bối cảnh Thế chiến 2, vì thế chủ đề của rạp chiếu phim là một thị trấn nhỏ của Ba Lan vừa mới bị lửa đạn oanh tạc*. Tất cả các kiến trúc đều mang đậm phong cách châu Âu, kiến trúc cao nhất trong rạp là gác chuông trên đỉnh giáo đường, là vùng giao tranh của tay súng bắn tỉa. Tiếp theo là một toà nhà hành chính bị tạc rớt một nửa, toà nhà hành chính này theo kết cấu mà nói thì dễ thủ khó công, ngược lại là chỗ ẩn nấp cực kì thích hợp.

*Trong QT là điện ảnh thành, ta nghĩ là chỉ một con phố chuyên dùng để quay phim, dựng bối cảnh như thật, kết hợp với cả rạp chiếu phim, nhưng ta bí không biết dùng từ gì cho hợp lý nên đành để là rạp chiếu phim, mọi người cứ biết là vậy nha.

Trong rạp chiếu phim rất hỗn độn, nơi nơi đều là những vật rách nát hư hại, góc có thể giấu người có ở khắp nơi, cũng không biết là lúc trước thiết kế đã như thế hay là về sau được chiến tranh ở Sierra Leone “tân trang” thêm. Tóm lại cảnh tượng nơi này toàn bộ đều là rách nát thê lương thời hậu chiến, Thẩm Trường Trạch và Thiện Minh ở bên trong như cá gặp nước, vài lần đụng tới lính gác đều có thể tìm được vị trí giấu mình rất tốt.

Tuy nhiên bọn họ cũng cảm thấy sầu lo, chỗ này giấu người tốt như vậy, đến lúc đó khó khăn khi tìm Đường Tịnh Chi chắc chắn cũng rất lớn. Ai biết trong rạp chiếu phim chiếm mấy trăm mẫu Anh này cất giấu bao nhiêu huyền cơ, bọn họ phải nghĩ cách xác định vị trí của Đường Tịnh Chi trước rồi mới được hành động, nếu không khẳng định sẽ lại để hắn chuồn mất.

Hai người tiến tới toà nhà hành chính, bò lên trên cao, đặt camera vào vị trí có thể nhìn xuống ngã tư ở phía trước toà nhà, một người trang bị, một người canh chừng.

Thiện Minh vừa mới ổn định, Thẩm Trường Trạch đã túm lấy cánh tay hắn, làm một động tác giữ yên lặng, Thiện Minh vểnh tai vừa nghe, có người lên đây.

Những người này đều đang tuần tra ở bên ngã tư, sao tự nhiên lại chạy đến chỗ này. Toà nhà này rách tung toé, có vài chỗ thép thò cả ra ngoài, trên đỉnh cũng khắp nơi là hư hại, nhìn vô cùng không an toàn, trần nhà giống như lúc nào cũng có thể rơi xuống, sao lính gác lại muốn vào đây? Chẳng lẽ bọn họ bị phát hiện?

Tiếng bước chân hướng về phía tầng bọn họ đang đứng, cầu thang chỉ có một, muốn chạy đã không kịp, bọn họ chỉ có thể trốn vào một góc hẻo lánh tối tăm, nhìn xem đối phương muốn làm gì.

Thẩm Trường Trạch hướng hắn làm một động tác biểu hiện là long huyết nhân mà bọn họ mới nghĩ ra, sau đó làm động tác cắt cổ. Thiện Minh hiểu được ý của y, nếu đi lên là long huyết nhân thì phải mau chóng giết, bởi vì nhất định long huyết nhân sẽ ngửi được mùi của Thẩm Trường Trạch.

Tiếng bước chân một trước một sau đi vào, nhưng bọn họ lại nghe được giọng một người phụ nữ, “Nơi này quá tối, thật đáng sợ.” Thanh âm đúng là đang làm nũng.

Một giọng nam cười hì hì nói, “Nơi này là chỗ tốt nhất đấy em yêu.”

Nói xong hai người bắt đầu hôn nhau.

Chuyện này làm Thắm Trường Trạch và Thiện Minh buồn bực muốn chết, đây đúng là một đôi nam nữ đến đánh dã chiến, nhưng mà sao ở chỗ này lại có thể có phụ nữ?

Đôi dã yên ương này nhanh chóng trở nên nồng nhiệt, thanh âm trở nên càng lúc càng khó nghe, nếu bọn họ biết trong bóng đêm chỉ cách bảy tám mét có hai người đang nhìn mình, không biết có thể sợ tới mức cả đôi lãnh cảm không nữa.

Thắm Trường Trạch rất chán ghét cau mày, Thiện Minh thì lại nghe được mùi ngon. Mặc dù Internet đã rất phát triển, không cần tốn một đồng tiền nào cũng có thể xem đủ các thể loại phụ nữ trần truồng, nhưng cánh đàn ông vẫn như cũ vì rình coi mà hưng phấn không thôi. Khoái cảm do sự kích thích và dục vọng nhìn trộm được thỏa mãn không phải thứ mà hành vi *** trực quan có thể cung cấp được, trong vấn đề này Thiện Minh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường. Tuy nhiên điểm khác biệt duy nhất của hắn là cho dù nghe đến hưng phấn nhưng hắn cũng không thả lỏng cảnh giác, hắn biết mình còn đang ở doanh trại địch, vì thế cho dù bốn phía tối tăm đến mức gờ tay không thấy năm ngón, hắn lại vẫn như cũ có thể cảm giác được Thắm Trường Trạch đang dùng ánh mắt bất mãn nhìn mình.

Hắn biết Thắm Trường Trạch nhìn thấy hắn, ai bảo mắt hắn là của con người mà đối phương là quái vật chứ.

Thiện Minh tiến sát đến gần mặt hắn, trong bóng đêm cuối cùng hắn cũng có thể nhìn thấy ánh mắt Thắm Trường Trạch, vì thế hắn trừng mắt liếc Thắm Trường Trạch một cái, tức y quá nhiều.

Thắm Trường Trạch giận dữ, Thiện Minh thế mà lại cảm thấy hứng thú vì một đôi dã yên ương như thế làm y cảm thấy lòng tự trọng bị nhục nhã. Người sống to đùng như y đang ở ngay bên cạnh, Thiện Minh lại dám đi YY một người phụ nữ. Chỉ mới nghe tiếng thôi mà mắt Thiện Minh liền sáng rực, nếu có thể nhìn thấy được, không chừng Thiện Minh còn vì tình cảnh *** đang kia mà có phản ứng. Chỉ cần nghĩ đến việc Thiện Minh sẽ vì người khác mà cứng rắn, Thắm Trường Trạch đã muốn bóp chết đôi dã yên ương kia, hoặc là bóp chết Thiện Minh.

Y nắm lấy cảm Thiện Minh, ngăn chặn bờ môi của hắn, sau đó cố ý cắn một ngụm vào cánh môi dưới mềm mại của hắn.

Lúc này Thiện Minh không tiện đánh y, cũng không dám có động tác quá lớn, phản kháng có thể làm ra chính là cắn lại một miếng.

Nụ hôn lẫn với mùi máu tươi giăng co hơn nửa phút, Thắm Trường Trạch mới bực mình không ngót mà buông tha hắn.

Lúc này, đôi dã yên ương kia cũng làm xong rồi, người đàn ông kia đúng là một tay súng, nhưng điều đó cũng không làm giảm sự ái mộ của người phụ nữ đối với hắn.

Từ câu chuyện của hai người, bọn họ biết được những tin tức như sau: Một, cô nàng này là người tình của cha gã kia, hai, cha gã đó là nhân vật trọng yếu của Quân Đồng minh, ba, nhân vật trọng yếu này ở ngay trong rạp chiếu phim, hơn nữa còn đang ở cùng “một đám người phương Đông”, rất rõ ràng, là bọn Đường Tịnh Chi.

Tin tức này cực kì có giá trị, nhân vật trọng yếu của Quân Đồng minh ở ngay trong rạp chiếu phim, bọn họ lại có thêm rất nhiều cách có thể làm được.

Đôi dã yên ương trước sau tốn mất bốn mươi phút, sau đó đồng thời rời đi.

Hai người ghen hồi lâu không dám thở mạnh, không dám cử động thân thể, bọn họ vừa đi, hai người đều ngồi bệt xuống đất.

Thắm Trường Trạch liền bỏ nhào lên người Thiện Minh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ba còn nhớ rõ chúng ta đang chấp hành nhiệm vụ sao, vậy mà ba dám nghe hai người kia làm tình đến hưng phấn như vậy?!”

Thế mà Thiện Minh còn cười liếm liếm môi, trả lời một câu, “Trên chiến trường của kẻ địch còn có thể hưởng thụ được loại giải trí này là cỡ nào khó có được, tiếng của ả đàn bà kia nghe cũng thật *** đáng, không biết bộ dạng thế nào.....”

Cơn giận của Thắm Trường Trạch bốc lên đầu, vung tay cho hắn một cái tát.

Thiện Minh sửng sốt, lập tức xù lông, “Con mẹ mi, muốn chết sao!” Tuy rằng phần nộ, hắn cũng cực lực đè thấp thanh âm.

Không nghĩ tới lần này Thẩm Trường Trạch cũng không tiếp tục công kích, ngược lại đứng lên đi xuống tầng dưới.

Thiện Minh còn tưởng rằng Thẩm Trường Trạch nhất định sẽ nhào tới cắn, không ngờ chỉ một cái tát liền xong việc rồi, hắn cũng đã chuẩn bị tốt để đánh nhau rồi đấy chứ. Vì thế hắn cũng đứng dậy đi theo.

Thẩm Trường Trạch tiếp tục bố trí vài camera cuối cùng lên mấy công trình, suốt thời gian đó y không nói câu nào với Thiện Minh nữa.

Y không nói lời nào, Thiện Minh tự nhiên cũng không có gì muốn nói với y, hai người trầm mặc bố trí tốt camera, sau đó từ một mặt khác của rạp chiếu phim chạy ra ngoài, đi đường vòng về doanh trại.

Khi Thẩm Trường Trạch không hề nhìn hắn cái nào, đi vào lều trại báo cáo tình hình với những người khác, Thiện Minh lấy tình thương ít xú của mình ra nghiêm túc suy nghĩ, biết con hắn gian rồi.

101. Chương 101

CHƯƠNG 101

Sau khi Thẩm Trường Trạch thuật lại chi tiết tình huống, mọi người tập trung thảo luận một chút, cảm thấy có thể lợi dụng mâu thuẫn giữa nhân vật trọng yếu kia của quân Đồng minh và thằng con bất hiếu của hắn. Một khi hai người kia trở mặt, nảy sinh xung đột trong rạp chiếu phim, so với bọn hắn tấn công bên ngoài có hiệu quả tốt hơn.

Bọn họ quyết định đợi đến tối mai để Thẩm Trường Trạch và Thiện Minh xâm nhập vào rạp chiếu phim, nghĩ biện pháp làm hai cha con này trở mặt vì ả nhân tình kia. Trong ngôn từ của thằng con kia đã sớm tràn ngập ý tứ muốn thay thế cha hắn, một khi mâu thuẫn trở nên gay gắt, hắn sẽ đập nổi đóm thuyền, lựa chọn giết cha đoạt quyền. Đợi bên trong loạn thành một đồng, bọn họ sẽ tấn công, quân Đồng minh loạn trong giặc ngoài, ốc còn không mang nổi mình ốc, sẽ cho bọn họ cơ hội để bắt lấy Đường Tịnh Chi.

Ở nơi này thêm một ngày sẽ là phiêu lưu mạo hiểm thêm một ngày, ban ngày bọn họ sẽ phải chịu đựng cái nóng và bão cát đòi mạng của sa mạc ở nơi địa ngục này, chỉ cười thôi mà da mặt cũng đau. Điều khiến bọn họ lo lắng là bị phát hiện, cho dù nơi bọn họ ẩn nấp là vị trí cao trên núi, trước mắt coi như bí mật. Hơn nữa dù lực lượng vũ trang luôn rải rác ở khắp Sierra Leone nhưng bọn họ vẫn luôn lo lắng có người tò mò về thân phận và cả ý đồ đóng quân ở đây của bọn họ.

Cho nên tối mai Thẩm Trường Trạch hành động phải thành công ngay lập tức, sau đó bọn họ sẽ thừa dịp ban đêm tấn công.

Mọi người định ra kế hoạch xong liền đều tự đi nghỉ ngơi, Thẩm Trường Trạch không về lều trại mà ôm súng đi gác đêm.

Thiện Minh vốn định đi nghỉ ngơi, nhìn bóng dáng lạnh lẽo cứng rắn của Thẩm Trường Trạch thì cảm thấy cực kì không quen. Bình thường Thẩm Trường Trạch luôn hận không thể đánh trên người hắn, đột nhiên lại hồ hững như vậy, quá không tự nhiên rồi. Thiện Minh nghĩ một lúc, đi đổi ca với Jush, cũng đi gác đêm, hơn nữa lập tức ngồi xổm trước mắt Thẩm Trường Trạch, nhíu mi nhìn y, trong mắt tràn ngập khó hiểu.

Thẩm Trường Trạch lạnh lùng nhìn hắn.

“Ồ, tính tình không nhỏ nha, sa mạc khô nóng, người cũng bốc hỏa theo luôn rồi?”

Đôi môi mỏng của Thẩm Trường Trạch khẽ mở, “Cút xa một chút.”

Thiện Minh chịu đựng xúc động muốn oánh y, chê cười nói: “Thằng nhóc lão toét, tuổi không lớn mà lại muốn quần không nhỏ. Cho dù mi cường hiếp ông đây, ông đây vẫn thích phụ nữ ngực to mông to hơn đấy, mi tốt nhất là chết tâm đi.”

Thẩm Trường Trạch trừng đôi mắt đỏ au nhìn hấn, biểu cảm kia phảng phất hận không thể nuốt Thiện Minh vào bụng.

Thiện Minh nhìn biểu cảm ghen ghét của Thẩm Trường Trạch, bỗng chốc cảm thấy rất buồn cười. Từ sau khi Thẩm Trường Trạch lớn lên thì lúc nào cũng áp chế hấn, làm hấn chẳng thể cảm nhận được lạc thú trên đùa bé con, lúc này cuối cùng cũng có một cơ hội, hấn nhéo nhéo hai má Thẩm Trường Trạch, trêu tức: “Khóc cho ba nhìn cái coi.”

Thẩm Trường Trạch nhìn bộ dạng thiếu đạo đức không biết hổ thẹn của hấn, thật muốn giết chết hấn ngay tức khắc.

Có một người người trừng phạt không được giết không được, thương không được giận không được, hết lần này tới lần khác không nắm giữ được, loại cảm giác này thật vừa không xong vừa bất lực. Ngoài cột người ta bên cạnh mình thì y không tìm ra biện pháp nào đối phó người này tốt hơn.

Thiện Minh nhìn vẻ mặt y đầy mưa máu gió tanh, trong lòng vẫn như cũ không có gì áy náy, chỉ không phải không tiếc nuối nói, “Mi trước đây thật tốt, trước đây tức giận đáng yêu hơn bây giờ nhiều.”

Hấn nhìn Thẩm Trường Trạch bây giờ thì luôn không nhìn được tìm kiếm bóng dáng trước đây của y, làn da trắng mềm, mắt to tròn như bi ve, cánh tay căng chân nần nẫn thịt, ôm cổ hấn, chen vào lòng hấn gọi hấn là ba, dáng vẻ mềm mại, thanh âm trong trẻo. Đến bây giờ hấn vẫn còn nhớ rõ, có lẽ tâm tình người làm cha đại khái đều là như vậy, một mặt ngóng trông con trai mau chóng trưởng thành, một mặt luyện tiếc bé con lớn quá nhanh.

Mặc dù Thiện Minh đùa y như vậy, Thẩm Trường Trạch cũng không tính toán gì, vẫn lạnh như băng nhìn Thiện Minh, xem ra tức giận không nhẹ.

Thiện Minh cười nhạo nói: “Mi tức cái gì chứ, ta là người như thế nào ngay từ đầu mi không biết sao?”

Thẩm Trường Trạch xoay người đi, lạnh lẽo cứng rắn nói: “Cút đi.”

Y giận Thiện Minh, cũng giận chính mình, tức giận đến mức y không thở nổi, trái tim đau đớn, vì sao y lại thích chính cha nuôi của mình? Sao y lại có thể thích được một người như vậy? Chính mình luôn khẳng định một mực thế này mới là điều đáng giận nhất.

Thiện Minh nhún vai, tự động chạy tới một bên hút thuốc tán gẫu với Bailey, bản tính không tìm không phối hiện lên không sót một chút gì.

Thẩm Trường Trạch phiền não đến mức cả đêm cũng không chợp mắt được.

Sáng ngày hôm sau, mọi người bắt đầu chuẩn bị cho trận chiến đấu đêm nay, nạp điện nạp điện, lau súng lau súng, bọn họ ở đây đã hai ngày hai đêm, không thể tiếp tục trì hoãn nữa.

Trong khoảng thời gian này Thiện Minh có nói vài câu với Thẩm Trường Trạch. Đứa nhỏ cũng không thèm nhìn tới hấn, trong lòng hấn cũng bắt đầu có chút khó chịu, hai người rõ ràng không thèm quan tâm lẫn nhau.

Bình thường hai người luôn dính một chỗ, hôm nay lại mỗi người một góc, mọi người đều phát hiện sự khác thường của họ, đều cười nhạo Thẩm Trường Trạch nổi tính trẻ con. Trong mắt những người này, cho dù Thẩm Trường Trạch đã trở thành sức chiến đấu quan trọng nhất của họ, nhưng vì nhìn y lớn lên từ nhỏ, trước sau gì vẫn cảm thấy y là trẻ con.

Thẩm Trường Trạch vốn đã đủ phiền lòng, sau khi bị cười nhạo một trận thì mặt càng đen, cả ngày không nói với ai câu nào.

Sau khi trời tối hoàn toàn, y chuẩn bị đầy đủ lại một lần nữa xâm nhập rạp chiếu phim, mọi người ở doanh trại chờ tin tức của y.

Bọn họ đợi khoảng bốn giờ, cuối cùng cũng nhìn thấy trong rạp chiếu phim xuất hiện dấu hiệu lửa đạn, Thẩm Trường Trạch dùng bộ đàm thông báo cho họ rằng kế hoạch thành công, nhân vật số hai quân Đồng minh bị thương, con hấn mang người của mình làm phần.

Đường Đình Chi lập tức phát tán thông tin này lên Internet, tin rằng rất nhanh Kẻ cầu nguyện và Chiến sĩ sương đỏ có thể nhận được tin tức, thừa dịp loạn tập kích.

Nhìn trong rạp chiếu phim tối như mực không ngừng dấy lên ánh lửa, bọn họ biết, cuối cùng cũng đến lúc bọn họ lên sân khấu.

Đường Đình Chi đã thay áo bác sĩ ra, cùng những người khác thống nhất, mặc trang phục nguy trang quang phổ vào, thiếu đi vài phần nữ khí, có vẻ anh tuấn hiên ngang. Y khép lại sổ ghi chép, điều chỉnh kênh bộ đàm cẩn thận, thấp giọng nói: “Xuất phát.”

Ngay trước mặt rạp chiếu phim là công sự phòng ngự bằng bê tông cốt thép, bọn họ không thể mạnh mẽ đột phá, vì thế lựa chọn tấn công từ bên cạnh. Theo hình ảnh thu được từ camera, bọn họ đã nắm được rõ ràng toàn bộ binh lực phân phối trong rạp chiếu phim. Sau khi tiến hành nhiều lần tính toán góc độ và được Thẩm Trường Trạch xác minh hiện trường, nhóm của họ tìm được góc chết thị giác có ba tay súng bắn tỉa ở đỉnh gác chuông của giáo đường, nơi đó là điểm đột phá tốt nhất.

Thẩm Trường Trạch thừa dịp loạn mà xử lý lính canh ở góc đông bắc nhìn ra toà tháp, Ngốc Ưng thì dùng kính ngắm ban đêm thành công bắn tỉa lính gác ở góc tây bắc toà tháp, đoàn người trèo tường xâm nhập rạp chiếu phim.

Nhảy qua bức tường này mất khoảng mười phút, khó nhất chính là Jush đang công hòm đạn của mình. Những người khác bình thường đều công hòm đạn được loại nhỏ, sức nặng không quá ba mươi kg, nhưng Jush công thứ này là để cấp đạn cho súng máy Gatling 134, có thể đè bẹp một người đàn ông cao một mét tám, bình thường đều là xe bọc thép vận chuyển, cũng chỉ có Jush có thể hình như gấu mới có thể một mình khiêng đi. Bọn họ mất sức rất lớn mới có thể chuyển hòm đạn qua tường thành, trong lúc đó có một tiểu đội lính gác phát hiện bọn họ, nhanh chóng bị họ xử lý.

Trong rạp chiếu phim đã loạn thành một đồng, tiếng pháo súng vang tận trời, căn bản không có người chú ý tới bên ngoài tường thành đang có kẻ địch lặng yên tiến vào.

Đường Đình Chi nói qua bộ đàm với Thẩm Trường Trạch, “Nghĩ cách xử lý tay súng bắn tỉa đi.”

“Tôi đi thẳng tới giáo đường, các người vòng đến cửa chính tạc nổ công sự phòng ngự đi, để quân đội của Kẻ cầu nguyện hoặc Chiến sĩ sương đỏ có thể đi vào.”

Đường Đình Chi chắc chắn nói: “Nửa giờ cũng đủ.”

Đường Đình Chi bảo Houshar mang một tiểu đội bảy người đi phá hoại công sự phòng ngự ở cửa chính rạp chiếu phim, chính mình thì mang đội ngũ tiếp tục đi vào sâu trong rạp. Mười phút sau, Thẩm Trường Trạch truyền đến tin tức đã xử lý xong tay súng bắn tỉa, Ngốc Ưng và Jorhor nhanh chóng vọt vào giáo đường, chiếm lĩnh điểm cao bắn tỉa, mà điểm cao thứ hai trong rạp chiếu phim là đỉnh toà nhà hành chính cũng bị Cali và Falcon chiếm cứ.

Bốn tay súng bắn tỉa hô ứng vị trí với nhau, thiết kế một mạng lưới hỏa lực trên đoạn đường giữa giáo đường và toà nhà hành chính, chỉ cần là con mồi đi qua chỗ này đều sẽ phải hoạt động dưới họng súng của tay súng bắn tỉa, bảo đảm cho hành động của những người khác.

Kết cấu của rạp chiếu phim rất đơn giản, dù sao cảnh tượng điện ảnh cũng không cần ngã rẽ quá rắc rối phức tạp, chỉ cần có một con phố, trang bị đầy đủ hết bối cảnh cần thiết là đủ rồi. Rạp chiếu phim này thẳng trước thẳng sau, chỉ có một ngã tư đường, tất cả mọi kiến trúc đều phân bố hai bên ngã tư. Đường Tịnh Chi có thể ẩn nấp ở bất cứ toà kiến trúc nào, nhưng cũng có thể họ lật tung tất cả khu vực đều không tìm thấy hắn, bởi vì dựa theo tính cách cẩn thận của Đường Tịnh Chi, dưới mặt đất chắc chắn có bí mật khác, bọn họ phải tìm được đường hầm ẩn nấp.

Dương Quan đề nghị chia nhau ra tìm nhưng Đường Đình Chi không đồng ý, y lo lắng một khi gặp được Thẩm Diệu, tiểu đội bốn năm người căn bản không có sức chống cự. Vì thế mười mấy người còn lại cùng hành động, nghênh tiếp lửa đạn mà kẻ địch không ngừng bắn ra, gian nan vừa tìm tòi không bỏ sót kiến trúc hai bên, vừa đẩy mạnh vào bên trong rạp chiếu phim.

102. Chương 102

CHƯƠNG 102

Trong cơn hỗn loạn, bọn họ đã đi đến chính giữa rạp chiếu phim, đến giờ Đường Tịnh Chi mới phát hiện bọn họ xâm nhập.

Càng ngày càng nhiều binh lực bắt đầu được sai đến công kích bọn họ, bốn chiếc xe bọc thép và hai chiếc xe tăng xông tới từ con đường đối diện. Dưới tình huống có hỏa lực đạn pháo cực mạnh thì phải phân tán binh lực, tuy Đường Đình Chi vẫn không đồng ý để mọi người tách ra, sợ đụng tới long huyết nhân, nhưng Al quyết đoán chia đội ngũ thành ba tiểu đội, mỗi đội 4 đến 5 người, bảo đảm mỗi đội đều có ít nhất hai long huyết nhân, sau đó một đội trốn vào toà nhà hành chính, một đội trốn vào nhà hát đối diện toà nhà hành chính, một đội khác ẩn nấp trong giáo đường, ba đội phối hợp phòng ngự chặt chẽ.

Al vừa chạy vừa hét lớn vào bộ đàm: “Ngốc Ưng, Jorhor, có xe tăng, lập tức rút khỏi gác chuông! Lập tức rút lui!”

Hắn vừa hô hai tiếng, một viên đạn xuyên thép bùng cháy đánh trúng bình xăng một chiếc xe bọc thép của kẻ địch, bình xăng nổ ầm ầm, tất cả binh lính xung quanh đều bị tạc bay. Đúng lúc này, xe tăng bắt đầu đổi sang đầu pháo.

Al vẫn hét to: “Mau rút!”

Một viên đạn pháo nhằm vào gác chuông!

Al trợn tròn mắt, nổi giận mắg: “Mẹ nó, anh bị ngu à! Mục tiêu gác chuông rõ ràng như vậy, thằng ngu cũng biết tay súng bắn tĩa trốn chỗ nào, không rút lui còn bắn cái mẹ gì!”

Đầu kia bộ đàm hồi lâu không có phản ứng.

Dương Quan cũng sốt ruột, “Ngốc Ưng! Ngốc Ưng! Nghe rõ trả lời !”

Qua một lúc lâu, tim bọn họ đều treo lên, cuối cùng đầu bên kia bộ đàm cũng truyền đến âm thanh sột soạt, thanh âm suy yếu của Ngốc Ưng vang lên, “Ông đây biết rồi..... Bọn chúng muốn tạc nổ gác chuông, thế nào cũng phải xử xong một chiếc bọc thép của chúng.....”

Cho dù là long huyết nhân, đã bị pháo kích thì tình huống cũng sẽ không lạc quan.

Thiện Minh hỏi: “Ngốc Ưng! Anh thế nào, Jorhor đâu?”

“Tôi không sao..... F*ck..... Tôi sẽ mang Jorhor ra ngoài.”

“Các người dừng hành động nữa, Cali, cậu cũng không được hành động thiếu suy nghĩ, bọn chúng còn không phát hiện chỗ các cậu ẩn nấp. Đối phương có xe tăng, phải nghĩ cách khác đối phó.”

Giọng nói bình tĩnh của Cali vang lên, “Đã biết, tôi muốn dùng thử loại đạn xuyên thép đóng băng kia.”

Bọn họ chỉ mang theo đạn xuyên thép để đối phó xe bọc thép, không biết loại đạn này có thể xuyên qua xe tăng hay không. Biết bọn họ có tay súng bắn tĩa, lính thiết giáp ở đó cũng không dám đi ra thăm dò, lựa chọn duy nhất của bọn họ chính là mau chóng xử lý xe tăng, nếu không sớm muộn gì xe tăng cũng sẽ tạc bay toàn bộ quảng trường.

Xe bọc thép và xe tăng vừa đi vừa tạc, tạc vỡ nát toàn bộ những kiến trúc họ ẩn nấp. Đá vụn mảnh tường vẩy ra khắp xung quanh, tất cả mọi người bị thương, nhưng không ai dám đánh trả, một khi bị phát hiện vị trí ẩn nấp, chờ đợi bọn họ chính là đạn pháo dày đặc công kích, cho dù là thần tiên cũng phải bị chôn sống.

Thiện Minh vội la lên: “Đường Đình Chi, đạn đóng băng kia rốt cuộc có thể đối phó xe tăng không?”

Dương Quan nói: “Không thể trực tiếp xuyên thủng, nhưng đạn đóng băng có thể làm đóng băng vỏ ngoài của xe tăng trong nháy mắt, sau đó lại dùng đạn xuyên thép, có thể đánh thủng.”

Đường Đình Chi nói: “Trước dùng đạn đóng băng, sau đó dùng đạn lửa, xe tăng không thể bị tổn hại hoàn toàn, nhưng lính thiết giáp chắc chắn xong đời.”

“Được, cái xe tăng thứ nhất giao cho tôi, Ngốc Ưng, anh còn có thể cử động không?”

Trong tai nghe truyền đến tiếng thở hổn hển của Ngốc Ưng, “Có thể.”

Al trầm giọng nói: “Xe tăng thứ nhất Cali, xe tăng thứ hai Ngốc Ưng, xe bọc thép thứ nhất Falcon, thứ hai Thiện Minh, thứ ba Pearl, có vấn đề gì không?”

“Không có!”

Thiện Minh nhanh chóng đổi đạn trong súng ngắn Remington thành đạn xuyên thép, nhanh chóng dùng kính ngắm theo dõi con mồi của hắn. Trên người hắn phủ một tầng bụi tường đá vụn thật dày, cả người giống như bị chôn sống. Tình trạng của Đường Đình Chi, Hoàng Anh, Al cùng với một bộ đội đặc chủng long huyết nhân cùng đội với hắn cũng không khác lắm. Trần nhà lung lay sắp đổ của toà nhà hành chính phẳng phất như lúc nào cũng có thể rơi xuống, đè mấy người họ thành thịt nát.

Đôi mắt điều hâu của Al khóa chặt chiếc xe tăng và xe bọc thép chậm rãi vượt qua trước mắt bọn họ, “Bắn.”

Thiện Minh kéo cò súng, đạn xuyên thép vèo một tiếng chui vào bình xăng chiếc xe bọc thép thứ hai. Bốn vị trí bắn tia đồng thời bắn đạn ra, ngay lúc đó đầu ổ trục pháo xe tăng đột nhiên thủng một cái lỗ thật nhỏ. Ngay sau đó lấy cái lỗ nhỏ kia làm trung tâm, bằng sương lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được khuếch tán ra bốn phía, nháy mắt đóng băng toàn bộ ổ trục, lớp vỏ xe tăng thật dày trở nên yếu ớt như một tầng giấy. Giấy tiếp theo, một viên đạn lửa chui vào lỗ đạn kia, nhất thời, ánh lửa từ trong xe tăng thoát ra ngoài qua lỗ đạn, có thể tưởng tượng được bên trong xe tăng là cảnh tượng như thế nào.

Nhất thời, xe tăng và xe bọc thép của kẻ địch đều báo hỏng, Thiện Minh giơ súng trường bắn tia lên bắn vào đám binh lính đang bối rối trên đường. Bởi vì nhiều người, gần như từng phát đều chuẩn, ngã tư đường nháy mắt biến thành một địa ngục nhân gian trong biển lửa.

Bọn họ cũng không đắc ý được lâu, rất nhanh, bởi vì bại lộ vị trí ẩn nấp, đạn và hỏa tiễn liên gào thét bay tới chỗ họ. Thiện Minh trốn dưới công sự che chắn không dám lộ đầu, đá vụn vỏ đạn đánh vào người hắn, một viên trực tiếp xẹt qua mi tâm hắn, máu chảy ròng ròng.

Đường Đình Chi lại gần xử lý vết thương cho Thiện Minh, Al vội đề đầu y xuống, một viên đạn xẹt qua mũ giáp của Đường Đình Chi, Al mắng: “Mẹ nó, đừng lộn xộn!”

Thiện Minh tự lấy thuốc cầm máu trong lòng ra, nhắm mắt lại quét lên trên lông mi, sau đó lau máu trên mặt, tiếp tục tìm cơ hội bắn.

Kẻ địch trên đường nhanh chóng bị bọn họ tiêu diệt toàn bộ, mắt thấy toà kiến trúc trên đầu lung lay sắp đổ, vì đề phòng bị chôn sống, bọn họ dừng lửa đạn, chạy ra khỏi toà kiến trúc, đi tiêu diệt số kẻ địch không nhiều lắm còn lại trên đường.

Al chỉ huy: “Jush yểm hộ, đi cùng Pearl tới gác chuông, đưa Ngốc Ưng và Jorhor về đây. Thẩm Trường Trạch, Thẩm Trường Trạch, mẹ mày, đầu rồi hả!”

Thiện Minh đột nhiên nhớ ra đã rất lâu không nghe thấy tiếng Thẩm Trường Trạch, hắn cũng hô: “Thẩm Trường Trạch, trả lời!”

Thẩm Trường Trạch nhanh chóng lên tiếng, “Tôi đang tiếp viện cho Houshar.”

Lúc này Houshar chửi ầm lên: “Chúng ta phá vỡ công sự phòng ngự để Kẻ cầu nguyện và Chiến sĩ sương đỏ tiến vào, kết quả bọn chó này bắt đầu công kích chúng ta!”

Đường Đình Chi nói: “Tận lực lảng tránh, mục tiêu của họ không phải chúng ta.”

“Chúng ta đang lùi về bên các người.”

Thẩm Trường Trạch trầm giọng nói: “Tôi có chút lo lắng, vì cái gì đến bây giờ chúng ta vẫn không đụng tới một long huyết nhân nào?”

Tâm mọi người đều bị kiềm hãm, đúng vậy, vì cái gì không hề đụng tới một long huyết nhân nào? Đánh đến bây giờ, xuất hiện đều là quân đội quân Đồng minh, không nhìn thấy bất cứ một người nào của Đường Tịnh Chi.

Đường Tịnh Chi muốn lợi dụng lực lượng quân Đồng minh để tiêu diệt bọn họ, điều này có thể lý giải. Nhưng cho dù Đường Tịnh Chi có ngây thơ như vậy hay không, cho rằng dựa vào những người này có thể chống cự bọn họ, bây giờ quân Đồng minh gần như đã bị bọn họ tiêu diệt toàn bộ, phía sau chính là Kẻ cầu nguyện và Chiến sĩ sương đỏ thừa dịp xông tới, vì sao Đường Tịnh Chi còn không phái long huyết nhân đến đối phó bọn họ?

Chẳng lẽ Đường Tịnh Chi đã rút lui khỏi?

Nghĩ đến khả năng này, tất cả mọi người đều lo lắng. Nếu Đường Tịnh Chi đã rút lui khỏi, vậy bọn họ thật sự là cố gắng vô ích, tự nhiên xông vào địa bàn của quân Đồng minh, kết thù kết oán với đội quân buôn lậu kim cương lớn nhất địa phương, kết quả còn không hoàn thành mục tiêu. Vậy thật đúng là bị Đường Tịnh Chi lừa giỡn.

Đường Đình Chi nhanh chóng phản bác lại: “Không có khả năng, Cosky và Hoàng Anh đang theo dõi bốn phía rạp chiếu phim, trừ phi bọn chúng chạy xuống dưới mặt đất, nếu không chỉ cần có bất kì kẻ nào tới gần và rời đi đều sẽ bị phát hiện. Hơn nữa Đường Tịnh Chi tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha hang ổ của mình, chúng ta đã hủy hai căn cứ của hắn, hủy thêm cái này sẽ chôn vùi tâm huyết nhiều năm của hắn. Có Thẩm Diệu hộ tống, hắn sẽ không đi.”

Al vội la lên: “Vậy vì sao đến giờ một long huyết cũng không thấy!”

Trên trán Đường Đình Chi toát đầy mồ hôi, y cố gắng suy nghĩ, lại vẫn không nghĩ ra được vì sao.

Nhưng mà, khi người của Kẻ cầu nguyện và Chiến sĩ sương đỏ cũng thẳng tiến vào rạp chiếu phim, cách họ chỉ khoảng trăm mét, cuối cùng họ cũng biết là vì cái gì, hơn nữa còn là bằng cách cực kỳ thảm thiết.

Trên tường thành đột nhiên có thêm mấy long huyết nhân có cánh có đuôi, tay cầm súng trường Mp5k, dưới súng trường đeo đạn phun khí, nhiều phát đạn phóng tới chỗ họ và quân buôn lậu phía sau.

Từ trước khi chúng phóng đạn, khứu giác tinh tường của Thẩm Trường Trạch đã ngửi thấy hương vị bất thường, y bỗng nhiên biến sắc, khàn khàn hét lớn vào bộ đàm: “Là đạn phốt-pho trắng*!”

*Phốt-pho trắng: Phốt pho trắng (WP) là chất hóa học có khả năng gây cháy. Trước đây, Photpho trắng dùng làm diêm quẹt (loại có thể quẹt vào bất kỳ nơi nào). Ngày nay nó còn được sử dụng trong lĩnh vực quân sự, chủ yếu nó được nhồi vào các loại bom cháy, bom khói với mục đích tạo ra các màn khói hoặc gây ra sự sát thương, tiêu diệt sinh lực của đối phương. Phốt pho trắng cũng được coi là loại vũ khí hóa học. Phốt pho trắng rất dễ cháy, khi ra ngoài không khí ở nhiệt độ bình thường nó cũng tự động bốc cháy (do có ô xy). Lửa của phốt pho trắng rất nguy hiểm với con người, khi bị dính WP nó sẽ gây ra bỏng nặng do nó có khả năng ngấm sâu vào cơ thể người đến tận xương, vào các mô ở bên trong cơ thể và phá hủy chúng. Do đó WP cũng là một loại chất độc hóa học và con người phải hết sức thận trọng với nó. Với những loại vũ khí như bom, đạn có chứa WP ngay cả những lực lượng có kiến thức chuyên môn khi xử lý chúng cũng có khả năng bị tai nạn.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, bắt đầu chạy như điên vào các tòa kiến trúc, chẳng sợ mạo hiểm bị chôn sống cũng không muốn bị dính chút xíu phốt-pho trắng quân dụng nào!

Đạn vọt tới mấy chiếc xe bọc thép bị tác hủy, phốt-pho trắng trộn lẫn với nhiên liệu bạo tạc, khiến cho những mảnh đạn vốn có bán kính lấy mạng năm mươi mét phun tung toé ra thêm ít nhất hơn mười mét, trong không khí tràn ngập mùi tanh tưởi do phốt-pho trắng bị thiêu đốt tỏa ra.

Đoàn quân buôn lậu ngẩn ra không kịp tránh né, gần như một giây sau liền đồng loạt bọc phát tiếng kêu thảm thiết như ở địa ngục.

Al run rẩy gầm rú: “Da bị phốt-pho trắng dính vào không được bóc ra! Không được chạm vào miệng vết thương! Đừng để tôi phải lặp lại lần thứ hai! Đau thể nào cũng phải mặc kệ!”

Rất nhanh, chỉ cần là bộ đàm còn nguyên vẹn, lỗ tai người nào không bị thương, đồng loạt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi của Dino.

103. Chương 103

CHƯƠNG 103

Từ Chiến tranh vùng vịnh, mặc dù liên tiếp bị quốc tế chỉ trích, quân Mỹ vẫn tiếp tục làm theo ý mình. Năm 2004 quân Mỹ sử dụng phốt-pho trắng và bom xăng hỗn hợp ở Fallujah gây ra cái chết thảm khốc cho rất nhiều dân thường, làm toàn thế giới khiếp sợ.

Phốt-pho trắng quân dụng tuy khó cháy nhưng nhiệt độ có thể cao tới hơn 1000 độ, chỉ cần dính vào vật thể sẽ không ngừng thiêu đốt, dùng bất kì phương pháp gì cũng không thể dập tắt. Một người chỉ cần bị bắn một chút phốt-pho trắng vào người, phốt-pho trắng sẽ thiêu đốt da thịt, ăn vào xương cốt, người bị thương sẽ bị tươi sống đốt thành bộ xương đen sì trong sự tuyệt vọng và thống khổ khôn cùng.

Hơn nữa bị phốt-pho trắng dính vào người là một chuyện cực kỳ thống khổ, cho dù là một lão tướng thân kinh bách chiến cũng không chịu nổi nỗi đau đớn vì bị phốt-pho trắng đốt cháy. Cách duy nhất có thể cứu người chính là ngay khi phốt-pho trắng vừa dính vào da phải nhanh chóng khoét sạch vùng da thịt đó đi.

Tốc độ phải nhanh, phải quyết đoán, nếu không chiến hữu của người đang chịu sự thống khổ vì phốt-pho trắng cháy sẽ không nhận được cứu giúp những người khác, rất có khả năng tạo thành người bị hại thứ hai, sau đó là người thứ ba, người thứ tư. Ở Fallujah, nguyên một tiểu đội mai phục trong một toà kiến trúc chính là bị tươi sống thiêu cháy như vậy!

Đạn phốt-pho trắng quá mức khủng bố, mỗi người ở đây đều rõ ràng điều đó, nhất là Houshar đã từng phục vụ trong quân đội Mỹ lại càng chính mắt nhìn thấy cảnh tượng như địa ngục kia.

Kể không may đầu tiên là Dino, nhưng tiếng kêu làm người ta lo lắng của hắn chỉ giằng co hai ba giây, ngay sau đó, cái gì họ cũng đều không nghe được, trong tai nghe không có bất cứ tin tức gì, ngược lại bị âm thanh dòng điện ầm ĩ thay thế. Bọn họ ý thức được đối thủ sử dụng thiết bị quấy nhiễu thông tin.

Cũng may tất cả mọi người đều đang ở một chỗ tương đối tập trung, hầu hết chỉ cần quay đầu là có thể nhìn thấy chiến hữu.

Thiện Minh kinh hoàng trốn vào công sự che chắn, vừa quay đầu liền nhìn thấy Dino bởi vì đau đớn mà càng không ngừng lăn lộn trên mặt đất. Đầu vai hắn đã bị phốt-pho trắng thiêu đốt, nhưng bây giờ hắn vẫn chưa mất đi lý trí, không gờ tay lên chụp, nếu không ngoài việc làm phốt-pho trắng dính lên bàn tay, gia tăng diện tích bị thương thì chẳng thể làm gì được.

Thiện Minh cắn răng một cái, mạnh mẽ xông ra ngoài. Houshar cũng từ một phía khác của toà kiến trúc vọt ra.

Dino nhìn thấy bọn họ, gào loạn lên thảm thiết, “Mau cứu tôi! Đồ khốn! Mau giết tôi đi!”

Thiện Minh tiến lên đá một cú vào sau gáy hắn, một cú này đã điều chỉnh lực độ, trực tiếp làm hắn hôn mê. Houshar nhanh chóng ngồi xổm xuống dùng dao găm cắt quần áo Dino, sau đó không chút do dự khoét thịt đầu vai hắn.

Một dao này chém xuống, Dino bị đau tỉnh. Hắn gào đến khàn giọng, Thiện Minh lại đá một cú làm hắn ngất đi lần nữa.

Houshar nhanh chóng cắt khối thịt kia xuống, sau đó hai người nâng Dino lên chạy vào trong toà nhà.

Trong vòng hơn một trăm mét bên ngoài, quân của Kẻ cầu nguyện và Chiến sĩ sương đỏ đã biến thành một mảnh địa ngục đầy xương cốt xám trắng. Vô số binh lính vượt phốt-pho trắng trên người xuống, sau đó lấy dính sang các chiến hữu khác, đội quân mấy trăm người loạn thành một đoàn, tiếng kêu rên vang đến tận trời.

Bọn họ bên này nghe thấy Thẩm Trường Trạch nhắc nhở, đều chạy vào công sự che chắn, ngoài Dino ra thì không ai bị dính.

Nhưng ngay lúc Thiện Minh và Houshar nâng Dino chạy trở về, lại một phát đạn mang theo phốt-pho trắng đòi mạng bay đến chỗ họ.

Lúc này, cho dù họ có muốn quan tâm đến Dino hay không thì bọn họ cũng đều chạy không thoát .

Không ai chạy trốn được đạn pháo, cũng không người nào có thể trong vòng vài giây mà chạy được hết mấy chục mét.

Trong mắt Thiện Minh và Houshar đều thắm đẫm tuyệt vọng.

Một luồng sáng màu vàng bắn lại chỗ họ, nắm lấy quần áo hai người bay nhanh về phía toà nhà.

Đạn phát nổ phía sau lưng, Thiện Minh chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết vang lên, trái tim hắn siết chặt, đau đến mức trước mắt hắn đỏ máu.

Thẩm Trường Trạch buông họ xuống, Thiện Minh vừa quay đầu lại liền nhìn thấy trên cặp cánh mở ra để che giấu bọn họ của y đã bị phốt-pho trắng đốt thủng thành mấy cái lỗ. Răng nanh Thẩm Trường Trạch nghiêng ra máu, càng không ngừng lấy tay dầm xuống đất, ý đồ giảm bớt đau đớn, nhưng cũng chỉ vô ích.

Thiện Minh rút dao găm ra vọt tới, giơ tay chém xuống, trước hết chém rơi một miếng thịt của y. Đường Đình Chi nhanh chóng lấy thuốc ra cầm máu cho y, Thẩm Trường Trạch đau đến mặt cắt không còn chút máu, y gọi một tiếng “ba ơi”, sau đó lập tức ôm lấy eo Thiện Minh.

Hốc mắt Thiện Minh đau xót, thiếu chút rơi nước mắt.

Chợt nghe thấy một tiếng súng vang, Bailey nuốt nước mắt bắn vào ***g ngực Dino. Dino bị phốt-pho trắng làm bỏng diện tích lớn, đã không thể cứu được nữa, để hắn được giải thoát khỏi thống khổ là sự nhân từ cuối cùng cho hắn.

Jobert bị thương rống lên một tiếng dâm xuyên qua trái tim mỗi người. Nhìn những đồng đội bị thương xung quanh, sợ hãi, bị thương và phần nộ đầy cảm xúc của mọi người lên tới cực hạn.

Đường Đình Chi và Houshar cắn răng khoét hết những chỗ bị phốt-pho trắng đốt cháy trên cánh của Thẩm Trường Trạch xuống. Cánh Thẩm Trường Trạch bị đục năm cái lỗ lớn, máu tươi chảy đầm dề, Houshar và Đường Đình Chi cẩn thận rồi lại cẩn thận nhưng vẫn bị máu y làm bỏng da, nhưng so với sự thống khổ của Thẩm Trường Trạch thì vẫn bé nhỏ không đáng kể.

Thiện Minh đau lòng đến sắp không thở nổi. Khi cả người Thẩm Trường Trạch run rẩy thừa nhận sự thống khổ vì bị cắt thịt, hắn liền ôm chặt Thẩm Trường Trạch, cầu nguyện có thể giảm bớt nửa phần thống khổ của y, chẳng sợ hắn cũng sẽ dính phải.

Cách đó không xa là thi thể vô cùng thê thảm của Dino, một lần nữa nhắc nhở hắn, nếu người nằm đó là Thẩm Trường Trạch, cả đời này hắn đều không thể tha thứ cho mình.

Một trận khổ hình chấm dứt, toàn thân Thẩm Trường Trạch đã mất hết sức lực, mồ hôi trên người thấm ướt hết quần áo. Y ủ rũ bị Thiện Minh ôm vào trong ngực, cái đuôi gắt gao quấn quanh eo Thiện Minh, hai má càng không ngừng cọ vào cổ Thiện Minh, phảng phất như vậy có thể giảm bớt đau đớn.

Thiện Minh run giọng nói, “Nhịn một chút, nhịn thêm một chút, nếu đau thì cắn ta đi.”

Thẩm Trường Trạch dường như đã có chút không tỉnh táo, thì thào, “Sao con nỡ chứ.....”

Trong lòng Thiện Minh giật mình, nếu nói trên thế giới có cái gì có thể lay động tâm hắn, làm hắn cảm động, làm hắn mê mang, làm hắn cả đời khó quên, đó chỉ có thể là tình cảm của Thẩm Trường Trạch với hắn.

Mười bốn năm trước, rốt cuộc hắn có tâm tình gì khi thu nhận Thẩm Trường Trạch, chính hắn cũng không nhớ rõ nữa, có lẽ là thú vị, có lẽ là mới mẻ, có lẽ chỉ là hiếu kỳ muốn biết tâm tình của Lâm Cường khi nuôi lớn hắn, tóm lại, cũng không phải bởi vì hắn thích đứa nhỏ này.

Nhưng mười bốn năm qua, sự nỗ lực của Thẩm Trường Trạch với hắn trở nên sâu đậm như tình cha con thật sự, mà hắn cũng coi Thẩm Trường Trạch như người thân chân chính của mình. Hắn là một kẻ bị gia đình và người thân vứt bỏ, có thể tìm thấy ở Du Chuẩn tình anh em và đồng đội là hắn đã cảm thấy rất khó khăn. Nằm mơ hắn cũng không nghĩ đến, quyết định không hề được suy nghĩ của mười bốn năm trước lại cho hắn một đứa con thật sự, một người thân thật sự.

Thiện Minh ôm chặt lấy y, trong lòng bị cảm động và ầm ập lấp đầy, hẳn có được quá nhiều những thứ mà một kẻ lưu vong không nên có, hẳn đã cảm thấy rất đầy đủ.

Thẩm Trường Trạch bất tri bất giác hôn mê bất tỉnh trong lòng hắn, chỉ là y không hề buông tay, cũng không buông đuôi, tựa như đang biểu thị công khai chủ quyền của mình, quấn chặt eo Thiện Minh, cho dù là trong lúc ngủ mơ cũng không thả lỏng.

Bên ngoài âm thanh lửa đạn không ngừng, nhóm lính đánh thuê phần nộ mãnh liệt đánh trả lại quân của Đường Tịnh Chi, dùng máu tươi của kẻ địch để tế linh hồn chiến hữu đã mất đi của họ.

Trong toà kiến trúc bị tàn phá không chịu nổi, mọi người đều phân công nhiệm vụ, chống đỡ kẻ địch tấn công, bảo vệ chiến hữu bên cạnh.

Đường Đình Chi xử lý vết thương cho Thẩm Trường Trạch xong thì kiệt sức ngã ngồi trên mặt đất.

Thiện Minh hỏi: “Nó đã hôn mê rồi, vì sao không biến trở lại thành người?”

Đường Đình Chi nhẹ giọng nói: “Bởi vì y đang tự lạnh, phải ở trạng thái long huyết nhân thì miệng vết thương mới khép lại với tốc độ nhanh nhất.”

“Vậy phải mất bao lâu mới tốt?”

“Miệng vết thương quá lớn, không may là lại ở trên cánh chứ không ở trên thân thể, hoàn toàn khép lại phải mất ít nhất hai giờ.”

Đường Đình Chi nói xong theo thói quen đưa tay lên lau mồ hôi, đang bắn tĩa Al liếc thấy động tác của y liền vội cầm lấy tay y. Hắn mở tay Đường Đình Chi ra, lòng bàn tay đã bị máu Thẩm Trường Trạch thiêu đến máu thịt hỗn độn.

Al mắng một tiếng, bảo Cosky lên thay vị trí của hắn, theo thói quen định lấy cùn sắt trừng cho Đường Đình Chi.

Đường Đình Chi kêu một tiếng, “Không được, trên tay tôi là axit đó!” Nếu đổ lên không phải trực tiếp bốc cháy sao.

Al tát cho mình một phát, “Mẹ nó, hồ đồ!” Hắn kéo băng gạc ra, lau máu trên tay Đường Đình Chi đi. Mặc dù Đường Đình Chi đã rất cẩn thận, không chạm đến quá nhiều long huyết, nhưng tính axit trong máu Thẩm Trường Trạch rất cao, Al vừa sát một cái liền lột xuống một tầng da, bàn tay đổ máu không ngừng.

Đường Đình Chi đau đến run lên, tay Al cũng run rẩy, nhưng vẫn hung ác quyết tâm lau máu đi. Sau khi xác định trên tay Đường Đình Chi chỉ còn có máu của y, Al đổ thuốc cầm máu lên cho y, sau đó bao lấy toàn bộ cánh tay phải bị trọng thương của Đường Đình Chi lại, tay trái thì chỉ băng bó lòng bàn tay.

Đường Đình Chi nhìn hai tay mình, lẩm bẩm: “Tôi là bác sĩ ngoại khoa mà.”

Al đẩy y ra sau mình, trầm giọng nói: “Không được lộn xộn nữa.”

Thiết bị thông tin bị quấy nhiễu, đạn dược và thuốc men đều nhanh chóng giảm bớt, bọn họ không biết vận mệnh của đồng đội ở các toà kiến trúc khác như thế nào. Mỗi người họ đều bị thương, tình hình đã vô cùng không xong, nhưng bọn họ vẫn như cũ không thể đột phá được ra khỏi tình cảnh địa ngục do kẻ địch dùng súng bắn đạn phốt-pho trắng gây ra.

Đường ra duy nhất còn lại chính là từ chỗ long huyết nhân ra ngoài, phải xử lý những long huyết nhân đang bắn đạn phốt-pho trắng, nếu không sớm hay muộn họ cũng sẽ bị kẻ địch bòn rút sức lực đến chết ở chỗ này.

Trong lòng mọi người đều có một ý niệm để chống đỡ giúp bọn họ sống sót, chính là giết chết Đường Tịnh Chi.

Editor lẩm nhẩm: Một phút mặc niệm cho chú Dino, mặc dù chú chỉ là vai phụ nhưng mà cháu vẫn nhớ nhất lúc chú thả cho anh Minh đi tìm em Trạch lúc em ý bị Đường Tịnh Chi bắt đi lần đầu tiên, thật đáng tiếc mà.

104. Chương 104

CHƯƠNG 104

Lần này đạn phốt-pho trắng tập kích, tuy rằng chỉ làm chết một người của họ nhưng cũng đã đủ gây ra ám ảnh đáng sợ trong cảm nhận của mọi người, không có người nào dám mạo hiểm rời khỏi toà kiến trúc, khắp nơi đều là mặt đất, phòng ốc, cả con người bị phốt-pho trắng đốt cháy tàn phá không chịu nổi.

Không thể không nói, một đòn này của Đường Tịnh Chi đủ ngoan độc mà rất hiệu quả.

Đạn bọc phốt-pho trắng đã bắn hết, đối phương bắt đầu sử dụng hỏa tiễn, một quả hỏa tiễn bắn trúng mục tiêu là con đường đối diện nhà hát. Nơi đó có năm sáu người ẩn nấp, bị hỏa tiễn bắn trúng, vốn nhà hát đã lung lay sắp đổ lúc này lại sụp một góc.

Người trong nhà hát bị buộc phải chạy ra, thừa dịp kẻ địch đối đạn liên liên mạng chạy tới con phố đối diện.

Houshar kêu lên: “Rút mau!”

Không hề nghỉ ngơi, sớm muộn gì toà nhà hành chính cũng sẽ bị bắn sụp.

Thiện Minh công Thẩm Trường Trạch nhanh chóng chạy ra bên ngoài, bọn họ tựa như một đám chó thua trận, tránh né kẻ địch truy kích.

Nhà hát nhanh chóng sụp đổ, đạn hỏa tiễn bắt đầu tập trung vào toà nhà hành chính. Bởi vì ngã tư đường tràn ngập khói thuốc súng, tầm nhìn cực kém, đám long huyết nhân này cơ bản không nhìn thấy người, chỉ một mực oanh tạc toà kiến trúc, ý đồ chôn sống họ ở bên trong.

Từng mảnh vụn của toà kiến trúc bị tạc bay đầy trời, trên không đá bay như mưa, chỉ cần bị đập trúng một chút liền ăn đủ, tất cả mọi người điên cuồng chạy vào phía trong rạp chiếu phim. Lúc này, ngoài việc liều mạng chạy thì không có biện pháp gì có thể cứu bọn họ.

Một tiếng hét thảm vang lên phía sau, trong lòng mỗi người đều trầm xuống, nhưng không ai dám dừng bước.

Dương Quan bị phấn rỗng lớn một tiếng, chạy tới chỗ một bộ đội đặc chủng bị khối tường bê tông lớn như cái lò rơi trúng. Thiện Minh vội vàng quay đầu nhìn thoáng qua, nhận ra kia chỉ là một người lính bình thường, tảng đá rơi xuống sau lưng hắn, hắn quỳ rạp trên mặt đất thống khổ rên rỉ, máu chảy đầy đất.

Tất cả bộ đội đặc chủng đều vòng lại, bất chấp nguy cơ có thể bị tạc thành thịt nát.

Dương Quan đẩy một bộ đội đặc chủng nhân loại muốn xông lên ra, “Cút, cút hết! Ô Nha và tôi ở lại, những người khác đều đi mau!”

“Thượng úy!”

“Đi! Tôi ra lệnh cho các cậu đi mau!” Dương Quan đá văng hắn, “Đi!”

Hắn và Ô Nha xông tới, ra sức nhấc tảng đá kia lên, sau lưng bộ đội đặc chủng kia là máu thịt mơ hồ, xương cốt đều đâm ra ngoài.

Mắt Dương Quan vụt đỏ lên, công người kia tiếp tục đi tới phía trước.

Tiếng hỏa tiễn không vang lên nữa, rõ ràng đối phương đã hết sạch đạn pháo.

Houshar chỉ vào toà kiến trúc cách đó không xa, quát: “Toàn bộ những người bị thương nặng chạy vào quán rượu phía trước, những ai còn cử động được con mẹ nó đứng ra đây cho ta, giết sạch bọn chó khốn nạn này đi!”

Tất cả mọi người trừng đôi mắt đỏ đậm, chạy bạt mạng như điên, công chiến hữu bị thương trên lưng vào quán rượu. Khi bọn họ lao tới, các long huyết nhân đều đã biến thân, khiêng vũ khí của họ, thể sống chết bảo vệ quán rượu nhỏ hẹp bị tàn phá này.

Trong quán rượu, Đường Đình Chi dùng bàn tay không ngừng chảy máu của y chữa thương cho các thành viên của mình, ngoài quán rượu, binh lực hai phương cuối cùng bắt đầu mặt đối mặt giao phong!

Bên bọn họ, Thẩm Trường Trạch hôn mê, Ngốc Ứng và Jorhor, Pearl còn ở trong giáo đường. Bộ đàm bị quấy nhiễu, mấy người ấy không rõ sống chết, nay chỉ còn lại có bảy long huyết nhân có thể hành động. Hơn nữa bên Du Chuẩn còn chín người có thể hành động, cùng đối phương gần như thế lực ngang nhau.

Thiện Minh không đi ra ngoài, đuôi của Thẩm Trường Trạch vẫn còn quấn trên lưng hắn, trong lúc chạy miêng vết thương của Thẩm Trường Trạch lại chảy máu, đốt sạch bông băng gạc.

Bên này Đường Đình Chi đang luống cuống tay chân, vừa xử lý vết thương cho bộ đội đặc chủng kia, vừa lại lần nữa cầm máu cho Thẩm Trường Trạch. Mặt y tái nhợt, thở hồng hộc, nhìn qua cực kì mệt mỏi.

Nay bọn họ mất liên lạc với Pearl, những người còn có thể hành động đều đi đánh địch, chỉ có Thiện Minh ở lại giúp Đường Đình Chi. Làm bác sĩ duy nhất ở đây, đối mặt với một phòng thương tật, được phẩm thiếu thốn, y cũng không có cách nào phân thân ra được.

Tuy rằng Đường Đình Chi xuất thân quân nhân, nhưng y là một quân y, đây là lần đầu tiên y tham gia chiến đấu thảm thiết như thế. Người luôn luôn bình tĩnh như y lúc này cũng vì khốn cảnh trước mắt mà sốt ruột.

Rắc thuốc bột cầm máu lên, một phần lớn thuốc bột bị long huyết thiêu sạch, cuối cùng cũng có một phần nhỏ có tác dụng, dần dần cầm máu. Lúc này vết thương trên cánh Thẩm Trường Trạch đã ít đi một chút so với trước, năng lực tự lành của y quả nhiên kinh người.

Vốn nghĩ rằng y sẽ hôn mê thật lâu, không ngờ y lại tỉnh lại trong lòng Thiện Minh.

Thiện Minh nhìn y chậm rãi mở mắt, vội vàng vỗ vỗ mặt y, la lên: “Mi thế nào rồi?”

Thẩm Trường Trạch hít một hơi nói, “Đau.”

“Mi đừng động đây, nghỉ ngơi đi.”

“Không được, con người thấy mùi của hắn.”

“Cái gì?” Thiện Minh bị câu nói không đầu không đuôi này làm cho mơ hồ.

Thẩm Trường Trạch nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, biểu cảm ngưng trọng nói, “Thẩm Diệu đến đây.”

Tim mọi người ở đây đều trầm xuống, Thẩm Diệu này là một long huyết nhân còn lợi hại hơn Thẩm Trường Trạch, giờ đã xuất hiện, tình huống còn có thể càng không xong hơn nữa không?

Thẩm Trường Trạch đứng lên khỏi mặt đất, Thiện Minh cũng đứng lên theo, kéo cánh tay y, “Mi còn bị thương, không cần phải hành động.”

Thẩm Trường Trạch cầm tay hắn, “Ba, ba biết rõ chỉ có con có thể đối phó hắn.”

Thiện Minh nhìn y một cái thật sâu, dẫn đầu ra mở cửa, “Đi thôi, ta đi cùng với mi.”

Cho dù là bọn họ hay là kẻ địch, đạn dược gần như đã dùng hết, long huyết nhân hai bên đã triển khai cận chiến tanh máu, nhóm con người còn lại đang dùng lựu đạn họ còn sót lại, súng cao áp và mã tấu laser để đối phó những long huyết nhân này.

Âm thanh của màu đỏ sậm vừa đến nhanh chóng vọt tới, chỉ lưu lại trong đáy mắt con người một ảo ảnh, tựa như một vết máu.

Thẩm Trường Trạch mạnh mẽ lao tới, ngay khi bóng dáng đỏ như máu sắp sửa xé nát đầu của Al cách hắn gần nhất, Thẩm Trường Trạch dùng sức tách hắn ra xa. Hai người đồng thời bay trúng tường, một tiếng nổ ầm, toàn bộ toà kiến trúc phẳng phất sẽ vỡ vụn ngay giây tiếp theo.

Hai bóng dáng một vàng một đỏ bay ra, Thẩm Trường Trạch lau đi vết máu chảy ra từ khóe miệng, cố nén cơn đau vì vết thương đang chảy máu đầm đìa trên cánh, hung hăng trừng mắt nhìn cha đẻ của y — Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu xoa xoa ngực, sắc mặt khê biến, hắn nhìn Thẩm Trường Trạch, nhú mày nói: “Ta là cha của con, con lại lựa chọn cãi lời ta sao?”

Thẩm Trường Trạch lạnh nhạt nói: “Tôi là con người, tôi không ủng hộ suy nghĩ của ông. Ông và Đường Tịnh Chi đã phạm tội phản quốc, đầu hàng đi, cha ạ.” Thẩm Diệu hung hăng nói: “Phản quốc? Chính phủ đầy tội ác này đã tạo ra rất nhiều bi kịch, chia rẽ gia đình chúng ta, sát hại mẹ của mày, nay mày lại trở thành tay sai của kẻ thù. Sớm biết như thế, ta nên giết chết mày ngay từ lúc mày sinh ra, còn tốt hơn để hôm nay chúng ta phải là địch!”

Thẩm Trường Trạch hơi sững sốt, “Mẹ? Bà ấy chết rồi?” Lập tức y biến sắc, “Bà ấy chỉ mất tích, cũng chưa chết, không có bất cứ chứng cứ nào cho thấy bà ấy đã chết.”

Trong mắt Thẩm Diệu thắm đẫm đau thương và oán hận, “Nếu cô ấy sống, cô ấy sẽ đi tìm chồng con của mình! Cứ cho là cô ấy còn sống, ba người chúng ta bị bắt tách ra hơn mười năm, đầu sỏ gây ra chính là bọn người đề tiện này! Bọn chúng coi chúng ta là vật thí nghiệm, là vũ khí, bọn chúng đều đáng chết!”

Dương Quan hàm hàm giận dữ nói: “Đại tá Thẩm Diệu, tham dự kế hoạch long huyết nhân là do ông và thượng úy Triệu Thanh Linh tự nguyện. Quốc gia đầu tư rất lớn để bồi dưỡng các người, là muốn các người bảo vệ đất nước Trung Quốc, bảo vệ tôn nghiêm dân tộc. Đây là trách nhiệm của một quân nhân, cho dù ông là con người hay là long huyết nhân. Thiếu tá Thẩm Trường Trạch là báu vật quý giá nhất của quốc gia chúng ta, cậu ấy vốn là phải trở thành lực lượng quân sự vững chắc nhất của đất nước. Ông lại vì tư tình mà giấu cậu ấy đi, khiến Đường Tịnh Chi thừa dịp lấy trộm long huyết, gây ra uy hiếp lớn cho quốc gia chúng ta, nay ông lại vẫn như cũ khẳng khái cho là mình đúng, ông vốn không xứng làm một quân nhân!” Hắn quay đầu nói với Thẩm Trường Trạch, “Thượng úy Triệu Thanh Linh mất tích đã nhiều năm, sống chết không rõ, chúng tôi cũng luôn luôn tìm cô ấy, hơn nữa chúng tôi tin rằng cô ấy còn sống, không hề có chuyện sát hại như ông ta nói.”

Thẩm Diệu hô lớn: “Nếu Thanh Linh còn sống, vậy cô ấy ở đâu! Chồng cô ấy, con trai cô ấy đều đã xuất hiện, vậy cô ấy ở đâu!”

Thẩm Trường Trạch trầm giọng nói: “Nếu mẹ còn sống, tôi nhất định sẽ tìm được bà ấy, ông hãy dừng tay đi, long huyết nhân vĩnh viễn không có khả năng trở thành chúa tể của con người.”

Thẩm Diệu cười lạnh nói: “Con người lại càng không xứng trở thành chúa tể của long huyết nhân, con người đề tiện mà yếu ớt, quả thực không chịu nổi một kích, chỉ cần có ta và Đường Tịnh Chi hợp tác, chúng ta sẽ chế tạo ra một đội quân long huyết chân chính. Con ta, ta lại cho con một cơ hội nữa, con có thể lựa chọn trở lại bên cạnh ta, hoặc tiếp tục cùng ta là địch, nếu là cái sau, đừng trách ta không nghĩ đến tình cha con!”

Thẩm Trường Trạch nhìn người cha điên cuồng trước mắt, trong lòng nảy lên một niềm bi thương khó tả, y thở dài lắc đầu, “Tôi là con người.”

Ánh mắt Thẩm Diệu giống như một cái hồ sâu thẳm, có thể tàn nhẫn nhấn chìm người ta. Hắn mở cánh ra, thân thể chậm rãi rời khỏi mặt đất, lơ lửng giữa không trung, sát ý mạnh mẽ tạo thành áp lực cực lớn trong lòng mỗi người.

Thẩm Trường Trạch chưa bao giờ cảm giác được một người lại có thể có khí thế bức người như thế, phảng phất chỉ luồng sát ý kia đã có thể đánh bại con người.

Đột nhiên, một luồng âm thanh xé không gian vang lên, một viên đạn bay từ gác chuông tới, thân hình Thẩm Diệu run lên, di chuyển ra sau với tốc độ con người vĩnh viễn không thể có được.

Một tiếng kêu rên cất lên, một viên đạn bắn trúng cánh tay phải của Thẩm Diệu, toàn bộ cánh tay của hắn bay ra, viên đạn từ sườn xuyên vào trong dạ dày, sau khi xuyên vào trong cơ thể thì tốc độ và lực xoáy yếu bớt, lại bị vẩy rỗng ngăn cách, vì thế dừng lại trong cơ thể.

Thẩm Diệu té ngã trên đất, một tay giữ chắc cái lỗ chảy máu trên người. Không cần nghĩ thêm, viên đạn này xuyên vào trong cơ thể hắn với tốc độ cao, lại không thể lao ra bên ngoài, tất nhiên đã làm nội tạng hắn trộn lẫn thành một chậu thịt vụn, khoe miệng của hắn không ngừng có máu tươi chảy xuống.

Thẩm Trường Trạch nhìn Thẩm Diệu ngã xuống và máu tươi chảy ra, trong lòng cảm thấy bi thương không nói nên lời. Y nhìn cha đẻ của mình, không biết làm sao.

Mọi người, bao gồm Du Chuẩn và các bộ đội đặc chủng, đều không ngờ được sau trận lửa đạn công kích mãnh liệt vừa rồi, nhóm tay súng bắn tỉa của họ vẫn còn ở vị trí, hơn nữa có thể đột phá trở ngại do khói thuốc súng và khoảng cách, chuẩn xác bắn trúng. Toà nhà hành chính chỗ Cali và Falcon đã trở thành một đồng phế tích, hai người sống chết không rõ, viên đạn 7,66 ly kia là từ giáo đường bắn tới, tất nhiên chỉ có thể là Ngốc Ưng, Jorhor, hoặc là Pearl. Mà có được kỹ thuật như vậy, tất nhiên là Ngốc Ưng!

Bọn họ còn sống!

Viên đạn kia, xuyên thấu qua màn sương mù khói thuốc súng, từ giáo đường cách nơi này hơn bốn trăm mét bay tới, bắn trúng tường địch, nháy mắt xoay chuyển cuộc chiến!

Trong lúc mọi người còn khiếp sợ, Thẩm Diệu được hai long huyết nhân giữ vững, bay nhanh rút vào sâu trong rạp chiếu phim.

Gần như là giây tiếp theo, toàn bộ pháo kích mãnh liệt đều nhắm tới cái giáo đường kia. Ngay trước mắt bọn họ, giáo đường triệt để sụp xuống, cho dù bên trong còn bao nhiêu người sống, dưới tình huống như vậy thì tỉ lệ còn có thể sống sót, là 0.

Thẩm Diệu đột nhiên trọng thương làm đám long huyết nhân kia rối loạn, sau khi làm nổ tung giáo đường, tất cả đều rút lui cùng Thẩm Diệu, mang đến cho bọn họ cơ hội thở dốc quý giá.

Dương Quan trừng đôi mắt đỏ ngầu, hướng tới giáo đường hành quân lễ. Những người nào ở đây còn có thể cử động, tất cả đều nâng tay phải lên.....

105. Chương 105

CHƯƠNG 105

Viên đạn xuyên thép đường kính 12,7 ly kia của Ngốc Ưng gần như gây ra trọng thương chí mạng cho Thẩm Diệu. Tuy rằng bởi vì Thẩm Diệu né tránh được ngay, không thể bắn trúng tim, nhưng các nội tạng khác phỏng chừng đã bị đánh nát toàn bộ, hơn nữa một cánh tay cũng bị bắn gãy. Cho dù long huyết nhân chỉ cần đầu và trái tim còn là có thể phục hồi như cũ, nhưng với thương thế như vậy không biết hẳn cần thời gian bao lâu mới có thể khôi phục, ít nhất hôm nay là không có khả năng.

Lúc này đúng là cơ hội tốt nhất để truy kích Đường Tịnh Chi, bọn họ tuyệt không nên bỏ qua.

Nhưng tại giáo đường sụp đổ cách xa hơn bốn trăm mét ngoài kia, chiến hữu, bạn bè, anh em của họ đang bị chôn dưới đồng đổ nát. Có lẽ những người ấy vẫn còn một hơi, có lẽ bọn họ vẫn đang chờ cứu viện.

Houshar đi trước làm gương, điên cuồng chạy tới chỗ giáo đường, các thành viên khác của Du Chuẩn cũng đều đi theo. Chỉ cần có một chút hi vọng, bọn họ sẽ không từ bỏ chiến hữu của mình.

Khác với bọn họ, các bộ đội đặc chủng Trung Quốc này không phải vì tiền thuê mà tìm đến chiến tranh, trên đỉnh đầu của họ là mệnh lệnh. Điều thứ nhất trong kỉ luật của quân nhân là phục tùng, bọn họ không thể giống những lính đánh thuê này, vì cứu chiến hữu mà buông tha thời cơ tốt nhất để khống chế kẻ địch.

Đối với các lính đánh thuê của Du Chuẩn mà nói, mất đi danh dự và tiền thuê kém nhiều lắm so với mất đi chiến hữu.

Các bộ đội đặc chủng có mặt đều nắm chặt hai đấm, nhìn người có quân hàm tối cao ở đây là Thẩm Trường Trạch, dùng ánh mắt hỏi ý, trong mắt ngấm đầy lệ, hàm chứa khẩn cầu.

Thẩm Trường Trạch kiên định nói: “Phải tin tưởng Du Chuẩn.” Y cầm lấy súng trên mặt đất, “Chúng ta không thể lãng phí thời gian mà Ngốc Ưng tranh thủ cho chúng ta, mọi người tiếp tục tìm Đường Tịnh Chi, nhất định phải tìm được hắn, nếu phản kháng.....” Biểu cảm trên mặt Thẩm Trường Trạch khát máu mà dữ tợn, “Xử quyết tại chỗ.”

Cuối cùng Dương Quan nhìn thoáng qua toà giáo đường đã biến thành đồng đổ nát, cắn chặt răng xoay người lại, hô lớn: “Tìm Đường Tịnh Chi!”

Những quân nhân có ý chí kiên cường và tinh thần hi sinh này ngậm đầy nước mắt ôm lấy vũ khí của mình, chạy vào sâu trong rạp chiếu phim, từng bước từng bước tới gần các toà kiến trúc, tìm kiếm toàn diện không bỏ sót, thế sống chết phải tìm được Đường Tịnh Chi.

Houshar mang phần lớn người của Du Chuẩn đi giáo đường, Al dẫn theo ba người ở lại bảo vệ người bị thương trong quán rượu, chỉ có mình Thiện Minh đi theo phía sau bọn họ.

Thiện Minh liên tiếp quay đầu nhìn giáo đường, nơi đó có Jorhor, Pearl và Falcon, còn có Ngốc Ưng tuy rằng rất không khiến người ta thích, nhưng là một người anh hùng thực thụ. Hắn không biết vận mệnh chiến hữu của mình như thế nào, bọn họ đã mất đi Dino, tuyệt không muốn mất thêm ai nữa.

Thẩm Trường Trạch nhìn Thiện Minh bên cạnh mình, “Ba, nếu ba lo cho Pearl bọn họ thì đi giáo đường đi.”

“Không.” Thiện Minh nói rất rõ ràng, “Bọn họ sẽ tìm được Pearl, cho dù là thi thể.” Hắn cắn răng, trong mắt bốc lên sát ý vô tận.

Hắn đi theo các bộ đội đặc chủng, ngoài việc lo lắng cho thương thế của Thẩm Trường Trạch, còn có một nguyên nhân quan trọng, chính là hắn muốn giết Đường Tịnh Chi. Hắn sẽ không để những người này có cơ hội mang Đường Tịnh Chi về Trung Quốc. Lấy giá trị của Đường Tịnh Chi với chính phủ Trung Quốc, thẳng khốn đó nhất định sẽ sống thêm vài thập niên, thậm chí có thể sống lâu hơn bất kì ai ở Du Chuẩn. Hắn tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra. Bất kì lính đánh thuê nào của Du Chuẩn cũng không thể chịu được chiến hữu của họ chết đi mà hung thủ lại vẫn còn sống!

Lãnh khốc trên mặt Thiện Minh làm Thẩm Trường Trạch gần như nháy mắt hiểu rõ mục đích của hắn, tuy nhiên y cũng không định ngăn cản Thiện Minh, bởi vì giết Đường Tịnh Chi là ý nghĩ của mỗi người ở đây, mà Thiện Minh là người duy nhất thích hợp ra tay.

Trận chiến đấu này rất thảm thiết, cũng nên có kẻ chết để trấn an bi thương của họ.

Vì mở rộng phạm vi tìm tòi, bọn họ chia mười người thành hai người một đội, Thẩm Trường Trạch và Thiện Minh xâm nhập vào một toà nhà hai tầng.

Hai người tìm tòi một vòng suốt hai tầng, tại lầu một gần phòng chứa đồ, Thẩm Trường Trạch dừng bước.

Thiện Minh hỏi: “Phát hiện cái gì?”

“Đường Tịnh Chi từng xuất hiện trong này, nơi này có mùi của hắn.”

“Cái mũi của mi dùng tốt thật đấy.” Thiện Minh vẫn chăm chú tìm tòi, lúc này liếc nhìn Thẩm Trường Trạch một cái, lập tức bị vết thương trên cánh y đập vào mắt đau đớn, hắn vội la lên: “Miệng vết thương lại nứt ra rồi.”

Thẩm Trường Trạch không quay đầu nhìn, chỉ run run cánh, “Không có cách nào, vết thương xuyên thủng như vậy không thể che lại được, chỉ có thể chờ nó tự khép lại.”

“Mi như vậy đi tới đi lui có chịu được không?”

Thẩm Trường Trạch gật đầu, “Con nhất định phải tìm được Đường Tịnh Chi trước.”

Nhìn đôi cánh không ngừng nhỏ máu tươi và quần áo rách nát trên người y, Thiện Minh cảm thấy bất lực sâu sắc. Hắn bắt lấy cánh tay Thẩm Trường Trạch, “Mi như vậy rất nguy hiểm, ta biết phản ứng của long huyết nhân khi mất máu so với con người còn khốc liệt hơn, bởi vì biến thân rất tiêu hao thể lực.” Thiện Minh nghiêm túc nhìn vào mắt Thẩm Trường Trạch, không khó nhìn thấy sự mệt mỏi từ gương mặt kia.

Thẩm Trường Trạch nhẹ nhàng thở hắt hắt một hơi, miễn cưỡng mở đôi môi khô khốc, lộ ra một nụ cười gian nan, “Ba, nếu không ba hôn con một cái đi.”

Thiện Minh lạnh lùng nhìn y, hiển nhiên cảm thấy y đùa giỡn không đâu không đùa đúng lúc chút nào.

Lông mày Thẩm Trường Trạch xoắn lại, nhẹ giọng nói: “Ba, miệng vết thương thật sự rất đau, ba hôn con một cái đi.”

Trên người bị khoét mấy cái lỗ to, rớt cuộc đau đến thế nào người chưa trải qua thì không thể tưởng tượng. Nhưng người hàng năm vẫn làm bạn với các loại đau đớn như Thiện Minh thì lại hiểu rõ rành rành, hần nhìn gương mặt trắng bệch của Thẩm Trường Trạch, nhíu mày nói: “Chẳng lẽ làm nũng sẽ không đau?”

Thẩm Trường Trạch rất nghiêm túc gật đầu, lẳng lặng nhìn Thiện Minh, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Tình cảnh Thẩm Trường Trạch xoè cánh ngăn cản phốt-pho trắng đòi mạng phun tung toé lại hiện lên trước mắt Thiện Minh, mỗi tiếng “Ba” làm hần lo lắng, mỗi giọt mồ hôi thống khổ rơi xuống đầu vai hần, đều đánh vào tim hần.

Đầu óc Thiện Minh nóng lên, giữ lấy cổ Thẩm Trường Trạch, hôn lên bờ môi y.

Hai mắt Thẩm Trường Trạch trừng lớn, đồng tử co rút nhanh, y không đoán được ba thật sự hôn y. Đôi cánh to lớn gần như lập tức liền bao bọc lấy Thiện Minh, phảng phất như ngăn cách hai người trong một không gian độc lập. Nơi này không có khói thuốc súng, không có chiến hỏa, không có đau đớn và tử vong, chỉ có nụ hôn ướt át dịu dàng, cùng với hương vị quen thuộc động lòng người của đối phương. Thẩm Trường Trạch gắt gao ôm lấy lưng Thiện Minh, cái đuôi không tự giác quấn lấy chân Thiện Minh, đôi môi khô ráo tùy ý hưởng thụ nước bọt trơn bóng. Bọn họ gấn bó dây dưa, trao đổi hơi thở lẫn nhau, hai trái tim dần lại thật gần, phảng phất như nhịp tim đã hoà làm một.

Nụ hôn cùng với chiến trường tàn khốc này không hề hợp nhau, nó tốt đẹp đến mức không dám tưởng tượng.

Khi hai người thở hồng hộc tách ra, đôi người đen như đá quý của Thiện Minh nhuốm một tầng quần bách, hần vươn ngón tay chọc lên cánh Thẩm Trường Trạch, “Mi có thể đừng có lộn xộn hai phiên đồ chơi này không?”

Thẩm Trường Trạch kích động ôm Thiện Minh, càng không ngừng gọi “Ba”, bởi vì một lần hần chủ động hôn mà gần như không thể khống chế chính mình.

Lúc này Thiện Minh không biết đáp lại thế nào cho ổn, hần cũng không nghĩ quá nhiều, có lẽ nụ hôn này cũng không khác lắm với việc mua đồ chơi cho con khi nó bị bệnh, chỉ là để trấn an sự thống khổ của y. Có lẽ cái hôn này còn có chút gì khác, nhưng hần cũng không muốn nghĩ lại. Hần chỉ biết việc quan trọng nhất hiện tại chính là cam đoan Thẩm Trường Trạch an toàn.

Hần vươn tay, dùng sức gỡ cái đuôi to đuôi của Thẩm Trường Trạch đang quấn trên đùi mình, sau đó đẩy y ra, “Nếu không chịu nổi lập tức ngồi xuống nghỉ ngơi, không cần cật lực mạnh.”

Thẩm Trường Trạch lau mồ hôi trên mặt, khuôn mặt bởi vì hưng phấn mà nhuốm một ít đỏ ửng, nhìn qua không còn tái nhợt như trước. Y mỉm cười nhìn Thiện Minh một cái, thấp giọng nói: “Bây giờ không có việc gì, ba ở bên cạnh con, con vĩnh viễn sẽ không ngã xuống.”

Trong mắt không có chút do dự nào, Thiện Minh nhìn y, tim đập nhanh một trận

106. Chương 106

CHƯƠNG 106

Hai người tìm kiếm hết một vòng trong khu nhà ở này xong liền tìm sang khu tiếp theo, nhanh chóng đi sang tới đầu kia của rạp chiếu phim, vẫn như cũ không có ai nổ súng báo phát hiện tung tích Đường Tịnh Chi.

Rạp chiếu phim này tất nhiên sẽ có mấy cái đường hầm linh tinh gì đó, Đường Tịnh Chi và Thẩm Diệu, còn có một đám long huyết nhân chết tiệt, không thể nào bốc hơi đi như thế được.

Lúc này tai nghe bộ đàm vẫn treo trên tai họ đột nhiên truyền đến tạp âm, ngay tiếp theo, bên trong vang lên thanh âm hơi gấp gáp của Đường Đình Chi, y nói: “Hoàng Anh tìm được thiết bị quấy nhiễu thông tin, đã phá hủy rồi, các anh lập tức đi đến cửa góc Đông Nam đi.”

Những người nghe được chỉ thị đều chạy về phía Đông Nam, Thẩm Trường Trạch vừa chạy vừa hỏi: “Nói qua tình huống đi.”

“Hoàng Anh đặt mìn chống bộ binh M18A1 ở một số cửa ra của rạp chiếu phim. Sau khi thiết bị quấy nhiễu thông tin bị phá hủy, cậu ta xem xét bốn phía qua bản đồ vệ tinh, vừa rồi là mìn bị đập nổ tại một cửa ra góc Đông Nam. Mìn bị bão cát chôn rất sâu, bọn chúng đi gấp gáp, thế nên cán trúng. Một chiếc Hummer nổ tung, người bên trong đi ra không có Thẩm Diệu và Đường Tịnh Chi, nhưng đây là xe mà Thẩm Diệu sử dụng. Một chiếc xe khác cũng dừng lại, có khả năng chúng muốn rút lui từ đó. Tuy nhiên..... sự tình có chút kỳ quái.”

Hoàng Anh ngắt lời: “Bởi vì dấu vết trên lốp xe cho thấy hai chiếc xe không hằn sâu xuống mặt đất. Nếu trên xe có thiết bị thí nghiệm nặng nề, dấu vết lốp xe sẽ không nông như vậy, không phải Đường Tịnh Chi sẽ không mang cái gì hết mà bỏ chạy đấy chứ?”

Thiện Minh nhíu mày: “Lúc này giữ mạng quan trọng hơn, còn mang thiết bị làm cái gì.”

Đường Đình Chi lạnh nhạt nói: “Có vài thứ so với mạng còn quan trọng hơn.”

Thẩm Trường Trạch nói: “Mặc kệ thế nào, chúng ta phải đến xem xem.”

“Không, tôi đề nghị mọi người chia làm hai đội, một đội đi cửa góc Đông Nam xem xét, một đội đến một cửa hàng tạp hoá ở rìa Tây Nam kiểm tra.”

“Cửa hàng tạp hoá?” Thẩm Trường Trạch và Thiện Minh liếc nhau, “Chúng tôi vừa mới tìm ở chỗ đó, không phát hiện cái gì.”

Hoàng Anh tiếp lời, “Tôi vừa mới tìm được thiết bị quấy nhiễu thông tin, rất ngoài ý muốn phát hiện một nhánh của hệ thống cung cấp điện cho rạp chiếu phim. Đại bộ phận kiến trúc trong rạp đều là không có điện, chỉ có số ít kiến trúc còn đang cung cấp điện, tuy nhiên lại không có đồ điện nào. Nhìn từ bên ngoài thì không thấy, cũng không có khả năng đào sâu ba mét để tìm đường dây, cho nên tôi phân đoạn thí nghiệm sóng điện, gần như cứ cách một trăm mét sẽ có một nhánh cung cấp điện, phương hướng vận chuyển điện chủ yếu chính là cửa hàng tạp hoá kia. Tôi đề nghị các anh thử trở lại nhìn xem, có lẽ máy phát điện của chúng ở đó, càng có thể là phòng thí nghiệm của Đường Tịnh Chi cũng ở gần đấy.”

Thẩm Trường Trạch nói: “Dương Quan, chú dẫn ba tiểu đội đi tới cửa ra góc Đông Nam xem xét hai cái xe kia, những người khác rút về, chúng tôi đến cửa hàng tạp hoá kiểm tra.”

Dương Quan nói: “Đã rõ, chúng tôi đã đến gần cửa lớn.”

Đường Đình Chi nói: “Phải cẩn thận, nơi đó rất có thể là một cái bẫy.”

Thẩm Trường Trạch mang theo Thiện Minh cùng với hai bộ đội đặc chủng một người một long huyết nhân khác một lần nữa xâm nhập cửa hàng tạp hoá, “Phân công ra tìm, tìm thấy bất cứ chỗ nào khả nghi thì lập tức báo cáo.”

“Rõ.”

Bốn người chia ra, một lần nữa kiểm tra cửa hàng tạp hoá nhìn có vẻ rất bình thường này. Những thứ được bày bên trong bị phủ một tầng cát bụi thật dày, bánh mì khô quắt vừa rơi xuống liền vỡ nát, chân dấm xuống sàn vang kéo kẹt, phẳng phát như ngay giây tiếp theo sàn gỗ yếu ớt sẽ bị dấm gãy vụn.

Bởi vì lần này là nơi đặc biệt bị tình nghi, cho nên bọn họ kiểm tra cực kì cẩn thận, rất cuộc, Thiện Minh chú ý tới bức tranh điêu khắc linh dương treo trên tường có một tia kì quái. Mắt của con linh dương kia rõ ràng sạch hơn đồng hàng hoá bị phủ bụi này, bởi vì nó là khắc nổi, không bị phủ bụi toàn bộ cũng không kỳ quái, nhưng nếu cẩn thận quan sát trong điều kiện thiếu ánh sáng có thể phát hiện trên con mắt này không hề có chút bụi nào.

Một đặc điểm thật nhỏ như thế, nếu không cố ý quan sát thì căn bản không thể phát hiện.

Thiện Minh tiến sát vào bức tranh tường kia, đứng bên ngoài cách con mắt kia một mét.

Đột nhiên cảm thấy con người trong con mắt kia dường như hơi rung động, đến gần, Thiện Minh nhìn xuyên qua con mắt đó, thấy được cái chốt rãnh nòng súng tối om chậm rãi chuyển động!

Thiện Minh nhảy thật mạnh sang bên phải, một loạt viên đạn bắn nát vụn chỗ hàng hoá vừa rồi thẳng vị trí với hắn.

Thiện Minh chật vật lặn sang một bên, khẩu súng máy kia nhanh chóng bắn thủng toàn bộ mặt tường đang ngay ngắn. Những người khác nghe thấy tiếng, Thẩm Trường Trạch đi lên kéo Thiện Minh lại, mọi người ôm đầu tránh ở góc chết của súng máy, chờ nó hết đạn.

Xem ra khẩu súng máy này được khảm trong vách tường, cũng không biết bọn họ ai đã chạm phải bộ phận chốt mở của nó, tốc độ 400 phát một phút, nhanh chóng bắn vỡ nát cửa hàng tạp hoá này. Hơn hai phút sau, súng máy bắn hết đạn, bọn họ mới đi ra khỏi góc chết.

Một bộ đội đặc chủng hỏi Thiện Minh, “Vừa rồi anh làm gì?”

Thiện Minh chật vật phun ra một miệng cát bụi, lộ ra biểu cảm ghê tởm, “Chẳng làm gì hết, mẹ, tôi chỉ đến gần đó.”

Mấy người họ đi tới chỗ vừa rồi Thiện Minh đứng sờ soạng tìm kiếm, bọn họ lật đống đồ vỡ nát ngổn ngang xung quanh lên, lấy công cụ vụn vặt trong áo ra, lật sàn gỗ mục nát lên, khi lật đến khối thứ tư, dưới sàn xuất hiện một cái chốt.

Thiện Minh nhìn, “Không phải bom, là chốt mở áp lực, cần áp lực trong ít nhất năm giây mới mở ra.”

“Lỡ như dẫm lên lại hiện ra súng máy thì sao?”

“Cho nên mới phải lòi nó ra đây.” Thiện Minh kéo hai người từ trên mặt đất lên, thối lui đến góc an toàn, ba người trông mong nhìn Thẩm Trường Trạch.

Thẩm Trường Trạch phúi phúi bụi trên tay, đứng lên khỏi mặt đất, sau đó không chút do dự dẫm xuống một phát.

Ba giây, bốn giây, năm giây.....

Hai gian hàng hoá bên ngoài đột nhiên cùng dịch sang hai bên trái phải, tất cả hàng hoá ở giữa đều chìm xuống, trên mặt đất lộ ra một cái hang lớn rộng khoảng ba mét vuông, chính giữa là cầu thang, hai bên là ánh sáng, đen ngòm nhìn không thấy đáy.

Bốn người đều phản ứng rất nhanh, tất cả đều nhảy tới vị trí an toàn, không hề rơi xuống.

Thẩm Trường Trạch ngồi xổm xuống nhìn, dùng bộ đàm nói với Đường Đình Chi, “Có khả năng chúng tôi đã phát hiện ra phòng thí nghiệm, Dương Quan, bên chỗ chú thế nào rồi?”

Dương Quan nói rất ngắn gọn, “Đụng long huyết nhân.”

Xem ra bên kia đã khai chiến, Thẩm Trường Trạch nói: “Chúng tôi đi xuống xem đây.”

Đường Đình Chi nói: “Cần phải cẩn thận.”

Bốn người ôm súng đi từng bước một tới tầng hầm, bởi vì phía dưới rất tối, vừa mới đi xuống hai mét liền gần như không nhìn thấy gì nữa. Họ mở thiết bị chiếu sáng ra, nhưng ánh sáng toả ra xa được hơn mười mét đã bị bóng tối cản nuốt, không gian xung quanh yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Ước chừng đi xuống dưới được bốn năm phút, bọn họ đều có chút hoảng hốt, bởi vì trong bóng đêm rất khó phân biệt phương hướng, bọn họ không thể xác định có phải mình vẫn đi xuống dưới không, cho đến khi Thẩm Trường Trạch cảm giác được chân mình đang dẫm trên mặt đất. Cùng lúc đó, bốn phía lập tức sáng rực lên, rõ như ban ngày, tất cả bốn người đều khó chịu nhắm hai mắt lại.

Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng bọn họ, “Cuối cùng các người cũng tìm tới nơi này.”

Bốn người mở to mắt, đây là một đại sảnh của phòng thí nghiệm dưới lòng đất, tạo hình có vẻ giống với cái họ đã phá huỷ ở Tây Sahara, chẳng qua bên này lớn hơn nhiều. Đường Đình Chi đứng cách họ bốn năm mươi mét, một thân một mình, bên cạnh không có bất kì kẻ nào.

Mấy người đều có chút ngoài ý muốn nhìn hắn.

Đường Đình Chi cầm trong tay một khẩu súng lục màu bạc, biểu cảm trên mặt rất bình tĩnh, hắn nói với Thẩm Trường Trạch, “Tôi muốn nói với anh ta mấy câu.”

Hắn cũng không nói “anh ta” là chỉ ai, nhưng mỗi người đều hiểu được, hắn đang nói Đường Đình Chi.

Thẩm Trường Trạch hung hăng trừng mắt nhìn hắn, “Mày lại đang định giở trò gì?”

“Không có gì, để tôi nói chuyện với anh ta.”

Thẩm Trường Trạch mở công tắc khuếch đại âm thanh của bộ đàm, bên trong truyền đến giọng nói trầm tĩnh như nước của Đường Đình Chi, “Cậu muốn nói gì với tôi?”

“Tôi muốn nói cho anh, đừng tưởng rằng mình đã thắng, tôi sẽ không về Trung Quốc với anh đâu, mà phiên toái của anh thì còn lâu mới chấm dứt.”

“Tôi không hiểu cậu muốn nói gì.”

“Thẩm Diệu đã đi rồi, hắn mang long huyết nhân và các số liệu thí nghiệm quan trọng của tôi đi rồi. Đám long huyết nhân kia coi hắn là lãnh tụ, tư tưởng của chúng tôi khác nhau rất lớn, không thể hợp tác nữa, cho nên tôi thất bại, nhưng như thế không có nghĩa là anh thành công.”

Giọng của Đường Đình Chi vang vọng trong đại sảnh, “Tôi không thể hiểu được cái gọi là thất bại và thành công của cậu. Cậu vẫn luôn muốn đánh bại tôi, nhưng từ trước tới giờ tôi chưa từng coi cậu là kẻ địch. Chúng ta hẳn là nên cùng nhau vì đất nước cống hiến các nghiên cứu khoa học của mình, mà không phải là đối thủ tranh đoạt lẫn nhau.”

Đường Tịnh Chi nghiêng răng, “Chỉ có anh nghĩ như vậy, bởi vì từ trước tới giờ anh chưa từng để tôi vào mắt! Trong lòng anh, tôi thậm chí không xứng làm đối thủ của anh!”

Đường Đình Chi trầm giọng nói: “Tịnh Chi, tôi không hiểu cậu, cậu đã quá sai lầm.”

“Đúng vậy, anh vĩnh viễn luôn đúng, bây giờ đã không ai có thể ngăn cản Thẩm Diệu, tôi thật muốn xem hắn sẽ mang đến bao nhiêu phiền toái lớn cho anh đây. Ha ha, thật muốn nhìn xem cái mặt không bao giờ biểu cảm của anh sẽ xuất hiện những hình ảnh phấn khích như thế nào đây.”

“Tịnh Chi, cậu điên rồi sao?”

Thần sắc trên mặt Đường Tịnh Chi cực kì không bình thường, hắn hung tợn nói, “Đúng vậy, sống ở thế giới có anh, tôi vĩnh viễn chỉ là kẻ đứng thứ hai, vĩnh viễn là một thằng điên. Sự tồn tại của anh làm tôi ghê tởm.” Ánh mắt hắn trở nên càng thêm điên cuồng, “Bây giờ, tôi muốn mang đi người quan trọng nhất với anh. Tôi muốn cho anh nếm thử thất bại tuyệt đối là thế nào!”

Đường Đình Chi hấp tấp nói: “Tịnh Chi, cậu muốn làm gì? Chỉ cần cậu theo tôi về nước, tôi có thể cam đoan cậu sẽ sống sót, cậu đừng phạm sai lầm thêm nữa!”

“Tôi sẽ không trở về cùng anh! Tôi sẽ không giống như chó mà cầu xin bọn họ cho tôi một con đường sống đâu!” Bàn tay trái vẫn ở sau lưng Đường Tịnh Chi thò ra ngoài, hắn cầm trong tay một điều khiển từ xa bằng kim loại, hắn dữ tợn hướng về phía bốn người Thẩm Trường Trạch cười, “Hãy cùng ta xuống địa ngục đi!”

Muốn ngăn cản đã không có khả năng, Đường Tịnh Chi ấn vào cái nút của điều khiển từ xa trên tay, một chuỗi tiếng nổ mạnh chấn cho lỗ tai mọi người tê rần, lòng đất bắt đầu chấn động kịch liệt, toàn bộ không gian bắt đầu lật úp, những tảng đá lớn bay rầm rầm muốn chôn vùi tất cả!

107. Chương 107

CHƯƠNG 107

Thiện Minh chậm rãi mở to mắt, xung quanh rất tối, trong phút chốc Thiện Minh nghĩ rằng hành động “mở to mắt” này chỉ là mình tự tưởng tượng, hoặc là hắn đã mù rồi.

Xương cốt trên người rất đau, chỗ nào cũng là da bị trầy rách nóng rất đau đớn. Đầu vô cùng choáng, làm hắn luôn cảm thấy mình đang ở trong mộng, cảm nhận hỗn loạn làm hắn thấy rất không chân thực.

Đại khái là đã hôn mê ở một tư thế rất lâu, tứ chi hần run lên. Đợi khi cảm giác dần dần trở lại, hần mới cảm thấy bên cạnh có cái gì đó ấm áp dễ chịu đang ôm hần.

Hần nhanh chóng nhớ ra lúc trước khi mình hôn mê đã xảy ra chuyện gì, Đường Tịnh Chi làm nổ bom, toàn bộ phòng thí nghiệm đều sụp, bọn họ bị chôn sống. Hần đưa tay sờ soạng, hần tin rằng người đang ôm hần là con của hần. Tuy rằng hần không nhìn thấy nhưng hần nhớ rõ ngay lúc ánh lửa tận trời, trời long đất lở, Thẩm Trường Trạch ôm lấy hần chạy ra ngoài, chỉ là hai người nhanh chóng bị trần nhà không ngừng rơi xuống đập trúng. Hần còn có thể nhớ rõ trước khi hôn mê Thẩm Trường Trạch đã bao bọc toàn thân hần trong đôi cánh rộng dày rộng ấm áp.

“Trường Trạch, Trường Trạch.” Thiện Minh đẩy đẩy Thẩm Trường Trạch, thân thể vẫn còn độ ấm của y làm Thiện Minh muốn từ giờ khắc này bắt đầu tin vào Thượng đế.

Bên tai truyền đến một tiếng rên rỉ rất nhẹ, Thẩm Trường Trạch chậm rãi mở mắt, trong bóng đêm, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt của nhau.

“Ba?”

“Mi tỉnh? Mi sao rồi?” Thiện Minh vừa định khởi động thân thể mới phát hiện bọn họ bị kẹp trong một khe hở rất hẹp, muốn ngồi dậy cũng không được.

Thẩm Trường Trạch thở phà phò, “Ba, chúng ta sống sao?”

“Xem ra còn sống.” Thiện Minh vuốt khắp chỗ trên thân thể Thẩm Trường Trạch, “Mi lại biến thành con người rồi?”

“Vâng, con không còn sức duy trì hình dạng long huyết nhân.”

“Mi bị thương chỗ nào? Cảm thấy được không?” Vừa nói xong, hần liền đụng đến tấm lưng dính ướm của Thẩm Trường Trạch, đưa tay lên chớp mũi, tuy rằng đã lạnh lẽo nhưng đúng là mùi máu.

Thiện Minh vội la lên: “Mi chảy không ít máu đâu.” Hần theo thói quen sờ soạng ba lô của mình, vừa sờ thì chỉ thấy khoảng không. Hần lao lực xoay người, lấy tay phui phui trên mặt đất mới phát hiện ba lô quân dụng của mình bị thép cắt qua, đồ đạc bên trong vãi khắp nơi, túi chống bụi, túi chứa nước chênh lệch nhiệt độ, đạn dược linh tinh gì đó, nhưng lại không tìm được đèn pin hay thuốc mà hần muốn.

“Mi đợi chút, ta đi bên kia tìm xem.” Thiện Minh nói xong đã định đi sâu vào trong.

Thẩm Trường Trạch giữ chặt hần, “Ba, đừng lộn xộn, lỡ như nơi này sụp thì chúng ta xong thật đấy.”

Thiện Minh cũng không dám động dậy, “Ba lô của mi đâu?”

“Để con tìm xem.” Thanh âm của Thẩm Trường Trạch rõ ràng có chút suy yếu, y lao lực vươn tay, cuối cùng đụng đến ba lô ở chỗ cách y không xa, “Tìm được rồi.”

Thiện Minh tiếp nhận ba lô, mở ra lấy đèn pin bật lên, hai người nhắm mắt lại thích ứng với ánh sáng một chút, sau đó bắt đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Lúc ấy là Thẩm Trường Trạch muốn mang hần nhanh chóng bay ra ngoài, khi đến cầu thang bay được nửa đường thì bị tảng đá đập trúng. Bọn họ rơi xuống phía dưới cầu thang bằng kim loại, cầu thang đỡ giúp họ không ít tảng đá lớn đòi mạng, nếu không bọn họ sớm bị nghiền thành thịt nát rồi, nhưng còn long huyết nhân và một người khác theo bọn họ đi vào chỉ sợ là không còn đường sống.

Bây giờ bọn họ đã bị kẹp giữa cầu thang biến dạng và vách tường, không biết góc tạm thời an toàn này có thể chống đỡ bao lâu, nhưng cứ cho bây giờ bọn họ không chết, trên đỉnh đầu là mấy nghìn cân đá tảng đè nặng, bọn họ làm thế nào mà ra ngoài được?

Thiện Minh cũng không tốn thời gian đi suy xét vấn đề này, đối với hai người mà nói điều quan trọng nhất là bây giờ vẫn có thể sống. Hần nhanh chóng lật ra túi cấp cứu, lấy tay chiếu đèn pin vào toàn thân Thẩm Trường Trạch, tìm ra miệng vết thương trong quần áo rách tung toé của y, sau đó tiết kiệm được phẩm và băng gạc băng bó cẩn thận cho y.

Bởi vì Thẩm Trường Trạch che chở, hắn gần như không bị thương chút nào, ngay cả khi đá tảng rơi xuống cũng là do Thẩm Trường Trạch đỡ hết. Thiện Minh nhìn miệng vết thương ghê người trên người Thẩm Trường Trạch, trong lòng nổi lên từng trận đau lòng.

Thể lực Thẩm Trường Trạch tiêu hao quá lớn, không thể duy trì hình dạng long huyết nhân, mà ở hình dạng con người thì miệng vết thương khép lại rất chậm, cho nên trạng thái của y bây giờ rất không xong, thật giống như tinh lực bị tháo nước, làm Thiện Minh khó chịu không thôi.

Bởi vì không gian hoạt động quá hẹp, Thiện Minh kiểm tra thân thể cho y một lần xong liền đổ đầy mồ hôi. Xử lý vết thương cho Thẩm Trường Trạch xong, hắn tập trung đồ ăn thức uống trong ba lô của hai người lại với nhau, cầm đèn pin để phân chia những thứ cứu mạng còn lại. Thức ăn bao gồm một ít chocolate để cung cấp năng lượng và thực phẩm nén, nếu chỉ duy trì nhu cầu nhiệt lượng thấp nhất của thân thể, hai người có thể sống được hai tuần. Nhưng nước uống lại không đủ, vì giảm bớt sức nặng, dụng cụ mang nước đều trống không, trong áo gilê quân dụng chỉ có một chút ít nước, uống mấy ngụm là hết, miễn cưỡng có thể để được ba ngày, đoạn thời gian sau chỉ có thể dựa vào nước tiểu chống đỡ. Thiện Minh tính toán, bọn họ nhiều nhất có thể ở nơi này sống được mười ngày, sau đó chắc chắn sẽ rơi vào hôn mê. Nếu trước lúc đó không có người tới cứu bọn họ, vậy cũng không cần phải đến nữa.

Hiện tại có thể làm chỉ là chờ đợi cứu viện.

Thiện Minh bẻ một khối chocolate lớn, nhét vào miệng Thẩm Trường Trạch, đợi Thẩm Trường Trạch ăn xong lại nhét ống hút vào miệng y, “Uống nước.”

Thẩm Trường Trạch hút một ngụm nước, không dám uống quá nhiều, “Còn bao nhiêu thức ăn nước uống?”

Thiện Minh nói: “Yên tâm đi, cũng đủ, bây giờ mi cần mau chóng khôi phục thể lực, sau đó để miệng vết thương khép lại. Thuốc của chúng ta không đủ, mi chỉ có thể dựa vào chính mình tự lành.”

Thẩm Trường Trạch hỏi hắn, “Ba ăn chưa?”

“Ăn rồi.” Thiện Minh lặng lẽ hút một chút nước quý giá, chất lỏng lạnh lẽo chảy qua yết hầu khô khốc, đau rát, phi thường thoải mái.

Thẩm Trường Trạch ăn vài thứ xong, nói chuyện có khí lực hơn trước, “Ba, ba yên tâm đi, con không sao. Bây giờ chỉ là khép lại chậm hơn, nhưng những vết thương này không lấy mạng con được. Nhiều nhất hai ngày con có thể khôi phục lại, sau đó con sẽ dẫn ba đi ra ngoài.”

“Chúng ta vẫn là đợi cứu viện đi, trừ phi mi là Iron Man, nếu không mi có thể đào lỗ từ đây ra được sao?”

“Chúng ta không thể cứ ở đây mãi được.”

“Không thể, chờ thể lực mi khôi phục tương đối, chúng ta xem có thể đi ra ngoài được không, nơi này ngồi cũng không ngồi nổi, quá khó chịu.” Thiện Minh trở mình, vừa đói vừa đau, toàn thân bủn rủn không có sức lực, trước mắt tối đen một mảnh, ngẩng đầu là cốc dầu, ở chỗ này thêm một ngày cũng là tra tấn, cũng may, cũng may Thẩm Trường Trạch ở bên cạnh hắn.

Thẩm Trường Trạch khởi động thân, chậm rãi đến gần, nửa thân trên dựa vào người Thiện Minh, sau đó thở dài một hơi.

Thiện Minh vuốt mái tóc ngắn của y, nhẹ giọng nói: “Mặc kệ thế nào cũng còn sống, bọn họ nhất định sẽ tới cứu chúng ta.”

Thẩm Trường Trạch ừ một tiếng, trong bóng đêm y sờ soạng tìm môi Thiện Minh, sau đó nhẹ nhàng hôn một cái, y thấp giọng nói: “Con sẽ không chết, con còn chưa được làm tình với ba, làm sao con có thể chết được, ba cũng không được chết.”

Nếu như là trước đây, Thiện Minh nghe nói như thế liền sẽ đánh y, hiện tại nghe được cũng chỉ phì cười, “Mi con mẹ nó chỉ có chút tiền đồ ấy thôi à.....”

Thẩm Trường Trạch hôn hắn vài cái, nói bằng giọng khàn khàn: “Con muốn đã lâu lắm rồi.”

Hai người khó được có hoàn cảnh yên tĩnh khép kín như vậy, làm cho bọn họ không có tâm tình đánh trống, chỉ có thể nói chuyện. Xét thấy bọn họ rất có khả năng không còn cơ hội được nhìn thấy mặt trời lần nữa,

tình yêu vắn vẹo của Thẩm Trường Trạch với hần cũng sẽ không khiến hần cảm thấy đại nghịch bất đạo nữa. Thiện Minh hiếu kì hỏi: “Mi nói một chút đi, mi thử nói xem tại sao mi lại yêu ta được. Ta nghĩ mãi không hiểu, mi bị cưỡng ngược à?”

Thẩm Trường Trạch cười, không giải thích.

Y không biết nên miêu tả tình cảm của mình với Thiện Minh như thế nào, không biết từ lúc nào, không biết nguyên nhân vì sao, y chỉ biết là từ nhỏ y đã muốn khống chế Thiện Minh, tựa như ngày xưa Thiện Minh quyết định tất cả của y. Y muốn khống chế người này, đem người thân duy nhất của y, ba của y, làm của riêng.

Thiện Minh thấy y không nói lời nào, bĩu môi, “Nhưng mà ông đây lại không thích đàn ông đâu.”

“Nếu làm với đàn ông cũng rất thích, so với làm cùng phụ nữ còn thích hơn thì sao?”

Thiện Minh nghĩ nghĩ, “Không thể nào?”

“Ba thử xem chẳng phải sẽ biết.”

Thiện Minh nhìn y một cái, “Mi thử rồi?”

Thẩm Trường Trạch lắc đầu, “Vì để khống chế ham muốn, ở phòng thí nghiệm đã từng mô phỏng rồi.”

Thiện Minh cười nhạo: “Đừng nói với ta mi vẫn còn là con gà giò đấy.”

Thẩm Trường Trạch có chút quần bách, hừ nói: “Con đâu có xằng bậy như ba.”

Thiện Minh vui vẻ cười không ngừng, “Mười chín rồi còn không chạm tới đàn bà, cái này nếu bị bọn họ biết thì họ cười mi chết, sao mi có thể kém như vậy? Mi có phải con ta không đấy?”

Thẩm Trường Trạch cả giận nói: “Ba cho là ai cũng giống ba sao, tùy tiện kiếm phụ nữ là có thể làm. Con thích ba, con không ngủ với người khác.”

Tiếng cười của Thiện Minh dừng một chút, lập tức cười vang lớn hơn nữa. Đại khái là sự “hồn nhiên” này của Thẩm Trường Trạch làm hần không hiểu. Trong thế giới của hần, không có khái niệm thân thể và tâm hồn chung thủy.

Thẩm Trường Trạch bị hần cười nhạo đến nóng mặt, tức giận đến mức y nhắm vào môi Thiện Minh cắn một ngụm, cả giận nói: “Ba còn cười! Con nói cho ba biết, lúc trước con không cắn được ba, nhưng từ nay về sau thì ba đừng hòng gặp người khác.”

Thiện Minh đau đến rên một tiếng, theo thói quen định nâng tay đánh y, vừa giơ tay liền đụng vào đá, ngược lại tự làm đau mình, hần khinh thường nói: “Mi có bệnh sao, động vật còn có thể tùy tiện tìm bạn tình, người nếu làm tình cũng bị quần, vậy chẳng phải là còn chẳng sung sướng bằng động vật, vậy sống còn có ý nghĩa gì!”

“Ba.....” Thẩm Trường Trạch phát hiện trong chuyện này y và Thiện Minh căn bản không có tiếng nói chung, làm y buồn bực hổng rồi.

Thiện Minh đẩy y, “Mi đi xuống đi, nặng chết, bây giờ ta không ôm nổi mi đâu.”

Thẩm Trường Trạch mắt hững nói, “Sau lưng con đau.”

Thiện Minh nhớ tới lưng Thẩm Trường Trạch bị đá đập đến chảy máu đầm đìa, không nhẫn tâm đuổi y. Bây giờ thật sự là hần không có sức lực, cảm thấy Thẩm Trường Trạch ép hần tới khó thở, nhưng hần lại càng không muốn Thẩm Trường Trạch dựa vào tường đá cứng rắn, hần sờ lên đầu Thẩm Trường Trạch, “Bỏ đi, vậy mi dựa vào người ta mà ngủ.”

Thẩm Trường Trạch rầu rĩ nói, “Con không ngủ được.”

Thiện Minh thở dài: “Ta cũng không ngủ được.” Hần nâng cổ tay lên, nhìn đồng hồ trên cổ tay, còn không bị hổng, “Chúng ta đã ngủ một ngày một đêm.”

“Bọn họ có thể căn cứ vào GPS của đồng hồ để tìm chúng ta, có lẽ hiện tại đang nghĩ biện pháp cứu chúng ta đấy.”

Thiện Minh thấp giọng nói: “Tìm người cứu viện, dò xét, xác định phương án đào bới, nếu qua một ngày một đêm còn không bắt đầu làm, chỉ sợ là rất khó giải quyết.”

Dù sao hiện giờ họ cũng đang ở trên đất người, hơn nữa là nhập cảnh bất hợp pháp, còn đánh nhau long trời lở đất với ba thế lực quân đội lớn của địa phương. Bọn họ là đám lính đánh thuê người nước ngoài vừa ra cửa liền vác súng, làm sao mà tìm được người địa phương nào đến giúp họ đào bới đồng đồ nát?

Một đồng lớn vấn đề khó giải quyết bày ra trước mắt, trong lòng hai người đều rõ ràng, hi vọng bọn họ có thể ra khỏi đây thật xa vời, kết quả cuối cùng rất có thể là tươi sống đối chết, khát chết.

Thẩm Trường Trạch phảng phất có thể cảm nhận được trong lòng ba y đang nghĩ cái gì, lỗ tai y dán vào trái tim Thiện Minh, nghe nơi đó vững vàng nhảy lên, nhẹ giọng nói: “Không có gì, ít nhất có thể cùng chết.”

Thiện Minh “ừ” một tiếng, nắm tay Thẩm Trường Trạch, trong lòng hẳn cực kì bình tĩnh.

108. Chương 108

CHƯƠNG 108

Sau khi hai người bị vùi lấp dưới đồng đồ nát ba mấy bốn mươi giờ, rốt cuộc cũng nghe được trên đỉnh đầu truyền đến tiếng khoan thăm dò động tĩnh, âm thanh rất nhỏ, phảng phất bọn họ cách mặt đất rất xa, nhưng hai ngày qua ngoài tiếng nói chuyện thì đây là âm thanh duy nhất họ nghe được, không thể không làm người ta phấn chấn.

Bọn họ không thể xác định mình bị chôn dưới sâu bao nhiêu mét, chỉ sợ người phía trên gọi họ cũng không thể nghe thấy. Bây giờ việc Thiện Minh muốn làm nhất chính là nói cho họ mình và Thẩm Trường Trạch còn sống, nhất định phải đào xuống dưới.

Nhưng đã đói bụng hai ba ngày, hẳn thật sự không có sức lực để gọi.

Vết thương của Thẩm Trường Trạch đã hồi phục tương đối, thể lực cũng đủ duy trì y hành động, y liền ngẩng cổ gọi vài tiếng lên trên, nhưng không có bất cứ lời nào đáp lại.

Đột nhiên, đồng hồ của Thiện Minh vang lên tiếng tích tích, hẳn nâng tay lên thì thấy, là đèn báo nguy hiểm đang phát sáng. Đồng hồ của họ được trang bị cả công năng định vị và cảnh báo, lần này nếu có thể sống trở về, hẳn nhất định phải bảo Falcon thiết kế thêm công năng kiểm tra đo lường mạch đập và nhiệt độ cơ thể đồng thời có thể gửi số liệu trở lại bộ đàm. Thiện Minh cũng từng thử gửi tín hiệu về bộ đàm, nhưng đồng hồ trên tay hẳn hình như bị đập không biết hỏng chỗ nào, nút tín hiệu ẩn mãi cũng không sáng, đồng hồ của Thẩm Trường Trạch lại càng không biết đã sớm bị ném bay đến nơi nào rồi.

Hiện tại Du Chuẩn có thể xác định vị trí của họ, nhưng không thể xác định bọn họ chết hay sống, làm sao có thể để họ biết mình còn sống đây?

Trong đầu Thiện Minh chợt lóe lên suy nghĩ, di chuyển!

Thẩm Trường Trạch gần như cũng đồng thời nghĩ tới, hai người đã ở đây sắp được hai ngày, vì giữ thể lực, cũng vì phòng ngừa tùy ý di chuyển làm cho đồng đồ nát lại sụp xuống, bọn họ vẫn không dám động đậy nhiều. Hiện tại xem ra bọn họ phải nghĩ biện pháp di chuyển một khoảng ít nhất bốn năm mét, trên vệ tinh mới có thể biểu hiện ra vị trí của họ thay đổi.

Hai người nhét tất cả những thứ có thể sử dụng vào trong ba lô, sau đó mở một cái đèn pin nhỏ lên, chậm rãi đi vào trong bóng tối.

Thiện Minh đi phía trước, Thẩm Trường Trạch đi theo phía sau hẳn, bọn họ sờ soạn đi tới. Bởi vì tầm nhìn rất thấp, chỉ cần nhìn thấy chỗ nào có thể đi qua bọn họ đều phải đi thử một lần, nhưng tám chín phần mười sẽ bị ngăn trở, hơn nữa có vài chỗ thấp hẹp đến mức chỉ đủ một người dán bụng đi tới, có chỗ thì hơi cao một chút, miễn cưỡng có thể ngồi xuống.

Thiện Minh vừa đi vừa sờ soạn phía trước, đột nhiên, hẳn đụng đến một thứ gì đó lạnh lẽo cứng ngắc, theo xúc cảm phán đoán, là một bàn tay người.

Thiện Minh kinh ngạc một chút, làn da không hề có độ ẩm cho thấy chủ nhân bàn tay này đã chết. Hắn sờ ngón tay kia, ngón cái và ngón trỏ đều có vết chai cứng rắn, lòng bàn tay cũng rất thô ráp, đây là tay của người thường xuyên dùng súng, chắc chắn là một trong hai bộ đội đặc chủng kia.

Thẩm Trường Trạch hỏi: “Phía trước có phải có..... người?” Hoàn cảnh sa mạc khô ráo, thi thể cũng không hư thối, Thiện Minh đến cách gần như vậy cũng không ngửi thấy, Thẩm Trường Trạch lại cảm thấy một chút hương vị bất hạnh.

“Ừ.” Trong lòng Thiện Minh có vài phần đồng tình, tuy rằng hắn không phải người sẽ đồng tình với một người xa lạ, nhưng vừa nghĩ rằng kết cục cuối cùng của họ có thể cũng sẽ như thế, không thể không cảm thấy có chút khó chịu, “Ta tìm được thi thể của một bộ đội đặc chủng.”

Thẩm Trường Trạch trầm mặc một chút, trầm giọng nói: “Nếu chúng ta có thể đi ra ngoài, cũng nên đem thi thể của họ về Tổ quốc.”

Vừa rồi bọn họ hét to như vậy, người trên mặt đất không nghe được, nhưng nếu ở dưới còn có người sống, chắc chắn có thể nghe thấy, nhưng không ai đáp lại, kết quả không cần nói cũng biết. Bây giờ họ thấy thật may mắn vì đã để hầu hết người đi xem xét mấy chiếc xe bị mìn chống bộ binh tạc nổ. Nơi này là cạm bẫy Đường Tịnh Chi dùng mạng để bày ra, xuống dưới bao nhiêu người thì chết bấy nhiêu người, hắn có thể sống là một kỳ tích.

Thiện Minh sờ soạng từ bàn tay lên, đụng đến sau lưng hắn, muốn kéo ba lô của hắn ra tìm thức ăn, nhưng người này là bị đè chết, hắn chỉ đụng đến xương bả vai đã bị đá chặn lại, phỏng chừng ba lô hợp với thân thể đều bị đè ép dập nát.

Thiện Minh thở dài, “Nơi này không có đường.”

Đột nhiên, đồng hồ lại vang lên tích tích, bộ đàm đang dùng mã Morse gửi tin tức cho hắn, Thiện Minh lấy ngón tay gõ mặt đất muốn nhớ kỹ mật mã, không ngờ mật mã lại rất ngắn, chỉ có một một chữ độc nhất, “trái”.

Đây là muốn họ di chuyển sang bên trái?

Hai người thử quay lại đường cũ, sau đó khó khăn đi về phía trái mấy mét, bị chặn.

Mười phút sau, đồng hồ lại vang lên, ra hiệu cho họ đi “phải”.

Hai người đành phải quay lại đi bên phải, lúc này đi hơn mười mét, tìm mất hai giờ, nhưng cuối cùng vẫn là không có đường.

Bắt đầu hai người còn tưởng rằng phía trên có thể quan sát được kết cấu dưới nền đất, nói cho bọn họ đi tới chỗ nào có thể thoát mái một chút. Tới lui hơn hai giờ, bọn họ mới xác định đây là làm cho họ hoạt động, xác định bọn họ quả thật còn sống, có thể nhận tin tức hơn nữa gửi tin trở lại.

Thiện Minh mắng to: “Đùa giỡn ông đây sao, mẹ nó, mệt chết!”

Sau khi đi thật lâu, bọn họ đã cách chỗ ban đầu rất xa, bọn họ tìm được một chỗ hơi trống trải một chút, tuy rằng vẫn không thể đứng lên, nhưng có thể ngồi thẳng người, cũng đủ để họ thoải mái rất lâu.

Thẩm Trường Trạch bẻ khối bánh bích quy nén tiếp theo, nhét vào miệng Thiện Minh. Thiện Minh cẩn thận nhấm nuốt, so với ăn thuốc độc còn cẩn thận hơn. Ăn xong, Thẩm Trường Trạch muốn nhét ống hút vào miệng hắn, Thiện Minh quay đầu sang một bên, “Không uống, hôm nay đã uống rồi.”

“Ba uống lúc nào?”

“Vừa rồi đã uống.”

Thẩm Trường Trạch vẫn kiên quyết nhét ống hút vào, “Uống thêm một chút, ba không cần lo lắng cho con, con không ăn không uống một tháng cũng có thể sống.”

“Cái gì?” Thiện Minh nhìn y một cái, “Mi đừng nói điều.”

“Là thật, con từng được huấn luyện.” Thẩm Trường Trạch nhẹ nhàng băng quơ nói.

Thiện Minh nhíu mày nói: “Bắt mi một tháng không ăn không uống? Đây là cái huấn luyện chó má gì?”

“Vì để kiểm tra thể lực cực hạn, không có gì đáng ngại cả. Khi con bị thương cần thức ăn để bổ sung thể lực lấy sức khép lại miệng vết thương, bây giờ vết thương của con đã ổn tương đối, tự mình có thể tiết kiệm thể lực. Thể chất của con không giống ba, tiếp theo con không cần thức ăn nước uống, nhưng ba thì phải bổ sung đúng lúc.”

Thiện Minh hoài nghi nhìn y một cái.

Thẩm Trường Trạch lau đi bụi đất trên mặt hắn, “Ba, là thật.”

Thiện Minh nhìn dáng vẻ của y, quả thật là có tinh thần hơn mình rất nhiều, chỉ biết cảm thán làm long huyết nhân thật sự là có rất nhiều ưu việt.

Bọn họ nghỉ ngơi vài giờ, đồng hồ lại truyền đến một đoạn mã Morse, một từ đơn là “Đào bới”, một từ khác là “Hai ngày”, muốn nói cho bọn họ công tác đào bới cần hai ngày? Thế này so với họ nghĩ còn ngắn hơn.

Âm thanh máy móc đào bới trên đầu tuy rằng không lớn, nhưng vẫn ồ ồ không ngừng, làm người ta cảm thấy có vài phần phiền toái. Công tác đào bới đi cùng với rất nhiều nguy hiểm, tình huống hay xuất hiện nhất chính là gây ra lần lún thứ hai, như vậy cứ cho là bọn họ không bị đè chết, cũng có thể làm cho công tác đào bới kiểm tra lúc trước trở thành kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Hi vọng người phía trên đã thăm dò hết kết cấu trọng lực ở đây rồi, hi vọng phương án đào bới của họ khả thi.

Ở dưới đất mỗi phút mỗi giây đều như dài cả năm năm, nhìn không thấy mặt trời, nhìn không thấy hi vọng, cùng với bọn họ chỉ có hắc ám và lặng im vô tận. Thiện Minh không muốn chết như vậy, hắn muốn chiến đấu một trận oanh oanh liệt liệt trên chiến trường, chết dưới họng súng của kẻ địch, mà không phải bị chôn sống nghẹn khuất như vậy.

Hơn nữa, hắn không muốn Thẩm Trường Trạch phải chết cùng hắn.

Hai người ngồi dựa vào nhau, nửa ngày cũng không nói gì với người kia, chỉ nghe âm thanh của máy móc, từng tiếng đánh vào trong lòng, cái kiểu giao vận mệnh vào tay người khác như thế này quả thật hồng бет vô cùng.

Thẩm Trường Trạch hỏi: “Chúng ta còn bao nhiêu thức ăn nước uống?”

Thiện Minh vốn định tiếp tục lừa y, nhưng đột nhiên lại cảm thấy không tất yếu, có thể sống sót hay không, chẳng qua trong hai ngày tới sẽ có đáp án, còn suy nghĩ xa như vậy làm cái gì, “Thức ăn còn đủ khoảng ba ngày, nước chỉ đủ ngày mai.”

Thẩm Trường Trạch tự giễu: “Ít nhất chúng ta sẽ không bị đói chết.”

Thiện Minh cũng cười nói: “Đúng vậy, ít nhất không phải đói chết.”

Thẩm Trường Trạch ôm vai Thiện Minh, hai người dựa vào nhau rất gần, mắt y nhìn chăm chăm vào bóng tối vô tận trước mặt, kỳ thật nơi đó cũng không có cái gì cả, nhưng y lại cảm thấy như đang nhìn thấy tình cảnh trước đây mình đang treo trên người Thiện Minh làm nũng.

Y nhẹ giọng nói: “Ba, nếu lúc trước ba không nhặt được con, con hử là đã phải chết.”

Thiện Minh hừ cười nói: “Sẽ không, khi mi năm tuổi đã có thể cắn chết ba con sói, mi chẳng những sẽ không chết, còn có thể sống được rất tốt, nhưng mà chắc chắn mi sẽ biến thành Tarzan.”

Thẩm Trường Trạch cười, “Cũng đúng, nhưng như vậy sẽ không thể gặp ba.”

Thiện Minh trêu chọc nói: “Bị ta nhặt được cũng là một chuyện tốt sao?”

Thẩm Trường Trạch cười nhẹ hai tiếng, “Chắc chắn không phải là chuyện tốt rồi, nhưng mà nếu được chọn lại một lần..... vẫn nên để ba nhặt được đi.”

Khoé miệng Thiện Minh cong lên một nụ cười, “Được ta nhặt được là số tốt của mi, nếu không mi sẽ không thể trở nên mạnh như bây giờ.”

Thẩm Trường Trạch nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, lẩm bẩm: “Là số tốt của con.”

Thiện Minh cảm thấy trong lòng có chút chua xót, hần hăng thở ra một hơi, vỗ đùi, “Lấy hết đồ ăn ra đi, chúng ta cứ ăn sạch uống hết đi. Trong balô còn hai bình thuốc dùng còn, coi như uống rượu, dù sao cũng không nhất định có thể sống để ra ngoài được, đơn giản trước khi chết phải thống khoái một phen.”

Thẩm Trường Trạch ha ha cười hai tiếng, “Được, ăn uống thống khoái.”

Hai người lấy bánh bích quy nén và chocolate năng lượng còn lại ra nhét hết vào trong bụng, nước cũng uống sạch sẽ. Đã vài ngày bọn họ không dám ăn uống như vậy, cảm giác này rất xa xỉ, cảm giác một lần ăn no bụng chính là việc sướng khoái nhất lúc này.

Sau khi giải quyết hết đồ ăn nước uống, hai người lấy cả hai bình thuốc dùng còn ra, còn còn lại bên trong cũng đủ cho mỗi người uống một ngụm. Hai người ngồi xếp bằng đối diện nhau, mở đèn pin lên, nhìn gương mặt quen thuộc của đối phương, bọn họ mở cái bình ra, chạm “ly” một cái.

“Uống!” Hai người trăm miệng một lời nói, sau đó nhìn nhau cười, đổ còn vào miệng.

Chất lỏng cay xè lập tức chảy vào yết hầu, hương vị muốn bao nhiêu khó uống có bấy nhiêu khó uống, nhưng đủ kích thích, làm cho đầu óc ẩm đậm vì đói khát và mệt mỏi của họ trong nháy mắt thanh tỉnh không ít.

Thiện Minh thè lưỡi há miệng thở dốc, hăng hăng uống tiếp hai ngụm, có thể ở thời điểm này uống được hai ngụm “rượu”, thật con mẹ nó đã ngiên.

Thẩm Trường Trạch ném cái bình trong tay đi, mạnh mẽ bổ nhào lên người Thiện Minh, đè hần xuống đất. Y lặng lẽ nhìn vào mắt Thiện Minh, đơn giản nói trắng ra, “Ba, làm tình đi.”

109. Chương 109

CHƯƠNG 109

Thiện Minh trừng y, ánh mắt tràn ngập không thể tin nổi, dường như đang nói, “Lúc này?”

Thẩm Trường Trạch liếm liếm bờ môi của hắn, âm thanh khàn khàn mang đầy mê hoặc, “Làm đi, lỡ như ngày mai đang đào một nửa mà nơi này sụp thì biết làm sao? Nếu con không đè ba được lần nào mà đã chết, con sẽ chết không nhắm mắt, thành quỷ cũng phải quần quít lấy ba.”

Thiện Minh cười nhạo: “Mi nói như vậy cũng có lý, trước khi chết kiểu gì cũng phải cố gắng mà giải quyết xong tiết nuôi, nhưng như mi cũng quá không tiền đồ.”

Thẩm Trường Trạch mắt diếc tai ngơ, cúi xuống liếm cầm Thiện Minh đến ướt nhẹp, “Làm với con đi, ba à.”

Thiện Minh tóm lấy tóc gáy y, híp mắt nhìn y, “Đừng có gọi ta vào những lúc thế này.”

Thẩm Trường Trạch dùng sức hôn môi hắn.

Nụ hôn này đơn giản mà thô bạo, Thẩm Trường Trạch nắm cầm Thiện Minh buộc hắn hé miệng, cái lưỡi linh hoạt chui vào miệng hắn, quần quít lấy lưỡi Thiện Minh. Thiện Minh giữ lấy gáy y, chủ động vươn đầu lưỡi dây dưa với y, liếm hôn khoé môi khô ráo của Thẩm Trường Trạch. Nụ hôn này lẫn với hương vị cồn, nhiệt liệt như thế, triền miên như thế, làm đầu óc người ta nóng lên, tứ chi như nhũn ra.

Thẩm Trường Trạch dùng sức xé rách quần áo trên người Thiện Minh.

Bọn họ mặc quá mức phức tạp, ngoài cùng là áo gilê chống đạn quân dụng, sau đó là trang phục nguy trang quang phổ để chống axit, cuối cùng là một chiếc áo lót giữ ấm. Thẩm Trường Trạch cấp bách lột từng tầng trang phục của Thiện Minh, cuối cùng cũng lộ ra làn da rắn chắc trần trụi. Trên người Thiện Minh có rất nhiều vết thương, có vết thương là Thẩm Trường Trạch chính mắt thấy hắn để lại. Con người không có năng lực tự lành như long huyết nhân, chỉ cần lớp da phía dưới bị thương đều sẽ tại để lại sẹo. Đây là một khối thân thể cực kì nam tính mẽ hoặc, vết thương trên người công khai chứng tỏ sự dũng mãnh của chủ nhân. Thẩm Trường Trạch vuốt ve thân thể hắn, chỉ cảm thấy máu nóng cả người đều sôi trào lên.

Thiện Minh có chút xấu hổ, từ trước tới giờ hắn chưa từng bị ai sờ như vậy, thân thể đàn ông có cái gì hay mà sờ? Hắn mắng: “Sờ cái rắm, muốn làm thì mau lên!”

Thẩm Trường Trạch cúi đầu, liếm một đường từ cổ Thiện Minh đến cục thịt nhỏ trước mặt hắn, há miệng ngậm thứ khéo léo kia vào.

Thiện Minh khẽ thở hổn hển một hơi, “Mi thiếu sữa đây à..... Đàn ông với nhau là như vậy? Mẹ nó, dính mãi không thấy ngấy sao.....” Tuy là nói như vậy, nhưng khi Thẩm Trường Trạch liếm hút nơi mẫn cảm trước ngực hắn, Thiện Minh vẫn cảm thấy run rẩy một trận.

Thẩm Trường Trạch thở gấp nói, “Ba, thân thể của ba thật gợi cảm, con thích..... Từ nhỏ con đã rất thích.....”

Thiện Minh cả giận nói: “F*ck, đừng gọi ta nữa!”

“Ba ơi, ba ơi, ba ơi.” Thẩm Trường Trạch dường như cố ý đối nghịch với hắn, liên tục kêu vài tiếng, y nhếch miệng cười nói: “Đương nhiên con phải gọi, con sẽ vẫn gọi, con muốn ba nhớ kỹ người đàn ông đầu tiên của ba là ai, là con Thẩm Trường Trạch, con của ba.”

Mặt Thiện Minh nóng đến đỏ bừng, theo thói quen định giơ tay đập y. Thẩm Trường Trạch cầm lấy tay hắn ấn xuống đất, con người đen dưới ánh đèn pin mờ tối cuộn trào một cơn bão táp *** mãnh liệt, y thấp giọng nói: “Áo mưa đâu?”

“Cút!” Thiện Minh vừa nghĩ đến một tiếng “ba” của y liền cảm thấy cả người không ổn, hắn vốn nghĩ muốn làm thì làm đi, coi như khai huân cho đứa con. Nếu thật sự họ phải chết ở chỗ này, đến chết rồi mà vẫn là gà giò thì cũng quá đáng thương, nhưng một tiếng “ba” kia của Thẩm Trường Trạch làm hắn tràn ngập cảm giác xấu hổ và tội lỗi, lúc nào cũng nhắc nhở hắn rằng mình đang giao hoan với ai.

Thẩm Trường Trạch ngăn chặn ***g ngực hắn, lấy ra từ trong ba lô một hộp bao cao su.

Bao cao su là thứ mà họ nhất định phải mang khi ra nhiệm vụ, chẳng qua không phải vì làm chuyện kia. Trong tác chiến bao cao su có rất nhiều ý nghĩa thực dụng, ví dụ như làm lọ giữ nước, bịt nòng súng chống bụi, chống nước cho mấy thứ quan trọng, thậm chí có thể chế tạo bom thủ công. Lần này là chiến đấu trên sa mạc, bao cao su cũng không có nhiều tác dụng, dù sao nếu dùng thứ này bịt nòng súng thì chắc chắn sẽ bị nắng nóng nung chảy, nhưng theo thói quen, trong trang bị vẫn thống nhất là có nó, bọn họ cũng chưa từng nghĩ đến, có một ngày món đồ này sẽ được phát huy công dụng chân chính của nó.

Thẩm Trường Trạch hôn Thiện Minh hai cái, sau đó bắt lấy tay hắn, thân dưới cứng rắn chọc chọc vào lòng bàn tay hắn, “Ba, giúp con đeo vào.”

Thiện Minh trừng to mắt, giận quá hoá cười, “Con mẹ mi chứ.....”

Thẩm Trường Trạch hôn từng cái xuống môi, cằm, cổ Thiện Minh, có chút làm nũng, có chút bá đạo, nhất quyết không tha yêu cầu, “Ba, giúp con đeo vào, ba, giúp con đi mà.”

Thiện Minh quyết tâm một lần, hung tợn nói, “Hôm nay xem như ông đây đành phải chịu mất tí máu vậy, nếu như mi không làm ta khô mát, ta sẽ cho mi một phát súng mất đường con cháu luôn!” Nói xong hắn cầm lấy áo mưa, dùng răng xé rách bao gói, một tay thò vào trong quần Thẩm Trường Trạch, lôi anh bạn đang bùng bùng phấn chấn ra.

Thẩm Trường Trạch thét lớn một tiếng, sắc mặt chậm rãi trở nên ửng hồng.

Thiện Minh cầm lấy anh bạn to lớn kia, trong lòng có chút sợ hãi, vừa nghĩ rằng thứ thô lớn như vậy sẽ nhét vào mông hắn, hắn liền cảm thấy sau lưng lạnh buốt. Hắn tùy tiện vuốt hai cái, thằng nhỏ của Thẩm Trường Trạch không chịu nổi sự khiêu khích của hắn, nhanh chóng cứng rắn lên, Thiện Minh thành thạo chụp áo mưa vào cho y.

Bờ ngực trần của Thẩm Trường Trạch cọ vào ngực Thiện Minh, làn da kề sát cảm giác càng ngày càng nóng.

Thẩm Trường Trạch cởi quần Thiện Minh xuống, quần áo của mình cũng lột ra sạch sẽ, hai người trần truồng ôm lấy nhau, thân dưới ma sát lẫn nhau. Chỉ chốc lát sau hai cây phân thân đều vừa căng vừa nóng, *** của Thiện Minh cũng bị khơi lên, rõ ràng không còn nghĩ nhiều như vậy nữa, chuyên tâm cảm nhận lần đầu tiên làm tình với đàn ông.

Thẩm Trường Trạch liếm đầu nhũ của hắn, rón rón, cuối cùng dùng hai má cọ vào cây gậy thịt đang khí thế bùng bùng của Thiện Minh.

Thiện Minh nắm tóc y, thân dưới dính vào mặt Thẩm Trường Trạch, thở hổn hển thúc giục: “Nhanh lên.”
Thẩm Trường Trạch cầm lấy hai đùi của hắn, dùng sức tách sang hai bên, sau đó cúi người xuống, há miệng ngậm lấy thằng nhỏ của Thiện Minh.

“A..... Ừm.....” Đây đã không phải lần đầu tiên Thẩm Trường Trạch khẩu giao cho hắn, Thẩm Trường Trạch đã nắm giữ hết các điểm mẫn cảm của hắn. Y vươn đầu lưỡi liếm từ gốc lên trên dọc theo thân cây gậy, đến nơi mềm yếu liền ngậm lấy toàn bộ, sau đó nhẹ nhàng hút một cái, kích thích Thiện Minh đến mức lập tức cong eo, không khỏi than nhẹ ra tiếng.

Thẩm Trường Trạch phun ra nuốt vào thằng nhỏ của Thiện Minh, cây gậy thịt trơn bóng nước bọt tùy ý ra vào trong miệng Thẩm Trường Trạch, căng đầy khoang miệng nóng hổi ẩm ướt của y. Gương mặt Thiện Minh ửng hồng, vòng eo thon gầy thỉnh thoảng cong thành một đường duyên dáng. Một tay Thẩm Trường Trạch cố định eo hắn, một tay nắm lấy cái đùi rắn chắc của hắn, dùng phương thức nguyên thủy nhất để lấy lòng đối phương.

Tiếng rên rỉ thỏa mãn đứt quãng khẽ tràn ra từ miệng Thiện Minh, hai chân hắn không tự giác ôm lấy cổ Thẩm Trường Trạch. Hắn cực kỳ giống một con mèo nhỏ tham lam, không ngừng muốn đòi lấy càng nhiều khoái cảm.

Được Thẩm Trường Trạch tận hết sức lực lấy lòng, thân thể Thiện Minh run lên, đem toàn bộ dịch thể trút vào miệng Thẩm Trường Trạch. Thẩm Trường Trạch không tránh không né, hứng lấy hết không bỏ sót một giọt.

Ngực Thiện Minh kịch liệt đập phồng, dư âm của cao trào qua đi làm hắn vẫn chưa hồi phục lại được. Hắn lười biếng liếc nhìn Thẩm Trường Trạch, nhìn con hắn phun dịch thể của hắn ra khỏi miệng, sau đó lau khoé môi ướt át, không hề nháy mắt nhìn hắn.

Thiện Minh chỉ cảm thấy đầu óc kêu ong ong một trận, *** và khát vọng trong mắt Thẩm Trường Trạch vô cùng rõ ràng, trong đôi mắt đen nhánh bùng lên lửa dục mãnh liệt. Ánh mắt kia kiên định đến như vậy, quyết tâm bằng được đến như vậy.

Thẩm Trường Trạch quét toàn bộ dịch thể mà y phun lên lòng bàn tay vào khe mông của Thiện Minh.

Thiện Minh như bị lửa cháy mông, thân thể chấn động, có chút xấu hổ, lại có chút chần chờ nhìn Thẩm Trường Trạch.

Thẩm Trường Trạch dùng một bàn tay đè lên ngực Thiện Minh, tay kia thì vuốt ve cánh mông mềm mại co giãn của Thiện Minh. Y cúi người chen mình vào giữa hai chân Thiện Minh, ngăn hắn khép hai chân lại, tay kia vuốt vuốt, đổ đầy dịch thể của Thiện Minh vào cửa mình nhỏ hẹp của hắn. Khi nơi đó đã trở nên ướt mà, Thẩm Trường Trạch liền đưa một ngón tay chen vào cái lỗ nhỏ kia.

Năng lực nhịn đau của Thiện Minh không phải thứ người bình thường có thể so sánh, cho dù cảm giác bị vật lạ xâm nhập làm hắn rất không thoải mái, hắn cũng không hề lên tiếng, chẳng qua thân thể không tự giác căng thẳng.

Thẩm Trường Trạch vuốt ve mông hắn, “Ba, thả lỏng một chút, để con đi vào.”

Thiện Minh cắn răng nói: “Câm miệng.”

Thẩm Trường Trạch bò trườn trên người hắn, liếm cắn bờ môi hắn, vừa lấy ngón tay khai thác lối vào chật chội kia, vừa ý đồ dùng nụ hôn triển miên để dời đi lực chú ý của Thiện Minh.

Huyết động khô khốc bị chậm rãi mở ra, dịch thể dinh dính ướt át bắn ra từ cơ thể Thiện Minh, nay lại được tưới vào trong thân thể hắn, cảm giác xấu hổ mà kỳ diệu này làm Thiện Minh cảm thấy bên tai nóng lên. Nếu người đang làm việc này với hắn không phải Thẩm Trường Trạch, như vậy đối phương chắc chắn đã sớm chết.

Thẩm Trường Trạch chậm rãi co rút ngón tay, làm động tác mô phỏng phân thân cắm rút ở thân dưới của Thiện Minh. Thiện Minh cau mày để giảm bớt từng đợt cảm xúc khác thường, đã làm đến nước này rồi, dừng lại cũng không thay đổi được cái gì. Hắn quyết định thử nghiệm cẩn thận một chút, nếu mà khó chịu thì không có lần sau nữa, vừa lúc chấm dứt ý nghĩ của Thẩm Trường Trạch.

Ngón tay đang tùy ý ra vào thân thể hần chậm rãi biến thành hai, cuối cùng biến thành ba ngón. Thẩm Trường Trạch chịu đựng thân dưới trướng đau, không ngừng hôn môi trần an Thiện Minh, không ngừng khai thác huyết động bế tắc kia, thẳng đến khi cửa mình trở nên ướt át mềm mại.

Thẩm Trường Trạch rút ngón tay ra, nâng hai đùi của Thiện Minh lên, cây gậy sớm đã nóng đến không ngờ lăm le trước cửa động. Dưới ánh sáng mờ ảo, đôi mắt như mắt điều hâu của y nhìn chăm chăm vào mắt Thiện Minh.

Thiện Minh nhìn y một cái, hoàn toàn bị nhiệt độ trong mắt y làm cho rung động. Ánh mắt kia ẩn chứa sự chinh phục và chiếm hữu mãnh liệt đến không cách nào hình dung, từ đôi mắt Thẩm Trường Trạch hần nhìn thấy được khát vọng và dục vọng kiểm soát của đứa trẻ này với hần. Lần đầu tiên Thiện Minh vì chấp nhất của một người mà cảm thấy khiếp sợ.

Thẩm Trường Trạch liều mạng áp chế dục vọng điên cuồng trong cơ thể, hơi thở của y không xong, khàn khàn nói, “Ba, ba hãy nhìn cho rõ, con là người đàn ông đầu tiên của ba, ba vĩnh viễn thuộc về con.”

Y nâng cao mông của Thiện Minh, đưa gậy thịt của mình chen từng chút một vào trong cơ thể Thiện Minh. Y cố ý thả chậm động tác, để Thiện Minh có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng *** đang là thân dưới của mình nuốt đến tận gốc của quý của Thẩm Trường Trạch.

Thiện Minh khê kêu ra tiếng, trong tiếng kêu có đau đớn, có nhẫn nhịn.

Cũng không biết có phải liên quan đến giống loài không, bộ phận kia của Thẩm Trường Trạch nhìn quá mức kinh người, sau khi phần đầu miễn cưỡng tiến vào, cơ vòng đã bị mạnh mẽ căng thành một cái động lớn, những nếp uốn ở cửa mình bị căng đến nhăn nhui như gương, ngay cả Thẩm Trường Trạch cũng không dám tin rằng nơi nhỏ hẹp như vậy lại có thể cất chứa thứ to lớn kia của y.

Thiện Minh rốt cuộc không nhịn được mắng: “F*ck, đau quá, đáng lẽ ta phải cắt cái thứ này của mi đi mới phải.....”

Thẩm Trường Trạch vừa xoa ấn cửa động nhỏ hẹp đang chịu tội, vừa đẩy cây gậy thịt của mình vào. Y thật sự không thể nhịn nữa, y đã nhịn quá nhiều năm rồi.

Khi phân thân của y hoàn toàn được cơ thể Thiện Minh bao bọc, y cảm thấy một sự thỏa mãn trước nay chưa từng có. Vách tường chật chội nóng rực gắt gao cắn nuốt bảo bối của y, chỉ cần hơi động một chút, ma sát mang đến khoái cảm có thể khiến cả người y run rẩy, làm cho tâm lý chinh phục của y trở nên kích động không thôi.

Người y đang làm tình là cha nuôi của y, là người mà y gọi “ba” suốt hơn mười năm, là người mà từ nhỏ y đã không ngừng khát vọng, không ngừng ảo tưởng, là người y để ý nhất, yêu thương nhất trên thế giới này, cuối cùng y đã có được hần, cuối cùng y đã có thể triệt để giữ lấy hần!

Người này là của y, ba thuộc về y!

Thẩm Trường Trạch không thể khắc chế dục vọng mãnh liệt của mình, y nắm lấy đùi Thiện Minh, dùng sức mở ra, sau đó ôm eo và mông y, bắt đầu cử động lên.

Thiện Minh đau đến hít khí, hần không thể tin được mình thật sự bị thằng con trai của mình áp, nhưng cảm giác cơ thể bị hung ác xâm nhập làm người ta căn bản không thể bỏ qua được.

Thằng nhỏ của con hần đang cắm ở mông hần. Động tác dần dần nhanh hơn kia, sự cắm rút mạnh mẽ kia lại lần nữa nhắc nhở Thiện Minh về sự thật đáng xấu hổ này. Sự kích thích của đạo đực đúng là mãnh liệt như thế, thế nên rõ ràng đáng lẽ hần chỉ nên cảm thấy đau, lại cảm thấy có một cơn hưng phấn khó tả rót vào cơ thể.

Thẩm Trường Trạch dùng sức va chạm vài cái, rốt cuộc cũng làm cho cơ thịt khép chặt dần mở ra thông suốt. Y bắt đầu dùng sức cắm rút, vòng eo hữu lực nhanh chóng kích thích, làm cho mông Thiện Minh bị đâm đến rung động phành phạch, âm thanh cơ thể va chạm thỏa thích vang vọng ở nơi phế tích yên tĩnh hoàn toàn không nghe thấy bất kì âm thanh bên ngoài nào, lọt vào tai người lại sắc tình đến như vậy.

Đau đớn dần dần tê dại, dần dần không ngừng nảy lên khoái cảm mê hoặc khác thường, bắt đầu từ thân dưới bị hung hăng ma sát, leo lên xương sống, một đường hướng lên trên, đánh thẳng vào não, sau đó cơn

khoái cảm làm người ta run rẩy khuếch tán đến toàn thân. Thiện Minh không nhận được rên rỉ ra tiếng, toàn tâm tập trung vào tình cảnh vốn không nên phát sinh này.

Thẩm Trường Trạch mãnh liệt cắn rút như mưa rền gió dữ, chọc cho thân thể Thiện Minh không ngừng rung động, ngay cả tiếng rên rỉ khàn khàn không ngừng tràn ra từ miệng hắn cũng bị đâm tan nát thành mảnh vụn.

Dịch thể trắng đục không ngừng chảy ra từ cửa huyết bị đè ép, làm cho nơi hai người mập hợp trở nên dính dấp, âm thanh cơ thể va chạm cùng với tiếng nước hỗn loạn càng thêm vang dội, cũng càng thêm *** dâng.

Thẩm Trường Trạch nâng hai đùi Thiện Minh gác lên vai mình, làm thân dưới của hắn dán chặt không một khe hở với thẳng nhỏ của mình. Mỗi lần va chạm, Thẩm Trường Trạch đều dùng sức đâm chọc, Thiện Minh có ảo giác nội tạng mình cũng sắp bị y xuyên thủng rồi. Sau khi đâm vào thật sâu, y lại chậm rãi rút ra, sau đó lại hung ác đẩy cây gậy thô to của mình thẳng vào sâu bên trong đoá hoa ướt át mềm mại kia, lặp đi lặp lại, làm cho thân thể Thiện Minh càng lúc càng mềm oặt.

Thế lực của Thẩm Trường Trạch phảng phất dùng mãi không hết, không ngừng, không ngừng phát tiết khát vọng đã quá lâu của mình trên người Thiện Minh, dùng phương thức truyền đạt nguyên thủy nhất để mang toàn bộ tình yêu và dục vọng của mình đến cho Thiện Minh.

Y biến hóa tư thế, không biết mệt mỏi mỗi lần lượt đưa hai người lên cao trào. Ở dưới đồng cỏ nát tách biệt với bên ngoài, bọn họ quên đi thời gian, không gian, bọn họ chỉ có lẫn nhau, chỉ có ***. Bọn họ không ngừng mập hợp, điên cuồng làm tình, thật giống như mọi thứ trên thế giới này đều đã không còn tồn tại.

Thiện Minh không biết mình ngất xỉu đi từ lúc nào. Hắn chỉ nhớ rõ hắn và Thẩm Trường Trạch càng không ngừng mập hợp, lửa dục ngập trời hoàn toàn bao phủ lấy hắn. Thế lực dường như vô tận của Thẩm Trường Trạch lần lượt đưa hắn bay lên mây, cho đến khi cả người hắn hết sức, rơi vào hôn mê.

Từ trước tới giờ hắn chưa từng nếm thử cuộc tình ái điên cuồng như thế, không thể kiềm chế như thế. Có lẽ là cái chết đã uy hiếp gần ngay trước mắt, bọn họ đều triệt để buông thả, khoái cảm ngập đầu làm cho bọn họ quên mất hết thảy.

Khi Thiện Minh tỉnh lại, cảm giác trong thân thể cũng thức tỉnh, phản ứng đầu tiên của hắn chính là không phải mình ngủ trên mặt đất lạnh lẽo cứng rắn mà là ghé vào một thứ gì đó ấm áp.

Hắn mở to mắt, phát hiện cả người mình nằm sấp trên người Thẩm Trường Trạch, quần áo đã mặc, cũng không cảm thấy lạnh, chỉ là những bộ phận từ eo trở xuống phảng phất đã không còn cảm giác.

Thiện Minh nhẹ nhàng cử động, toàn thân đau như muốn rời ra, hắn nhận không được hừ một tiếng.

Thẩm Trường Trạch lập tức tỉnh, cánh tay y còn ôm eo Thiện Minh, thuận thế sờ lên lưng Thiện Minh, nói giọng khàn khàn: “Ba, ba tỉnh rồi.” Cho dù bởi vì yết hầu khô ráo, thanh âm thô khàn khó nghe, nhưng ngữ điệu cũng rất ôn nhu.

Thiện Minh đau đến hừ hừ hai tiếng, “Con mẹ mi..... Mấy năm nay mi ghen hông rồi à?” Bây giờ chỉ cần hắn vừa cử động, cơ bắp xương cốt liền đau nhức khó nhịn, kể cả nằm yên cũng rất khó chịu, làm tình có thể làm đến mức nửa người tê liệt, truyền ra ngoài sẽ bị tươi sống cười chết mất.

Thẩm Trường Trạch hôn thái dương hắn, ngón tay hữu lực nhẹ nhàng xoa ấn eo cho hắn, “Từ lúc con mười tuổi, buổi tối nằm mơ sẽ mơ thấy ba, ba nói xem con ghen bao nhiêu năm?”

Thiện Minh ngẫm lại từ lúc y mười tuổi đến mười bốn tuổi, bốn năm kia mình vẫn luôn ngủ chung giường với y, buổi tối không biết bị y YY bao nhiêu lần, liền cảm thấy cả người sợ hãi.

Thẩm Trường Trạch tràn ngập yêu thương hôn mép tóc, giữa trán của hắn, những cái hôn mềm mại dừng ở bên hông và lực độ mát xa không nhẹ không nặng làm Thiện Minh cảm thấy một cơn mệt rã rời. Đến bây giờ hắn vẫn như trước không thể tin rằng mình thực sự đã ngủ với đứa con trai, mơ mơ màng màng, giống như hiện giờ vẫn còn đang mơ. Bé con năm đó nhỏ như vậy, yếu đuối như vậy thế nhưng lại biến thành một người đàn ông so với hắn còn cao lớn còn mạnh mẽ hơn, hơn nữa đè nặng hắn làm tình suốt một buổi tối.

Tất cả đều thật khó tin, nếu không phải đang ở đường cùng, Thiện Minh không biết mình có thể chấp nhận sự điên cuồng như vậy hay không.

Vóc dáng của Thiện Minh rất cao, cơ bắp rắn chắc, tuy rằng nhìn gầy nhưng cũng nặng đến hơn một trăm năm mươi cân, nằm trên người Thẩm Trường Trạch bảy tám giờ, Thẩm Trường Trạch cũng không chịu nổi, nhưng y vẫn không muốn buông Thiện Minh. Sau khi triệt để giữ lấy người này thì ôm nhau đi vào giấc ngủ là cảnh tượng y đã mơ màng lâu lắm rồi, cảm giác này thật tốt đẹp, rất khiến người ta thỏa mãn, y không nỡ buông ra, y thật hi vọng thời gian có thể đọng lại ở khoảnh khắc này mãi mãi.

Y có chút mong đợi, lại có chút khẩn trương hỏi: “Ba, ba..... ba có cảm thấy tốt không?”

Thiện Minh lười biếng nói, “Cảm giác cái gì?”

“Cảm giác..... khi cùng con.” Tim Thẩm Trường Trạch không nhịn được đập nhanh hơn, tối hôm qua là trải nghiệm tuyệt vời nhất trong đời y, y hi vọng Thiện Minh cũng có thể giống y.....

Thiện Minh có chút quần bách, nhưng không biểu hiện ra ngoài, làm bộ như rất bình thản nói, “Ừ, cũng được.” Hắn cũng không thể nói thật là bị con mình làm thật thích được. Lúc trước hắn không nghĩ ra hai gã đàn ông thì có thể làm ra cái gì được, hiện tại mới biết là chẳng những rất đa dạng, còn có cảm giác khác với khi làm cùng phụ nữ, khoái cảm thật khó nói nên lời, điều này làm cho Thiện Minh có chút ngoài ý muốn. Hồi tưởng lại cảm thụ tối hôm qua, khoái cảm sớm đã vượt qua cảm giác tội ác rồi. Thiện Minh là một kẻ trung thành với bản năng, biết tận hưởng lạc thú trước mắt. Chưa từng có người nào trói buộc hắn về mặt đạo đức, hắn cũng không tự làm khó mình, cho nên khi hắn ý thức được chuyện này có thể làm hắn sung sướng, cho dù về tâm lý hay sinh lý cũng không còn bài xích như trước nữa, chẳng qua ngoài miệng vẫn như cũ có chút ngượng ngùng không muốn thừa nhận.

Thẩm Trường Trạch có chút thất vọng, nhưng Thiện Minh không nói gì khó nghe cũng đủ làm y nhẹ nhàng thở ra. Nếu có thể ra khỏi đây, y nhất định sẽ nghĩ mọi cách giữ Thiện Minh lại bên cạnh mình, nếu không thể, y cũng không có gì phải lo lắng.

Hiện tại với y mà nói cũng đã đủ hạnh phúc rồi.

Âm thanh đào bới trên đỉnh đầu cách bọn họ càng ngày càng gần, trải qua một đêm cố gắng, khi Al dùng loa khuếch đại âm thanh gào xuống dưới đất, cuối cùng bọn họ cũng nghe thấy âm thanh.

Khi tiếng của Thẩm Trường Trạch truyền lại mặt đất, bọn họ thấp thoáng nghe được từ loa khuếch đại âm thanh truyền đến một trận hoan hô.

Al xé cổ họng hỏi tình hình thụ thương của họ, còn lại bao nhiêu thức ăn nước uống, cùng với vị trí hiện tại hoàn cảnh linh tinh .

Thể lực hai người tiêu hao quá lớn, Thiện Minh trên cơ bản là mết đến ngón tay cũng không muốn động, mấy vấn đề này tất cả đều là Thẩm Trường Trạch thay hắn trả lời. Máy đào thanh lí ra hàng tấn hàng tấn phế liệu, càng tiếp cận lòng đất, động tác phía trên lại càng cẩn thận. Khi đào đến mức không cần loa khuếch đại âm thanh cũng có thể trực tiếp đối thoại, vì sợ gây lún đất, máy đào đã không dám làm ra động tác gì quá lớn, phía trên bắt đầu dựa vào máy móc phụ trợ sức người đào bới.

Quá trình này tiến hành còn thông thả hơn trong tưởng tượng nhiều, bọn họ phải không ngừng kiểm tra trọng lực, không ngừng biến hóa phương hướng và góc độ đào bới, bất cứ một sơ sẩy nào cũng có thể làm cho công sức trở nên vô ích. Vốn kế hoạch hai ngày là có thể hoàn thành công tác đào bới, giờ đến tận buổi chiều ngày thứ ba vẫn không thể hoàn thành.

Hiện giờ họ đã bị chôn suốt năm ngày rồi, đã liên tục hai ngày rồi không có cái gì ăn, mới đầu còn ở trong phạm vi có thể thừa nhận được, nhưng thể lực hai người đã xói mòn càng ngày càng nghiêm trọng, nhất là sa mạc khô khốc thiếu nước, mỗi phút mỗi giây đều là dày vò.

Ngay khi Thiện Minh khát đến môi khô nứt chảy máu, thần trí có chút không tỉnh táo, đột nhiên bờ môi của hắn đụng vào một ống hút bằng nhựa, hắn gần như không kịp nghĩ gì liền hút một ngụm. Chất lỏng lạnh lẽo chảy vào yết hầu sắp nổ tung của hắn, đó quả thực là qủynh tương ngọc lộ ngọt lành nhất trên thế giới này!

Thiện Minh vô ý thức hút hai ngụm lớn, cho đến khi hút mãi không còn ra được một chút chất lỏng nào, hắn mới chậm rãi mở mắt, nhìn thấy ống hút kia là vươn từ trong áo gilê chống đạn hai lớp của Thẩm Trường

Trạch đến. Hắn mê mang nhìn Thẩm Trường Trạch, không phải hai người đã ăn uống hết những gì còn lại rồi sao.

Thẩm Trường Trạch dùng ngón cái lau đi giọt nước đọng nơi khóe môi hắn, sau đó đặt lên đầu lưỡi liếm, “Còn có thể chống đỡ hai ngày chứ?”

Thiện Minh kinh ngạc nói, “Mi..... Mi không uống?”

Ba ngày nay đến một ngụm nước Thẩm Trường Trạch cũng không uống, lại để lại hai ngụm nước quý giá này cho hắn.

Thẩm Trường Trạch khàn giọng nói: “Không có việc gì, con còn trụ được, con sợ ba chống đỡ không nổi.”

Thiện Minh muốn mắng người, nhưng hé miệng lại nói không nên lời, hắn vươn tới dùng đầu lưỡi ướm át liếm đôi môi khô khốc của Thẩm Trường Trạch, thấp giọng nói: “Mi đúng là đồ ngu, vài ngày như vậy đã là gì, mi chịu đựng được thì ta cũng chịu đựng được.”

Thẩm Trường Trạch hôn lại hắn một cái, nhẹ giọng nói: “Ba chịu đựng được con mới chịu đựng được.”

Thiện Minh cảm thấy cơn tuyệt vọng khô rát trong ***g ngực bị áp chế đi không ít, thay thế vào đó là tình cảm nồng nàn đầy ắp của Thẩm Trường Trạch. Vì sao trên thế giới này lại có người đối với hắn như vậy? Hắn là một gã lính đánh thuê không nhà, chưa từng có quá khứ và tương lai, hắn không phải người tốt, sống hay chết đều hắn là lặng yên không một tiếng động, hắn đã làm gì mà lại có người đối tốt với hắn như vậy.

Thiện Minh vuốt mặt y, không nói gì nhìn y, lần đầu sinh ra dục vọng sống sót mãnh liệt như thế. Hắn véo hai má Thẩm Trường Trạch, “Chúng ta đều phải chống đỡ, đi ra ngoài..... việc đầu tiên là phải ăn uống no đủ một trận.”

Thẩm Trường Trạch cười nói: “Đi ra ngoài làm sao chúng ta còn sức mà ăn uống được, nếu mà có thì..... con muốn tắm sạch cho cả hai ta, nằm trên một cái giường mềm mại thơm ngào ngạt làm tình với ba.”

Thiện Minh nhếch miệng cười, cười đến da mặt đều đau.

Sau ba ngày rưỡi đào bới, tất cả mọi người hao hết tinh lực, không ngủ liên tục làm việc. Sau khi trải qua hai lần lún nguy hiểm với quy mô nhỏ, cuối cùng họ cũng đào được một lối vào thông suốt xuống đồng cỏ nát, Thẩm Trường Trạch và Thiện Minh hai người đều được kéo ra thật cẩn thận. Hiện tại ý thức của họ đều tỉnh táo, tuy rằng thể lực tiêu hao gần như tới cực hạn nhưng vẫn như cũ kiên trì tự mình đi vào phòng chữa bệnh được dựng lên tạm thời.

Thẩm Trường Trạch quả thật vẫn còn giữ được năng lực hành động nhất định, Thiện Minh thì đơn giản là chán ghét nằm trên cang, hắn cảm thấy chỉ có ai gãy tay gãy chân mới cần nằm trên cang.

Hắn ngồi trên giường trong phòng bệnh, nhìn Pearl đứng bên cạnh hắn, nắm chặt tay nàng, “Em còn sống, quá tốt.”

Pearl đau lòng sờ mặt hắn, “Nằm xuống, Thiện, nhìn anh không ổn chút nào.”

“Jorhor đâu? Cali đâu? Còn có cái gã..... Ngốc Ưng, bọn họ thế nào rồi?”

Về mặt Houshar rất nghiêm túc, “Việc này, chờ mày tỉnh lại rồi hỏi đi.”

“Bây giờ tôi muốn biết! Nhiệm vụ thế nào, có bắt được Thẩm Diệu không, những người bị thương.....” Cánh tay truyền đến một trận đau đớn nho nhỏ, ngay sau đó choáng váng đánh úp tới, Pearl tiêm một mũi thuốc an thần vào tay hắn, hắn phần nộ nhìn Pearl một cái, sau đó mê man.

110. Chương 110

CHƯƠNG 110

Khi Thiện Minh tỉnh lại đã là ba ngày sau, bọn họ đã không ở cảnh nội Sierra Leone nữa mà là lui về căn cứ của quân tự do Algeria ở phụ cận Pella Mond, nhận sự che chở ở đây. Thiện Minh không biết Du Chuẩn làm thế nào mà ở lại núi Sư Tử được, lại còn thoải mái sử dụng tài nguyên, đào ra bọn họ từ dưới lên, nhưng

có lẽ là đã tiến hành giao dịch gì đó với quân buôn lậu địa phương, chuyện này không cần hấn phiền lòng, Houshar sẽ xử lý tốt.

Sau khi hấn tỉnh lại, hấn đã nghe Al kể lại toàn bộ sự tình.

Nhóm Houshar đi tới giáo đường tìm bọn Pearl, lúc ấy Pearl và Falcon đang nâng Jorhor bị trọng thương rút lui ra ngoài, chuẩn bị đặt Jorhor xuống nơi an toàn xong thì trở về nâng Ngốc Ứng. Không ngờ được Ngốc Ứng dù nửa người đã bị đè đến tê liệt lại cho Thẩm Diệu một phát súng chí mạng, đồng thời cũng vùi thân trong giáo đường hoàn toàn sập đổ. Về sau bọn họ cũng tìm thấy thi thể không còn nguyên hình của Ngốc Ứng từ trong đống đổ nát. Tuy rằng đã sớm dự đoán được người này không sống nổi, nhưng trong nháy mắt khi xác nhận hấn đã chết, Thiện Minh vẫn cảm thấy đáng tiếc. Hấn vẫn chán ghét sự ngạo mạn của Ngốc Ứng, nhất là cảm giác ưu việt của quân đội chính quy biểu hiện ra ngoài khi đối mặt với nhóm lính đánh thuê bọn họ, nhưng mà không thể không thừa nhận Ngốc Ứng là một anh hùng thực thụ, quả thật hấn cũng có bản lĩnh để xem thường người khác. Mặc dù đã biết rõ sẽ bại lộ vị trí nhưng vẫn bắn phát súng kia, nếu không phải hấn dùng mạng đổi lấy Thẩm Diệu trọng thương, không biết bọn họ sẽ chết thêm bao nhiêu người nữa.

Từ lúc xe tăng tập kích Ngốc Ứng cũng đã bị đè trọng thương, Jorhor cũng không tốt hơn được bao nhiêu, một chân hấn bị trần nhà rơi xuống đè trúng, xương cốt nát hết, đã không có khả năng chữa khỏi nữa, muốn giữ mạng thì chỉ có thể cắt. Mất đi một chân, hấn không bao giờ có thể ra chiến trường được nữa. Cũng may ý chí của Jorhor không vì vậy mà sa sút, hấn nhanh chóng chấp nhận hiện thực này, ăn phần cơm của mình, lúc nào cũng chuẩn bị tinh thần để chết hoặc chịu liệt nửa người.

Cali bị bom sóng xung kích chấn đến hôn mê, nằm ngất ở một góc của toà nhà hành chính, kỳ tích là không bị trọng thương.

Nhóm thương binh bị thương không thể nhúc nhích ở lại quán rượu đều không tử vong, nhưng trong đó có vài người ít nhất phải nằm dưỡng thương một năm.

Du Chuẩn lần này tử vong hai người, tàn phế một người, trọng thương ba người, những người khác đều bị thương các kiểu lớn nhỏ, tổn thất thảm trọng.

Mà bên Đường Đình Chi lại càng thảm thiết hơn, bởi vì khi đánh long huyết nhân nhóm lính đánh thuê không chiếm ưu thế, xung phong chiến đấu đều là những bộ đội đặc chủng long huyết nhân trẻ tuổi anh dũng người Trung Quốc. Tuy rằng làm đối phương tổn thất nặng, chính mình cũng phải trả giá thảm thiết, bọn họ lần này tổng cộng tử vong năm người, còn lại một nửa là trọng thương. Hai bộ đội đặc chủng cùng Thẩm Trường Trạch và Thiện Minh bị chôn dưới lòng đất, bởi vì tài nguyên và thời gian có hạn, thậm chí đến thi thể cũng không thể mang lên được.

Al nói, sau khi cứu họ lên, những quân nhân Trung Quốc đều nhìn đống đổ nát mà khóc.

Sau khi Thiện Minh trầm mặc nghe xong, trái tim truyền đến áp lực khó tả.

Hấn vẫn nghĩ rằng mình sớm đã vứt bỏ khái niệm quốc gia, mười mấy năm qua hấn di chuyển trên vô số chiến trường, lạnh lùng nhìn người đủ mọi màu da ngã xuống trước mặt hấn, chưa bao giờ lay động trái tim hấn được nửa phần. Nhưng khi hấn nhìn những quân nhân Trung Quốc này chết trận, hấn lại sinh ra một ý niệm mạnh mẽ “Không hy vọng chuyện này lại xảy ra” trong đầu.

Hấn không dám nói bản thân còn có khái niệm đồng bào, nhưng ít nhất là bọn họ cùng nói ngôn ngữ giống nhau, hơn nữa tinh thần và chấp nhất của những người này làm hấn kính nể.

Đoàn của họ bởi vì thương tật quá nhiều, luôn luôn ở căn cứ của quân tự do ăn uống không phải trả tiền. Ngoài Jobert và Cosky chia nhau đưa thi thể Dino và một chiến hữu khác chết đi về quê nhà họ, những người khác có thể xuống giường thì đều tự động giúp quân tự do huấn luyện quân đội, ngẫu nhiên còn giúp bọn họ ám sát một hai người, báo đáp hành động lần này.

Thẩm Trường Trạch ngủ năm ngày mới tỉnh lại, y đã cần trình độ rất lớn để khắc phục nhược điểm sau khi biến thân thời gian dài thì sẽ mê man để khôi phục thể lực. Lần này lập tức ngủ năm ngày đủ để thấy thể lực tiêu hao lớn đến thế nào. Việc đầu tiên sau khi y tỉnh lại, không ngoài ý muốn của bất kì ai, chính là tìm ba.

Lần này Thiện Minh bị thương đều là ngoài da thịt, cho nên rất nhanh có thể xuống giường. Hấn không muốn ngày nào cũng nhàn rỗi, liền giúp quân tự do huấn luyện hai tay súng bắn tỉa.

Pearl tìm thấy hấn khi hấn đang dạy dỗ hai người kia, nói cho hấn Thẩm Trường Trạch tỉnh.

Thiện Minh liền đi theo Pearl.

Pearl nhìn hấn vài lần, có vẻ muốn nói lại thôi.

Thiện Minh chớp mắt, “Làm sao vậy em yêu? Em muốn nói cái gì?”

Pearl nhú mào, “Khi em chữa thương cho anh, phát hiện trên người anh có rất nhiều dấu hôn.”

Thiện Minh “à” một tiếng, cười nói: “Sâu cắn.”

Pearl cười quỵến rũ, “Con sâu này thật là lớn nha.”

Thiện Minh gật đầu, lười biếng duỗi eo, “Đúng vậy.”

Pearl mím môi cười nói: “Con sâu này trước đây lúc nào cũng thích dính anh, em thật không nghĩ tới, hai người sẽ.....”

Thiện Minh cười nhẹ nói: “Không có gì, anh chỉ muốn hôm nay được sống thống khoái thôi.”

Hai người đi tới cửa phòng, đứng ngoài, Pearl vỗ lưng hấn, “Vào đi thôi.”

Thiện Minh hôn lên má Pearl, “Cám ơn.” Sau đó đẩy cửa ra, đi vào.

Thẩm Trường Trạch hấn là vừa tắm rửa xong, đứng đối diện gương cắt mái tóc ướt sũng hơi dài của y. Y nghe được tiếng đẩy cửa, quay mặt lại, có chút kích động nhìn Thiện Minh.

Y gọi một tiếng “ba”, sau đó đi tới chỗ Thiện Minh, ôm cổ hấn.

Thiện Minh ngửi hương vị khoan khoái dễ chịu trên làn da y, chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Bọn họ đều sống sót, lại một lần, lại một lần nữa.

Thẩm Trường Trạch nâng mặt Thiện Minh lên, ôn nhu hôn đôi môi mềm mại của hấn, hôn thật thận trọng mà triển miên, cảm giác rằng môi quần quít thật là tốt đẹp, phẳng phất có thể hòa tan con người ta.

Hai người thở hồng hộc tách ra, Thiện Minh nhìn y cắt đồng một đoạn tây một mảng tóc, nhin không được cười.

Hấn cầm lấy kéo trong tay Thẩm Trường Trạch, “Ngồi xuống, ta cắt cho mi.”

Thẩm Trường Trạch cười nói: “Từ khi nào ba lại biết cắt tóc?”

“Cứ cắt ngắn là được.” Thiện Minh hạ một đường kéo, cắt rơi của Thẩm Trường Trạch một mảng tóc thật to.

Thẩm Trường Trạch nhìn cái “lỗ hổng” to tướng trên đầu, muốn cứu chữa đã không có khả năng, dở khóc dở cười, “Bỏ đi, ba muốn cắt thế nào thì cứ cắt như thế đi.”

Thiện Minh cười hì hì, “Mi đẹp trai mà, kể cả cạo trọc cũng vẫn đẹp trai.” Nói xong không khách khí soạt soạt cắt hết sạch tóc của Thẩm Trường Trạch, cuối cùng chỉ còn lại một mái tóc ngắn ngắn như gốc rạ, hơn nữa lại còn dài ngắn không đều. Nhưng Thẩm Trường Trạch nhìn qua vẫn tuấn tú đến mức người ta không thể rời mắt, mỗi một đặc điểm đều là kiệt tác của Thượng đế, được kiểu tóc như vậy phụ trợ, ngược lại có vẻ càng thêm hoạt bát hăng hái.

Thẩm Trường Trạch nhìn qua gương thấy vẻ mặt đắc ý của Thiện Minh, khóe miệng đều là ý cười không thể che giấu.

Có thể tiếp tục sống, thật tốt, có thể lại nhìn thấy ba, thật tốt.

111. Chương 111

CHƯƠNG 111

Sau khi Thẩm Trường Trạch thay quần áo, bọn họ đi ra ngoài thăm những chiến hữu bị thương, ngoài những người bị trọng thương vẫn phải nằm trên giường, những người khác đều đã bắt đầu xuống giường hoạt động. Khó được mấy ngày không có chiến sự, vài vị tướng của quân tự do mời bọn họ ăn cơm, dưới tình huống vật tư khan hiếm mà vẫn cung cấp pho mát và mỡ bò vô cùng quý giá ở địa phương cho họ.

Tuy rằng những thứ này cũng không phải thứ gì tốt, nhưng ở lại căn cứ này cũng đủ lâu, đã biết muốn ăn được mấy thứ này có bao nhiêu không dễ dàng. Lần này hẳn có thể tính là tiệc mừng công của Du Chuẩn, trước đây mỗi lần nhiệm vụ chấm dứt, bọn họ đều sẽ ăn uống quá độ một trận để chúc mừng nhiệm vụ hoàn thành mỹ mãn, thuận tiện thả lỏng một phen. Nhưng “tiệc mừng công” lần này lại không có chút không khí nhiệt liệt nào, thi hài chiến hữu của họ còn chưa lạnh, không ai thành công thoát khỏi cơn ám ảnh kia, nhất là việc gặp phải đạn phốt-pho trắng và rất nhiều long huyết nhân công kích làm cho bọn họ đến nay vẫn còn sợ hãi.

Cũng may, Đường Tịnh Chi chết đã tiêu diệt tương đối sự phẫn nộ của họ, chỉ là Thẩm Diệu đã mang phần lớn số liệu thí nghiệm biến mất vẫn là một cái gai đâm trong lòng đám người Đường Đình Chi. Đối với Du Chuẩn mà nói, bây giờ chỉ cần lấy tiền rời đi, nhưng đối với các bộ đội đặc chủng mà nói, nhiệm vụ của họ còn xa mới chấm dứt.

Sau khi cơm nước xong, hai nhóm người tập trung đến phòng hội nghị mà quân tự do cung cấp cho họ, nhìn bên cạnh thiếu mất vài cái ghế, trong lòng mọi người đều rất không dễ chịu.

Đường Đình Chi sửa sang lại vật áo blouse trắng, thấp giọng nói: “Đầu tiên tôi thay mặt chính phủ và nhân dân đất nước tôi cảm ơn sự giúp đỡ và cố gắng của Du Chuẩn lần này. Tiếp theo..... xin chia buồn về những chiến hữu, anh em, bạn bè đã mất đi của các vị.”

Al có chút phiền táo vò tóc, “Đừng giữ giọng nữa, chẳng hợp với anh chút nào đâu.”

Đường Đình Chi rũ mắt, bất đắc dĩ nói: “Tôi muốn nói với anh là, tôi đã chuyển khoản số còn lại cho anh rồi.”

Al bĩu môi, lẩm bẩm: “Nhiệm vụ lần này hoàn thành không thống khoái chút nào hết, cho chúng tôi bao nhiêu tiền cũng vô dụng.”

Dương Quan ngẩng đầu, ánh mắt sắc nhọn vô cùng, hần cấn rằng nói: “Nếu anh muốn thống khoái, hãy tiếp tục hợp tác với chúng tôi đi, giúp chúng tôi bắt được Thẩm Diệu.”

Đường Đình Chi cao giọng quát: “Thượng úy Dương Quan, anh muốn phải chịu trách nhiệm vì lời nói cảm tính của mình sao!”

Dương Quan lập tức đứng lên hành quân lễ, “Đại tá, tôi sai rồi.” Nói xong nặng nề ngồi trở lại ghế của mình, hai tay ôm ngực, không nói được một lời.

Đường Đình Chi thở dài, nói với mọi người của Du Chuẩn, “Cấp trên còn chưa có thêm chỉ thị gì, tiếp theo rốt cuộc tính thế nào thì tôi cũng không biết.”

Houshar khoát tay, “Cho dù các người tính thế nào, chúng ta cũng không muốn can thiệp vào chuyện của các người nữa. Cho dù là Thẩm Diệu hay là long huyết nhân, vốn là không có quan hệ gì với chúng ta, cũng không phải thứ mà con người bình thường như chúng ta có thể chống lại. Nhiệm vụ liên quan tới long huyết nhân có khó khăn quá lớn, Du Chuẩn không muốn nhận thêm nữa.”

Lập trường của Houshar gần như là thay mặt cho lập trường của Du Chuẩn, làm thành viên lão làng nhất của Du Chuẩn, không ai phản bác quan điểm của hắn.

Cali gật đầu, “Không sai, tôi không muốn có bất cứ liên quan gì tới long huyết nhân nữa. Kiếm tiền của ai cũng là kiếm, đơn đặt hàng của chúng tôi rất nhiều, chiến tranh với con người mới là công việc của chúng tôi chứ không phải liều mạng với quái vật mạnh hơn chúng tôi gấp mấy lần.”

Tuy rằng họ đều là kẻ say mê cuộc sống liều mạng nhưng cũng không phải không muốn sống đến mức biết rõ không thể làm vẩn lao đầu vào. Nhất là một nửa thành viên Du Chuẩn cũng có gia đình, khi trở lại đất nước của họ, họ vẫn là một công dân tuân thủ pháp luật, cũng là chồng của một người phụ nữ, cha của một đứa trẻ, bọn họ còn muốn sống lâu vài năm kiếm tiền nuôi gia đình.

Hầu hết mọi người đều tỏ vẻ đồng ý về việc không muốn nhận bất cứ nhiệm vụ gì có liên quan tới long huyết nhân nữa, cũng có vài người trời sinh không muốn sống tỏ vẻ kích thích khi chiến đấu với long huyết nhân, nhưng ý kiến cuối cùng của họ sẽ là phục tùng tập thể.

Đường Đình Chi gật đầu, “Tôi hiểu. Chỉ là kinh nghiệm tác chiến với long huyết nhân của các vị lần này rất quan trọng với nghiên cứu của tôi, nhất là rất nhiều trang bị và vũ khí mà các vị là nhóm nhân loại đầu tiên sử dụng trong thực chiến. Chúng tôi cần rất nhiều kinh nghiệm thực chiến để cải tiến và nghiên cứu số liệu khắc phục, tôi hi vọng các vị có thể theo tôi về Trung Quốc một chuyến, dùng một tháng giúp chúng tôi hoàn thiện kho số liệu. Về thù lao, thứ nhất, chúng tôi có thể tiếp tục trả tiền, thứ hai, chúng tôi sẽ cung cấp trị liệu tốt nhất cho thương tích của các vị.”

Mọi người nhìn nhau vài lần, sau đó tất cả đều nhìn về phía Houshar.

Houshar nhú mào, nhìn về phía Al, hần nói, “Cậu cảm thấy thế nào?”

Al híp mắt nhìn Đường Đình Chi, “Sẽ không phải là cạm bẫy gì đấy chứ, tôi nhớ rõ vài năm trước anh còn kiên trì muốn diệt hết chúng tôi để giữ bí mật mà.”

Đường Đình Chi thản nhiên nói, “Không phải tôi muốn diệt nhóm các anh, tôi chỉ nghe mệnh lệnh của cấp trên mà thôi. Hiện giờ thái độ của cấp trên là hợp tác tốt đẹp với các anh, chỉ cần các anh tự giác giữ bí mật, mặt khác, lấy quan hệ của Thẩm Trường Trạch với các anh, anh còn lo lắng cái gì?”

Al nghĩ một lúc, quả thật có lý, nhưng đối với những người luôn trái pháp luật như họ mà nói, lui tới thân thiết với chính phủ một quốc gia luôn làm cho bọn họ cảm thấy không thoải mái.

Al nhìn thoáng qua gương mặt xinh đẹp của Đường Đình Chi, trong lòng do dự một chút, gật đầu, “Được, chúng tôi đi.” Hần dùng cặp mắt xanh thăm nhìn sâu vào hai mắt không hề xoay chuyển của Đường Đình Chi, nhẹ giọng nói: “Anh nhớ kỹ, đây là anh mời tôi.”

Đường Đình Chi hơi nhú mào, trong lòng không hề tồn tại một tia lo lắng, y nhắc nhở: “Anh Maurell, thứ nhất, các anh phải ký hiệp nghị giữ bí mật, thứ hai, xin hãy phục tùng sự sắp xếp của chúng tôi, thứ ba, làm ơn đừng làm bất cứ chuyện gì trái pháp luật.”

Al lấy tay vuốt cằm, trêu tức nhìn y, “Nhưng mà tôi đã quên mất chuyện gì là chuyện trái pháp luật rồi.”

Đường Đình Chi gật đầu, “Lên máy bay tôi sẽ hướng dẫn các vị.”

Lại thảo luận thêm về chuyện rút lui một chút, hội nghị kết thúc. Khi tất cả mọi người đi ra ngoài, Đường Đình Chi gọi Thiện Minh lại.

Thiện Minh dừng bước quay đầu lại, Thẩm Trường Trạch cũng đi theo.

Đường Đình Chi nói, “Thiện Minh, anh là người Tô Châu đúng không?”

Thiện Minh nhú mào, “Hình như thế.”

“Hơn hai mươi năm không về lại quê hương, muốn nhân cơ hội này trở về nhìn xem không? Trung Quốc thay đổi rất lớn, nhưng tôi có thể tìm lại địa chỉ ban đầu cho anh.”

Ngữ khí Thiện Minh lạnh đi vài phần, “Không cần thiết, tôi không có gì muốn nhìn.” Hần chỉ vào mũi Đường Đình Chi, uy hiếp: “Nhớ kỹ, đừng có nhiều chuyện.”

Đường Đình Chi nói: “Được rồi, coi như tôi chưa nói.”

Thiện Minh xoay người đi ra ngoài, Thẩm Trường Trạch đuổi theo phía sau, giữ chặt cánh tay hần, hỏi: “Ba à....”

Thiện Minh vụt quay đầu trừng mắt nhìn y, “Là mi điều tra ta?”

Thẩm Trường Trạch xòe tay, thẳng thắn thành khẩn nói: “Con muốn biết tất cả mọi chuyện của ba, ba đã không nói cho con biết, con chỉ có thể tự mình điều tra.”

Thiện Minh lạnh nhạt nói: “Những gì ta đã trải qua thú vị sao? Đến ta cũng cảm thấy không có ý nghĩa gì.”

Thẩm Trường Trạch thấp giọng nói: “Con chỉ hi vọng hiểu ba hơn bất kì ai khác, dù sao con cũng biết ba quá muộn.”

Thiện Minh đẩy y một cái, xoay người đi về chỗ ở của mình.

Thẩm Trường Trạch không nhanh không chậm theo sau lưng hắn, theo đuôi hắn vào phòng.

Thiện Minh lấy súng của hắn ra, bắt đầu lau chùi cẩn thận. Thẩm Trường Trạch đã sớm chú ý tới, làm như vậy có thể khiến tâm tình hắn được bình tĩnh.

Y đi tới ngồi xuống bên cạnh Thiện Minh, nhẹ giọng nói: “Ba đừng tức giận, lúc đó con rất nhớ ba, lại không thể đi tìm ba, cho nên chỉ có thể tận lực sưu tập tin tức của ba nhiều một chút. Ba biết không, từ sau khi chúng ta tách ra, mỗi nhiệm vụ của ba, mỗi lần thay đổi tài khoản, mọi hướng đi của ba trên Internet con đều biết cả. Cho dù ba tức giận cũng không có biện pháp, con muốn biết tất cả về ba.”

Thiện Minh trừng mắt liếc y, “Đầu mi có bệnh rồi.”

Thẩm Trường Trạch chẳng hề gì gật đầu, “Chắc vậy quá, nói đến nói đi, nếu ba không vứt bỏ con, con sẽ không như vậy.” Nói xong câu này, ngữ khí của y lại có vài phần u oán, hành vi lúc trước của Thiện Minh là khúc mắc cả đời y không thể cởi bỏ.

Tâm tình Thiện Minh vốn không tốt, lúc này nghe câu chỉ trích như thế lại càng thêm tức giận, “Con mẹ mi, vẫn còn không chịu yên, đừng có cả ngày giống như con mẹ lắm điều chỉ nhớ chuyện ta vứt bỏ mi như thế. Ta vứt bỏ mi thì làm sao? Ông đây càng vui.” Hắn ném khẩu súng lên giường, “Cút đi.”

Thẩm Trường Trạch nén cơn tức đang cuộn cuộn dâng lên, y cất khẩu súng đi, “Con không cãi nhau với ba, con cũng sẽ không đi ra ngoài.”

Thiện Minh nhìn tên kẹo dẻo này, trong lòng dâng lên một ngọn lửa.

Vừa nghĩ đến việc sẽ trở lại Trung Quốc, những kí ức đã cách hắn rất xa đều trở dậy, tự trách trí nhớ của mình quá tốt, hắn nghĩ rằng mình đã sớm quên rồi chứ.

Thiện Minh nằm lên giường, nhắm mắt lại muốn bắt mình ngủ, nhưng bây giờ mới là chín giờ tối.

Thẩm Trường Trạch nằm lại gần xoa ấn huyệt thái dương cho hắn, mềm giọng nói: “Nếu ba không muốn nhớ lại, từ nay về sau sẽ không bao giờ có người nhắc đến trước mặt ba nữa.”

Thiện Minh trầm mặc một lúc lâu mới nói, “Không có gì đáng nói, dù sao người trong nhà cũng đều chết sạch rồi.”

Thẩm Trường Trạch cong người hôn lên trán hắn, “Ai nói thế, còn con mà.”

112. Chương 112

CHƯƠNG 112

Thiện Minh phân tích có thể là lúc trước mình nói làm y giận, ngày hôm sau Thẩm Trường Trạch liền cả ngày rầu rĩ không vui, cũng không ăn cơm, chỉ ngồi trong phòng bận rộn với máy tính. Thiện Minh thấy y đã mấy giờ cũng không hề rời khỏi chỗ ngồi, tiếng bàn phím lạch cạch vang liên tục.

Thiện Minh là một kẻ lười giấu suy nghĩ trong lòng, cuối cùng không ngồi yên nổi nữa, “Ta nói này, mi ngồi gõ cả ngày rồi đấy, rốt cuộc đang làm gì vậy?”

Thẩm Trường Trạch không hề quay đầu lại nói, “Con đang tìm tung tích của ông ta.”

Thiện Minh biết “ông ta” trong lời y là chỉ ai, “Tìm như thế nào?”

“Máy tính này không được, con phải gửi tin tức chi tiết về Trung Quốc. Con đang phối hợp với họ, lợi dụng vệ tinh hàng không của Mỹ để tìm tung tích ông ta.”

“Có kết quả không?”

“Trước mắt còn chưa có.”

“Vậy mi còn không chịu đi ăn cơm đi, trông mắt nhìn máy tính có thể có kết quả sao? Mi cũng đã ngồi cả ngày rồi, đứng lên đi cho xong.”

Thẩm Trường Trạch lắc đầu, “Không cần.”

Thiện Minh vụt nhảy khỏi giường, vòng quanh y hai vòng, thấy Thẩm Trường Trạch nhìn hẩn muốn nói lại thôi, ánh mắt kia làm hẩn có chút chột dạ, “Thằng oắt mi đang dỗi đấy à?”

“Không có.”

“Không có cái rắm, mi thích ý kiến à? Ta tức giận mắng mi hai câu thì sao? Ta không đánh mi cũng đã rất không sai rồi.”

Thẩm Trường Trạch thản nhiên quét mắt liếc hẩn một cái, “Tùy ba thôi, con không so đo với ba.”

Chỉ một câu nhẹ nhàng băng quơ thôi mà đã biến Thiện Minh thành chẳng khác gì bà nạ dòng đang cố tình gây sự, làm hẩn nghẹn đến không thoải mái, hẩn chỉ vào Thẩm Trường Trạch, “Mi nói rõ ràng, cái gì gọi là mi không so đo với ta? Ai bảo mi không có việc gì rồi đi điều tra ta?”

Cuối cùng ngón tay Thẩm Trường Trạch cũng rời khỏi bàn phím, y không hề tỏ vẻ xấu hổ nói, “Con nói, con muốn biết tất cả về ba.”

Thiện Minh khó thể tin nổi nhìn y, “Ta cảm thấy mi quá không bình thường rồi.”

Thẩm Trường Trạch nhún vai, “Lúc trước con còn nhỏ, không quản được ba, bây giờ con có thể quản, đương nhiên con phải quản ba thật nghiêm rồi. Mọi chuyện trước kia của ba con đều phải biết, những chuyện từ nay về sau của ba con cũng muốn biết, cho dù ba đi đến chỗ nào, ba cũng không thể có liên quan tới những người khác.”

Thiện Minh nghĩ mình nhất con trai hay là nhất cha về đây, có thằng con nào dám quản ông già nó như thế không? Thế này không phải sẽ thần kinh sao? Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Thẩm Trường Trạch, hẩn thật sâu cảm thấy hình như những ngày khoái hoạt của mình sắp kết thúc rồi.

Thẩm Trường Trạch đứng lên, chiều cao hơn Thiện Minh nửa cái đầu lập tức tạo thành một chút áp lực tâm lý cho Thiện Minh. Y vén tóc trên mặt Thiện Minh ra sau tai, nhẹ nhàng chậm rãi nhưng kiên định nói, “Ba không thích con điều tra, sau này con không tra nữa là được. Quá khứ của ba con không thể tham gia, nhưng những ngày sau này của ba sẽ phải có con. Nhưng ba nói ba muốn vứt bỏ con liền vứt bỏ con luôn, ba à, những lời này ba cũng nói ra miệng được? Con không tức giận với ba, bởi vì ba quá ngây thơ, nhưng ba đừng nói những lời này lần thứ hai, cũng tuyệt không thể vứt bỏ con lần thứ hai.”

Chỉ trong nháy mắt, Thiện Minh bị khí thế cường đại không thể ngăn cản của Thẩm Trường Trạch làm cho rung động. Nhìn đứa con càng ngày càng mạnh mẽ, hẩn có một cảm giác sợ hãi vì có thứ thoát khỏi sự khống chế của mình.

Thiện Minh nghĩ đến lời mình đã nói, quả thật có chút khó nghe, chột dạ không nhận được biện hộ: “Ta không vứt bỏ mi, chỉ là đến lúc mi phải đi mà thôi.”

Thẩm Trường Trạch nhíu mày nói: “Cho dù ba có bao nhiêu lý do, có người buộc ba phải để con đi sao? Vấn đề này chúng ta đã tranh cãi rất nhiều lần, con không muốn nói nữa. Ba, con muốn hỏi ba một vấn đề, ba vẫn chưa trả lời con.”

“Mi nói đi.”

“Bốn năm đó, ba có nhớ tới con không?”

Thiện Minh không hề lảng tránh nhìn vào mắt y, “Nhớ.”

Trong mắt Thẩm Trường Trạch hiện lên một tia xúc động, y vươn tay ôm lấy Thiện Minh, thấp giọng nói: “Thế là đủ rồi, ba làm chuyện gì ngu xuẩn con đều có thể tha thứ cho ba.”

Thiện Minh không nhịn được nói: “Con mẹ nó, ta làm cái gì ngu xuẩn chứ, mi còn quanh co mắng ta ta sẽ đánh mi thật đấy.”

“Nhiều lắm, con không tính hết được.” Thẩm Trường Trạch nhớ tới Thiện Minh xấu miệng, nhớ tới Thiện Minh thà chết cũng không nhận sai, còn có đêm đó hấn ở trước mặt mình nghe đôi nam nữ kia làm việc đến say mê, việc này trong mắt Thiện Minh chẳng là cái gì nhưng lại có thể dễ dàng đâm đau tim y. Hai người trả giá cho đoạn tình cảm này rốt cuộc vẫn là không giống nhau, y thật sự đếm không hết Thiện Minh có bao nhiêu hành động vô tâm, mà y thì đã có bao nhiêu cố gắng.

Thiện Minh không phục, “Vô nghĩa!”

Thẩm Trường Trạch cười nhẹ hai tiếng, ngửi hương vị ấm áp trên cổ Thiện Minh. Nói chung, bây giờ y cũng đã thỏa mãn, nếu bọn họ có thể cứ tiếp tục như vậy thì tốt rồi.

Hai ngày sau, bọn họ bắt đầu trở về.

Bởi vì liên quan đến quan hệ quốc tế phức tạp, bọn họ đồng thời đi cả máy bay và tàu thủy, nhiều lần quay vòng mới đổ bộ lên Nam Hải Trung Quốc, sau đó ngồi máy bay bay thẳng đến một căn cứ quân sự ở ngoại ô Bắc Kinh.

Toàn bộ quá trình tất cả mọi người của Du Chuẩn đều bị che mắt, nếu Đường Đình Chi không nói cho bọn họ nơi này là Bắc Kinh, bọn họ căn bản sẽ không biết mình đang ở đâu. Thậm chí bọn họ đi vào căn cứ như thế nào, căn cứ có dáng vẻ thế nào, căn cứ lớn bao nhiêu, là người nào tới đón bọn họ, bọn họ một mực không biết. Chỉ cảm thấy được bọn họ vào thang máy rồi đi xuống, đi xuống mãi, cũng không biết xuống dưới lòng đất bao nhiêu mét thì mới ngừng lại.

Khi bọn họ được cho phép cởi mặt nạ bảo hộ, tất cả mọi người hùng hùng hổ hổ ném thứ đáng ghét trên đầu xuống đất, sau đó mỗi người đều mở to hai mắt nhìn, nhìn một góc căn cứ quân sự khổng lồ siêu hiện đại hoá dưới lòng đất ở trước mắt.

Toàn bộ đại sảnh kim loại màu bạc rộng ít nhất hơn sáu nghìn mét vuông, bốn phía có hơn mười thang máy, ở trung tâm chỉ huy còn có một sân bóng đá lớn. Đại sảnh này không phải tầng thấp nhất, từ ngoài thang máy nhìn xuống dưới còn không biết sâu đến thế nào nữa. Bốn phía trên tường treo vô số những thứ không biết là công cụ gì, nhân viên công tác đi tới đi lui trong đại sảnh có mấy trăm người, toàn bộ cảnh tượng giống như phòng thí nghiệm ở tương lai trong phim khoa học viễn tưởng như đức, mỗi người đều gần như nhìn đến choáng váng.

“Cái đệt, quá hoành tráng.”

“Mẹ, nhìn thấy mấy thứ này..... liệu chúng ta có bị diệt khẩu không đấy!”

“Nơi này nhất định có rất nhiều vũ khí ghê gớm, Đường, mau dẫn chúng tôi đi xem.”

Mọi người mồm năm miệng mười biểu đạt tâm tình của mình.

Đường Đình Chi nói: “Xin lỗi, những thứ kia các vị không thể lộn xộn, nội dung lần này của các vị đã được chuẩn bị xong, xin hãy đi theo tôi tới bên này.” Từ xa có một chiếc xe năng lượng hạt nhân mở ra, không có lớp xe mà lại là bánh xích cực lớn y như xe tăng, trượt trên mặt đất không có chút tiếng động gì, di chuyển duyên dáng tới trước mặt họ, đưa mười người lên xe, đi tới bên trong.

Xe rẽ trái rẽ phải liên tục trong căn cứ, sau đó đi qua ba lối thoát hiểm, đi vào một không gian độc lập.

“Nơi này là nơi các vị nghỉ ngơi, mỗi người một phòng. Mọi người đường xa mệt nhọc, hôm nay trước hết cứ nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi lại đến thảo luận nội dung nghiên cứu với mọi người.”

Thả hết người xuống, Đường Đình Chi liền định đi, Houshar mở cửa ra nhìn thoáng qua phòng mình, sau đó đi ra túm lấy áo Đường Đình Chi.

Hai quân nhân bên cạnh y gần như nháy mắt liền nâng súng chĩa vào Houshar. Houshar sắc mặt âm trầm nhìn Đường Đình Chi, Đường Đình Chi đẩy nòng súng ra, lạnh nhạt nói: “Không có việc gì. Ông Houshar, ông có chuyện gì không?”

“Huỷ hết camera và máy nghe trộm trong phòng đi, nếu anh không làm, ta sẽ tự mình ra tay.”

Đường Đình Chi nói: “Rất xin lỗi, là tôi sơ ý.” Y lấy bộ đàm trong áo ra nói, “4861,6523,7721 lập tức đến đảo F khu 33, mang theo công cụ.”

Lúc này Houshar mới buông áo Đường Đình Chi ra, mang theo hành lý đi vào phòng.

Những người khác cũng đều lần lượt đi vào, Thiện Minh nhìn trái nhìn phải, lập tức nhớ kỹ số phòng từng người, sau đó mang hành lý cũng định đi vào.

Thẩm Trường Trạch liền kéo hần lại, “Ba không ngủ ở đây.”

Thiện Minh nhú mày nói: “Cái gì?”

Thẩm Trường Trạch xách hành lý của hần thả lên xe một lần nữa, “Đi theo con.”

Đường Đình Chi hơi nhú mi, “Thế này không ổn lắm.”

Thẩm Trường Trạch không để ý đến y, “Ông đừng quản tôi.”

Đường Đình Chi bất đắc dĩ ngồi lên xe, lái xe theo chỉ thị của Thẩm Trường Trạch.

Không ngoài dự đoán, Thẩm Trường Trạch mang Thiện Minh về phòng mình.

Phòng y rất rộng, nhưng kết cấu cực kì đơn giản, phòng bỏ hết những trang trí không cần thiết, chỉ để lại nhu yếu phẩm cho sinh hoạt, gọn gàng, lạnh lẽo cứng rắn, mười phần là một căn phòng quân nhân.

Thiện Minh cảm thấy phòng ở như vậy nhìn rất thuận mắt, hần ném hành lý xuống đất, sau đó cởi áo khoác, “Ta đi tắm rửa một cái, mi đi kiếm cái gì cho ta ăn, ta đói bụng.”

Thẩm Trường Trạch hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

“Gì cũng được.”

“Đồ ăn Tô Châu?”

Thiện Minh dừng một chút, “Có thể, đừng quá ngọt.”

Hần cởi sạch quần áo đi vào phòng tắm, nhìn ấy dòng chữ Trung Quốc ngay ngắn trên dụng cụ tắm rửa, trong nháy mắt cảm thấy dường như đã qua mấy đời.

Nơi này là Trung Quốc, hần đã trở lại.

113. Chương 113

CHƯƠNG 113

Thiện Minh tắm rửa xong đi ra, trên bàn đã bày bốn món ăn, hần đi qua thì thấy đều là đồ ăn thường gặp trên bàn cơm ở Tô Châu, còn có hai món ăn vặt và một món canh. Có thể chuẩn bị được nhiều thứ như vậy trong khoảng thời gian ngắn, hiệu suất của người ở đây thật là cao.

Thẩm Trường Trạch lấy cho hần nửa bát canh, “Trước đến uống ngụm canh đã.”

Thiện Minh lắc lắc cái đầu ướt sũng đi tới, thuận tay giảm điều hòa thấp đi vài độ.

Thẩm Trường Trạch tự giác lấy khăn mặt lau tóc cho hần, “Cái tật xấu này của ba sao vẫn không sửa được vậy, tắm rửa xong không chịu lau tóc.”

“Phiền toái.” Thiện Minh uống một ngụm canh đầu cá nấu đậu hũ màu trắng sữa, vị rất ngon, hương thơm quần quít. Dạ dày của hần đã lâu không được ăn đồ ăn được nấu nướng tỉ mỉ như vậy, hương vị xa xỉ này

tác động lên vị giác thật sự làm người ta muốn ngừng mà không được, hần uống mấy ngụm liền uống hết bát canh.

Thẩm Trường Trạch dùng khăn mặt lau khô hầu hết nước trên tóc hần, đang định đi lấy máy sấy.

Thiện Minh giữ y ngồi xuống, “Ăn cơm ăn cơm, như vậy mát mẻ hơn.”

Thẩm Trường Trạch vuốt mái tóc ẩm ướt của hần, “Ba như vậy dễ bị cảm lắm.”

“Dạ cũng không làm ta chết được, cảm thì đã là gì, mau tới cùng ta ăn cơm, canh này thật con mẹ nó uống ngon.” Thiện Minh gấp một miếng thịt đầy nước sốt đỏ au mê người nhét vào miệng, ngọt mà không ngấy, vào miệng liền tan, lập tức làm cho Thiện Minh ăn đến vui vẻ. Hần ôm bát cơm thơm ngào ngạt bắt đầu ăn từng ngụm lớn.

Thẩm Trường Trạch nhìn hần hăng hái như vậy, bản thân cũng ngồi xuống cao hứng ăn.

Thiện Minh gõ gõ bàn, “Sao ở đây lại có cá bạc Thái Hồ?”

“Vận chuyển hàng không tới.”

Thiện Minh ngẩn người, “Làm sao mi biết ta muốn ăn?”

Thẩm Trường Trạch ôn nhu nhìn hần, “Đương nhiên là cố ý chuẩn bị cho ba.”

Thiện Minh cười, “Nuôi mi đúng là không vô ích.”

Thẩm Trường Trạch nhìn hần ăn đến mỹ mãn, cảm thấy tim mình như được lấp đầy. Y thích mọi biểu cảm của ba, cho dù là hung ác kiêu ngạo hay là vô lại bốc đồng, mỗi dáng vẻ đều gợi cảm như vậy, phấn khích như vậy. Vừa nghĩ đến việc có thể có được hần, hai người ngồi quanh bàn ăn vui vẻ ăn bữa cơm nóng hằm hập, y liền cảm thấy nhân sinh không còn gì tiếc nuối.

Ăn xong, Thiện Minh bỏ đĩa xuống lau miệng, cái gì cũng không quản nữa, xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới giường Thẩm Trường Trạch nằm lăn ra, vuốt cái bụng no căng, cảm giác từ thân đến tâm đều thật thả lỏng.

Căn cứ được che giấu cho hần biết mình rất an toàn, hơn nữa có Thẩm Trường Trạch trông cửa rồi, tính cảnh giác của hần cũng đã hạ xuống thấp nhất, nằm ở trên giường mơ mơ màng màng ngủ mất.

Thẩm Trường Trạch tìm người thu dọn xong cơm chiều, trở lại phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thiện Minh quần khăn tắm nằm giữa trên giường, đến gần cũng không đắp, dường như đã ngủ.

Thẩm Trường Trạch nhìn gương mặt hơi ửng hồng của hần, một cơn khát vọng khó tả nảy lên trong lòng. Y xoay người vọt vào phòng tắm tắm rửa, làn nước lạnh lẽo cũng không thể tiêu diệt dục vọng của y. Khi y đi ra khỏi phòng tắm, đúng lúc Thiện Minh trở mình, cái eo không có một tác thịt thừa xoay thành một độ cong mềm dẻo xinh đẹp, sau đó kéo toàn bộ thân thể lật lại, đường cong kia hiện lên gợi cảm đến không nói nên lời.

Đầu óc Thẩm Trường Trạch nóng lên, thân thể trần trụi bước tới, sau đó chậm rãi lên giường.

Y vừa tới gần, Thiện Minh theo bản năng liền tỉnh. Mặc dù hần biết nơi này rất an toàn nhưng kiếp sống lính đánh thuê nhiều năm làm hần ở bất cứ đâu vào bất kì lúc nào cũng đều không thể trăm phần trăm đi vào giấc ngủ, đang ngủ chỉ vừa có người tới gần hần sẽ lập tức tỉnh lại, sau đó theo thói quen định đi sờ vũ khí.

Chẳng qua lúc này hần nhanh chóng tỉnh táo lại, hần nhìn Thẩm Trường Trạch một cái, dục vọng trong mắt đàn ông hần tuyệt không xa lạ, hướng chỉ dục vọng cuồng nhiệt trong mắt người đàn ông này đã in sâu vào trí óc hần từ một đêm kia.

Thẩm Trường Trạch đè lên người Thiện Minh, cúi xuống hít vào mùi sữa tắm thơm ngát trên người hần, nhịn không được hôn dọc theo trán hần xuống chóp mũi, từ chóp mũi lại hôn đến môi.

Thiện Minh ôm cổ hần, “Lần trước mi hỏi ta thích hay khó chịu, hình như ta còn chưa kịp hỏi lại mi nhỉ?”

Thẩm Trường Trạch hôn từng cái lên đôi môi mềm mại của hần, “Làm tình với ba là điều tuyệt vời nhất trên thế giới này.”

Thiện Minh ha ha cười hai tiếng, “Đi cửa sau thích đến như vậy sao?”

Thẩm Trường Trạch chớp mắt, “Nếu ba muốn thử xem, con tuyệt đối không phản kháng.”

Thiện Minh bĩu môi, “Ta không có chút hứng thú nào với mông của đàn ông đâu.”

Thẩm Trường Trạch cười, “Cho nên để con làm ba đi.” Y cúi đầu, dùng sức hôn môi Thiện Minh, đầu lưỡi linh hoạt bá đạo luồn vào miệng hắn, liếm từng tắc khoang miệng hắn. Nước bọt trong suốt chảy xuống theo khoé miệng không thể khép lại của Thiện Minh.

Thẩm Trường Trạch giơ tay kéo rút khăn tắm trên người Thiện Minh, lấy tay vuốt ve ngực và eo Thiện Minh. Mỗi tắc cơ bắp dưới bàn tay đều mạnh mẽ đàn hồi, ngay cả vết sẹo trên người cũng đều tràn ngập hơi thở nam tính quyến rũ. Y mê luyến người này, hận không thể hôn lên từng tắc trên khối thân thể này.

Hai tay Thiện Minh cắm vào giữa mái tóc hắn, đảo khách thành chủ dùng đầu lưỡi khiêu khích Thẩm Trường Trạch, thỉnh thoảng nâng thân thể dùng cơ ngực cọ xát ngực Thẩm Trường Trạch.

Làm tình là một chuyện thật thích, hắn thích làm tình.

Thẩm Trường Trạch bị Thiện Minh trêu ghẹo đến mức cả người nóng lên, y cúi đầu cắn viên thịt nhỏ trước ngực Thiện Minh, không nhẹ không nặng liếm cắn, liếm đến mức viên thịt mềm nho nhỏ trở nên sưng đỏ cứng rắn. Một tay y thò vào trong quần Thiện Minh, ngón tay thon dài cầm lấy cậu nhỏ của Thiện Minh bắt đầu tận tình khiêu khích. Đàn ông mới càng thêm quen thuộc thân thể đàn ông, mới biết làm như thế nào có thể mang đến cho đối phương khoái cảm mãnh liệt nhất.

Thiện Minh khê thở dài một tiếng, ngẩng cổ, hưởng thụ khoái cảm đến run rẩy.

Thẩm Trường Trạch giữ lấy eo Thiện Minh, đột nhiên lật thân thể của hắn lại, để hắn quỳ gối trên giường.

Thiện Minh cảm thấy cái tư thế này không được tự nhiên, hắn vừa định mở miệng nói cái gì, Thẩm Trường Trạch lại mở rộng khe mông hắn, vươn đầu lưỡi đi liếm huyết động chặt chẽ kia.

Thân thể Thiện Minh run lên, hít sâu một hơi, “Cái đệt, mi.....” Hắn không thoải mái lắc thân thể muốn rời khỏi, Thẩm Trường Trạch bắt lấy đùi hắn không để hắn động đậy, đầu lưỡi linh hoạt bắt đầu liếm của huyết non mềm, lướt qua vùng đất mẫn cảm, làm cho toàn thân Thiện Minh đều run rẩy.

Thiện Minh mở to hai mắt nhìn, vô ý thức nắm chặt drap giường, tình cảnh này rất phóng dăng, cảm giác này rất kích thích.

Thẩm Trường Trạch chậm rãi liếm cho cửa huyết chặt chẽ trở nên mềm mại, nước bọt trơn bóng thấm vào cửa huyết khép kín, làm cho nó mềm nhẹ mở ra, Thẩm Trường Trạch càng thêm làm càn ý đồ đâm cả đầu lưỡi vào.

“Ưm a.....” Thiện Minh giống như con mèo cong thân thể lên, phần eo cong thành một đường hoàn mỹ, trước ngực gần như dán xuống giường, hắn hỗn hển nói: “Đủ rồi..... Quá không bình thường”

Hai tay Thẩm Trường Trạch vẫn giữ chặt đùi Thiện Minh ngăn cản hắn nhúc nhích, ngón tay thon dài cắm sâu vào thịt, làm cho làn da mềm mại nơi bắp đùi đỏ lên. Y chẳng những tỏ vẻ mất diết tại ngơ với kháng cự của Thiện Minh, ngược lại càng thêm dùng đầu lưỡi nhanh chóng liếm lấp huyết động nhạy cảm kia, thậm chí đẩy cả đầu lưỡi vào, mô phỏng động tác của phân thân mà nhợt nhạt ra vào .

Từ miệng Thiện Minh không ngừng tràn ra tiếng rên rỉ áp lực, vừa nghĩ đến cửa sau đang bị con trai của mình dùng đầu lưỡi liếm, hắn liền cảm thấy cả người mềm yếu, hắn không nhận được cầm lấy cây gậy đã cứng rắn của mình, cử động lên xuống liên tục.

Trước sau khoái cảm chồng chất, gia tăng gấp bội, làm cho đùi Thiện Minh cũng phải run rẩy.

Thẩm Trường Trạch lấy ngón tay kéo cái miệng nhỏ nhắn đã hơi hé mở ra, dùng đầu lưỡi phối hợp ngón tay, từng bước mở ra cánh cửa kia, cho đến khi nó có thể cất chứa hai ngón tay tùy ý ra vào.

Thiện Minh cảm thấy y rút ngón tay ra, thay thế là một thứ cứng rắn nóng bỏng đang đâm vào mông hắn.

Hắn xoay người lại, thấy Thẩm Trường Trạch đang đổ dầu bôi trơn lên quái vật lớn của y, vuốt vuốt hai cái, ôm lấy mông Thiện Minh định cắm vào.

Thiện Minh lắc mông, nói với giọng khàn khàn: “Con mẹ mi, mau mang mũ vào.”

Thẩm Trường Trạch cố định cái eo muốn trốn tránh của hắn, đỡ lấy cây gậy thịt của mình đâm nhẹ vào cửa huyết kia, thấp giọng nói: “Không mang.” Nói xong y đẩy người một cái, đầu thịt mềm yếu trượt một cái rồi chen vào trong.

Thiện Minh khẽ kêu một tiếng, cứ cho là hắn đã từng bị thứ kia đâm cả đêm, nhưng cái cảm giác quái dị có dị vật xâm nhập này, hắn vẫn không thể thần nhiên thừa nhận, hắn có thể nhẫn nại đau đớn, nhưng cái này lại thấm sâu hơn đau đớn nhiều.

Thẩm Trường Trạch thở dài một hơi, chậm rãi đưa toàn bộ cây gậy cắm vào trong cơ thể Thiện Minh, ngực y dán lên lưng Thiện Minh, thở phì phò nói, “Con không mang mũ. Ba, bên trong ba nóng quá, thật chặt, con muốn cảm thụ nó thật cẩn thận. Ba là của con, con không muốn phải qua một vật ngăn trở giữ lấy ba, con muốn triệt để có được ba.” Y giữ chặt cái eo gầy mảnh mẽ của Thiện Minh, bắt đầu thông thả rung động.

Thiện Minh vừa vuốt vật nam tính của mình, vừa cảm thụ khoái cảm tuyến tiền liệt bị đè ép, cơn khoái cảm hoà lẫn với đau đớn và khó chịu này so với bất cứ cơn chấn động *** nào cũng đều mãnh liệt hơn, phẳng phất như châm lửa trên mọi tế bào trong cơ thể hắn, làm cả người hắn nóng lên, làm tứ chi hắn như nhũn ra.

Tư thế quỳ sắp càng thuận tiện cho ra vào, sau khi Thẩm Trường Trạch va chạm hung ác vài cái để hoàn toàn mở ra lối vào nóng ướt kia thì bắt đầu cắm rút như mưa rền gió dữ. Vòng eo rắn chắc khổng lồ chế động tác thân thể, tốc độ và lực độ tiến lùi làm cho cái mông của Thiện Minh bị đâm đỏ lên, cửa huyết đóng chặt bị mở ra thành một cái động lớn. Mỗi lần Thẩm Trường Trạch thoáng rút phân thân ra đều có thể nhìn thấy thịt động mềm mịn quyến rũ bên trong, cây gậy của Thẩm Trường Trạch hung hăng đâm chọc tới cùng, đâm cho Thiện Minh khẽ kêu một tiếng, đổi lấy thân thể kịch liệt run rẩy.

Âm thanh cơ thể va chạm phành phạch vang không ngừng, bắp thịt trên đùi Thẩm Trường Trạch run run theo từng động tác tiến lùi, thân thể thon dài kiên mỹ áp phía trên người mà y luôn miệng gọi là “ba”, thực hiện cuộc chinh phạt nguyên thủy nhất khiến cho người ta mặt đỏ tai hồng.

“Ba, bên trong ba thật chặt..... ưm..... thật chặt, thật thoải mái.”

Dương vật của Thẩm Trường Trạch hoàn toàn có kích thước của người Âu Mỹ, vừa dài vừa thô. Mỗi lần cắm rẽ vào, Thiện Minh đều có ảo giác bị y xuyên thủng, mông trướng đến tràn đầy, thân thể không ngừng run rẩy theo mỗi lần đánh sâu vào.

Thiện Minh căn bản không có sức đáp lại ngôn từ đùa giỡn của y, hắn đã bị dục vọng cuộn trào mãnh liệt xông cho tối tăm đầu óc.

Sau khi Thẩm Trường Trạch rút gậy thịt của mình ra, y lật người Thiện Minh lại, để hắn nằm ngửa trên giường, mở rộng đùi hắn, tiến vào hắn từ phía trước.

Biểu cảm Thiện Minh có vài phần mê loạn, đã triệt để sa vào cơn *** mang đến khoái cảm mãnh liệt cho hắn, hai chân mở rộng thừa nhận đứa con trai hắn nuôi mười năm đâm chọc.

Thẩm Trường Trạch điên cuồng tiến lên trong cơ thể hắn, mỗi lần va chạm đều tiến vào chiều sâu không thể tin nổi. Hai người đều ra một thân mồ hôi, cả một phòng khí lạnh cũng không thể làm giảm nhiệt độ của họ.

Thẩm Trường Trạch biến hóa nhiều tư thế cắm rút suốt hơn nửa giờ, cho đến khi Thiện Minh đau eo đau lưng, cảm giác thân dưới cũng sưng lên, kêu to vài tiếng, Thẩm Trường Trạch mới không tình nguyện bắn ra.

Thiện Minh không ngờ thăng ranh này dám bắn vào trong thân thể hắn, nâng tay hung hăng đánh vào đùi y, hung ác nói: “Con mẹ mi, dám bắn ở bên trong à!”

Thẩm Trường Trạch không quan tâm, trút toàn bộ dịch thể nóng rực một giọt không sót vào trong cơ thể Thiện Minh, sau đó ôm eo Thiện Minh nằm xuống, để vật nam tính đã mềm xuống kẹt trong người Thiện Minh không chịu rút ra.

Thiện Minh bị y làm đến toàn thân hết sức, hấn cắn răng nói: “Mi..... Đi ra ngoài.....”

Thẩm Trường Trạch chẳng những không rút ra lại còn dùng hai chân cuốn lấy chân Thiện Minh, một tay từ sau lưng vươn tới xoa nắn cơ ngực hấn, vừa liếm mồ hôi trên cổ hấn vừa khàn khàn nói: “Ba, sau này con đều sẽ bắn ở bên trong. Nếu ba là phụ nữ thì có thể sinh con cho con rồi.”

Thiện Minh thật sự là bị y làm đến không có sức lực, nếu không hấn thật muốn xoay người sang chỗ khác bóp chết y. Hấn miễn cưỡng phun ra hai chữ qua hàm răng, “Thối lắm.”

Tay Thẩm Trường Trạch tùy ý vuốt ve eo Thiện Minh, tiếng cười nhẹ bay vào tai Thiện Minh, “Ba, thân thể của ba sờ thật là thoải mái, bên trong ba thật nóng, thật chặt, con muốn cả đời cắm ở bên trong..... Ba đừng giận, ba phải làm quen, ba phải nhận tất cả của con, cảm giác bắn ở trong thân thể ba thật tốt.....”

Thiện Minh thật sự nhịn không được, tà tính của Thẩm Trường Trạch làm hấn có chút không thể quen. Hấn dùng lực lấy khuỷu tay chọc vào eo Thẩm Trường Trạch, lần này bị đâm không nhẹ, Thẩm Trường Trạch kêu rên một tiếng, gây thối cắm trong cơ thể Thiện Minh trượt một cái ra ngoài. Thiện Minh cảm thấy nóng lên, dịch thể bị đổ vào trong lối vào lập tức chảy ra.

Cảm giác này vừa bồi rồi lại vừa quyến rũ, sắc mặt Thiện Minh lúc xanh lúc trắng, quay đầu cảm tức nhìn Thẩm Trường Trạch.

Thẩm Trường Trạch xoa xoa cái eo bị hấn đâm cho phát đau, trấn an lau mồ hôi cho Thiện Minh, “Ba, đừng nóng giận.”

“Mấy thứ này mi học với ai hả? Ta phát hiện mi càng ngày càng không bình thường.”

Thẩm Trường Trạch giải thích: “Trừ ba ra, con tuyệt không chạm tới bất kì kẻ nào, con chỉ là..... chỉ là vì khi không chế ham muốn ***, ở phòng thí nghiệm có từng mô phỏng với người khác, nhưng con chỉ làm với ba. Ba, ngoài ba ra con sẽ không chạm tới ai hết.”

Vốn trong lòng Thiện Minh còn đang khó chịu, nghe được lời thông báo “ngây thơ” này của y thì đột nhiên lại muốn cười.

Thẩm Trường Trạch nhìn sắc mặt hấn không còn khó coi như vậy nữa, gắt gao ôm eo Thiện Minh, nỉ non nói: “Ba, con yêu ba, ba phải chấp nhận mọi thứ của con, ba phải trở thành hoàn toàn thuộc về con.”

Dục vọng chiếm hữu của Thẩm Trường Trạch làm Thiện Minh cảm thấy một tia bất an. Từ trước tới giờ hấn chưa từng thấy người nào có ham muốn khống chế người khác mãnh liệt như vậy, phảng phất đến một sợi tóc của đối phương y cũng phải nắm trong lòng bàn tay.

Hấn còn không kịp nghĩ nhiều, Thẩm Trường Trạch đã lại một lần nữa quán lấy, phân thân vừa mới mềm xuống không bao lâu thể nhưng lại cứng lên, thể lực của long huyết nhân thật sự khiến người ta giật mình.

Từ lần đó Thiện Minh đã được lĩnh giáo sự xâm lược không biết mệt mỏi của Thẩm Trường Trạch, một đêm kia y nằm trên người hấn không ngừng chinh phạt, khiến bây giờ khi hấn hồi tưởng lại trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Thẩm Trường Trạch nhận ra Thiện Minh muốn lùi bước, y ôn nhu hôn lên mắt Thiện Minh, “Ba, con sẽ cho ba sung sướng, đừng cự tuyệt con, ba không thể cự tuyệt con.”

Lưỡi dao thịt cứng rắn nóng bỏng lại một lần nữa thẳng tiến vào cửa huyết bị đâm chọc đến không thể khép lại, một lần nữa đưa hai người lên đỉnh cao dục vọng.

Thẩm Trường Trạch không ngoài ý muốn đè nặng Thiện Minh làm một đêm, về sau y có chút hối hận, bởi vì Thiện Minh bị tiêu hao thể lực quá lớn, chỗ kia sưng hết lên, buổi sáng căn bản không rời giường nổi. Thẩm Trường Trạch trần ngập áy náy, liên tục mát xa eo và chân bị đau nhức cho hấn, Thiện Minh ngoài tát y hai cái, cảnh cáo y về sau không được làm như vậy nữa thì cũng không có phương thức gì chống cự, chỉ có thể tùy ý y đùa nghịch, ngay cả đầu ngón tay cũng lười không muốn động đây.

Thẩm Trường Trạch bưng bữa sáng đến đầu giường xúc cho hấn từng miếng một.

Kỳ thật ở trên chiến trường bị thương nặng hơn lúc này cũng không biết bao nhiêu lần, dù bị đạn bắn xuyên qua thân thể thì Thiện Minh cũng đều sẽ tiếp tục đi tới phía trước, nhưng hiện tại nhìn Thẩm Trường Trạch

trước sau đều hầu hạ hần, hần liền càng muốn nằm trên giường, nghe con trai mềm mại dịu dàng gọi hần là ba, sau đó mát xa cho hần thả lỏng.

Cái gọi là ăn no ấm bụng nhớ *** dục, quả nhiên không sai.

Sau khi hần tỉnh dậy buổi sáng thì lại ngủ, rồi lại tỉnh lại, đã là hơn mười một giờ, hần nhìn đồng hồ sau đó hỏi Thẩm Trường Trạch, “Bọn họ đâu?”

“Đường Đình Chi đưa họ tới phòng thí nghiệm, yên tâm đi, bọn họ đều rất ổn.”

Thiện Minh không phải lo lắng người ở đây làm gì với Du Chuẩn, chỉ riêng nhìn mặt mũi Thẩm Trường Trạch, bọn họ đều sẽ hoàn chỉnh không tổn hao gì ra khỏi đây, chỉ cần Du Chuẩn đừng làm gì khác người, thành thành thật thật yên phận, phối hợp với quân đội hoàn thành thu thập số liệu và thí nghiệm là bọn họ có thể thoải mái lấy tiền rời đi.

Chỉ là, Thiện Minh nhìn Thẩm Trường Trạch, hần hoài nghi Thẩm Trường Trạch sẽ không để hần đi. Nhưng mà Thiện Minh đã quyết định một chuyện, chính là giết chết hần cũng phải làm cho y thỏa hiệp. Hần tuyệt đối sẽ không ở lại chỗ này, hần chỉ biết ra chiến trường, sẽ không chịu sống ngày nào yên ổn.

Thiện Minh khởi động thân mình, “Vây ta cũng đi.”

Thẩm Trường Trạch đỡ lấy eo hần, “Không cần, ba, ba nghỉ ngơi một chút đi, không cần vội, ba đi lúc nào cũng được.”

Thiện Minh nghĩ một lúc, lại trở về nằm trên giường, eo hần thật đau, cũng thật sự không muốn động dậy.

Thẩm Trường Trạch tiếp tục xoa ấn eo cho hần, Thiện Minh nhắm mắt lại mơ màng trong chốc lát, đột nhiên nói, “Đưa cho ta xem mấy tư liệu mi tra được về nhà cũ của ta.”

Tay Thẩm Trường Trạch dừng lại, “Ba thật sự muốn xem?”

“Đừng vô nghĩa, lấy đến đây.”

Thẩm Trường Trạch mở máy tính đưa tới trước mặt Thiện Minh, lấy một tập tài liệu ra đưa cho hần.

Bên trong là một ít ảnh chụp, là một khu nhà nhỏ cực kì cũ kĩ ở Tô Châu. Vào hơn hai mươi năm trước, mới đầu mọc lên một đồng nhà lầu, thời điểm đó có thể ở bên trong thật sự khiến cho biết bao người hâm mộ, chỉ là hiện tại đã cũ nát không chịu nổi. Thiện Minh có chút ngoài ý muốn, Trung Quốc phát triển nhanh như vậy, vậy mà nơi này lại không bị phá bỏ và di dời.

Dường như Thẩm Trường Trạch biết hần nghĩ cái gì, “Cũng nhanh thôi, bây giờ Tô Châu đang được kiến thiết, nơi này đã được liệt vào phạm vi phá dỡ di dời, cuối năm hần là sẽ không còn nữa.”

Thiện Minh nhìn căn nhà cũ nát, kí ức phủ đầy bụi nhiều năm lần lượt bị mở ra, cảm giác chỉ cần ngồi là sẽ thấy một luồng hương vị ẩm ướt hơi hám.

“Mi biết vì sao ta lại đi làm lính đánh thuê không?”

“Đại khái biết.”

“Nói ta nghe một chút tin tức mi điều tra được đi.”

“Tư liệu điều tra ở địa phương nói mẹ và cha dượng của ba đánh nhau, hai người đều bị đối phương đâm chết, đứa trẻ sợ hãi chạy mất, không rõ tung tích.”

Thiện Minh cười lạnh một tiếng, “Mẹ ta quả thật là bị hần đâm chết, lúc ấy gã khốn đó rất có bản lĩnh, mẹ ta vốn nghĩ rằng gã cho hần có thể sống tốt, kết quả ăn mặc tuy rằng không lo nhưng lại không ngờ rằng gã cho mặt người dạ thú, thường xuyên đánh mẹ ta. Lần đó mẹ ta phản kháng, hần uống rượu liền sờ tới dao. Sau khi mẹ ta chết, ta sợ hần giết ta, ta liền giết hần sau đó bỏ đi.” Thiện Minh nói rất bình thản, thật giống như đang kể lại một câu chuyện mà không phải chính mình trải qua.

“Lúc đó hình như ta bảy tuổi thì phải, lưu lạc ở ngoài mấy tháng thì gặp Lâm Cường, ông ấy liền mang ta đi. Ta nghĩ mi cũng đoán được việc này, quá khứ của ta chỉ đơn giản như vậy.” Hần bắn súng vào tấm ảnh chụp khu nhà cũ nát, “Thật không nghĩ tới, nơi này vẫn còn tồn tại..... Nhà hiện tại là của ai?”

“Qua tay vài lần, nhưng không ai dám ở.”

“Chắc chắn rồi, đầy phòng đều là máu, trên mặt đất, trên tường, trên cửa, trên cửa sổ.” Thiện Minh có chút đăm chiêu lật ra từng tấm ảnh, “Còn có cái gì khác?”

Thẩm Trường Trạch nói: “Có.” Y lật ra vài trang ảnh, trên ảnh chụp xuất hiện rõ ràng một bà cụ tóc trắng xoá, nhìn tuổi tác ít nhất cũng phải bảy tám mươi.

Tim Thiện Minh lập tức thất lại, kỳ thật hắn gần như đã không còn ấn tượng với người trong nhà, dù sao hắn rời nhà cũng đã hai mươi lăm năm, khi đó hắn mới bảy tuổi, nhưng hắn vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là bà ngoại hắn.

Có lẽ bà ngoại hắn là người duy nhất trong thời thơ ấu của hắn đã cho hắn một tình thương chất phác, cũng là người duy nhất không chê hắn là gánh nặng mà đối tốt với hắn.

Thiện Minh gắt gao nhìn chằm chằm ảnh chụp, trong lòng nảy lên chua xót khó tả.

Thẩm Trường Trạch vuốt ve lưng hắn, “Nếu ba muốn trở về nhìn xem, bây giờ con sẽ cùng ba trở về.”

“Bây giờ bà sống thế nào?”

“Vẫn tốt, vẫn còn ba người con, thân thể không có bệnh tật gì lớn.”

“Vậy được rồi, hai mươi lăm năm trước ta đã biến mất, bây giờ cũng không nên xuất hiện.” Thiện Minh lật người nằm ngửa trên giường, “Mỗi tháng cho bà một ít tiền, tìm danh nghĩa hợp lý đây.”

“Con đã làm rồi.”

Thiện Minh nhắm hai mắt lại, thở dài nói: “Không ngờ căn nhà đó vẫn còn, không ngờ bà ngoại vẫn còn sống.....” Cảnh tượng đó hắn vẫn nghĩ rằng chỉ còn lại trong trí nhớ xa xăm của hắn, nhưng khi bọn họ chân chính xuất hiện trước mắt, hắn lại cảm thấy không hề chân thật. Thật giống như trong khoảng thời gian ngắn, Thiện Minh hắn không phải vô duyên vô cớ xuất hiện trên thế giới này, hắn có thể tìm hiểu, hắn đã từng có quá khứ, hắn cũng từng giống rất nhiều đứa trẻ trên thế giới này, ra đời bình thường, lớn lên bình thường, chẳng qua tại một thời điểm trọng yếu, vận mệnh của hắn đã triệt để thay đổi.

Hắn không phải trời sinh lính đánh thuê, không phải trời sinh sát thủ, hắn cũng từng chỉ là một đứa trẻ rất bình thường.

Kia quả thực là một hắn khác, ngoài cái tên của mình, hắn còn có những minh chứng khác chứng tỏ mình đã từng xuất hiện đúng lý hợp tình trên thế giới này.

Thẩm Trường Trạch mềm nhẹ vuốt ve hắn, “Ba, ba nghĩ gì trong lòng thì cứ nói với con.”

Thiện Minh nhẹ giọng nói: “Không có gì, chỉ là cảm thấy thực kỳ diệu.”

“Ba, ba phải nhớ kỹ, con là người thân, người yêu của ba, ba vĩnh viễn cũng không cô đơn, ba có con.”

Thiện Minh chậm rãi mở to mắt, nhìn sự chân thành và tình cảm không hề che giấu trong mắt Thẩm Trường Trạch, cảm thấy thân thể ấm áp dào dạt. Hắn ôm lấy cổ Thẩm Trường Trạch, hôn lên hai phiến môi mềm mại kia.

114. Chương 114

CHƯƠNG 114

“Anh như vậy là có ý gì? Xem thường tôi?”

“Anh Maurell, anh hiểu lầm rồi, áo gilê phản áp lực này chỉ là để bảo vệ nội tạng trọng yếu của anh không chịu thương tổn, chỉ khê dán vào người, sẽ không ảnh hưởng gì đến hành động của anh. Vì phòng ngừa những thương tổn ngoài ý muốn, mời anh hãy mặc nó vào để mô phỏng chiến đấu với Ô Nha đi.”

Al đen mặt quay đi, “Không mặc.”

Đường Đình Chi nhú mày nói: “Anh Maurell, anh rất tùy hứng, vì sao anh luôn tính toán chi li những chuyện nhỏ nhặt như vậy?”

Al ghen một chút, tức giận nói: “Ai tính toán chi li? Vì sao tôi lại phải mặc thứ đồ không hay ho này, có lẽ tôi không thể chiến thắng long huyết nhân, nhưng tôi cũng không cần chui vào một lớp bảo hộ để đánh nhau với long huyết nhân, anh đừng có coi thường Du Chuẩn!”

Đường Đình Chi giơ cái áo gilê lên, “Coi như giúp chúng tôi thử nghiệm dụng cụ phòng hộ mới vậy?”

“Không mặc.”

“Anh Maurell, tôi thật sự không hi vọng anh bị thương.”

Al nhướn mày, “Ồ? Vì sao anh lại không hi vọng tôi bị thương?”

Đường Đình Chi là một người luôn nghiêm túc suy nghĩ vấn đề hơn nữa nhất định sẽ có câu trả lời, bởi vì trong suy nghĩ của y, mọi vấn đề có thể làm khó y trên thế giới này đều đáng giá y dùng cả đời để tìm hiểu. Vì để tiết kiệm thời gian của mình, y sẽ cố gắng trả lời mỗi một vấn đề, vì thế sau khi suy nghĩ một lúc, y liền trả lời rất thành khẩn, “Bởi vì tôi rất thích tóc của anh, không biết nếu anh bị thương liệu có làm màu sắc của nó trở nên ảm đạm không, tôi thích màu vàng lóng lánh như vậy.”

Sắc mặt Al gần như thay đổi ngay lập tức, trong mắt thoáng hiện một tia quẫn bách.

Tất cả những người đứng bên cạnh xem náo nhiệt đều ghen cười, trong mắt họ thanh niên Trung Quốc xinh đẹp này đã phát huy sự quý dị đến cảnh giới cao nhất, trong cái đầu này rốt cuộc chứa cái gì vậy, thật sự khiến người ta hiếu kì.

Al lập tức khôi phục thái độ bình thường, trưng ra bộ mặt ngả ngớn của một anh chàng đào hoa, “Anh đúng là ngu ngốc, anh có biết lúc nào cũng khen tóc tôi là có ý nghĩa gì không?”

Đường Đình Chi cẩn thận suy nghĩ, “Nghĩa là tóc của anh rất đáng khen sao? Phòng thí nghiệm của chúng tôi cũng có rất nhiều đồng sự tóc vàng, nhưng cũng không có tóc người nào lóng lánh hơn của anh.”

Al vươn ngón tay thon dài, nắm lấy cằm y, hung tợn nói, “Nghĩa là anh muốn hẹn hò với tôi, hiểu chưa hả!”

“Ha ha ha ha khặc.” Mọi người đều không nhịn được bật cười, có mấy người thậm chí cười đến đập bàn.

Trong mắt Đường Đình Chi hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó quay mặt nhìn Thẩm Trường Trạch và Thiện Minh. Hai người kia là người phương Đông, lại ở chung rất lâu với người ngoại quốc, bọn họ hẳn là càng hiểu biết sự khác biệt văn hóa Trung Tây, vì thế Đường Đình Chi liền hỏi, “Thật sao?”

Thiện Minh cười gật đầu, “Thật.”

Thẩm Trường Trạch mỉm cười không nói, tuy rằng một đám người trên đùa Đường Đình Chi có vẻ cũng không tốt lắm, nhưng rõ ràng là tất cả các nhân viên nghiên cứu khoa học đều muốn nhìn xem con người xưa nay nghiêm trang, ngoài tò mò ra thì không có bất cứ dục vọng nào khác này rốt cuộc sẽ có phản ứng gì. Nghiên cứu khoa học cũng rất nhàm chán, nhất là ở nơi sâu thẳm dưới lòng đất mấy trăm mét nhìn không thấy mặt trời ngửi không thấy mùi hoa này, có thể có được một chút giải trí, tất cả mọi người đều hi vọng trò đùa này kết thúc chậm một chút.

Đường Đình Chi chớp mắt, giải thích: “Tôi cũng không định hẹn hò với anh, tôi chỉ hi vọng anh có thể mặc bộ giáp này để mô phỏng chiến đấu.”

Al híp mắt nói, “Nếu anh chịu hẹn hò với tôi, tôi có thể mặc nó.”

Đường Đình Chi hỏi: “Hẹn hò sẽ làm cái gì?”

“Làm rất nhiều chuyện mà anh tuyệt đối không biết.”

Đường Đình Chi nói như chém đinh chặt sắt, “Điều đó không có khả năng, trong cùng một việc mà chứa nhiều tri thức tôi không biết, như vậy tỉ lệ quá nhỏ. Tôi hiểu biết về vũ trụ này so với tất cả mọi người ở đây đều nhiều hơn, làm sao có thể có ‘rất nhiều’ chuyện tôi ‘tuyệt đối’ không biết chứ?”

Al hơi mở ngón tay, cảm thụ xúc cảm từ da thịt nhẵn mịn truyền đến ngón tay, hân hưởng dần từng bước nói: “Nếu mà anh không tin thì cứ thử hẹn hò với tôi xem.”

Đường Đình Chi nhìn đôi người màu lam tràn ngập mê hoặc của Al, hơi ngẩn người một chút, sau đó rõ ràng nói, “Được rồi.”

Mọi người của Du Chuẩn đều chịu không nổi, Bailey thậm chí còn cười đến bộ ngực lắc loạn lên, làm cho những nhân viên nghiên cứu khoa học cổ hủ này nhìn đến muốn rớt tròng mắt.

Cuối cùng Hoàng Anh cũng không nhịn được, xấu hổ hươ tay, “Đại tá, cái này không thể tùy tiện đáp ứng đâu!” Trong mắt hân, người ngoại quốc đều cười mở đến hỗn loạn, gã Al này nhìn đã thấy ngả ngớn, ai biết liệu hân sẽ làm ra chuyện gì với đại tá chứ.

Đường Đình Chi nhẹ nhàng quay mặt, giải phóng cảm mình khỏi tay Al, “Không sao đâu, đối với một lĩnh vực mình xa lạ cần phải có tinh thần nghiên cứu.....0621, hãy đem những báo cáo nghiên cứu về một hiện tượng xã hội gọi là ‘hẹn hò’ chỉnh lý lại rồi đưa cho tôi.” Y lại lần nữa giơ áo giáp trong tay lên, “Anh Maurell, bây giờ anh đã có thể mặc chưa?”

Al đứng lên, duỗi thẳng tay. Đường Đình Chi khoác phần cánh tay của áo giáp lên cánh tay hân, Al đột nhiên cúi đầu, môi dán vào lỗ tai Đường Đình Chi, nhẹ giọng nói, “Kỳ thật, tôi cũng rất thích tóc đen của anh.”

Trong khi Al và Ô Nha chiến đấu, các nhân viên nghiên cứu bên ngoài phòng thí nghiệm đều theo dõi huyết áp, mạch đập, tốc độ, sức mạnh, các số liệu thông thường của hai người. Để phát huy tốt hơn năng lực long huyết nhân, cũng để tìm ra khuyết điểm của long huyết nhân một cách hiệu quả hơn, nghiên cứu chế tạo những dụng cụ phòng hộ và vũ khí hữu hiệu hơn, những thí nghiệm mô phỏng chiến đấu như vậy đều được tiến hành ở đây hàng ngày.

Thẩm Trường Trạch và Thiện Minh cũng vào phòng thí nghiệm huấn luyện trong chốc lát, không thể không thừa nhận, chênh lệch thể năng giữa hai người đã càng lúc càng lớn. Thiện Minh năm nay ba mươi hai tuổi, đúng là giai đoạn thể lực cao nhất, nhưng hân đã hoàn toàn không theo kịp tốc độ và sức mạnh của Thẩm Trường Trạch, cho dù là đang ở trạng thái con người. Điều này làm cho Thiện Minh không khỏi cảm thấy có vài phần uể oải.

Sau khi Thiện Minh cảm thấy mệt mỏi thì lui xuống dưới, nói với Thẩm Trường Trạch là muốn đi ra ngoài một chút, cả ngày ở dưới lòng đất thật buồn chán.

Hân phỏng chừng Đường Đình Chi sẽ không để bọn họ đi ra ngoài, cho nên chỉ có thể nói với Thẩm Trường Trạch.

Quả nhiên biểu cảm của Thẩm Trường Trạch có vài phần khó xử, tuy nhiên rất nhanh đáp ứng, nói phải đi xin trước, bảo Thiện Minh trở về thay quần áo chờ một chút.

Nửa giờ sau, Thẩm Trường Trạch đã trở lại, đưa hân ra cửa.

Bọn họ đi ra ngoài bằng một chiếc xe năng lượng hạt nhân, sau khi đi vào đại sảnh, Thiện Minh bị hai nhân viên vũ trang đội cho một cái mũ sắt, che hết mặt vào, mấy thứ này nháy mắt tước đoạt thị giác, thính giác và cảm giác phương hướng của con người.

Thời điểm nhìn không thấy nghe không được thực sự nhàm chán, Thiện Minh chỉ có thể dựa vào người Thẩm Trường Trạch. Thẩm Trường Trạch vì muốn giải buồn cho hân, liền xoa đầu ngón tay hân, có đôi khi viết vài số trong lòng bàn tay hân, ý bảo hân còn bao lâu thì đến.

Thiện Minh dứt khoát ngủ luôn một giấc.

Đại khái hơn một giờ sau, xe dừng lại, bó buộc trên người hân được tháo ra, mở to mắt thì thấy họ đang ở bên cạnh đường cao tốc, xe việt dã quân dụng ném họ vào trạm thu phí, để cho họ một chiếc xe cở đồ nhìn không hề thu hút, sau đó quay về.

Thiện Minh hít thật sâu một ngụm không khí lạnh lạnh, nhìn bầu trời Bắc Kinh có chút xám xịt, trong lòng nảy lên cảm xúc kì dị.

Thẩm Trường Trạch lái xe vào một bãi đất tròn được vây quanh, ở bãi đỗ xe ngằm đối một chiếc xe khác.

Thiện Minh hỏi: “Có theo dõi?”

“Ừ, rất phiền.” Thẩm Trường Trạch dùng thiết bị kiểm tra xem xét toàn bộ chiếc xe một lần, xác nhận không bị trang bị cái gì mới ngồi vào cùng Thiện Minh.

Thẩm Trường Trạch hỏi: “Ba, ba muốn đi chỗ nào?”

“Không biết, lần đầu tiên ta đến đây, tùy tiện đi dạo đi.”

“Được.” Thẩm Trường Trạch liền lái xe đi lòng vòng trong thành phố, đến giờ tan tầm cao điểm bọn họ tìm một chỗ ăn cơm, đợi xe cộ thưa đi thì tiếp tục lái xe đi loanh quanh.

Thiện Minh ngồi trên xe hỏi y, “Hình như ta vẫn không hiểu lắm quan hệ của mi và chính phủ hiện tại là loại nào?”

Thẩm Trường Trạch nghĩ một lát, “Là quan hệ đôi bên cùng có lợi đi. Ba năm trước con vẫn ở dưới lòng đất không hề đi lên, bọn họ không để con đi ra ngoài, bởi vì con vẫn muốn đi tìm ba. Sau đó khi con có thể khống chế chính mình thì hình thành quan hệ ổn định với họ. Mặc dù con có quân hàm nhưng không hoàn toàn chịu sự khống chế của bọn họ, con sẽ có mặt khi cần làm nhiệm vụ phức tạp, hoặc là làm những thí nghiệm đặc thù cần phối hợp với họ, vào thời gian khác con có thể tự do sắp xếp cho mình.”

“Vậy bọn họ cho mi cái gì?”

“Cam đoan con và mọi người an toàn.”

“Chúng ta?”

“Đúng vậy. Hơn mười năm trước mọi người ở Vân Nam đã vô tình đụng phải long huyết nhân vừa mới tiến hóa thành công nhưng còn chưa thể tự động điều khiển bản thân. Mọi người giết hấn, thời điểm đó chính phủ vì giữ bí mật nên vẫn muốn tiêu diệt mọi người, nhưng không có cơ hội. Con và Đường Đình Chi đã cùng nhau thuyết phục cấp trên, yêu cầu được hợp tác với mọi người mà không phải đối địch.”

Thiện Minh gật đầu, “Nếu thật sự muốn tìm chúng ta gây phiền toái, chúng ta cũng phụng bồi tới cùng, dù sao nếu không phải bọn họ thí nghiệm bậy bạ thì Lâm Cường cũng sẽ không chết.”

“Đó thực sự là ngoài ý muốn, ai cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy.”

Thiện Minh quay đầu nhìn ánh đèn nê ông lấp lánh ngoài cửa sổ, trầm mặc một lúc lâu, lại hỏi: “Cam đoan an toàn của mi là thế nào?”

“Có quá nhiều người muốn bắt con lấy máu.” Thẩm Trường Trạch lạnh lùng cười, “House từng đáp ứng lời mời tới Trung Quốc, ở trong phòng thí nghiệm giúp con mấy tháng, phối hợp nghiên cứu với chúng con. Nhưng hấn vẫn muốn mang con đi, hấn nói mang con về Mĩ, đưa cả ba tới Mĩ để chúng ta gặp mặt. Con cũng không thể nói là tin hấn, nhưng lúc ấy quả thật con rất muốn đi ra ngoài, vì thế bọn con cùng nhau lập ra một kế hoạch bí mật hành động, kết quả bị Đường Đình Chi vạch trần. Vốn là muốn xử quyết House như gián điệp nhưng quan hệ chính trị gì đó thật phức tạp, cũng không biết Mĩ đã đàm phán với Trung Quốc như thế nào, tóm lại đã đưa House trở về, nhưng mà bây giờ House đã bị cấm nhập cảnh Trung Quốc. Ngoài House ra, lúc ấy còn có Đường Tịnh Chi vừa thoát khỏi ngục giam, cùng với ông ta..... cha của con ấy, mỗi người đều muốn uy hiếp an toàn của con. Hiện tại có tin tức từ gián điệp cho thấy Nga và Đức đã lấy được hàng mẫu long huyết, thí nghiệm long huyết nhân là một bí mật càng ngày càng khó bảo vệ, sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề lớn. Con tìm ai làm ô dù so ra cũng kém quốc gia của chính mình.”

“Đúng vậy, mi hấn là ở lại Trung Quốc.”

Thẩm Trường Trạch dừng xe ven đường, nghiêm túc nhìn Thiện Minh, “Ba, con hi vọng ba có thể ở lại cùng con, rời khỏi Du Chuẩn, ba không thể làm lính đánh thuê cả đời.”

“Trên thực tế là ta muốn làm lính đánh thuê cả đời đấy.” Thiện Minh bình tĩnh nói, “Trường Trạch, mi không thể nào không biết, người như chúng ta sẽ không thể sống cuộc sống bình thường.”

Hàng năm sinh hoạt trong máu tanh, tử vong cùng với tàn khốc trên chiến trường, thấy rất nhiều cảnh tượng Tu La địa ngục mà nhiều người cả đời không thể tưởng tượng nổi, lần lượt bị thương, nhiều lần lâm vào tuyệt cảnh, khiến cho bọn họ vĩnh viễn không có khả năng trở về được cuộc sống của người bình thường. Lạnh lùng, khát máu, tàn bạo, khiếm khuyết đạo đức, phản ứng kích động quá độ, thói quen dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, tưởng tượng mọi người bên cạnh là quân địch sẽ uy hiếp sinh mệnh của mình, một khi bọn họ trở lại xã hội bình thường có trật tự, toàn bộ mấy vấn đề này đều sẽ bộc phát.

Gặp phải chiến tranh tàn khốc, cho dù là những binh lính thân thể toàn vẹn trở về từ chiến trường cũng không phải hoàn hảo không tổn hao gì, phổ biến nhất là chứng bệnh tâm lý thời hậu chiến với mức độ khác nhau, đây cũng chính là lý do hầu hết những binh lính trở về từ chiến trường đều cần trị liệu tâm lý mới có khả năng một lần nữa thích ứng với xã hội hòa bình. Loại người như lính đánh thuê, hàng năm đều làm bạn với kẻ địch hung ác nhất, hoàn cảnh ác liệt nhất, đối với mỗi người, mỗi sự vật xung quanh đều có tính cảnh giác, đối với những thứ có thể gây uy hiếp với mình rất có khả năng theo thói quen có hành vi công kích. Người như vậy bước vào xã hội hòa bình là vô cùng nguy hiểm, chính bọn họ cũng sẽ cảm thấy sợ hãi và vô thố.

Vì sao lại nói có những quân nhân cả đời chỉ biết đến chiến tranh? Bọn họ không phải là không có đầu óc đi làm công tác của người thường, mà là bọn họ không thể quen với cuộc sống của người bình thường. Đối với Thiện Minh mà nói, đối với đại bộ phận Du Chuẩn, bọn họ chỉ có ở trên chiến trường mới có thể tìm được lòng trung thành, chỉ có ở bên cạnh chiến hữu mới cảm thấy an toàn, chỉ có ôm súng hoặc đao mới có thể đi vào giấc ngủ.

Cho nên, Thiện Minh không thể ở lại Trung Quốc cùng Thẩm Trường Trạch, hẳn không thể sống cuộc sống của người bình thường, cũng không chịu nổi quân đội quân thù, nơi này không có chỗ cho hắn dung thân.

Ngón tay thon dài của Thẩm Trường Trạch gõ lên vô lăng, y cũng không phải không suy xét tới điểm này, nhưng nguyện vọng được ở cùng với Thiện Minh lại quá mạnh mẽ. Y chỉ muốn giữ Thiện Minh ở bên cạnh, cho dù là phải trói lại, buộc chặt lại cũng được, nhưng khi thật sự cần ra quyết định, y không thể không do dự.

Năm y rời khỏi Du Chuẩn chỉ có mười lăm tuổi, thời điểm đó ‘di chứng chiến trường’ của y cũng đã rất nghiêm trọng, thói quen đối địch với mọi người xung quanh, công kích những kẻ dám can đảm tới gần y, không thể ngủ được, nửa đêm gặp ác mộng, thường nằm mơ thấy máu tươi bắn tung toé và khối thịt rơi rụng, phảng phất xung quanh đều là kẻ địch. Y phải dùng thuốc và điều trị tâm lý suốt nửa năm mới dần dần thích ứng được thân phận trong xã hội có trật tự của mình. Nếu là Thiện Minh thì không biết cần bao nhiêu năm mới có thể xoa dịu vết thương tâm lý, huống chi từ trước đến giờ Thiện Minh cũng không hề định ‘chữa bệnh’, hẳn chỉ muốn sống ở chiến trường, cuối cùng chết trên chiến trường.

Thẩm Trường Trạch từng nghĩ đến, Thiện Minh không thích y sẽ là chướng ngại lớn nhất của họ, nhưng bây giờ dần dần y đã hiểu được, bản tính của Thiện Minh mới là sự khác biệt lớn nhất giữa họ.

Thiện Minh sẽ không vì y mà từ bỏ cuộc sống làm hắn thấy an tâm và quen thuộc, một khi kéo Thiện Minh ra khỏi thế giới lính đánh thuê, chỉ sợ hắn sẽ vì ở sai nơi mà phát cuồng.

Cuộc sống hạnh phúc trong lý tưởng của Thẩm Trường Trạch cách bọn họ quá xa, quá xa.

115. Chương 115

CHƯƠNG 115

Trong khi hai người lâm vào trầm mặc dài đến mấy phút đồng hồ, đột nhiên Thiện Minh liếc nhìn vào gương chiếu hậu, “Chiếc xe kia nhìn thật là quen..... Chúng ta bị theo dõi rồi.”

Thẩm Trường Trạch cũng lập tức nhìn thoáng qua, ở một chỗ phía sau cách họ khoảng năm mươi mét có một chiếc xe bánh mì không hề gây chú ý dừng lại. Lúc trước chiếc xe này từng xuất hiện trong gương chiếu hậu của họ hai lần, lúc này thì biến mất, có thể vừa rồi mới lạng lẽ chạy tới sau lưng họ. Thẩm Trường Trạch nắm vô lăng xoay một vòng, “Đi thôi.”

Y lại lần nữa lái xe về đường chính, quả nhiên chiếc xe bánh mì phía sau chậm rãi đi theo. Bọn họ đậu xe ở một bãi đỗ xe của siêu thị, sau đó cùng nhau đi vào siêu thị, vòng qua cửa đi dành cho nhân viên ra cổng sau, sau đó đi thẳng tới chỗ chiếc xe bánh mì kia đỗ. Khi họ chỉ còn cách chiếc xe này khoảng trăm mét, chiếc xe dường như có cảnh giác, đột nhiên lái đi.

Hai người không đuổi kịp, nói gì cũng có chút thất vọng, chậm rãi đi đến chỗ xe mình.

Khi đến gần chiếc xe khoảng bảy tám mét, Thẩm Trường Trạch đột nhiên dừng bước, cái mũi tinh tường của y ngửi thấy hương vị thuốc súng bình thường chỉ xuất hiện trên chiến trường. Y đột nhiên kéo Thiện Minh chạy ra phía sau, vừa chạy được khoảng ba bốn mét, sau lưng vang lên tiếng nổ mạnh kịch liệt. Sóng xung kích ném hai người đi, hai người lăn trên mặt đất vài vòng, cũng may bên cạnh nhiều xe, những mảnh vụn tung toé đều bị những chiếc xe này chặn lại. Họ ngoài bị chấn đến choáng óc inh tai thì cũng không bị thương gì.

Hai người nhảy dựng lên, ý định sơ tán quần chúng. May mắn bây giờ đã là hơn chín giờ tối, người đến siêu thị mua sắm không nhiều lắm. Trên bãi đỗ xe chỉ có lác đác vài người, nổ cách xe của họ cũng không gần, ngoài bị kinh sợ thì không ai bị thương.

Toàn cảnh hỗn loạn, có người hét chói tai, có người báo cảnh sát, nhiều người khác thì chạy như điên, hận không thể cách chỗ phát nổ càng xa càng tốt.

Cũng không biết là ai ngạo mạn như thế, dám ở trung tâm phố xá sầm uất mà làm nổ ô tô của họ!

Xa xa vang lên tiếng còi xe cảnh sát, hai người nhanh chóng rút lui khỏi hiện trường, Thẩm Trường Trạch lấy điện thoại muốn gọi cho Đường Đình Chi. Xe là đang danh nghĩa của y, sớm muộn gì cũng sẽ lần tới chỗ y, trước tiên y phải bảo Đường Đình Chi giải quyết cho y đã. Không ngờ vừa lấy điện thoại ra, điện thoại đột nhiên vang, màn hình trắng bạch một mảnh, không có bất cứ dãy số nào.

Thiện Minh ấn lên cái nút nhỏ điều chỉnh thời gian ở mặt bên đồng hồ đeo tay, sau đó lôi ra một cái dây nhỏ bằng nhôm, dán sợi dây lên chỗ có tín hiệu mạnh nhất của điện thoại di động, Thẩm Trường Trạch ấn xuống nút trả lời.

“A lô?”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười trầm thấp, “Con trai, còn thích món quà gặp mặt này chứ?”

Thẩm Trường Trạch lạnh nhạt nói: “Ông muốn làm gì?”

“Ta chỉ muốn dạy bảo con một chút thôi, cho con biết phản bội cha ruột mình sẽ có hậu quả gì.”

“Giữa chúng ta không nên nói tới chữ phản bội, lý tưởng của chúng ta bất đồng, tôi sẽ không giúp ông. Tôi cũng khuyên ông sớm dừng tay một chút, đối địch với một quốc gia là rất không sáng suốt.”

“Ha ha, con quả thật không hề phản bội gã ‘cha’ kia của con, hiển nhiên trong mắt con một thằng lính đánh thuê cấp thấp cũng xứng để con gọi ‘ba’. Chẳng qua đây cũng không phải lỗi của con, nếu không phải lũ khốn này bức bách ta, ta cũng sẽ không để con đi, nếu con vẫn đi theo bên cạnh ta, con sẽ trở thành trụ cột lực nhất của ta.”

Thẩm Trường Trạch liếc nhìn Thiện Minh, dùng ánh mắt hỏi hẩn có phát hiện vị trí của đối phương không, Thiện Minh lắc đầu.

“Mục đích thực sự của ông là gì? Chẳng lẽ ông vọng tưởng nô dịch con người? Đừng ngây thơ, đó là chuyện không thể nào, long huyết nhân vốn không có năng lực sinh sôi nảy nở hậu duệ, tiến hóa lại có tỉ lệ thất bại cực cao. Cứ cho là cả thế giới này biến thành khỉ thì cũng sẽ không biến thành long huyết nhân.”

“Thật đáng buồn cười, con chỉ có thân thể biến thành long huyết nhân, lòng dạ và tầm nhìn thì vẫn hạn hẹp y như con người vậy. Con người rất yếu ớt, lạnh không được nóng không được, khát không được đói bụng không được, bọn họ sớm muộn gì cũng bị đào thải. Vấn đề sinh sôi nảy nở nhất định sẽ được giải quyết, vấn đề tiến hóa cũng vậy, đây là xu thế mà bất kì kẻ nào cũng không thể ngăn cản. Ngay cả bọn người ngu xuẩn kia cũng đang cố gắng nghiên cứu làm như thế nào để chế tạo ra càng nhiều long huyết nhân, là chính bọn chúng tự hủy diệt mình, một ngày nào đó long huyết nhân sẽ bởi vì ưu việt của thể năng và trí tuệ mà trở thành chúa tể của thế giới này.”

Tiếp xúc càng nhiều, Thẩm Trường Trạch lại càng có thể cảm nhận được sự điên cuồng của Thẩm Diệu. Y không biết là cái gì đã hun đúc nên cảm giác về sự ưu việt cho Thẩm Diệu như vậy, chẳng lẽ vì đã trở thành long huyết nhân quá lâu? Lâu đến mức khiến họ vứt bỏ nhân tính?

Từ tình huống đặt bom khi y chỉ tùy tiện đi ra ngoài hôm nay là có thể nhận ra được, sự sống con người trong mắt hắn đã chẳng là gì đáng nói rồi.

Y muốn ngăn cản Thẩm Diệu, y nhất định phải ngăn cản Thẩm Diệu, trước khi hắn gây ra càng nhiều sai lầm.

“Con ta, ta hi vọng con có thể cùng ta chia sẻ thắng lợi chứ không phải trở thành một nét bút hồng trong kế hoạch của ta. Con cứ suy nghĩ lại cẩn thận đi, con người có thể cho con cái gì đây? Tiền? Quyền lợi? Địa vị? Mấy thứ này chúng ta tiện tay cũng có được không ít, bọn họ chỉ có thể cho con vài thứ bé nhỏ không đáng nói, con tội gì phải chịu bị quản chế như thế?”

Thẩm Trường Trạch thấp giọng nói: “Ông không hiểu đâu, tôi không muốn nhiều lời.”

Thẩm Diệu cười lạnh hai tiếng, cúp điện thoại.

Thiện Minh khoát tay, “Trước đó đã được xử lý, không định vị được.”

Thẩm Trường Trạch bực dọc ném điện thoại xuống đất.

Thiện Minh đá điện thoại lên khỏi mặt đất, sau đó một tay bắt lấy ném lại cho Thẩm Trường Trạch. Chiếc điện thoại đặc chế kia cực kì rắn chắc, không nứt mẻ chút nào.

Thiện Minh nói: “Hắn ta đã mê muội rồi, chẳng khác gì phần tử khủng bố đâu. Đội ngũ long huyết nhân thủ hạ của hắn đang không ngừng lớn mạnh, hơn nữa đều bị hắn tẩy não, cứ tiếp tục như vậy vô cùng nguy hiểm, sớm muộn gì hắn cũng sẽ gây ra vài chuyện khiến cho thế giới chú ý.”

Thẩm Trường Trạch cười khổ nói: “Ông ta chính là người như vậy.”

Thiện Minh lắc đầu, ánh mắt sắc bén, “Không, hắn đã không phải ‘người’ nữa rồi.”

Bị Thẩm Diệu gây chuyện như vậy, bọn họ cũng không còn tâm tình đi dạo trên đường cái nữa, có lẽ ở chỗ tối vẫn còn người đang theo dõi bọn họ. Nhưng lúc này mà gọi người của căn cứ đến đón họ cũng có thể sẽ làm lộ bí mật căn cứ, ý của Đường Đình Chi cũng là bảo họ ở bên ngoài thêm hai ngày, y sẽ phái người quét sạch những kẻ theo dõi họ trên đường, sau đó lại đón họ trở về.

Chỗ ở của Thẩm Trường Trạch chắc chắn đã bị theo dõi, vì thế hai người đi tới khách sạn.

Gần đây Thiện Minh liên tiếp có nhiệm vụ, tiền vào như nước lại không có chỗ tiêu, nhanh chóng chọn khách sạn đắt nhất, đặt phòng xa xỉ nhất, gọi cả một bàn đồ ăn, ý định hưởng thụ một trận.

Trong hoàn cảnh nguy cơ tứ phía, hai người vẫn trắng đêm điên cuồng làm tình như trước, có lẽ là bọn họ đều biết, tử vong cách mỗi người họ đều rất gần, thừa dịp vẫn còn một hơi thở, vẫn còn nhịp tim, nhất định phải nắm chặt thời gian.

Bọn họ làm tình trên ban công, trên sofa, trên bàn, dưới sàn nhà, trên giường, bất cứ chỗ nào họ thích trong căn phòng tổng thống này, tận tình mập mờ, dùng phương thức nguyên thủy nhất để gần gũi nhau, thật giống như làm như vậy có thể hoà tan thể xác và tinh thần với nhau, vĩnh viễn không rời xa nhau.

Hai ngày sau, Đường Đình Chi phái người đến đón họ trở về.

Về được một lúc Thẩm Trường Trạch đã bị gọi đi, còn Thiện Minh thì hứng chịu sự xỉ vả của toàn bộ thành viên Du Chuẩn, cảm thấy hắn đi ra ngoài chơi không mang theo bọn họ rất là vô đạo đức.

Để nhận lỗi, Thiện Minh trực tiếp mở bàn đánh bạc trong phòng thí nghiệm, tổ chức chơi black jack. Một đám người âm âm mở ba bàn đánh bạc, làm cho tất cả nhân viên nghiên cứu khoa học nhìn đến trợn tròn mắt.

Khi Đường Đình Chi trở về, nơi này nghiêm nhiên đã biến thành một sòng bạc.

116. Chương 116

CHƯƠNG 116

Đến cuối cùng, lũ con bạc này đều đồng loạt bị đuổi chạy về phòng.

Thiện Minh trở về rửa mặt, khi đi ra thì phát hiện Thẩm Trường Trạch đã trở lại, đang buồn bực nghiêm mặt nhìn vào màn hình máy tính.

Thiện Minh đi tới ngồi bên giường, “Thế nào?”

Thẩm Trường Trạch nhìn hẩn một cái, “hừ” một tiếng, “Lau tóc đi.”

Thiện Minh dùng sức lắc lắc, quăng ướt hết người Thẩm Trường Trạch, “Nói đi, có nghiên cứu ra cái gì không?”

Thẩm Trường Trạch đáp: “Đã đưa phản ứng tình hình cho họ, trước mắt đang điều tra. Bọn con đều cho rằng kể cả chúng ta không đi tìm hẩn, hẩn cũng sẽ chủ động chạy đến.” Y đi vào phòng tắm cầm một chiếc khăn mặt đi ra lau tóc cho Thiện Minh, “Mấy năm nay không có con, ba vĩnh viễn không biết gội đầu xong phải lau khô tóc đúng không?”

“Phiền toái.” Thiện Minh suy tư nói: “Vậy nếu tìm được hành tung của Thẩm Diệu, không phải bọn mi sẽ bao vây tiêu diệt hẩn đấy chứ?”

Thẩm Trường Trạch cũng không muốn thảo luận vấn đề này, thời gian y ở cùng với Thiện Minh qua một đoạn lại ít đi một đoạn. Khi hai người ở bên nhau, y chỉ muốn hưởng thụ cảm giác được ở cùng với ba, y nhẹ giọng nói: “Khi con không ở bên cạnh ba thật sự không thể chăm sóc tốt cho mình mà.”

“Mi đừng có giống đàn bà như thế, mười tám năm trước khi ta nhặt được mi đều sống như vậy, cuối cùng vẫn thân cường thể tráng.”

“Khi đó ba còn trẻ, bây giờ ba cũng đã hơn ba mươi, qua thêm mười năm tám năm nữa tất cả những thương tích ba gặp phải lúc trước làm thân thể chịu tội đều sẽ phản phệ trở lại, đến lúc đó ba sẽ rất thống khổ. Con muốn ba sống thật lâu, sống thật khỏe mạnh.”

Thiện Minh cười nói: “Ta sống có lâu mấy thì cũng vẫn sẽ chết trước mi, nghĩ chuyện này làm gì.”

“Ba không nghĩ, con sẽ thay ba nghĩ.” Thẩm Trường Trạch lau khô hết nước trên tóc hẩn, sau đó ném khăn mặt xuống, ôm lấy hẩn từ sau lưng, nhẹ giọng nói: “Ba, ở lại bên con đi.”

Thiện Minh trầm mặc, “Mi có thể về Du Chuẩn bất cứ lúc nào, nhưng ta sẽ không ở lại Trung Quốc. Về chuyện này ta sẽ không nhượng bộ, mi không cần nhắc lại nữa.”

“Ba có thể ở lại căn cứ, giống như con, lúc nào cũng sẽ có nhiệm vụ cần chúng ta tham gia, chiến trường của ba vẫn còn đó, chỉ là đối một nhóm khác.”

“Không được, anh em và chiến hữu của ta đều ở Du Chuẩn.”

“Nhưng nơi này có con.”

Thiện Minh quay đầu lại, nhìn vào mắt y, kiên định nói, “Ta sẽ không rời khỏi Du Chuẩn, cho đến khi ta chết.”

Trong mắt Thẩm Trường Trạch thấm đẫm thất vọng, thanh âm của y hơi phát run, “Nói đến nói đi, Du Chuẩn vĩnh viễn quan trọng hơn con, phải không?”

“Không có ai so với ai quan trọng hơn, ta chỉ muốn sống cuộc sống mà ta quen thuộc, không muốn thay đổi cái gì.”

Thẩm Trường Trạch cắn răng nói: “Con là con của ba, vì sao ba không thể đặt con lên vị trí thứ nhất?” Y thậm chí bắt đầu ghen ghét Du Chuẩn, ghen ghét sự tồn tại của mọi người ở Du Chuẩn. Nếu không có bọn họ, ánh mắt Thiện Minh sẽ không nhìn tới người khác nữa.

Thiện Minh thấp giọng nói: “Mi hỏi ta vì sao, chẳng lẽ mi còn không hiểu được?”

Làm sao y lại không hiểu chứ? Mười mấy năm đồng sinh cộng tử, giao phía sau lưng mình cho những chiến hữu thân thiết, trải qua khảo nghiệm của lửa đạn, trải qua rèn luyện của máu và nước mắt, so với bất cứ tình cảm nào khác trên thế giới còn cứng cỏi, vững chắc hơn. Đó là một loại tín nhiệm có thể giao cả tính mạng mình, là sự vĩ đại có thể vì bảo toàn đội ngũ mà hy sinh chính mình.

Thẩm Trường Trạch cảm nhận được cảm giác vô lực trầm trọng. Y biết, mình không thể thay thế được vị trí của Du Chuẩn. Tình cảm phức tạp giữa hai người cũng không thể làm Thiện Minh buông tha cuộc sống tự do của mình để ở bên y.

Y thật sự là không cam lòng, rõ ràng bọn họ hẳn mới là người thân mật nhất.

Lúc trước, y chỉ hy vọng có thể giữ Thiện Minh lại bên mình, về sau, y khát vọng có được Thiện Minh, cho dù chỉ là thân thể. Nhưng hiện tại, y muốn càng ngày càng nhiều, y muốn Thiện Minh thương y, hai mắt chỉ nhìn y, bất cứ lúc nào cũng ở nơi mà y có thể chạm tay đến được.

Dục vọng là vĩnh viễn không có giới hạn, những thứ y muốn ở Thiện Minh thật sự rất nhiều.

Thiện Minh xoa xoa mặt y, “Không phải mi nói mi có thể khống chế thời gian của mình sao, như vậy khi nào không gặp thì trở lại là được rồi, Du Chuẩn luôn có chỗ cho mi.”

“Nhưng mà nếu không nhìn thấy ba, ngày nào con cũng sẽ lo lắng, nếu có một ngày ba chết ở nơi con không biết thì làm sao?”

Thiện Minh nói: “Ta đã chuẩn bị sẵn sàng trước cái chết rồi, mi cũng nên chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ sống thống khoái là được, nghĩ xa như vậy làm cái gì?”

Thẩm Trường Trạch khàn khàn nói: “Ba biết cái gì.....” Trong lòng y dâng lên một trận phần nộ khó tả, “Con sớm nên biết, ba vốn không có trái tim.”

Thiện Minh bĩu môi, “Chắc thế rồi, trước đây dinh dưỡng không tốt, tim không lớn được.”

Thẩm Trường Trạch hung hăng đè hẳn lên giường, hai mắt bốc hỏa nhìn hẳn.

Thiện Minh cười nhìn y, “Mi đúng là trẻ con mà.....”

Thẩm Trường Trạch nắm lấy cằm hẳn, cắn răng nói: “Ba, nếu chúng ta tách ra, ngày nào ba cũng nhớ đến con chứ?”

Thiện Minh thẳng thắn nói, “Ta chỉ có một đứa con trai là mi, ta đương nhiên sẽ nhớ mi.”

“Nhưng mà..... Không đủ.....” Hai mắt Thẩm Trường Trạch mở trừng trừng, trong mắt giăng kín tơ máu, “Con muốn ba mỗi giây mỗi phút đều nhớ con, trong lòng ngoài con ra thì không được có cái gì khác, trong mắt ngoài con ra thì không được nhìn ai khác, làm sao đây? Ba, làm sao đây!” Y hung ác quát, trong mắt lại hiện lên tuyệt vọng.

Thiện Minh giật mình ngẩng người nhìn y, rồi hai tay ôm lấy đầu y, thấp giọng nói: “Ta không biết.”

Thẩm Trường Trạch thô bạo vạch tìm quần áo hẳn.

Nhóm lính đánh thuê bị thương đã khôi phục đến độ khoẻ mạnh, cứ thế này ở đây nhiều nhất một tháng là bọn họ có thể quay về Colombia. Neo đã thúc giục họ hai lần, hi vọng bọn họ trở về hỗ trợ xử lý cuộc chiến giữa Colombia và một trùm buôn thuốc phiện Mexico. Neo người này cũng là nhân vật trọng yếu trong chính phủ Colombia, lại là em trai của một trùm ma túy rất có thế lực ở địa phương, gia tộc hưng thịnh khổng lồ, vươn tay tới cả hai giới hắc bạch. Neo sắm vai nhà môi giới lớn nhất của Du Chuẩn ở châu Mỹ, bọn họ thì thường thay Neo giải quyết một ít phiền toái để đổi lấy căn cứ quân sự hiện đại hoá ở Colombia, thậm chí căn cứ quân sự này thành lập được chính phủ Colombia chi toàn bộ.

Hiện tại trong căn cứ còn có một nửa lính đánh thuê ở lại canh giữ cũng đã giúp bọn họ ổn định thế cục, nhưng mà Houshar và Al không ở đó, Neo vẫn không yên lòng.

Dưới tình huống như vậy, bọn họ không đồng ý ở đây quá lâu, cho dù Đường Đình Chi nghĩ mọi biện pháp giữ lại, cuối cùng hai bên cùng nhau hiệp nghị, nhất trí ở lại thêm ba tuần.

Bọn họ tích cực phối hợp với nhân viên nghiên cứu khoa học làm thí nghiệm, để lại rất nhiều số liệu quý giá, cũng có tác dụng thúc đẩy quan trọng đối với một vài hạng mục nghiên cứu. Trước khi đi Đường Đình Chi tặng bọn họ rất nhiều trang bị và vũ khí.

Trong căn cứ, nhân viên công tác và các lính đánh thuê Du Chuẩn đều rất ngạc nhiên không biết Al và Đường Đình Chi tiến hành hẹn hò như thế nào, nghe nói Al kiên trì nói “hẹn hò” không thể tiến hành dưới lòng đất mà hẳn là nên đến những nơi hữu tình. Vì thế Đường Đình Chi dẫn hẳn ra ngoài, hai người trắng đêm không về, ngày hôm sau thần sắc như thường trở lại.

Hỏi chi tiết thì hai người đều không hề đề cập tới, chỉ là sau lần đó Al phối hợp thí nghiệm hơn rất nhiều, hơn nữa thường xuyên dùng ngôn ngữ đùa giỡn Đường Đình Chi.

Không ai tin rằng giữa hai người thật sự sẽ phát sinh cái gì, trong mắt họ, chắc hẳn là Al muốn trêu đùa Đường Đình Chi, chẳng qua không biết nội dung trong đó, thật khiến người ta thất vọng.

Thẩm Trường Trạch và Thiện Minh gần như hàng đêm điên cuồng làm tình, mỗi ngày trở lại phòng chính là lữ trình tình ái kéo dài làm người ta say mê. Hai người đều chưa bao giờ trải nghiệm cuộc sống hỗn loạn như thế, *** gần như tràn ngập tất cả thời gian của họ, làm họ vô cùng quen thuộc thân thể lẫn nhau, chỉ cần nhẹ nhàng đụng chạm là có thể khơi mào *** của đối phương. Bọn họ giống như hai dã thú khát tình, tại bất cứ góc nào trong căn phòng này nước sữa hòa nhau, gieo dấu vết của mình vào thân thể đối phương.

Ba tuần trôi qua rất nhanh, cũng đã đến lúc Du Chuẩn nên trở về.

Bọn họ ở trong căn cứ tổng cộng 49 ngày, 49 ngày này đối với mỗi một lính đánh thuê đều đều là một cuộc đặc huấn quý giá, bởi vì đối phương biến thành long huyết nhân mạnh hơn con người quá nhiều, kỹ thuật tác chiến và năng lực phòng ngự của họ đều có tiến bộ rõ rệt.

Tuy rằng Houshar đã nhấn mạnh rằng sẽ không nhận nhiệm vụ có liên quan tới long huyết nhân nữa nhưng trước khi bọn họ đi, Đường Đình Chi vẫn tỏ ý hi vọng bọn họ còn có cơ hội hợp tác. Dù sao muốn tìm một đội ngũ có thể có đủ thân phận quốc tế di chuyển đi khắp thế giới, hơn nữa năng lực trác tuyệt, có thể đối kháng với long huyết nhân khác gần như là không có khả năng.

Điều quan trọng nhất là, bọn họ còn trải qua thời gian dài hợp tác, giữa họ đã hình thành tín nhiệm và tình cảm.

Bọn họ từ biệt nhau một chút, là Đường Đình Chi, Thẩm Trường Trạch và Hoàng Anh đưa họ lên mặt đất.

Thẩm Trường Trạch vẫn gắt gao nắm tay Thiện Minh.

Kỳ thật quan hệ của hai người họ ngày càng chặt chẽ, hầu hết những người khác đều nhìn ra được, cũng có một vài người phỏng đoán, chỉ là không ai cảm thấy không ổn, nhân sinh ngắn ngủi, đúng lúc có được mà thôi.

Bước lên máy bay Đường Đình Chi đã chuẩn bị trước cho họ, Thẩm Trường Trạch kéo Thiện Minh, không chịu buông tay ra.

Thiện Minh nói với y, “Có tin tức của Thẩm Diệu thì mi phải cho ta biết.”

“Vì sao?”

“Ta sẽ trở về giúp mi.” Thiện Minh nghiêm túc nói, “Không liên quan tới Du Chuẩn, ta nhất định sẽ đến.”

Thẩm Trường Trạch run giọng nói: “Được.”

Thiện Minh vỗ vỗ mặt y, “Đi.” Nói xong cũng không quay đầu lại, bước lên máy bay.

Thẩm Trường Trạch đột nhiên xông tới kéo Thiện Minh lại, lôi hẳn tới một bên, hạ giọng cảnh cáo: “Sau khi ba trở về không được có quan hệ với bất cứ ả nào, đừng tưởng rằng con không gặp ba là ba có thể xằng bậy. Nếu để con biết thì con sẽ giam ba lại, cho ba cả đời nhìn không được bất cứ người phụ nữ nào nữa đâu.”

Khi Thẩm Trường Trạch nói còn cố ý liếc nhìn Pearl một cái, cho dù trước khi đi y cũng đã biết rất lâu rồi Thiện Minh và Pearl chưa từng quan hệ, nhưng để người phụ nữ xinh đẹp như vậy lắc lư dưới mí mắt Thiện

Minh, hơn nữa hai người còn có quan hệ bạn tình trong nhiều năm, y lúc nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Pearl mím môi cười, quỳn rũ chớp mắt với Thẩm Trường Trạch, trong mắt tràn ngập trêu tức.

Thiện Minh nhú mày, từ chối cho ý kiến, nghĩ rằng trời cao hoàng đế xa, mi quản gì lắm thế.

Thẩm Trường Trạch vội la lên: “Ba có nghe không đấy?”

Thiện Minh miễn cưỡng cười, “Đã biết.”

Thẩm Trường Trạch nắm chặt cánh tay Thiện Minh, trong mắt tràn ngập giẫy dụa và không nỡ, loại tình cảm này đẩy áp đến nỗi gần như muốn tràn ra ngoài.

Thiện Minh nhìn thấy thâm tình trong mắt y thì cũng bị rung động, hần nhin không được trấn an: “Ta sẽ nhớ mi, có rảnh thì trở lại đây.”

“Nhất định phải bảo vệ tốt bản thân.” Thẩm Trường Trạch nhìn Thiện Minh thật sâu, “Ba, ba phải nhớ kỹ, con chỉ lựa chọn cùng ba sống hoặc là cùng ba chết, không được bỏ con lại, ba phải sống cho tốt đấy.”

Thiện Minh vỗ cánh tay y vài cái, trầm giọng nói: “Sống sót.”

Nói xong, Thiện Minh gỡ bàn tay Thẩm Trường Trạch đang nắm chặt tay y đến đau nhức ra, xoay người lên máy bay.

Trong một giây khi khoang thuyền đóng cửa, Thẩm Trường Trạch cảm thấy hốc mắt chua xót không thôi.

Sau khi Thiện Minh ngồi vào máy bay mới vụng trộm nhìn Thẩm Trường Trạch qua cửa sổ.

Con hần đã lớn như vậy, thật tốt quá.

Hần nhớ tới trước đây Lâm Cường luôn bắt hần học văn, nhất là nghiền ngẫm từng chữ một của tác phẩm văn học, sợ hần quên mất tiếng mẹ đẻ. Ở thời điểm đó, hần xem được một câu, không biết vì cái gì lại nhớ rất rõ, câu nói kia nói như thế này: Chỉ mong được ăn no vào bữa tối, chỉ nguyện không có chuyện gì để gặp lại nhau.

Con trai, tạm biệt.

117. Chương 117

CHƯƠNG 117

Sau khi trở lại Colombia, bọn họ nghỉ ngơi hồi phục một ngày rồi lại lao tới nơi giáp ranh giữa Colombia và Panama, giúp Neo đoạt lại một mỏ hàng bị trùm thuốc phiện Mexico nuốt mất.

Không giống như vô số nhiệm vụ khác trong dĩ vãng, Thiện Minh đột nhiên cảm giác được khi mình đối mặt với pháo súng của kẻ địch, tràn ngập trong đầu không còn là thú tính và sự liều mạng nữa. Hần bắt đầu có cổ kị, hần biết còn có người chờ hần trở về, nếu hần chết, có người cũng sẽ thương tâm đến chết, thậm chí không sống nổi.

Đôi mắt chan chứa tình cảm kia của Thẩm Trường Trạch thỉnh thoảng lại xuất hiện trong đầu hần, làm hần càng thêm quý trọng tính mạng. Làm hần muốn tiếp tục sống bằng bất cứ giá nào.

Nhiệm vụ lần này kết thúc rất nhanh, sau khi bọn họ trở lại căn cứ, lập tức có vài nhiệm vụ chờ bọn họ chọn lựa.

Houshar chọn hai nhiệm vụ đơn giản hơn chia cho Knife và Bailey mang đội đi làm, còn một nhiệm vụ khó khăn hơn một ít thì định cho toàn đội xuất hành, lần này Houshar không cho Thiện Minh đi.

Thiện Minh nghi hoặc nhìn Houshar, dùng ánh mắt hỏi hần vì sao.

Houshar nói thẳng, “Trạng thái của mày không được, điều chỉnh tốt tâm tình rồi hãy ra chiến trường, chuyện này cũng không cần ta dạy cho mày đấy chứ.”

Thiện Minh có chút dăm chiêu nhìn Houshar một lát, sau đó nhún vai, đứng lên, “Được rồi, tôi ở nhà trông nhà.” Houshar làm như vậy nhất định là có lý của hắn ta, có lẽ sự cố kỵ và khác thường của hắn đã sớm rơi vào trong mắt mọi người, chỉ có chính hắn không biết.

Xem ra hắn đã bị Thẩm Trường Trạch ảnh hưởng rất lớn, sợ chết thì không ra chiến trường, ra chiến trường thì không thể sợ chết, trạng thái này của hắn quả thật không được, không thể phát huy thực lực của mình không nói, còn có thể liên lụy đến đồng đội.

Houshar nói đúng, hắn nên nghỉ ngơi một thời gian, điều chỉnh tốt tâm tình.

Tiến bọn Houshar đi xong, Thiện Minh nhắn tin cho Thẩm Trường Trạch, bảo y lên mạng. Bây giờ chỉ cần hai người rảnh rỗi đều sẽ lên mạng trò chuyện, nhìn đối phương. Tin nhắn và điện thoại của Thẩm Trường Trạch gần như hàng ngày đều không ngừng.

Sau khi mở đúng tần số, Thẩm Trường Trạch khẩn cấp hỏi hắn nhiệm vụ lần trước có bị thương không.

Thiện Minh tìm tư thế thoải mái nhất nằm lặn ra sofa, “Không sao, không bị thương.” Hắn híp mắt nhìn cơ ngực xinh đẹp của Thẩm Trường Trạch ẩn hiện sau cổ áo, nhìn không được hồi tưởng đoạn thời gian điên cuồng kia của hai người.

Thẩm Trường Trạch nhìn hắn không dời mắt, ánh mắt kia trắng trợn đến mức chỉ còn chưa chui ra khỏi màn hình đèn bọ hắn thôi.

Thế nhưng cho dù hai người có lửa dục đốt người thêm nữa thì cũng cách xa vạn dặm, Thiện Minh nhanh chóng tìm chủ đề dời lực chú ý đi một chút, nếu không càng khó chịu, “Thẩm Diệu có tin tức không vậy, bên bọn mi đã lâu như vậy toàn bận cái việc gì thế, sao đến bây giờ còn không tìm ra tin tức của hắn?”

“Mảng tin tức do hệ thống khác quản lý, bọn con ngoài cung cấp manh mối ra thì chỉ có thể chờ, bọn con cũng không có cách nào. Lần này cấp trên chuẩn bị tiến hành một cuộc tấn công quy mô lớn, phải làm hắn triệt để thất bại, chỉ là bây giờ việc bố trí vẫn đang ở giai đoạn đầu, bởi vì ngay cả hắn ở đâu bọn con cũng không biết. Thời gian trước ở Nga và Tây Bắc nước Mỹ đều xuất hiện hư hư thực thực về việc long huyết nhân tấn công con người, tin tức đã bị áp chế, bây giờ còn không thể xác định được là có liên quan tới hắn không. Tóm lại, theo sự lớn mạnh của đám long huyết nhân đó, những sự kiện như vậy chỉ sợ sẽ càng ngày càng nhiều, hiện tại trên mạng đã có một chút tin đồn mơ hồ.”

Thiện Minh châm chọc cười, “Lúc trước bọn họ bỏ vốn ra chế tạo long huyết nhân hắn là không nghĩ tới sẽ mang đến phiền toái lớn như vậy đi.”

“Không, con thấy là bọn họ cũng có nghĩ tới đấy, chẳng qua khi nhìn thấy ích lợi to lớn như vậy, tất cả mọi hậu quả xấu nhất đều tự động bị bọn họ nhét vào trong phạm vi có thể giải quyết. Tình hình hiện tại rõ ràng là càng ngày càng nghiêm trọng, con lo lắng sớm muộn gì cũng có một ngày thí nghiệm long huyết nhân bị bại lộ trước công chúng, đến lúc đó sẽ gây ra khủng hoảng với mức độ khủng khiếp. Bây giờ bọn con đang định hợp tác lại với House, cùng nhau ngăn chặn ông ta.”

“Ồ? Không phải bọn mi cấm House nhập cảnh sao?”

Thẩm Trường Trạch cười nói: “Nào có ai là kẻ địch vĩnh viễn chứ.”

Thiện Minh cũng cười, “Có House hỗ trợ, bọn mi nhất định có thể giảm bớt rất nhiều thương vong, bọn họ so với chúng ta dùng được hơn.”

Thẩm Trường Trạch ái muội nhìn hắn nói: “Với con mà nói ba còn dùng được hơn tất cả bọn hắn.”

Thiện Minh uống một ngụm rượu, nằm trên sofa nhìn y, hắn liếm môi, “Mi đang nói về mặt nào?”

Thẩm Trường Trạch khàn khàn nói: “Ba cảm thấy là con đang nói về mặt nào?”

“Nếu mi nói về chuyện làm tình, mi chưa từng thử với người khác, ý kiến của mi không có giá trị tham khảo.”

Thẩm Trường Trạch mất hứng nói, “Như vậy ý kiến của ba rất có giá trị tham khảo sao? Vậy ba nói coi, con so với lúc trước của ba, thế nào?”

Thiện Minh cười ha ha, “Lúc trước ta đều ngủ với phụ nữ, so thế nào được? Nếu nhất định phải so, vậy ta phải tìm đàn ông ngủ một giấc thôi.”

“Ba dám!” Thẩm Trường Trạch vỗ bàn, híp mắt nói, “Không cho ba tìm bất kì kẻ nào, con nghiêm túc đấy, ba tuyệt đối không được để bất kì kẻ nào chạm tới ba!”

Thiện Minh cười nhẹ hai tiếng, “Con người của ta không có gì cố kỵ, mi cũng biết rồi đấy, ta tận lực là được, ta sẽ tận lực chịu đựng.”

Chân mày Thẩm Trường Trạch mang theo cơn giận đến tái xanh, y trừng Thiện Minh, “Trong khoảng thời gian này ba không làm chuyện gì khác người đấy chứ?”

“Có thể làm nổi sao? Ta vừa về thì đi Panama, hôm trước vừa trở về, ta nào có thời gian chứ.”

“Không được, con muốn kiểm tra.”

“Mi định kiểm tra như thế nào?”

Thẩm Trường Trạch lấy tay xoay camera một chút, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Thiện Minh, “Cởi hết ra để con kiểm tra.”

Thiện Minh nhin không được nở nụ cười, hần ngứa cổ uống sạch ly rượu, sau đó dựa sát vào camera, trêu tức: “Con trai à, không phải đã mi đã cương đấy chứ?”

Gương mặt phía dưới camera của Thẩm Trường Trạch hơi ửng hồng, “Ba thì sao? Ba có nhớ con không? Ba cũng cương lên chứ?”

Thiện Minh cong môi cười, bắt đầu cởi từng cái quần áo, đợi đến khi chỉ còn lại quần lót, hần búng tay lên của quý đã ngẩng đầu của mình, cười tà nói: “Thế nào? Nhưng nhớ thế này đã đủ chưa?”

Ánh mắt Thẩm Trường Trạch lại tối đi vài phần, trong mắt nổi lên *** cuồng bạo, y khàn khàn nói: “Dựa sát vào một chút.”

Thiện Minh rất hào phóng cởi quần lót ra, xê dịch thân thể tới trước để Thẩm Trường Trạch có thể nhìn thấy rõ ràng thân dưới của mình. Hần vượt thứ kia của mình, ái muội mở miệng, “Cùng nhau đến đi.”

Thẩm Trường Trạch cũng cởi quần áo, lộ ra thân thể to lớn, bọn họ vừa dùng ngôn ngữ khiêu khích đối phương, vừa an ủi dục vọng của mình, phảng phất như vậy có thể càng tới gần đối phương hơn. Chấn giữa họ không phải cái màn hình lớn không đến nửa mét này mà là toàn bộ Thái Bình Dương mênh mông vô bờ, lại càng là hằng hà sa số những âm mưu và cạm bẫy cuộn trào mãnh liệt bên dưới vỏ bọc bình lặng. Thân thể họ rất xa nhau, trái tim họ cũng cách tầng tầng trở ngại, nếu *** đơn thuần có thể làm người ta thỏa mãn thì tốt rồi, đáng tiếc bọn họ còn muốn nhiều hơn như thế.

Nửa tháng sau, bọn Houshar và Al đã trở lại, lần này không ai tử vong, nhưng có hai thành viên bị thương. Tiếp theo đã là cuối mùa thu, hơn một tháng sau đây nữa chính là lễ Giáng Sinh. Hàng năm vào lễ Giáng Sinh, Du Chuẩn đều có hai tháng nghỉ cố định, hơn một nửa thành viên Du Chuẩn đều sẽ về nhà mừng năm mới, những người còn lại cũng có thể tự do lên hành trình cho mình. Lúc trước Thiện Minh luôn nằm trong đám người ở lại căn cứ, nhiều nhất là đi ra ngoài cỡ bạc mấy trện, chơi bởi lung tung đâu đó, từ sau khi nuôi Thẩm Trường Trạch, ngẫu nhiên còn có thể mang thẳng nhóc đi chơi, nhưng hần chưa từng có nơi để mình trở về.

Lễ Giáng Sinh năm nay trở về Trung Quốc đi, vừa lúc cũng có thể ăn Tết, hần đã hai mươi lăm năm chưa từng ăn Tết Trung Quốc, năm nay hần muốn cùng Thẩm Trường Trạch vượt qua, cảm giác này thực kỳ diệu, hần cảm thấy cuối cùng mình cũng có nhà, có nơi để trở về.

Tại thời điểm mấu chốt này, trên đầu họ lại vẫn có mấy nhiệm vụ phải lựa chọn, trong đó một chủ thuê hào phóng đến mức làm người ta ngã chổng vó. Nhìn khoản thù lao mê người kia, có người tán thành làm xong nhiệm vụ này rồi hãy về nhà, kiếm một khoản thật hoành tráng, có người lại lo lắng sẽ bỏ lỡ lễ Giáng Sinh được đoàn tụ với người thân.

Cuối cùng vẫn như trước là bỏ phiếu quyết định, kết quả một phần ba số người đều tán thành làm xong vụ này rồi nghỉ, vì thế bọn họ dùng hai ngày để sửa sang lại hành trang, một lần nữa bước lên lữ trình.

Lúc này đây, Thiện Minh đã được tham gia nhiệm vụ.

Khi máy bay vút lên trời xanh, Thiện Minh nhắm mắt lại, đã bắt đầu ảo tưởng này cái máy bay này đang bay đi Trung Quốc, dẫn hắn về nhà.

118. Chương 118

CHƯƠNG 118

Trước khi trời tối, bọn họ tới được đích đến của nhiệm vụ lần này – đảo Madagascar.

Bên ủy thác lần này xưng là cơ quan bí mật của chính phủ Kenya, gần đây tại phụ cận lãnh hải của họ xuất hiện một nhóm cướp biển rất đặc thù, chuyên môn tìm giếng dầu ngoài biển, cướp đoạt dầu thô. Thậm chí vào một lần còn làm lộ thông tin về giếng dầu, nếu không phải bọn họ giải quyết kịp thời thì chắc chắn sẽ gây ra tổn thất rất lớn. Bọn họ nắm được thông tin sau khi bọn cướp biển này lên bờ thì trốn trong rừng rậm nhiệt đới Madagascar, hành tung bất định, cực kì khó tiêu diệt.

Phòng ngự trên biển Kenya rất yếu ớt, bởi vì liên quan đến quan hệ quốc tế, lại không nắm được đầy đủ chứng cứ nên không thể kiện lên tòa án quốc tế, rơi vào đường cùng đành phải tìm lính đánh thuê chuyên nghiệp, hi vọng có thể tiêu diệt đám cướp biển này, cũng đe dọa những nhóm tội phạm có ý định cướp dầu thô khác.

Chính phủ Kenya cũng không phải là một chính phủ nhiều tiền lắm, vậy mà lại có thể ra giá cao như thế để mời được Du Chuẩn, điều này làm cho bọn họ cảm thấy có chút ngoài ý muốn, chẳng qua đồng thời cũng chứng minh đám cướp biển này mang đến cho chính phủ phiền toái lớn thế nào.

Trước khi hành quân vào rừng rậm nhiệt đới, bọn họ dùng một ngày để chuẩn bị trang bị. Tác chiến trong rừng rậm vô cùng thống khổ, nhiệt độ ở đảo Madagascar đã gần đạt tới 38 độ, nếu là giữa trưa khi mặt trời lên đến đỉnh đầu thì nhiệt độ không khí hoàn toàn có thể vượt qua 40 độ. Dưới tình huống như vậy, bọn họ lại phải bọc kín hết toàn thân, phòng ngừa bất cứ con côn trùng đáng ghét nào chui vào quần áo của họ.

Pearl công mấy tầng thùng thuốc, tất cả đều là thuốc dùng cho những căn bệnh có khả năng phát sinh trong rừng rậm nhiệt đới, ngay cả Bailey cũng bọc kín vóc dáng làm cô luôn thấy kiêu ngạo lại. Ai cũng không muốn bị côn trùng hút khô máu, hoặc là để cho những sinh vật mất thường không nhìn thấy để trứng vào miệng vết thương của họ, truyền nhiễm bệnh gì đó không biết tên.

Nếu sắp xếp chiến trường có hoàn cảnh ác liệt nhất theo thứ tự mà nói, trong cảm nhận của Thiện Minh xếp thứ nhất hẳn là núi tuyết, xếp thứ hai hẳn luôn cân nhắc giữa sa mạc và rừng rậm, chẳng qua hắn tin tưởng vững chắc rằng nhiệm vụ lần này sẽ làm hắn càng hận rừng rậm hơn một ít.

Trong này không đếm nổi những sinh vật quái dị không biết tên, thực vật màu sắc diễm lệ lại chí mạng, hoàn cảnh phức tạp rất thuận tiện cho đối thủ của họ bố trí đủ loại cạm bẫy. Thân thể bị vây trong trạng thái cực nóng và ướt dính trong thời gian dài, tất cả quần áo đều sẽ dính chặt vào da, khó chịu đến mức làm người ta hận không thể cởi ra hết sạch, nhưng lại không ai dám làm như vậy.

Còn một chuyện cực kì thống khổ khác, đó là trong ba ngày trước khi đi họ chỉ được phép ăn lương khô đặc chế cho hành quân. Lương khô này vừa khó ăn vừa khô cứng, tuy rằng có thể cung cấp nhiệt lượng cao để thân thể hành động nhưng thường làm người ta ghê tởm đến không nuốt nổi, hơn nữa rất khó tiêu hóa. Tác dụng lớn nhất của loại lương khô đặc biệt dùng cho hành quân này chính là làm cho vật bài tiết của họ không thối, đúng hơn là không thể bài tiết nổi.

Trong hoàn cảnh cực nóng này, mùi xác thối và vật bài tiết toả ra rất đậm, rất xa, chỉ cần đối phương có trinh sát khu vực sẽ có thể lần theo phân mà tìm được bọn họ, điều này sẽ làm bọn họ ỉn núp kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Trong ngày đầu tiên họ tiến vào rừng rậm, rất nhiều người trưởng bụng khó chịu lại không thải ra được, Thiện Minh quyết định xếp hạng cảm ghét cho rừng rậm lên trước cả sa mạc.

Giày chống nước dẫm bước sâu bước nông xuống vùng nước lầy lội, làm quân tiên phong, Falcon đi đầu đội ngũ, những người khác thì chia làm hai đội đi tới. Bởi vì khi Cali ở Sierra Leone bị thương chưa lành, không thể tham gia hành động, lần này vai trò tay súng bắn tỉa là của Thiện Minh.

Họ đã đi bốn giờ trong nhiệt độ cực nóng gần 40 độ, dựa theo tốc độ hiện tại thì phải đi một giờ nữa mới tiến vào phạm vi thể lực của bọn cướp biển.

Hang ổ của cướp biển cách đường bờ biển rất gần, bọn họ chỉ có thể đổ bộ ở bờ biển bên kia, sau khi đi nguyên một vòng, giờ cuối cùng cũng bắt đầu tiếp cận mục tiêu.

Al nhìn đồng hồ, bảo mọi người nghỉ ngơi tại chỗ nửa giờ.

Thiện Minh thật sự ăn không nổi lương khô, chỉ uống mấy ngụm nước, sau đó dựa vào thân cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vừa nhắm mắt lại không bao lâu, Jobert nhỏ giọng nói, “Thiện, đừng cử động, từ từ mở mắt ra.”

Thiện Minh nhẹ nhàng mở mắt, dưới mắt có cái gì đó ngo ngoe, nhìn thấy trên nút áo thứ hai trước ngực mình có một con nhện lớn đang bò. Cả người con nhện phải to bằng bàn tay, lưng màu đỏ au, lông mọc đầy tám cái chân, nhìn qua vô cùng khủng bố và ghê tởm.

Thiện Minh hạ giọng mắng: “Anh mặc kệ nó bò lên người tôi?”

“Oan uổng, nó tự nhiên rơi từ trên cây xuống.”

Thiện Minh mặc hai tầng quần áo, căn bản không cảm giác được, mở to mắt nhìn thứ kia đã gần trong gang tấc, nhìn bộ dạng nó tuyệt đối là kịch độc, bị cắn trúng một ngụm hẳn liền đi tong.

Tất cả mọi người ngừng thở, theo dõi vị khách không mời mà đến trên người hắn.

Jobert chậm rãi đi tới gần, nói nhỏ: “Mày nhất quyết không được cử động.” Hắn nhặt một nhánh cây lên, chậm rãi chuyển qua người Thiện Minh, nhẹ nhàng đụng chạm con nhện kinh khủng kia. Con nhện tạm dừng trong chốc lát liền bò lên nhánh cây, chậm rãi theo nhánh cây đi tới phía trước, tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt liền bò từ nhánh cây đến găng tay của Jobert.

“Mẹ nó.” Jobert thấp giọng mắng.

Tiếng súng giảm thanh vang lên, viên đạn sượt qua mu bàn tay Jobert, con nhện đỏ rực lập tức tan xác. Jobert ném nhánh cây xuống đất, nhanh chóng cởi găng tay, thổi thổi mu bàn tay bị xước da đỏ ửng, “Nóng quá nóng quá, chó Al, cậu không thể hướng nòng súng lên một chút sao, cậu muốn phế tay phải của tôi à?”

Al thổi thổi họng súng, vui cười nói: “Xin lỗi, tôi không nên thô bạo với ‘bạn gái’ của anh như vậy.”

Đoàn người đều cười.

Jobert không phục, trả lời lại một cách mỉa mai, “Không biết tối hôm đó cậu có đối xử với ‘bạn trai’ của mình ôn nhu một chút không?”

Sau khi hắn khơi mào câu chuyện, tất cả mọi người đều hứng thú, truy hỏi chuyện Al và Đường Đình Chi “hẹn hò”, ngay cả Thiện Minh cũng ồn ào theo.

Mọi người đều rất hiếu kì, cái nhà khoa học quái vật cứng nhắc như người máy kia rốt cuộc đã ma sát ra loại pháo hoa gì với gã Al tình thánh đã bước qua cả vạn bụi hoa này.

Al thần bí cười, “Chỉ là hẹn hò bình thường mà thôi.”

“Bình thường thế nào? Hai người đã làm cái gì?”

“Chúng tôi đi nhà bảo tàng, viện khoa học, ăn cơm Trung Quốc rất ngon, sau đó đi nghe hoà nhạc.”

Mọi người trừng to mắt, “Chỉ như vậy?”

Al vô tội gật đầu, “Chỉ như vậy.”

“Thối lắm, anh gọi cái này là hẹn hò sao?”

“Chẳng lẽ tôi không thể hẹn hò như vậy?”

“Anh là đồ khốn kiếp, chắc chắn là anh đang lừa người, vì sao ngày hôm sau các người mới trở về, tối hôm đó đã xảy ra cái gì?”

“Hôm đó quá muộn, chúng tôi không muốn về căn cứ hay ngủ trên ô tô, cho nên ngủ ở khách sạn. Chỉ là ngủ.” Al cường điệu nói.

Cosky lộ ra ánh mắt khinh thường, “Al, cậu thật khiến người ta thất vọng.”

“Đúng đó, tuy rằng y là đàn ông nhưng lại cực kì xinh đẹp, vậy mà anh lại không làm cái gì, cái này quả thực không giống anh, anh làm Du Chuẩn mất mặt quá!”

Bị những người này mồm năm miệng mười công kích, Al cũng có chút chịu không nổi, hần cả giận nói: “Các người đúng là cầm thú, ngay cả lúc anh ta hôn cũng tính tần suất tim đập của tôi, tôi thật sự không muốn làm thêm cái gì nữa hết!”

“Ha ha ha ha!” Jobert là người đầu tiên thất thố cười ha ha, bị Houshar hung hăng tát một cái lên gáy, hần mới ý thức được lúc này bọn họ đang chấp hành nhiệm vụ, lập tức bưng kín miệng, nhưng mặt đã cười đến đỏ bừng.

Tất cả mọi người vắn vẹo cười, ngay cả cơ mặt Houshar cũng rung động, Thiện Minh vui vẻ đến mức suýt nữa phun nước ra khỏi miệng, nghĩ rằng sau khi trở về việc đầu tiên chính là kể lại chuyện đáng cười này cho Thẩm Trường Trạch.

“Đứng lên đứng lên, đã đến giờ.”

“Ngao ngao, giết chết bọn cướp biển này, về nhà ôm vợ con thôi!”

“Nói rất hay, Giáng Sinh muôn năm!”

“Con mẹ nó, bé mồm cho ta, ngậm miệng, nhìn đường đi!”

Bọn họ tiếp tục xuất phát đi tới điểm đến, đi thêm nửa giờ, trước mắt xuất hiện một vùng bùn, khoảng cách giữa hai bờ không xa, nhưng đứng hai bên không thể nhìn thấy nhau, nếu đi đường vòng thì quá lãng phí thời gian, Al so sánh tọa độ một lần nữa, “Vùng bùn này có trên bản đồ, không phải là đầm lầy, chỗ sâu nhất khoảng 1m70, hoàn toàn có thể qua được, đi qua chỗ này là đến nơi, trên đoạn đường còn lại rất có thể sẽ gặp mai phục, mọi người phải cẩn thận.”

Mọi người đều khe khẽ oán giận, ai cũng không muốn phải nhảy vào vùng bùn, hơn nữa trên mặt bùn còn trôi nổi đầy thực vật thối rữa và xác động vật không may chết chìm. Bởi vì thời tiết quá nóng, hồ nước toả ra từng trận mùi hôi thối, trên người họ lại có những trang bị phải nâng cao đi qua, khoảng cách không đến 100m này sẽ vô cùng vất vả.

Houshar đội hòm đạn của mình lên đỉnh đầu, “Đừng oán giận, cẩn thận vũ khí của mình, đi thôi.”

Cũng may lần này họ suy xét đến khoảng cách hành quân, cũng không mang quá nhiều vũ khí hạng nặng, họ nâng những thứ phải tránh nước lên cao quá mặt, sau đó đều nhảy vào trong vùng bùn.

Đoàn người gian nan bước tới trong vùng bùn, bắt đầu đi chỗ nông còn có thể chịu được, khi chậm rãi đi đến vùng giữa, vùng bùn càng ngày càng sâu, mùi bùn hôi thối ghê tởm trên cổ trên mặt chui vào mũi cả đội. Mọi người chịu đựng ghê tởm, sắc mặt đều rất khó coi.

Vóc dáng thấp bé nhất, Bailey là người đầu tiên chịu không nổi, miệng của cô đã chìm cả xuống bùn. Jush cầm dây đeo ba lô của cô, kéo cô trôi lên, cô nhân cơ hội nhảy lên người Jush, sau đó thở phò phò từng ngụm từng ngụm. Cosky đỡ lấy một lô trang bị của Jush để hần công Bailey.

Sau đó những người vóc dáng không đủ 1m80 đều không thể thở nổi, chỉ có thể dựa vào đồng bạn bên người đỡ lấy mà đi tiếp.

Thiện Minh cao 1m84, đến chỗ sâu nhất cũng phải kiễng chân mới thở được. Đội sau khi cả đoàn lên bờ, nôn mửa nôn mửa, lẫn quay lẫn quay, cả đám đều ghê tởm đến hổng ròi.

Falcon cắn răng nói: “Chúng ta ăn không phải trả tiền bao nhiêu ‘shit chó’ như thế, bây giờ thì so với một tấn shit còn thối hơn rồi.”

Mọi người hé mũi ra hít một cái, đều bị mùi trên người làm cho ghê tởm đến mức lại nôn ra.

Cũng may trong rừng không thiếu nước, bọn họ tìm nguồn nước bằng tốc độ nhanh nhất, nhảy vào tắm rửa một phen. Loay hoay như vậy mãi, lại chậm trễ nửa giờ, bọn họ mới chuẩn bị xuất phát, tìm kiếm vào sâu trong lòng địch.

119. Chương 119

CHƯƠNG 119

Hoàng hôn buông xuống, ánh trăng chảy qua tán cây, mang đến cho họ chút ánh sáng yếu ớt. Đi phía trước xung phong xử lý cạm bẫy và mìn, Falcon cùng Bailey mang theo kính hồng ngoại, người phía sau thì nường theo ánh trăng mà đi tới. Nơi này đã cách chỗ cướp biển đóng quân không xa, bọn họ phải hết sức cẩn thận, giữ bí mật hành tung.

Sau khi mạo hiểm né qua bốn cạm bẫy, cuối cùng họ cũng đến thượng du nơi cướp biển đóng quân. Tuy rằng bị chậm nửa giờ so với dự tính, nhưng từ nơi đóng quân cách đó không xa bay tới từng trận mùi thịt làm cho bọn họ biết thời cơ hiện tại là đúng lúc.

Bọn họ tìm được nguồn nước uống theo vị trí trên bản đồ, đổ một thùng thuốc hoá học vô sắc vô vị đã chuẩn bị tốt trước đó vào, chỉ một liều 500ml thuốc cũng đủ để bọn chúng ăn xong thì miệng nôn tròn tháo, mất đi năng lực hành động.

Kế tiếp bọn họ chỉ cần đợi, đợi hầu hết người trong doanh trại gặp xui.

Đợi đến đêm khuya, họ nhìn qua kính viễn vọng ban đêm thấy trong trại không ngừng có người ôm bụng chạy ra ngoài, tình cảnh nhất thời trở nên gà bay chó sủa, rất mất trật tự.

Al phân phối nhiệm vụ, cùng Houshar mang một đội ẩn nấp ở sườn núi để tập kích xuống.

Thiện Minh và Falcon đều tự tìm đến vị trí bắn tỉa, biến mất trong bụi cỏ, chậm rãi đợi mệnh lệnh của Al.

Nơi này cho dù là địa thế hay hoàn cảnh đều rất thích hợp để phục kích, người đóng quân cũng không đông, nhiều nhất không vượt quá 300 người, bây giờ còn ngã xuống không ít. Nhiệm vụ lần này độ khó cũng không lớn, bọn họ đều cho rằng qua tối nay là có thể lấy tiền về nhà, cho nên tất cả mọi người đều hưng trí bừng bừng, nghĩ muốn đánh bọn này đến hoa rơi nước chảy, kết thúc vui vẻ về nhà ăn tết.

Trong tai nghe truyền đến mệnh lệnh rõ ràng, Thiện Minh nhìn qua kính ngắm, nhìn thấy cái đầu lính gác phảng phất gần trong gang tấc, nhẹ nhàng kéo cò súng. Súng bắn tỉa có gắn ống giảm thanh bắn ra viên đạn chí mạng, cái đầu nóng hằm hấp máu tung óc toé, thân thể lính gác giật một cái, té lăn quay ra đất. Mấy tên lính gác lần lượt bị hấn và Falcon giải quyết sạch, sau đó bọn họ nhìn qua kính ngắm ban đêm thấy rõ ràng người của họ đã lặng yên không một tiếng động đột nhập vào doanh trại, kế tiếp chính là giết chóc quy mô lớn.

Âm thanh lửa đạn vang lên, tiếng kêu thảm thiết và tiếng rống giận dữ không ngừng khuếch tán trong khu rừng quỷ dị, Thiện Minh cảm thấy máu toàn thân đều nóng lên, hấn không ngừng lên đạn, nhắm vào, bắn, dưới họng súng của hấn kẻ địch yếu ớt đến như vậy, còn không kịp kêu một tiếng liền ngã xuống hết.

Vị trí của họ nhanh chóng bị phát hiện, đạn điên cuồng bắn về phía hấn và Falcon. Thiện Minh ôm đầu chúi xuống đất, bùn đất và cây cỏ bắn lên rơi xuống đầy người hấn, hấn chậm rãi lăn sang một bên, lăn một vòng ra khỏi phạm vi bắn phá của đạn, rồi bật lên chạy tới một hướng khác. Một thoáng sau, đạn pháo bắt đầu công kích vị trí bắn tỉa của họ, mặc dù ở trong bóng đêm đối phương căn bản không bắn chính xác, nhưng cũng sẽ có những viên đạn pháo không có mắt có khả năng lột cả một tầng da của họ.

Thiện Minh và Falcon đều thay đổi vị trí bắn tỉa, bắn vài phát rồi lại bỏ chạy. Bọn cướp biển bị Du Chuẩn đánh cho tơi bời khói lửa, nhanh chóng không có tinh lực đi công kích tay súng bắn tỉa. Bọn còn lại trong doanh trại nhìn có vẻ không hề am hiểu tác chiến trong rừng, nếu bọn chúng vẫn đang ở trên biển, Du

Chuẩn không có kinh nghiệm tác chiến trên biển nhất định sẽ không nhận nhiệm vụ này. Đáng tiếc bọn chúng là người, là người sẽ phải lên bờ, cho dù nơi này cách bờ biển rất gần, nhưng những người này sẽ không còn có cơ hội rời bến.

Chiến đấu không có gì bất ngờ, chỉ diễn ra trong một giờ đã kết thúc, toàn bộ doanh trại đã bị bọn họ triệt để tẩm máu, thi thể dưới đất nhiều không đếm được, mà người của họ cơ bản không hề bị thương nghiêm trọng.

Gió biển tanh nồng lẫn với hương vị máu tươi lan toả trong không khí, mùi rất nồng đậm làm người ta buồn nôn. Trong rừng rậm nhiều nhất là sinh vật ăn xác, chúng đã bị hương vị hấp dẫn kia cuốn hút, muốn thưởng thức bữa đại tiệc ngon lành bậc nhất này.

Trong xếp loại cấp bậc nhiệm vụ của Du Chuẩn, lần hành động này chắc chắn sẽ được xếp vào bậc đơn giản nhất. Nhân số ít, địa hình có lợi cho họ, đối phương lại là một đám cướp biển không am hiểu tác chiến trên cạn, đây quả thực là một món quà Giáng Sinh cực lớn dành cho họ.

Thiện Minh và Falcon đều chạy từ sườn núi xuống dưới, mọi người chia nhau tìm tòi bên trong doanh trại, xác định đã dọn dẹp sạch sẽ, không còn người sống.

Bọn họ tìm ra một lượng lớn tiền mặt trong doanh trại, mọi người ném một ít dụng cụ trong ba lô ra ngoài, nhét tiền vào trong. Cho dù là bất cứ thời điểm nào, chiến lợi phẩm luôn làm người ta đạt được những kinh hỉ ngoài ý muốn.

Thiện Minh mang súng tuần tra một vòng, cười nói, “Bọn cướp biển này thật sự là không chịu nổi một kích, cũng may chúng không xây hang ổ dưới nước.”

Al tính toán tiền lời vụ này, đuôi lông mày cong tí lên.

Houshar vừa định nói gì, đột nhiên cau mũi, “Chúng mày có ngửi thấy mùi gì không?”

Mấy người bên cạnh đều hít hít, “Là mùi dầu thô, chẳng lẽ thùng dầu bị tràn?”

“Đi kiểm tra một chút đi, đừng để dầu thô chảy xuống biển, một khi để chính phủ Madagascar phát hiện, có thể sẽ mang đến phiền toái cho Kenya.”

Vài người đồng thanh một tiếng, định đi kiểm tra. Bọn họ vừa bước được vài bước, doanh trại phía sau đột nhiên ừng một tiếng, ánh lửa bốc lên tận trời, ngọn lửa bùng cháy lập tức nuốt chửng một lều trại cách nó gần nhất.

“Má ơi, sao tự nhiên lại cháy ! Ai? Ai làm ?” Cho dù là ai làm, nếu người nọ cách dầu thô quá gần, bây giờ chỉ sợ đã sớm thành tro.

Houshar vừa mắng xong, bên kia cũng bùng lên ngọn lửa, nhất thời một cột lửa bùng lên, rọi sáng doanh trại như ban ngày, trong cánh rừng bên cạnh có bóng người đang chạy, chắc chắn không phải người của họ.

Al quát vào bộ đàm: “Còn có người ! Tất cả cẩn thận !”

Đoàn người chạy qua những chỗ hổng của đám cháy đi ra ngoài, chạy vào trong rừng, ý định đánh du kích một trận với bọn chẳng biết chui từ đâu ra kia.

Trực giác nói cho bọn họ, những người trong rừng chính là kẻ châm dầu thô, nhưng tuyệt đối không phải người trong doanh trại, nếu không bọn họ sẽ không khinh địch mà giết toàn bộ lũ cướp biển này như thế.

Như vậy những người này có khả năng là đã sớm mai phục xung quanh, chẳng lẽ là đang chờ bọn họ? Trong lòng mỗi người đều bịt kín một tầng nghi ngờ, nếu bọn người này tập trung hướng về phía bọn họ, vậy chắc chắn đã chuẩn bị tốt, bọn chúng là ai? Mục đích là gì?

Nghi vấn này rất nhanh được giải đáp, tai mọi người đều nghe thấy âm thanh nghiêng rầm nghiêng lợi của Cosky, “Là bọn chó long huyết nhân !”

Tâm mọi người tâm đều chìm xuống đáy cốc.

Bọn họ trúng kế, đối phương ở đây là một góc hòn đảo bốn phía là nước, một góc rừng rậm hoang tàn vắng vẻ, bày ra cạm bẫy cho họ. Cho dù bọn họ có thể sống rời khỏi cánh rừng này hay không, bọn họ cũng không

tin rằng có thể nhìn thấy thuyền của chính phủ Kenya phái tới đón họ, đến lúc đó chính phủ Madagascar sẽ phái quân tiến vào rừng điều tra chân tướng vụ dầu thô bốc cháy, bọn họ không có chỗ nào trốn được, sẽ bị vây chết ở chỗ này.

Bọn long huyết nhân này là ai phái tới ? Trong lòng mỗi người đều có suy đoán.

Sau khi ra khỏi doanh trại, nghênh đón bọn họ là đạn pháo và long huyết nhân công kích, phần lớn người của họ bị đánh tẩn ra. Thiện Minh mang súng xuyên qua rừng rậm, nhưng khoảng cách lẫn nhau chắc chắn không xa, cả người họ đầy mùi khói thuốc súng và dầu thô, đối với cái mũi của long huyết nhân mà nói, muốn tìm được bọn họ quả thực dễ dàng.

Là Thẩm Diệu sao? Ngoài hấn ra thì còn có thể là ai? Thiện Minh cắn chặt răng, hận không thể nhai sống trái tim Thẩm Diệu.

Trong rừng cây bên cạnh chợt loé lên một bóng đen.

Đuổi theo.

Thiện Minh không còn chạy như điên nữa, chỉ dựa vào thân cây, trong lòng ngược lại bình tĩnh.

Có lẽ hôm nay chính là tận thế của Du Chuẩn, cũng là tận thế của hấn, nhưng ít nhất hấn sẽ lấy mạng một tên long huyết nhân chó chết, khi xuống địa ngục cũng phải có bạn chứ.

Thiện Minh vểnh tai nghe động tĩnh của đối phương, trong lòng đếm “1, 2, 3”, sau đó mạnh mẽ xoay người nhảy ra khỏi thân cây, hướng tới người kia liều mạng bắn.

Mp5k 30 phát trong nháy mắt bắn hết sạch, người nọ ngã lăn xuống đất, thừa dịp 0,3 giây hấn đổi bằng đạn liên ném một cây đao. Thiện Minh vụt ra phía sau, lưỡi đao xé gió xẹt qua vai hấn, mang đến một trận đau rát.

Bóng đen kia lấy tốc độ kinh người bổ nhào tới trước mặt hấn, Thiện Minh nắm lấy súng trường hung hăng đập vào đầu kẻ đó. Người nọ kêu rên một tiếng, nện một cú đấm vào mặt Thiện Minh, đánh cho Thiện Minh hoa hết cả mắt.

Hai người ở trong rừng cây tối đen, nương theo ánh trăng mỏng manh mà chiến đấu, nhưng Thiện Minh nhanh chóng phát hiện mình không phải đối thủ của đối phương. Người này là long huyết nhân, kể cả người này trước mắt chỉ là trạng thái con người, nhưng đây là sức mạnh và tốc độ mà chỉ dòng máu chứa gien long huyết mới có thể bộc phát ra được. Sau khi bị một quyền nện vào thái dương, trước mắt Thiện Minh trắng xoá một mảnh, trong luồng trắng xoá này hấn mơ hồ thấy được gương mặt băng giá của Thẩm Diệu.

120. Chương 120

CHƯƠNG 120

Thiện Minh cảm thấy mình vừa mơ một giấc mơ cực kì mệt mỏi, sau khi tỉnh lại thì không nhớ rõ cái gì cả, nhưng toàn thân đều đau nhức, cảm giác đầu vầng mắt hoa, ghê tởm đến muốn nôn đặc biệt rõ ràng.

Hấn chậm rãi mở to mắt, bên tai truyền đến tạp âm của thiết bị truyền tin, không khí xung quanh có độ ẩm cực cao, hơn nữa nóng đến mức làm người ta phát hoảng, gần như không cần suy nghĩ Thiện Minh đã có thể xác định hấn vẫn ở trong khu rừng rậm kia.

Một gương mặt xa lạ xuất hiện trước mắt, bị lộn ngược lại, nhìn rất buồn cười. Thiện Minh hí mắt, lông mi càng không ngừng rung động.

Một chậu nước lạnh dội xuống đầu hấn, Thiện Minh thở phò phò từng ngụm lớn, nháy mắt trở nên thanh tỉnh.

Hấn bị người kéo lên khỏi mặt đất, cho hấn ngồi dán tường, hấn mới phát hiện tay chân mình đều bị trói, thân thể không thể duỗi ra được, ngủ như vậy một giấc cơ bắp không mỏi mới là lạ.

Ánh mắt hắn tìm tòi xung quanh một chút, rất nhanh thấy được người đang ngồi trên một cái ghế cũ nát nói chuyện với người phụ trách thông tin, gã đàn ông đã nện vào đầu hắn một cú làm hắn đến giờ vẫn choáng váng muốn nôn, gã đàn ông có gương mặt rất giống Thẩm Trường Trạch — Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu xoay người lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, tiếp tục thảo luận cái gì đó với người phụ trách thông tin, tạm thời không quan tâm hắn.

Trong lòng Thiện Minh hoảng hốt, không phải vì tình cảnh của mình, mà là hiện giờ hắn không nhìn thấy một thành viên Du Chuẩn nào cả, chẳng lẽ bọn họ đều chết? Thiện Minh bắt buộc bản thân vững vàng, cho dù hắn đang siết chặt tay kêu răng rắc, bên ngoài lại vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Đây là một nhà gỗ được dựng tạm thời, mái nhà miễn cưỡng có thể tránh mưa, nhìn qua rất đơn sơ, trên cái bàn bốn chân xiêu vẹo lại bày những trang bị thông tin tiên tiến, mấy người vây quanh nó không biết đang thương lượng cái gì.

Đây chắc chắn là một điểm dừng chân tạm thời của Thẩm Diệu, hơn nữa nếu theo mùi biển vẫn còn sót lại trong xoang mũi mà nói, bọn họ cách bờ biển không xa.

Phòng rất nhỏ nhưng lại có đến bảy tám gã đàn ông to lớn, các chủng tộc màu da đều có, ngoại hình và trang phục không có đặc thù cụ thể, chỗ tương tự duy nhất chính là nghe lời Thẩm Diệu.

Nghe tiếng bước chân đi lại xung quanh, bên ngoài chắc chắn còn có người, xem ra Thẩm Diệu lần này bỏ công sức ở đây ôm cây đợi thỏ, muốn tóm gọn bọn họ !

Trong lòng Thiện Minh nảy lên phần nộ và sát ý khó có thể ức chế, nếu Du Chuẩn cứ như vậy sụp đổ, hắn sẽ không tiếc trả bất cứ giá nào để báo thù cho họ.

Cuối cùng Thẩm Diệu cũng bận rộn xong rồi, hắn chậm rãi đi tới.

Đây là lần đầu tiên Thiện Minh tinh tường nhìn rõ dáng vẻ của người đàn ông này, thân cao chân dài, khí thế kinh người, vừa thấy đã biết đây là một lão tướng đã dạo chơi trên chiến trường nhiều năm, cho dù là ngồi xổm xuống thì sống lưng vẫn rất thẳng tắp. Từ ống quần với những nếp gấp chỉnh tề và dây giày dài ngắn hoàn toàn đồng nhất thì có thể phán đoán, đó là một người có tính tự hạn chế rất mạnh, tính cách vô cùng kiên nghị, người như vậy rất dễ dàng biểu hiện ra sự ngoan cố và chấp nhất điên cuồng với những gì mình đã nhận định.

Thẩm Diệu mặt không chút thay đổi nói, “Lúc trước ta đã xem nhẹ sự tồn tại của mày, nhưng trải qua một thời gian quan sát, ta phát hiện nó cực kỳ ỷ lại và tín nhiệm mày. Mày nhặt được nó, nuôi nấng nó lớn lên, giáo dục và huấn luyện nó, cho nó tình phụ tử mà ta không thể cho được, ta nghĩ về điểm này cũng nên cảm ơn mày.”

Thiện Minh nghiêng răng nghiêng lợi, “Bọn họ ở đâu? Mày giết họ rồi sao?” Bây giờ tràn ngập đầu óc hắn đều là tình trạng của những người khác, căn bản không muốn nghe Thẩm Diệu lải nhải.

Thẩm Diệu nhún mày, “Không có, theo ta được biết thì ít nhất không giết sạch, người bị thương cũng đã được trị liệu, nếu ta muốn giết chúng mày thì phí sức thế này làm gì, từ lúc chúng mày bước lên đảo là có thể chấm dứt chúng mày luôn rồi.”

Thiện Minh cảm giác trái tim đang siết chặt cuối cùng cũng buông lỏng ra, hốc mắt hắn nóng lên, bọn họ còn sống, Al, Houshar, Pearl bọn họ, đều còn sống ! Lần đầu tiên Thiện Minh tin tưởng Thượng đế thật sự yêu thương những con người phạm tội này.

Lúc này Thiện Minh mới trầm tĩnh lại, đầu óc hỗn loạn chậm rãi tìm về lý trí, hắn lạnh lùng nhìn Thẩm Diệu, “Ta nuôi nó cho vui, không cần mày cảm ơn.”

“Thì thôi vậy, nhưng mà con ta có thể tiếp tục sống quả thực là có công lao của mày.”

Thiện Minh hừ cười nói: “Cho dù không có ta thì nó cũng sẽ sống sót, từ năm nó năm tuổi đã có thể cắn chết ba con sói, hơn nữa bách độc bất xâm. Nó ở trong rừng rậm vẫn có thể sống tốt hơn bất cứ người nào khác.”

Thẩm Diệu nhíu mày, có vẻ bị hứng thú vì chuyện này, “Mày gặp nó như thế nào ? Tình huống lúc đó ra sao?”

Thiện Minh kéo tóc bị mồ hôi tẩm ướt trên trán ra, “Cho ta điều thuốc.”

Thẩm Diệu nhìn hẩn một cái, vươn tay với người bên cạnh, có một người châu Á lập tức đưa thuốc và bật lửa ra, Thẩm Diệu lấy thuốc bỏ vào miệng, châm sau đó hút một hơi, sau đó nhét vào miệng Thiện Minh.

Thuốc này cực kì khó hút, nhưng cũng khó có thể trách được bản thân điều thuốc, hoàn cảnh nơi này quá ẩm ướt, thuốc tốt mấy thì cũng biến chất, nhưng Thiện Minh vẫn tham lam hút một ngụm lớn, cảm giác luồng hương vị cay độc kia vòng vèo trong lỗ mũi rồi tràn ra ngoài, toàn bộ thân thể đều có tỉnh thần hơn, đầu óc cũng thanh tỉnh rất nhiều.

Hẩn phun khói trong miệng ra, “Lần đầu tiên gặp nó, nó nằm bên cạnh một đồng xác sói, bây giờ nghĩ lại hẳn là ăn no rồi ngủ.”

Thẩm Diệu lại hỏi: “Vì sao mày lại muốn dẫn nó về Du Chuẩn?”

“Nó ôm đùi ta cầu xin ta dẫn nó đi, vừa khóc vừa quấy, ta đành phải dẫn nó đi. Lại nói tiếp, nếu nó vẫn ở lại Myanmar, phỏng chừng cũng biến thành Tarzan rồi.”

Thẩm Diệu lộ ra nụ cười châm chọc, “Không thể có khả năng đó, Đường Đình Chi nhất định sẽ tìm được nó. Cho nên ta hẳn là cảm ơn mày, ít nhất không phải ngay từ đầu nó đã bị tẩy não, nhưng hiện tại thì mày nên trả lại nó cho ta.”

Thiện Minh hí mắt nhìn hẩn, “Ông mày nuôi không nó hơn mười năm, nói trả thì phải trả lại cho mày sao?”

“Mày muốn cái gì cứ việc mở miệng, ta chẳng những sẽ thỏa mãn mày, còn có thể để mày đưa Du Chuẩn an toàn rời đi, nhưng phải có điều kiện, mày phải thuyết phục nó, để nó trở về bên cạnh ta.”

Thiện Minh cười hai tiếng, “Nếu vì ta nói mấy câu mà nó có thể phản bội nguyên tắc của mình, vậy nó sẽ không phải là Thẩm Trường Trạch, mày thật sự cảm thấy sự tình đơn giản như vậy?”

Thẩm Diệu nói: “Sự tình đương nhiên không đơn giản như vậy, nói thật, ta cũng hy vọng chuyện này có thể giải quyết ôn hòa, nhưng hiển nhiên điều đó là không có khả năng, cho nên ta mới giữ nhóm chúng mày lại. Ta tin nó sẽ không bỏ mặc mày.”

Thiện Minh cười lạnh, “Ngu xuẩn, lấy ta uy hiếp nó, nó sẽ cam tâm tình nguyện cống hiến cho mày sao? Mày thật sự dám giữ một kẻ có lòng dạ khác ở bên cạnh?”

Thẩm Diệu nói: “Chuyện này không cần mày nhọc lòng, việc duy nhất mày phải làm chính là bảo nó đến một nơi đã được chỉ định sẵn.”

“Nếu ta không đáp ứng thì sao?”

“Ta sẽ xé các thành viên Du Chuẩn thành từng mảnh nhỏ trước mặt mày đấy.”

Trong mắt Thiện Minh ẩn chứa sát ý lạnh lẽo, hẩn nhìn chằm chằm Thẩm Diệu, trong lòng đã sớm giết kẻ này đến vài lần.

Thẩm Diệu lấy ra một máy tính bảng, “Ta đã chuẩn bị tốt lời thoại cho mày rồi, lát nữa nói thông điệp thoại thì phải nói dựa theo đó, không được nói lời thừa, một từ cũng không được.”

Thiện Minh lạnh giọng nói: “Ta muốn nhìn thấy họ trước.”

Thẩm Diệu mở một hình ảnh khác trên máy tính, trên màn hình bỗng xuất hiện hình ảnh các thành viên Du Chuẩn bị nhốt ở một góc nhà gỗ, bọn họ nhìn qua đều rất không xong, tay chân bị trói chặt, đầu rũ xuống không có sức lực.

“Làm sao ta biết đây là hình ảnh hiện giờ được?”

Thẩm Diệu liếc mắt về phía người bên cạnh, người kia xoay người đi ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, hẩn xuất hiện trên màn hình, cổ ý ngẩng đầu nhìn camera.

Thiện Minh tính toán từ lúc hấn bước ra khỏi phòng đến lúc xuất hiện trên màn hình đại khái không quá ba phút, may là họ cũng không cách mình xa lắm.

Thiện Minh vừa liếc qua màn hình một cái, đột nhiên ý thức được trong hình ảnh thiếu một người.

Độ phân giải hình ảnh cũng không cao lắm, dù vậy từ dáng người và quần áo cũng có thể đoán ra là ai, nhưng chỉ có Al thì hấn không nhìn thấy. Nếu là người khác, chỉ sợ hấn sẽ không thể phát hiện nhanh như vậy, nhưng vì tóc Al là màu vàng óng, tại bất cứ thời điểm nào cũng không mất đi màu sắc óng ánh, trong đám người cực kì nổi bật, hấn tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, Al không có ở chỗ này !

Có hai khả năng, Al hoặc là chết, hoặc là chạy. Hấn càng nghiêng về khả năng sau hơn, lấy năng lực của Al, hấn tuyệt sẽ không dễ dàng chết ở chỗ chim cũng không thêm ị này, chết trong tay bọn chó long huyết nhân kia.

Có lẽ Al là hy vọng duy nhất trước mắt của họ.

Thiện Minh liền mạng khắc chế biểu cảm trên mặt, lại vẫn làm Thẩm Diệu miễn cảm phát giác được, “Làm sao? Mày còn vấn đề gì nữa?”

Thiện Minh nhìn hấn một cái, “Có mấy người sao nhìn bất động như chết vậy?”

Thẩm Diệu hừ lạnh nói: “Ít nhất là mày vẫn nhìn thấy vài đứa sống, đừng yêu cầu quá nhiều.” Thẩm Diệu kéo hấn lên khỏi mặt đất, “Xem ra chúng mày ở Bắc Kinh được huấn luyện rất khá, kinh nghiệm đối phó với long huyết nhân cũng phong phú đấy. Chẳng qua, chỉ có kinh nghiệm thì vẫn không đủ, con người cũng chỉ là con người thôi, ưu thế về chủng tộc là không thể vượt qua .”

Thiện Minh châm chọc nói: “Mày cũng từng là người, mày cũng từng là thứ sinh vật hạ đẳng mày vừa nói đấy.”

Thẩm Diệu thô bạo ném hấn lên ghế, ấn bờ vai của hấn, hai mắt như chim ưng nhìn thẳng vào mắt hấn, “Không sai, nhưng ta đã tiến hóa, mà chúng mày thì cả đời cũng chỉ là sinh vật hạ đẳng.” Hấn cầm lấy microphone đeo vào tai Thiện Minh, người phụ trách thông tin đeo tai nghe, ngón tay gõ lạch cạch trên bàn phím, sau một lúc lâu, âm thanh báo bận đầu bên kia điện thoại biến mất, một giọng nói rõ ràng mà quen thuộc chui vào tai Thiện Minh, làm tâm tình hấn vô cùng phức tạp.

“A lô?”

Thiện Minh nhìn thoáng qua Thẩm Diệu, lại nhìn thoáng qua nội dung hấn phải nói trên màn hình máy tính, trầm trọng nói, “Là ta đây.”

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh kinh ngạc, “Ba? Không phải ba đi Madagascar sao?”

Người phụ trách thông tin nhanh chóng gõ vài chữ trên màn hình, “Nhiệm vụ kết thúc rồi.”

Thiện Minh đành phải nói, “Nhiệm vụ kết thúc rồi.”

“Vậy nhóm ba nghỉ rồi? Ba sắp về đây sao?” Thẩm Trường Trạch hưng phấn nói, “Khi nào thì đến? Con đi đón ba.”

“Không, bây giờ ta còn không thể trở về, chúng ta gặp phải chút phiền toái, nhiệm vụ tuy rằng kết thúc nhưng lại không thể xuất cảnh.”

“Vì sao?”

“Chính phủ Kenya dong dài không chịu trả khoản tiền còn lại, chúng ta bị nhốt trên đảo, không có thuyền rời đi. Trên người chúng ta ngoài vũ khí thì không mang cái gì cả, cũng không có phương tiện giao thông, thành phố gần nhất cũng cách chúng ta hơn 200 km, cho dù là đi được thì cũng sẽ bị coi như nhập cảnh bất hợp pháp mà bắt lại. Tóm lại, bây giờ ta cần mi đến một chuyến, nghĩ cách giúp chúng ta rời khỏi nơi này.”

Thẩm Trường Trạch trầm mặc một chút, “Trong căn cứ ở Colombia không có ai ở lại sao? Với lại, sao mọi người không liên hệ với Neo?”

Đối mặt vấn đề ngoài ý muốn này, Thiện Minh lại nhìn Thẩm Diệu, Thẩm Diệu ra hiệu bảo hấn tự giải quyết đi.

Chính Thiện Minh cũng cảm thấy đoạn mình vừa nói có trăm ngàn chỗ hở, nếu Du Chuẩn lại bị một hòn đảo nhỏ vây khốn, đó quả thực là chuyện chê cười chết người, nhưng nếu Thẩm Diệu bảo hắn tự do giải quyết thì hắn sẽ có thể nhân cơ hội truyền cho Thẩm Trường Trạch một ít tin tức, “Chúng ta hoài nghi Neo cấu kết với chính phủ Kenya, bằng không tại sao lại làm chúng ta lâm vào hoàn cảnh này, tóm lại mi mau tới đi.”

Thẩm Trường Trạch lập tức nghi ngờ, Neo chỉ biết đi nịnh bợ chính khách Âu Mỹ, vì cái gì lại phải cấu kết với một đất nước bần cùng ở châu Phi để hãm hại Du Chuẩn, hắn cũng không phải không biết năng lực của Du Chuẩn. Với lại, Neo cũng rất có tiền, nếu là vụ làm ăn hắn giới thiệu, đối phương không trả nổi tiền thì hắn thà bỏ tiền túi chứ nhất quyết không làm hỏng tín nhiệm giữa hắn và Du Chuẩn.

Thẩm Trường Trạch tiếp lời: “Được, ba cho con toạ độ đi.”

“Mi đến một mình là đủ rồi, nếu không mục tiêu quá lớn, chúng ta là nhập cảnh bất hợp pháp, giết rất nhiều người của họ, một khi bị phát hiện thì rất phiền toái.”

“Được, con biết rồi.”

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Thiện Minh nhìn Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu gật đầu, “Tốt lắm.”

Trong lòng Thiện Minh nghi ngờ tầng tầng, vẫn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, Thẩm Diệu soạn ra lời nói dối này không khỏi có quá nhiều lỗ hổng, hắn ta coi Thẩm Trường Trạch là thằng ngốc sao?

Nhưng hắn không hỏi ra, mặc kệ Thẩm Diệu có âm mưu gì, bây giờ họ bị người ta quản chế, chỉ có thể phối hợp.

Hắn hỏi: “Khi nào thì mày thả người?”

Thẩm Diệu ngắc đầu, “Mày? Hay là nhóm của mày?”

“Có gì khác nhau?”

“Đương nhiên là có, ta có thể thả bọn họ, nhưng không thể thả mày.”

“Như vậy, khi nào thì mày thả bọn họ? Khi nào thì thả ta?”

Thẩm Diệu cười âm lãnh, “Cái này, ta phải suy nghĩ một chút.”

121. Chương 121

CHƯƠNG 121

Thiện Minh đã bị cầm tù hai ngày. Mỗi bữa cơm hắn đều cố hết sức ăn nhiều, bình thường thì nhắm mắt suy nghĩ, bảo tồn thể lực. Cho dù đã không có bọn Thẩm Trường Trạch giúp đỡ, nhóm con người bình thường như họ khi đụng tới long huyết nhân thì thật sự là không chịu nổi một đòn, nhưng nghĩ đến hiện giờ vẫn không rõ tung tích của Al, trong lòng hắn vẫn còn hi vọng.

Có lẽ Al vẫn còn ở chỗ nào đó trong rừng rậm, có lẽ Al đã nghĩ ra biện pháp chạy thoát, mang tình huống của họ nói cho Thẩm Trường Trạch và Đường Đình Chi, hắn tin rằng với năng lực của Al, Al sẽ không chết, lại càng không ngồi chờ chết.

Với hiểu biết của hắn về Thẩm Trường Trạch, cho dù y không biết mình trúng mai phục của Thẩm Diệu, hơn năm mươi mấy giờ cũng đã đủ cho y chạy từ Trung Quốc đến đây, bắt đầu xuất phát vào rừng rậm. Nhưng sau khi y đến đây thì sao? Thẩm Diệu sẽ đối phó với y như thế nào?

Thiện Minh cảm thấy có chút lo âu vì hết thấy những chuyện sắp phát sinh.

Hắn lo lắng cho các chiến hữu của mình, lo lắng cho người anh em không biết tung tích, cũng lo lắng cho con hắn.

Nghe được có tiếng bước chân tới gần, Thiện Minh mở mắt, Thẩm Diệu từ trên cao nhìn xuống hắn.

Thiện Minh thẳng lưng, ngồi dậy khỏi mặt đất.

Thẩm Diệu nói: “Nó đến rồi, đã tiến vào phạm vi theo dõi của chúng ta, hơn nữa quả nhiên không chỉ có một mình nó, nó dẫn theo một ít người, còn có cả thẳng ranh họ Đường kia nữa.”

Thiện Minh lạnh lùng cười, “Mày sợ?”

Thẩm Diệu lộ ra vẻ ngạo mạn, “Không, thế này mới đúng ý ta. Hiện giờ Đường Đình Chi là người phụ trách chủ yếu của ‘Kế hoạch vũ khí quốc gia’, y phải bị diệt trừ.”

“Ta tin tưởng nhóm của y vì ‘diệt trừ’ mày mà mang không ít người đâu.”

Biểu cảm của Thẩm Diệu âm trầm mà lãnh khốc, “Không sai, chẳng qua ta chuẩn bị ‘đặc sản’ để làm chúng sáng khoái rồi. Lại đây, ta cho mày xem vài thứ rất thú vị.”

Hắn lại kéo Thiện Minh lên khỏi mặt đất, lần này, hắn lôi Thiện Minh ra khỏi căn phòng nhỏ bằng gỗ này. Ánh mặt trời chói mắt trực tiếp chiếu vào mắt Thiện Minh, hắn đã ở trong nhà gỗ ba ngày không hề ra ngoài, nhất thời không thích ứng được, nheo mắt lại, khi hắn mở to mắt ra thì cảnh tượng trước mắt khiến hắn giật mình ngây ngốc.

Bây giờ hắn đã có thể xác định, nhà gỗ này tuy rằng cổ xưa đơn sơ nhưng có thể ngăn gió che mưa, cũng không phải được dựng lên nhất thời, bởi vì xung quanh có ít nhất trên trăm ngôi nhà cùng loại như vậy, thưa thớt trải rộng bốn phía, nghiêm nhiên hình thành một thôn xóm. Ngôi nhà gỗ hắn ở chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó.

Nơi này là một quần thể người, Thiện Minh xác định điểm này trước tiên, tiếp theo hắn nhìn thấy trang phục của những người đi tới đi lui cách đó không xa, người trần truồng, lấy lá cây che giấu, lấy bột màu bôi mặt, cực kì giống những người nguyên thủy ở trong rừng sâu núi thẳm hắn từng thấy trên TV, hay là bọn họ đang ở trong một bộ lạc nguyên thủy của rừng rậm nhiệt đới Madagascar?

Thẩm Diệu nói: “Mày biết chúng ta phải trả giá bao nhiêu để họ giúp chúng ta không?”

Thiện Minh ần ần cảm thấy bất an.

Thẩm Diệu tự hỏi tự đáp: “Ba mươi cân mỡ bò, hai mươi cân đậu phộng, hai mươi cân rượu vang, còn có mười cây thuốc lá.” Thẩm Diệu buồn bực cười hai tiếng, “Nhìn thấy không? Những sinh vật hạ đẳng nhỏ bé như con kiến, chỉ vì những thứ bé xiu không đáng kể đó mà có thể để chúng ta ở lại chỗ này, hơn nữa còn giúp chúng ta ngăn chặn những tên “người ngoài” dám tiến vào rừng rậm ngoài kia. Có lẽ mày cho là những long huyết nhân “súng vác vai, đạn lên nòng” kia rất lợi hại, nhưng đám dân bản xứ này lại quen thuộc mỗi tác đất, mỗi cái cây, mỗi loài sinh vật ở nơi này, bọn họ biết lợi dụng ưu thế của tự nhiên để nguy trang chính mình, công kích kẻ địch, bọn ‘người ngoài’ này sẽ thiệt thòi lớn đấy.”

Thiện Minh cảm thấy trong tim rung động. Hắn biết Thẩm Diệu nói đúng, trong hoàn cảnh tác chiến lặt vặt thế này, dân bản xứ chiếm hết ưu thế. Đừng nhìn những dân bản xứ này còn đang dùng cung tên tự chế thô ráp và mũi thương mà khinh thường, đối với bất cứ kẻ xâm nhập ngoại lai nào, bọn họ đều sẽ lợi dụng sức mạnh thiên nhiên ban tặng mà phản kích. Thẩm Trường Trạch bọn họ, tuyệt đối sẽ chịu thiệt.

Thiện Minh nhìn những người dân bản xứ đơn thuần mà hung hãn này, vừa có tâm tình thống khoái khi đối mặt với kẻ địch, lại không khỏi có chút thông cảm. Bọn họ vốn sinh sống ở đây rất yên bình, rất thoải mái, hiện tại bởi vì Thẩm Diệu xuất hiện, nơi này không lâu nữa sẽ biến thành chiến trường máu tanh, toàn bộ bộ tộc sẽ bị tiêu diệt. Thẩm Diệu thật sự là thiếu đạo đức.

Hắn trở mắt nhìn những dân bản xứ này tập kết với nhau, do một người đàn ông khổ người đặc biệt lớn đi đầu, cùng nhau hét to thứ ngôn ngữ mà hắn nghe không hiểu, mũi thương va chạm mặt đất, leng keng rung động. Sau đó bọn họ phát tay chào hỏi Thẩm Diệu rồi dẫn cả đội đi ra khỏi thôn xóm, rất nhanh liền giống như đàn khỉ biến mất trong rừng rậm.

Giờ khắc này, Thiện Minh cảm thấy cực kì trầm trọng.

Thẩm Diệu kéo hắn trở về phòng, ngồi xổm xuống nói với hắn, “Chốc nữa ta sẽ thả mày đi ra ngoài, mày hãy đi tìm Thẩm Trường Trạch, sau đó dùng súng phóng điện cao thế khống chế nó, bắt nó mang về đây cho ta, chỉ một mình nó thôi, cho nên mày phải tìm cơ hội ở một mình với nó.”

Thiện Minh hung tợn trừng mắt nhìn Thẩm Diệu, trong mắt tràn ngập tơ máu, hấn hận không thể xé nát Thẩm Diệu bằng hàm răng nhọn của mình, “Mày muốn ta.....”

“Đúng vậy, chỉ có mày mới có cơ hội này, chỉ mày mới có thể làm nó không hề phòng bị. Mang nó về đây cho ta, nếu không ta sẽ treo đầu của tất cả bọn người Du Chuẩn lên cành cây đấy.”

“Thẩm Diệu, ta phải giết mày.” Thiện Minh gần từng tiếng nói.

Thẩm Diệu khinh thường, “Mày còn kém xa lắm.”

“Mày dựa vào cái gì mà cho rằng ta đi ra ngoài sẽ làm theo những gì mày nói? Mày không sợ ta thông đồng với nó giả hàng sao?”

“Không sợ, chỉ cần mày có thể mang một mình nó đi vào, nó sẽ không có cơ hội đi ra ngoài nữa. Đương nhiên, nếu ta phát hiện chúng mày thật sự thông đồng thì cũng chẳng sao, từ nay về sau Du Chuẩn sẽ biến mất thôi.”

Thiện Minh bắt buộc đầu óc của mình giữ bình tĩnh và suy nghĩ bình thường, bọn họ còn có cơ hội, nhất định còn có cơ hội, chỉ cần hấn được tự do, kiểu gì cũng có biện pháp. Hấn đưa ra yêu cầu, “Ta muốn nhìn thấy bọn họ, tận mắt.”

Thẩm Diệu do dự vài giây, “Được.” Hấn kéo Thiện Minh đứng lên, mang hấn đi ra khỏi nhà gỗ, đi tới một căn nhà ở phía tây nam.

Người trông cửa nhìn thấy hấn, gật đầu chào hỏi, sau đó mở cửa ra cho bọn họ đi vào.

Thiện Minh vừa vào phòng đã bị mùi máu tanh và mùi hôi thối do miệng vết thương mưng mủ trong phòng hun đến không mở nổi mắt. Mười mấy người chen chúc trong một gian nhà gỗ nhỏ hẹp, không khí cực nóng và bị muỗi đốt làm trạng thái của mỗi người nhìn qua cực kém, nếu không phải bọn họ ngẫu nhiên còn có người động đậy một chút, quả thực nhìn không khác một đồng người chết là bao.

Pearl là người đầu tiên nhìn thấy hấn, nhẹ giọng kêu một tiếng, “Thiện, anh còn sống, thật tốt quá.”

Những người khác đều mở mắt, trong mắt Knife tràn đầy u oán, phần hận nói, “Hấn đương nhiên là sống, bọn quái vật này đến vì con của hấn, làm sao có thể không giữ hấn chứ.”

Houshar quát: “Câm miệng !”

Không ai nói gì nữa, kỳ thật không cần bọn họ nói bất cứ lời oán hận nào thì nội tâm Thiện Minh cũng đã cảm thấy chịu tội rất nặng rồi.

Là hấn mười bốn năm trước đã mua quả bom hẹn giờ này về, sau khi hấn phát hiện thân phận Thẩm Trường Trạch không hề đơn giản, hấn có rất nhiều cơ hội để đuổi y đi. Nhưng vì lòng riêng, hấn kéo dài rất nhiều năm, cuối cùng đã kéo toàn bộ Du Chuẩn vào.

Hiện tại, Du Chuẩn đã có quan hệ chặt chẽ với long huyết nhân, bọn họ từng nhiều lần chiến đấu với long huyết nhân, bọn họ nắm giữ rất nhiều bí mật không nên để người khác biết, thậm chí đến bây giờ, bọn họ đã trở thành lợi thế để cường bức hấn và Thẩm Trường Trạch.

Hấn vạn lần không hi vọng quyết định của mình liên lụy tới người khác, lại còn là liên lụy tới bọn họ.

Nếu không phải năm đó hấn quyết định sai lầm, sẽ không có khốn cảnh lúc này của Du Chuẩn.

Thiện Minh cắn chặt răng, “Thẩm Diệu, ta sẽ làm theo lời mày nói, nhưng những người bị thương phải lập tức được chữa trị.”

Thẩm Diệu đáp ứng rất kiên quyết, hấn ra lệnh cho thủ hạ đi gọi bác sĩ.

Hai bác sĩ nhanh chóng đi vào, bắt đầu là xử lý miệng vết thương cho người bị thương nghiêm trọng trước.

Thiện Minh và Houshar liếc nhìn nhau, bọn họ nhìn thấy trong mắt nhau sự ảm ý và tín nhiệm. Thiện Minh vĩnh viễn cũng sẽ không quên ánh mắt cương nghị bình tĩnh của Houshar, ánh mắt đó đã cho hấn sức mạnh để hạ quyết định cuối cùng.

Sau cùng hấn nhìn mọi người một lần, xoay người đi ra khỏi nhà gỗ.

Thẩm Diệu nhìn đồng hồ, cởi dây thừng cho hắn, sau đó lấy trang bị của hắn đưa cho hắn.

Thiện Minh đeo trang bị lên người, sau đó nhận lấy khẩu súng phóng điện cao thế Thẩm Diệu đưa, từ trước tới giờ hắn chưa từng cảm thấy một khẩu súng lại nặng đến như thế.

Thẩm Diệu nói: “Thứ nhất, không được tùy tiện cắt sóng bộ đàm, ta muốn lúc nào cũng có thể nghe được tiếng của mày, cũng ra hiệu lệnh cho mày luôn; thứ hai, nếu phát hiện Thẩm Trường Trạch hay là có bất cứ hướng đi nào khác phải lên tiếng báo lại trước; thứ ba, đừng có ra về, ta giết bọn chúng không mất đến một giây đâu.”

Thiện Minh giấu súng phóng điện cao thế vào trong áo, cuối cùng lạnh lùng nhìn Thẩm Diệu một cái, xoay người đi vào sâu trong rừng rậm, căn cứ vào bản đồ vệ tinh Thẩm Diệu cho hắn, đi về phía đội của Thẩm Trường Trạch.

Bọn họ sẽ nhanh chóng gặp lại, nhưng lại lệch quá xa so với tưởng tượng của Thiện Minh.

Hắn nghĩ sau khi nhiệm vụ kết thúc, hắn sẽ bắt đầu hưởng thụ hai tháng nghỉ của mình, hạ cánh xuống sân bay thủ đô, ôm Thẩm Trường Trạch một cái ôm giữa những người đàn ông, sau đó bọn họ sẽ cùng nhau đón năm mới, cảm thụ hạnh phúc khi có “gia đình”.

Lúc này, những ảo tưởng đó đều đã tiêu tan ở trong cánh rừng rậm nhiệt đới này, đã chìm ngập trong nước bùn, đã bốc hơi theo không khí ẩm ướt oi bức mất rồi.

122. Chương 122

CHƯƠNG 122

Thiện Minh vừa đi vừa nghiên cứu tần số của bộ đàm, hắn lục soát khắp các trang bị trên người cũng không tìm được cái gì có thể che nó lại trong khoảng thời gian ngắn mà không làm Thẩm Diệu phát hiện. Món đồ này là một phiên toái lớn, đến lúc đó làm thế nào để liên lạc với những người khác đây, kể cả có nhìn thấy Thẩm Trường Trạch cũng chỉ có thể lấy tay viết để câu thông.

Trên người Thiện Minh mang theo thiết bị định vị không ngừng tiếp nhận tín hiệu vệ tinh từ máy bộ đàm ở bộ lạc nguyên thủy. Hắn căn cứ vào tín tức trên đó để điều chỉnh tuyến đường, hắn biết Thẩm Diệu cũng biết rành mạch vị trí của mình cho nên không dám cởi ra, dựa theo hướng chỉ trên thiết bị định vị mà đi tới.

Đi đại khái hai giờ, hắn phát hiện mấy thi thể dân bản xứ, đều là bị súng máy bắn chết, chỉ trong thời gian ngắn ngủi miệng vết thương đã đầy dòi bọ. Hắn ngồi xổm xuống sờ lên da một người, bị khí hậu nóng ẩm của rừng rậm ảnh hưởng, độ ẩm trên da vẫn như cũ không thấp. Thân nhiệt người này còn chưa tản đi hết, thời gian tử vong rất ngắn.

Tiếp tục đi tới phía trước, hắn lại phát hiện một thi thể bộ đội đặc chủng Trung Quốc.

Người này bị đặt trên mặt đất, hai tay ***g nhau trên ngực, ngực và khoang bụng có hơn mười vết thương do bị xỏ xuyên qua, là vũ khí lạnh tạo thành. Thiện Minh ngẩng đầu nhìn, ở cái cây trên đỉnh đầu hắn có một đoạn dây leo dính máu, đã bị vật sắc chặt đứt. Có lẽ người này trúng cạm bẫy, bị treo giữa không trung, sau khi hi sinh thì được chiến hữu hạ thi thể xuống dưới.

Cho dù thi thể có được đặt cẩn thận thì cũng không thay đổi được kết cục sẽ bị sinh vật nơi này cắn nuốt đến xương cốt không còn, chỉ sợ vĩnh viễn không có cơ hội trở lại Tổ quốc của mình.

Thiện Minh lấy trong áo ra nước đuổi trùng, tát thật nhiều lên người hắn. Tuy rằng làm như vậy có chút phí công, nhiều nhất cũng chỉ có thể giữ cho hắn được vài giờ nguyên vẹn, nhưng nếu bọn họ một trận có thể đánh thắng thì còn có cơ hội trở về tìm di thể của hắn, đưa hắn về nhà. Cho dù mục đích và nguyện ước ban đầu khi hắn và những bộ đội đặc chủng bước lên mảnh đất xa lạ này chiến đấu là bất đồng, nhưng bọn họ đều giống nhau, trừ phi là vạn bất đắc dĩ, bằng không nhất định phải đem thi hài chiến hữu chết trận về chôn cất ở quê hương, đây là điều cuối cùng mà họ có thể làm cho đối phương.

Tương lai bọn họ chết cũng hi vọng thân thể của mình không bị để lại chiến trường tội ác này mà mừng mủn hơu thôi.

Thiện Minh tiếp tục đi tới, nhìn thấy càng nhiều dấu vết chiến đấu hơn, trên đường gặp mấy chỗ dân bản xứ đặt cạm bẫy, hẳn trở nên càng thêm cẩn thận.

Nhìn những dấu vết lung tung trên mặt đất, bọn Thẩm Trường Trạch hẳn là đã phân tán, những dân bản xứ này am hiểu nhất là du kích chiến, bọn họ rất dễ dàng che giấu chính mình, đánh xong bỏ chạy, phân tán ra thì dễ bị vây khốn, tụ tập lại dễ bị diệt cả đội, đánh thế nào cũng không thể chiếm ưu thế.

Tiếp theo, dấu vết chiến đấu càng ngày càng nhiều, tình huống cũng càng thêm thảm thiết, tuy rằng chết phần lớn đều là dân bản xứ nhưng trong đó cũng không thiếu bộ đội đặc chủng hi sinh. Điều duy nhất làm Thiện Minh thấy an ủi là hẳn còn chưa nhìn thấy bất cứ gương mặt quen thuộc nào.

Cách đó không xa xuất hiện một con suối nhỏ, Thiện Minh đi tới định lấy thêm một ít nước.

Trong tai nghe truyền đến tiếng Thẩm Diệu, “Tình huống thế nào, đến bây giờ còn không tìm được nó à?”

Thiện Minh thấp giọng nói: “Phát hiện rất nhiều thi thể, đã cách bọn họ rất gần.” Nói xong hẳn ngồi xổm xuống, đặt mã tấu ở bên chân, sau đó xoay người uống nước, thêm nước vào trong túi.

Trên sông đào của mã tấu trắng bạc đột nhiên dần hiện ra một bóng đen, Thiện Minh không quay đầu lại, chỉ nhìn thoáng qua sông đào, sau đó chậm rãi đưa tay giữ lấy cò súng mp5k. Hẳn đặt súng máy lên trên đùi, đợi lát nữa chỉ cần hẳn quay người lại là có thể làm đại an toàn tam giác trượt xuống dưới, súng máy vừa lúc trượt vào tay hẳn, chỉ cần 0,4 giây là hẳn có thể nổ súng.

Đáng tiếc người phía sau cũng không đến gần, khi đứng cách một khoảng an toàn đã mở miệng, “Quay lại đây.”

Thiện Minh sửng sốt, buông tha quyết định lấy súng, đưa hai tay lên đầu, chậm rãi đứng lên, bởi vì hẳn nhận ra giọng nói này.

Thiện Minh xoay người, mặc dù đội mũ rơm nguy trang, trên mặt vẽ hoa văn che giấu, Thẩm Trường Trạch vẫn liếc mắt một cái đã nhận ra.

“Ba!” Thẩm Trường Trạch kinh hỉ vạn phần, cất bước vọt đi lên, ôm cổ hẳn, hung hăng hôn hẳn một cái, “Ba, ba, quá tốt, ba không có việc gì !”

Thiện Minh vừa nói: “Mi cũng không có việc gì, tốt lắm”, vừa dùng một ngón tay làm động tác khế thôi, dùng một ngón tay khác chỉ vào lỗ tai mình.

Thẩm Trường Trạch đẩy mũ rơm ra thì thấy trong lỗ tai hẳn nhét một cái tai nghe có chức năng nghe trộm, y dùng ánh mắt nghi vấn nhìn Thiện Minh một cái, Thiện Minh gật đầu.

Thẩm Trường Trạch nhíu mày, lập tức hiểu được sao lại thế này, y hỏi: “Những người khác đâu? Không phải mọi người bị nhốt sao, sao ba lại ở đây một mình?”

“Chúng ta bị dân bản xứ tấn công, đội ngũ bị tách ra .”

Thẩm Trường Trạch thấp giọng mắng: “Bọn con cũng gặp đám dân bản xứ này rồi, vừa dã man vừa không muốn sống, mẹ nó.” Y vừa nói vừa lấy di động ra đánh vài chữ, cho Thiện Minh xem.

Trên di động viết, “Al ở cùng với Đường.”

Thiện Minh gật đầu, “Cho nên bọn mi tách ra hành động ?”

“Đúng, tách ra hành động ngược lại có thể chia nhỏ tấn công của đối phương, dễ đối phó hơn một ít.”

Trong tai nghe truyền đến tiếng Thẩm Diệu, “Đừng có nhiều lời vô nghĩa, dẫn nó tới chỗ ta đi.”

Thiện Minh nói: “Bọn mi có chuẩn bị thuyền không? Chúng ta đi như thế nào?”

“Đến bờ biển sẽ có cách rời đi, bây giờ phải nhanh chóng tìm được những khác, có bao nhiêu người bị thương rồi?”

Thiện Minh trầm giọng nói: “Rất nhiều.” Hấn vừa nói vừa dùng điện thoại gõ vài chữ, cho Thẩm Trường Trạch xem.

Trên di động viết, “Hấn uy hiếp ta mang mi đi, cẩn thận.”

Thẩm Trường Trạch gật đầu, “Vậy chúng ta đi tìm người bị thương, con sẽ báo cho Đường Đình Chi bọn họ đến nơi hội hợp đã định.”

Thiện Minh nói: “Đi thôi.”

Thiện Minh đi tuốt đằng trước, Thẩm Trường Trạch dừng ở phía sau. Sau khi hai người tách ra một khoảng an toàn để chống nghe trộm, Thẩm Trường Trạch dùng vô tuyến điện thông báo cho đồng đội của y. Sau đó y chạy lên trước, dùng điện thoại nói cho Thiện Minh, Al đã phát hiện vị trí của Thẩm Diệu, hiện đang đuổi tới nghĩ cách cứu Du Chuẩn.

Thiện Minh biến sắc, giật điện thoại lại, đánh ba chữ “ngăn hấn lại”.

Các lính đánh thuê Du Chuẩn bây giờ đã hoàn toàn bị Thẩm Diệu khống chế, Thẩm Diệu nói đúng, giết bọn họ không cần một giây, chỉ cần một súng máy xả liên tục là có thể nháy mắt bắn mọi người thành cái sàng. Huống chi trong ngôi làng của dân bản xứ kia có rất nhiều long huyết nhân, dưới tình huống không có Thẩm Trường Trạch, sao họ có thể mạo muội hành động, rất có thể sẽ làm chết con tin.

Thẩm Trường Trạch đành phải đứng cách khỏi Thiện Minh, một lần nữa liên hệ, sau một lúc thì chạy tới lắc đầu, tỏ vẻ đã chậm, Al đã mang theo vài người xâm nhập phạm vi ngôi làng, nơi đó có thiết bị quấy nhiễu thông tin, căn bản không thể liên hệ với Al.

Lòng Thiện Minh nóng như lửa đốt, chạy thật nhanh về phía ngôi làng.

Al không nên lỗ mãng như vậy, chỉ sợ lần này hấn thật sự đã bị chọc giận. Cho đến tận vừa rồi, Al căn bản không biết ngoài mình ra có ai còn sống không. Rốt cuộc là hấn ôm tâm tư cứu người hay là ý muốn báo thù xông vào địch doanh, giờ đã rất khó nói, nếu không thể báo cho Al biết những người khác còn sống, chỉ sợ Al sẽ làm ra những chuyện cực đoan.

Bọn họ phải mau chóng chạy về ngôi làng đó, hiệp trợ cứu viện. Hấn không muốn giao Thẩm Trường Trạch cho thằng điên kia, nhưng lại càng không muốn Du Chuẩn bị huỷ diệt như vậy.

Bọn họ chạy thật lâu, Thẩm Diệu vẫn luôn im lặng đột nhiên lại lên tiếng, thanh âm có chút cấp bách, “Mày còn cách chúng ta mười bảy km, ta cho mày bốn mươi phút, nếu mày không trở lại kịp, cứ quá một phút ta lại giết một người.”

“Mẹ mày!” Thiện Minh phẫn hận mắng một tiếng.

Lúc đến Thiện Minh còn cố ý kéo dài thời gian, bây giờ chạy về thì chạy như bay, ước chừng nửa giờ sau, nhìn xuyên qua tán cây dày đặc đã có thể nhìn thấy ở ngôi làng phía xa dâng lên khói đặc, kia tuyệt đối không phải khói do nấu cơm, là khói do ngôi làng đã bốc cháy.

Al hành động rồi ! Bây giờ Thiện Minh lo lắng nhất là Thẩm Diệu sẽ bắt đầu giết người. Thẩm Diệu tự tin như thế, biết rõ Thẩm Trường Trạch sẽ không đến một mình mà vẫn như cũ dám bộc lộ vị trí của mình, thậm chí nói muốn diệt trừ Đường Đình Chi, rõ ràng là muốn thu hút họ lại đây rồi xử lý, thái độ như vậy chỉ có thể chứng minh lần này hấn đã chuẩn bị đầy đủ, Al hành động rốt cuộc có thể có kết quả gì đây?

Thiện Minh không ngừng nói với mình, bình tĩnh, bình tĩnh, phải tin tưởng Al, không nắm chắc hấn sẽ không xằng bậy, phải tin tưởng Al, tin tưởng Du Chuẩn.

Hấn xoa mồ hôi trên trán, quay đầu thoáng nhìn Thẩm Trường Trạch.

Tuy rằng hai người không thể nói chuyện nhưng ăn ý từ nhiều năm kẻ vai chiến đấu làm cho họ hiểu được suy nghĩ của nhau, Thẩm Trường Trạch cho hấn một ánh mắt thật kiên định.

Thiện Minh cắn chặt răng, chạy vào trong làng bằng tốc độ nhanh nhất.

Khi chạy đến bên ngoài ngôi làng, bọn họ phát hiện rất nhiều nhà gỗ bên trong đều đã bốc cháy, tuy rằng không khí xung quanh ẩm ướt nhưng vật liệu làm nhà đều là gỗ tự nhiên đã hong gió lâu năm, chỉ một lúc là

ngọn lửa đã nương theo gió cán nuốt hết tất cả. Hiện tại nhà gỗ đã bốc cháy từng mảng, âm thanh lửa đạn không ngừng đập vào màng tai họ, đây là chiến trường mà họ quen thuộc, cũng chính là một chiến trường làm người ta lo lắng.

Khi Thiện Minh phục hồi tinh thần, đột nhiên phát hiện thông tin giữa hắn và Thẩm Diệu đã bị gián đoạn, chỉ sợ thiết bị liên lạc và quá nhiều thông tin đều đã bị phá hủy. Hắn không kịp giải thích với Thẩm Trường Trạch những chuyện đã xảy ra trong ba ngày nay, chỉ có thể hô: “Mau đi cứu người!”

Thẩm Trường Trạch ở phía trước, Thiện Minh ở phía sau, mang súng cúi thấp người, cẩn thận tới gần ngôi làng. Không ngừng có dân bản xứ gào thét điên cuồng chạy, vì bọn họ mất đi nhà cửa mà khóc rống rơi nước mắt, nhưng những viên đạn không có mắt rất nhanh đem những người bại lộ dưới họng súng xé thành mảnh nhỏ.

Thiện Minh nhìn thấy bóng dáng long huyết nhân bên địch, hắn trốn phía sau một nhà gỗ, tìm kiếm cơ hội nổ súng. Hiện tại trên người hắn không có súng trường bắn tỉa cỡ lớn, càng không có đạn chuyên dùng để đối phó long huyết nhân, có cũng chỉ là một khẩu mp5k không thể lột nổi một cái vảy. Cái này trừ phi đánh trúng mặt long huyết nhân, nếu không căn bản vô dụng, còn có thể bị đối phương phát hiện vị trí.

Từ phía bên kia xuất hiện một long huyết nhân vóc dáng thấp nhưng cường tráng chắc nịch, nện một cú đánh gục tên da đen vừa biến thành long huyết nhân kia. Thiện Minh tập trung nhìn, là Ô Nha !

Vóc dáng hai người kém nhau gần một cái đầu, nhưng lúc này Ô Nha hoàn toàn biểu hiện ra ưu thế của hắn – sức mạnh cực lớn và điểm tựa vững chắc. Long huyết nhân kia bị đánh đến đứng không vững, hắn bị cái đuôi của Ô Nha quật cho mặt chảy đầy máu, tru lên một tiếng, liều lĩnh bổ nhào vào người Ô Nha, há miệng cắn cổ Ô Nha.

Nắm đấm của Ô Nha giống như cái chùy sắt, liên tục nện lên đầu lên sừng long huyết nhân kia, thẳng tay bẻ gãy cái sừng rồng cứng rắn, máu tươi chảy theo đầu long huyết nhân dọc xuống, nhìn qua cực kỳ thảm thiết.

Long huyết nhân này rõ ràng đã bị đau đớn kích thích đến phát cuồng, cho dù Ô Nha đánh hắn như thế nào hắn cũng không lỏng miệng ra.

Thiện Minh nâng súng lên, nhắm ngay huyết thái dương của long huyết nhân, kiên định kéo cò.

Một tiếng súng vang, viên đạn xuyên qua huyết thái dương không hề có phòng bị của long huyết nhân. Thân mình hắn nghiêng một cái, ngã xuống người Ô Nha, Ô Nha đẩy hắn ra, bịt chặt cái cổ đang chảy máu ròng ròng ngồi dậy, nhìn về phía Thiện Minh.

Toàn thân Thiện Minh đều là trang phục dã chiến, cơ bản nhìn không ra dáng vẻ thật, cho nên Ô Nha nghi hoặc nhìn hắn hai giây mới phản ứng được người kia là ai.

Thiện Minh chạy tới kéo hắn ra phía sau nhà gỗ, lấy trong ba lô ra thuốc cầm máu phun sương phun lên cổ hắn. Loại thuốc cầm máu phun sương này phần lớn sẽ bị long huyết tẩy sạch, nhưng vẫn có phần nào có thể tạo được một chút tác dụng.

Ô Nha nói: “Cám ơn..... ui..... đau quá.”

Thiện Minh nhét lọ thuốc vào trong tay hắn, “Al đâu? Những người khác đâu?”

“Tôi không biết. Khi chúng tôi ở bên ngoài mai phục, Al bắt đầu đốt phòng ở gây hỗn loạn, sau đó người của Du Chuẩn liền tự mình phá vây đi ra, bọn họ nội ứng ngoại hợp, chạy ra bên ngoài ngôi làng. Chúng tôi thì tiến vào dọn dẹp long huyết nhân, nhưng tôi nhìn thấy có rất nhiều long huyết nhân cũng ra khỏi làng đuổi theo bọn họ, kể cả Thẩm Diệu cũng không biết ở nơi nào rồi, tôi nghĩ tình huống của họ cũng không tốt đâu.”

Lúc này Thẩm Trường Trạch cũng thanh lí xong vài long huyết nhân, chạy từ bên kia tới.

Ô Nha kinh ngạc nói: “Thiếu tá, chúng tôi vẫn luôn tìm cậu, tình thế có phần không khống chế được, cậu phải đi thu phục Thẩm Diệu, bằng không chúng ta chỉ có thể trở mắt nhìn hắn lại chạy trốn.”

Thẩm Trường Trạch nói: “Tôi biết rồi, giờ anh ở đây nghỉ ngơi đi, chỉ hướng cho chúng tôi.”

“Hương 4 giờ, Al và đại tá mang người của Du Chuẩn chạy tới bên kia, Thẩm Diệu nhất định sẽ đi truy bọn họ, cậu nhanh đi bảo vệ đại tá đi.”

Thẩm Trường Trạch kéo Thiện Minh, chạy ra phía ngoài ngôi làng.

123. Chương 123

CHƯƠNG 123

“Trên người ba có mang cái gì để đối phó với long huyết nhân không?”

“Có, có một khẩu súng phóng điện cao thế.” Thiện Minh vỗ vào eo mình.

“Sao ba lại mang súng phóng điện cao thế?” Thẩm Trường Trạch nghi hoặc nói.

Thiện Minh không muốn nói là cha để mi cho cha nuôi mi dùng để đối phó với mi, dù sao hắn cũng vốn không muốn dùng trên người Thẩm Trường Trạch, thuận miệng nói: “Để ngừa vạn nhất nên mang theo.”

“Không đến lúc nguy hiểm thì đừng dùng, trữ lượng điện cao thế có hạn, dùng không được vài lần liền vô dụng.”

“Ta biết, cho ta một ít đạn để đối phó long huyết nhân.”

Thẩm Trường Trạch vừa chạy vừa cởi trang bị xuống, lấy băng đạn ra đưa cho Thiện Minh.

Thiện Minh nhét vào áo gilê của mình, nhất thời cảm thấy trong lòng kiên định không ít. Chỉ cần có vũ khí có thể đối phó long huyết nhân, hắn sẽ không sợ những con quái vật này.

Thẩm Trường Trạch thấp giọng nói: “Cẩn thận, con người thấy mùi long huyết nhân.”

Hai người dè dặt thân thể, xuyên qua cây cối, hiện giờ là ban ngày, bầu trời trong xanh như vừa được tắm rửa, tầm nhìn rất tốt, cũng không lợi cho ẩn nấp, lúc này cần cực kì cẩn thận, nếu như bị tay súng bắn tia trốn trong rừng nhìn thấy thì phiền.

Thiện Minh mắt sắc phát hiện phía sau một cái cây lớn hai người ôm không hết đằng trước có bóng người chột loét, hắn ôm súng bắn vài phát về phía đó, bắn cho vỏ cây bay loạn. Bắn xong hai người đều tự ẩn nấp ra sau cái cây, Thẩm Trường Trạch ra hiệu cho hắn “yểm hộ cho con”, sau đó dùng miệng đếm 1, 2, 3, tiếp theo nhảy mạnh ra ngoài, vừa xuyên qua đám cây cối theo hình chữ S vừa chạy tới cái cây kia.

Thiện Minh đồng thời quay đầu, một loạt đạn bắn cho người phía sau cái cây không dám lộ đầu, chỉ trong vài giây này, Thẩm Trường Trạch đã chạy tới trước mặt người nọ, trước khi đối phương nổ súng thì bắn một phát giải quyết hắn.

Thiện Minh chạy tới, nằm trên mặt đất là một người, thì ra Thẩm Diệu còn mang cả binh lính con người đến.

Hai người tiếp tục đi tới, cuối cùng cũng đụng phải hai long huyết nhân trên một đoạn đường dốc.

Thẩm Trường Trạch không chút suy nghĩ, nổ súng bắn luôn, Thiện Minh tránh phía sau một cái cây yểm hộ cho y.

Dưới trạng thái long huyết nhân, tay sẽ biến thành móng vuốt, không thuận tiện để kéo cò súng, nhất là súng lục loại nhỏ và súng trường, về cơ bản là không dùng được, chỉ có thể lựa chọn sử dụng vũ khí hạng nặng như súng máy loại lớn, cái này khiến cho tốc độ công kích của họ giảm xuống rõ ràng. Hơn nữa với hòm đạn dự trữ của một binh sĩ cao lớn, nếu toàn bộ hành trình không ngừng khai hỏa thì với tốc độ 400/600 phát một phút, chỉ khoảng hai ba phút sẽ dùng hết đạn, cho nên về mặt sử dụng vũ khí long huyết nhân bị giới hạn rất nhiều. Đây cũng là nguyên nhân Thẩm Trường Trạch không đến thời khắc mấu chốt thì không biến thân. Có đôi khi với trạng thái con người, hơn nữa còn là thể chất ưu việt hơn xa con người của y có thể đánh bại long huyết nhân đang cầm vũ khí trong tay một cách hiệu quả hơn, ít nhất cũng có thể tiêu hao sạch đạn của chúng để tiến hành vật lộn, nếu không cho dù là trạng thái long huyết nhân, y cũng không thể đón đầu súng máy được.

Hai long huyết nhân kia chỉ có hai khẩu M134, bắn cho Thiện Minh tránh ở sau cái cây không có cách nào hiện thân. Thảm Trường Trạch mạo hiểm nguy cơ bị bắn trúng, thừa dịp chúng mãi bắn liền cho chúng một phát đạn, hai long huyết nhân này vẫn liều mạng bắn vào cái cây, thân cây thô to nhanh chóng bị bắn cho vấy ra đầy vụn gỗ, càng bắn càng mỏng dần. Thiện Minh biết còn tiếp tục như vậy thì thân cây sẽ bị bắn xuyên qua, bị M134 chăm chăm bắn phá, ngay cả tường bê tông còn không chịu nổi huống chi là cái cây.

Hắn lấy trong lòng một quả lựu đạn, kéo chốt bảo hiểm ra, ném thật mạnh ra ngoài, sau đó hô lớn: “Chạy.”

Hai người nhanh chóng đứng lên chạy tới bên cạnh, phía trước vừa lúc là một sườn dốc, bọn họ liền chạy vắt ngang qua sườn dốc, kiểu chạy này là một cách tránh né đạn cực hữu hiệu. Phía sau rất nhanh lại vang lên tiếng súng, Thảm Trường Trạch ôm lấy eo hắn, hai người nhanh chóng lăn theo sườn dốc đi xuống, ngã vào một cái hố phủ đầy lá cây hư thối dính dấp. Hai người vừa rơi xuống đất, hàng vạn con trùng thân mềm màu đỏ chỉ lớn bằng cái móng tay trốn dưới lá cây để tránh liền điên cuồng nhảy lên bò ra từ hai bên thân thể hai người, thật giống như một bóng ma màu đỏ đột nhiên khuếch tán về bốn phía. Dưới thân thể âm thanh xì xì do trùng bị đè nát không ngừng truyền đến, làm cho Thiện Minh ghê tởm.

Loại trùng này tuy rằng hắn không biết tên nhưng hắn đã từng nhìn thấy, sống thành đàn khổng lồ, chuyên hút máu động vật, bình thường những động vật bị chúng nó nhắm trúng cuối cùng chỉ còn lại cái xác đáng sợ như củi khô, sau đó trở thành đồ ăn cho những động vật ăn xác thối khác. Nếu không phải Thảm Trường Trạch ở đây, hắn tuyệt đối cũng bị bọn trùng này hút máu thành xác khô.

Một tay Thảm Trường Trạch nghiền chết thật nhiều trùng, trên tay toàn là máu me thịt nát, cũng bị ghê tởm quá mức, liên tục phui, y nhanh chóng lôi Thiện Minh ra khỏi cái hố trùng kia.

Hai người vừa đứng lên, hai long huyết nhân liền phi tới, một lần nữa đẩy họ xuống dưới hố.

Bốn người đồng loạt rơi xuống hố trùng, đám trùng bị đè ép và không kịp chạy trốn đều va chạm nhau bay tới, có con trực tiếp rơi xuống mặt Thiện Minh, xác trùng tanh hôi dính đầy trên miệng mũi hắn.

Thiện Minh phát cuồng gào to một tiếng, nện một quyền vào thái dương tên long huyết nhân kia.

Long huyết nhân kia lắc lắc đầu, vươn tay định tóm cổ Thiện Minh.

Thiện Minh lật người lăn đến một bên, lăn cho cả người đầy máu me, sau đó mạnh mẽ bật người lên, rút mã tấu ra xông tới long huyết nhân. Tốc độ của long huyết nhân quá nhanh, một cái mũi đuôi quật tới, Thiện Minh không hề ngồi xuống tránh, hắn đã bất chấp tất cả, nắm một vốc thịt trùng nát lên ném về phía mặt long huyết nhân kia.

Long huyết nhân trở tay không kịp, mặt dính dấp, lập tức không nhìn rõ, liên tục lùi về phía sau vài bước, Thiện Minh lập tức nhảy lên trên người hắn, há mồm ngoạm lên mũi hắn!

Long huyết nhân đau đến rú lên.

Móng vuốt liều mạng chộp ra sau lưng Thiện Minh, sau lưng Thiện Minh có ba lỗ, hòm đạn, còn có một tầng áo chống đạn, hắn cào vài cái đã thủng hết. Mã tấu của Thiện Minh đã tìm được khe hở vấy từ cánh của long huyết nhân kia, lập tức đâm vào từ dưới lên.

Long huyết nhân kia đau đến mức cả người run lên, cuối cùng hắn cũng ý thức được sau lưng xuyên không thủng, đối lại đi tấn công đầu Thiện Minh. Khi Thiện Minh cảm giác được ý đồ của hắn liền hung hăng xé một miếng rách lỗ tai hắn, sau đó đầu nghiêng sang một bên, nhưng vẫn bị chạm một chút, mũi chống đạn mắc đầy cây cỏ trên đầu bị đánh vỡ một ít, móng vuốt sắc bén xẹt qua tóc, mang theo một mảnh thịt đầy máu.

Hai chân Thiện Minh kẹp thắt lưng long huyết nhân không buông, dùng sức thọc dao xuyên qua thân thể long huyết nhân. Hắn biết giờ hắn tránh được nhất thời cũng khó tránh đòn tiếp theo, giết chết tên kia mới là biện pháp duy nhất để cứu chính mình.

Móng vuốt lại ập về phía đầu hắn, Thiện Minh nhắm mắt, gào to một tiếng, lại thọc mã tấu vào sâu thêm nửa phần.

Đau đớn trong tưởng tượng cũng không xuất hiện, hắn ngược lại nghe thấy tiếng xương bị bẻ gãy. Mở to mắt thì thấy Thảm Trường Trạch đã vật đứt cánh tay của long huyết nhân này, sau đó dùng móng vuốt xé

toang yết hầu hần.

Thiện Minh hết sức lực buông lỏng tứ chi, chậm rãi hạ xuống, Thẩm Trường Trạch ôm cổ hần, đập cánh đưa hai người nhanh chóng rời khỏi cái hố trùng ghê tởm không chịu nổi này.

Thiện Minh lấy bình nước ra, lập tức tát nước lên mặt mình, rửa trôi thịt nát tanh hôi trên mặt, “Mẹ nó, thật ghê tởm.” Hần vừa mở miệng đã bị giọng của mình dọa sợ, lúc này hần mới cảm giác được miệng đau như bị lửa thiêu. Hần hé miệng, cảm thấy môi và đầu lưỡi đều đã bị bỏng, đau đến mức hần muốn đập đầu vào tường.

Thẩm Trường Trạch đau lòng vuốt bờ môi hần, “Sao ba lại đi cắn hần chứ, ba đã quên ở trạng thái long huyết nhân máu của bọn con có tính axit sao, cũng may tính axit của máu thằng này không mạnh lắm, nếu không thì ngay cả thực quản của ba cũng bị thiêu sạch luôn rồi.”

Thiện Minh cười khổ thè lưỡi nói: “Quên mất.” Hần cảm thụ một chút, đầu lưỡi vẫn còn, nhưng chắc chắn sẽ nổi lên một vòng lớn mụn nước, cảm giác này cũng không khác lắm so với trực tiếp uống nước sôi, điều duy nhất đáng ăn mừng là hần không nuốt luôn máu của long huyết nhân kia nên chỉ bỏng có môi, khoang miệng và đầu lưỡi.

Thẩm Trường Trạch cũng không có cách gì giúp hần, chỉ có thể phí công quạt gió cho hần. Cái đuôi của y nhẹ nhàng vuốt đùi Thiện Minh, giống như đang trấn an hần. Thiện Minh vỗ vỗ cái đuôi trơn nhẵn của y, cái đuôi kia lập tức cuộn lấy tay hần. Thẩm Trường Trạch cau mày nhìn hần, trong mắt tràn đầy lo lắng. Thiện Minh miễn cưỡng nói, “Không việc gì.”

Cánh Thẩm Trường Trạch hạ xuống, dừng ở hai bên sườn hần, tạo thành một chướng ngại vật thiên nhiên, thật giống như bao bọc Thiện Minh như vậy là có thể bảo vệ hần khỏi bị thương tổn.

Miệng Thiện Minh sưng tướng lên, môi cũng nứt ra, chẳng qua cái này coi như chỉ là thương nhẹ, chỉ cần không gãy tay gãy chân, còn có thể hành động được thì đều chỉ là thương nhẹ.

Thiện Minh cố gắng phân bổ nước bọt để làm mình dễ chịu một chút. Hần đứng lên khỏi mặt đất, nói chuyện rất đau, hần chỉ có thể chỉ tay tới phía trước. Hai người cùng nhau chạy theo hướng của hai long huyết nhân lúc này.

Năm phút sau, bọn họ nhìn thấy bảy tám thi thể long huyết nhân và vài thi thể con người, có người của Thẩm Diệu, cũng có người của nhóm bộ đội đặc chủng.

Âm thanh pháo súng phía trước rất tập trung, bùng nổ đến mức làm cho rừng cây run rẩy, Thiện Minh biết, bọn họ đã tìm được rồi.

124. Chương 124

CHƯƠNG 124

Thiện Minh kiểm kê vũ khí của mình một chút. Treo trước ngực là súng tự động, hần đem đạn của mp5k đổi hết thành đạn xuyên thép loại nhỏ chuyên để đối phó long huyết nhân, loại súng tự động này thích hợp nhất với tác chiến trong rừng. Ngoài khẩu mp5k được trang bị thêm ống ngắm thanh này, hần còn có một khẩu súng lục đột kích, đặt trong bao súng bên đùi phải, hầu hết mọi người đều có thói quen để súng ở nơi này. Vị trí này vừa vặn khi hạ cánh tay xuống có thể lấy được ngay, một khi súng trường hết đạn, cỡi đai an toàn tam giác ra ném khẩu súng xuống đất đồng thời tay cũng đúng lúc hạ xuống đùi phải là có thể thuận tay lấy súng ra, toàn bộ động tác từ lúc mở bao súng, móc súng lục ra, kéo chốt đến nhắm bắn chỉ cần nửa giây. Hần còn mang theo một thanh mã tấu Gurkhas chân chó và một thanh mã tấu đánh xáp lá cà chiến thuật. Ngoài việc chiến đấu thuận tay thì đặc tính của những thanh mã tấu này là có thể hỗ trợ cho con người khi ở trong rừng, à không đúng, Thiện Minh vừa sờ lên eo mình, rãnh đao trống không, thanh mã tấu chân chó đã vĩnh viễn nằm lại trong thân thể long huyết nhân kia, chỉ còn lại có một thanh mã tấu đánh xáp lá cà chiến thuật, cắm ở trong giày hần, thuận tiện khi hần ngồi xuống sẽ rút đao ra đâm từ phía dưới lên.

Ngoài những thứ này, hắn cũng chỉ còn lại bốn băng đạn bình thường, hơn hai mươi phát đạn xuyên thép loại nhỏ, ba quả lựu đạn cùng với một khẩu súng phóng điện cao thế. Vốn trong trang bị của hắn có nhiều hơn thế này nhiều, nhưng rõ ràng Thẩm Diệu rất đề phòng hắn, chỉ cho hắn mấy thứ này để phòng thân trong rừng.

Vũ khí ít đến đáng thương, nhưng kiểu gì cũng phải kiên trì.

Hai người chạy tới nơi tập trung khói lửa nhất, vừa chạy ra được hơn hai mươi bước, hai người đồng thời dừng lại.

Màu sắc của bụi cỏ, hình dáng kì quái của dây leo và tán cây, trong không khí ngoài mùi khói thuốc súng còn có mùi thực vật sau khi bị bẻ gãy rất đậm, hết thấy những thứ này đều đang nhắc nhở bọn họ, gần chỗ này có cạm bẫy, hơn nữa là cạm bẫy liên hoàn.

Thẩm Trường Trạch bỏ ba lô trên người xuống, ném tới một hướng có vẻ khả nghi, một tán cây bên phải rung động mãnh liệt, kéo những cây nhỏ bên cạnh chấn động theo. Tiếp đến một khúc nanh sói lớn phi về phía cái ba lô đang mắc ở chỗ dây ngang đường, nanh sói vừa phi qua, bên trái lại có ba cây cung bắn ra. Tuy rằng cạm bẫy đã bị nhìn thấu nhưng những cây cung này bắn ra cuối cùng cũng hướng tới bọn họ, chẳng qua loại cạm bẫy lâm thời này có lực liên hoàn không mạnh, những mũi tên kia chỉ sợ không đến chỗ bọn họ sẽ rơi xuống, dù sao họ cũng không đứng ở điểm kích hoạt bẫy. Nhưng theo phản ứng bản năng của con người, họ vẫn vội vàng lùi về phía sau, thời gian ngắn ngủi, còn không kịp quan sát bẫy cẩn thận, một chân Thiện Minh liền dẫm phải dây, mặt đất nổi lên một loạt nổ, lúc này thì chuẩn xác bắn tới chỗ họ.

Lúc này Thiện Minh ngược lại rất bình tĩnh, hắn mạnh mẽ nhào sang bên cạnh.

Loại cạm bẫy dã ngoại này chỉ cần có đủ thời gian sẽ có thể thiết kế thành bẫy liên hoàn, bình thường rất khó trốn được mà lông tóc nguyên vẹn, nhưng đây cũng không phải lần đầu tiên Thiện Minh gặp phải mấy món này, người sống không giết chết hắn, cạm bẫy vô tri lại càng không thể !

Trong nháy mắt khi hắn ngã xuống đất, Thẩm Trường Trạch cũng đánh tới, hơn nữa lập tức kéo hắn đứng lên khỏi mặt đất, hai người lấy tốc độ cực nhanh bay đến giữa không trung, dừng trên một cái cây. Bẫy liên hoàn này còn chưa dừng lại, sau khi nổ tung ra lại là ba hàng cung đảo qua, ước chừng kích hoạt năm cơ quan liên tục mới dừng lại, bọn họ nhìn từ trên cao xuống thấy mặt đất đã thành một mớ hỗn độn.

Thiện Minh nhẹ nhàng thở ra, “Có cánh thật tốt.” Nói xong miệng đau đến mức hắn nhăn mày.

Thẩm Trường Trạch nhìn cái miệng sưng như con cóc của hắn, vừa đau lòng vừa buồn cười, “Ba đừng nói nữa.” Thẩm Trường Trạch vẫy cánh, hy vọng có thể tạo thành một ít gió để cái miệng sưng đỏ của hắn dễ chịu hơn một chút.

Thiện Minh đề cánh y lại, bảo y đừng phí công nữa, bây giờ hắn chỉ hận không thể nhét một khối băng vào miệng, có tí gió thì ích lợi gì. Hắn kiễng chân nhìn về phía tập trung khói lửa, bắt đầu dĩ tán cây ở nơi này thật sự quá dày đặc, cho dù bọn họ đứng ở trên cao nhìn thì thấy ngoài ánh lửa và khói thuốc súng cũng chỉ có hàng loạt cây cối kín mít, căn bản không nhìn thấy người.

Thẩm Trường Trạch mang hắn bay xuống, vừa hạ xuống đất liền khôi phục dáng vẻ con người. Thẩm Trường Trạch chạy tới nhặt ba lô của mình lên, tuy rằng bị nổ bắn thủng nhưng vẫn còn có thể dùng được.

Dọn sạch cạm bẫy, hai người không hề trì hoãn nữa, chạy tới phía trước.

Xuyên qua rừng cây dày đặc, cuối cùng họ cũng tới được tiền tuyến, Thiện Minh cũng nhìn thấy hình ảnh mà cả đời làm hắn sợ hãi khắc sâu.

Bailey bị long huyết nhân cắn rụng một khối thịt lớn ở đầu vai, đang giãy dụa bò tới phía trước muốn lấy súng của mình, một long huyết nhân dùng cái đuôi quật trúng vào cô, cô lăn sang một bên giống như một con rối gỗ. Hoàng Anh xông lên ôm lấy eo của long huyết nhân đó, hai người đồng thời ngã lăn ra, lúc này Thiện Minh mới phát hiện một cánh tay của Hoàng Anh đã bị bẻ gãy, cả người đầy máu. Trên mặt đất có một người đang nằm, đầu rõ ràng đã bị chặt đứt, Thiện Minh đi theo vệt máu thật dài phía trước, đầu của Knife nằm lơ lửng trong bụi cỏ, biểu cảm trên mặt tuyệt vọng mà dữ tợn. Falcon đã ngã trên mặt đất, sống chết không rõ; Cosky đang ôm súng máy bắn phá, đạn đã sắp hết, hắn bị long huyết nhân đuổi liên tiếp lùi bước; Jobert và một bộ đội đặc chủng long huyết nhân đang cận chiến với một long huyết nhân khác, tình

hình cũng không lạc quan; Al đã đâm máu toàn thân, nhưng trước sau vẫn cùng hai long huyết nhân khác che trước mặt Đường Đình Chi, ngăn cản ba long huyết nhân vây công. Ngay khi Thiện Minh xuất hiện ở đây, hắn nhìn thấy Houshar và Pearl ở chỗ chỉ cách hắn hơn mười mét, nghênh chiến một long huyết nhân, Pearl bị móng vuốt chộp vào lưng, máu thịt văng ra, Houshar bị long huyết nhân này dùng mũi đuôi quật vào mắt, đau đớn ngã xuống đất.

Đời này Thiện Minh chưa bao thống hận mình như hiện tại, hắn gần như phát cuồng ôm súng bắn vào lưng long huyết nhân kia, hơn mười phát đều chui vào sau lưng long huyết nhân, long huyết nhân ngã phịch ra đất.

Thiện Minh xông đến, nhìn Houshar mặt đầy máu, khăn khăn kêu, “Houshar ! Houshar !”

“Pearl, đi xem Pearl!” Mắt Houshar bị máu che kín, mê mang lấy tay quờ quạng, “Mày con mẹ nó mau đi xem cô ấy!”

Thiện Minh vừa quay đầu, chợt phát hiện Pearl đã bị Thẩm Diệu xách cổ lên, trong mắt hắn bỗng thâm trầm tuyệt vọng.

Toàn bộ tình thế không hề nghi ngờ đã bị Thẩm Diệu khống chế, tuy rằng còn có vài người dựa vào địa thế hiểm trở mà chống cự nhưng người có thể chiến đấu đã không còn nhiều lắm. Bọn họ thua, thua thật thảm thiết, không thể nghi ngờ là lần thua nát bét nhất trong đời Du Chuẩn.

Thẩm Trường Trạch xông tới chỗ Thẩm Diệu, Thẩm Diệu ném Pearl xuống đất, nghênh chiến Thẩm Trường Trạch. Hai người đánh nhau giống như trong phim khoa học viễn tưởng, xinh đẹp mà tàn khốc.

Thiện Minh nâng Pearl dậy, tay hắn dính đầy máu của Pearl.

Pearl cắn răng, “Không việc gì, miệng vết thương không sâu.” Nàng giãy dụa đi đến bên cạnh Houshar, run rẩy nhìn vào mắt Houshar, trong mắt vương lệ. Hai tay nàng run rẩy lấy thuốc cầm máu trong ba lô ra phun lên mắt Houshar, sau đó dùng băng vải bao lại, cuối cùng tiêm thuốc giảm đau cho Houshar, nàng hôn lên trán Houshar, nhẹ giọng nói: “Cố gắng chống đỡ.” Sau đó cầm súng và hòm thuốc chạy tới chỗ Falcon ngã xuống.

Thiện Minh nhắm về phía Cosky bị long huyết nhân vây khốn, giơ súng liền bắn, một phát liền bắn trúng bả vai của long huyết nhân. Long huyết nhân kia ý thức được viên đạn của hắn có thể xuyên thủng vây giáp của mình, lập tức ẩn nấp đi.

Cosky là một người đàn ông Nga mạnh mẽ, hắn biểu hiện dũng mãnh khác hẳn bình thường, sau khi hết đạn hắn đã bị long huyết nhân đánh cho cả người đầy vết thương, lúc này hắn thấy Thiện Minh mang đạn xuyên thép, liền nhảy mạnh lên người long huyết nhân kia, dùng cánh tay cứng như sắt thép kẹp lấy tên đó, hướng về Thiện Minh gào: “Bắn chết con quái vật chó má này đi! Mau bắn nó !”

Cái đuôi của long huyết nhân kia liều mạng quật lên lưng Cosky, mặt Cosky bị hắn vẽ nên mấy vết rách đầy máu. Thiện Minh giơ súng lên, nhắm ngay vào mắt long huyết nhân, viên đạn bay vút ra ngoài, chui qua mắt đánh vào trong óc long huyết nhân, cũng dừng lại trong đầu hắn, xé nát đầu hắn thành thịt vụn.

Cosky hết sức lực té ngã trên đất, gần như không thể động đậy.

Thiện Minh lại xoay người chạy tới chỗ Al và Đường Đình Chi, Al đã giết đỏ cả mắt rồi, mái tóc vàng lấp lánh dính đầy máu tươi.

Tiếp theo, Thiện Minh nhìn thấy một màn làm hắn đau đớn đến giằng xé ruột gan, một long huyết nhân vốn đang bị thương ngã xuống đất bỗng khôi phục năng lực hành động, cầm một khẩu shotgun đứng lên khỏi mặt đất, nhắm ngay vào Đường Đình Chi.

Trốn tránh đã không kịp, khi mắt Al liếc thấy họng súng tối om kia, theo bản năng nhảy đến chắn trước mặt Đường Đình Chi.

Trong nháy mắt, thời gian dường như đọng lại, Thiện Minh nhìn họng shotgun kia, cảm thấy nó giống như một cái động đen sì khổng lồ, rãnh nòng súng của nó chậm rãi, chậm rãi chuyển động, giống như một cạm bẫy hình xoắn ốc, hút cả linh hồn người ta vào. Đầu đạn kim loại chậm rãi chui ra từ họng súng, hệt như

một con rắn độc, lao thẳng về phía con mồi, tia lửa do ma sát quả thực có thể đâm vào mắt người ta đau đớn.

Thiện Minh gần như không nghe thấy gì, cũng không nhìn thấy gì ở xung quanh nữa, thế giới của hắn lúc này đã trống rỗng. Hắn theo bản năng giơ súng lên, bắn một viên đạn về phía thái dương của long huyết nhân kia, nhưng viên đạn của shotgun còn nhanh hơn, tới trước một bước lao thẳng vào bụng người anh em của hắn.

Bọn họ chỉ cách nhau khoảng hai mét, ở khoảng cách gần như thế bị shotgun bắn trúng, cho dù là một con sư tử cũng sẽ tan tành, mặc dù Al mặc áo chống đạn, mặc dù hắn mặc áo chống đạn..... Nhưng là..... người, người? Tuyệt không còn đường sống.

Cả người Al bị hất bay đi, xung lượng cực lớn của shotgun đẩy hắn đi xa bốn năm mét, khi hắn rơi xuống đất thì hộc ra một ngụm máu lớn.

Ánh mắt Thiện Minh bị máu tươi kia nhuộm đỏ, hai chân hắn mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống đất.

Al !

125. Chương 125

CHƯƠNG 125

Nòng súng của khẩu súng bắn đạn ghém này có đường kính 19,5 ly, bắn ra một viên đạn đồng thau, bên trong có tám viên đạn nhỏ hợp kim hình cầu, trong khoảng cách trăm mét có thể dễ dàng xuyên thấu thép tấm dày 1,5mm. Trong tám viên đạn này có tới bảy viên bắn trúng bụng Al.

Khi Thiện Minh nhào tới, Đường Đình Chi cách đó gần nhất đã chạy tới trước một bước, cởi áo gilê chống đạn của Al ra, vạch tìm áo hắn.

Thiện Minh chỉ liếc nhìn một cái đã không chịu nổi. Mặc dù có áo chống đạn cản lại một chút nhưng mấy khúc xương sườn của Al cũng đã bị bắn đến lồm xồm, bốn viên đạn găm vào thân thể, còn ba viên kia khảm vào thịt, lỗ thủng trên người không ngừng rỉ máu. Thiện Minh vươn tay sờ bụng Al, mềm dính không có một chút lực đàn hồi nên có nào, những nội tạng trọng yếu đều đã bị đánh nát.

“Al..... Al..... Xin anh, đừng chết..... Al, mẹ nó, anh không được chết.....” Tay Thiện Minh gần như không có chút sức nào, hắn nhẹ giọng cầu xin, ánh mắt hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt Al, sợ chỉ bỏ lỡ một chút Al liền vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Sắc mặt Đường Đình Chi trắng bệch một mảnh, y nhìn vết thương của Al, nhưng lại sững sờ đứng đó, không biết nên xuống tay như thế nào.

Y thật sự không biết nên trị liệu như thế nào, cho dù bây giờ truyền cho Al một lượng máu nhiều hơn toàn bộ máu trong người hắn cũng không chắc chắn có thể cứu được hắn, huống chi bọn họ đang ở trong rừng? Lần đầu tiên y cảm thấy bất lực như thế, vì sự bất lực của mình mà cảm thấy không biết làm sao. Trong óc có âm thanh rõ ràng nói cho y, nội tạng đã vỡ tan hầu hết, mất máu cực nặng, vết thương này là không thể cứu.

Thiện Minh đẩy y một cái, hai mắt sung huyết, “Anh thất thần cái gì !”

Al đã không thể nói gì nữa, xương sườn chọc vào phổi, hắn đang phải chịu sự thống khổ cực đại, dưỡng khí trong cơ thể trở nên càng ngày càng mỏng manh, thiếu dưỡng khí sẽ dẫn hắn xuống địa ngục trước mắt máu một bước mắt. Hắn biết hôm nay chính là tận thế của mình, hắn bình tĩnh tiếp nhận nó, cứ như vậy mở to cặp mắt xanh thẳm nhìn Thiện Minh, nhìn Đường Đình Chi, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước, thật giống như sương sớm ngưng tụ trên mặt biển, trong suốt sáng long lanh.

Đường Đình Chi run rẩy mở hòm thuốc, y lấy ra một liều morphine, y muốn làm giảm nỗi thống khổ của Al.

Thiện Minh nắm áo y, rít gào: “Cứu hắn !”

Đường Đình Chi ngây ngốc nhìn hần, gian nan nói: “Tôi không làm được.” Thì ra y cũng có chuyện mình không làm được, y dùng toàn bộ sinh mệnh của mình để tiếp thu vô số tri thức, nhưng tại thời khắc mấu chốt nhất lại không thể cứu nổi một người, không cứu được..... hần.....

Thiện Minh liền rút khẩu súng lục ra chĩa vào gáy y, tiếng quát khàn khàn mang theo nước nỡ: “Cứu hần ! Đồ chó má, nếu không phải chúng mày chế tạo ra bọn quái vật này thì hần sẽ không phải chết, những người khác cũng sẽ không chết, nếu Al chết, mày hãy chôn cùng hần đi ! Chôn cùng hần đi!” Hần cảm thấy tim mình đã bị khoét sạch, nếu Al chết..... Al..... sẽ chết.....

Hai bộ đội đặc chủng xông tới muốn kéo Thiện Minh ra, Thiện Minh vẫn sừng sững bất động, dùng nòng súng chọc vào gáy Đường Đình Chi, “Mau nghĩ cách, không phải mày là bác sĩ sao, không phải mày tuyệt vời lắm sao ! Mày có thể biến thành người ta thành quái vật mà ! Mày cũng phải cứu sống Al !”

Môi Đường Đình Chi run rẩy, y nhìn thoáng qua Al đang bị xói mòn dần sinh mệnh, trong đầu bỗng sinh ra một ý niệm điên cuồng. Y khom người mở góc tối trong hòm thuốc ra, bên trong có một bình chất lỏng trong suốt màu vàng nhạt, đại khái khoảng 20ml. Y lấy ống tiêm ra rút chất lỏng kia vào.

Thiện Minh không biết đó là cái gì, hần chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Đường Đình Chi.

Một bộ đội đặc chủng long huyết nhân hô lên: “Đại tá, không được đâu ! Hần sẽ chết mất!”

Đường Đình Chi cũng không quay đầu lại nói, “Hần vốn đã sắp chết rồi.” Nói xong y cầm lấy tay Al, vừa định tiêm vào, bỗng dừng lại một chút, sau đó buông tay Al xuống, trực tiếp cầm kim tiêm kia vào trái tim Al !

Thiện Minh trừng lớn mắt, “Đây là cái gì?”

“Huyết thanh long huyết.” Đường Đình Chi đáp rõ ràng.

Thiện Minh cứng ngắc nhìn Đường Đình Chi tiêm hết chất lỏng màu vàng nhạt kia vào thân thể Al, trong nháy mắt hần đã muốn buông tha suy nghĩ.

1ml long huyết nguyên chất sau khi được tinh chế và chiết xuất có thể cung cấp thuốc kích thích cho hơn trăm người, nếu lập tức rót vào 20ml, cơ thể người sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Đường Đình Chi đang muốn biến Al thành long huyết nhân !

Lực chú ý của Thiện Minh đều bị Al hấp dẫn, phạm vào tối kỵ trên chiến trường, mất đi sự bình tĩnh mà một chiến sĩ nên có. Khi hần ý thức được phía sau có long huyết nhân đang nhào tới hần thì đã không kịp trốn tránh, đạn xuyên thép loại nhỏ đã dùng hết, hần chỉ có thể kiên trì gờ súng lục đột kích lên, quay người lại bắn.

Đạn súng lục không thể tạo thành thương tổn gì cho long huyết nhân, Thiện Minh bắn hết băng đạn, lăn tại chỗ một vòng, muốn hấp dẫn long huyết nhân tới chỗ mình, dành đủ thời gian cho Đường Đình Chi và Al.

Long huyết nhân kia bỏ nhào lên người hần, móng vuốt lập tức chụp lấy cổ Thiện Minh. Thẩm Trường Trạch vọt ra từ bên cạnh, lập tức nhảy lên lưng long huyết nhân kia, tóm cánh hần lăn sang một bên, kéo long huyết nhân khỏi người Thiện Minh. Thiện Minh thở hổn hển mấy hơi, tiếp tục chạy về bên cạnh Al, cùng vài bộ đội đặc chủng đối kháng với long huyết nhân đang không ngừng xông lên.

Al bắt đầu run rẩy liên hồi, máu tươi không ngừng dâng trào ra khỏi miệng, hần đau đến không ngừng quay cuồng, cả người giống như sắp chết, đang phí công giãy dụa thống khổ. Mấy người bên cạnh muốn ngăn hần lại, sức hần bỗng lớn đến kinh người, giật khỏi tay các long huyết nhân, không ngừng quay cuồng co giật, nhìn qua cực kì thống khổ đáng sợ.

Thiện Minh nhìn bộ đội đặc chủng đang gian khổ chống đỡ, nhìn lại những chiến hữu của hần gần như đã ngã xuống toàn bộ, hiểu ra họ không thể thắng được Thẩm Diệu. Chỉ dựa vào một mình Thẩm Trường Trạch, y chiến đấu với Thẩm Diệu đã chồng chất vết thương rồi, làm sao còn có thể chống đỡ nhiều long huyết nhân như vậy?

Cứ tiếp tục như vậy họ sẽ chết ở đây mất.

Ánh mắt đầy thù hận của Thiện Minh hung ác nhìn chằm chằm Thẩm Diệu, khi hắn nhìn thấy Thẩm Diệu xoè đôi cánh rồng ra, trong lòng cảm thấy áp lực khó tả. Trận chiến này bọn họ đã thua, hơn nữa rất có thể sẽ chết trận toàn bộ.

Al, Houshar, Pearl, tất cả đồng bạn của hắn, bọn họ đã kế thừa Du Chuẩn từ tay Lâm Cường, danh hiệu lính đánh thuê ưu tú nhất của họ, vinh quang của họ, thậm chí cả sinh mệnh của những chiến hữu đã chết trận, đều sắp đặt dấu chấm hết vào ngày hôm nay.

Du Chuẩn sắp bị hủy diệt, mà hết thảy những chuyện này đều là bởi vì mười bốn năm trước hắn mang Thẩm Trường Trạch vào Du Chuẩn. Là hắn phá huỷ Du Chuẩn, hại đồng bạn của mình.

Nhìn các lính đánh thuê người chết người bị thương, tự trách và áy náy dâng lên trong tim hắn như tầm ăn rồi, thống khổ cực đại làm hắn gần như không thở nổi.

Hắn trơ mắt nhìn Thẩm Diệu lại một lần nữa nắm lấy Pearl, băng lãnh nói, “Đây là bác sĩ của chúng mày phải không? Hắn là đứa chết đầu tiên nhỉ.”

“Buông cô ấy xuống !” Thiện Minh phất công lấy súng chỉ vào hắn.

Thẩm Diệu âm lãnh nhìn hắn, “Mày đã phá huỷ hiệp định của chúng ta, cũng nên gánh vác hậu quả chứ.”

Biểu cảm của Thiện Minh đã vặn vẹo, “Thẩm Diệu tao phải giết mày tao phải giết mày !” Hắn điên cuồng nổ súng vào đầu Thẩm Diệu, Thẩm Diệu cuộn cánh lên che trước mắt, những viên đạn bình thường này nhẹ nhàng bị đánh rớt giống như súng cao su của trẻ con, đến một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Thiện Minh ném súng lục, sờ tìm lựu đạn trên người, mới phát hiện đã dùng hết sạch, hắn ngoài khẩu súng lục yếu ớt này thì cái gì cũng không có, hắn phải làm sao để chống lại Thẩm Diệu? Làm thế nào để cứu đồng bạn của hắn!

Đột nhiên, hắn đụng tới khẩu súng phóng điện cao thế vẫn giấu trong lòng, hắn chậm rãi lấy nó ra.

Thẩm Diệu chăm chọc nhìn hắn một cái, “Mày muốn cứu đồng bạn của mình?” Hắn nhìn thoáng qua khẩu súng phóng điện cao thế hắn tự tay đưa cho Thiện Minh, hai tròng mắt thâm thúy tràn ngập uy hiếp và ám chỉ.

Thiện Minh nhìn Thẩm Trường Trạch đứng che trước người hắn, nhìn bóng dáng đứa nhỏ hắn một tay nuôi lớn, tràn ngập quen thuộc và tình cảm, nhưng lúc này giống như một bàn tay vô hình đang đâm trái tim hắn đau đớn, bóp méo toàn bộ lý trí của hắn.

Đôi người bằng giá của Thẩm Diệu nhìn Thiện Minh, hắn vẫy đuôi, nắm đầu Pearl lắc lư qua lại, chỉ cần một cái chụp xuống, đầu Pearl sẽ nổ toác ra như dưa hấu ngay tức khắc.

Thiện Minh cắn môi bật máu, hắn quay đầu nhìn thoáng qua những lính đánh thuê và bộ đội đặc chủng ngã trong vũng máu, biết trận chiến đầu này phải kết thúc, những người còn chưa chết mới có khả năng sống sót.

Hắn ngồi xổm sau lưng Thẩm Trường Trạch, nhẹ giọng nói, “Con trai, có duyên thì sẽ gặp lại.”

Thẩm Trường Trạch không hiểu nên quay đầu lại, đột nhiên cảm thấy thân thể bị một dòng điện cực mạnh đánh trúng, điện cao thế lập tức làm cả người y tê dại. Y run rẩy ngã xuống đất, tròng to mắt, không dám tin nhìn Thiện Minh.

Trong mắt Thiện Minh là một mảnh tro tàn, hắn ngẩng đầu nhìn Thẩm Diệu, “Thả chúng ta đi.”

Thẩm Diệu ném Pearl xuống đất, mục đích lớn nhất đã đạt thành, hắn cũng không ham chiến nữa. Một trận chiến này hắn mất đi hơn hai mươi long huyết nhân, gần như hủy diệt tâm huyết mấy năm nay của hắn về số không, kéo dài tiếp hắn cũng không có chút ưu việt nào, hắn chỉ muốn mau chóng mang Thẩm Trường Trạch rời đi.

Thẩm Trường Trạch không thể nhúc nhích, trong mắt y bật kín một tầng hơi nước, y miễn cưỡng nâng cái đuôi dậy, vô lực huých vào mắt cá chân Thiện Minh, dường như y muốn làm như mọi lần, cuốn lấy chân của ba, nhưng lại không có sức lực. Động tác của y rất nhẹ, thật giống như đang khấn cầu, đang níu kéo,

đến khi y mất hết sức lực, cái đuôi suy sụp rũ xuống. Y chỉ có thể trừng lớn mắt nhìn Thiện Minh, trong mắt là bi thương và phần nộ không tả xiết.

Thiện Minh nhìn Thắm Trường Trạch cuộn mình trên mặt đất, tim đau như bị chọc thủng, những hình ảnh khi ở bên y giống như mặt băng vỡ nát, tan thành muôn mảnh.

Thiện Minh cảm thấy hốc mắt chua xót không chịu nổi, trước mắt trở nên mơ hồ, hắn cảm thấy mình đang dùng khẩu hình nói “Thực xin lỗi”, có lẽ là ảo giác của hắn, có lẽ hắn đã thật sự nói, hắn đã không thể phân rõ được.

Hết thấy xung quanh đều trở nên không hề chân thật.

Thắm Trường Trạch tín nhiệm hắn, giao phía sau lưng cho hắn, hắn lại cho y một phát súng như vậy. Hắn là một kẻ thất bại tuyệt đối, hắn khư khư cố chấp, tự phụ mà ngạo mạn, cuối cùng hắn hại Du Chuẩn, cũng hại con trai của mình.

Hắn vĩnh viễn không thể quên tuyệt vọng và oán hận sâu sắc trong mắt Thắm Trường Trạch, tựa như vô số cây kim đâm hắn đến vỡ nát.

Kẻ ích kỷ như hắn, quả nhiên không xứng có được đồng bạn, lại càng không xứng có được người thân.

Lại một lần nữa, hắn từ bỏ con trai hắn yêu nhất, từ bỏ người yêu thương hắn nhất trên đời này.

Nhìn Thắm Diệu mang Thắm Trường Trạch đi, Thiện Minh cảm thấy có lẽ mình đã chết, ít nhất trái tim đã chết rồi.

126. Chương 126

CHƯƠNG 126

Trạng thái của Al vô cùng đáng sợ, có hai lần tim đã ngừng đập, cuối cùng lại nhúc nhích trở lại. Thiện Minh trở mắt nhìn thân thể hắn bắt đầu toát ra vẩy rùng màu tím nhạt, vẩy rùng xé rách làn da, giống như muốn chui từ trong thân thể ra ngoài. Toàn thân Al đỏ máu không ngừng, nhìn không hề giống người sống.

Hắn từng nhìn thấy thí nghiệm dung hợp long huyết, đều là tiến hành trong phòng thí nghiệm nghiêm mật. Một long huyết nhân tiến hóa phải trải qua quá trình mấy chục nhân viên nghiên cứu khoa học điều tra, nghiên cứu và phối hợp, sau khi phân tích số liệu và thảo luận trong thời gian dài mới có thể bắt đầu thực nghiệm. Công tác chuẩn bị thường kéo dài đến nửa năm, còn phải tiến hành huấn luyện khả năng chịu đựng đối với đối tượng thí nghiệm, cho dù là như vậy, xác suất thành công vẫn rất thấp. Nhưng mà Al cái gì cũng không có, thậm chí hắn còn bị vẩy trong trạng thái gần chết, Đường Đình Chi cứ như vậy đâm cả một ống long huyết nguyên chất vào trái tim hắn, mạnh mẽ tiến hành dung hợp. Tuy rằng nguyên lý không khác là bao nhưng khi thực sự tiến hành quả thực là một trời một vực, chẳng khác gì chữa ngựa chết thành ngựa sống cả.

Thất bại, chắc chắn Al sẽ chết, thành công, vết thương này đối với long huyết nhân mà nói, hoàn toàn có thể khỏi hẳn.

Đây là một canh bạc, cược mạng của Al có đủ cứng rắn không.

Ngày nào đó hỗn loạn đến không cách nào hình dung được.

Trong đầu Thiện Minh không nghĩ nổi cái gì hết, chỉ cùng những người còn có thể hành động nâng người bị thương trở về trong làng, trên đường đổ một trận mưa, lửa bị dập tắt, để lại mấy gian nhà gỗ cho bọn họ che gió che mưa.

Bọn họ tập trung dụng cụ chữa bệnh và thuốc lại, tiến hành cứu chữa với mức độ cao nhất cho những người bị thương.

Sáng hôm sau họ dùng nhánh cây làm mấy cái cang đơn giản, đi qua hơn ba mươi km đường núi lầy lội, nâng người bị thương ra khỏi cánh rừng nguyên sinh ác mộng này. Ở bờ biển sớm có thuyền đã được chuẩn bị tốt, trên thuyền có nhiều thuốc và hoàn cảnh sạch sẽ khô ráo hơn.

Al còn sống, nhưng trước mắt đang bị hôn mê sâu. Đường Đình Chi nói, chờ khi hắn tỉnh lại mà không phát cuồng thì dung hợp mới tính là thành công. Thiện Minh không quan tâm, chỉ cần Al sống là được. Một mắt Houshar đã hỏng, mắt kia yếu đi nghiêm trọng, hơn nữa theo thời gian trôi qua, cuối cùng con mắt này cũng sẽ mất đi ánh sáng. Tuy rằng hắn còn có thể dựa vào một mắt này để miễn cưỡng lo liệu cho cuộc sống của mình, nhưng kiếp sống lính đánh thuê của hắn cũng đã chấm dứt ở tuổi bốn mươi bảy. Houshar rất bình tĩnh, ở tuổi của hắn cũng có không ít người về hưu, ít nhất hắn có thể sống trở về từ chiến trường. Bailey và Pearl bị thương cũng không nhẹ, trong khoảng thời gian ngắn không xuống giường được. Falcon không chết, hắn bị long huyết nhân cắn rớt một cái tai, còn bị xé rách thân thể với diện tích lớn, nhưng tứ chi lại không bị thương nặng, đúng là may mắn trong bất hạnh. Gan của Jobert vỡ tan, suýt nữa chết vì mất máu, cuối cùng hắn vẫn tìm được đường sống mà giẫy dụa trở về từ cõi chết. Cosky coi như là bị thương nhẹ nhất, ngày hôm sau có thể xuống giường đi lại. Hoàng Anh bị thương quá nặng, cũng giống như Al bị rơi vào hôn mê sâu, đang lấy tốc độ cực kỳ thong thả tự lành.

Lần này Du Chuẩn tử vong năm người, toàn viên trọng thương, trong số bộ đội đặc chủng Đường Đình Chi mang đến, tử vong mười một người, ngoài y ra thì toàn viên đều bị thương.

Du Chuẩn lần này nguyên khí đại thương, ba người quan trọng nhất của Du Chuẩn, Houshar, Al và Thiện Minh, một gần như đã mù, một biến thành người không còn thân phận tự do, một người khác, gần như không nói gì nữa

Cho dù hầu hết mọi người vẫn còn sống, cho dù trong căn cứ vẫn còn một ít thành viên vì bị thương không tham dự hành động lần này, nhưng tất cả mọi người biết, Du Chuẩn đã đến giới hạn.

Mỗi binh đoàn lính đánh thuê đều có một ngày chấm hết. Có lẽ vì bị kẻ địch tiêu diệt gọn một lần trên chiến trường, có lẽ là các thành viên lão làng chết mà lại không có thành phần chủ chốt thích hợp bổ sung, chậm rãi suy vong, Du Chuẩn có thể nói là tập hợp cả hai loại tình huống này, lần cuối cùng họ nhận người mới đã là hai năm trước, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy, các thành viên nguyên lão sẽ rời khỏi vũ đài lịch sử, Du Chuẩn cũng sẽ trở thành một cái hồi ức phủ bụi trong lịch sử tư liệu lính đánh thuê quốc tế, dần dần bị người đời lãng quên.

Bọn họ từng có sự huy hoàng không ai có thể so sánh, bọn họ từng là binh đoàn lính đánh thuê tài năng nhất trên thế giới, dấu chân họ đã in trên khắp Trái Đất này. Họ dùng nòng súng nóng bỏng và mã tấu đầm máu, chứng kiến lần lượt biết bao vinh dự và thắng lợi.

Hiện tại, cũng đến lúc họ nên ra đi.

Bọn họ lấy danh nghĩa thuyền chở hàng đổ bộ lên Nam Phi, sau đó được Đường Đình Chi sắp xếp, toàn viên bay trở về Trung Quốc.

Chỉ sau ba tháng, bọn họ lại lần nữa bước chân vào căn cứ quân đội này, chẳng qua, lần trước là họ khai hoàn trở về, lúc này đây.....

Người bị thương được trị liệu tốt nhất ở đây, ngay cả Al nhờ được dùng thuốc kích thích cũng đã tỉnh lại. Nhưng hắn vẫn luôn bị nhốt trong phòng thí nghiệm, ngoài Đường Đình Chi, tạm thời không ai có thể tiếp xúc với hắn.

Phía Trung Quốc vô cùng oán giận hành động của Thiện Minh, nhưng lại không có cách nào trách hỏi hắn. Dưới tình huống lúc đó, để giữ mạng cho phần lớn người còn lại, đó chỉ sợ là lựa chọn duy nhất.

Từ ngày đó qua đi, Thiện Minh vẫn không nói gì cả, mỗi ngày đều bị vây trong một loại cảm xúc thô bạo, trên mặt không thể thấy nổi chút biểu cảm nào.

Đây là đả kích trầm trọng nhất hắn từng gặp trong đời, hắn muốn phát tiết, hắn dùng các loại phương thức phát tiết, nhưng trong đầu vẫn tích tụ thành một khối, tràn đầy ánh nhìn cuối cùng Thẩm Trường Trạch dành cho hắn.

Đã từng, ở trong căn cứ này, hắn và Thẩm Trường Trạch trải qua mỗi ngày cùng nhau, bây giờ lại đối lập khốc liệt thế này, hắn đã sắp không thể phân rõ rốt cuộc hắn có còn ở thế giới thật không nữa.

Hắn ngây người trong phòng mình suốt hai tuần, vẫn không hề lộ diện, cho đến một ngày, có người đập cửa phòng hắn.

Thiện Minh đang nằm trên giường, không ngủ, cũng không tỉnh, chỉ nằm như vậy, tiếng gõ cửa trực tiếp bị hắn xem nhẹ.

“Mở cửa, là anh đây.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm rõ ràng của Al.

Thiện Minh mở mắt, hắn nhảy khỏi giường, mở cửa phòng ra.

Ngoài cửa thật sự là Al, tóc vàng lấp lánh, đôi ngươi xanh thẳm, hắn nhìn qua hoàn hảo không tổn hao gì, khỏe mạnh vô cùng.

Môi Thiện Minh run rẩy, hồi lâu không phát ra nổi tiếng nào, hắn ôm cổ Al, dùng sức ôm.

Al cũng vươn tay ôm lại hắn, lực rất mạnh, thật giống như muốn bẻ ngang người đối phương.

Chỉ có thông qua cái ôm chặt chẽ như vậy họ mới có thể xác định đối phương thật sự còn sống.

Al vuốt tóc hắn, “Anh biết hết rồi, tinh thần cậu sa sút đủ lâu rồi đấy, nên tỉnh lại đi. Chúng ta phải đánh bại Thảm Diệu, nhất định phải đánh bại hắn.”

Thiện Minh há miệng thở dốc, nước mắt lần đầu tiên chảy xuống. Hắn ôm thân thể nóng rực của Al, thật giống như linh hồn của mình cũng được sưởi ấm.

Al điệu Thiện Minh ra khỏi phòng, mang hắn vào một gian phòng họp, nơi đó chỉ có các thành viên Du Chuẩn.

Người trong phòng đều ngẩng đầu nhìn Thiện Minh, Thiện Minh không thể ngăn mình cúi đầu.

Đeo kính đen, Houshar trầm giọng nói: “Đây là một nhiệm vụ thất bại của Du Chuẩn, thu hồi sự tự trách ngay thơ kia của mày lại.”

Thiện Minh ngẩng đầu lên, ánh mắt như bị bịt kín một tầng sương, tầm tối mơ hồ, không có chút nào sáng rọi.

Houshar bình tĩnh nói, “Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy, chúng ta cũng không phải tướng quân toàn thắng, ta nghĩ đây là chỉ thị của Thượng đế, muốn chúng ta đến nơi này. Ít nhất, phần lớn chúng ta vẫn còn có thể mang theo hầu hết thân thể nguyên lành trở lại bên cạnh người thân, điều này đối với một binh đoàn lính đánh thuê mà nói đã là kết cục tốt nhất rồi.”

Không ai nói chuyện, trong lòng mỗi người đều đang thừa nhận sự dày vò khó nói nên lời.

Houshar nói tiếp: “Ngày kia chúng ta sẽ quay lại Colombia, xử lý hết mọi chuyện, sau đó nếu muốn về nhà ăn tết thì cứ về.”

Ngày kia, bọn họ cùng nhau quay trở về Colombia.

Người trong căn cứ đều đã biết tin tức, lần này trở về không giống như bất cứ lần nào trong dĩ vãng, không có bia và tiếng hoan hô chúc mừng thắng lợi, chỉ là mọi người tụ tập cùng nhau, mở một cuộc họp thật dài, thảo luận xem nên xử lý như thế nào khỏi tài sản chung của tất cả.

Houshar quyết định trở lại Mĩ, định cư ở nông thôn, mua một nông trường, sống cuộc sống phù hợp với hắn lúc này, Pearl không chút do dự nói muốn đi theo hắn.

Bailey sẽ trở lại Trung Quốc, trở lại bên cạnh Hoàng Anh, cô nói lần đầu tiên cô cảm thấy hứng thú với kết hôn.

Al bởi vì vừa mới tiến hóa, một loạt trạng thái đều rất không ổn định, không thể rời khỏi phòng thí nghiệm quá lâu, phải tốn rất nhiều thời gian ở lại Trung Quốc, giống như một đứa nhỏ bắt đầu tập đi, học tập làm thế nào để không chế long huyết xa lạ trong thân thể.

Cali và Jush bởi vì lần trước bị thương nên không tham gia hành động lần này, hiện tại cơ bản đã khỏi hẳn. Bọn họ và Cosky, Jobert cùng với Falcon cùng nhau tổ vẽ muốn kế thừa danh hiệu của Du Chuẩn, thu nhận người mới, một lần nữa xây dựng quân đoàn lính đánh thuê. Bọn họ có sẵn căn cứ, mười mấy thành viên, danh tiếng, cùng với đơn đặt hàng cuộn cuộn không ngừng, bọn họ không muốn thay đổi cuộc sống hiện tại.

Cuối cùng, tất cả mọi người nhìn về phía Thiện Minh, dùng ánh mắt hỏi dự định của hắn.

Thiện Minh trầm mặc, lại kiên định nói, “Tôi phải đi cứu con tôi.”

Đây là một buổi họp thật là dài, mỗi người đều nghe thấy tiếng rên rỉ dưới đáy lòng đối phương.

Đã bắt đầu vào đông, lễ Giáng Sinh cũng sắp đến, hầu hết mọi người đều muốn về nhà mừng năm mới, mà có vài người, gia đình chỉ có thể đợi được thì thể họ.

Vào một buổi tối trước khi chia tay, bọn họ cùng nhau uống bữa rượu cuối cùng.

Kể cả rất nhiều người đều còn bị thương, không thích hợp uống rượu, nhưng không có ai khuyên can bọn họ.

Đây chính là bữa rượu cuối cùng họ uống cùng anh em, chiến hữu, bạn bè của mình, lần này từ biệt, không biết đến năm nào mới có thể gặp lại. Bọn họ uống rất nhiều rượu, uống đến say mềm.

Giữa chừng có người vừa chửi mẹ nó vừa gọi tên Dino và Knife, cười nhạo họ là đồ hèn, uống nửa chừng liền bỏ chạy. Bọn họ đề nghị mau mau tóm hai tên khốn kia lại, vì thế bắt đầu tìm người khắp phòng, dưới bàn, dưới ghế dựa, thậm chí trong tủ, tìm mãi, nhưng vẫn không tìm thấy.

Sau đó, bắt đầu có người ý thức được, hai người kia đã mất rồi. Càng ngày càng nhiều người ý thức được, rất nhiều người trong số họ không còn ở đây nữa, sẽ không cùng họ cụng ly, làm một ngụm Vodka nóng cháy ruột gan nữa.

Tất cả mọi người khóc, gào khóc.

Hắn và họ kẻ vai chiến đấu mười mấy năm, những chiến hữu mà họ có thể yên tâm giao phía sau lưng mình đã mất rồi.

Bọn họ là một đám lính đánh thuê dạo chơi ngoài lề pháp luật và cuộc đời, bọn họ tha hương nơi đất khách, bàn tay nhiễm đầy máu tươi, vì ích lợi mà không tiếc cướp đoạt những sinh mệnh xa lạ. Bọn họ không phải người tốt, sau khi chết đi bọn họ đều sẽ xuống địa ngục, sẽ không ai đồng tình với họ, bởi vì mỗi người ở nơi này đều đáng chết. Chỉ có chiến hữu bên cạnh, chỉ có chiến hữu bên cạnh mới có thể ở thời điểm nguy nan mà thay họ đỡ một lần công kích, chỉ có chiến hữu bên cạnh mới không từ bỏ họ khi gặp hiểm cảnh, cũng chỉ có chiến hữu bên cạnh mới có thể làm họ yên tâm mồm to uống rượu, mồm to ăn thịt. Trên chiến trường đầy rẫy những bóng ma, nguy cơ tứ phía, chỉ có chiến hữu bên cạnh canh giữ mới có thể làm họ nhắm lại đôi mắt mỗi một mà ngủ lấy vài phút ít ỏi.

Ly biệt..... Sớm muộn gì cũng sẽ phải ly biệt.....

Ngày hôm sau, những người nên đi đều đi cả, không có đưa tiễn, không có hàn huyên, chỉ là im ắng mà trầm mặc ra đi.

Thiện Minh, Al và Bailey cùng ngồi máy bay về Bắc Kinh, Đường Đình Chi phái người tới đón họ trở về căn cứ.

Thiện Minh nói với Đường Đình Chi, “Tôi đến đây vì muốn biết tung tích Thẩm Diệu, tôi nhất định sẽ đi tìm hắn, giữa chúng tôi còn chưa chấm dứt đâu.”

Ánh mắt Al tối lại, “Đúng vậy, còn chưa chấm dứt, vì những chiến hữu đã chết đi, vì Du Chuẩn, chúng ta và Thẩm Diệu vẫn còn rất xa mới có thể chấm dứt.”

127. Chương 127

CHƯƠNG 127

Thiện Minh và Al đều ở lại căn cứ.

Hầu hết thời gian Al đều đi theo các long huyết nhân huấn luyện, tuy rằng sinh hoạt như thế này không hề tự do, nhưng hắn không có lựa chọn nào khác. Tình huống hiện tại của hắn cũng giống như Thẩm Trường Trạch lúc mười tuổi, bình thường nhìn không có vấn đề gì, một khi tức giận, sinh mệnh bị uy hiếp, hoặc là *** bộc phát sẽ không thể khống chế mà biến thân, căn bản không thể sinh hoạt trong xã hội con người. Một long huyết nhân mới tiến hoá muốn hoàn toàn khống chế chính mình cần thời gian ít nhất hơn hai ba

năm, ban đầu trong nửa năm đến một năm hiệu quả là rõ ràng nhất, cơ bản có thể khắc chế sự biến thân vì phần nộ. Kế tiếp còn cần thời gian dài để khống chế thời cơ biến thân, đạt tới trình độ biến tự nhiên qua lại hai loại hình thái, có thể khống chế bản thân ở bất cứ tình huống nào, như vậy mới xem như thành công.

Bởi vậy, Al ở lại trong căn cứ, vừa học tập khống chế gien long huyết của mình, vừa không ngừng cường hóa chính mình.

Một tháng Thiện Minh có thể gặp Al hai ngày. Hắn có quyền hành động tự do ở hầu hết các khu trong căn cứ. Hắn quay lại đây một mình, đối với những thiết bị công nghệ cao cũng không cảm thấy hứng thú, bởi vậy mọi người cũng không quá đề phòng hắn. Tuy rằng hắn có thể tự do đi lại, nhưng nơi hắn đi nhiều nhất chính là sân huấn luyện. Gần như không một ngày nào hắn không trải qua những huấn luyện thể năng trình độ cao.

Hắn không ngừng cường hóa bản thân, không ngừng chiến đấu với long huyết nhân, học tập các loại tri thức và sủng ống dụng cụ chuyên môn để đối phó với long huyết nhân, cũng đạt tới trình độ thuần thục sử dụng mỗi loại. Đồng thời, hắn cũng tiến hành nghiên cứu sâu hơn về cấu tạo thân thể và nhược điểm của long huyết nhân, lúc này hắn mới phát hiện, hắn hiểu biết còn quá ít về long huyết nhân. Long huyết nhân so với tướng tượng của hắn còn mạnh hơn nhiều, chỉ là rất nhiều long huyết nhân từng chiến đấu với họ căn bản còn chưa học được làm thế nào để phát huy uy lực của gien long huyết thì đã bị họ giết chết. Đây cũng là lý do vì sao độ thuần huyết của Thảm Diệu thấp hơn Thảm Trường Trạch rất nhiều lại vẫn có thể chiếm thượng phong trong chiến đấu. Thảm Diệu là long huyết nhân thế hệ sớm nhất, cũng đã khai thác rất sâu thực lực của chính mình, phát huy và vận dụng nó một cách triệt để nhất.

Thiện Minh mất rất nhiều công sức với đủ loại huấn luyện, mỗi ngày đối mặt với đối thủ là long huyết nhân, năng lực của hắn tăng trưởng với tốc độ vô cùng kinh người, cho dù là tốc độ, sức mạnh, độ nhạy bén hay kĩ thuật chiến đấu đều đã có thể tạo thành sức uy hiếp lớn cho long huyết nhân.

Trong nháy mắt, nửa năm liền trôi qua. Trong khi Thiện Minh mỗi ngày vui đùa vào các loại phương pháp đối phó với long huyết nhân, hắn bất chợt bừng tỉnh, hắn và Thảm Trường Trạch xa nhau đã được nửa năm.

Nửa năm này, cho dù là Thảm Diệu hay y cũng đều bất âm vô tín.

Nhiều lúc Thiện Minh không dám nghĩ tới Thảm Trường Trạch, không dám nghĩ tới tình huống hiện tại của y. Y nhất định còn sống, nhưng chắc chắn không sống tốt, hơn nữa sẽ hận mình. Có đôi khi Thiện Minh vừa nhắm mắt lại, trước mắt sẽ hiện lên tình cảnh lần cuối cùng hắn nhìn thấy Thảm Trường Trạch.

Tìm được Thảm Trường Trạch, dẫn y rời đi là tín niệm duy nhất của Thiện Minh hiện giờ.

Có một ngày, Đường Đình Chi gọi hắn tới, hắn đi vào phòng họp, ngoài Al ra còn có rất nhiều gương mặt quen thuộc, Hoàng Anh, Ô Nha, Dương Quan, thậm chí còn có Bailey đã trở thành đặc công theo chồng của chính phủ Trung Quốc đang đợi sẵn.

Thiện Minh kéo ghế dựa ngồi bên cạnh Al, hỏi hắn, “Bây giờ anh thế nào?”

“Vẫn tốt, khi nào muốn biến thân có thể thông qua mệnh lệnh để khống chế bản thân.”

Thiện Minh gật đầu, “Vậy là tốt rồi.”

Al vỗ mặt hắn, “Nửa năm nay chẳng thấy cậu cười lần nào, anh không muốn thấy cậu như vậy nữa. Nó không có việc gì đâu, Thảm Diệu là cha của nó, bọn họ không có khả năng trốn cả đời, chúng ta nhất định sẽ tìm được bọn họ, mang nó trở lại.”

Thiện Minh lại gật đầu, không nói gì cả. Không cần bất kì ai nói, hắn đều sẽ nghĩ mọi biện pháp đưa Thảm Trường Trạch về.

Al nặng nề vỗ vai hắn, xoa người trở lại.

Đường Đình Chi bắt đầu nói mục đích y triệu tập mọi người.

“Tình huống huấn luyện trước mắt của Al rất tốt, vừa lúc có một nhiệm vụ, tôi muốn để anh ta đi theo long huyết nhân khác ra nhiệm vụ một lần, làm quen một chút, thuận tiện nhìn thành quả thử xem.” Đường

Đinh Chi nhìn về phía Thiện Minh, “Anh đã ghen ở căn cứ nửa năm, có muốn đi ra ngoài một chút không? Quay lại cuộc sống quen thuộc của anh.”

Thiện Minh không chút suy nghĩ đáp ứng, lâu lắm không ra chiến trường, giống như có sức mạnh cũng không biết sử dụng chỗ nào, vừa lúc hắn cũng muốn thử nghiệm sự tiến bộ của mình một chút.

Đường Đỉnh Chi nói tiếp: “Lần này là tổ chức Đông X ở Tân Cương đánh cướp các thôn người Uyghur* ở những khu vực xa nhất, hơn nữa dù đánh cướp ở đâu thì cũng không để lại người sống nào, kể cả người già và trẻ em, cực kì độc ác. Quân đội địa phương đang tham gia một vụ khác, ngăn cản một nhóm tổ chức Đông X lớn hơn đang gây rối ở vùng biên giới, hiện tại không có sức lực để đối phó với bọn đánh lén cướp bóc giết người này, hơn nữa bọn người này hành tung bất định, cực kì khó tìm, hiện tại phía đó đang hy vọng chúng ta điều người đi trợ giúp. Cho nên, tôi định đưa các anh đi.”

*Uyghur (tiếng Trung: 维吾尔, Duy Ngô Nhĩ, phiên âm là /Uây-ua/), là một dân tộc Trung Á sống chủ yếu ở khu tự trị Tân Cương, Trung Quốc.

“Có ngần này người chúng tôi?” Al nhìn tới nhìn lui, tổng cộng bảy người.

“Đối phó một ít người thường, mang các anh như vậy đủ rồi, hơn nữa nhân số ít mới tiện truy tìm.”

Mọi người tuy rằng cảm thấy ra quân đối phó với một bọn cướp như vậy có hơi ồ ạt, sai mấy long huyết nhân đi đối phó, thật sự có chút giết gà dùng dao mổ trâu, nhưng cũng không ai nghi ngờ quyết định của Đường Đỉnh Chi.

Tan họp, Đường Đỉnh Chi sai người đưa trang bị của lần hành động này tới phòng mỗi người, riêng phần trang bị của Thiện Minh thì Đường Đỉnh Chi tự mình đưa.

Thiện Minh nhìn y đóng cửa lại, biết y có lời muốn nói.

Đường Đỉnh Chi nói: “Tôi biết anh gấp rút muốn biết tung tích của họ, nhưng tôi nghĩ trong khoảng thời gian ngắn họ cũng sẽ không bại lộ hành tung của mình đâu. Trong trận chiến nửa năm trước, Thẩm Diệu tổn thất cực kì lớn, nguyên khí tổn thương nặng, hắn muốn ngóc đầu trở lại sẽ phải một lần nữa chế tạo rất nhiều long huyết nhân, còn phải huấn luyện những long huyết nhân này làm quen với thân phận của mình. Nếu tôi là hắn, tôi sẽ tìm chỗ an toàn trốn khoảng hai ba năm.”

Thiện Minh cắn răng nói: “Tôi không thể đợi hai ba năm.”

“Tôi cũng không thể đợi, mất đi Thẩm Trường Trạch đối với chúng tôi là tổn thất rất lớn, thêm một ngày cũng không thể đợi.”

“Anh nói với tôi những chuyện này để làm gì? Anh tìm được bọn họ rồi sao?”

“Không, nhưng tôi đã tìm được tung tích của một người không kém phần quan trọng khác.”

“Ai?”

“Mẹ của Thẩm Trường Trạch, thượng ury Triệu Thanh Linh.”

Thiện Minh vụt ngẩng đầu lên, “Các anh tìm được cô ấy?”

“Không, chỉ là thu được tin tức. Nói cô ấy vẫn sống ẩn dật ở biên cương, sống trong những thôn người Uyghur cổ xưa nhất, hoàn toàn tách rời khỏi cuộc sống của xã hội hiện đại.”

“Vì sao?”

Đường Đỉnh Chi lắc đầu, “Cái này thì phải trực tiếp hỏi cô ấy, nếu chúng ta có thể tìm được.”

“Cho nên lần này hành động, kỳ thật là vì cô ta?”

“Đúng, để thượng ury Triệu Thanh Linh dụ Thẩm Diệu ra là biện pháp duy nhất trước mắt. Nếu không thể giới lớn như vậy, Thẩm Diệu hoàn toàn không hề có động tĩnh, thật sự quá khó tìm, hơn nữa hắn vô cùng có khả năng hợp tác với chính phủ quốc gia hay tổ chức nào đó. Nếu có tổ chức quy mô lớn cố ý che chở, tỷ lệ phát hiện bọn họ gần như bằng không, cho nên chỉ có thể làm cho Thẩm Diệu chủ động xuất hiện, vợ của hắn chính là cửa đột phá duy nhất.”

“Nhiều năm như vậy các anh cũng không tìm được Triệu Thanh Linh, là cô ấy cố ý trốn đi, chẳng lẽ một chuyện này có thể tìm được cô ta sao?”

“Chỉ có thể nghĩ mọi cách dẫn cô ấy ra, lợi dụng long huyết nhân, lợi dụng tất cả những gì chúng ta có thể lợi dụng. Cô ấy là chìa khoá duy nhất của bước ngoặt này, chúng ta nhất định phải không tiếc trả giá để tìm được cô ấy.”

Thiện Minh nắm chặt nắm tay, hần hỏi: “Vì sao anh chỉ nói với một mình tôi?”

“Bởi vì tôi cần sự phối hợp của anh.”

“Anh không cần những người khác phối hợp sao?”

“Cấp trên không biết chuyện này đâu. Là tôi lén thu được tin tức, tôi cũng không muốn để bất kì kẻ nào biết, bởi vì Triệu Thanh Linh là một người phụ nữ rất nóng nảy, nếu cấp trên nhúng tay vào chuyện này, tôi sợ sẽ đánh rần động cỏ mất. Cho nên đây là hành động bí mật, chỉ có ba chúng ta biết, đến lúc đó nhờ các anh tận lực phối hợp, một mình tôi thì không đủ.”

“Còn có ai nữa?”

Đường Đình Chi thản nhiên nói: “Al.”

128. Chương 128

CHƯƠNG 128

Sau nửa năm, đây là lần đầu tiên Thiện Minh rời khỏi căn cứ. Khi hần lại một lần nữa hít thở luồng không khí mới mẻ trên mặt đất, hần có cảm giác dường như đã qua mấy đời rồi.

Bọn họ ngồi máy bay tới trước sân bay quân dụng Akesu, máy bay vận tải quân dụng bay hơn sáu giờ, mỗi người họ chỉ được ngồi một cái ghế nhỏ lạnh băng, sau khi xuống dưới thì đau hông đau lưng cả lũ. Bailey vịn cổ Hoàng Anh làm nũng, nói chỗ này đau chỗ kia đau, làm cho Hoàng Anh chẳng biết nên nhìn chỗ nào, mặt đỏ hết cả chua, muốn gỡ cánh tay cô xuống dưới, lúc thì gọi Bailey, lúc lại gọi đồng chí, đến tận khi gọi vợ yêu thì Bailey mới buông tha hần.

Dương Quan đi theo vừa hâm mộ vừa ghen tị nói, “Anh nói coi, phúc của thằng ngốc này đến từ chỗ nào thế? Hả? Chỗ nào?”

Hoàng Anh chỉ có thể ngây ngô cười.

Al không phải không hâm mộ liếc nhìn bọn họ một cái, lại nhìn Đường Đình Chi trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, không nhịn được thở dài.

Đường Đình Chi thấy Al có vẻ khó chịu trong ngực, nghĩ rằng nơi này địa hình cao làm hần không quen, lại hỏi: “Không thoải mái thì để tôi lấy cho anh ít thuốc, qua mấy giờ sẽ quen thôi.”

Al cau mày nhìn y, “Không cần.”

Đường Đình Chi nghiêm túc nói, “Đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc với khí hậu trên cao sau khi biến thành long huyết nhân, nếu có bất cứ phản ứng gì nhất định phải kịp thời nói với tôi, như vậy đi, mỗi giờ hãy báo cáo với tôi một lần.”

Al cắn răng nói: “Ngày nào trong đầu anh cũng chỉ nghĩ đến long huyết nhân thôi à, anh không nghĩ tới cái khác sao? Ví dụ như tôi?”

Đường Đình Chi không hiểu cho nên nói, “Không phải anh là long huyết nhân sao?”

“Nếu tôi không phải thì sao?”

“Al, giả thiết này của anh là không thể thành lập, đầu tiên, anh đã thật sự biến thành long huyết nhân rồi”

“Câm miệng.” Al cắn răng trừng mắt nhìn y, xoay người bỏ đi.

Đường Đình Chi đứng tại chỗ sững sốt trong chốc lát, sau đó lấy bản ghi chép và bút máy lúc nào cũng mang bên người ra, mở một trang trống, viết loạt xoạt cái gì đó.

Ánh mắt Thiện Minh lia bốn phía, tùy tiện nhìn một cái, liền nhìn thấy Đường Đình Chi đang ghi lại tâm tình của Al trong cuộc đối thoại giữa họ hôm nay.

Thiện Minh há hốc mồm, không nhịn được hỏi: “Anh ghi cái này làm gì?”

Đường Đình Chi vừa viết vừa nói, “Sau khi con người tiến hoá thành long huyết nhân, trong vài năm đầu sẽ rất khó thích nghi với bản thân, cảm xúc sẽ mất cảm hơn, có thể sẽ vì mình là ngoại tộc mà sinh ra cảm giác bài ngoại khi đi vào xã hội con người, tôi cần hiểu biết nhiều hơn về Al.”

“Mỗi long huyết nhân các anh đều theo dõi ghi lại?”

Đường Đình Chi lắc đầu, “Anh ta là bởi vì tôi nên mới không có lựa chọn mà phải biến thành long huyết nhân, tôi phải có trách nhiệm với anh ta.” Y đưa cho Thiện Minh nhìn quyển sổ ghi chép nho nhỏ kia, trên đó có những nét chữ thanh tú viết tên Al Maurell, Đường Đình Chi dùng ngữ khí có chút tự hào lật lật từng trang, “Đã ghi được nửa năm, nhưng nhờ anh đừng nói cho anh ta, anh ta sẽ giận đấy.”

Thiện Minh dùng ánh mắt nhìn y như nhìn quái vật, từ biểu hiện của Đường Đình Chi, hẳn nhìn thấy một chú nhóc ở thời kỳ trưởng thành đang vụng trộm viết nhật kí ghi lại bóng dáng mỗi ngày của người mình thầm mến. Cái này thật sự có chút đáng sợ, bởi vì Đường Đình Chi viết với thái độ hoàn toàn nghiêm cứu.

Đường Đình Chi nhét quyển nhật kí vào trong ngực áo khoác hai lớp, sau đó bắt đầu bình tĩnh chỉ huy mọi người nghỉ ngơi và họp.

Ăn xong cơm tối, quan quân địa phương giới thiệu chi tiết nhiệm vụ lần này và đối tượng cần tiêu diệt cho họ, hơn nữa để hai người Uyghur địa phương dẫn đường cho họ.

Sau khi bọn họ nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau ngồi xe tải tự do lái về phía vùng núi. Mấy km đầu tiên còn là đường bùn nước lầy lội, khúc sau thì toàn là đường đất vàng, càng ngày càng hoang vắng, mặt đất gồ ghề, vô cùng xóc nảy, mấy người trên xe đều nôn ọe. Hai người dẫn đường địa phương thì đã quen, còn có thể chuyện trò vui vẻ.

Xe tải lắc lư trên đường đất Tân Cương rộng lớn suốt mười bảy giờ, cuối cùng mới tới điểm đến lần này của bọn họ.

Nơi này đã là sát biên giới, là nơi mà thế lực Đông X phân tán hoành hành ngang ngược nhất, hoang vắng, hoàn cảnh ác liệt, hàng năm đều có biết bao chiến sĩ vì bảo vệ Tổ quốc và bình hòa thống nhất mà hy sinh ở mảnh đất này. Trong phạm vi hơn 300km, mấy trăm thôn xóm lớn nhỏ trải rộng khắp, bọn cướp Đông X kia chuyên chọn những thôn vừa và nhỏ để xuống tay, có đôi khi chỉ vì cướp mấy con dê mà có thể giết sạch mọi người, hoàn toàn không còn nhân tính.

Bọn họ nghỉ ngơi vài giờ trong doanh trại của quân giải phóng, thừa dịp lúc này quan sát phạm vi hoạt động gần đây của bọn cướp kia, cuối cùng nghiên cứu ra một tuyến đường, dự định truy kích theo tuyến đường này.

Nghỉ ngơi hoàn tất, bọn họ chia đội lên ba chiếc xe việt dã vùng núi, dựa theo tuyến đường đã định mà xuất phát.

Ngày đầu tiên không thu hoạch được gì, xe việt dã chạy quá tốn dầu, ngày hôm sau bọn họ đã dùng hết sạch dầu, không thể không đi vòng tới nơi gần nhất để bổ sung, phần lớn không gian trong xe đều dùng để đặt các thùng dầu.

Chập tối ngày hôm sau, bọn họ vừa ăn xong cơm liền nhận được tin tức truyền đến từ doanh trại, nói bọn cướp kia vừa mới xuất hiện ở chỗ cách họ hơn 60km, bảo bọn họ lập tức đuổi theo.

Bọn họ lái xe bằng tốc độ nhanh nhất đuổi tới khu đó, tới phụ cận thì gặp một người gác thôn. Người gác thôn nói bọn cướp kia từng xuất hiện, nhưng trong thôn của họ có rất nhiều chó, cũng nhiều người, bọn chúng không thể tới gần, vốn đã định liều mạng. Những người già trong thôn liền bảo họ thả hết dê ra, sau khi thả hơn mười con dê ra, bọn cướp đó liền mang hết dê vội vàng bỏ đi.

Hiện tại trong thôn đèn đuốc sáng trưng, có khóc có mắng, còn có những người quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu với ông trời, tuy rằng bọn họ nghe không hiểu loại ngôn ngữ này nhưng cũng có thể tưởng tượng trong lòng những người dân chất phác này sợ hãi đến thế nào.

Bọn họ mượn mấy con chó trong thôn, đuổi theo hướng bọn cướp kia chạy.

Bọn họ kiểm tra phân dê bên đường, dắt chó không ngừng phân biệt phương hướng, cuối cùng đến rạng sáng năm giờ đã đuổi kịp bọn cướp hiện đang rình rập một ngôi làng khác.

Đường Đình Chi bảo mọi người ẩn nấp, tiếp tục chờ đợi.

Dương Quan hỏi: “Chúng ta đang đợi cái gì?”

“Chờ bọn chúng tập kích cái làng kia.”

“Không phải cấp trên bảo chúng ta tiêu diệt hết bọn chúng sao? Còn phải bắt hiện trường lấy chứng cứ làm gì?”

“Không, chúng ta không cần chứng cứ, chúng ta cần một biện pháp đe dọa những thành viên khác của tổ chức Đông X vẫn còn muốn giết người cướp của.”

“Làm như thế nào?”

“Chờ sau khi bọn chúng vào làng, các anh hãy biến thành long huyết nhân đi vào, không cần mang vũ khí, để lại vài người sống, cho người khác nhìn thấy cũng không sao. Những kẻ này và dân địa phương đều không được giáo dục, cực kỳ mê tín, sẽ coi các anh là báo ứng của bọn chúng, ‘truyền thuyết’ như vậy sẽ lan truyền rất nhanh.”

Ô Nha bật cười nói: “Tức là bảo chúng tôi đi giả thần giả quỷ để diệt bọn súc sinh đó?”

Đường Đình Chi gật đầu, “Đúng, giả cho giống một chút.”

Dương Quan nghiêng mắt liếc nhìn hai người dẫn đường địa phương, “Còn họ thì sao?”

“Đánh hôn mê nhốt trong xe.”

Ô Nha xoa người đi tới chỗ hai người kia.

Bọn họ ngồi không gần một giờ, mắt thấy qua mười hai mươi phút nữa trời sẽ tảng sáng, đã đến lúc bọn họ hành động. Chúng cầm lấy ak47, vọt vào trong làng.

“Hành động.”

Tất cả bốn long huyết nhân đều xông ra ngoài, thẳng tiến tới lũ cướp.

Đường Đình Chi, Thiện Minh và Bailey thì tránh ở xa xem náo nhiệt.

Bốn người này có màu vẩy không giống nhau, Al là sáng màu nhất, màu tím nhạt, Ô Nha tối nhất, là màu đen xám. Nhưng xét theo năng lực hành động, Dương Quan là người lão làng nhất và cũng là người am hiểu nhất cách phát huy tiềm năng của long huyết. Bốn long huyết nhân vỗ đôi cánh rộng dài nửa mét và đập mạnh cái đuôi thô to, trong cảnh tranh sáng tranh tối giữa ngày và đêm đột nhiên từ trên trời giáng xuống, nhìn từ xa thực sự là mang hương vị của sứ giả địa ngục.

Trong làng vang lên tiếng thét chói tai thê lương kéo dài, cắt ngang bầu trời đang tảng sáng, nghe cực kỳ dọa người.

Chiến đấu chỉ giằng co không đến mười phút, hơn nữa hầu hết thời gian đều là để cho bốn người họ biểu diễn. Bọn họ cố ý để ba người chạy thoát, sau đó mới mang một thân đầy máu trở về.

Toàn bộ ngôi làng đèn đuốc sáng trưng, người trong làng đều chạy ra, nhìn qua cực kỳ hỗn loạn.

Đường Đình Chi gọi điện thoại báo cảnh sát, sau đó đoàn người nhanh chóng rút lui, nhưng bọn họ cũng không đi xa, ngược lại hạ trại ở một ngọn núi phía ngoài cách khoảng hai mươi km.

Dương Quan hỏi Đường Đình Chi vì sao lại không lập tức trở về, Đường Đình Chi chỉ trả lời cấp trên có chỉ thị khác.

Khi gác đêm Thiện Minh nhẹ giọng hỏi Đường Đình Chi, “Như vậy thật sự có thể dẫn Triệu Thanh Linh tới sao?”

“Cứ thử xem, tôi để lại ven đường không ít dấu vết, cô ấy là một bộ đội đặc chủng cực kì ưu tú, chỉ cần cô ấy muốn tìm chúng ta thì nhất định sẽ tìm được.”

Lần này họ mang thức ăn nước uống rất sung túc, ở một chỗ suốt năm ba ngày cũng không cần tiếp tế, cho dù những người khác rất nghi hoặc hành động này, nhưng nếu đã là mệnh lệnh của Đường Đình Chi, bọn họ cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ thành thật ngồi đợi.

Đợi đến rạng sáng ngày thứ ba, khoảng hơn hai giờ sáng, vừa lúc là ca gác của Thiện Minh và Al. Hai người ngồi cạnh đồng lửa nói chuyện câu được câu chăng, Al đột nhiên cảnh giác đứng lên.

Thiện Minh cũng đứng lên, “Làm sao vậy?”

“Mùi, có mùi khác thường.”

“Mùi khác thường gì?”

Al hạ giọng nói: “Mùi long huyết nhân, không phải ba người bọn họ, chỉ ở ngay gần.”

Ánh mắt Thiện Minh không ngừng tìm tòi bốn phía, lúc này, ba long huyết nhân khác đều đi ra từ trong lều, khấn trương nói: “Sao lại thế này, mùi này rất không tầm thường, ở nơi này sao lại có long huyết nhân được?”

Nghe được động tĩnh, Đường Đình Chi cũng đi ra khỏi lều, y chỉ huy nói: “Mọi người ở lại canh gác, tôi với Al và Thiện Minh đi xem.”

Dương Quan nói: “Đại tá, để chúng tôi đi cùng mọi người, chúng ta không biết mục đích của đối phương, nếu như hướng về phía anh thì sao?”

Al nói: “Tôi sẽ bảo vệ anh ta.”

Dương Quan còn muốn nói thêm, Đường Đình Chi đã ngắt lời hắn: “Dương Quan và Hoàng Anh gác đêm, các anh ở lại đây đi, ba người chúng tôi nếu cần trợ giúp thì sẽ lập tức báo cho các anh.”

Nói xong, Al đi tới trước lần theo hương vị mỏng manh kia, Thiện Minh và Đường Đình Chi đều đi theo.

Bọn họ hiểu được, đối phương đang cố ý hấp dẫn họ, mùi long huyết nhân là không thể xóa bỏ, nhưng vẫn có thể dùng hương vị càng nồng đậm hơn để che giấu, nếu đối phương không có ý định che giấu, như vậy chính là đang chờ bọn họ tới gần.

Thiện Minh vừa nghĩ đến việc có thể sẽ gặp mẹ của Thẩm Trường Trạch, trong lòng có một cảm giác kỳ dị.

129. Chương 129

CHƯƠNG 129

Bọn họ lần theo mùi đuổi vào trong rừng cây.

Đến bây giờ bọn họ có thể chắc chắn là đối phương đang dẫn dụ họ, luôn giữ một khoảng cách nhất định với họ, để Al có thể lần theo, nhưng không ở quá gần.

Trong rừng cây cối dày đặc, gần như không có ánh sáng, Thiện Minh lấy trong balô ra một chiếc đèn pin, thấp giọng nói: “Cẩn thận có bẫy.”

Al đi hần lên phía trước mở đường cho họ. Tuy rằng biến thành long huyết nhân cũng không phải hần tự nguyện, nhưng không thể không nói, sau khi hoàn toàn thay máu, năng lực tăng trưởng đến kinh người. Có được sức mạnh và tốc độ như siêu nhân, vậy giáp trời sinh có khả năng phòng thủ cao, bị thương có thể tự lành, dưới bất cứ điều kiện nào cũng ưu việt hơn con người rất nhiều. Mỗi người đàn ông đều ôm giấc mộng trở nên vô cùng cường đại, trên thực tế nếu không phải bởi vì tiến hóa mang theo mạo hiểm rất lớn, tỉ lệ 88% sẽ là mạch máu nổ tung mà chết, rất nhiều người đều hi vọng biến thành một sinh vật cao cấp hơn như vậy.

Bọn họ đi thật cẩn thận hơn một trăm mét, vẫn có vẻ rất thuận lợi. Đột nhiên, Al và Thiện Minh đều nghe thấy trong bụi cỏ xung quanh có động tĩnh không tầm thường.

Thiện Minh lập tức tắt đèn pin, chậm rãi ôm súng lên, nhẹ giọng hỏi: “Hướng nào?”

Al nói: “Mọi hướng.”

Hắn và Thiện Minh vây Đường Đình Chi vào giữa, so với hai người đang khấn trương, Đường Đình Chi có vẻ rất ung dung, không có một chút cảm xúc căng thẳng nào, y đột nhiên cao giọng kêu lên: “Thượng ury Triệu Thanh Linh, là chị sao !”

Một trận gió lạnh thấu xương quất vào mặt, Thiện Minh bắn một phát súng tới nơi sát khí đang ngưng kết, Al bị một luồng xung lực lớn đẩy ngã, ngay sau đó cánh đầu đón một trận, một cây đao trực tiếp ghim cánh của hắn xuống đất.

Al giữ chặt eo người nọ, tay kia hung hăng đánh vào mặt người nọ. Người nọ ra sức né tránh, bị Al kéo xuống một mảnh quần áo và da thịt, sau đó lăn sang một bên, tốc độ này thật sự quá nhanh, động tác linh hoạt đến kì quái.

Thiện Minh miễn cưỡng có thể nhìn thấy bóng người đang hoạt động trong đêm, hắn vội vàng mở đèn pin, chiếu lên bóng dáng người kia, chỉ thấy cách đó không xa có một người đang ngồi, ánh sáng mạnh của đèn pin vừa chiếu đến thì không nhận được che mắt đi.

Thị lực của long huyết nhân vô cùng tốt, vào ban đêm, mắt của họ có thể nhìn rõ hơn 50% so với con người, nhưng điều này cũng có nghĩa là nếu như bị ánh sáng mạnh chiếu vào, họ sẽ khó chịu hơn con người rất nhiều.

Thiện Minh chiếu đèn một vòng, quả nhiên nhìn thấy long huyết nhân kia khác hẳn với bất cứ long huyết nhân nào từng nhìn thấy, hình thể tinh tế hơn rất nhiều, bả vai hẹp hơn, xương hông có đường cong đặc thù của nữ tính. Hắn thấy long huyết nhân kia sau khi quen với ánh sáng còn muốn nhào lên tấn công Al, hắn gọi to: “Triệu Thanh Linh, cô không muốn cứu con trai của cô à !”

Triệu Thanh Linh sửng sốt, vụt quay đầu nhìn về phía hắn.

Al nhân cơ hội nhỏ thanh đao kia ra, đứng lên.

Đường Đình Chi nháy mắt bị Al đẩy ngã khi Triệu Thanh Linh tập kích, bây giờ cũng đứng lên khỏi mặt đất, trầm giọng nói: “Thượng ury Triệu Thanh Linh, xin chị hãy tỉnh táo lại.”

Triệu Thanh Linh mở miệng nói chuyện, “Các người..... Ai.....?” Chị đọc nhanh rõ từng chữ rất không rõ ràng, giống như nói chuyện thật vất vả.

Thiện Minh lấy đèn pin cẩn thận chiếu vào chị một lần, cuối cùng cũng thấy rõ dáng vẻ của chị.

Người phụ nữ này có tất cả đặc thù của long huyết nhân, vóc dáng rất cao, ít nhất phải 178cm, tướng mạo nhìn qua không đến bốn mươi, rất giống Thẩm Trường Trạch. Mặt mũi Thẩm Trường Trạch hẳn được di truyền hầu hết từ chị, còn khí chất thì lại rất giống Thẩm Diệu. Tóc chị rất ngắn, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt cẩn thận, trên thân thể chị không thể tìm thấy sự nhu hoà và yếu đuối đặc thù của phái nữ, mà lại làm cho người ta cảm thấy bị áp lực cực lớn.

Chị e hèm một tiếng, dường như cảm thấy rầu rĩ vì lời mình vừa nói, chị cố sức nói, “Các người là ai?”

Đường Đình Chi nói: “Chúng tôi là bạn của con chị.”

“Con?” Chị nắm chặt nắm tay, thân thể có chút run rẩy, “Con tôi..... không thể nào.....”

“Y còn sống, chồng chị cũng sống.”

Triệu Thanh Linh lạnh lùng nói: “Bọn họ chết rồi!” Nói xong thân thể run rẩy đến không đứng vững, biểu cảm lập tức thay đổi, trong ánh mắt tất cả đều là bi thương, “Chết.....”

Thiện Minh đứng trước mặt chị cất khẩu súng đi, sau đó nói rõ từng tiếng, “Họ còn sống, tôi nuôi dưỡng con của cô, năm nay nó đã hai mươi tuổi rồi.”

Lồng ngực Triệu Thanh Linh không ngừng phập phồng, chị thở hổn hển mấy hơi thật lớn mới tỉnh táo lại được, chị lạnh lùng thốt lên, “Đến đây.” Nói xong xoay người đi vào trong rừng.

Ba người đi theo đuôi chị.

Đi ước chừng mười phút, trước mặt xuất hiện một khoảng đất trống, trên mặt đất có một cái lều, cùng với một đồng lửa đã tắt.

Chị đi tới đốt lửa lên, sau đó tự mình ngồi xuống, cũng chỉ vào bên cạnh, bảo họ ngồi.

Triệu Thanh Linh uống một ngụm nước, “Tôi đã không nói tiếng Trung rất lâu rồi, tôi hỏi, các cậu đáp.” Chị nhìn Thiện Minh, “Ảnh chụp, con trai.”

Thiện Minh sững sốt, trên người hắn không có ảnh của Thẩm Trường Trạch.

Triệu Thanh Linh hơi nhú mày, “Nuôi nó?” Chị kéo sợi dây chuyền trong áo, mở cái mặt vàng của nó ra, nung theo ánh lửa, một tấm ảnh gia đình cũ kĩ vàng ố hiện lên.

Đường Đình Chi giải thích: “Trong máy tính của tôi có, nhưng tôi đặt ở doanh trại, rồi chị sẽ xem được thôi.”

“Nó, cậu làm thế nào mà nuôi nó được? Nó ở đâu?” Chị hỏi Thiện Minh.

Thiện Minh kể lại toàn bộ việc làm thế nào mình nuôi dưỡng Thẩm Trường Trạch, về phần chuyện y đang ở đâu thì Đường Đình Chi bắt đầu nói từ khúc đưa Thẩm Trường Trạch về Trung Quốc, nói đến cả việc Thẩm Diệu xuất hiện.

Khi Triệu Thanh Linh nghe đến tên Thẩm Diệu, vẻ mặt lại là bi thương khó nén.

Đường Đình Chi nói: “Thẩm Diệu đã biến thành một kẻ theo chủ nghĩa chủng tộc cực đoan, chúng tôi không biết hắn đang ấp ủ cái gì, nhưng hắn đã tràn ngập khinh miệt và thù hận với con người. Hắn vì đạt thành mục đích của mình mà giấu Thẩm Trường Trạch đi, hơn nữa cũng đã trốn, hiện tại chúng tôi cần chị dẫn hắn đi ra, hiện giờ chị là hi vọng duy nhất của chúng tôi.”

Từ lúc Thẩm Trường Trạch năm tuổi đến tận bây giờ, câu chuyện dài dòng này nói xong cũng mất chừng một giờ. Nếu đổi thành người phụ nữ bình thường, nghe được những chuyện con mình phải trải qua như thế đã sớm không chịu nổi, nhưng Triệu Thanh Linh dù sao cũng không phải người thường. Ngoài vẻ mặt có chút biến hoá, chị vẫn biểu hiện rất bình tĩnh, cho dù là biết tin tức lớn như chồng và con trai mình vẫn còn sống, chị đều tiếp nhận rất nhanh.

Triệu Thanh Linh cúi đầu nhìn đồng lửa trước mặt, “Tôi sẽ không làm vì các người nữa, tôi chỉ làm vì con mình.”

“Tôi hiểu, lần hành động này là tôi bí mật lên kế hoạch, cấp trên cũng không biết tin tức, tôi đồng ý tiếp tục giấu diếm cho chị. Cho dù chị bị phát hiện, tôi cũng sẽ tôn trọng ý kiến của chị, để chị tự mình quyết định sẽ đi hay ở, tôi cam đoan.”

Thiện Minh hỏi: “Nhiều năm như vậy cô trốn ở đâu? Vì sao không xuất hiện?”

Triệu Thanh Linh chậm rãi quen với việc một lần nữa nói tiếng mẹ đẻ, chị dứt quãng trả lời vấn đề này. Thì ra, trong vài năm đầu khi Thẩm Trường Trạch mới biến mất, chị và Thẩm Diệu luôn luôn tìm y. Nhưng Thẩm Diệu dần dần trở nên vô cùng căm thù chính phủ, hơn nữa có khuynh hướng theo chủ nghĩa chủng tộc. Triệu Thanh Linh và hắn bất đồng ý kiến, liền một mình đi tìm Thẩm Trường Trạch, sau đó hai người mất liên lạc, chị cũng không tìm thấy Thẩm Trường Trạch. Chị nghĩ họ đều đã chết, chị lại không ngừng bị chính phủ truy tìm, nản lòng thoái chí, bỏ chạy đến nơi xa xôi nhất của Tổ quốc, sinh hoạt trong vòng luẩn quẩn của đám người biên cương, chưa từng rời khỏi nơi này.

Nếu Đường Đình Chi không đến tìm chị, có khả năng cả đời chị cũng sẽ không rời khỏi nơi này, giống như một nhà sư khổ hạnh, mang theo bí mật kinh người, sống già nua cô độc đến chết.

Bọn họ cứ dứt quãng hàn huyên như vậy rất nhiều, Triệu Thanh Linh dần dần có thể bình thường câu thông, chị không ngừng hỏi con trai mình như thế nào, bảo Thiện Minh nói cho chị chi tiết trưởng thành của Thẩm Trường Trạch.

Hồi lâu Thiện Minh cũng không nói gì nhiều, hần chậm rãi kể lại từng chút thời gian của mình và Thẩm Trường Trạch, bắt đầu từ lúc y vẫn còn là chú nhóc con, nói đến tận khi y trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất. Bọn họ một nói rất nghiêm túc, một nghe rất chăm chú, ngay cả Đường Đình Chi và Al cũng không muốn quấy rầy họ. Nói xong lời cuối cùng, tâm tình Thiện Minh càng ngày càng khó chịu, hần không thể tưởng tượng hiện giờ Thẩm Trường Trạch đang làm cái gì, suy nghĩ cái gì, nhưng sự phản bội của hần nhất định làm con hần rất thống khổ, điều này cũng khiến tim hần phải chịu sự dày vò không ngừng.

Bất tri bất giác, bọn họ đã ngồi rất lâu, Đường Đình Chi không ngừng phát tin tức xác nhận an toàn về doanh trại, cuối cùng thấy trời đã sắp sáng, ba người mới trở về.

Trước khi đi, Đường Đình Chi để lại những thứ đã được chuẩn bị tốt cho Triệu Thanh Linh, là chứng minh thư mới và tiền.

Triệu Thanh Linh sẽ đến Bắc Kinh trong thời gian ngắn nhất, hơn nữa sẽ ở nơi mà Đường Đình Chi chuẩn bị sẵn cho chị để chờ họ.

Sáng ngày hôm sau, họ ngồi xe quay trở về sân bay Akesu, sau đó từ nơi này ngồi máy bay về Bắc Kinh, chuẩn bị cho bước tiếp theo của kế hoạch.

130. Chương 130

CHƯƠNG 130

Đường Đình Chi bảo Dương Quan đưa những người còn lại về căn cứ, y và Thiện Minh, Al thì ở lại trong thành Bắc Kinh, chờ Triệu Thanh Linh.

Hai ngày sau, rốt cuộc họ cũng có được biên bản đăng kí dùng tên giả của Triệu Thanh Linh từ hệ thống hàng không nội bộ, hơn nữa chọn đúng thời điểm tới sân bay đón chị.

Triệu Thanh Linh mang theo một túi du lịch quân dụng đơn giản đi ra từ sân bay, trên người chị có sự uy nghiêm và linh hoạt đặc thù của quân nhân, khí chất không hề tầm thường làm không ít người xung quanh đều phải nhìn chị.

Sau khi chị nhìn thấy ba người, nói: “Nơi này thay đổi thực làm người ta kinh ngạc.”

Al có chút không thể tin được, một người lúc trước từng được tiếp xúc với những người có trí tuệ và trình độ khoa học cao nhất của quốc gia lại có thể sống cuộc sống giống người nguyên thủy như vậy, “Chẳng lẽ hơn mười năm nay cô không hề xem ti vi hay gì đó à?”

Triệu Thanh Linh lắc đầu, “Vô nghĩa.”

Đường Đình Chi đưa chị về Đông Nhị Hoàn, một khu nhà nhìn như rất bình thường, nhưng bên trong căn phòng họ ở đã được cải tiến, tất cả ba tầng cao thấp đều được thông nhau, nghiêm nhiên biến thành một căn cứ quân sự loại nhỏ.

“Cô có cần tắm rửa, ăn cơm, nghỉ ngơi một chút không?” Tuy rằng Triệu Thanh Linh cho người khác cảm giác vô cùng thiếu nữ tính nhưng Al vẫn cư xử rất lễ độ, tỏ sự quan tâm đối với phái nữ.

Kết quả Triệu Thanh Linh chỉ lãnh đạm liếc nhìn hần, “Tôi đến đây không phải vì mấy chuyện đó, tôi muốn mau chóng hiểu rõ tình huống.”

Al ngượng ngùng nói, “Tiếng Trung của cô càng nói càng thạo.”

Đường Đình Chi cũng không nói gì vô nghĩa, mở màn hình trung ương ra, lôi ra đủ loại tư liệu giải thích cho Triệu Thanh Linh. Bởi vì chị đã rời quân ngũ lâu lắm, nghiên cứu long huyết nhân đã phát triển biến chuyển từng ngày, Đường Đình Chi mất thời gian rất lâu mới giảng giải xong cho chị trình độ tiến bộ của long huyết nhân hiện tại.

Triệu Thanh Linh nghe một cách rất nghiêm túc.

Đường Đình Chi cường điệu bộc lộ cho Triệu Thanh Linh thấy đánh giá của họ đối với năng lực của Thẩm Diệu và Thẩm Trường Trạch, khi Triệu Thanh Linh nhìn thấy ảnh chụp hiện tại của Thẩm Trường Trạch, biểu cảm bình tĩnh rồi cuộc có một tia biến hóa. Chị gắt gao nắm chặt ống quần, trong mắt có vài phần kích động, nhưng vẫn cố gắng khắc chế chính mình.

Chị là một người mẹ, nhưng mỗi người đều có thể rõ ràng cảm giác được, chị cũng không biết biểu đạt tâm tình của một người mẹ như thế nào, bởi vì hình tượng ôn nhu từ ái của người mẹ cùng với khí chất cứng rắn cường hãn của chị thật sự rất không tương xứng, cho dù chị có một gương mặt xinh xắn cùng dáng người tao nhã.

Khi nhìn thấy ảnh chụp của Thẩm Diệu, trong mắt chị lại bật kín một tầng cảm xúc không rõ, có hồi ức, có thương cảm tích tụ, cũng có phần nộ.

Sau khi giảng giải xong toàn bộ, thời gian cũng đã rất khuya. Thiện Minh và Al đều đã hiểu biết phần lớn nội dung trong đó nên đã sớm thấy chán, Al ra ra vào vào lắc lư lắc lư trong phòng mãi, cuối cùng thật sự không nhịn được, đặt mông ngồi bên cạnh Đường Đình Chi, “Tôi đói bụng.”

Đường Đình Chi thản nhiên quét mắt liếc hắt, “Trong tủ lạnh có đồ ăn.”

“Không, tôi muốn ăn cái món canh trứng gà bóng loáng trơn mềm lần trước cơ, ăn vừa thơm vừa mềm.”

Đường Đình Chi hơi nhíu mày, “Trên tủ lạnh có một tờ giấy, tùy tiện lấy một số điện thoại trên đó là có thể gọi nhà hàng đưa tới, mấy món canh trứng gà như thế nhà hàng nào cũng biết làm hết.”

Al trừng mắt, “Tôi muốn ăn của anh làm, khi anh biến tôi thành long huyết nhân không suy xét đến lượng cơm tôi ăn sẽ lớn hơn sao?” Al nhe răng, chỉ thiếu xòe cái đuôi vĩ đại ra thôi.

Đường Đình Chi vừa nghe đến cái này thì lại mềm lòng, “Được rồi..... Thiện Minh, anh tới giải thích tiếp cho thượng úy đi, để tôi xem một chút, còn có hai mươi bốn chương, cùng một trăm lẻ sáu nội dung tiểu tiết.”

Thiện Minh nhìn thoáng qua màn hình trung ương, trực tiếp nâng tay đóng lại, sau đó nói với Triệu Thanh Linh, “Mấy thứ này đều là biết cũng được mà không biết cũng không sao, tôi nghĩ người bình thường đều không có tinh thần quan sát tỉ mỉ cẩn thận như anh ta đâu. Những gì quan trọng mà cô cần biết anh ta đều đã nói cho cô rồi, bây giờ tôi muốn biết hai chuyện, thứ nhất, cô có ý kiến gì về phương pháp dẫn dụ Thẩm Diệu không, thứ hai, thực lực của cô.”

Đường Đình Chi lo lắng nhìn bọn họ, vẫn còn nhìn vào hai mươi bốn chương cùng một trăm lẻ sáu nội dung tiểu tiết rồi rầm mà y chưa nói xong, Al kéo cánh tay y đi vào phòng bếp, hắt nói, “Anh cứ để cha mẹ nó trao đổi với nhau, còn có ích hơn mấy thứ vô dụng của anh.”

Triệu Thanh Linh than nhẹ, sau một lúc lâu thì mở miệng nói: “Tôi và Thẩm Diệu có một vài ước định giữa vợ chồng, tôi chắc chắn có thể cho hần biết tôi đã trở về, nhưng về phần hần có xuất hiện hay không thì tôi không biết.”

“Tôi tin rằng hần sẽ xuất hiện.” Thiện Minh hồi tưởng vài lần tiếp xúc ngắn ngủi với Thẩm Diệu, hần biết Thẩm Diệu vẫn còn có tình cảm với vợ mình, huống chi, Triệu Thanh Linh là một long huyết nhân lợi hại, cũng là long huyết nhân giống cái duy nhất có thể sinh ra một long huyết nhân thuần huyết. Nếu nói trắng ra một cách tàn nhẫn, Triệu Thanh Linh có một tử cung quý giá nhất thế giới, nếu Thẩm Diệu muốn làm quân đoàn long huyết quân trở nên lớn mạnh, hần nhất định hi vọng vợ và con trai mình có thể hiệp trợ hần, nói không chừng hần còn hi vọng có thể chế tạo ra thêm một long huyết nhân thuần huyết nữa. Nghĩ đến đây, Thiện Minh có chút đồng tình với người phụ nữ trước mắt, hành tung của chị không thể để bất cứ bên liên quan nào biết, bởi vì chị cũng độc nhất vô nhị như Thẩm Trường Trạch. Tuy rằng việc chị trốn ở biên cương mười mấy năm làm người ta rất khó tưởng tượng, nhưng bọn họ đều có thể lý giải vì sao chị phải làm như vậy, một long huyết nhân giống cái có thể sinh ra long huyết nhân thuần huyết, giá trị của chị tuyệt đối không thua kém sự tồn tại của Thẩm Trường Trạch.

Triệu Thanh Linh từ chối cho ý kiến, “Về phần vấn đề thứ hai của cậu, cậu có thể tự mình thử xem, tôi tin tưởng tôi có thể bám trụ Thẩm Diệu.”

Thiện Minh nói: “Nếu thật sự gặp được chồng và con trai cô, liệu cô có thay đổi suy nghĩ không?”

“Sẽ không, từ hơn mười năm trước, lý tưởng của tôi và Thẩm Diệu đã khác biệt đến không thể điều hoà. Tôi là một quân nhân, cho dù bây giờ tôi không tin nhiệm chính phủ, nhưng tôi sẽ vĩnh viễn không phản bội quốc gia của mình.”

“Mục đích của chúng tôi ngoài cứu Thẩm Trường Trạch trở về còn là triệt để phá hủy kế hoạch của Thẩm Diệu. Cấp trên cũng sẽ không dễ dàng buông tha Thẩm Diệu, cô là vợ hắn, cô đã nghĩ tới mọi việc sẽ phát triển như thế nào chưa?”

Triệu Thanh Linh cúi đầu, trong khoảng thời gian dài chỉ lấy trầm mặc thay câu trả lời.

Thiện Minh cũng không hỏi nhiều nữa, hắn đứng lên, “Cô có thể thoải mái xem lại tư liệu trong máy tính, chỗ nào không hiểu thì lúc nào cũng có thể hỏi chúng tôi. Tôi cũng không để ý trong lòng cô nghĩ như thế nào, trên thực tế tôi cũng không quan tâm tới lợi ích của chính phủ Trung Quốc, chỉ cần mục đích chung của chúng ta là mang Thẩm Trường Trạch về là đủ rồi.”

Triệu Thanh Linh thấp giọng nói: “Về việc cậu đã nuôi dưỡng nó, tôi muốn cảm ơn cậu.”

Thiện Minh nhẹ giọng nói: “Đừng khách khí.”

Thiện Minh không ăn cơm mà trực tiếp trở về phòng. Hắn cũng không ngủ, trên thực tế đã rất lâu rồi hắn khó có thể đi vào giấc ngủ, bên người khuyết thiếu quá nhiều thứ, chiến hữu của hắn, hoàn cảnh chiến trường khắt khe xơ xác quen thuộc, còn có con trai hắn luôn tin nhiệm nhất.

Tuy rằng hàng ngày hắn vẫn tận lực khắc chế buộc mình giữ bình tĩnh, nhưng hắn càng ngày càng không thể chịu được khi thời gian trôi qua. Hắn không rõ lúc trước chỉ cần mất hai ba tháng là có thể tìm được Thẩm Diệu, lần này vì sao đã qua gần sáu tháng vẫn không có bất cứ tin tức nào. Hắn chưa bao giờ giống như giờ phút này, bức thiết muốn biết Thẩm Diệu ở nơi nào như vậy, Thẩm Trường Trạch ở nơi nào !

Hắn thừa nhận, hắn áy náy, hắn chột dạ, hắn muốn mau chóng cướp Thẩm Trường Trạch mà hắn đã tự tay giao cho Thẩm Diệu về từ tay gã đàn ông đó. Hắn rất nhớ thương con trai mình, nhưng hắn lại không muốn hồi tưởng từng chút khi hai người ở chung, bởi cuối cùng sẽ không tự giác hiện lên ánh mắt chất chứa tuyệt vọng và oán hận của Thẩm Trường Trạch.

Ném tiền cho bên buôn lậu tin tình báo, hắn đã tiêu gần hết sạch tiền tích lũy, nhưng cho dù là quân đội Trung Quốc hay là mạng lưới tình báo tiên tiến rộng rãi nhất thế giới cũng chưa thể tìm được tin tức có giá trị. Xem ra lần này Thẩm Diệu hạ quyết tâm trốn đi, dự định tạo ra một đội quân long huyết nhân rồi mới một lần nữa rời núi.

Bọn họ chủ yếu tin rằng Thẩm Diệu trốn ở một vùng đất bần cùng chỉ toàn chiến tranh, nếu không khi chế tạo long huyết nhân cần một lượng lớn người thí nghiệm, trong khoảng thời gian ngắn nếu quá nhiều người biến mất chắc chắn sẽ khiến người khác chú ý, cho nên bọn họ luôn luôn cố gắng tìm ở những khu vực không yên ổn như châu Phi và Trung Đông, nhưng đến bây giờ vẫn không có tiến triển lớn.

Mà Thiện Minh đã càng ngày càng không kiên nhẫn, vừa rồi hắn rất muốn hỏi Triệu Thanh Linh một chút xem cái gọi là ước định vợ chồng là cái gì, rốt cuộc làm thế nào mới mau chóng bắt được đồ khốn Thẩm Diệu kia, nhưng hắn vẫn cố kiềm chế, bởi vì Triệu Thanh Linh tuyệt sẽ không nói cho hắn, mà hắn thì âm thầm hạ quyết định, nếu Triệu Thanh Linh có bất cứ hành động gì, hắn sẽ đi theo chị.

Bởi vì cho dù Triệu Thanh Linh thành công dẫn dụ được Thẩm Diệu, bên Đường Đình Chi cũng phải chuẩn bị công tác với quy mô lớn, ví dụ như xác nhận tin tức, nghiên cứu tình huống địa điểm, xác định kế hoạch, báo cáo lên cấp trên, sau đó điều động nhân lực, chuẩn bị trang bị, cuối cùng mới xuất phát, cả quá trình này không tốn một tháng thì không thể hoàn thành được. Đó là một chính phủ, là một chính phủ do vô số người phối hợp mới có thể hạ được một quyết định, nhưng hắn không phải, hắn là một người bình thường, hắn muốn chạy thì chạy, muốn hành động thì hành động, hắn tuyệt sẽ không đợi đến khi Đường Đình Chi chuẩn bị tốt hết cả rồi mới hành động. Chỉ cần vừa có được tin tức, hắn sẽ dùng phương thức của bản thân để khiêu chiến Thẩm Diệu.

Ngày hôm sau, Triệu Thanh Linh ra ngoài, chị hỏi Đường Đình Chi mượn xe và tiền, nhưng cũng không nói mình muốn đi đâu làm gì, Đường Đình Chi cũng thức thời không hỏi.

Cho dù trong lòng y vô cùng hi vọng có thể có được long huyết nhân giống cái ưu việt như Triệu Thanh Linh, nhưng tuân thủ hứa hẹn vẫn rất trọng yếu, huống chi trước mắt chuyện quan trọng nhất là dựa vào Triệu Thanh Linh để dẫn dụ Thẩm Diệu, y không cần biết Triệu Thanh Linh làm như thế nào, y chỉ cần kết quả.

Sau khi Triệu Thanh Linh ra ngoài, Thiện Minh cũng đi. Hắn không nói cho Đường Đình Chi và Al, bởi vì hai người này sẽ ngăn cản hắn.

Thiện Minh lái xe đi theo sau xe của Triệu Thanh Linh, khi Triệu Thanh Linh lái xe phi vào đường cao tốc, Thiện Minh biết mình không che giấu được nữa, theo dõi rõ ràng như vậy, trừ phi là đồ ngốc thì mới không phát hiện.

Quả nhiên, sau khi vào đường cao tốc được mấy km, Triệu Thanh Linh dừng xe vào đoạn đường khẩn cấp, Thiện Minh cũng dừng lại.

Triệu Thanh Linh chậm rãi bước đến bên cạnh xe hắn, nhú mào nhìn hắn.

Thiện Minh hạ cửa kính xe xuống, “Lên xe đi, tôi đã chuẩn bị rất lâu, trên xe có trang bị chuyên môn dùng để đối phó với long huyết nhân.”

Triệu Thanh Linh quay đầu mang một hòm vũ khí lớn từ sau xe của mình ra, bỏ vào trong xe Thiện Minh, sau đó mặt không chút thay đổi ngồi vào ghế lái phụ, “Đây là tự cậu muốn theo tới, tôi không thể bảo đảm an toàn cho cậu. Tôi biết cậu là lính đánh thuê, nhưng dù sao cũng chỉ là con người.”

Thiện Minh khởi động xe, thản nhiên nói, “Cô sẽ cần giúp đỡ đấy.”

“Rốt cuộc khi nào thì chúng ta có thể hành động, tôi không thể để Thiện bị vây trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy mà tôi thì lại ngồi ở chỗ này uống trà.” Al bất mãn nói.

Đường Đình Chi đang gõ máy tính lạch cạch, “Rất nhanh thôi, hai người họ có thể làm cho Thẩm Diệu buông lỏng cảnh giác, đợi Triệu Thanh Linh quấy rầy trận tuyến đầu của Thẩm Diệu xong là chúng ta có thể hành động.”

Al túm cổ áo y, “Anh nghe đây, nếu Thiện xảy ra chuyện, tôi nhất định không tha cho anh đâu.” Hắn dùng lực kéo mạnh, khuy áo Đường Đình Chi bị đứt đứt hai cái, làn da trắng nõn như ẩn như hiện, làm Al nheo mắt.

Đường Đình Chi nhìn hắn nói: “Anh nên tin tưởng Thiện Minh, anh ta là một lính đánh thuê rất lợi hại, anh ta có thể một mình đối mặt với long huyết nhân, ừm, một..... một hai tên gì đó.”

“Tôi không cần anh đánh giá nó với tôi !” Al phiến táo buông tay, hắn sợ nếu mình không buông tay thì tay sẽ tự luồn vào mắt.

Đường Đình Chi gạt đầu, len lén lấy sổ ghi chép trong túi ra, ghi nhớ thu hoạch hôm nay, “Tóc dài ra một chút, nhưng không muốn cắt, cực kì quan tâm tới em trai của mình”.

131. Chương 131

CHƯƠNG 131

“Cô định dẫn Thẩm Diệu ra như thế nào?”

“Chuyện này cậu đừng quản, tập trung lái xe theo đường mà tôi nói đi.”

Thiện Minh đã chạy đường núi suốt ba giờ, nhìn trên bản đồ điện tử, bây giờ họ vẫn còn ở Bắc Kinh, tuy nhiên vị trí địa lý đã lệch đi rất xa. Quanh quẩn trong phạm vi mạch núi Linh Sơn, đường núi cực kì hoang vu khó đi, nhất là vào ban đêm, vừa rồi đi qua vài đoạn đường tuy rằng cũng không phải quá vòng quanh, nhưng khi ngẫu nhiên có xe đi ngược chiều vẫn rất nguy hiểm, hơn nữa xe chạy nửa đêm trên đường núi thế này đều là xe vận tải cỡ lớn.

Chẳng qua kiểu lái xe đường núi mạo hiểm này đối với Thiện Minh mà nói chỉ có thể xem như giải trí giết thời gian, hắn nhìn đồng hồ đo, đã vượt qua chín mươi km, cuối cùng Triệu Thanh Linh cũng nhú mào,

“Tôi tin tưởng kỹ thuật điều khiển của cậu, nhưng tôi vẫn hi vọng cậu có thể chậm lại một chút, nếu cậu dám dùng tốc độ như vậy để lái xe ở Cửu Trại Câu thì đã sớm chết từ lâu rồi.”

Thiện Minh bị chị nhắc nhở, tuy rằng không biết là đó là chỗ nào nhưng cũng chạy chậm lại. Trong ngực hắn lúc nào cũng ngưng kết một cơn phiền muộn, đó là một loại cảm xúc do phần nộ và không cam lòng hợp thành, từ ngày phải rời xa Thẩm Trường Trạch đã bắt đầu chèn ngang ngực hắn, ép hắn tới mức hắn không thở nổi. Hắn vẫn cố gắng áp lực, dùng đấu tập và huấn luyện thể năng để giải quyết loại cảm xúc hắc ám này. Nhưng hắn biết, cho dù hắn làm mình mệt mỏi đến mức không nâng nổi đầu ngón tay, hay là chạy như không muốn sống trên đường núi cũng đều không giúp hắn được, chỉ có nhìn thấy Thẩm Trường Trạch mới có thể làm hắn thoải mái một chút.

Thiện Minh hỏi: “Chúng ta còn phải đi bao lâu mới đến?”

“Hơn hai km nữa sẽ tới đường ra, rẽ vào chỗ này.” Triệu Thanh Linh chỉ vào bản đồ điện tử.

Thiện Minh rẽ theo cái đường ra kia, đoạn đường kế tiếp cực kì hẹp, hơn nữa tu sửa cũng không tốt như đường núi quốc lộ, đến cuối cùng trên cơ bản chỉ có thể đủ một xe thông hành, thỉnh thoảng còn phải đè lên mặt cỏ, cũng may là không có xe nào khác ngược chiều với hắn.

Đoạn đường kế tiếp bản đồ điện tử cũng không biểu hiện được, bởi vì căn bản không có đường, hoàn toàn dựa vào Triệu Thanh Linh chỉ điểm, đến cuối cùng ngay cả một người có cảm giác phương hướng mạnh như Thiện Minh cũng không thể nhớ được đường đã đi.

Thiện Minh nghi hoặc nói: “Thẩm Diệu sẽ ở chỗ này?”

“Đương nhiên không phải, tôi chỉ trở về lấy một thứ.”

“Trở về? Nơi này là chỗ nào? Cô muốn lấy cái gì?” Khi đang nói, trước mặt Thiện Minh xuất hiện một căn nhà, nếu không cẩn thận phân biệt, cho dù là xe đang chiếu đèn chiếu xa cực mạnh cũng không thể nhìn ra cái đồng đó là một ngôi nhà hai tầng, bởi vì nó nhìn qua đã rất nhiều năm thiếu tu sửa, bị thực vật phủ đầy, gần như toàn bộ đã bị che lại. Nó xuất hiện giữa rừng già sâu thẳm trước không làng sau không xóm, nhìn có vẻ âm trầm đáng sợ.

Ánh mắt Triệu Thanh Linh có chút đau thương, “Trước đây là nhà chúng tôi.” Chị nhảy xuống khỏi xe, mở đèn pha ra, chiếu lên ngôi nhà trước mặt.

Thiện Minh cũng xuống xe, “Các người vẫn trốn ở chỗ này?”

“Đúng, từ sau khi sinh Trường Trạch thì luôn luôn ở đây, không ngờ vẫn bị họ tìm được.”

“Nơi này còn có thể có cái gì? Những thứ hữu dụng hắn sớm đã bị cầm đi.”

“Trong phòng hắn là không còn cái gì có giá trị, nhưng cũng có những thứ nhất định họ không tìm thấy.”

“Thứ đó có thể dẫn dụ Thẩm Diệu sao?”

Triệu Thanh Linh khẳng định, “Hắn nhất định muốn nó.”

Thiện Minh nhíu mày, cảm giác lời nói này không phù hợp logic, “Vậy vì sao hắn không đích thân đến mà lấy? Chẳng lẽ giấu ở trong nhà mình mà hắn cũng không biết?”

Triệu Thanh Linh đơn giản nói: “Bị tôi trộm đi.”

Thiện Minh kinh ngạc nói: “Cô trộm một thứ ra khỏi nhà mình, sau đó lại để luôn trong nhà?”

“Chẳng lẽ đặt ở nơi càng nguy hiểm không phải càng an toàn sao?”

“Được rồi, bây giờ tôi lại càng hiểu kì, thứ đó rốt cuộc là cái gì? Nhưng nếu cô không muốn nói cho tôi biết cũng không sao.”

Triệu Thanh Linh rút trên lưng ra một con dao bầu, đưa Thiện Minh đi vào phía trong, “Tôi có thể cho cậu xem, thứ kia cũng chẳng có ý nghĩa gì với cậu, nhưng đối với long huyết nhân lại rất quan trọng.”

Thiện Minh giống như chị rút đao chân chó ra thanh lí dây leo và cỏ dại chẳng đầy căn nhà.

Cuối cùng họ cũng thanh lí sạch sẽ chướng ngại vật ngoài cửa vào, sau đó Thiện Minh đập cửa, hai người che miệng mũi lại, chờ trận bụi đất bay lên kia rơi xuống.

Trạng thái trong phòng hoàn toàn tương xứng với bộ dạng bên ngoài của nó, lộn xộn, mọi thứ đều bị phủ một tầng bụi thật dày, bẩn thỉu rách nát. Triệu Thanh Linh cầm đèn pha đứng ở cửa, nhìn quét từng góc nhỏ trong phòng, bất cứ chỗ nào cũng không buông tha.

Thiện Minh lặng lẽ chờ chị đi tìm thứ kia.

Nhưng chị chỉ nhìn qua lại, sau đó chậm rãi bước đến trước bàn, cầm lấy thứ gì đó, Thiện Minh đi tới nhìn xem, là một khung ảnh.

Triệu Thanh Linh lau bụi trên khung ảnh đi, đó là một tấm ảnh gia đình, Thiện Minh thấy được Thẩm Diệu và Triệu Thanh Linh thời trẻ, còn có một Thẩm Trường Trạch bé bỏng đáng yêu.

Đôi vợ chồng này cho dù là chụp ảnh thì biểu cảm cũng đều rất nghiêm túc, nhưng sự nghiêm túc này chỉ là sự uy nghi trời sinh của quân nhân, Thẩm Diệu trong ảnh tuyệt không có vẻ mặt hung ác tàn nhẫn như Thẩm Diệu bây giờ, Triệu Thanh Linh trong ảnh cũng không có nét mặt phủ đầy bi thương không thể xoá nhoà như trước mắt hắn lúc này.

Mà đứa nhỏ, đứa nhỏ vui sướng đang cười thật ngây thơ với ống kính này, trong ánh mắt to tròn của nó tràn đầy sự hiếu kì đối với thế giới, nó từng vì một cái chân sói máu chảy đầm đìa mà sợ tới mức run hết cả người, nó từng vì sợ lạnh mà khóc đòi chui vào trong lòng mình, nó từng ôm lấy đùi mình, cầu xin mình dẫn nó rời đi, nó từng vì huấn luyện nặng nề mà khóc lóc oán giận. Gương mặt trong ảnh, Thiện Minh từng quen thuộc đến như vậy, chỉ cần nhớ tới hắn liền nhin không được mỉm cười một lúc.

Triệu Thanh Linh mở khung ảnh, lấy tấm ảnh ra, cẩn thận nhét vào trong lòng, sau đó đưa Thiện Minh đi ra ngoài cửa.

Thiện Minh hỏi: “Thứ kia không ở trong phòng?”

“Không ở.” Triệu Thanh Linh lấy trên xe hai chiếc đèn pha đã bỏ pin và một chiếc xẻng quân công, cũng đưa cho Thiện Minh một chiếc, sau đó đưa hắn đi ra khu rừng phía sau nhà.

Hai người đi bộ hơn nửa vòng, Triệu Thanh Linh không ngừng xác định tọa độ, cuối cùng dừng lại trước một khối đá nhìn không hề nổi bật chút nào.

Chị cầm cái xẻng xuống bên cạnh tảng đá, đào đất cạnh tảng đá ra ngoài, Thiện Minh cũng đào theo. Đào được khoảng mười phút, đất dưới tảng đá cũng buông lỏng dần, hai người cúi người xuống, cố sức đẩy tảng đá mấy trăm cân ra, sau đó lại đào xuống thêm mấy xẻng nữa, rốt cuộc cũng đụng tới thứ gì đó cứng rắn.

Triệu Thanh Linh ném cái xẻng xuống, dùng tay bới, bới vài cái thì kéo từ trong đất ra một thứ gì đó hình chữ nhật, bị vải dầu bao kín thật chặt vài tầng. Thứ đó không lớn, ước chừng rộng 10cm, dài 30-40cm.

Thiện Minh hỏi: “Thứ này rốt cuộc là gì vậy?”

Triệu Thanh Linh tháo từng vòng vải dầu đã đổi màu đến không thể nhìn ra màu vốn có, vải dầu tản mát ra mùi khó ngửi, phỏng chừng đã trải qua xử lý đuổi côn trùng, dưới lớp vải dầu cuối cùng cũng lộ ra một chiếc hộp kim loại, kim loại cũng đã không thể nhìn ra được bộ dạng vốn có.

Triệu Thanh Linh lấy ngón tay nhẹ nhàng sờ soạng dọc theo cạnh chiếc hộp, sau đó lại nhẹ nhàng nhấn một cái vào chỗ nào đó, chiếc hộp “cách” một tiếng mở ra. Thiện Minh hiếu kì nhìn vào bên trong chiếc hộp, trong đó hiện lên rõ ràng một thứ gì đó giống như nhung hươu, dài khấp dài khoảng 20cm, nhưng Thiện Minh khẳng định đây không phải nhung hươu, vì thứ này lại hơi hơi tản ra ánh sáng màu vàng, nhìn qua tựa như thần vật.

Triệu Thanh Linh cẩn thận vuốt ve, “Cậu hắn là đoán được đây là cái gì rồi chứ?”

“Đây là..... sừng của long huyết nhân?”

“Không đúng lắm, đây là sừng, nhưng chính là sừng của ‘Hải long’.”

Hải long? Chính là nguồn gốc của tất cả long huyết nhân, là con cá mà khi khoan giếng dầu ở Nam Hải vô tình bắt được? Chính là con cá kì dị chưa từng xuất hiện trong lịch sử nhân loại, tạo nên rất nhiều long huyết nhân của ngày nay.

“Làm sao cô lại có được thứ này?”

“Đây là Thảm Diệu trộm ra từ phòng thí nghiệm, tôi giấu đi.”

“Vì sao cô lại muốn làm như vậy? Thứ này có thể dùng làm gì?” Mặc dù Thiện Minh không biết thứ này có khả năng gì, nhưng khẳng định là có tác dụng, máu con cá kia còn có thể sản sinh ra một lượng lớn quái vật, huống chi là sừng mà toàn thân nó chỉ có hai cái.

“Bởi vì tôi không thích Thảm Diệu cầm nó, thứ này sẽ làm hấn càng sai lầm nhiều hơn, nhưng tôi cũng không có cơ hội trả nó về phòng thí nghiệm.”

“Nó có thể phát huy tác dụng gì?”

“Tác dụng nó có thể phát huy tuyệt đối cả đời này tôi cũng không tưởng tượng được, bởi vì nó nhất định còn lợi hại hơn long huyết, nhưng tôi biết một tác dụng của nó, tác dụng này cũng đủ làm Thảm Diệu vì nó mà không tiếc trả bất cứ giá nào.”

“Cái gì?”

“Đơn giản mà nói, nó là thuốc kích thích của long huyết nhân.”

“Ý cô là, dùng phương pháp nào đó để sử dụng nó sẽ làm năng lực long huyết nhân được nâng cao cực mạnh trong khoảng thời gian ngắn?”

“Đúng vậy, đây chính là sừng ‘Hải long’, nó là cơ thể mẹ của tất cả long huyết nhân. Phương pháp sử dụng nó cũng rất đơn giản, chỉ cần dùng nó dính vào vùng da bị tổn hại của long huyết nhân. Thảm Diệu từng thí nghiệm qua, tốt nhất là có thể mang một phần nhỏ mài thành bột, bôi lên vùng trán bị thương của long huyết nhân, có thể làm long huyết nhân phát cuồng, nếu là long huyết nhân có độ thuần huyết thấp, trong khoảng thời gian ngắn có thể đề cao 40% độ thuần huyết, thậm chí có thể làm tăng tốc độ phát triển đôi cánh. Nhưng mà, tương tự các loại thuốc kích thích, nó cũng gây ra gánh nặng vô cùng lớn cho thân thể, là một thứ đáng sợ.”

Khi Thiện Minh đánh du kích ở châu Phi đã từng nhìn thấy tận mắt lính đánh thuê châu Phi lợi dụng đội quân thiếu niên chúng cướp được như thế nào. Khi gặp chiến tranh, đầu tiên chúng sẽ khắc một dao lên trán hoặc ở mi giác của họ, bôi heroin lên đó, sau đó những thiếu niên này sẽ phát điên, không sợ chết, trong chiến tranh vĩnh viễn xông lên trước nhất, cho dù đối mặt là pháo súng trắng trơn. Đánh nhau trên khắp núi đồi đều là một đám trẻ con, điên cuồng dâng lên như thủy triều, dù đối mặt là súng máy bốn nòng vẫn xông thẳng tới, một trận đánh có thể có hơn một ngàn người bị bắn thành thịt vụn, khối lớn nhất cũng chỉ lớn bằng nắm tay. Lính thiếu niên châu Phi nổi tiếng với một cái tên – “Lính kiến”, bởi vì mạng của họ so với con kiến còn rẻ mạt hơn, bọn họ đã được dạy rằng — nếu sợ chết, vậy đừng sinh ra.

Tuy rằng một thứ là thuốc phiện, một thứ là bột sừng hải long, nhưng nguyên tắc thì giống nhau, dây thần kinh trên trán và mi giác có phản ứng rất mạnh, chỉ cần kích thích mạnh một chút ở vị trí này có thể phát huy bản năng điên cuồng nhất của một con người.

Năng lực của long huyết nhân đã vô cùng đáng sợ, Thiện Minh không thể tưởng tượng được sau khi sử dụng thứ này sẽ đạt tới trạng thái cao nhất là như thế nào, cũng may Thảm Diệu không có thứ này, nếu không trong mấy lần trước họ dùng độ Thảm Diệu, căn bản không có cơ hội sống trở về.

Triệu Thanh Linh vuốt cái sừng hải long kia, “Tôi sẽ không giao nó cho Thảm Diệu, sau khi chấm dứt mọi chuyện, tôi muốn tiêu hủy nó. Thứ này không thể tồn tại, bản thân nó đã chính là tội ác rồi.”

Thiện Minh nhìn cái sừng toả ra ánh sáng màu vàng tự nhiên, nghĩ rằng thứ đáng sợ như thế nên càng sớm tiêu hủy càng tốt.

“Như vậy, bây giờ cô định làm như thế nào? Cô muốn dùng sừng hải long dẫn dụ hấn, cô không sợ bị hấn cướp đi sao?”

“Không lấy thứ này thì làm sao dụ hấn được.”

“Tiếp theo cô định làm gì?”

Triệu Thanh Linh đặt cái sừng hải long lên ngực, có vẻ như vậy làm chị cảm thấy cực kì thoải mái, chị nhẹ giọng nói, “Bước thứ hai, chờ hấn mắc câu.”

132. Chương 132

CHƯƠNG 132

Hai người mang sừng hải long đi suốt đêm rời khỏi Linh Sơn, sau đó lái xe chạy không ngừng nghỉ tới Hà Nam. Bọn họ dùng hai ngày đi tìm một ngôi làng nhỏ ở phụ cận Bình Định Sơn, ở nơi đó, bọn họ gặp được một ông lão đã sáu mươi tuổi.

Hai người giao cái sừng cho ông lão đó, mắt ông lão bị phủ một tầng sương trắng, là phản ứng điển hình của bệnh đục thủy tinh thể, nhưng có vẻ vẫn còn thấy được. Ông ta dùng tay vuốt ve một cách tinh tế, gần như dán lên mắt cẩn thận xem xét.

Thiện Minh thấp giọng hỏi Triệu Thanh Linh, “Ông ta đến nhìn cũng không rõ, thật sự có thể làm được?”

“Có thể, tôi chỉ tin tưởng tay nghề của truyền nhân Trâu gia thôi.”

Con dâu của ông Trâu thu xếp cho họ ở trong một gian nhà, bảo họ đợi hai ngày.

Thiện Minh nửa tin nửa ngờ, lại lo lắng sừng hải long ở trong tay họ không an toàn, hai ngày gần như không ngủ được, vừa rảnh một chút liền đi tới trước cửa phòng ông Trâu tuần tra, nhưng cánh cửa gỗ cũ nát vẫn đóng chặt.

Hai ngày sau, con dâu của ông Trâu ôm một chiếc hộp phủ vải nhung lại đây, Triệu Thanh Linh mở chiếc hộp ra, Thiện Minh tới gần nhìn thì thấy hai chiếc sừng hải long giống nhau như đúc nằm trong chiếc hộp. Nhìn ngoại hình thì ánh hào quang của một chiếc sừng có vẻ nhạt hơn một chút, nhưng màu sắc, hình dạng thì gần như giống y hệt, căn bản không thể nhìn ra chỗ nào khác nhau.

Triệu Thanh Linh hỏi: “Cậu có thể nhận ra được không?”

Thiện Minh cầm cả hai chiếc sừng hải long lên, xúc cảm, thậm chí sức nặng đều giống nhau như đúc. Tối hôm đó hấn chỉ nhìn liếc nhìn sừng một cái, hơn nữa ánh sáng quá mờ, không thể nhìn được độ sáng của sừng hải long dưới ánh mặt trời được, mà hấn cũng không thể phân rõ được là cái sáng hơn một chút hay là cái nhạt hơn. Đây là lần đầu tiên hấn chạm đến sừng hải long, hấn chỉ có thể dựa vào trí nhớ cảm thụ hai chiếc sừng này khác với sừng của Thảm Trường Trạch, hấn thậm chí còn đưa lên mũi ngửi, không có mùi gì cả.

Triệu Thanh Linh cầm lấy chiếc sừng nhạt màu hơn một chút, “Đây là đồ thật, chỉ có long huyết nhân có thể ngửi ra hương vị của nó, bằng mắt thường thì không thể nhìn ra, chỉ cần không để Thảm Diệu dựa sát vào thì cũng đủ lừa hấn.”

Triệu Thanh Linh đưa một khoản tiền cho con dâu ông Trâu, cảnh cáo cô ta đừng có lẩm miệng, sau đó dẫn Thiện Minh rời đi. Hai người lại chạy suốt đêm tới sân bay Trịnh Châu, mua vé máy bay đi Bắc Phi.

Trước khi cất cánh, Triệu Thanh Linh mới dùng điện thoại công cộng liên lạc với Đường Đình Chi, nói cho y kế hoạch của mình, bảo họ mau chóng chuẩn bị nhân thủ phối hợp.

Treo điện thoại, bọn họ bắt đầu đăng ký, sau khi ngồi lên máy bay, Triệu Thanh Linh liền nhắm hai mắt lại.

Người phụ nữ này nói rất ít, hơn nữa cũng không hề giải thích về hành động và kế hoạch của chị, chỉ cứ thể dẫn Thiện Minh chạy khắp nơi. Thiện Minh cực kì bị động, nhưng không có biện pháp, dù sao muốn tìm ra Thảm Diệu vẫn còn phải dựa vào chị.

Nhưng kết hợp với tin tức chị tuyên bố trên Internet mấy ngày nay, cùng với đích đến của họ lần này — Tunisia, hấn đã đại khái có thể đoán được chị muốn làm cái gì.

Hắn mở máy tính ra, nhấp vào một tệp văn kiện, tiêu đề là – giới thiệu tóm tắt về chi nhánh bán đấu giá của công ty đồ quý Edward của Hà Lan ở Bắc Phi.

Công ty Edward là một công ty đa quốc gia chủ yếu kinh doanh châu báu, tác phẩm nghệ thuật, đồ cổ và các loại bảo vật sưu tầm quý giá. Chi nhánh bán đấu giá Edward là một công ty con, ở châu Âu, Nam Mỹ và châu Phi đều có trụ sở bán đấu giá, mặt ngoài là vợ vét những bảo vật có giá trị khắp thế giới để tiến hành bán đấu giá, kiếm một khoản hoa hồng từ giữa, trên thực tế công ty Edward cũng giống như hầu hết các công ty châu báu nổi tiếng ở châu Âu, có mối liên hệ mật thiết không thể tách rời với quân buôn lậu kim cương ở các quốc gia châu Phi. Bọn họ dùng vũ khí và vật tư giá thấp đổi lấy quặng nguyên khai trong tay quân buôn lậu, lòng tham không đáy mà mang những hòn đá nhỏ này về châu Âu mài giũa, kiểm chác món lãi kék sù. Cũng giống như lão già người Mỹ đã đầu tư rạp chiếu phim ở núi Sư Tử mà bọn họ từng chiến đấu, những nhà tư bản này luôn mở một công ty đứng đắn hợp pháp để tránh tai mắt người khác.

Tuy nhiên Edward còn kém thành thật hơn rất nhiều công ty khác, ở trụ sở đấu giá Bắc Phi ngoài bán đấu giá theo con đường chính quy mà đạt được bảo vật, cứ cách hai tháng vào ngày thứ sáu thứ hai trong tháng, những người hiểu công việc đều biết sở đấu giá Edward sẽ bán đấu giá một vài thứ hiếm quý gì đó. Mỗi thứ này phần lớn là thông qua con đường không thể tưởng tượng mà chảy vào trong tay sở đấu giá, đại bộ phận đều là tang vật. Cho dù giá cao ngất, hơn nữa mức độ mạo hiểm cũng rất lớn, những người thích sưu tầm đến từ toàn thế giới vẫn như cũ làm cho sở đấu giá Edward ở Bắc Phi xưa như xưa vệt, bởi vì ở trong này, dù có dùng tiền cũng chưa chắc đã mua được vật quý.

Sở đấu giá Edward Bắc Phi có một biệt danh, gọi là “Sở đấu giá ngày thứ sáu thần bí”, mục đích của họ lần này chính là nơi đó, sừng hải long sẽ lấy hình thức một vật phẩm quý giá, được trưng bày vào “Ngày thứ sáu thần bí”.

Hai người đến Tunisia, tìm được một khách sạn ở tạm. Các khách sạn bình thường ở nơi này rẻ đến đáng sợ, mấy năm liên tục nội loạn làm ngành du lịch ở Tunisia gần như sụp đổ, trên ngã tư đường đầy rác rưởi và đồ bỏ, người trên đường rất ít, hơn nữa có vẻ rất vội vàng, nơi nơi đều là cảnh đường phố làm người ta áp lực.

Khách sạn đại khái là đã rất lâu không đón khách rồi, đối đãi với họ rất nhiệt tình, quét tước căn phòng thật sự sạch sẽ.

Hai người đặt một căn phòng, trên tầng cao nhất, đây đã là toà nhà cao nhất của khu vực này rồi, nhìn từ cửa sổ xuống có thể nhìn thấy cánh cửa không hề thu hút chút nào của sở đấu giá Edward.

Sau khi họ vào nhà thì bắt đầu mắc camera theo dõi và bố trí dây cảnh báo. Thiện Minh mở valy hành lý ra, kiểm kê vũ khí một chút.

Gọi khách sạn mang đồ ăn lên, sau khi họ lấp đầy bụng thì tiến hành cải trang một lượt.

Triệu Thanh Linh thay một bộ Âu phục, hoá trang cả gương mặt. Vóc dáng của chị cao, khung xương rộng hơn phụ nữ bình thường, nhìn qua không khác đàn ông lắm, Thiện Minh thì hoá trang thành vệ sĩ của chị.

Hai người mỗi người mang một vali xách tay, đi tới sở đấu giá.

Sở đấu giá đang đứng vào lúc tan tầm, sau khi họ đi vào, ba nhân viên của sở đều thấy ngoài ý muốn, cả một ngày không có người đến, giờ đúng lúc tan tầm lại đến.

Quản lý người da trắng đến gần, mỉm cười hỏi bọn họ có thể giúp gì không.

Thiện Minh lấy một tờ giấy ra, xoè trước mặt quản lý kia, đó là một tờ đơn xin bán đấu giá tải xuống từ trên mạng, nếu muốn được trưng bày vật bán đấu giá vào “Ngày thứ sáu thần bí” thì cũng cần phải có sự lịch sự nhất định.

Quản lý mời họ vào buồng trong, sai người pha trà cho họ, sau đó khách khí nói, “Hôm nay đã là thứ năm, chỉ trước ngày đăng báo bán đấu giá một ngày, điều này không phù hợp với quy định của chúng tôi.”

Triệu Thanh Linh vẫn cúi đầu, nghe hắn nói như vậy liền đặt cái vali lên bàn, mở ra, bên trong tràn đầy những tập đồla Mỹ.

Thiện Minh nói: “Tiền ký quỹ hai trăm vạn, tôi tin rằng thời gian một ngày cũng đủ rồi.”

Quản lý chà xát tay, “Có thể cho tôi xem vật đầu giá của các vị không?”

Thiện Minh cũng đặt hòm mình đang cầm lên, nhẹ nhàng mở ra, bên trong là chiếc sừng hải long màu bạch kim.

Quản lý mở to hai mắt nhìn, trong năm mươi sáu năm cuộc đời hắn đã chứng kiến vô số báu vật quý hiếm kì dị đến từ khắp nơi trên thế giới, nhưng cho dù lục lọi trong khắp đồng tri thức của hắn cũng không thể nói rõ thứ trước mắt này là cái gì.

“Này, này nhìn qua hình như là sừng của động vật nào đó, có vẻ giống sừng hươu, nhưng cũng không quá giống.....”

“Đây là sừng rồng.”

“Sừng rồng?”

“Đúng, sừng rồng hàng thật giá thật.”

Quản lý ha ha cười hai tiếng, khôi phục trấn định, “Hai vị, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, mấy thứ vô cùng kì diệu như thế này, có lẽ tôi đến mấy hàng quán vỉa hè Trung Quốc bỏ ra trăm đồng là có thể mua được cả chục cái, chúng tôi không thể dùng những vật đầu giá không hề có căn cứ như vậy.”

“Ông cảm thấy tôi sẽ vì hàng giả mà giao cho ông hai trăm vạn tiền ký quỹ?”

Quản lý cũng hiểu được chuyện này cực kì khó tin, nhưng hắn thật sự không tin trên thế giới có rồng, càng đừng nói đến sừng rồng, “Xin hai vị hãy giải thích kĩ càng một chút, thứ này..... thứ này rốt cuộc là cái gì vậy?”

“Cho dù tôi có giải thích cho ông thì ông cũng sẽ không hiểu được đây là cái gì đâu, nhưng tôi tin rằng có người biết nó, nếu giao dịch ngày hôm đó thấp hơn một nghìn vạn, hai trăm vạn tiền ký quỹ này tôi sẽ giao cho ông.”

“Nhưng, nhưng mà, chẳng may khách người ta mua phải hàng giả rồi đến tìm chúng tôi phiền toái thì làm sao được, khách đến đều là người có máu mặt, chúng tôi không thể trêu vào được đâu.”

Thiện Minh cười lạnh nói: “Ông cũng biết bọn họ có uy tín danh dự, nếu mua phải hàng giả thì không lẽ sẽ đến đây rêu rao hay sao? Tôi lặp lại lần nữa, những người không có hứng thú, không tin tưởng thứ này sẽ không nhắc tên nó, mà người thực sự cảm thấy hứng thú với nó, biết nó là cái gì nhất định sẽ cần đến nó. Ông chỉ cần nhận lấy nó, hơn nữa trưng bày theo cách mà chúng tôi yêu cầu, sau đó lấy tiền, như vậy đủ rồi.”

Quản lý bị khí thế của Thiện Minh dọa sợ, hắn khúm núm nói, “Vậy, tôi phải giới thiệu nó như thế nào?”

Triệu Thanh Linh lạnh lùng nói: “Cứ nói là ăn vào có thể sống bất tử.”

Sau khi hai người rời khỏi sở đầu giá thì cũng không quay về khách sạn, mà là đợi người của sở đầu giá tan tầm rồi đi vòng trở lại, trang bị camera theo dõi vào các góc độ của phòng đầu giá, Thiện Minh tháo súng giấu ra cất vào trong bao, dính vào dưới chiếc ghế họ dự định sẽ ngồi. Rồi họ lại tuần tra lần lượt phòng đầu giá một lần, nhất là ba vị trí cửa thoát hiểm, cũng phá hủy một cửa thoát hiểm trong đó.

Hết thấy chuẩn bị sắp xếp xong, hai người họ mới trở lại khách sạn, bắt đầu dùng kính viễn vọng và camera theo dõi nhất cử nhất động của sở đầu giá.

Thiện Minh nhìn thấy Triệu Thanh Linh lấy chiếc sừng rồng thật ra, hắn hỏi: “Cô định xử lý nó như thế nào?”

“Ngày mai tôi sẽ đem nó giấu ở một chỗ trong khách sạn.”

“Vì sao lại không tiêu nó?”

“Lỡ chẳng may hành động thất bại, nó là lợi thế cuối cùng của chúng ta.” Triệu Thanh Linh lấy dao ra, quét mạnh lên sừng rồng một cái.

Thiện Minh nhíu mày nói: “Cô muốn dùng?”

Triệu Thanh Linh nhặt lấy chút bột phấn đó, dùng khăn tay bao lên nhét vào trong lòng, chị liếc nhìn Thiện Minh, “Bằng không tôi không có khả năng áp chế Thẩm Diệu.”

“Dùng rồi..... cô sẽ ra sao?”

“Rơi vào hôn mê sâu, cần thời gian dài mới có thể khôi phục các chức năng của thân thể, liều thuốc quá lớn có thể sẽ chết, nhưng chưa từng có người thử qua.” Triệu Thanh Linh dùng vải dầu bao chặt lấy sừng hải long, chị trầm giọng nói: “Mục đích lần này của chúng ta là cứu Trường Trạch, không cần cứng đối cứng với Thẩm Diệu.”

“Hắn sẽ mang Thẩm Trường Trạch tới sao?”

“Tôi không biết, nhưng tôi biết hắn nhất định sẽ đến, chỉ cần hắn xuất hiện, sẽ không khó tìm được chỗ hắn trốn.”

Thiện Minh nắm chặt súng trong tay, vừa nghĩ đến Thẩm Diệu, máu trên người dường như sôi lên, hắn thậm chí có thể nghe được một tiếng rống phát ra từ sâu trong thân thể.

Chờ đợi mỗi phút mỗi giây đều vô cùng gian nan. Đến khoảng tám giờ tối thứ sáu, trời đã hoàn toàn tối, một chiếc xe dừng trước cánh cửa nhỏ của sở đấu giá Edward, những vị khách mặc quần áo sang trọng lần lượt bước từ trên xe xuống dưới, đi vào sở đấu giá. Các tổ chức khủng bố địa phương mỗi lần đều đảm nhận vai trò hộ tống cho sở đấu giá, những vệ sĩ “súng vác vai, đạn lên nòng” thì vây kín sở đấu giá lại.

Hai người kéo hết màn xuống, chỉ để lại một khe hở thật nhỏ ở góc, dùng kính ngắm ban đêm quan sát cửa vào. Bọn họ thay phiên quan sát hơn một giờ, đến chín giờ rưỡi, trước cửa có một chiếc xe việt dã không hề thu hút dừng lại, so với những chiếc xe xa hoa xung quanh có chút không ăn khớp, nhưng người bước từ trên xe xuống lại làm Thiện Minh và Triệu Thanh Linh nhìn không dời mắt.

Người đầu tiên bước xuống từ ghế lái phụ là Thẩm Diệu, cho dù hắn đã thay Âu phục, đeo kính râm, nhưng không ai có thể nhận nhầm gã đàn ông có khí thế bức người này. Tiếp theo, cửa bên lái xe mở ra, một thanh niên trẻ tuổi anh tuấn bước xuống.

Trái tim Thiện Minh siết chặt.

Thẩm Trường Trạch !

Ngoại hình Thẩm Trường Trạch không có gì thay đổi so với nửa năm trước khi họ chia xa, chỉ là vẻ mặt lạnh khốc, cặp môi mỏng đều lộ ra một cảm giác cự tuyệt và coi thường đối với tất cả những người xung quanh, một thân Âu phục trắng thớm càng phụ trợ cho dáng người y trở nên vô cùng hoàn mỹ.

Sở đấu giá Edward ít có người châu Á ra vào, nhất là một người châu Á dễ khiến người ta chú ý như thế, bọn họ thu hút rất nhiều ánh mắt của nhân viên công tác và các vị khách khác.

Thẩm Diệu lấy một tờ giấy ra đưa cho bảo vệ ở cửa, bảo vệ dùng máy điện tử quét một lần, sau đó đi lên tiến hành soát người kiểm tra hai người họ theo thông lệ, cuối cùng mới làm tư thế mời với họ.

Hai người đi vào trong phòng.

Toàn bộ quá trình chẳng qua chỉ ngắn ngủi vài phút, đối với hai người đang giấu mình trong khách sạn mà nói lại là sự tra tấn trầm trọng kéo dài.

Triệu Thanh Linh rũ mi mắt, giống như đang nói chuyện với Thiện Minh, lại giống như tự lẩm bẩm một mình, “Đó là Trường Trạch sao, đã lớn như vậy rồi.....”

Thiện Minh lau mặt, đè ép cảm xúc mãnh liệt đang trào dâng xuống, hắn tắt thuốc, đứng lên, “Chúng ta cũng vào đi thôi.”

Buổi đấu giá bắt đầu, Thiện Minh và Triệu Thanh Linh ngồi ghế lô ở góc Đông Bắc, Thẩm Diệu và Thẩm Trường Trạch thì không đặt trước ghế lô mà là ngồi ở chỗ ngồi trên hàng ghế thứ hai. Lần này số người đến không nhiều lắm, đại khái chỉ có hơn năm mươi người, cho nên chỗ ngồi rất phân tán, quanh chỗ hai người gần như không có ai, có thể nói là không hề phòng bị mà phơi bày sườn mặt trước mắt họ, Thiện Minh thật muốn ngay lập tức rút súng ra bắn một phát vào đầu Thẩm Diệu.

Nhưng hắn biết, với khoảng cách gần như vậy, trước khi mình nổ súng nhất định sẽ bị hai người kia phát hiện.

Hắn lén lút lấy vũ khí lúc trước đã giấu dưới chỗ ngồi ra, nhét hai khẩu súng lục vào trong quần áo, một thanh mã tấu thì nhét vào eo, sau đó nhẹ nhàng lấy súng ngắm hiện trường ra lắp ráp.

Âu phục siết chặt trên người làm hắn cảm thấy rất không tự nhiên, hắn cực ít khi mặc Âu phục, bộ này là tùy tiện mua, không phải may đo đúng dáng vóc, điều này làm cho hắn có chút lo lắng sẽ ảnh hưởng đến hành động của mình.

Những vật phẩm đấu giá được đưa ra lúc trước hắn cũng không chú ý, chỉ là một thứ trong đó nghe nói là một cây trâm ngọc phỉ thúy tuôn ra từ cung đình Đại Thanh Trung Quốc, bán được sáu trăm bảy mươi vạn đôla, khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Bọn họ chờ thêm một giờ, đến gần mười một giờ, mọi vật phẩm bán đấu giá đều được đưa ra triển lãm, chỉ còn lại thứ cuối cùng, mọi người đều cảm thấy hứng thú muốn biết món đồ cuối cùng được đưa ra là cái gì.

Bình thường mọi người đều cho rằng món đồ cuối cùng chính là thứ then chốt, cho nên cực kì chờ mong, kỳ thật quản lý bỏ nó xuống cuối cùng là vì lo lắng thứ này sẽ rước lấy phiền toái, làm cho những thứ sau cũng không thể bán được, cho nên đẩy nó xuống cuối cùng.

Người bán đấu giá nghiêm trang giới thiệu món đồ thần bí vừa mới khai quật từ Trung Quốc này, thậm chí còn sáng tác một câu chuyện thần thoại về nó, thổi phồng vật ấy là thánh phẩm bổ dưỡng thể gian khó có được, dù sao cũng hải long nhìn qua quả thật có vài phần hương vị không giống vật phàm.

Sự tò mò của rất nhiều người bị khơi dậy, đương nhiên, tuyệt đại đa số người đều là ôm ý nghĩ xem náo nhiệt, chuyện tốn tiền mua phải rác rưởi ở buổi đấu giá cũng không hiếm thấy, vì ngại mất mũi nên mua về rồi cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn, những người này cũng không phải đồ ngốc, nghe giới thiệu đã cảm thấy là lừa người rồi.

Một nữ nhân viên xinh đẹp mang găng tay trắng xốc tám vải đỏ phủ bên ngoài hòm thủy tinh lên, bên trong rõ ràng là một thứ nhìn giống nhung hươu, nhưng hiển nhiên nó không phải được lấy ra từ con hươu, bởi vì bản thân nó toả ra ánh sáng màu vàng nhẹ nhẹ, nhìn qua cực kì thu hút ánh mắt người khác. Trong chiếc rương thủy tinh còn bày một cái hộp đồng khắc hoa cũ nát, đã bị ăn mòn đến không nhìn ra màu sắc vốn có, nhưng hoa văn vẫn còn có thể nhìn thấy rõ ràng, đây chính là chiếc hộp dùng để chứa sừng hải long, Thẩm Diệu nhất định biết nó.

Quả nhiên, Thiện Minh nhìn thấy bả vai Thẩm Diệu rung lên một chút rất khó nhận ra, thân thể hơi hơi nghiêng tới phía trước, nhìn chăm chú cái sừng hải long đồ dorm kia.

Bọn họ cách rương thủy tinh khoảng bảy tám mét, hơn nữa, cách một lớp thủy tinh chống đạn dày cộp, mùi gì cũng không xuyên qua được, Thẩm Diệu tuyệt đối không thể nhận ra thật giả.

Người bán đấu giá bắt đầu ra giá, giá khởi điểm là một trăm vạn.

Một tay nhà giàu đến từ Italia muốn vui đùa một chút, ra giá một trăm năm mươi vạn.

Tay hắn vừa hạ xuống, Thẩm Trường Trạch nâng tay lên, thanh âm y không lớn, nhưng âm vang hữu lực, khiến người ta không thể bỏ qua, “Năm trăm vạn.”

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn y, không thể tưởng tượng được vì thứ thật giả khó phân biệt, chưa từng được nghe nhắc đến này lại có người ra giá năm trăm vạn.

Triệu Thanh Linh cúi đầu, đổi giọng, kêu lên: “Tám trăm vạn.”

Thật có thể nói là cao trào thay nhau nổi lên, hứng thú của người xem ở đây đều bị khơi dậy, chẳng qua họ cũng không mắc mưu, bởi vì rất có thể hai người này đang nâng giá lên.

Thẩm Diệu và Thẩm Trường Trạch đồng thời quay đầu, nhìn về phía ghế lô, nhưng ghế lô ở trên lầu hai, từ góc độ của họ nhìn sang thì không thể nhìn được là người nào.

Thẩm Diệu ra một ánh mắt với Thẩm Trường Trạch, Thẩm Trường Trạch lại giơ tay lên, “Một nghìn vạn.”

Toàn trường ồ lên, một thứ nhìn thế nào cũng là lừa người, không ngờ lại được ra giá vượt qua cả trăm ngọc phi thủy được có giá cao nhất đêm nay. Sở đấu giá Edward đã liên tục ba kì giao dịch thành công những vật phẩm vượt quá nghìn vạn đôla Mỹ, cho dù đêm nay cũng không xuất hiện vật phẩm nào có giá trên trời, nhưng cái món “bảo vật then chốt” cuối cùng này xuất hiện đã đẩy không khí trong phòng đấu giá lên cao trào.

Triệu Thanh Linh giơ tay lên, lại ra giá “Hai nghìn vạn”, dù sao chị cũng sẽ không trả tiền, tùy tiện gọi đi.

Cuối cùng Thẩm Diệu cũng ý thức được sự tình không thích hợp, không ra giá nữa mà thấp giọng nói gì đó với Thẩm Trường Trạch, sau đó lấy điện thoại di động ra.

Người bán đấu giá bắt đầu xác nhận giao dịch đã đạt thành, khi cái búa nhỏ bằng gỗ gõ vang lần thứ ba, viên đạn của Thiện Minh cũng đã bắn trúng thiết bị báo nguy, âm thanh báo nguy sắc nhọn chói tai vang lên, khách khứa nhất thời rối loạn, bắt đầu được các vệ sĩ hộ tống rút lui tới cửa thoát hiểm.

Thẩm Diệu và Thẩm Trường Trạch đứng lên, xoay người nhìn ghé lô.

Triệu Thanh Linh lấy ra một quả lựu đạn hơi cay, ném xuống.

133. Chương 133

CHƯƠNG 133

Hai người đeo kính bảo vệ mắt đã được chuẩn bị tốt, nhảy từ ghé lô ra ngoài.

Thính phòng vang lên tiếng súng nhưng không chính xác, hai người trốn sau lưng ghé dựa, chạy lướt qua từng hàng ghé.

Khói súng tản ra, chỉ thấy Thẩm Diệu đã xông lên đài triển lãm, muốn ôm cái hòm thủy tinh kia đi, hòm thủy tinh cũng không lớn, chỉ cỡ một quả bóng rổ, nhưng nó lại gắn liền với cái bàn đỡ phủ vải nhung đỏ ở phía dưới. Cái bàn đó lúc trước đã bị Thiện Minh đổ chỉ vào, cực kì nặng, Thẩm Diệu miễn cưỡng nâng lên được thì cũng không có khả năng khiêng nó đi.

Ngay khi Thẩm Diệu móc súng lục ra muốn bắn vỡ khoá kim loại của hòm thủy tinh, hần cảm thấy sau lưng nổi lên một trận gió, có người nhanh chóng đánh tới chỗ hần, Thẩm Diệu tránh sang một bên, Triệu Thanh Linh lấy mã tấu ra bổ tới hần.

Thẩm Diệu và Thẩm Trường Trạch quả thật không mang vũ khí, họ vừa đến Tunisia hôm nay, không có thời gian chuẩn bị, hơn nữa, bọn họ cũng không dự đoán được sẽ lọt vào mai phục.

Thiện Minh lấy lưng ghé dựa làm giá đỡ, giơ súng ngắm lên, xuyên qua đám khói nhắm ngay vào Thẩm Diệu đang đấu với Triệu Thanh Linh.

Hần đang ngắm chuẩn kính thì rõ ràng nhìn thấy Thẩm Trường Trạch đang đứng trên đài muốn phá cái hòm thủy tinh kia. Hần cắn chặt răng, không muốn suy nghĩ vì sao Thẩm Trường Trạch lại ở trong này, cùng với vì sao giữa y và Thẩm Diệu nhìn qua đã không hề còn mâu thuẫn, bây giờ hần chỉ nghĩ mau chóng xử lý Thẩm Diệu.

Thiện Minh nhắm ngay thân thể không ngừng chớp nhoáng của Thẩm Diệu, muốn không làm bị thương Triệu Thanh Linh mà vẫn bắn trúng Thẩm Diệu, thật sự là một nhiệm vụ bắn tỉa khó khăn.

Hần tìm kiếm quy luật di động của Thẩm Diệu, dấu thập của kính ngắm chậm rãi đuổi kịp thân thể Thẩm Diệu. Trong nháy mắt khi hần nổ súng, hần cũng nhìn trong kính ngắm thấy được Thẩm Trường Trạch đứng cách Thẩm Diệu không xa. Thẩm Trường Trạch vừa vận quay đầu, nhìn về phía hần bên này, hiện lên trong kính ngắm là gương mặt hần quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, được phóng đại rất nhiều lần, bao gồm cả nét kinh ngạc đọng lại trên đó. Vì thế trong khoảnh khắc toé lửa đó, trái tim Thiện Minh run lên, tay cũng run lên theo, một phát súng này trực tiếp bắn thủng bả vai Thẩm Diệu.

Bởi vì hần sử dụng đạn xuyên thép loại nhỏ, mà bây giờ Thẩm Diệu còn không biến thân, chắc chắn lần này viên đạn gây cho Thẩm Diệu hậu quả là gần như cả cánh tay của hần tạm thời bị phế đi.

Thiện Minh đối với việc mình có thể bắn trúng hay không cũng không yên tâm, cho đến khi hắn chú ý tới sự mê mang và do dự trong mắt Thẩm Diệu khi đối mặt với Triệu Thanh Linh, thậm chí còn không biến thân, hắn đã biết kẻ này phân tâm, hắn nhất định có cơ hội, không nghĩ tới, chính hắn lại cũng không hề bình tĩnh.

Thẩm Diệu nhanh chóng biến thân, miệng vết thương trên bả vai lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu nhanh chóng khép lại.

Sau lưng Triệu Thanh Linh cũng đột nhiên mọc ra cặp cánh, chị ném mũ và kính xuống, lần đầu tiên mặt đối mặt với Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu khiếp sợ nhìn chị, miệng mở to, lại nói không nên lời.

Mà lúc này, Thiện Minh và Thẩm Trường Trạch chỉ đứng cách nhau khoảng mười mét, nhìn thẳng vào nhau.

Trong mắt Thiện Minh có sự tha thiết, cũng đầy lo lắng, mà Thẩm Trường Trạch thì chỉ kinh ngạc vài giây ngắn ngủi, rồi vẻ mặt nhanh chóng lạnh lùng, trong mắt là băng giá không thể hoà tan.

Thiện Minh mím môi, cầm súng chạy tới đài triển lãm.

“Thanh Linh !” Hắn nghe được Thẩm Diệu gọi to một tiếng.

Thẩm Trường Trạch lạnh lùng liếc nhìn Thiện Minh, nhắc cái hòm thủy tinh đã rời khỏi bàn ra, chạy tới cửa thoát hiểm.

“Trường Trạch !” Thiện Minh hô một tiếng, chạy đuổi theo.

Phía sau cửa thoát hiểm là một cái hành lang thật dài, ánh sáng mờ tối, hắn chỉ nhìn thấy Thẩm Trường Trạch mang cái hòm chạy đi, tốc độ rất nhanh, hắn chỉ có thể kiên trì theo phía sau.

Chẳng lẽ y cũng muốn có sừng hải long? Dùng để làm gì? Y đã hoàn toàn thuận theo cha đẻ của mình rồi sao?

Dấu chấm hỏi liên tiếp dâng lên trong lòng Thiện Minh, ánh mắt lạnh lẽo của Thẩm Trường Trạch lại càng làm đáy lòng hắn run lên sợ hãi.

Sau khi hắn lao ra khỏi cửa, Thẩm Trường Trạch đã không thấy đâu nữa, hắn đi khắp nơi trong quảng trường tìm kiếm, sao y lại chạy trốn nhanh như vậy được.

Đột nhiên, hắn có cảm giác mình bị người theo dõi, hắn vừa ngẩng đầu, người trên đỉnh đầu đã nhảy từ lầu hai xuống dưới, Thiện Minh không chút suy nghĩ rút mã tấu ra chém tới, kết quả tay hắn lại bị bắt được giữa không trung, cổ tay truyền đến một trận đau nhức, mã tấu trong tay hắn cạch một tiếng rơi xuống đất.

Thẩm Trường Trạch ném hòm thủy tinh xuống đất, vung một bàn tay lên, siết cổ Thiện Minh, y lạnh lùng nói: “Ông tới đây làm gì?”

Thiện Minh nhìn chằm chằm y, “Ta đến mang mi trở về.”

“Mang tôi trở về?” Biểu cảm của Thẩm Trường Trạch vô cùng châm chọc, y híp mắt, dựa sát vào mặt Thiện Minh, lạnh giọng nói: “Nếu tôi nhớ không lầm, là ông ở sau lưng tôi cho tôi một phát súng, tự tay ném tôi đi, bây giờ ông lại muốn dẫn tôi trở về?”

Bàn tay Thẩm Trường Trạch bóp cổ hắn không tự giác siết chặt, mặt Thiện Minh lập tức tái đi, không khí trong cổ họng nhanh chóng bị đẩy ra hết, hắn không thể phát ra âm thanh nào.

Hắn bắt được tay Thẩm Trường Trạch, cố gắng gỡ một ngón tay của y ra, “Trường Trạch.....”

Hai mắt Thẩm Trường Trạch đỏ bừng, trong đôi ngươi là vẻ phẫn hận cùng điên cuồng, “Ông có tư cách gì mang tôi trở về? Tôi như con chó cổ gắng lấy lòng ông, tôi giao cả phía sau lưng mình cho ông, ông thì sao? Ông làm cái gì? Tôi chỉ hận không thể bóp chết ông!”

Thiện Minh buông lỏng tay ra, hắn muốn nhìn xem liệu Thẩm Trường Trạch có thật sự bóp chết hắn không.

Ngay sau đó, Thẩm Trường Trạch ném hắn xuống đất. Thiện Minh vừa ho khan vừa đứng lên khỏi mặt đất, “Trường Trạch, chúng ta có thể trở về rồi nói tiếp không..... Thời gian có hạn, mi hãy theo ta đi đã.”

Thẩm Trường Trạch trả lời bằng việc nâng mũi chân lên, đá vào sau gáy hắn, trước mắt Thiện Minh tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Khi Thiện Minh tỉnh lại, cảm giác mình đang ở trên một chiếc xe lắc lư dập dềnh, tay chân hắn đều bị trói lại, không thể động đậy.

Mình tới cứu người không thành công, ngược lại còn bị bắt cóc? Thiện Minh mắng thầm một câu, muốn mở miệng nói chuyện, mới phát hiện miệng cũng bị bịt rồi. Sau xe rất hẹp, hắn căn bản không có không gian hoạt động, nếu không cẩn thận ngã khỏi chỗ ngồi, bị kẹp giữa đồng ghế dựa chắc chắn sẽ càng khó chịu. Hắn miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn, Thẩm Trường Trạch đang lái xe, trong xe chỉ có hai người họ, Thiện Minh quyết định tiếp tục giả hôn mê, xem y muốn mang mình đi đâu.

Cùng lúc, hắn thấy đau đầu vì mối quan hệ rối rắm của mình và Thẩm Trường Trạch, về phương diện khác, hắn cũng lo lắng Triệu Thanh Linh vẫn đang ở lại sở đấu giá sẽ đối mặt với Thẩm Diệu như thế nào. Thẩm Diệu có cầm thú mấy thì ít nhất hắn cũng sẽ không giết vợ của mình, còn bọn Đường Đình Chi đã đến chưa? Bây giờ thế cục như thế nào, hắn vẫn không nắm được chút thông tin nào cả.

Hắn nhắm mắt lại, muốn lấy thanh đao mỏng trong tay áo ra, kết quả phát hiện lưỡi đao đã sớm không còn, Thẩm Trường Trạch quá hiểu hắn rồi.

Hơn một giờ sau, xe dừng lại, Thẩm Trường Trạch một tay ôm hòm thủy tinh, một tay vác theo Thiện Minh, đi vào thang máy ở khu đỗ xe ngầm.

Thiện Minh lặng lẽ mở to mắt, nhìn xung quanh, phụ cận có chút hoang vắng, người cũng rất ít, đây là nơi nào?

Rất nhanh, thang máy đi tới tầng tám, cửa thang máy mở ra, Thiện Minh nhìn hành lang thật dài và hàng loạt cánh cửa, đã biết nơi này là khách sạn.

Thẩm Trường Trạch mở cửa phòng ra, ném Thiện Minh lên trên giường, sau đó ôm cái hòm thủy tinh kia đặt lên trên bàn, nghiêng cứu xem phải mở ra như thế nào.

Cái hòm thủy tinh dùng để triển lãm là một khối lập phương bằng thủy tinh chống đạn dày 5cm lớn cỡ quả bóng rổ, khi đúc, ngoài mặt đỉnh ra thì là một khối đồng nhất, không có khe hở, dùng vân tay để mở ra, bởi vì quá dày nên muốn dùng lực mạnh phá hỏng phải có công cụ, chỉ dựa vào súng là không được.

Khi Thẩm Trường Trạch phát hiện tạm thời không thể mở hòm thủy tinh ra thì liền buông tha, y đưa mắt nhìn về phía Thiện Minh. Y đứng lên, đi từng bước một tới chỗ Thiện Minh.

Thiện Minh có thể cảm giác được một bên nệm lún xuống, ngay sau đó Thẩm Trường Trạch túm lấy áo hắn, “Ông còn định giả vờ tới khi nào nữa?”

Thiện Minh mở mắt, nhíu mày nói: “Mi dẫn ta tới nơi này làm cái gì? Rốt cuộc mi đang nghĩ gì hả?”

Ngón tay thon dài của Thẩm Trường Trạch vuốt ve cằm hắn, con ngươi đảo qua mỗi tấc làn da trên mặt hắn, sau đó, tay y xé mạnh áo Thiện Minh một cái, vạch tìm quần áo hắn. Y cúi người xuống, liếm cằm Thiện Minh, nói giọng khàn khàn: “Tôi muốn làm tình với ông.”

134. Chương 134

CHƯƠNG 134

Thiện Minh hí mắt, cắn răng nói: “Bây giờ là lúc làm sao? Buông ra!”

Thẩm Trường Trạch mất diết tai ngơ, xé mở áo sơ mi của hắn, vùi đầu vào trước ngực hắn, hàm răng tàn sát bừa bãi bờ ngực hắn, lưu lại một một chuỗi vết cắn thật dài.

Thiện Minh chửi nhỏ một câu, nâng đầu gối định chọc vào bụng Thẩm Trường Trạch, bị Thẩm Trường Trạch đè đùi, lật cả người hắn lại. Hai tay hai chân Thiện Minh đều bị cột lại, tư thế rất không được tự nhiên, căn bản không hề có năng lực phản kháng. Thẩm Trường Trạch tháo đai lưng của hắn, kéo quần dài của hắn xuống dưới, tụt đến tận đầu gối.

Thiện Minh quỳ trên giường, toàn bộ thân thể nằm trong sự khống chế của Thẩm Trường Trạch, Thẩm Trường Trạch cũng không thêm mở rộng lấy vài cái, động thân tiến vào cơ thể Thiện Minh luôn. Động tác sáp nhập thô bạo mà cấp bách, làm Thiện Minh đau đến nhe răng. Thiện Minh không thêm nhắc lại nữa, quay đầu trừng mắt nhìn Thẩm Trường Trạch, hốc mắt có chút đỏ lên. Hô hấp của Thẩm Trường Trạch hơi trầm trọng, nhưng biểu cảm trên mặt không có chút dấu vết nào là đang sa vào cơn ***, ngược lại hai mắt băng lãnh, trong mắt tràn ngập tức giận, phảng phất như dùng động tác càng thêm thô bạo để phát tiết cảm xúc trong lòng y.

Cổ họng Thiện Minh tràn ra tiếng rên rỉ thống khổ, hần ngậm chặt đôi môi, nuốt hết thanh âm vào trong miệng. Thẩm Trường Trạch nắm cái eo gầy của hắn, dùng sức va chạm, khoái cảm của thân thể dâng lên điên cuồng, nhưng hắn lại nhắm nháp được hương vị chua xót nơi đầu lưỡi.

Thẩm Trường Trạch gầm nhẹ: “Tôi ở trong lòng ông vĩnh viễn là không quan trọng nhất đúng không, tôi giao phía sau lưng mình cho ông, ông lại cho tôi một phát súng! Rốt cuộc tôi là cái gì? Con mẹ nó tôi là cái gì!” Thẩm Trường Trạch vừa động thân, hung khí liền xâm nhập vào nơi sâu nhất trong thân thể Thiện Minh, làm cả người Thiện Minh run rẩy.

Thiện Minh cắn chặt răng, nói gần từng chữ: “Hắn sẽ không giết mi, nhưng hắn sẽ giết chúng ta.” Đây là lời duy nhất hắn có thể giải thích với Thẩm Trường Trạch, đáng tiếc Thẩm Trường Trạch cũng không vì vậy mà dễ chịu một chút nào.

Thẩm Trường Trạch lạnh giọng nói: “Tôi liều mạng cũng sẽ bảo vệ các người, nhưng ông đối xử với tôi như thế nào? Ông căn bản không có tim, tôi cũng chẳng là cái gì hết, tôi còn kém Du Chuẩn của ông, anh em của ông, ai cũng không đáng hy sinh, chỉ có tôi thôi! Tôi thật muốn biết, khi ông tự tay giao tôi cho ông ta, trong lòng ông nghĩ cái gì!”

Thiện Minh há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ phun ra ba chữ, “Thực xin lỗi.”

Hai mắt Thẩm Trường Trạch đỏ đậm, trong mắt gần như muốn phun lửa, “Tôi không muốn nghe nhất chính là câu ‘Thực xin lỗi’ của ông đấy.”

Va chạm như mưa rền gió dữ làm thân thể Thiện Minh run như cây non trước bão, sự chinh phạt trên thân thể phảng phất như kéo dài vĩnh viễn không có chừng mực. Ý thức của hắn càng ngày càng mờ hồ, cuối cùng cũng ngất đi.

Thẩm Trường Trạch phải sau một lúc rất lâu mới thanh tỉnh lại, nhìn trên giường là một đồng hồ đen, nhìn dáng vẻ bị chà đạp triệt để của Thiện Minh, y chỉ cảm thấy hốc mắt trướng đau, tim giống như bị kim đâm.

Y vuốt ve gương mặt khi ngủ vẫn cau mày của Thiện Minh, nhịn không được cúi xuống, nhẹ nhàng chạm lên đôi môi nhìn qua rất mềm mại kia, rõ ràng khi hôn môi cảm thấy rất mềm, tim sao lại cứng rắn như thế.....

Y cởi dây thừng cột tay chân Thiện Minh ra, nhìn vết máu trên cổ tay do Thiện Minh giãy dụa gây ra, nhịn không được cúi đầu liếm hôn, thật nhẹ nhàng, đầu lưỡi lướt qua làn da mang chút vị máu nhàn nhạt.

Y mệt mỏi ngã xuống giường, siết chặt cánh tay, ôm Thiện Minh vào trong lòng, thân thể ấm áp, hương vị quen thuộc, trên thế giới không còn người nào có thể làm y bởi vì có được mà cảm thấy bản thân được đầy đủ như vậy nữa. Y biết, cho dù người này giận y đến thế nào, y cũng không có biện pháp buông tha người này nữa, cho dù chỉ một lần cũng không.

Thẩm Trường Trạch vui mặt vào gáy Thiện Minh, nhắm hai mắt lại.

Ba ới.....

Thiện Minh ngủ một giấc thật dài, khi tỉnh lại thì cảm giác đầu óc mơ hồ cho hắn biết mình bị chuốc thuốc, nhưng trên thân thể cũng không quá không thích hợp, thật giống như hắn chỉ không cần thận ngủ quá lâu thôi.

Ngồi xuống thì phát hiện mình đang nằm ở trên một cái giường, trên người đã được lau sạch sẽ, tay chân đều tự do. Chẳng qua, hắn không phải đang ở trong một căn phòng tắm thường, phòng này quả thực chính

là một ngục giam lâm thời cải tiến, chỉ có một cái giường và bàn đơn giản, cùng với các thiết bị chiếu sáng cũng không ít lắm, bốn phía đều là tường bê tông màu xám tro, diện tích của mấy cái cửa thông khí thì người trưởng thành tuyệt đối không thể chui lọt, cho nên được mở ra rất hào phóng, cho dù căn phòng cũng không nhỏ lắm nhưng vẫn làm cho người ta cảm giác rất áp lực.

Hắn nhảy xuống giường mới phát hiện toàn thân mình trần trụi, trên ghế có một bộ quần áo thường. Hắn mặc quần áo xong thì đi về phía cửa, cánh cửa cũng rất là hoà hợp với nhà tù này, là một cánh cửa sắt vừa nặng vừa dày, gõ vào là rung âm ầm.

Hắn gõ hơn mười lần, khóa cửa bị mở ra.

Thiện Minh cũng không có ý định tập kích, hắn muốn biết rõ tình huống của mình trước đã.

Người vào là Thẩm Trường Trạch.

Thiện Minh tùy tay chỉ vào căn phòng, “Đây là ý gì? Ta đang ở đâu?”

Thẩm Trường Trạch đóng cửa lại, biểu cảm trên mặt âm tình bất định, “Sừng hải long thật đang ở đâu?”

Thiện Minh giận tái mặt, “Mi cũng muốn có sừng hải long? Vậy ta hỏi mi, mẹ của mi ở đâu rồi?”

Thẩm Trường Trạch lạnh nhạt nói: “Bà ấy bị Đường Đình Chi mang đi rồi.”

“Cho nên mới bắt ta làm tù binh?” Thiện Minh túm cổ áo y, “Bây giờ mi đã chung mối thù với người cha thật sự của mình rồi sao? Mi quên mi đã từng nói mi vĩnh viễn cũng không ủng hộ ý nghĩ của hắn sao?”

Thẩm Trường Trạch cười châm chọc, “Cái này nên trách ai được?”

Mắt Thiện Minh lộ ra hung quang, “Vậy mi giam ta làm gì? Ta đương nhiên biết sừng hải long ở đâu, nhưng nếu bọn mi không thể bắt được Triệu Thanh Linh, vậy sừng hải long cũng sớm bị cô ta cầm đi rồi.”

Thẩm Trường Trạch cười lạnh: “Tôi giam ông cũng chẳng liên quan gì đến sừng hải long, chỉ có liên quan đến ông thôi.”

“Có ý gì?”

Thẩm Trường Trạch nắm lấy cổ hắn, ấn hắn lên cửa, “Tôi muốn ông một tác cũng không rời khỏi tôi, tôi muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy ông, tôi muốn ông không còn có cơ hội nào để từ bỏ tôi nữa.”

Thiện Minh không dám tin nhìn y, “Mi vẫn muốn giam giữ ta như vậy?”

Thẩm Trường Trạch dựa sát tới gần hắn, vươn tay nắm lấy chỗ hiểm của hắn, ác liệt xoa nắn, y dùng thanh âm thấp trầm nguy hiểm nhẹ nhàng nói bên tai Thiện Minh: “Đúng vậy, ai bảo chân ông dài quá, ai bảo chúng chẳng ngoan chút nào. Lúc trước đáng lẽ tôi không nên thả ông rời khỏi căn cứ, vì sao tôi lại để ông tự do chứ? Ông chỉ cần sống ở nơi tôi có thể nhìn thấy là đủ rồi, ông cho là tôi sẽ lại lần nữa cho ông cơ hội, để ông lại bắn một phát súng vào lưng tôi sao?”

Thiện Minh tóm áo y cho y một đấm, tức giận đến mức cả người đều run rẩy, Thẩm Trường Trạch không hề để ý liếm liếm khóe miệng chảy máu. Thiện Minh trở mặt nhìn khóe môi bầm dập nháy mắt được chữa lành, Thẩm Trường Trạch chen chân vào giữa hai chân Thiện Minh, một tay nắm lấy cửa quý của hắn, một tay luồn vào trong quần áo hắn, làm càn vuốt ve.

Răng nanh Thẩm Trường Trạch để lại một chuỗi dài vết cắn trên xương quai xanh của Thiện Minh, thanh âm khàn khàn giống như chú ngữ không ngừng truyền vào lỗ tai hắn, “Tôi đã cho ông cơ hội, ông lại phản bội tôi, cho nên, ông cứ sống dưới sự khống chế của tôi như vậy đi, vĩnh viễn không được rời đi.....”

Nói rồi Thẩm Trường Trạch bắt đầu đưa tay vạch tìm trong quần Thiện Minh.

Đây là ngày thứ bảy Thiện Minh tỉnh lại rồi, hắn vẫn như cũ không biết mình đang ở đâu, không biết tình huống là như thế nào. Hắn nghĩ cách rời khỏi nơi này, nhưng trước mắt xem ra rất khó khăn.

Thẩm Trường Trạch coi nơi này như phòng ngủ, mỗi ngày đều trở về, có đôi khi sẽ đè hắn ra mà điên cuồng làm tình, có đôi khi chỉ thân thiết ăn một bữa cơm với hắn, ôm hắn ngủ. Cho dù Thẩm Trường Trạch vẫn

giống như lúc trước đã quen chăm sóc đời sống của Thiện Minh, nhưng hai người rất ít nói chuyện, chỉ cần nói chuyện thì tất nhiên nó sẽ kết thúc bằng một tình cảnh cực kì không thoải mái.

Thiện Minh cũng không bài xích tình yêu, nhưng dưới tình huống như thế này, vị trí và hoàn cảnh của bản thân làm hắn rất phiền táo. Có đôi khi hắn sẽ ở trên giường ác ý khiêu khích, đến cuối cùng thường thường là lưỡng bại câu thương, nhưng ở cái nơi ngày nào cũng không có việc gì, chỉ đợi thời gian qua này, tiêu hao tinh lực vào những vận động nguyên thủy nhất cũng là một cách giải quyết nhàm chán. Tuy rằng, hắn luôn muốn nhìn thấy sự yêu thương và dịu dàng của ngày xưa từ trong mắt Thẩm Trường Trạch.

Một tuần sau, cuối cùng hắn cũng thăm dò được quy luật Thẩm Trường Trạch ra ngoài và những người khác đưa cơm cho hắn, chẳng qua trước mắt cũng không có cái gì để đột phá cửa mà trốn ra được, bởi vì Thẩm Trường Trạch thật sự rất hiểu hắn, cũng hiểu rõ năng lực của hắn, gần như những thứ có thể bị hắn lợi dụng đều đã bị ngăn chặn triệt để. Thật giống như nếu hắn muốn nhốt một người, hắn tuyệt đối làm người kia không thể tìm thấy biện pháp nào để đi ra ngoài, đây chẳng qua là một kĩ năng rất cơ bản của lính đánh thuê, mà Thẩm Trường Trạch lại là do hắn một tay dạy dỗ.

Mà trực tiếp xuống tay từ chỗ Thẩm Trường Trạch lại quá không thực tế, một khi công kích không thành công lại còn đánh rần động cỏ, có thể đến tự do tay chân của hắn cũng không được bảo đảm.

Một ngày này hắn giống như bình thường, liên tục thò đầu tới lui qua ô cửa sổ nhỏ hẹp ra bên ngoài quan sát địa hình, cửa sắt phía sau đột nhiên vang lên.

Hắn nghĩ rằng Thẩm Trường Trạch đã trở lại, liền nhảy xuống ngồi lên giường, sau đó người vào cửa làm hắn rất ngoài ý muốn, là Thẩm Diệu.

Thiện Minh lạnh lùng nhìn hắn, chẳng lẽ đến bây giờ Thẩm Diệu mới biết hắn ở trong này?

Thẩm Diệu hỏi thẳng vào vấn đề, “Bọn mày tìm được cô ấy ở đâu?”

“Ở Tân Cương.” Thiện Minh chậm rì rì nói.

“Như vậy sừng hải long ở đâu?”

Thiện Minh cười châm chọc, “Ở sân sau nhà mày ấy.”

Thẩm Diệu trầm giọng nói: “Al Maurell đã từng là lão đại của Du Chuẩn, cũng là anh em cùng lớn lên với mày, mày nói xem hắn có vì mày mà tặng sừng hải long cho ta không?”

Thiện Minh không chút nào sợ hãi nhìn chằm chằm Thẩm Diệu, “Sẽ không, thứ nhất, Triệu Thanh Linh sẽ không giao sừng hải long cho chính phủ, thứ hai, Al không thể tự mình rời đi được.”

Thẩm Diệu hừ lạnh: “Triệu Thanh Linh và sừng hải long ta đều muốn, mày đã nói như vậy, sự tình lại càng đơn giản. Chỉ cần tìm được Triệu Thanh Linh là có thể tìm được sừng hải long, ta tin là bạn của mày sẽ nguyện ý giúp ta thôi.” Nói xong, Thẩm Diệu xoay người đi ra ngoài.

Thiện Minh hỏi: “Mày đã làm gì Thẩm Trường Trạch rồi? Vì cái gì nó lại đứng chung chiến tuyến với mày? Nó cũng không phải kẻ dễ dàng vi phạm nguyên tắc của bản thân.”

Thẩm Diệu cười nhạt, “Bởi vì ta mới là người cha thân sinh của nó.” Thẩm Diệu cố ý nhấn mạnh hai chữ “thân sinh”, đâm chọc làm cho mí mắt Thiện Minh giật nảy, ngực có chút khó chịu.

Tình thế càng thay đổi càng phức tạp, Thiện Minh càng cảm thấy phía trước có một cái động đen ngòm khổng lồ, cần nuốt tất cả mọi người vào trong đó.

135. Chương 135

CHƯƠNG 135

Thẩm Diệu bỏ đi không được bao lâu, Thẩm Trường Trạch đã trở lại, hơn nữa trên mặt mang theo một tia kích động không dễ phát hiện, cho đến khi nhìn thấy Thiện Minh bình yên vô sự đứng ở trong phòng, y mới nhẹ nhàng thở ra.

Thiện Minh nhìn y một cái, đứng dậy đi WC.

Thẩm Trường Trạch cũng theo đuôi tiến vào, dựa vào khung cửa hỏi: “Ông ta nói cái gì với ông?”

Thiện Minh kéo khóa quần ra không coi ai ra gì đi tiểu, đầu cũng không thèm quay lại.

Ánh mắt Thẩm Trường Trạch tối lại, dè thấp giọng nói: “Tôi hỏi lại ông lần nữa, ông ta nói cái gì với ông?”

Thiện Minh vẩy vẩy tay, chậm rãi liếc mắt nhìn y, trào phúng nói: “Hắn là cha đẻ của mi, sao mi không tự đi mà hỏi hắn ấy.” Hắn vươn tay đẩy Thẩm Trường Trạch một cái, “Tránh ra.”

Thẩm Trường Trạch nắm chặt tay hắn, đẩy hắn trở về phòng tắm, eo Thiện Minh đập vào bồn rửa mặt, không đường rút lui. Thẩm Trường Trạch tóm hai gò má hắn, gần từng chữ nói, “Nói gì đó hả?”

Thiện Minh nhìn vào mắt Thẩm Trường Trạch, chậm rãi sờ lên tay y, sau đó theo khớp xương đụng đến ngón út, răng rắc một tiếng, bẻ gãy luôn khúc xương ngón út yếu ớt.

Thẩm Trường Trạch hí mắt, gắt gao nhìn Thiện Minh vài giây, sau đó đặt hắn lên gương, thô bạo hôn môi. Y vừa mới đẩy đầu lưỡi vào, Thiện Minh liền nhắm ngay khúc thịt mềm kia cắn một miếng, Thẩm Trường Trạch đau đến run lên, nhưng không rời khỏi, ngược lại làm sâu thêm nụ hôn bằng cách dùng đầu lưỡi đảo loạn trong khoang miệng hắn, mùi máu tươi nhất thời tràn ngập.

Ngực Thiện Minh không ngừng phập phồng, lửa giận áp lực nhiều ngày nháy mắt bị khơi mào, hắn vùng nắm tay đâm vào mặt Thẩm Trường Trạch, Thẩm Trường Trạch cầm lấy một tay hắn lập tức bẻ quặt ra phía sau, hung tợn nói, “Nếu ông không chịu ngoan ngoãn, tôi sẽ trói ông lại đấy.”

Mắt Thiện Minh cũng lộ ra hung quang, “Mi có thể thử xem, ta sẽ tự cắn nát lưỡi mình trước, xem mi có hứng thú hiệp xác chết không nào!”

Thẩm Trường Trạch hung hăng cho hắn một cái tát, “Rốt cuộc ông ta đã nói cái gì với ông!”

“Đương nhiên là có liên quan đến sừng hải long rồi.” Thiện Minh cười lạnh: “Ta thật hối hận lúc trước khi nhìn thấy thứ đó không đem nó đi thiêu luôn, như vậy cha con bọn mi cũng không thể có cơ hội lấy ta làm con tin như vậy được.”

Thẩm Trường Trạch lạnh lùng nói: “Tôi không nghĩ tới chuyện bắt ông làm con tin, đừng con mẹ nó nói hươu nói vượn.”

Thiện Minh trở mắt như muốn nứt ra, “Thế à? Vậy mi định nhốt ta tới khi nào? Mi giam ta lại chỉ để ngủ với ta? Ông đây chạy từ xa tới là để ngủ với mi sao!”

Sắc mặt Thẩm Trường Trạch cũng trở nên hung ác, y trừng mắt hung tợn nói, “Đúng! Ngoài chuyện này ra, tôi còn có thể yêu cầu ông được cái gì!” Nói xong câu đó, y trở mắt nhìn lửa giận tràn đầy trong cặp mắt đen của Thiện Minh bị triệt để châm ngòi, y cảm thấy bản thân rất đáng cười, vừa bi ai lại nực cười.

“Mi đúng là con mẹ nó khôn kiếp!” Thiện Minh hét lớn một tiếng, phần eo hắn chọt lóe ra phía sau, dính sát không một khe hở với thân trên của Thẩm Trường Trạch, sau đó cong khuỷu tay lên hung hăng đập về phía cổ Thẩm Trường Trạch. Thẩm Trường Trạch lùi ra sau để tránh nhưng vẫn bị khuỷu tay đập trúng gáy, nháy mắt cảm thấy sau gáy và trước ngực tê rần một mảnh. Y cũng tung một cú vào eo Thiện Minh, Thiện Minh cảm thấy một đòn nặng này tập trung hẳn vào eo mình, nửa người nháy mắt không nghe theo sai khiến của bản thân nữa.

Hắn nghiêng người ngã xuống đất, gơ chân đá vào đầu gối Thẩm Trường Trạch, Thẩm Trường Trạch ngã sang một bên, đụng vào ván cửa. Thiện Minh bật dậy khỏi mặt đất, nhanh chóng đá hai phát vào đùi y, khi muốn đá phát thứ ba thì bị Thẩm Trường Trạch dùng một tay bắt được mắt cá chân, ném xuống đất.

Nước trên mặt đất còn chưa khô hẳn, Thiện Minh ngã sấp xuống, áo sau lưng ướt hết, dán trên người cực kì khó chịu. Hiện giờ hắn đang tức đầy một bụng, vừa nghĩ đến việc đôi “cha đẻ con ruột” chó má này thay nhau đến chọc tức hắn, hắn đã thấy muốn giết bớt một thằng. Hắn chỉ là muốn mang Thẩm Trường Trạch trở về mà thôi, kết quả khiến hắn không thể tin nổi là Thẩm Trường Trạch so với Thẩm Diệu càng khó đối phó hơn. Cứ cho là Thẩm Trường Trạch coi hắn như thằng *** mà chơi suốt mấy ngày qua thì hắn cũng nhin, ai bảo hắn nợ y, nhưng hắn cũng không thể nói ra như vậy được. Lửa giận và thất bại tích tụ suốt

mấy ngày đều bị châm ngòi trong khoảnh khắc vừa rồi, bây giờ hắn đã muốn cùng Thẩm Trường Trạch hung hăng đánh một trận, đánh xong là y có thể cùng mình về nhà rồi.

Thẩm Trường Trạch quả thực không biết nên làm thế nào với Thiện Minh được, đánh? Có thể đánh nặng được bao nhiêu? Mắng? Có thể mắng cái gì? Thiện Minh vĩnh viễn cũng không thể đối với y như y đối với hắn được, cho nên y không dám mơ xa, chỉ cần có thể hoàn toàn có được hắn là đủ rồi, chỉ cần không chế tất cả của hắn như vậy là đủ rồi.

Thẩm Trường Trạch nắm lấy cằm Thiện Minh, bá đạo cường hôn. Chỉ có thông qua không ngừng đụng chạm và giữ lấy, y mới có thể khẳng định quyền sở hữu trong lòng mình, nếu không, cái sự bất an lo được lo mất này sớm muộn gì cũng sẽ làm y phát điên.

Thiện Minh mắng to: “Mi còn nghiện ngủ nữa ! Cút mau !” Hắn bắt đầu bạo lực giãy dụa. Trong khoảng thời gian này hắn mang tâm lý bồi tội nặng trĩu, Thẩm Trường Trạch muốn làm thế nào thì cũng để mặc y làm, lúc này Thiện Minh đã triệt để bị chọc giận, sức lực mạnh kinh người, Thẩm Trường Trạch áp mãi cũng không áp được hắn, hai người cận chiến trong phòng tắm nhỏ hẹp cả nửa ngày, toàn thân đều bị đâm cho xanh tím.

Cuối cùng toàn thân Thiện Minh hết sức lực, bị Thẩm Trường Trạch ngăn chặn được, Thiện Minh cứ như vậy trừng mắt nhìn Thẩm Trường Trạch, ánh mắt vừa lạnh lẽo vừa hung ác.

Thẩm Trường Trạch hung hăng nhìn hắn, lôi hắn lên khỏi mặt đất ôm về ném lên giường mình, sau đó thay một bộ quần áo sạch sẽ, đi ra ngoài.

Thiện Minh lật người ngồi dậy, trong ngực cảm thấy đè nén không thở nổi, hắn lặn qua lộn lại mãi, lại nhảy xuống giường, hung hăng đập mấy cái vào cửa sắt, đập cho thép lá trên cửa sắt lõm hết xuống, âm thanh truyền vào trong tai hắn, tràn ngập âm ỉ và bất an.

Cứ như vậy ép buộc nửa ngày, cửa lại bị mở ra, người vào là Thẩm Trường Trạch với vẻ mặt như không có chuyện gì, tay bưng khay, trên đó đều là đồ ăn nóng hổi hấp.

Thiện Minh ngậy người nhìn y.

Thẩm Trường Trạch đặt cơm lên tủ đầu giường, “Ăn cơm.”

Thiện Minh đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn Thẩm Trường Trạch khép hờ cửa, bên ngoài không biết có bao nhiêu người, có nên thử một lần không.

Thẩm Trường Trạch lững thững đi tới, tựa hồ hoàn toàn không sợ hắn lao ra ngoài, y nhẹ nhàng đóng cửa lại, chỉ vào khay, “Ăn cơm đi, nếu không tôi nhét vào mồm ông đó.”

Thiện Minh chỉ vào mũi y, “Mi con mẹ nó còn có thể nói tiếng người?”

Hai người trừng mắt nhìn đối phương hồi lâu, Thẩm Trường Trạch rốt cuộc cũng thấp giọng nói: “Lại đây ăn cơm, ba à.”

Đây là lần đầu tiên sau suốt nhiều ngày như vậy, Thẩm Trường Trạch gọi y là ba, tim Thiện Minh hơi run lên một chút, chân hắn nhúc nhích, cất bước đến bên giường ngồi xuống, sau đó bưng khay lên gấp mấy miếng đồ ăn, chậm rãi ăn.

Thẩm Trường Trạch ngồi ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn hắn.

Thiện Minh ăn mấy miếng, buông đũa xuống, nhìn chằm chằm Thẩm Trường Trạch, “Chúng ta nói chuyện đi.”

Thẩm Trường Trạch ngậy ngốc nhìn hắn, “Ông muốn nói cái gì?”

“Mục đích mi ở đây là gì?”

“Tôi sẽ không nói cho ông.” Thẩm Trường Trạch lạnh nhạt nói: “Chuyện của tôi, từ nay về sau không cần ông can thiệp.”

Thiện Minh nhú mày nói: “Mi không tin ta?”

Thẩm Trường Trạch lộ ra một biểu cảm châm chọc, “Tin ông? Ba à, hiện tại kì vọng duy nhất của tôi với ông chính là ông chịu khó ngoan ngoãn ở lại bên cạnh tôi, cái khác tôi cũng không cần.”

Thần kinh Thiện Minh có thô máu cũng bị những lời này của y làm tổn thương, hấn hung hăng nhìn Thẩm Trường Trạch, “Ta không phải món đồ chơi mi tiện tay mua, không người nào có thể làm Thiện Minh ta ‘ngoan ngoãn’ được. Thẩm Trường Trạch, sự tha thứ dễ dàng của ta với mi cũng có giới hạn, đừng có được đằng chân lại lấn đằng đầu nữa.”

Thẩm Trường Trạch cười nhẹ hai tiếng, trong mắt phụt ra băng giá sắc bén, “Ba à, tôi sẽ làm cho ông ngoan ngoãn, bởi vì ông không bao giờ còn là đối thủ của tôi nữa. Ông đã quên ông giáo dục tôi như thế nào sao? Vận mệnh kẻ yếu là do kẻ mạnh quyết định, đó chính là số phận của kẻ yếu. Ba à, tôi đã không còn là thằng nhóc để ông tùy ý đùa nghịch nữa rồi, hiện tại ông đã là kẻ yếu, hơn nữa đời này cũng sẽ không thay đổi nữa đâu. Ông thuộc về tôi, tôi sẽ quyết định hết thấy của ông.”

Môi Thiện Minh run run, cuối cùng phun ra ba chữ, “Mau cút đi.”

Thẩm Trường Trạch đứng lên, nói như đinh đóng cột, “Ăn hết cơm mau, nếu tôi trở về mà ông còn không ăn xong, tôi sẽ tự mình dứt cho ông đấy.”

Thiện Minh nắm chặt tay ngồi ở đầu giường, lửa giận trong lòng mãnh liệt trào dâng như sóng cuộn, làm cho hấn muốn rống lên thật to. Hấn cứ như vậy ngồi yên thật lâu, cửa sắt lại truyền đến tiếng vang, hấn ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã hoàn toàn tối đen, hấn nghĩ rằng Thẩm Trường Trạch đã trở lại.

Không ngờ vào cửa lại là Thẩm Diệu mà hấn vừa mới gặp một lần sáng nay.

Sau khi Thẩm Diệu vào nhà thì cũng không đóng cửa mà lại đẩy cửa ra rộng hơn, mặt không chút thay đổi nhìn Thiện Minh, “Ta thả mày đi, bây giờ, đi ngay lập tức.”

136. Chương 136

CHƯƠNG 136

Thiện Minh nhìn hấn đề phòng, “Có ý gì?”

“Chẳng lẽ mày không muốn đi?”

“Mày nghĩ ta sẽ tin rằng mày chịu dễ dàng thả ta đi? Nói đi, mục đích của mày ấy.”

Thẩm Diệu cười lạnh: “Ta chỉ muốn đợi chúng nó tới cứu mày thôi.”

“Ta không cần người cứu.”

“Hi vọng bọn chúng cũng sẽ nghĩ như vậy.” Thẩm Diệu phát tay, ngoài cửa có bốn người đi vào, một tên trong đó ghì súng chĩa vào Thiện Minh, hai tên khác đi lên ấn hấn ngã xuống đất, còn một tên ngồi xuống trước mặt hấn.

Thiện Minh ngẩng đầu trừng mắt nhìn Thẩm Diệu, “Mày muốn làm gì?” Người ngồi trước mặt hấn kéo áo hấn lên, sau lưng Thiện Minh tràn đầy đủ loại dấu vết tình ái mà Thẩm Trường Trạch để lại, bất cứ một người đàn ông trưởng thành nào cũng đều hiểu được đó nghĩa là gì.

Người đang đè hấn ra sưng sốt một chút, Thẩm Diệu cũng ngây người, lập tức sắc mặt trở nên cực kì khó coi. Những vết ứ xanh tím không giữ được lâu trên da, những dấu vết lớn nhỏ đậm nhạt khác nhau này nhất định là có chỉ trong mấy ngày gần đây, mà mấy ngày này người duy nhất từng tiếp xúc với Thiện Minh là ai, trong lòng mỗi người đều rõ ràng, lại liên tưởng đến việc trước giờ Thẩm Trường Trạch vẫn ăn chung ở chung với Thiện Minh, mối quan hệ bí mật của hai người bỗng hiện lên rõ mồn một, không khỏi làm Thẩm Diệu nghĩ theo hướng kia.

Nhưng hấn nằm mơ cũng không nghĩ rằng con trai của mình sẽ cùng.....

Thẩm Diệu chửi nhỏ một tiếng, trên mặt tràn đầy chán ghét và khinh thường, xanh mặt nói: “Động tác nhanh lên.”

Thiện Minh cảm thấy phía sau lưng lạnh lạnh, người nọ đang vẽ loạn cái gì đó lên lưng hắn, sau đó hắn liền cảm thấy sống lưng đau nhức một trận, có người dùng dao cắt qua da thịt hắn, sau đó nhét cái gì đó vào trong thịt. Thiện Minh giãy dụa muốn đứng lên, nhưng hai người đè tứ chi hắn có sức lực rất lớn, chắc chắn là long huyết nhân, hắn căn bản không thể động đậy, chỉ có thể cắn răng cố nén.

Thẩm Diệu từ trên cao nhìn xuống hắn, “Đây là thiết bị truy tìm dấu vết, tự mày không lấy ra được đâu. Cho dù mày ở nơi nào ta đều sẽ biết, bây giờ mày muốn chạy đâu thì chạy, nhưng đừng có tiếp cận con ta nữa.”

Người cài thiết bị truy tìm cho hắn bắt đầu cảm máu và khâu lại miệng vết thương, toàn bộ quá trình tuy rằng thời gian liên tục không quá năm phút đồng hồ nhưng không dùng lấy một giọt thuốc tê nào, cảm giác bị người thẳng tay rạch da thịt ra nhét cái gì vào bên trong đau đến thế nào, chẳng nói cũng biết. Thiện Minh đếm động tác người nọ xuống tay, một mũi, hai mũi, tổng cộng bảy mũi khâu, khâu xong thì toàn thân hắn đều bị mổ hôi thấm đẫm.

Người đè nặng hắn buông hắn ra, Thiện Minh giãy dụa đứng lên khỏi mặt đất, hắn trừng mắt nhìn Thẩm Diệu, hận không thể một ngụm cắn chết Thẩm Diệu luôn, hắn dữ tợn nói: “Con của mày? Nó là con trai của Thiện Minh ta, mày là cái rắm gì?”

Thẩm Diệu cười ha ha, “Sao mày lại xứng làm cha nó được? Một người cha có quan hệ đồng tính với con nuôi của mình? Thật ghê tởm.” Thẩm Diệu biểu lộ vẻ mặt vô cùng chán ghét.

Thiện Minh không cam lòng yếu thế kích thích hắn, “Đúng vậy, nó thích làm tình với đàn ông đấy, đời này mày cũng đừng trông cậy nó sinh cháu nội rồng thuần huyết cho mày nữa!”

Những lời này chọc trúng chỗ đau của Thẩm Diệu, Thiện Minh bỗng thấy hoa mắt, một bóng đen vụt lại gần, đánh lên mặt hắn. Hắn dùng tay chắn một cái, thứ giống như roi sắt kia liền quật trúng cánh tay hắn, sau đó toàn bộ lực độ còn lại đều tống thẳng vào mặt hắn, sức mạnh cực lớn, trực tiếp quật ngã hắn xuống đất.

Hắn lắc lắc cái đầu choáng váng, không dám tin nhìn Thẩm Diệu vững vàng thu hồi cái đuôi của mình.

Thẩm Diệu bây giờ rõ ràng là hình người, lại có thể sử dụng cái đuôi của trạng thái long huyết nhân, hắn rốt cuộc đã vận dụng mức độ dung hợp gien người và gien long huyết tới trình độ nào ! Hắn lại có thể ở trạng thái con người mà tự do khống chế bộ phận của trạng thái long huyết nhân, Thiện Minh chắc chắn điểm ấy là Thẩm Trường Trạch không thể làm được.

Thẩm Diệu nhìn ra sự kinh dị trong mắt hắn, ngạo mạn nói: “Cho dù là Trường Trạch hay là Thanh Linh cũng không thể là đối thủ của ta, đám con người không biết lượng sức chúng mày lại càng không phải.” Thẩm Diệu giống như một con ác ma coi rẻ chúng sinh, lắc lắc cái đuôi vô cùng uy lực của mình, sau đó trong nháy mắt cái đuôi liền biến mất.

Thiện Minh càng cảm thấy không thể tin tưởng được về thực lực của người đàn ông này, hắn không biết ngày đó Triệu Thanh Linh có sử dụng sừng hải long để gia tăng thực lực của mình không, nhưng hắn biết ít nhất Triệu Thanh Linh mang theo thứ kia đi là chính xác. Bây giờ còn ai có thể ngăn cản Thẩm Diệu nữa?

Một bộ trang bị được ném tới trước mặt Thiện Minh, Thẩm Diệu giơ chân đá đồng trang bị kia vào người Thiện Minh, “Đi đi, mày muốn đi đâu thì đi, nhưng nếu mày còn dám trở về, còn dám đụng tới Trường Trạch, ta sẽ giết mày. Ta đối với mày thật sự quá rộng lượng rồi đấy.”

Thiện Minh cầm lấy trang bị, xông thẳng ra ngoài. Đến tận lúc này hắn mới nhìn rõ nơi giam giữ mình, chỗ nào cũng tràn ngập bụi đất lẫn với mùi thuốc sát trùng, vô cùng ghê tởm, trên tường và dưới đất còn có thể thấy một ít chất lỏng không biết là gì loang lổ. Căn cứ vào thiết bị bị vứt bỏ ở góc tường thì nơi này hẳn là một bệnh viện đã bỏ hoang, nhưng lại là một bệnh viện chiến trường, bởi vì toàn bộ kiến trúc đã bị pháo súng phá huỷ nhiều góc, trên tường nơi nơi đều là vết đạn, không có được mấy chỗ còn nguyên vẹn.

Hắn công trang bị nhanh chóng trốn vào trong rừng, căn cứ nơi này có phần đặc thù, hẳn hoài nghi mình vẫn đang ở cảnh nội Tunisia. Đây cũng không phải tin tức gì tốt, bởi vì Đường Đình Chi và Al bọn họ rất có khả năng đã ở nơi này, cho nên Thẩm Diệu mới thả hắn ra làm mồi.

Hắn tìm một nơi ẩn nấp, lấy trong ba lô ra trang phục ngụy trang trong rừng, hắn vừa nhấc cánh tay lên thì phía sau lưng liền đau đớn một trận, hắn nhìn không được với tay vào trong áo, sờ tới chỗ bị nhét thiết bị truy tìm.

Tuy rằng với tay có thể đến, nhưng thiết bị truy tìm đã bị đẩy mạnh từ sống lưng vào trong thịt, ở phía sau lưng chỉ có thể đụng tới một khối gỗ lên, hoặc là dùng dao rạch ra, hoặc là dùng cái nhíp gấp ra, cho dù dùng cách nào thì sau lưng hắn cũng không có mắt có tay, tự mình không làm được.

Hắn mặc quần áo, đi giày, kiểm kê một lượt vũ khí và trang bị. Thảm Diệu đại khái là sợ hắn chết quá nhanh, cho hắn thức ăn nước uống cũng đủ ba ngày, cùng với một khẩu súng trường và mã tấu dùng để phòng thân, nhưng đối với một người không biết mình đang ở phương nào, không biết nên đi nơi nào, chỉ có thể di chuyển lung tung ở trong rừng mà nói, thế này còn lâu mới đủ.

Cuối cùng hắn vẫn quyết định đi xa một chút, tuy rằng hành tung của hắn bị Thảm Diệu theo dõi, nhưng ít nhất hắn nên tận lực tránh đi Thảm Trường Trạch, hắn cũng không muốn lại bị Thảm Trường Trạch giam lại nữa. Một tuần này đã chậm trễ quá nhiều việc rồi, ngày nào hắn cũng không có việc gì, trong lòng sầu lo tăng gấp mấy lần. Hắn phải làm chút gì, chứ không phải mỗi ngày đều làm tình.

Lúc này trời đã tối rồi, không thích hợp chạy trốn, Thiện Minh đi khoảng bảy tám km, tìm được một cái cây bị sét đánh đến rỗng ruột, định ở bên trong nghỉ ngơi cả đêm.

Hắn cố định vài điểm bố trí dây ngáng và cạm bẫy trong khoảng mười lăm mét xung quanh cái cây, đều là vật liệu tìm thấy ngay tại chỗ, cực kì đơn giản, lại có thể cho hắn thực sự được nghỉ ngơi trong chốc lát.

Sau khi bố trí cạm bẫy cẩn thận, hắn chui vào cái cây rỗng ruột, nhắm mắt lại nằm xuống, vừa ăn chút gì bổ sung năng lượng, vừa nghĩ bước kế tiếp. Ăn xong, hắn ôm súng nhột nhột ngủ một giấc.

Cũng không biết ngủ bao lâu, bất chợt có cái gì đó đụng vào dây ngáng của hắn, tiếng thanh gỗ rơi xuống đất thoảng qua trên đỉnh đầu hắn. Hắn lập tức mở mắt, tay chống vào hai bên thành cái cây rỗng ruột, thật yên lặng trượt ra ngoài, nhìn về phía phát ra âm thanh, một con vật gì đó bị miếng gỗ rơi xuống trúng người, đang nằm co quắp trên mặt đất. Ánh sáng quá mờ, không nhìn rõ đó là con gì, Thiện Minh rút dao ra, định lấy nó làm lương thực dự trữ.

Vừa đi tới trước hai bước, hắn liền cảm giác hướng gió bên tai không thích hợp, như thể trong nháy mắt hướng gió liền thay đổi. Hắn vụt quay đầu, trước mắt chợt lóe ánh vàng, trên lưng căng thẳng, hắn bị cái gì đó quán lên, bị quăng rầm một cái trúng cái cây.

Lưng hắn đập vào cây, miệng vết thương vừa khâu lại bị nứt ra rồi, đau đến tóa mồ hôi, hắn tập trung nhìn, lọt vào trong tầm mắt đầu tiên là một đôi mắt sung huyết như dã thú, sau đó là một thân thể trải rộng vảy vàng, thứ quán trên lưng hắn càng lúc càng siết chặt, đúng là cái đuôi thô dài của Thảm Trường Trạch.

Thiện Minh cắn răng nói: “Mi..... làm sao mà tìm được ta?” Không nên nhanh như vậy, cho dù tình huống của hắn có chặt vật thể nào đi nữa, hắn cũng sẽ tự giác xóa bỏ dấu vết hắn đã đi. Thiếu ánh sáng như vậy, căn bản không thể truy tìm, làm sao mà y tìm ra hắn nhanh như vậy?

Kê rằng Thảm Trường Trạch phụt ra vài tiếng, “Mũi tôi luôn nhớ rõ hương vị của ông.”

Thì ra y xuất hiện với hình thái long huyết nhân là để truy tìm..... Nhưng mà..... Thiện Minh nhìn đôi mắt đỏ như máu của y trào lên ngọn lửa phẫn nộ, khiến hắn có ảo giác Thảm Trường Trạch là vì phẫn nộ nên mới biến thân.

Thiện Minh cầm lấy cái đuôi của y, ý đồ muốn y thả lỏng, eo hắn bị quán chặt sắp chết rồi, tuy rằng hắn chưa từng bị rắn quán, nhưng cảm giác không thể thở nổi như thế này chắc cũng không khác lắm, “Là Thảm Diệu bắt ta đi”

“Phải không? Vậy vì sao không đợi tôi trở về? Ông biết tôi sẽ đi tìm ông chứ, ba à.” Móng vuốt sắc bén nhẹ nhàng xẹt qua hai má Thiện Minh, lưu lại một đường vết máu nhột nhột, Thảm Trường Trạch liếm những giọt máu trên vuốt, “Chỉ cần có cơ hội, ông sẽ trốn đi rất xa, không phải sao? Ông không muốn ở cùng với tôi, cũng chưa hề nghĩ đến cuộc sống sau này có tôi, đối với ông mà nói, chỉ cần có khoái cảm, làm tình với ai cũng giống nhau, tôi nói không sai chứ? Ông vĩnh viễn cũng sẽ không yêu tôi, đúng không, ba của tôi?”

Trần Thiện Minh toát ra mồ hôi lạnh.

137. Chương 137

CHƯƠNG 137

Yêu? Thiện Minh chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Hắn đương nhiên yêu con trai mình, nhưng mà “yêu” trong miệng Thẩm Trường Trạch hiển nhiên lại là tình yêu nam nữ, muốn mình sinh ra tình yêu với con trai mình, trước giờ hắn chưa từng nghĩ tới, thật sự quá mức quý dị. Hắn không lý giải được chấp nhất của Thẩm Trường Trạch, trong mắt hắn thì từ lúc hơn mười năm trước hai người cả đời này đều sẽ có quan hệ ràng buộc. Bọn họ là hai cha con, dù không cùng huyết thống, nhưng bọn họ ở chung hơn mười năm, bọn họ thậm chí đã cùng giường chung gối, trong mắt Thiện Minh, mức độ tình cảm thâm hậu của hai người là không kẻ nào có thể so, cũng không cần cố ý nói cái gì, thật tự nhiên như người một nhà vậy. Như vậy rốt cuộc Thẩm Trường Trạch muốn cái gì? Không phải là giấy đăng ký kết hôn đấy chứ.

Thiện Minh nhìn đôi mắt đỏ máu của Thẩm Trường Trạch, trong cặp mắt đó lộ ra thú tính khiến hắn kinh hãi, hắn cắn răng nói: “Chúng ta là cha con, tình cảm mười mấy năm đồng sinh cộng tử không lẽ lại kém mấy câu yêu đến yêu đi vô nghĩa kia sao?”

Con người đỏ rực của Thẩm Trường Trạch lộ ra bi phẫn, “Ai muốn cả đời làm con ông? Đừng coi tôi là con của ông, hãy coi tôi là người đàn ông của ông đi, từ thân đến tâm, trung thành với tôi, vĩnh viễn ở bên cạnh tôi, ông có thể làm được không?”

Thiện Minh cứng họng nói không ra lời, hắn không thể coi Thẩm Trường Trạch như một người đàn ông được. Trong mắt hắn, con hắn vẫn chỉ là đứa nhỏ.

Thiện Minh do dự làm thân thể Thẩm Trường Trạch không ngừng run rẩy, y vươn tay bóp cổ Thiện Minh, ánh mắt đỏ máu, nguy hiểm mà điên cuồng, đôi môi mỏng của y thở nhẹ, “Ông thả đi, sẽ không rời khỏi tôi, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Trên cổ là móng vuốt sắc bén, cái đuôi bên hông thì càng siết chặt, khiến không khí càng thêm khan hiếm trong buồng phổi. Trong tình cảnh bị ép buộc đến không đường lui như thế này, ngược lại làm Thiện Minh có tâm lý phản nghịch mạnh mẽ đối với sự yếu đuối của chính mình và sự bức bách của Thẩm Trường Trạch. Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Thẩm Trường Trạch, nói như chém đinh chặt sắt, “Không đời nào, ta muốn đi đâu, ta muốn sống như thế nào là do ta tự mình quyết định, không tới phiên mi khoa tay múa chân.”

Con người màu đỏ co rút mảnh liệt, hai tròng mắt đỏ tươi dưới không gian mờ tối càng trở nên rực sáng, tựa như lốc xoáy đỏ máu. Thiện Minh bị ánh mắt này nhìn chằm chằm, cảm thấy một nỗi sợ hãi vì bị cắn nuốt từng chút một.

Thẩm Trường Trạch vung cái đuôi, ném hắn thật mạnh xuống đất. Bất an trong lòng Thiện Minh gia tăng mãnh liệt, nhảy dựng lên muốn chạy, cổ chân lại bị cái đuôi kia lập tức cuốn lấy, một lần nữa kéo hắn ngã xuống đất, Thẩm Trường Trạch nhào lên, móng vuốt dễ dàng giữ chặt quần áo của Thiện Minh. Y há miệng, cắn vào cổ Thiện Minh, răng nhọn cắm vào trong thịt, làm Thiện Minh đau đến mức nện thật mạnh vào sau lưng Thẩm Trường Trạch. Thẩm Trường Trạch phảng phất như không hề có cảm giác, dùng răng nanh hút nếm máu tươi tanh ngọt.

Máu kia dường như là thứ thuốc kích tình tuyệt hảo, kích phát thú tính nguyên thủy nhất của y, khát vọng mập mạp đến tận cùng vẫn luôn đè nén dưới đáy lòng lập tức bị khơi lên. Y phảng phất cảm nhận được xúc cảm nhiều năm về trước khi nghĩ đến cha mình mà thủ *** trong mộng, cảm thấy sự kích thích khó tả khi khối thân thể trần trụi tràn ngập dụ hoặc kia an ủi dục vọng của mình. Trong hơn nửa năm khi y học cách khống chế dục vọng của mình kia, y không ngừng ảo tưởng mình được phát tiết trong cơ thể Thiện Minh, lại ngay khi khoái cảm sắp đến phải thông qua máy móc mà cứng rắn cắt đứt, vào bất cứ giai đoạn *** tăng vọt nào cũng phải lặp lại việc mạnh mẽ khắc chế dục vọng của mình, chỉ vì chứng minh cho người khác thấy trong *** mình vẫn có thể khống chế hình thái con người. Nhưng mỗi long huyết nhân đều biết, chỉ có khôi phục trạng thái long huyết nhân thì họ mới có thể hoàn toàn nhắm nháp được tình túy tình ái, nhưng vì bảo vệ bản tính của mình, bọn họ phải khắc chế.

Nhìn biểu cảm thống khổ mà vận vẹo của Thiện Minh, thật mê người giống như cơn cao trào dâng tới giày vò người ta, Thẩm Trường Trạch cảm thấy máu trong thân thể nóng đến dọa người, y đã lâu chưa từng cảm thấy nóng như vậy. Lý trí nói cho y hiện tại hắn là lập tức dừng lại, đè nén thú tính của mình xuống, biến trở về con người, nhưng sự cự tuyệt của Thiện Minh tựa như tiêm vào trong lòng y một mũi thuốc độc, khiến y triệt để mất đi tự chủ.

Nên làm thế nào với người này đây? Hắn là đánh gãy chân hắn, để hắn không thể rời khỏi mình nửa bước, hắn là giấu kín hắn đi, để tất cả mọi người không thể nhìn thấy hắn, hắn là hung hăng làm hắn, khiến thân thể hắn trở nên ngoài mình ra ai cũng không thể thỏa mãn.

Đúng, hung hăng làm hắn, làm chuyện mà người vẫn muốn làm, khắc ấn ký của người trên mỗi tấc làn da của thân thể hắn, xỏ xuyên qua hắn, khiến hắn chỉ có thể cảm nhận được người, bắn dịch thể của người vào miệng hắn, để hắn không thể nói ra một lời cự tuyệt nào nữa. Hắn là vật sở hữu của người, từ một khắc khi mười lăm năm trước hắn bước vào lãnh địa của người, hắn chính là của người, người có thể làm bất kì chuyện gì với hắn, tận tình làm bất cứ chuyện gì, chinh phục hắn, thuần hoá hắn, để hắn không dám rời đi !

Trong đầu phẳng phất có âm thanh như cửa ác ma không ngừng vang lên, Thiện Minh trong mắt Thẩm Trường Trạch vừa mê người lại vô cùng đáng giận. Y thương hắn như vậy, hắn lại chỉ muốn chạy, hắn là trừng phạt hắn, hắn là khiến hắn sợ hãi, khiến hắn ghi nhớ bài học, khiến hắn không dám rời đi nữa!

Quần áo Thiện Minh bị vạch ra dễ dàng, khi hắn ý thức được ánh mắt Thẩm Trường Trạch không thích hợp, rất giống dáng vẻ năm sáu năm trước sau khi biến thân mất đi ý thức con người, gặp vật sống liền công kích thì đã muộn.

Khi cặp cánh rồng to lớn hạ xuống, hai khối thịt cứng rắn nặng trĩu không chỉ đè chặt hai tay hắn xuống đất, còn hình thành một chướng ngại vật thiên nhiên trên đỉnh đầu hắn. Trong mắt hắn bịt kín một tầng bóng ma đáng sợ, cái đuôi thô dài cuốn lấy đùi hắn, nâng một chân hắn giữ lấy giữa không trung, thân dưới của hắn giống như một khối thịt tươi ngon miệng nhất, trắng trợn bại lộ trước mặt con dã thú đang đói khát này.

Thiện Minh biết Thẩm Trường Trạch thật sự nổi điên. Có lẽ là từ trước tới giờ Thẩm Trường Trạch quan tâm tỉ mỉ chăm sóc cho hắn đã để lại ấn tượng thật sâu, hắn gần như đã quên Thẩm Trường Trạch là một long huyết nhân, trong thân thể y chảy xuôi dòng máu tàn bạo lãnh khốc của dã thú, một khi bị triệt để chọc giận, sẽ đánh trả mãnh liệt như con dã thú tàn bạo nhất. Ngay từ đầu đó chính là bộ dạng của một con người biến thành long huyết nhân, chẳng qua Thẩm Trường Trạch cũng giống như phần lớn long huyết nhân khác, đã học được cách tự điều khiển. Nhưng cho dù một con mãnh thú có được phủ thêm lớp da người, bên trong hắn vẫn chỉ là mãnh thú mà thôi.

Tứ chi Thiện Minh đều bị áp chế, chỉ có thể liều mạng rống to, hi vọng Thẩm Trường Trạch có thể tỉnh táo lại. Bộ dạng Thẩm Trường Trạch hiện giờ quá mức dọa người, vừa nghĩ đến việc mình bị một long huyết nhân hoàn toàn thú hóa cưỡng bức, cả người hắn đều sợ hãi!

Thanh âm của hân kinh động làm chim rừng bay nháo nhác, nhưng không đánh thức được Thẩm Trường Trạch. Thẩm Trường Trạch lấy phân thân so với bình thường càng thêm dữ tợn thô dài của y ra, giữ chặt đùi Thiện Minh, chọc mạnh cái thứ dọa người kia vào trong cơ thể hắn.

Thân dưới truyền đến sự đau đớn vì bị xé rách, Thiện Minh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể run rẩy như lá rụng trong gió. Hân liều mạng cắn môi, không để mình kêu ra tiếng.

Thẩm Trường Trạch phát ra một tiếng gầm làm người ta sợ hãi, vẫy rồng trên thân thể bộc phát ánh sáng màu vàng chói mắt gấp mấy lần lúc trước. Gây thịt của y dính vết máu rất rõ ràng, điều này kích thích thú tính của y đến cực đại, máu y sôi trào, Thiện Minh với thân dưới bị nhấc cao giữa không trung giống như cá nằm trên thớt, mặc y tận tình chà đạp.

Một tay y bắt lấy đùi Thiện Minh, phối hợp với cái đuôi linh hoạt của mình, làm cửa mình của Thiện Minh mở rộng, động nhỏ yếu ớt triệt để phơi bày dưới mắt y, gây thịt thô cứng dữ tợn hung ác đâm vào trong, xé mở nơi nhỏ hẹp kia đến độ không thể tin được.

Thẩm Trường Trạch vững vàng quỳ trên mặt đất, một tay nâng cao thắt lưng của Thiện Minh lên giữ chặt, sau đó cử động vòng eo, bắt đầu điên cuồng đâm chọc.

Trong lỗ tai y tràn ngập tiếng rên rỉ thống khổ Thiện Minh cố ý dè nén, tiếng kêu trầm đục kia đối với y hiện tại mà nói, quả thực là thuốc kích tình tuyệt hảo, làm y càng thêm phát cuồng.

Động nhỏ bị máu làm trơn, nóng rực bao chặt lấy thứ to lớn của y, mỗi một lần cầm rút đều mang đến khoái cảm vô hạn. Dương vật của Thẩm Trường Trạch tựa như đóng cọc xuống đất, đâm vào nơi sâu nhất trong thân thể Thiện Minh, cảm giác triệt để giữ lấy mang đến cho y sự thỏa mãn khó có thể hình dung nổi.

Đây là một hình ảnh cho dù ai nhìn thấy cũng cả đời khó quên, trong rừng cây tối tăm, người đàn ông với thân hình thon thả hoàn mỹ bị một con quái vật mình rồng mặt người điên cuồng xâm phạm. Hai cánh tay hắn bị cặp cánh cực lớn đè chặt, eo hắn bị nhấc lên không trung, một chân bị cái đuôi thô dài treo lơ lửng, một chân khác thì bị quái vật kia chộp trong tay, toàn bộ nửa thân dưới đều không có một điểm tựa nào, vật đàn ông to lớn dữ tợn hung ác không ngừng tùy ý ra vào ở nơi tư mật nhất kia, máu tươi chảy dọc cặp đùi trắng nõn của hắn xuống đất. Trong cánh rừng này chôn giấu rất nhiều bí mật, nhưng không một cái nào có thể điên cuồng, càng thêm điên cuồng hơn hình ảnh trước mắt.

Móng tay sắc nhọn của Thẩm Trường Trạch xẹt qua làn da Thiện Minh, khiến cho hắn run rẩy một trận, thân thể hắn bị sự xâm nhập mãnh liệt kia kích thích không ngừng, sức lực bản thân nhanh chóng bị xói mòn, không quá lâu sau ý thức hắn cũng đã trở nên mơ hồ không rõ.

Thẩm Trường Trạch kéo Thiện Minh lên khỏi mặt đất, áp lưng hắn lên thân cây, cái đuôi cuốn đùi hắn tách ra hai bên, Thẩm Trường Trạch liền dùng tư thế đứng thẳng một lần nữa tiến vào Thiện Minh. Sức mạnh toàn thân Thiện Minh đều tập trung ở nơi hai người gắn liền với nhau, tư thế này làm Thẩm Trường Trạch đâm vào càng sâu, càng nặng, Thiện Minh vẫn luôn ở trạng thái nửa hôn mê, hoài nghi bản thân mình sắp bị đâm thủng rồi.

Trong rừng cây truyền đến tiếng dã thú gầm rú, đẩy trận tình ái quỷ dị này lên đến cao trào.

Không biết qua bao lâu.

Gió nhẹ trong rừng, mưa sương sáng sớm cùng với hương vị bùn đất nồng đậm làm Thẩm Trường Trạch chậm rãi tỉnh lại. Trên người có chút lạnh lẽo, đầu y rất đau, vang lên ong ong, y miễn cưỡng mở to mắt, lập tức nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Thiện Minh.

Thẩm Trường Trạch vụt tỉnh táo, y nâng thân thể, nhìn Thiện Minh trần truồng nằm trên cỏ, không một mảnh vải che thân, trên người phủ đầy dấu vết tình ái. Y vừa động dậy liền cảm giác thân dưới nóng lên, cúi đầu thì thấy cái kia của mình vẫn còn cắm trong cơ thể Thiện Minh! Y vội vàng lui ra ngoài, nhất thời, động nhỏ bị chà đạp cả một buổi tối như hồng thủy làm vỡ đê, dịch thể trắng đục hỗn hợp tơ máu nhìn thấy ghê người lập tức chảy ra. Thẩm Trường Trạch nhìn bộ dạng bị tra tấn đến triệt để của Thiện Minh, cả người đều cứng lại.

Trí nhớ về tối qua trào dâng như sóng biển, cảm giác sự điên cuồng và thú tính trong tâm khảm bị triệt để phóng thích đến nay vẫn như cũ có thể hiện lên rõ ràng. Hình ảnh thân thể rắn chắc hơi gầy của Thiện Minh bị treo giữa không trung, bị y hung hăng cưỡng bức không ngừng chiếm cứ đầu óc y, y càng nhớ lại, càng kinh ngạc.

Y vươn bàn tay run rẩy sờ mặt Thiện Minh, nóng đến dọa người !

“Ba ơi!” Thẩm Trường Trạch vội ôm Thiện Minh đứng lên, kết quả lòng bàn tay liền ẩm ướt, y nâng tay lên nhìn thì chỉ thấy toàn máu.

Thẩm Trường Trạch thiếu chút nữa tan vỡ, y run lấy bầy lạt thân thể Thiện Minh lại, miệng vết thương đã khâu phía sau lưng hoàn toàn rách ra rồi, ngay cả chỉ khâu cũng đứt đoạn, không biết Thiện Minh chảy bao nhiêu máu, toàn bộ cổ đại dưới đất đều bị nhuộm đỏ.

Thẩm Trường Trạch sợ đến mức trái tim y run bắn. Y vội ôm Thiện Minh đến một mặt cỏ khô mát, lấy hộp thuốc trong ba lô ra, xử lý miệng vết thương cho Thiện Minh. Lau khô hết máu sau lưng, y mới nhìn ra trong phần thịt bên cạnh xương sống Thiện Minh có cái gì nho nhỏ lộ ra. Y đưa tay sờ, nhận ra đó là thiết bị truy tìm, mà người bỏ vào là ai thì không cần nghĩ cũng biết. Thẩm Trường Trạch hận đến nghiến răng nghiến lợi, y hận Thẩm Diệu, cũng hận chính mình.

Y không muốn thương tổn ba, vĩnh viễn cũng không muốn!

Thẩm Trường Trạch do dự không biết có nên lấy thiết bị truy tìm ra không, y sợ sẽ làm cho Thiện Minh chảy máu càng nhiều. Nhưng nếu thứ này ở trong thân thể, trong hoàn cảnh như thế này nhất định sẽ bị nhiễm trùng, Thẩm Diệu căn bản là không muốn cho Thiện Minh sống trở ra. Cuối cùng y cắn răng một cái, cắt chỉ khâu ra, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng chậm rãi lôi cái thiết bị truy tìm từ trong thịt ra ngoài. Thiện Minh dù hôn mê nhưng vẫn đau đến co rúm người, Thẩm Trường Trạch đau lòng đến muốn đổ máu, chỉ có thể càng không ngừng vuốt ve lưng Thiện Minh, nhìn những vết xanh tím trải rộng trên người hắn, hận không thể giết chết chính mình.

Thiết bị truy tìm hình cầu cuối cùng cũng được chậm rãi đẩy dần ra, Thẩm Trường Trạch sát trùng cái nhíp, chậm rãi kẹp lấy nó, kéo nó ra từ từ, y ném thiết bị truy tìm xuống đất, dẫm nó nát vụn, sau đó lập tức cầm máu và khâu lại miệng vết thương cho Thiện Minh.

Đợi xử lý xong vết thương trên lưng, ánh mắt y chuyển qua cửa huyết bị chà đạp cả đêm, đến nay vẫn không thể khép lại của Thiện Minh. Thẩm Trường Trạch cắn răng, dùng nước sạch tẩy rửa cho hắn, sau đó bôi thuốc hạ nhiệt lên đó. Y cởi quần áo trên người xuống mặc vào cho Thiện Minh, bản thân thì mặc bộ đồ đã bị y xé rách của Thiện Minh. Y dứt cho hắn uống thuốc uống nước xong, sau đó ôm thân thể nóng rực không lui của hắn, trong lòng từng đợt hốt hoảng.

Y đã làm cái gì..... Y nghĩ rằng mình có thể khống chế bản thân, nhưng có lẽ ngày hôm qua ngay từ giây phút nhìn thấy Thiện Minh, y cũng đã cảm thấy không thích hợp.

Y không muốn làm như vậy với Thiện Minh..... Thật sự không muốn thương tổn hắn..... Không muốn.....

Nhưng mà, long huyết nhân vô cùng sung sướng tối hôm qua là ai đây? Sự phát tiết không hề kiêng kỵ này, khoái cảm điên cuồng mà xâm nhập đến tận xương tủy này, đến bây giờ y vẫn còn cảm thấy tư vị của nó, thì ra lấy hình thái long huyết nhân mập mạp hợp sẽ có cảm nhận như vậy. Thẩm Trường Trạch vừa tự trách thật sâu, vừa không thể ức chế mà hồi tưởng.

Bộ dạng suy yếu của Thiện Minh như đánh vào tim y, y liên tục hôn xuống hai má nóng rực của Thiện Minh, thì thào kêu: “Ba ơi.....” Vì sao lại cự tuyệt con, vì sao ba cứ muốn rời khỏi con, ở lại bên cạnh con không tốt sao, chuyện gì con cũng nguyện ý làm vì ba. Vì sao nhất định phải rời khỏi con, ba ơi..... Còn có ai yêu ba hơn con đâu, đừng rời khỏi con, đừng cự tuyệt con.

Trạng thái hiện giờ của Thiện Minh không tiện di chuyển, Thẩm Trường Trạch liền ôm hắn ngồi chỗ thoáng mát dựa vào bên cạnh thân cây, trong lòng tràn ngập mê mang và tuyệt vọng. Y không ngừng nhẹ nhàng hôn lên tóc mái và trán Thiện Minh, trong lòng đối với người này vừa yêu lại vừa hận.

Chấp nhất đối với Thiện Minh, ngay cả chính y cũng cảm thấy sợ hãi. Y biết, cho dù phải cùng mọi người là địch, y cũng sẽ không buông Thiện Minh ra, chấp niệm như vậy, sau bao lần Thiện Minh phản bội và kháng cự, cuối cùng cũng làm y phát cuồng. Y hiểu tính cách Thiện Minh, đó là người một khi đã nói một thì sẽ không có hai, luôn làm theo ý mình, bạo lực tuyệt đối không thể khiến hắn phục tùng, ngược lại sẽ chỉ làm hắn thêm lợi hại, cho nên, y càng thêm sợ hãi lần này y thương tổn Thiện Minh sẽ không phải là lần cuối cùng.

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Thân thể trong lòng nóng rực, đôi mắt mệt mỏi, làm tim y đau đớn thất lại.

Vì sao y lại yêu cha nuôi của mình? Mới trước đây y rất sợ hắn, hận hắn, chán ghét hắn, vì cái gì cuối cùng lại yêu hắn? Có lẽ là từ nhỏ y rất muốn làm Thiện Minh phải cúi đầu thần phục y, ánh mắt y không ngừng dõi theo con người này, vì đạt được sự khẳng định của hắn mà trưởng thành, vì đuổi kịp bước chân hắn mà càng không ngừng làm khó bản thân, cho đến lúc này nói y là vì muốn Thiện Minh vui vẻ mà sống cũng không quá.

Cho nên, từ một khắc hắn nhất định được y mười lăm năm trước kia cũng đã nhất định dẫn đến kết cục này, cho dù xảy ra chuyện gì, y cũng sẽ không buông tay, tuyệt đối sẽ không từ bỏ Thiện Minh.

Dưới tác dụng đồng thời của thuốc hạ sốt và cồn giảm nhiệt, bốn giờ sau nhiệt độ của Thiện Minh cũng đã giảm xuống, Thẩm Trường Trạch công hắn lên lưng, mang hắn trở về.

Y nghĩ tới nghĩ lui, lúc này thời cơ chưa tới, y vẫn nên trở lại chỗ Thẩm Diệu đi, chẳng qua, y không thể

đưa Thiện Minh trở về đó nữa, y phải nghĩ cách tìm Đường Đình Chi tới đón Thiện Minh. Thắm Diệu thật sự muốn Thiện Minh chết, y không thể mạo hiểm như vậy nữa.

Đi bộ hơn một giờ, y đột nhiên ngừng được cách đó không xa có hương vị long huyết nhân, hương vị này rất xa lạ, là một long huyết nhân y chưa từng tiếp xúc.

Y cảnh giác lùi ra sau cái cây, nhẹ nhàng đặt Thiện Minh xuống đất, sau đó rút mã tấu ra.

Một bóng dáng nhanh chóng vọt tới, Thắm Trường Trạch vung đao liên chém, bóng người chợt lóe chẵn rơi đao của y.

Lúc này, hai người đều thấy rõ lẫn nhau.

“Al !”

“Là cậu !”

Người trước mắt đúng là Al.

Thắm Trường Trạch đã biết được từ Đường Đình Chi rằng Al đã biến thành long huyết nhân, nghĩ đến chiến hữu mình từng quen thuộc biến thành đồng loại của mình, trong lòng y có vài phần cổ quái, nhưng y vẫn thấy may mắn vì Al còn sống. Cho dù y ghen tị tình anh em tràn ngập ăn ý giữa Al và Thiện Minh, nhưng Al nếu chết, Thiện Minh sẽ rất thống khổ.

Al vừa định hỏi y cái gì, đột nhiên nhìn thấy Thiện Minh nằm sấp trên mặt đất, “Thiện !” Hắn lập tức chạy tới nâng Thiện Minh đứng lên, nhưng Thiện Minh vẫn hôn mê bất tỉnh.

“Nó làm sao vậy?”

Thắm Trường Trạch mất tự nhiên quay đầu, “Bị thương một chút.”

“Tôi và những người khác chia nhau tìm nó ở trong khu rừng này một ngày, cũng may cậu đã tìm thấy nó trước rồi.” Al hỏi: “Cậu định đưa nó đi đâu đây?”

“Đi tìm các người.”

“Chúng tôi ở trong một cái làng dưới chân núi.”

Al định công Thiện Minh lên lưng, Thắm Trường Trạch đã đi tới, “Để tôi công ba.”

Nếu là bình thường Al sẽ cười nhạo y hai câu, nhưng bây giờ không phải là lúc nói đùa, hắn nhìn Thắm Trường Trạch công Thiện Minh, hỏi: “Bây giờ cậu định trở về chỗ Thắm Diệu hay là đi hội họp với chúng tôi?”

“Tôi phải trở về, nhưng mà trước đó tôi muốn nhìn thấy bà ấy.” Thắm Trường Trạch cúi đầu, có chút dăm chiêu nhìn chân mình.

“Bà ấy?” Al nghĩ nghĩ, “Ý cậu là mẹ cậu à?”

Nghe một chữ mẹ này, Thắm Trường Trạch cảm thấy trái tim run lên.

Nếu lần đó ở sở đầu giá y biết long huyết nhân cải trang kia là mẹ mình, y nhất định sẽ không cứ như vậy mà rời đi.

Ấn tượng của y về người cha Thắm Diệu này cực kỳ mơ hồ, gần như không có tình cảm gì, nhưng y vẫn nhớ rõ mẹ mình, tiếng “mẹ” này là giấc mộng không thành suốt mười mấy năm qua của y.

Al nói: “Sau khi cô ấy nhận được tin tức Thắm Diệu cố ý thả ra thì cũng đi tìm Thiện Minh, bây giờ không biết đã trở về chưa. Từ nơi này đến làng đại khái cần ba giờ, chúng ta hãy đến đó xem trước đã.”

Thắm Trường Trạch nói: “Vội nhanh lên, ba cần phải trị liệu.”

Long huyết nhân Thắm Diệu phái ra truy lùng nhóm Al đã xuất hiện trong rừng, cũng may y đã đập nát thiết bị truy tìm của Thiện Minh, nếu không chắc chắn họ không thể thoát khỏi nơi này. Cho dù là như vậy, Thắm Trường Trạch vẫn vừa phán đoán hương vị chúng để lại, vừa cố ý tránh bọn chúng, tuy rằng lộ trình chỉ có ba giờ, họ lại đi ước chừng bảy tám giờ mới về tới làng.

Điều làm Thẩm Trường Trạch ngoài ý muốn là Triệu Thanh Linh còn chưa trở về, trong cái làng đã bị chiến tranh phá huỷ phần lớn này, ngoài nhóm Đường Đình Chi ra thì không có người ngoài. Y đưa Thiện Minh vào trong phòng, Đường Đình Chi trước hết liền chữa trị cho Thiện Minh.

Thẩm Trường Trạch cùng những người khác ngồi thảo luận tình thế hiện tại với nhau.

Một lát sau, Đường Đình Chi đi ra, thần nhiên liếc nhìn Thẩm Trường Trạch một cái, tuy rằng không có biểu cảm gì, nhưng Thẩm Trường Trạch vẫn đọc ra trong mắt Đường Đình Chi sự trách móc nặng nề, y ấy quay quắt mặt đi.

Đường Đình Chi nói: “Anh ta mất máu khá nhiều, miệng vết thương sau lưng bị nhiễm trùng, còn lên cơn sốt, tình huống không tốt lắm, mấy ngày tới chỉ có thể tĩnh dưỡng. Hành động sắp tới anh ta không thể tham dự được.”

Thẩm Trường Trạch âm thầm cắn môi, y nắm chặt nắm tay, móng tay đâm sâu vào trong thịt.

Al không rõ mọi chuyện, thế nên hung hăng đập bàn, “Tôi nhất định phải lột da rút gân thẳng khôn Thẩm Diệu này!”

Thẩm Trường Trạch đứng dậy nói: “Tôi nói hết tình huống rồi, mọi người thảo luận đi, tôi vào thăm ba, sau đó tôi phải nhanh chóng trở về.”

Sau khi y vào nhà, Thiện Minh vẫn nhắm chặt mắt, cho dù vì đau đớn mà mặt mày nhúu chặt thì cũng không hề tỉnh lại một chút nào.

Thẩm Trường Trạch nhẹ nhàng vuốt lên hàng mi dài của hắn, ngón tay dày vổ về cái trán và hai má hắn, trong lòng tràn ngập chua xót.

Con yêu ba nhiều đến thế, liệu có chút nào chạm được vào trái tim của ba không?

138. Chương 138

CHƯƠNG 138

Thẩm Trường Trạch ngồi bên cạnh giường suốt ba giờ, nhiệt độ của Thiện Minh đã giảm bớt, người cũng tỉnh lại. Thẩm Trường Trạch khấn trương nhìn hắn chậm rãi mở to mắt. Khi hai người bốn mắt chạm nhau, Thẩm Trường Trạch tinh tường nhìn ra trong mắt hắn một tia hoảng sợ, tuy rằng ánh mắt kia chỉ lướt qua một giây, trong nháy mắt đã bị phần nộ và hung ác thay thế.

Thẩm Trường Trạch lấy tay sờ trán hắn, nhẹ giọng nói: “Ba, con là tức giận đến váng óc, xin đừng hận con.”

Thiện Minh hé miệng phun ra ba chữ, “Mau cút đi.” Nói xong câu đó hắn mới phát hiện cổ họng mình khàn đặc.

Thẩm Trường Trạch rót chén nước, nâng hắn ngồi dậy, đút cho hắn uống một ngụm, y vổ về lưng Thiện Minh, “Là con sai, con không không chế được chính mình.”

Thiện Minh nhắm hai mắt lại, “Cút đi.”

Biểu cảm của Thẩm Trường Trạch không hề thay đổi, chỉ là trong mắt tràn ngập đau thương, “Về sau sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa, ba không phải sợ con, con chưa từng nghĩ tới việc thương tổn ba.”

Thiện Minh khàn khàn nói: “Thẩm Trường Trạch, mi không bình thường.”

Cho dù lúc trước hắn cũng nhận thấy dự cảm độc chiếm của Thẩm Trường Trạch với hắn có chút biến thái, nhưng hắn nghĩ đó là con mình, luôn nghĩ như vậy cũng tốt như vậy cũng tốt, hoàn toàn xem nhẹ sự bất thường này. Hơn nữa, mặc dù Thẩm Trường Trạch có chút bá đạo nhưng hầu hết thời gian là rất nghe lời hắn, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ tới có một ngày hắn sẽ bởi vì Thẩm Trường Trạch có dự cảm không chế mãnh liệt với hắn mà cảm thấy sợ hãi và mâu thuẫn.

Với hấn mà nói, có thể nắm giữ chính mình, sống hoàn toàn như hấn muốn mới là lạc thú lớn nhất của hấn, nhưng dục vọng của Thẩm Trường Trạch thì hoàn toàn đi ngược lại. Y muốn trói buộc hấn, y muốn giữ chặt hấn ở bên cạnh mình, Thiện Minh sao có thể nguyện ý được? Hấn muốn đi đâu thì đi, muốn sống cuộc sống như thế nào thì sẽ sống cuộc sống thế đó, bất kì kẻ nào cũng đừng nghĩ đến việc ràng buộc hấn.

Sau ngày hôm nay, hấn ý thức được Thẩm Trường Trạch muốn làm chúa tể của mình, hơn nữa nếu hấn kháng cự, Thẩm Trường Trạch rất có thể vì nổi giận mà lại làm ra chuyện như ngày hôm qua. Hấn biết hấn không thể ở bên cạnh Thẩm Trường Trạch nữa, nếu không, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày hấn bị dục vọng độc chiếm không ngừng bành trướng của Thẩm Trường Trạch cắn nuốt.

Thẩm Trường Trạch nắm tay hấn, bình tĩnh nói: “Con biết, con biết con rất không bình thường. Con muốn khống chế ba, con muốn trói ba lại thật chặt, cho dù ba chỉ nhìn người khác vài lần con cũng sẽ ghen tị. Ba, nếu con có thể ngăn cản chính mình, con cũng sẽ không bức ba như vậy, nhưng ba càng rời xa con, con lại càng sợ hãi, càng phải nắm chặt lấy ba.” Thẩm Trường Trạch nói xong lời này, toàn thân đều toát ra mồ hôi lạnh, y đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện tay mình siết tay Thiện Minh đến kêu răng rắc, y vội vã buông ra, thấy sắc mặt Thiện Minh tái nhợt, trong lòng càng thêm khó chịu.

Y đưa tay Thiện Minh lên môi hôn, nức nở nói: “Ba, con yêu ba mà, vì sao không thể ở bên cạnh con, vì sao lại liên tục vứt bỏ con, đòi hỏi của con với ba rất ít, chỉ cần để con lúc nào cũng có thể nhìn thấy ba là đủ rồi, như vậy rất khó sao? Nghe lời con đi, con sẽ đối với ba rất tốt, ba hấn là hiểu được mà.”

Thiện Minh chậm rãi nắm tay thu trở về, mệt mỏi nói, “Ta chỉ nghe chính mình. Bây giờ ta thấy thật hối hận, chúng ta cả đời chỉ nên làm cha con.”

Trái tim Thẩm Trường Trạch bị nặng nề đâm một nhát, y không dám tin nhìn Thiện Minh, “Ba.....Chỉ một câu này của ba, mọi chuyện giữa chúng ta một năm này, cái gì cũng không có? Ba hối hận? Ba lặp lại lần nữa, ba nói ba hối hận?” Ngữ điệu của Thẩm Trường Trạch không tự giác cao lên, âm cuối lạnh run.

Thiện Minh quay đầu nhìn y, từng câu từng chữ rành mạch, “Đúng, ta hối hận, chúng ta vốn chính là cha con, cả đời cũng chỉ là cha con thôi.”

Thẩm Trường Trạch vụt đứng lên, cảm xúc trong mắt thay đổi bất ngờ, hai tròng mắt lộ ra thương tâm và tuyệt vọng, sâu không thấy đáy.

Thiện Minh rũ mắt, không dám nhìn vào mắt y.

Thẩm Trường Trạch nhẹ nhàng cúi xuống, dán vào lỗ tai hấn thấp giọng nói: “Ba, ba không thể hối hận, con là người đàn ông của ba, điều này tuyệt sẽ không bao giờ thay đổi, ba chỉ có thể lựa chọn nhận con. Đừng để con nghe thấy những lời như thế nữa, ba trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của con đâu, ba thuộc về con, vĩnh viễn chỉ thuộc về con.”

Thân thể cứng ngắc của Thiện Minh vừa nghe xong câu này, vành tai liền nhận được một cái hôn mềm nhẹ, cái hôn này thật ướt át ấm áp, lại khiến hấn lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Thẩm Trường Trạch giăng một tấm lưới trên đầu hấn, cái lưới này không cho hấn một đường sống nào, làm hấn chỉ muốn trốn.

Sự tình sao lại trở nên như vậy? Đây là đứa con hấn một tay nuôi lớn, nay lại muốn há miệng nuốt hấn, hấn quả thực cảm thấy mình đã nuôi một con dã thú, không, Thẩm Trường Trạch quả thật là dã thú.

Đứa nhỏ mềm mại yếu đuối, luôn luôn thích chui vào lòng hấn khóc kia chẳng lẽ chỉ là ảo giác của hấn sao? “Đứa con” trước mắt này làm hấn vừa xa lạ vừa sợ hãi !

Thẩm Trường Trạch chịu đựng từng trận đau đớn cuộn cuộn dâng lên trong lòng, bắt buộc mình kìm nén cảm xúc. Thiện Minh vừa mới bị y hung hăng ép buộc, y không muốn lại bị hấn chọc giận. Đối phó với Thiện Minh, rõ ràng là càng mềm mỏng càng công hiệu một ít, nhưng gần đây họ ở chung lại chỉ toàn lấy lửa giận và đấm đá mà kết thúc mọi việc.

Thẩm Trường Trạch chậm rãi đè thân thể hấn xuống, để hấn nằm trở lại giường, sau đó bản thân cũng cởi giày, xốc chân lên, nằm xuống.

Thiện Minh xoay lại, lạnh lùng nhìn y, trong mắt tràn ngập phòng bị.

Thẩm Trường Trạch vươn tay kéo hấn vào trong lòng, “Mười phút, chỉ mười phút thôi, sau đó con sẽ đi.” Y không muốn lại nhìn thấy sự kháng cự của Thiện Minh, vì thế dùng cảm tựa lên đỉnh đầu hấn, nhẹ nhàng cọ xát, lòng bàn tay ấm áp ôn nhu vỗ về lưng Thiện Minh.

Thiện Minh vẫn như cũ rất mệt mỏi, nằm trong cái ôm ấp quen thuộc nhưng lại cảm thấy một cơn buồn ngủ, mí mắt đều rũ xuống.

Âm thanh như chú ngữ của Thẩm Trường Trạch không ngừng vang lên bên tai hấn, “Ba, con yêu ba, không ai yêu ba nhiều hơn con hết, ba chỉ nhìn con là đủ rồi, chỉ cần nghĩ đến con là đủ rồi. Đừng cự tuyệt con, ba trốn không thoát đâu, cho dù ba ở nơi nào con cũng sẽ tìm được ba. Không được rời khỏi con, không được phản bội con.....”

Thiện Minh nhắm hai mắt lại, trong lòng chỉ còn biết thở dài.

Thẩm Trường Trạch đợi Thiện Minh ngủ rồi mới đi, Triệu Thanh Linh vẫn không trở về, hơn nữa cũng không liên hệ được, tất cả mọi người lo lắng chị đã xảy ra chuyện. Thẩm Trường Trạch dùng tốc độ nhanh nhất chạy về cái bệnh viện đổ nát kia, đó dù sao cũng là cha mẹ ruột của y, y không muốn nhìn thấy bất cứ bi kịch nào.

Thiện Minh vì còn không hoàn toàn hạ sốt, hai ngày sau vẫn mê man, lúc nào cũng chỉ ở trên giường. Khi hấn có thể xuống giường được đã là ba ngày sau, Đường Đình Chi nói cho hấn, Thẩm Trường Trạch truyền tin tức mới nhất đến chứng thực Triệu Thanh Linh đã bị Thẩm Diệu bắt được.

Thiện Minh hỏi: “Vây sừng hải long ở nơi nào?” Thử kia rất đáng sợ, nếu như bị Thẩm Diệu chiếm được, muốn ngăn cản hấn sẽ phải hi sinh rất nhiều.

Đường Đình Chi lắc đầu, “Không ai biết sừng hải long ở đâu, Triệu Thanh Linh chắc chắn sẽ không đưa sừng hải long cho Thẩm Diệu, nhưng cũng sẽ không cho chúng ta, tuy rằng cấp trên yêu cầu tôi nhất định phải đem chiếc sừng hải long đã mất này về, nhưng là.....” Về mặt bình thần của Đường Đình Chi nổi lên một tia sầu lo.

Al nhéo lỗ tai y, “Anh chỉ cần mang chính mình nguyên vẹn về là đủ rồi, đừng có nghĩ đến cái sừng hải long khi gió kia nữa, thứ đó nên bị thiêu huỷ đi.”

Thiện Minh mặc quần áo, ừng ực uống một ngụm nước lớn, kiên định nói, “Chúng ta phải đi cứu cô ấy, tôi khá quen thuộc tình huống ở cái bệnh viện rách đó, có Thẩm Trường Trạch ở đấy, tôi nghĩ đây là thời cơ tốt nhất để chúng ta đánh bại Thẩm Diệu.”

Dương Quan nói: “Nếu như hấn đã chiếm được sừng hải long thì sao?”

Al híp tròng mắt lam nguy hiểm, trầm giọng nói: “Vây càng không thể chờ hấn khai thác tận cùng nó rồi chúng ta mới hành động được.”

Đường Đình Chi gật đầu, “Đúng vậy, lần này chúng ta cần chủ động ra quân, thực lực của ta lần này tuyệt đối có thể chống lại hấn.”

Lần này nhóm của họ có tổng cộng ba mươi hai người, số lượng long huyết nhân đạt tới mười ba, có thể nói là đem toàn bộ long huyết nhân ưu tú nhất mà chính phủ bồi dưỡng nhiều năm đến đây. Xét thấy những lần trước tổn thất thảm trọng, cấp trên đã rất tức giận, lần này thề sống chết phải chế phục được Thẩm Diệu, nếu không sẽ không thể ăn nói được với họ.

Al đăm đăm bả vai Thiện Minh, “Cậu ổn không?”

Sắc mặt Thiện Minh còn có chút tái nhợt, nhưng hiện tại cũng không phải lúc nằm giường nghỉ ngơi, hấn lau mặt, ngạo nghễ nói: “Anh đi thì tôi cũng đi.”

Al đặt một đĩa thịt thật to trước mặt hấn, “Ăn đi, sau đó chúng ta xuất phát.”

139. Chương 139

CHƯƠNG 139

Sau trận chiến ở rừng rậm nhiệt đới Madagascar, Thẩm Diệu tuy rằng là người thắng cuối cùng nhưng cũng tổn thất thảm trọng, thực lực suy giảm mạnh. Hắn không bằng chính phủ ở điểm có quần thể nghiên cứu khoa học khổng lồ và hai mươi mấy năm tích lũy, trong trận đó phần lớn thủ hạ long huyết nhân của hắn đều chết, số còn lại tuyệt đối không đủ để đối kháng với thể lực chính phủ. Vậy nên hắn nóng lòng có được chiếc sừng hải long này để làm thuốc kích thích long huyết nhân, nâng cao thực lực bản thân. Hiển nhiên, hiện tại là lúc Thẩm Diệu yếu ớt nhất, cũng là thời điểm nên sử dụng nó nhất.

Ngồi trên xe đuổi tới mục tiêu, Thiện Minh hỏi Đường Đình Chi, “Nếu các anh bắt được Thẩm Diệu thì định xử lý như thế nào?”

“Giám cầm chung thân.” Đường Đình Chi đạm mạc nói: “Tuy rằng hắn phạm lỗi cũng đủ để hắn chết vạn lần, nhưng đây là cấp trên thoả hiệp với yêu cầu của Thẩm Trường Trạch, dù sao cũng là cha đẻ của cậu ta.”

Thiện Minh đốt một điếu thuốc, trầm giọng nói: “Đối với người như Thẩm Diệu mà nói, anh giam hắn lại còn không bằng giết hắn cho xong.”

“Cái này cũng phải xem hắn giác ngộ thế nào. Hắn vô cùng có ích cho quốc gia, so với việc trừng phạt hắn, chúng tôi càng chú trọng đến lợi ích hắn mang lại cho đất nước, nếu hắn vẫn khăng khăng một mực thì cũng chỉ có thể bị nhốt mãi thôi. Nhưng nếu chúng tôi bắt được hắn thì sẽ nghĩ cách để thay đổi tư tưởng của hắn. Đây cũng là hi vọng của Thẩm Trường Trạch, cậu ta đáp ứng giúp chúng tôi, việc không xử quyết Thẩm Diệu chính là điều kiện tiên quyết.”

“Như vậy Triệu Thanh Linh thì sao?” Thiện Minh nghĩ đến mẹ của Thẩm Trường Trạch, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, người phụ nữ kia cực kì độc lập và quyết đoán, luôn có chính kiến của bản thân, trên thực tế bây giờ nhóm người này đều không đoán được chị đang nghĩ cái gì, có tính toán gì không. Hắn biết chị muốn ngăn cản chồng mình, lại không biết được rốt cuộc chị đang có ý định gì.

Đường Đình Chi khẽ thở dài một cái, “Tuy rằng tôi rất muốn có được cô ấy, nhưng tôi đã ước định riêng với cô ấy rồi, sau khi nhiệm vụ kết thúc tôi sẽ thả cô ấy đi. Rất đáng tiếc, chỉ sợ sẽ không bao giờ có một long huyết nhân giống cái xuất chúng như vậy nữa.” Biểu cảm của Đường Đình Chi tràn ngập tiếc nuối, Thiện Minh nhìn y thật kĩ, cảm thấy biểu cảm của người này càng ngày càng phong phú, càng ngày càng giống người sống hơn rồi.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Đường Đình Chi, người này thật chẳng khác gì con búp bê sứ, không có bao nhiêu vẻ mặt và lời nói dư thừa, y hệt người máy, chỉ biết quan tâm đến mục đích của mình. Cũng không biết từ khi nào, Đường Đình Chi trở nên càng ngày càng nhân tính hóa, càng ngày càng sinh động, có lẽ bắt đầu từ lúc lần lượt cùng họ kể vai chiến đấu, cũng có thể là bắt đầu từ lúc y cứ luôn miệng khen tóc vàng của Al.

Al nghe được đối thoại của họ, có chút bất mãn trừng mắt nhìn Đường Đình Chi, “Nữ long huyết nhân có lực hấp dẫn lớn như vậy với anh?”

“Đương nhiên, tính cả Triệu Thanh Linh thì bây giờ chúng tôi cũng chỉ có hai nữ long huyết nhân thôi, còn một người luôn phải tham gia các thí nghiệm, tôi đã rất lâu không nhìn thấy cô ấy rồi.”

Lông mi Al dựng ngược, biểu cảm có vài phần cứng nhắc, “Cho nên cực kì nhớ nhung đúng không?”

Đường Đình Chi nghĩ nghĩ, không chắc lắm việc dùng từ nhớ nhung có đúng hay không, nhưng cũng vẫn gật đầu, “Đó cũng là một long huyết nhân thật hoàn mỹ, đáng tiếc trước sau gì cô ấy vẫn không thể thụ thai.”

Al hí hửng trừng y, nhin không được đáp y một phát, “Anh nhớ thương cái khỉ gì, cứ cho là cô ta có thể thụ thai thì cũng không phải của anh, anh chờ mong cái gì?”

Đường Đình Chi nhìn cái dấu chân rõ ràng trên chiếc giày quân đội bóng loáng của mình, ngây người. Y lấy trong lòng ra một chiếc khăn tay, cẩn thận lau dấu giày kia đi, sau đó cau mày nói với Al, “Sao anh lại thể hả, hôm nay tôi vừa đánh xi đó.”

Al đuổi chân ra, “Không phục thì anh đâm tôi vậy.”

Đường Đình Chi nhìn hắn một cái, nhỏ giọng nói, “Giày của anh hôm nay cũng là tôi đánh.”

Al cố ý đóng đũa chân, “Ồ, vậy sao, thảo nào sáng thế, về sau cứ để anh phụ trách nhé.”

Đường Đình Chi mím môi, cúi đầu.

“Làm sao vậy? Không bằng lòng à?”

“Không có, tôi sẽ ghi nhớ.” Y sờ cuốn sổ ghi chép trong túi, rất muốn lấy ra luôn, lại không dám để Al trông thấy.

Dương Quan có chút không nhìn nổi việc Al bắt nạt đại tá của họ như vậy. Trong khoảng thời gian này cũng không biết Al bị làm sao, chả khác gì học sinh tiểu học, luôn tìm đại tá gây chuyện, hơn nữa toàn chỉ trích mấy cái chuyện cởn cợn. Dương Quan luôn hoài nghi có phải vì khác biệt văn hoá Trung Tây quá lớn không, nên Al cả ngày cứ quẩn quít đòi đại tá nấu cơm cho hắn, đến mấy cái ngữ pháp tiếng Trung căn bản cũng phải để đại tá tự mình dạy hắn? Đại tá chính là nhà khoa học bảo vật của đất nước, bộ óc đó là vô giá, y là kẻ sẽ làm mấy chuyện vô nghĩa này sao? Cũng không thể bởi vì hắn đã cứu đại tá mà đại tá liền chiều hắn như vậy đâu. Vì thế hắn nhin không được nói, “Để tôi đánh cho cậu đi, thời gian của đại tá rất quý giá đó.”

Al trừng mắt liếc hắn, “Liên quan gì đến anh.”

Đường Đình Chi khoát tay, “Không sao đâu.....”

Dương Quan cầm giẻ trụng Al, Al cũng trừng lại hắn, cố ý ngồi sát cạnh Đường Đình Chi, tay còn ngả ngón cầm một đoạn tóc của y, đặt lên bên miệng thổi.

Người sáng suốt đều nhận ra được nhất định cái thằng cha người nước ngoài láo toét này suốt ngày quẩn quít lấy đại tá của họ là để âm mưu gây rối, nhưng mà họ cứ tự nhin rồi lại tự lo lắng, đại tá giống như hoàn toàn không ý thức được, giống như ngầm đồng ý Al cả ngày gây rối y.

Thiện Minh liếc nhìn Al một cái, hai người bốn mắt chạm nhau, hắn nhận ra rõ ràng ý cười trong mắt Al. Thiện Minh không khỏi bĩu môi, mặc kệ nói như thế nào thì Al và Đường Đình Chi đứng chung một chỗ cũng khá xứng đôi, hắn chỉ hi vọng anh em của mình được sống thống khoái.

Bọn họ chạy xe dọc theo đường núi gập ghềnh hơn bốn giờ, cuối cùng cũng tìm được nơi Thẩm Diệu ẩn nấp. Họ ở cách xa hơn hai km đã nhìn thấy được cái bệnh viện đồ nát kia, vì thế mai phục ngay tại chỗ.

Thông qua kính viễn vọng quan sát, bên ngoài bệnh viện có người gác, trên tường kéo lưới điện cao thế, trên cao có hai tay súng bắn tỉa. Diện tích bệnh viện không lớn, có một cái sân không nhỏ, cực kì dễ dàng tuần tra và phòng thủ.

Lúc này Thiện Minh đảm đương quân tiên phong, xâm nhập vào góc chết của tay súng bắn tỉa, tiếp theo lợi dụng rừng cây che giấu mà lặng lẽ ẩn nấp ở khu vực gần bệnh viện, dùng hai giờ để quan sát tình hình kẻ địch phân bố người.

Sắc trời dần tối, Thiện Minh về lại chỗ bọn họ mai phục. Bọn họ ăn một ít lương khô, bắt đầu chuẩn bị cho lần hành động buổi tối.

“Liên hệ được với Thẩm Trường Trạch chưa?”

“Liên hệ rồi.”

“Xác định thời gian hành động cho cẩn thận, bảo nó cho chúng ta vị trí của Triệu Thanh Linh đi.”

“Cậu ta nói Triệu Thanh Linh sẽ do cậu ta phụ trách, bảo chúng ta xử lý sạch sẽ bên ngoài, đây là bản đồ vị trí đặt mìn cậu ta gửi cho chúng ta.”

“Hoàng Anh, còn bảy phút nữa chúng sẽ đối gác, cậu có khoảng một phút, hãy căn cứ vào bản đồ đặt mìn để phân chia rõ ranh giới mìn ở xung quanh cửa chính.” Hoàng Anh đã được trang bị thỏa đáng, nghe mệnh lệnh của Đường Đình Chi, vội nói: “Rõ.”

Hoàng Anh mang theo một bình phun sương màu lớn, loại sương màu dùng mắt thường thì không nhìn thấy, nhưng kính ngắm ban đêm của họ có trang bị thêm thấu kính lọc đặc thù, có thể nhìn được. Hắn trang bị thỏa đáng xong thì bắt đầu đi từ chỗ mai phục về phía bệnh viện.

Đi qua đoạn sườn núi ẩn nấp, lộ trình hơn một km tiếp theo Hoàng Anh chỉ có thể bò sát đất đi tới. Bởi vì ánh sáng cực kém, hắn ăn mặc lại giống như tắc kè hoa, trang phục quang phổ đang mặc có thể thay đổi màu sắc bản thân để thích ứng với cảnh vật xung quanh, hắn hành động lặng yên không một tiếng động, nhìn một lúc thì Đường Đình Chi bọn họ cũng không nhìn thấy Hoàng Anh nữa.

Nửa giờ sau, thông qua kính viễn vọng trang bị thêm thấu kính lọc, bọn họ nhìn thấy bệnh viện phía trước lấy tốc độ thông thả xuất hiện một ít đốm sáng huỳnh quang màu lục, chậm rãi càng ngày càng nhiều, nối liền thành một đường.

Khi Hoàng Anh vẫn còn là con người chính là một đặc công binh chủng, mười bảy tuổi tham gia quân ngũ, hai mươi mốt tuổi cũng đã là chuyên gia gỡ mìn đặt mìn. Có một lần ra nhiệm vụ, đồng đội phán đoán sai lầm, hắn vì cứu người nên bị thuốc nổ TNT đánh gãy hai bàn tay. Hắn vô cùng tuyệt vọng, lúc đó hắn còn rất trẻ, tràn ngập khát khao và nhiệt huyết muốn đền đáp Tổ quốc, đáng tiếc hắn không bao giờ có thể ra chiến trường nữa, thậm chí cuộc sống sau này cũng không hề có hi vọng. Sau đó các nhà khoa học của “Kế hoạch vũ khí quốc gia” tìm đến hắn, nói cho hắn thông qua phương pháp của y học hiện đại thì không thể thay đổi được sự tàn tật của hắn, nhưng nếu hắn nguyện ý mạo hiểm gia nhập kế hoạch này, một khi hắn may mắn biến thành long huyết nhân, hai tay hắn có thể tự lành. Đối với hắn lúc đó mà nói, không có gì thống khổ bằng tình cảnh hiện tại, vì thế hắn không chút do dự đáp ứng. Từ đó, hắn trở thành một đặc công có được gien long huyết, đóng một vai trò cực kì trọng yếu trong đội ngũ long huyết nhân.

Lần này, hắn vẫn như cũ dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình, tìm ra toàn bộ mìn trên đường đi của đội ngũ, quét dọn chướng ngại rất lớn cho họ.

Bailey nhìn đến mức hai mắt tỏa sáng, không ngừng nói, “Anh ấy thật lợi hại.” Làm cho mấy chiến hữu vẫn “lính phòng không” của Hoàng Anh hâm mộ không thôi.

Hoàng Anh cách lính gác cửa không quá ba mươi mét, dưới tình huống như vậy mà hắn vẫn hoàn thành nhiệm vụ một cách vô thanh vô tức. Khi hắn lén lút trở lại địa điểm ẩn nấp, thừa dịp ánh sáng của sương huỳnh quang còn không biến mất, bọn họ liền mang trang bị của mình, xuất phát.

Thời điểm xuất phát và thời gian Thẩm Trường Trạch ước định hoàn toàn tương xứng.

Đường Đình Chi tuy rằng giữ vai trò chỉ huy, nhưng Al so với y cũng có kinh nghiệm thực chiến, hơn nữa việc dẫn dắt Du Chuẩn mười mấy năm có thể nói là làm hắn có tư cách và tài năng chỉ huy hơn bất cứ ai ở đây, vì thế khi bắt đầu hành động, Al bắt đầu phân công mọi người. Hắn chia đội ngũ thành ba đội, hắn mang một tiểu đội tiêu diệt lính gác cửa, Dương Quan và Thiện Minh dẫn người chia nhau phụ trách lính gác hai mặt. Bọn họ nhận ra được tất cả lính gác lần này đều là con người, lần trước Thẩm Diệu tổn thất quá nặng, lần này chỉ sợ là tìm lính đánh thuê địa phương đến giúp đỡ, nhưng những người này trong mắt họ thật sự là không chịu nổi một kích.

Xử lý lính gác xong, tất cả bọn họ đều vòng qua khu vực có mìn tiến vào theo cửa chính. Lúc này đêm khuya vắng lặng, chính là thời điểm người ta mệt mỏi nhất, rơi vào giấc ngủ say, bọn họ lặng yên không một tiếng động xâm nhập bệnh viện.

Hành lang thật dài của bệnh viện vô cùng âm u và khủng bố, bởi vì thiếu ánh sáng, đi hơn mười mét cũng đã hoàn toàn rơi vào trong bóng đêm, liếc mắt không nhìn thấy đầu, nơi này phẳng phất giống như cửa vào địa ngục. Nơi nơi tràn ngập hương vị mốc meo và thuốc sát trùng, trên tường và mặt đất loang lổ dấu vết khiến hắn rất khó tưởng tượng nơi này từng phát sinh cái gì. Một trận gió lạnh thổi qua, tất cả mọi người không tự giác rụt cổ, cái bệnh viện chiến trường này không biết đã mai táng bao nhiêu sinh mệnh chết oan rồi.

Bọn họ chia làm hai đội xâm nhập vào trong bệnh viện theo hành lang hai bên, khi nhóm Thiện Minh tìm được cầu thang định đi lên, từ hướng một tiểu đội khác truyền đến tiếng súng.

Bên kia đã khai hỏa rồi, bọn họ bị lộ, từ chỗ rẽ đen sì của cầu thang đột nhiên xuất hiện mấy bóng người, bắn phá kịch liệt vào bên chân họ. Người phía sau thối lui về góc, Thiện Minh đi tuốt đằng trước dẫn đầu bị Ô Nha túm lấy ba lô, kéo mạnh trở về, viên đạn sượt qua mũi giày. Ở nơi bệnh viện trống vắng này, tiếng súng quả thực đinh tai nhức óc.

Chiến đấu khai hỏa, lần thứ ba quyết đấu, Thẩm Diệu, mau xông tới đi.

140. Chương 140

CHƯƠNG 140

Đội ngũ hai phương giằng co ở ngã rẽ lên cầu thang, phía trên có địch, nhóm Thiện Minh cũng không thể đi lên. Ô Nha lấy từ trong lòng một quả lựu đạn, kéo chốt an toàn, đếm tới ba thì ném ra ngoài. Mọi người nhào xuống đất, lựu đạn nổ tung, làm cho cái bệnh viện rách nát này chấn động như đất rung núi chuyển, trần nhà rơi xuống như mưa. Có bộ đội đặc chủng trực tiếp bị gạch chụp xuống đầu, nếu không phải đang đội mũ chống đạn, như vậy tuyệt đối sẽ bị chụp hôn mê. Mấy người họ lồm cồm chui từ dưới đồng đất lên, cách đó không xa nghe thấy tiếng Dương Quan chửi ầm lên, “Con mẹ nó ai ném lựu đạn đấy! Muốn chôn sống cả lũ à!”

Ô Nha ngượng ngùng cười, “Tôi quên mất.”

Al giơ súng xông lên tầng trên, trong màn khói đặc vang lên một trận tiếng súng kịch liệt, cùng với tiếng kêu thảm thiết rợn người. Người phía sau cũng đều vọt đi lên, chỉ nhìn thấy Al đã bắt đầu cùng một long huyết nhân cắn xé lẫn nhau.

Hai long huyết nhân bưng súng máy từ chỗ rẽ chạy tới, hành lang rất hẹp, không chỗ nào trốn được, dưới tình thế cấp bách Thiện Minh đá văng cửa một phòng khám, tất cả mọi người vọt vào, súng máy điên cuồng bắn vào vách tường phía sau họ. Một mảng tường bê tông nháy mắt bị bắn phá thành một cái động lớn, hai long huyết nhân lại cũng xông vào phòng khám này, nếu một loạt súng máy lại đảo qua như thế, không chết cũng sẽ bị thương nặng mấy người. Ô Nha liền quăng một chiếc giường di động lên ném về phía hai long huyết nhân kia, sau đó hắn và Dương Quan nhảy lên, đến trước mặt hai long huyết nhân, hai người cũng biến thành long huyết nhân, nhảy lên phía trên đầu chúng, đè chúng xuống mặt đất.

Long huyết nhân có độ thuần huyết không cao, tuy rằng cánh rồng nhiều nhất chỉ có thể dài khoảng nửa mét nhưng vẫn có tác dụng hỗ trợ nhất định, thoải mái cho một long huyết nhân nhảy cao hai mét dễ dàng. Cú nhảy này gần như là họ nhảy hẳn qua đầu hai long huyết nhân kia.

Sau khi hai long huyết nhân kia bị đè ra đất thì người phía sau đồng loạt xông lên, Thiện Minh nhân cơ hội liền xông ra ngoài. Al và gã long huyết nhân kia vẫn còn đang liều mạng, cánh tay hắn bị cào ra một vết máu, còn long huyết nhân kia rõ ràng chặt vật hơn một ít. Tốc độ của hai người này quá nhanh, nổ súng sẽ dễ dàng làm Al bị thương, Thiện Minh chỉ rút mã tấu ra vọt tới, khi Al cắn vào bả vai đối phương thì nhanh chóng thọc hai dao vào chỗ yếu hại của long huyết nhân. Thanh dao này của hắn là dao chấn động hạt laser chuyên môn dùng để đối phó long huyết nhân, có thể phá vỡ vảy rồng, chẳng qua yêu cầu về cường độ cổ tay đối thủ vô cùng lớn, ngoài nguyên lý chấn động hạt laser của bản thân thanh dao còn phải dựa vào sức lực xuyên thấu vảy rồng. Dưới tình huống có vảy rồng ngăn cản, mỗi tác đâm vào thịt đều yêu cầu người sử dụng vận dụng sức mạnh cơ bắp cực lớn mới có thể tạo ra thương tổn hữu hiệu cho long huyết nhân. Dao thứ nhất của Thiện Minh đâm vào thân thể long huyết nhân khoảng bảy cm, rãnh máu trên thân dao có công dụng bài trừ không khí, thuận tiện cho hắn sáp nhập càng nhanh. Đâm đến dao thứ hai, sức mạnh cơ bắp của hắn đã giảm xuống, chỉ nhập vào được khoảng bốn cm, vết thương kiểu này sẽ rất nhanh bị chữa khỏi. Khi Thiện Minh rút dao ra đang định đâm nhát thứ ba, Al hét to một tiếng với hắn, Thiện Minh lơ đãng nhìn cái đuôi thô to kia sắp quật tới phía hắn. Dưới tình thế cấp bách, hắn thuận tay bắt được cánh của Al, mượn lực nhảy lên thật mạnh, chỉ nghe Al đau đớn kêu một tiếng, ngay sau đó cái đuôi liền quật đến mũi giày của hắn, bàn chân bị chấn đến run lên, hắn té ngã trên mặt đất, lăn đi xa ba bốn mét.

Al mắng to: “Con mẹ thằng kia sao lại túm cánh anh, mày biết đau đến thế nào không hả!” Hắn đau tới mức nổi điên, tất cả đều phát tiết vào gã long huyết nhân kia. Hắn đâm liên hồi vào mặt long huyết nhân, long huyết nhân kia cũng không yếu thế, đánh một cú thật mạnh vào trước ngực Al, hai người dùng hai cái đuôi như roi mà quật nhau, rung động ầm ầm.

Thiện Minh cũng mắng: “Ai bảo anh con mẹ nó chậm chạp như vậy, sao anh không một ngụm cắn chết nó luôn đi, bị cái kia quật trúng thì tôi mất chân là cái chắc!”

Al cắn răng một cái, vươn móng vuốt lập tức bắt được cái đuôi đang quật túi bụi của đối phương, động tác này rất nguy hiểm, chỉ cần hơi lệch một chút hắn sẽ bị cái đuôi này đánh gãy xương cổ tay, nhưng hắn vẫn bắt được. Al hung hăng ném một cái, long huyết nhân kia gào lên một tiếng, chân mềm oặt. Cái đuôi của

long huyết nhân cũng giống như đuôi của hầu hết động vật, có tác dụng giữ cân bằng thân thể, một khi cái đuôi bị thương, khả năng cân bằng thân thể sẽ giảm xuống rất lớn. Al đã tính toán kĩ điều này, đuôi chân đạp long huyết nhân kia ngã xuống đất.

Long huyết nhân kia quay người định nhảy lên, Thiện Minh xông tới đánh tiếp, dùng thể trọng hơn bảy mươi kg gắt gao ngăn chặn hai cái đùi hắn. Al nhân cơ hội rút mã tấu ra, lập tức đâm vào trái tim hắn.

Thân thể long huyết nhân kịch liệt run rẩy, nhưng bị mã tấu của Al ghim chặt xuống đất, cuối cùng cũng tắt hơi.

Al phun máu trong miệng ra, “Phì, cay quá.”

Thiện Minh trừng mắt nhìn hắn, “Anh thì chỉ thấy cay, lần trước tôi cắn một long huyết nhân, khoang miệng bị bỏng rớt một tầng da luôn.”

Al bất mãn nói, “Lần sau không được kéo cánh anh, mẹ nó, đau chết được.”

“Cánh bị thương rất đau sao?”

“Đương nhiên, giống như phụ nữ không mọc ch* m, vĩnh viễn không biết bị thương thì đau đến thế nào.” Al méo miệng phe phẩy cánh mình. Cánh và đuôi bị thương đều rất đau, chẳng qua cánh của long huyết nhân có độ thuần huyết không cao cũng không lớn lắm, bình thường khi chiến đấu có thể lui ở sau lưng, không để kẻ địch đụng tới. Nếu để kẻ địch làm cánh bị thương, vậy cũng chẳng khác nào thua phía sau lưng, đến lúc đấy thì không phải vấn đề đau hay không nữa rồi, liên quan đến chuyện sống còn đấy, cho nên cánh của long huyết nhân cực kì quan trọng.

Thiện Minh chợt nhớ tới hơn một năm trước tại rạp chiếu phim ở núi Sư Tử, tình cảnh bọn họ bị đạn phốt-pho trắng tập kích, thời điểm đó, Thẩm Trường Trạch vì cứu hắn và Houshar đã dùng cánh của mình chặn mảnh đạn phốt-pho trắng bắn tung toé. Cánh y bị đốt năm cái lỗ to tướng, còn có chi chít miệng vết thương thật nhỏ, vì không cho phốt-pho trắng thiêu đốt tiếp, Đường Đình Chi chỉ có thể thẳng tay cắt hết phần thịt bị phốt-pho trắng lây dính đi. Lúc ấy, Thẩm Trường Trạch đau đến răng nanh cắn chảy máu, ôm hắn không ngừng phát run. Bây giờ nhớ lại, Thiện Minh vẫn như cũ có thể cảm nhận được sự đau đớn trong trái tim mình lúc ấy, hắn thà rằng người phải chịu thống khổ bị phốt-pho trắng đốt cháy là hắn. Thiện Minh nghĩ đến Thẩm Trường Trạch, sắc mặt có chút trắng bệch, tình cảm của Thẩm Trường Trạch với hắn, hắn so với bất kì ai khác đều rõ ràng, nhưng mà.....

“Đứng đấy làm cái gì hả, đi mau.” Long huyết nhân trong phòng khám đã bị xử lý, Bailey xông pha đi đầu, kéo Thiện Minh định chạy lên trên.

Thiện Minh kéo cô lại, “Không cần lên lầu, tìm cửa vào tầng hầm ấy.”

Hắn nhớ rõ là mình đi ra từ tầng hầm, so với trên lầu, hắn hoài nghi toàn đội của Thẩm Diệu đều trốn dưới hầm hơn.

Đường Đình Chi cũng mặt xám mảy tro, dẫn dắt tiểu đội thứ hai chạy từ dưới lên, “Đúng, chúng ta phải đi tìm tầng hầm, toàn đội theo tôi!”

Bọn họ nhanh chóng đi xuống lầu, chạy về phía cửa sau bệnh viện.

Tầng một và tầng hai của bệnh viện là kết cấu liền tầng, rào chắn thủy tinh ở tầng hai vốn đã run rẩy treo trên giá thép, bởi vì quả lựu đạn kia mà tất cả đều vỡ vụn rơi hết xuống, vụn thủy tinh rơi vãi đầy đất. Ngay khi họ từ phía trên chạy xuống, lầu hai hiện lên một bóng người, đột nhiên có cái gì bị ném xuống dưới.

“Nằm xuống!” Al kêu to.

Mọi người nhanh chóng tản ra nằm xuống, một quả lựu đạn liền nổ tung giữa đồng thủy tinh vỡ nát kia, mảnh đạn và vụn thủy tinh bị tạc bay loạn đầy trời. Tất cả long huyết nhân đều dùng thân thể bảo vệ chiến hữu bên cạnh, nhưng vẫn có hơn mười người bại lộ khi lựu đạn tập kích, bị tạc đến mức cả người chảy máu, gào rú âm ỉ.

Thiện Minh bị Dương Quan đè xuống đất, cho dù không bị mảnh đạn tạc đến, nhưng khi ngã xuống đất có một khối thủy tinh vừa lúc xuất hiện ngay cạnh cổ hắn. Dưới tình thế cấp bách hắn đành lấy tay ra chắn, bàn tay bị xé rách một cái miệng lớn, nhưng may mắn bảo vệ được động mạch chủ.

Quả lựu đạn này vừa nổ vang, lại một quả khác bị ném xuống, Hoàng Anh vọt nhảy dựng lên, quăng cái đuôi, mũi đuôi quét ra một trận gió, ném quả lựu đạn kia trở về tầng hai.

Người tầng trên gào lên một tiếng, chạy trốn khắp nơi, lựu đạn nổ tung ngay chỗ rào chắn, lại là một trận đất rung núi chuyển, cứ tiếp tục thế này không biết cả bệnh viện có sụp không nữa.

Bọn họ có được cơ hội thở dốc, nhanh chóng đứng lên khỏi mặt đất, chạy về phía hành lang.

Lúc này, hơn mười long huyết nhân xuất hiện ngay ở cửa vào tầng hầm, trong đó có mấy tên trước đây từng đi theo Đường Tịnh Chi, đây có lẽ cũng chính là binh lực cuối cùng của Thẩm Diệu.

Đây là một trận đánh ác liệt, kết quả cuối cùng nhất định là lưỡng bại câu thương, nhưng bọn họ phải thắng !

Nhân số hai phương triển khai đối đầu thật sự, các long huyết nhân hoàn toàn thú hóa nhào vào cận chiến, cắn xé nhìn thấy ghê người. Tất cả đều rơi vào trạng thái chiến đấu điên cuồng, hai mắt che kín tơ máu, trong đầu họ chỉ còn lại một ý niệm, chính là giết chết đối phương ! Giết chết đối phương !

Hành lang sâu thẳm đáng sợ của bệnh viện biến thành một chiến trường tanh máu, tiếng kêu thảm thiết, tiếng rống giận dữ, âm thanh súng ống không dứt bên tai, làm cảnh tượng trước mắt phảng phất giống như địa ngục trần gian.

Thiện Minh thông qua tầng tầng trở ngại, cuối cùng dưới sự trợ giúp của chiến hữu, tránh thoát các long huyết nhân ngăn chặn, xông vào tầng hầm.

Nhìn kết cấu của tầng hầm, hắn nó vốn là một cái kho lớn, có mấy gian để đồ độc lập, trong đó một gian từng là nơi Thẩm Trường Trạch giam hắn. Không gian còn lại thì tro bụi tung bay, một khoảng lớn đất trống tối tăm ngột ngạt, ở góc hẻo lánh thì chất đầy vật tư bị bụi bao trùm, căn bản không thấy rõ là cái gì.

Khi Thiện Minh đi vào tầng hầm, hắn nhìn thấy Thẩm Trường Trạch, cũng nhìn thấy cha mẹ ruột của y. Nơi này chỉ có ba người họ, nhưng sức phá hoại do họ chiến đấu gây ra quả thực còn đáng sợ hơn phía trên rất nhiều.

Thiện Minh nhìn cảnh tượng chiến đấu của một nhà ba người, có chút đau lòng Thẩm Trường Trạch, nhưng hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm phát tiết tình cảm, hắn đến đã khiến cho ba người chú ý.

Thiện Minh một tay nắm chặt súng, một tay vuốt mã tấu, đề phòng nhìn Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu dùng ánh mắt thù hận trừng Thiện Minh, khàn khàn nói: “Nếu không có mày, ta sẽ không gặp phải nhiều trở ngại như vậy, dù sao nó cũng không cần đến hai người cha.” Nói xong, Thẩm Diệu đột nhiên tăng tốc vọt về phía hắn, bộ mặt dữ tợn, tốc độ kia nhanh đến mức làm người ta không thể tin nổi.

Đồng tử của Thiện Minh mãnh liệt co rút, nổ súng đã không còn kịp, hắn liền rút mã tấu ra.

Cùng lúc đó, Thẩm Trường Trạch ở sau lưng đuổi theo.

141. Chương 141

CHƯƠNG 141

Gần như không kịp trong nháy mắt, Thẩm Diệu đã vọt tới trước mắt hắn, móng vuốt cứng rắn bay thẳng đến tóm cổ hắn.

Thiện Minh cầm lấy dao chắn động hạt đâm tới lòng bàn tay hắn, đồng thời lấy cánh tay che cổ.

Móng vuốt Thẩm Diệu trượt qua thanh dao, kim loại ma sát phát ra âm thanh cực kì chói tai, móng vuốt bật ra tơ máu, phiêu tán trong không khí. Thời gian dường như đã ngưng đọng một nửa, Thiện Minh nhìn

chuối hạt máu thối qua trước mắt hắn, sau đó cổ tay Thẩm Diệu đụng vào cánh tay hắn, cổ tay và các đốt ngón tay vừa chuyển, móng vuốt sắc nhọn tiếp tục vung về phía cổ hắn.

Thiện Minh mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy cổ đau đớn một trận, cho dù cánh tay hắn đã cản lại một chút, nhưng vuốt sắc kia vẫn như cũ xé rách da thịt, chui vào trong cổ hắn.

Giây tiếp theo, Thẩm Diệu bị Thẩm Trường Trạch hung hăng đánh bật ra, hai người dây dưa va chạm ra xa hơn mười mét, tro bụi tung bay đầy trời.

Thiện Minh bùm một cái quỳ rạp xuống đất, lấy tay che cổ, dòng máu nóng bỗng nhảy mắt nhuộm đỏ cả bàn tay hắn, hắn thở phì phò thật lớn, còn may, không tổn thương yết hầu và động mạch, còn có thể thở được..... Hắn dùng ngón tay run rẩy vuốt ba vết máu trên cổ, cảm thấy chỗ sâu nhất ít nhất ba bốn cm, dài năm sáu cm, cũng may khi đến yết hầu thì không còn bao nhiêu lực, những chỗ bị thương nông cũng chỉ rách da, nhưng máu thì đã chảy ròng ròng.

Triệu Thanh Linh phi tới gần, thô bạo mở ba lô hắn ra, tìm ra thuốc cầm máu, mau chóng đồ lên, thuốc cầm máu rất nhanh phát huy tác dụng, Thiện Minh vẫn còn đang liều mạng hô hấp, cảm thấy hô hấp là việc quý giá nhất mà hắn có thể làm hiện tại.

Triệu Thanh Linh ném băng vải tới trước mặt hắn, “Tự mình xử lý đi.”

Thiện Minh nhịn xuống cảm giác choáng váng vì mất máu, run rẩy quấn băng quanh cổ. Trong lòng hắn uất ức đến khổ sở, xuống tầng hầm vốn là muốn hỗ trợ, kết quả đứng ở đây không đến mười giây đã bị Thẩm Diệu đâm đổ máu ba cái lỗ trên cổ, hắn vốn đang bị thương chưa lành hẳn, hiện tại gần như mất đi hơn nửa sức chiến đấu.

Hắn băng bó xong thì phải ngồi dựa vào góc tường, bắt đầu lắp ráp súng bắn tỉa.

Ba long huyết nhân đại chiến thật sự là phần kịch vô cùng, đến cuối cùng gần như không thể nhìn thấy động tác của họ, chỉ có thể nhìn thấy ba bóng dáng màu vàng, màu đỏ và màu nâu cận chiến cắn xé lẫn nhau, đánh nhau cực kì kịch liệt.

Chỉ thấy Thẩm Trường Trạch nắm cánh tay Thẩm Diệu quăng hắn ngã sấp trên tường, Triệu Thanh Linh nhào lên đánh một quyền vào thái dương hắn, Thẩm Diệu dùng sức đẩy chị ra, lui về phía sau mấy mét, ba người đều dừng lại, liều mạng thở phì phò.

Thẩm Trường Trạch trầm giọng nói: “Cha, lần này cha không có cơ hội đâu, đầu hàng đi.”

Thẩm Diệu hung ác nói: “Tất cả mọi người đều phản bội ta, con ta, vợ ta, các người thật đáng chết, ta tuyệt không đầu hàng, con người không xứng đáng chi phối ta!”

Triệu Thanh Linh vô cùng đau đớn nhìn hắn, “Không ai muốn chi phối anh, nhưng anh đã phạm quá nhiều sai lầm rồi. Anh vì muốn làm đội ngũ long huyết nhân lớn mạnh, bắt buộc bao nhiêu người vô tội trở thành vật thí nghiệm, làm cho bao nhiêu người phải chết trong phòng thí nghiệm. Từ bỏ ước vọng điên cuồng của anh đi, đừng sai lầm thêm nữa!”

Thẩm Diệu cười bị phản tới cực điểm, “Thanh Linh, chúng ta từng ăn ý đến thế nào, vì cái gì cô không thể hiểu tôi? Chúng ta là long huyết nhân, một nhà ba người chúng ta đều là long huyết nhân, vì cái gì phải để con người hãm hại chúng ta? Con người đều đáng chết, nhất là những kẻ bên ngoài kia, nếu không phải bọn chúng, chúng ta sẽ không rời xa nhau, cũng sẽ không có ngày hôm nay !”

Hắn nâng cánh tay bị tháo khớp, răng rắc một tiếng liền trở về vị trí cũ, máu từ vết thương trên cánh tay chảy không ngừng. Thẩm Trường Trạch và Triệu Thanh Linh cũng không tốt hơn bao nhiêu, mỗi người đều chống chất vết thương, một nhà ba người phản bội nhau đến mức này, trong lòng mỗi người đều khó chịu đến không cách nào hình dung.

Thiện Minh nhanh chóng lắp súng xong, lắp cả đạn xuyên thép vào, nhắm ngay Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu hung hăng liếc về phía hắn, lại xông tới chỗ Thẩm Trường Trạch.

Tốc độ của ba người quá nhanh, một khi di động thì Thiện Minh không thể nhắm trúng được, hắn lảng lạng chờ, chờ thời cơ tốt nhất.

Cửa tầng hầm rầm một tiếng bị phá đổ, Al cả người đầy máu vọt xuống dưới, ngay sau đó là Ô Nha và Hoàng Anh, mỗi người đều bị thương với mức độ khác nhau, nhưng Thiện Minh biết, trận chiến đấu này bọn họ thắng.

Mắt thấy đại thế đã mất, trên mặt Thẩm Diệu tràn ngập không cam lòng và oán hận. Hắn từ bỏ tấn công Thẩm Trường Trạch, phóng tới cửa ra.

Al và Ô Nha xông lên muốn ngăn cản hắn, bị hắn đung mạnh vào, bóng người chột lóc, Thẩm Diệu biến mất ở cửa.

Thiện Minh nhảy dựng lên quyết tâm đuổi theo, hắn không thể để Thẩm Diệu chạy, hắn không thể lại cho Thẩm Diệu cơ hội gây tai họa cho Thẩm Trường Trạch.

Thẩm Trường Trạch và Triệu Thanh Linh đều đuổi tới cửa trước, khi Thiện Minh chạy đến cửa, Thẩm Trường Trạch liền giữ chặt tay hắn, “Ba đừng đi !”

Thiện Minh bỏ cánh tay y, “Đừng vô nghĩa, mau đuổi theo.”

Tất cả đoàn người đều đuổi theo, kết quả đến cửa thì bị vài long huyết nhân còn sót lại ngăn cản. Thiện Minh dùng báng súng đánh bật móng vuốt của một tên muốn chụp mặt hắn, cuối cùng lại bị một long huyết nhân khác ném vào tường, đầu hắn lập tức đập vào góc tường, trước mắt thoáng biến thành màu đen. Hắn chậm rãi ngồi xuống đất, thân thể lập tức có phần không thể kiểm soát nữa.

Al vọt tới nâng hắn lên, đưa đến bên cạnh Đường Đình Chi, Thiện Minh liều mạng lắc đầu, muốn đầu óc thanh tỉnh một ít, thành ra lại tác động đến miệng vết thương trên cổ, nhất thời máu lại chảy ra.

Hai tay Đường Đình Chi lập tức đè đầu hắn lại, nhìn hắn nói gần từng chữ, “Không được cử động.” Sau đó y chuyển ánh mắt tới cổ Thiện Minh, nhú mày.

Thiện Minh biết mình bây giờ đi cũng không giúp được gì, đành phải thở dài, lẳng lặng ngồi để Đường Đình Chi xử lý miệng vết thương cho hắn.

Bởi vì mất máu quá độ, hắn bất tri bất giác ngủ mất.

Khi Thiện Minh tỉnh lại đã là hai ngày sau, mấy ngày nay hắn liên tục bị thương, mất máu, thể lực cạn kiệt, thật sự là quá mệt mỏi, ngủ một cái là không biết trời đất gì nữa.

Khi hắn tỉnh lại, chỉ có Al ở bên cạnh hắn. Hắn há miệng thở dốc, cổ họng khô khốc đau đớn.

Al rót nước cho hắn, hắn nuốt xuống liền hỏi ngay: “Thế nào rồi?”

Vết thương của Al nhìn qua đã tốt lắm, hắn mệt mỏi cười, “Bắt được Thẩm Diệu rồi, lần này chúng ta cũng chết không ít người, nhưng mà, hoàn thành nhiệm vụ.”

Thiện Minh ngẩn người, trong lòng đột nhiên cảm thấy không thể thích ứng, Thẩm Diệu tra tấn bọn họ lâu như vậy, rốt cuộc cũng bại rồi, về sau có phải Thẩm Trường Trạch đã có thể sống thanh thản ổn định rồi không.

“Vậy xử lý như thế nào?”

“Đường Đình Chi và Thẩm Trường Trạch áp tải hắn về Bắc Kinh, Triệu Thanh Linh cũng đi theo, nhưng không quay về căn cứ. Đường Đình Chi đã đề nghị cấp trên, tạm thời nhốt Thẩm Diệu ở một quân khu. Còn việc xử trí hắn như thế nào thì hiện giờ vẫn chưa có kết luận.”

Thiện Minh thở dài một hơi, nhất thời cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng không ít, tảng đá vẫn đặt ở trong lòng đã biến mất, từ trước tới giờ hắn chưa từng cảm thấy dễ thở đến thế.

“Chúng ta còn ở Tunisia?”

“Ừ, rất nhiều người bị thương, không thể di chuyển, chúng ta ở Tunisia đợi một thời gian, đợi Đường Đình Chi trở về đón chúng ta.” Al cắn một miếng táo rồi mới nhớ tới Thiện Minh, đem nửa quả táo tới trước mặt hắn, “Muốn ăn không?”

Thiện Minh quay mặt sang một bên, có chút đăm chiêu nhìn chằm chằm trần nhà, không biết đang nghĩ cái gì.

Al cào cào đầu mình, “Giống như tất cả đột nhiên đều kết thúc, cảm giác này rất không chân thật Mẹ nó, vẫn cảm thấy quá dễ dàng cho Thẩm Diệu.”

Thiện Minh biết, cho dù là hấn hay Al thì đều rất muốn báo thù cho Du Chuẩn, báo thù cho nhiều chiến hữu đã chết đi như vậy, nhưng sống chết của Thẩm Diệu đã không phải điều mà một người có thể quyết định nữa. Ít nhất nhìn Thẩm Diệu bại trận cũng làm cho bọn họ đều cảm thấy thống khoái.

Đúng vậy, tất cả đều đột nhiên kết thúc.

Ngắn ngủi hơn một năm, bọn họ di chuyển chiến đấu khắp nơi trên thế giới không ngừng nghỉ, lần lượt tranh đấu với Thẩm Diệu, bọn họ mất đi rất nhiều thứ vĩnh viễn không thể tìm lại được, cho dù Thẩm Diệu chết cũng không thay đổi được cái gì.

Mà hiện tại, lý do để họ gắng gượng chiến đấu đã không còn tồn tại, kế tiếp nên làm cái gì?

Rất nhiều thành viên Du Chuẩn xuất ngũ đều tìm đến cuộc sống riêng của mình, Thiện Minh hỏi chính mình, tiếp theo nên làm cái gì?

Thiện Minh hỏi: “Al, sắp tới anh có dự định gì không?”

“Anh? Anh còn phải tiếp tục ở lại Trung Quốc, học tập cách khống chế và cường hoá bản thân chứ, nếu không chẳng phải là cả đời anh cũng không thể làm tình sao?”

Thiện Minh gật gật đầu, Al còn cần ít nhất hai năm mới có thể hoàn toàn quen với thân phận của hấn, chỉ sợ hai năm sau hấn cũng sẽ không còn muốn đi nữa.

Như vậy mình thì sao?

Al hỏi: “Cậu có dự định gì không? Mang con trai về nhà dưỡng lão sao?”

Thiện Minh nghĩ đến gương mặt trẻ tuổi tràn đầy dự vọng khống chế của Thẩm Trường Trạch, trong lòng tràn ngập mê mang.

Cái cảm xúc mê mang như bà già này thế mà cũng bắt đầu tìm tới hấn rồi, rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào, khi hấn ra quyết định lại tràn ngập bản khoăn? Rốt cuộc hấn đã bị ai, bị cái gì vướng chân vướng tay? Thiện Minh lúc trước biến đầu mất rồi?

Thiện Minh nhắm hai mắt lại, đầu óc rối loạn một mớ bòng bong.

142. Chương 142

CHƯƠNG 142

Thiện Minh ăn một chút, điện thoại đặt ở đầu giường vang lên, hấn nhấc lên nghe, là giọng của Thẩm Trường Trạch. Nghe giọng nói ấy trong nháy mắt, hấn liền cảm thấy tim run lên, suýt trực tiếp cúp điện thoại, cũng may hấn cố nén được.

Thanh âm của Thẩm Trường Trạch có chút mỗi mệ, “Ba, nghe nói ba đã tỉnh, hồi phục thế nào?”

“Ừ, cũng được.”

“Con xử lý chuyện bên này xong sẽ đi đón mọi người, mấy ngày tới ba nghỉ ngơi cho tốt.” Thẩm Trường Trạch đặc biệt nhấn mạnh, “Không được chạy loạn.”

Trong lòng Thiện Minh dâng lên một trận không thoải mái, cảm giác bị sói theo đuổi thế này thật sự là hồng bét, hấn cứng rắn nói, “Ta không trở về Trung Quốc.”

Thanh âm của Thẩm Trường Trạch trầm xuống, “Vậy ba muốn đi đâu?”

“Mọi chuyện đã kết thúc, Thẩm Diệu đã bị bắt, bây giờ ta không có gì phải lo lắng nữa, đi nơi nào là do ta tự quyết định.”

Thẩm Trường Trạch trầm mặc, “Ba, con khuyên ba đừng tùy hứng, ở Tunisia chờ con, bây giờ ba muốn đi nơi nào con sẽ đi cùng ba. Nhưng nếu ba chạy loạn, cho dù ba đi đến đâu con cũng sẽ tìm được ba.”

Thiện Minh nóng nảy nói, “Mi thật con mẹ nó đáng ghét.” Nói xong dùng sức cúp điện thoại. Sự chấp nhất này của Thẩm Trường Trạch với hắn khiến hắn thật sự không biết làm sao, Thẩm Trường Trạch dâng hiến là đầy ngập tình yêu và sự chiếm giữ không hề cho hắn cự tuyệt, mà hắn có thể cho Thẩm Trường Trạch cái gì đây? Từ trước tới giờ hắn chưa từng nghĩ tới muốn sống cuộc sống nào khác ngoài làm lính đánh thuê, đời này hắn cũng chưa từng xử lý cái gọi là “vấn đề tình cảm”, hắn không muốn tiêu phí đầu óc vào việc này, bây giờ thì hắn chỉ muốn trốn.

Hắn do dự một phút liền nhảy khỏi giường, thu thập ít hành lý đơn giản, tìm Al lấy chút tiền mặt, dự định rời đi.

Al hỏi: “Cậu vội vội vàng vàng như vậy, muốn đi đâu?”

“Không biết..... À, có lẽ tôi sẽ tới Mỹ thăm Houshar và Pearl, đừng nói cho bất kì ai, bị chuyện của Thẩm Diệu quần chân quá lâu rồi, tôi muốn đi giải sầu.”

“Được rồi, nhớ giúp anh hỏi thăm họ.”

Thiện Minh chuẩn bị mọi thứ trong khoảng nửa giờ, sau đó ngồi xe mà Al đã chuẩn bị cho hắn đi tới sân bay gần nhất, dứt khoát bay đi thật.

Khi máy bay cất cánh, hắn liền nhẹ nhàng thở ra. Ít nhất trong khoảng thời gian ngắn Thẩm Trường Trạch sẽ không tìm thấy hắn, ít nhất trong một thời gian hắn sẽ không phải đối mặt với thất vọng, thương tâm và chờ mong trong mắt Thẩm Trường Trạch. Hắn chỉ muốn sống theo ý mình, không muốn chịu trách nhiệm vì bất cứ chuyện gì mình đã làm. (Hừ, anh đúng là đồ vô trách nhiệm >.<) trái=" qua=" một=" ngày=" bốn=" ba,=" hân=" cũng=" tìm=" được=" nông=" trại=" mà=" houshar=" mua=" ở=" bang=" idaho*.=" khi=" quân=" lý=" nông=" trại=" được=" phải=" tới=" đón=" hân=" đưa=" hân=" tới=" nông=" trại,=" houshar=" và=" pearl=" đều=" ra=" đón=" tiếp=" hân,=" hân=" kinh=" ngạc=" phát=" hiện=" pearl=" mang=" thai.= *bang=" idaho:=" một=" tiểu=" bang=" ở=" miền=" đông=" bắc=" nước=" mỹ.= hân=" nhảy=" xuống=" xe,=" ôm=" chặt=" lấy=" houshar=" và=" pearl=" một=" chút,=" sau=" đó=" vui=" vẽ=" nói,=" “pearl,=" không=" ngờ=" em=" lại=" có=" con.”= khuôn=" mặt=" pearl=" đã=" mượt=" mà=" hơn=" trước=" nhiều,=" cười=" sò=" bụng,=" “em=" cũng=" thấy=" thật=" thần=" kỳ.”= nhìn=" hình=" ảnh=" houshar=" và=" pearl=" đứng=" bên=" nhau,=" thiện=" minh=" thật=" lòng=" vui=" vẽ=" thay=" họ.= cuối=" cùng=" houshar=" cũng=" buông=" xuống=" gánh=" nặng=" trong=" lòng,=" đối=" mặt=" với=" suy=" nghĩ=" chân=" thật=" của=" mình,=" tiếp=" nhận=" pearl,=" bọn=" họ=" thậm=" chí=" cũng=" giống=" như=" những=" cặp=" vợ=" chồng=" bình=" thường=" khác,=" có=" đứa=" con=" thuộc=" về=" mình.= houshar=" dẫn=" hân=" đi=" vào=" phòng,=" vừa=" đi=" vừa=" giới=" thiệu=" cho=" hân=" thu=" hoạch=" của=" mình.= thiện=" minh=" nhìn=" cặp=" kính=" đen=" của=" houshar,=" “mắt=" chú=" bầy=" giờ=" thế=" nào?“= “thị=" lực=" rất=" yếu,=" miễn=" cưỡng=" có=" thể=" nhìn=" được.”= houshar=" vô=" tình=" nói,=" “không=" mù=" hân=" đã=" rất=" may=" mắn=" rồi.”= ba=" người=" đi=" vào=" trong=" phòng,=" houshar=" đóng=" cửa=" lại.= pearl=" nói:=" “bọn=" em=" đã=" nghe=" tin=" tức=" rồi,=" cuối=" cùng=" cũng=" kết=" thúc=" đây=" đưa=" với=" đám=" quai=" vật=" đó.”= thiện=" minh=" gật=" đầu,=" cười=" khổ=" nói:=" “nhưng=" không=" nghĩ=" tới=" al=" cũng=" biến=" thành=" long=" huyết=" nhân.”= houshar=" cười=" nói:=" “ta=" tin=" là=" nó=" rất=" vui=" vẽ,=" chỉ=" cần=" có=" thể=" tiếp=" tục=" sống,=" có=" thể=" mạnh=" hơn,=" thể=" cũng=" không=" phải=" chuyện=" xấu.”= thiện=" minh=" nghĩ=" đến=" al=" ngày=" nào=" cũng=" xuân=" phong=" đắc=" ý,=" quả=" thật=" là=" chuyện=" tốt.= hân=" đối=" đề=" tài,=" hỏi:=" “việc=" “làm=" ăn=" của=" hai=" người=" thế=" nào?“= hân=" hỏi=" đương=" nhiên=" không=" phải=" cái=" việc=" sản=" xuất=" đồ=" ăn=" này,=" houshar=" mua=" nông=" trại=" này=" chỉ=" vì=" đam=" mê=" cá=" nhân=" của=" mình.= sau=" khi=" rời=" khỏi=" du=" chuẩn,=" houshar=" bắt=" đầu=" tiếp="

xúc=" với=" việc=" buôn=" bán=" vũ=" khí=" và=" tin=" tình=" báo.= trước=" đó=" jorhor=" cũng=" bị=" thương=" xuất=" ngũ=" đã=" đi=" theo=" hấn,=" công=" ti=" an=" ninh=" mà=" bọn=" họ=" đăng=" kí=" đã=" cung=" cấp=" cho=" du=" chuẩn=" và=" quân=" đoàn=" lính=" đánh=" thuê=" khác=" hoạt=" động=" môi=" giới=" có=" giá=" trị=" "rất=" tốt,=" thể=" giới=" luôn=" không=" yên=" ổn,=" bọn=" ta=" cũng=" luôn=" có=" việc=" để=" làm.= houshar=" rót=" cho=" hấn=" một=" ly=" rượu,=" "đến,=" chúc=" mừng=" chúng=" ta=" được=" gặp=" lại.= ba=" người=" cùng=" ly,=" trong=" lòng=" tràn=" ngập=" hào=" hùng=" cùng=" cảm=" khái.= thiện=" mình=" ở=" nông=" trại=" thành=" thời=" vài=" ngày,=" học=" tập=" một=" vài=" thao=" tác=" với=" máy=" móc=" nông=" nghiệp=" công=" nghệ=" cao,=" làm=" hấn=" mới=" mẽ=" được=" hai=" ngày.= chẳng=" qua,=" hấn=" nhanh=" chóng=" không=" ở=" thêm=" được=" nữa,=" hấn=" vốn=" cũng=" không=" phải=" người=" có=" thể=" sống=" bình=" thân=" được.= houshar=" nhìn=" ra=" tâm=" tư=" của=" hấn,=" liền=" hỏi=" hấn=" có=" muốn=" về=" du=" chuẩn=" không.= hiện=" tại=" du=" chuẩn=" do=" jobert=" và=" cosky=" dẫn=" dắt,=" thành=" viên=" đã=" được=" mở=" rộng=" thêm=" hai=" mươi=" người,=" nếu=" thiện=" mình=" trở=" về=" thì=" với=" du=" chuẩn=" mà=" nói=" là=" như=" hổ=" thêm=" cánh.= thiện=" mình=" suy=" xét=" vài=" giây=" xong=" liền=" quyết=" đoán=" cự=" tuyệt.= thứ=" nhất=" là=" hấn=" không=" còn=" mặt=" mũi=" trở=" về,=" thứ=" hai=" là=" thăm=" trường=" trạch=" sẽ=" không=" bỏ=" qua=" hấn,=" hấn=" trở=" về=" cũng=" chỉ=" mang=" thêm=" phiền=" toái=" cho=" du=" chuẩn.= pearl=" bắt=" đặc=" dĩ=" thờ=" dài,=" "vậy=" tiếp=" theo=" anh=" định=" thể=" nào?=" anh=" không=" muốn=" về=" trung=" quốc=" ở=" cùng=" con=" anh,=" anh=" cũng=" không=" muốn=" về=" du=" chuẩn,=" anh=" ở=" đây=" lại=" càng=" không=" chịu=" được,=" anh=" muốn=" đi=" nơi=" nào?=" sau=" này=" anh=" dự=" định=" sống=" thể=" nào?=" thiện=" mình=" á=" khẩu.= hấn=" dự=" định=" sống=" thể=" nào?=" pearl=" nói=" đúng,=" hấn=" không=" có=" nơi=" mình=" muốn=" trở=" về,=" không=" có=" việc=" gì=" muốn=" làm,=" hấn=" thậm=" chí=" không=" biết=" tiếp=" theo=" nên=" sống=" thể=" nào.= cái=" gì=" hấn=" cũng=" không=" thiếu,=" tiền=" hấn=" kiếm=" được=" cũng=" đủ=" hấn=" tiêu=" xài=" cả=" đời,=" nhưng=" hấn=" có=" khả=" năng=" làm=" cái=" gì=" đây?=" hấn=" không=" khỏi=" nghĩ=" tới=" thăm=" trường=" trạch,=" chỉ=" có=" khi=" ở=" bên=" cạnh=" con=" trai=" hấn=" mới=" không=" cảm=" thấy=" cô=" độc.= hấn=" tham=" luyện=" sự=" chăm=" chút=" của=" thăm=" trường=" trạch=" với=" hấn,=" luôn=" nghĩ=" đến=" cảm=" giác=" thả=" lỏng=" thoải=" mái=" khi=" hai=" người=" ở=" bên=" nhau,=" nhưng=" hấn=" lại=" không=" muốn=" bị=" trói=" buộc.= trong=" sự=" mâu=" thuẫn=" tâm=" lý=" này,=" hấn=" chỉ=" có=" thể=" trốn=" đi=" mới=" không=" bị=" cục=" diện=" tiến=" thoái=" lưỡng=" nan=" này=" phiền=" chết.= nếu=" chuyện=" tình=" cảm=" cũng=" dễ=" giải=" quyết=" như=" giết=" người=" thì=" tốt=" rồi,=" hấn=" sẽ=" không=" phải=" phí=" đầu=" óc=" như=" vậy.= cuối=" cùng,=" hấn=" cảm=" thấy=" mình=" phải=" kiếm=" chút=" việc=" để=" làm,=" vì=" thể=" bảo=" houshar=" kiếm=" cho=" hấn=" vài=" việc=" nho=" nhỏ.= hiệu=" suất=" làm=" việc=" của=" houshar=" rất=" nhanh,=" ngày=" hôm=" sau=" liền=" tìm=" được=" cho=" hấn=" một=" việc,=" bảo=" hấn=" đi=" ám=" sát=" hội=" trưởng=" của=" quỹ=" đầu=" tư,=" một=" nhà=" tư=" bản=" danh=" tiếng=" cực=" kì=" thói=" nát.= thiện=" mình=" không=" nói=" hai=" lời=" liền=" đáp=" ứng,=" nhờ=" houshar=" tìm=" cho=" hấn=" một=" chiếc=" xe=" và=" vũ=" khí=" cần=" thiết,=" lái=" xe=" đi=" tới=" new=" york.= hấn=" thuê=" phòng=" ở=" một=" khách=" sạn=" cao=" cấp=" gần=" phố=" wall=" trong=" một=" tháng,=" toà=" khách=" sạn=" này=" cũng=" đủ=" cao,=" từ=" nơi=" này=" có=" thể=" quan=" sát=" được=" văn=" phòng=" của=" hội=" trưởng=" kia,=" hơn=" nửa=" điều=" động=" giao=" ca=" trên=" dưới=" hàng=" ngày=" cũng=" đều=" hiện=" lên=" rõ=" ràng=" dưới=" ống=" kính=" viễn=" vọng=" của=" thiện=" mình.= thiện=" mình=" mất=" một=" tuần=" để=" nghiên=" cứu=" quy=" luật=" giao=" ca=" của=" bọn=" hấn,=" cùng=" với=" thí=" nghiệm=" năng=" lực=" báo=" động=" của=" quảng=" trường=" bên=" cạnh,=" hơn=" nửa=" xác=" định=" ba=" tuyến=" đường=" chạy="

trốn.= trong.= khoảng.= thời.= gian.= này.= hân.= gần.= như.= không.= bước.=
ra.= khỏi.= khách.= sạn,.= không.= phải.= quan.= sát.= mục.= tiêu.= thì.= là.=
uống.= rượu,.= ngày.= nào.= cũng.= trải.= qua.= cuộc.= sống.= mơ.= mơ.= hồ.=
hồ.= như.= thể.= bởi.= vì.= chỉ.= uống.= rượu.= không.= ăn.= cơm.= đàng.=
hoàng,.= có.= hôm.= nửa.= đêm.= đột.= phát.= đau.= dạ.= dày,.= làm.= hân.=
đau.= đến.= chết.= đi.= sống.= lại.= bên.= cạnh.= không.= có.= lấy.= một.=
người,.= hân.= không.= muốn.= đi.= bệnh.= viện,.= thậm.= chí.= không.= muốn.=
rời.= giường,.= nghĩ.= đến.= cuộc.= sống.= rồi.= loạn.= như.= tở.= vò.= trong.=
thời.= gian.= qua,.= hân.= bỗng.= vô.= cùng.= nhớ.= con.= trai.= mình.= sau.=
đó.= đại.= khái.= là.= đau.= đến.= ngất.= đi.= thôi,.= dù.= sao.= cũng.= chỉ.=
ngủ,.= ngày.= hôm.= sau.= khi.= tỉnh.= lại.= mặt.= trời.= đã.= hun.= cái.= chần.=
của.= hân.= đến.= mức.= ẩm.= áp.= dễ.= chịu.= rồi.= hân.= đứng.= lên.= tám.=
rửa.= một.= cái,.= ăn.= chút.= gì.= đó,.= cảm.= thấy.= dễ.= chịu.= hơn.= một.=
ít,.= nhưng.= vẫn.= thấy.= có.= chút.= muốn.= nôn,.= nhất.= là.= sau.= khi.=
ăn,.= vốn.= kế.= hoạch.= chính.= là.= chiều.= nay.= hành.= động,.= bây.= giờ.=
nhìn.= đồng.= hồ,.= hân.= là.= xuất.= phát.= được.= rồi.= hân.= nhắc.= ba.=
lô.= chứa.= súng.= ngắm.= lên,.= đeo.= kính.= râm.= và.= đội.= mũ,.= đi.= theo.=
cửa.= thoát.= hiểm.= lên.= tầng.= cao.= nhất.= tìm.= được.= vị.= trí.= bản.= tả.=
đã.= xác.= định.= lúc.= trước,.= hân.= ngồi.= xồm.= xuồng.= đất.= bắt.= đầu.=
lắp.= ráp.= súng.= ngắm,.= lắp.= xong.= hân.= dùng.= nửa.= giờ.= để.= điều.=
chỉnh.= thử,.= sau.= đó.= ngắm.= vào.= kính.= tìm.= thấy.= được.= cái.= đầu.=
bóng.= loáng.= của.= nhà.= tư.= bản.= kia.= nhìn.= đồng.= hồ,.= đã.= đến.=
lúc.= rồi.= thiện.= mình.= quỳ.= rạp.= trên.= mặt.= đất,.= tập.= trung.= tinh.=
thần.= ngắm.= đứng.= mục.= tiêu.= vào.= trọng.= tâm.= của.= dấu.= thập.....=
ngay.= khi.= hân.= định.= bắn,.= mục.= tiêu.= đột.= nhiên.= đứng.= lên,.= sau.=
đó.= đi.= tới.= cửa,.= bắt.= tay.= với.= người.= nào.= đó,.= tiếp.= theo.= mời.=
người.= nọ.= vào.= trong.= phòng,.= hai.= người.= ngồi.= trên.= sô.= pha.= không.=
ngờ.= lúc.= này.= lại.= có.= người.= đến,.= thật.= sự.= là.= phiên.= toái,.= hơn.=
nửa.= mục.= tiêu.= lệch.= khỏi.= quỹ.= đạo.= của.= vị.= trí.= nhắm.= bắn.= tốt.=
nhất,.= bây.= giờ.= thiện.= mình.= chỉ.= có.= thể.= nhìn.= thấy.= bả.= vai.= và.=
chân.= của.= mục.= tiêu.= đang.= ngồi.= trên.= sô.= pha.= hân.= đành.= phải.=
kiên.= nhẫn.= chờ.= đợi,.= bây.= giờ.= là.= hơn.= ba.= giờ.= chiều,.= mặt.= trời.=
ở.= ngay.= trên.= đầu.= hân,.= nướng.= hân.= đến.= túa.= mò.= hôi.= hân.=
vẫn.= không.= nhúc.= nhích,.= hai.= mắt.= nghiêm.= túc.= tập.= trung.= vào.=
mục.= tiêu.= hai.= người.= đại.= khái.= nói.= chuyện.= nửa.= giờ,.= mục.= tiêu.=
đứng.= dậy.= quay.= lại.= trước.= bàn.= công.= tác,.= gõ.= gõ.= cái.= gì.= đó.=
trên.= máy.= tính.= lúc.= này,.= vị.= khách.= ngoài.= ý.= muốn.= kia.= cũng.=
đứng.= lên,.= đứng.= đối.= diện.= với.= mục.= tiêu.= thiện.= mình.= ngẩn.= ra,.=
vội.= quay.= kính.= ngắm.= về.= phía.= vị.= khách.= kia,.= hân.= hoài.= nghi.=
mình.= đã.= nhìn.= lầm.= rồi.= vị.= khách.= ngoài.= ý.= muốn.= lúc.= này.=
lại.= ngẩng.= đầu.= lên,.= phảng.= phất.= như.= biết.= súng.= ngắm.= ở.= chỗ.=
nào,.= mím.= cười.= với.= thiện.= mình.= gương.= mặt.= tươi.= cười.= bị.= phóng.=
đại.= trong.= kính.= ngắm.= dường.= như.= hiện.= ra.= ngay.= trước.= mắt.= hân,.=
chấn.= động.= đến.= mức.= trong.= lòng.= thiện.= mình.= run.= rẩy,.= “mẹ.= nó!”.=
thiện.= mình.= mắng.= một.= tiếng,.= thẳng.= ranh.= thẳm.= trường.= trạch.= này.=
sao.= lại.= tìm.= được.= hân.= nhanh.= như.= vậy,.= hân.= nhanh.= chóng.= tháo.=
dỡ.= súng.= ngắm,.= cất.= hết.= mọi.= thứ.= vào.= trong.= ba.= lô,.= sau.= đó.=
xoay.= người.= chạy.= xuống.=>

143. Chương 143

CHƯƠNG 143

Thiện Minh dùng tốc độ nhanh nhất mang theo những thứ quan trọng lái xe rời khỏi khách sạn. Lái xe đi

chuyển trong thành phố khoảng hơn bốn mươi phút, hắn phát hiện mình đã đi tới phố 42. Hắn bỏ xe ở ven đường, mang đồ đạc đi vào một cái ngõ nhỏ, lòng vòng qua vài con phố ở khu làng chơi nổi tiếng hỗn loạn ở New York này, sau đó tìm một khách sạn nhỏ có vẻ bí mật.

Hắn đi vào đặt một phòng, bà chủ mắt xanh mỡ đỏ hỏi trắng ra xem hắn có cần “phục vụ” gì không, cái gì các cô cũng có thể cung cấp. Thiện Minh nhìn cô ả một cái, vốn bụng đã không thoải mái, bây giờ cũng thấy ngán, hắn lắc đầu, “Đừng làm phiền tôi.” Nói xong nhanh chóng đóng cửa lại.

Phòng vừa ẩm ướt vừa tối tăm, so với cái khách sạn năm sao hắn ở lúc trước quả thật là một trời một vực, chẳng qua hắn cũng không phải đến để ngủ, mà cho dù đến để ngủ, trong phần lớn cuộc sống của hắn, hoàn cảnh chỗ ngủ đều kém nơi này nhiều. Hắn mở máy tính, mở ra những camera có thể theo dõi văn phòng của hội trưởng và cả chỗ ở của hắn ta, cho dù gặp phải trở ngại gì hắn cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, hắn cũng không thể làm xấu mặt Houshar được.

Nhưng mà hắn cũng không thể ở lâu, Thẩm Trường Trạch đã tìm đến đây rồi, phải mau chóng xác định kế hoạch mới, sau khi nhiệm vụ kết thúc thì lập tức đi ngay.....

Mẹ nó, cứ như là hắn sợ Thẩm Trường Trạch vậy, vì cái gì hắn cứ phải trốn tránh con trai mình như vậy? Thiện Minh phiền táo giơ chân đạp đổ cái chai, bia đổ ra đất, trong phòng vốn đã tràn ngập hương vị quái dị, hiện tại lại càng thối hoắc, làm cho tâm tình hắn càng kém.

Thiện Minh đã cài thiết bị truy tìm trên xe của mục tiêu, giờ cho thấy xe hắn ta đã về nhà, nhưng hắn không dám tùy tiện đến đó. Thẩm Trường Trạch muốn tìm hắn, sẽ không thể bỏ qua nơi ở của mục tiêu.

Thiện Minh suy xét một chút, quyết định buổi sáng sẽ bắn tỉa trên đường mục tiêu đi làm, tuy rằng hắn vốn định là sau khi bắn hạ mục tiêu sẽ không bị phát hiện ngay, như vậy hắn có thoải mái thời gian để đi, nhưng hiện tại tình thế đã thay đổi, hắn không thể để Thẩm Trường Trạch mò ra quy luật của mình được.

Cả đêm không ngủ, ngày hôm sau hơn bốn giờ hắn liền rời khách sạn, về tới phố Wall vào đúng giờ cao điểm. Hắn chặn đường một gã Hoa kiều có chiều cao không khác hắn lắm trong một ngõ nhỏ, bỏ tiền mua bộ đồng phục nhà hàng trên người hắn ta. Khi hắn đi ra khỏi WC, hắn mặc bộ đồng phục màu xám dày mỡ, đội mũ lưỡi trai, cất súng lục giảm thanh vào hộp thức ăn, mang túi plastic đi tới toà nhà nơi mục tiêu làm việc.

Hắn trốn ở một góc, dùng điện thoại định vị xe của mục tiêu, đợi khoảng mười lăm phút, mục tiêu bắt đầu tới gần toà nhà.

Hắn đề vành mũ xuống, mang hộp thức ăn nhanh chóng đi qua con phố đối diện toà nhà.

Khi xe của mục tiêu dừng trước cửa toà nhà, Thiện Minh vừa lúc đi đến ngã tư đường đối diện, thời gian rất chính xác.

Mục tiêu đi từ trên xe xuống, hai vệ sĩ che chắn bên cạnh hắn, bàn tay của Thiện Minh thò vào trong túi plastic màu đen, đụng đến khẩu súng, chậm rãi thay đổi phương hướng của khẩu súng, nhắm ngay mục tiêu.

Chiếc xe chặn trước người mục tiêu lái đi, lộ ra phía sau lưng mục tiêu không hề phòng bị.

Thiện Minh kéo cò súng, cách một tiếng, chỉ thấy ở ngã tư đường đối diện cách xa khoảng vài mét, thân thể cao lớn trắng kiện của hội trưởng quỹ Đầu tư New York run lên thật mạnh, một chuỗi máu phun ra từ trước ngực hắn, thân thể hắn không thể khống chế nhào tới phía trước. Hai vệ sĩ một người đỡ hội trưởng, một người khác lấy súng ra vụt xoay người lại, vừa lúc một chiếc xe công cộng đi qua. Sau khi chiếc xe đi mất, vào sáng sớm đúng giờ cao điểm đi làm, trên ngã tư đường nơi nơi đều chật ních người đi tới đi lui, căn bản không thể nhận ra ai là kẻ khả nghi.

Thiện Minh bình thần ung dung mang túi đựng cơm plastic tiếp tục đi tới phía trước, tiếng gào, tiếng rống to ở phố đối diện đã hấp dẫn sự chú ý của hầu hết người đi đường. Đám người hiếu kỳ trở thành chỗ che giấu tốt nhất của hắn, hắn dễ dàng biến mất trong đám đông, một mình xoay người rẽ vào một cái ngõ nhỏ.

Hắn nhét khẩu súng vào trong lòng, ném hộp cơm vào thùng rác. Cách đó không xa truyền đến tiếng còi cảnh sát inh ỏi, hắn bỏ mũ lưỡi trai trên đầu và cởi bộ đồng phục nhà hàng trên người ra, ném tới một góc

héo lánh. Khi hắn đi ra khỏi ngõ nhỏ, xe cảnh sát gào thét vọt qua trước mặt hắn, thần sắc hắn vẫn như thường, không nhìn ra nửa điểm sơ hở.

Ngay khi hắn định băng qua đường, một chiếc xe việt dã vọt thẳng tới chỗ hắn, Thiện Minh vội lui về phía sau, ô tô phát ra tiếng phanh chói tai, vũng vàng dừng trước mặt hắn. Cửa xe lập tức mở ra, khi Thiện Minh nhìn thấy người bên trong nhảy ra, hắn xoay người bỏ chạy.

Thẩm Trường Trạch lập tức đè vai hắn lại, một tay bắt lấy cánh tay hắn, thoảng cái đã làm cho người hắn rúm lại. Ngực Thiện Minh bị bắt dán vào ***g ngực Thẩm Trường Trạch, hắn cảm giác có nòng súng cứng rắn đang chĩa vào eo mình.

Thẩm Trường Trạch từ trên cao nhìn xuống hắn, dán vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Muốn con gói ba nhét vào xe hay là tự ba ngồi vào đây?”

Hành động quái dị của hai người đã làm cho rất nhiều người phải chú ý, trên trán Thiện Minh toát ra mồ hôi lạnh, hắn dùng cả vai đụng vào Thẩm Trường Trạch một cái, không cam lòng nói, “Lên xe.”

Hắn bị Thẩm Trường Trạch vừa lôi vừa túm lên xe, cửa xe vừa đóng, xe nhanh chóng lái đi. Lái xe là người da trắng, Thiện Minh ngồi phía sau nhìn lên một cái, vừa định nói gì, Thẩm Trường Trạch đã đè hắn vào góc, cả người áp lên, thô bạo hôn hắn.

Thiện Minh bị đè đến khó chịu, rất muốn đẩy y ra, nhưng mọi phản kháng của hắn đều trở thành lý do để Thẩm Trường Trạch động tay động chân càng mạnh thêm trong xe. Thẩm Trường Trạch hôn đến mức hắn nói không nên lời, vạt áo trước đều bị kéo lên. Thiện Minh cũng không ngại làm tình trước mặt người khác, nhưng một khi đối tượng là đứa con hắn một tay nuôi lớn, hắn lại không muốn bất kì kẻ nào biết.

Thiện Minh thật vất vả mới tách ra khỏi tình cảnh răng môi gấn bó để thở hổn hển, hô lên: “Đủ rồi! Con mẹ mi, đủ rồi!”

Lúc này Thẩm Trường Trạch mới không cam lòng lăm buông Thiện Minh ra, y vuốt ve đôi môi bị hôn đến đỏ lên của Thiện Minh, còn có râu ria lởm chởm dưới cằm hắn, thấp giọng nói: “Trốn con vui đến thế à?”

Ánh mắt Thiện Minh có chút né tránh, “Không tệ.”

“Ba nhìn bộ dạng ba xem, đã mấy ngày không cạo râu rồi? Tóc tai ba lộn xộn như tổ chim vậy, rời khỏi con, ba liền sống cuộc sống y như heo chó này? Đây là thứ ba muốn?” Ngón tay thon dài của Thẩm Trường Trạch gầy gầy mái tóc rối tung của hắn, trong lòng vừa tức vừa hận.

Thiện Minh ngượng ngùng nói: “Ta không giống mi, như thế nào ta cũng có thể sống được.”

“Tức là ở bên cạnh con sẽ không thể sống? Rốt cuộc ba nghĩ cái gì hả?”

Thiện Minh phiền táo gỡ tay y ra, “Ông đây không muốn bị ai quản.” Nhất là còn bị con mình quản, nghĩ thế nào cũng thấy uất ức.

Thẩm Trường Trạch nắm cằm hắn, hừ lạnh: “Thế sao con lại cảm thấy ba thật sự thiếu người quản, nếu con không đến có khi chẳng biết ba chết ngắc ở chỗ nào rồi.”

Thiện Minh hung hăng đẩy y, “Mi giả bộ người lớn cái gì, chẳng lẽ không có mi ta sẽ không sống nổi?”

Thẩm Trường Trạch hí mắt nhẹ giọng nói: “Con nhất định sẽ cố gắng theo hướng đó.”

Xe nhanh chóng đưa họ đến một khách sạn, Thẩm Trường Trạch túm Thiện Minh đi vào khách sạn, chuyện thứ nhất sau khi vào nhà chính là đẩy mạnh hắn vào phòng tắm, sau đó túm eo hắn nhắc lên khỏi mặt đất, đặt hắn trên bồn rửa mặt.

Thiện Minh ngồi trên bồn rửa mặt, Thẩm Trường Trạch đứng giữa hai chân hắn, cố định đầu hắn, dao cạo nhẹ nhàng xẹt qua cằm hắn.

Hai người cách nhau rất gần, chỉ cần một bên nghiêng người một cái là có thể hôn đối phương. Bọn họ ai cũng không nói chuyện, hai ánh mắt không ngừng đối diện nhau, hô hấp phả vào làn da đối phương, có cảm giác vô cùng thân mật.

Lưỡi dao lạnh lẽo không ngừng di chuyển trên mặt Thiện Minh, khi Thắm Trường Trạch cố ý vô tình lướt qua động mạch, Thiện Minh liền cảm thấy thân thể run rẩy một trận.

Thiện Minh chớp mắt, “Đừng nhìn ta, nhìn dao đi.”

Thắm Trường Trạch dựa sát vào liềm liềm bờ môi hắn, “Lưỡi dao mỏng như vậy ba cũng sợ?”

Thiện Minh nhìn ánh mắt thâm thúy của y, “Ổ trong tay mi sẽ không giống bình thường.”

Tay Thắm Trường Trạch khẽ run lên, vẽ trên cổ hắn một vết thương rất nhạt, làn da bỗng toát ra vết máu, Thiện Minh nhú mày.

Thắm Trường Trạch vươn đầu lưỡi cắn thận liềm, liềm từ yết hầu đến cái cằm đã sạch sẽ của hắn, sau đó ngậm lấy môi hắn.

Một tay Thiện Minh giữ lấy đầu y, đảo khách thành chủ, gấp gấp ngăn chặn cái miệng của y, đầu lưỡi bá đạo luồn vào trong miệng y.

Thắm Trường Trạch ném dao cạo râu xuống, hai tay vươn vào trong quần áo hắn, tùy ý vuốt ve eo lưng hắn.

Hai chân thon dài của Thiện Minh kẹp lấy eo y, Thắm Trường Trạch nhấc một cái ôm hắn đứng lên, hai người vừa cuồng nhiệt hôn môi, vừa di chuyển về phía giường.

Thắm Trường Trạch nặng nề áp đảo Thiện Minh xuống giường, dùng sức kéo quần hắn.

144. Chương 144

CHƯƠNG 144

Hai người cũng không thể làm được tận hứng, khi làm được một nửa thì Thiện Minh lại bắt đầu cảm thấy bụng đau như bị cắn, Thắm Trường Trạch kết thúc qua loa, sau đó thấy Thiện Minh đau đến ứa mồ hôi lạnh. Trên người Thắm Trường Trạch không mang thuốc, ôm hắn xoa nhẹ bụng cho hắn hồi lâu vẫn không thấy tốt lên, dứt khoát dìu hắn xuống lầu đi bệnh viện.

Thiện Minh nghe nói phải đi bệnh viện, chết sống không chịu động đậy.

Thắm Trường Trạch nhìn hắn đã khó chịu lại cố ra vẻ trấn định như vậy, không nhẫn tâm bắt ép hắn, liền dịu giọng dỗ, “Ba, đây không phải trên chiến trường, ba không cần phải chịu đựng, con đưa ba đi bệnh viện khám.”

“Ta không đi.”

“Ba không đi làm sao biết được là bệnh gì.”

“Ta sinh bệnh cái rắm gì, ta chỉ là chưa ăn cơm.”

“Chưa ăn cơm? Mấy ngày ba chưa ăn cơm rồi?”

Thiện Minh có chút chột dạ, “Cũng chỉ vài ngày.....”

“Mấy ngày?”

“Chắc là..... Một hai ngày..... Hai ba ngày đi.....” Chính Thiện Minh cũng không nhớ nổi, hắn cũng không cảm thấy đói, liền ngại ăn cơm, ngại phiền.

Thắm Trường Trạch tức giận đến mức muốn đánh hắn, “Ba lại không ăn cơm chỉ uống rượu đúng không!”

Thiện Minh vui mặt vào trong chăn, “Mi đừng quản ta, lập tức sẽ không sao, ta ngủ.”

Thắm Trường Trạch liền xốc chăn lên, “Đi bệnh viện! Ba lớn như vậy rồi mà cũng không biết ăn cơm sao? Như ba mà còn nói không muốn có người quản, để con xem con có quản được ba hay không!” Thắm Trường Trạch kéo hắn khỏi giường, cứng rắn mặc quần áo lên người hắn.

Thiện Minh vừa kêu vừa giãy, “Ta không đi bệnh viện, mẹ nó, ta nói ta không đi!” Thiện Minh hẳn chính là lính đánh thuê tiếng tăm lừng lẫy đẳng cấp quốc tế, giá trị con người hơn một nghìn vạn, vì không ăn cơm mà đau dạ dày đến mức phải vào bệnh viện, thế thì có khác gì vả mặt hắn? Hắn không chịu được chuyện đó, đau thế này chỉ cần chịu đựng một lúc là sẽ qua.

Thẩm Trường Trạch đè hai chân đá loạn của hắn lại, cơn tức thoáng cái đã xui xuống, nhảy lên giường đặt mông ngồi xuống người hắn, “Con tìm bác sĩ cho ba! Không đi bệnh viện, đừng lộn xộn, con tìm bác sĩ cho ba là được chứ gì!”

Thiện Minh nghe vậy mới chịu thành thật, nhắm mắt lại xoay người đi, “Ta sẽ không đi bệnh viện.”

Thẩm Trường Trạch dở khóc dở cười, dùng điện thoại của khách sạn gọi xuống đại sảnh, bảo họ mời một bác sĩ tư nhân.

Thiện Minh im lặng không ít, ánh mắt có chút ướt át thỉnh thoảng lại liếc nhìn Thẩm Trường Trạch.

Bàn tay ôn hoà hiền hậu của Thẩm Trường Trạch nhẹ nhàng xoa bụng cho hắn, “Ba, đã nhiều năm như vậy rồi, sao ba vẫn còn giống trẻ con vậy?”

“Mi nói ai đấy hả, vô nghĩa!”

“Con vô nghĩa? Mười lăm năm trước, con năm tuổi, là con giặt quần áo giặt tất đánh giày cho ba. Trừ phi ba đói bụng, nếu không có đồ ăn trước mặt thì ba cũng không thèm nghĩ đến chuyện ngồi dậy ăn, hơi một tí là uống rượu, cũng không quan tâm dạ dày có chịu được hay không, sinh hoạt nghỉ ngơi không có một chút quy luật, muốn thế nào liền làm như thế, người trưởng thành không phải giống như ba.”

“Súng đạn không giết được ta, chẳng lẽ ta sẽ chết vì sinh hoạt nghỉ ngơi không quy luật?”

Thẩm Trường Trạch ôm chặt hắn, khuôn mặt nóng hổi dán lên mặt Thiện Minh, “Đương nhiên sẽ, rất nhiều người cả đời cũng chưa từng đụng tới một viên đạn, nhưng không ai cả đời không bao giờ bị bệnh. Ba không chú ý đến sức khỏe của mình như vậy, ba bảo con phải làm sao đây?”

Thiện Minh lười biếng nửa mở mắt, chột dạ không biết nên nói cái gì.

“Ba, vì sao ba không thừa nhận, ba không thể chăm sóc tốt cho mình, ba cần con.”

“Thế còn cái bộ dạng thêm sữa của mi hôm nay, rốt cuộc là mi cần ta hay là ta cần mi?”

“Con cần ba, ba cũng cần con.”

Thiện Minh giật giật thân thể, tìm tư thế thoải mái hơn, nhẹ giọng nói: “Lời này coi như xuôi tai.”

Thẩm Trường Trạch hôn từng chút lên tóc hắn, “Đây là lần thứ ba ba bỏ rơi con rồi. Lúc đầu khi biết ba lại chạy mất, con thật sự tức giận đến mức muốn bẻ gãy chân ba, nhưng mà, mẹ con nói với con, không thể đối phó với ba như vậy được, ba vẫn thích ăn mềm hơn. Kỳ thật cái này con cũng biết, nhưng mà ba làm việc rất đáng giận.”

Thân thể Thiện Minh cứng đờ, ngẩng đầu nhìn y, “Mi có ý gì? Mẹ mi? Triệu Thanh Linh? Cô ấy biết cái gì?”

“Cái gì mẹ cũng biết, cha con đã nói với mẹ.”

Mặt Thiện Minh xám ngoét luôn.

Thẩm Trường Trạch vô tình nói, “Mẹ con rất vui.”

Thiện Minh run giọng: “Vì sao?”

“Bởi vì ba là đàn ông, con sẽ không có cơ hội tạo ra một long huyết nhân thuần huyết, vì thế mẹ rất vui.”

Thiện Minh không biết nên hình dung tâm tình lúc này như thế nào, bởi vì hắn không sinh con được cho nên mẹ y rất vui, cho dù là con trai chị ta và cha nuôi của nó ở cùng nhau? Ngay cả một kẻ không biết xấu hổ và coi thường luân lý như hắn cũng còn cảm thấy đây không phải chuyện có thể để cho người khác biết được. Chỉ có thể nói, người phụ nữ tên Triệu Thanh Linh này thật sự không bình thường.

Thẩm Trường Trạch cố ý nói chuyện với hắn để phân tán lực chú ý của hắn, làm cho hắn quên mất dạ dày mình đang đau, lúc này vừa tiếp tục xoa vừa nói, “Mẹ con nói khi nào tìm được ba thì phải cố gắng không tức giận với ba, bởi vì nếu con giận ba cũng sẽ giận, sau đó con sẽ càng tức giận, tuần hoàn ác tính, cho nên lúc này con đang rất cố gắng nhẫn xuống đây.”

Thiện Minh xấu hổ không thôi, “Mi không được nói chuyện về ta với Triệu Thanh Linh nữa.”

“Vì sao? Con đã xa mẹ con rất lâu, cũng không có nhiều đề tài nói chuyện, những người cùng quen biết cũng có hạn.”

“Vây mi.....” Thiện Minh thật không biết nói cái gì cho phải, đành phải nói sang chuyện khác, “Triệu Thanh Linh đang ở đâu?”

“Ở cùng với cha con, mẹ ở Linh sơn cùng ông ấy, chăm sóc ông ấy, hy vọng có thể thay đổi suy nghĩ của ông.”

“Đây là thái độ của cấp trên với hắn? Thật sự quá dễ dàng cho hắn.” Thiện Minh căm giận nói, nói xong lại nghĩ tới đó là cha đẻ của Thẩm Trường Trạch, liền không nói nữa.

Thẩm Trường Trạch trầm mặc một chút, sau đó nói, “Ba, con biết ba rất hận ông ấy, nhưng ông ấy là cha đẻ của con, con và mẹ con sẽ không đứng nhìn ông ấy chết, cầm tù ông ấy có thể là biện pháp giải quyết tốt nhất rồi.”

Thiện Minh “ừ” một tiếng, dạ dày lại truyền đến một trận đau đớn bén nhọn, làm hắn hừ hừ không dứt.

Thẩm Trường Trạch trầm giọng nói: “Bảo ba đi bệnh viện còn không chịu đi.”

“Không đi.” Thiện Minh vẫn nói như chém đinh chặt sắt.

“Đợi bác sĩ đến đây đi. Ba, mẹ con muốn gặp ba một lần, theo con về Bắc Kinh đi.”

Thiện Minh lắc đầu, “Đừng đùa, làm sao ta gặp cô ấy được?”

“Ba nương à?”

“Cút, tóm lại là ta không gặp.”

Thẩm Trường Trạch cười hai tiếng, “Dường như ba vẫn không rõ thì phải, tình thế hiện tại là ba ở trong tay con, con muốn ba đi đâu ba phải đi đó. Ba cho là con sẽ để ba thoát khỏi tay con lần thứ tư?”

Thiện Minh cắn răng nói: “Trước đây đáng ra ta phải bóp chết mi mới đúng.”

Thẩm Trường Trạch hôn lên trán hắn, “Ba, con sớm đã nói rồi, ba không trốn thoát khỏi tay con đâu, nếu ba nghe lời thì mọi chuyện sẽ rất thoải mái, bằng không con chỉ có thể trói ba mang về, ba có thể thông suốt là tốt nhất.”

Vừa nói xong, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

Thẩm Trường Trạch mở cửa ra, đưa bác sĩ vào. Bác sĩ kiểm tra một lượt cho Thiện Minh cuối cùng chẩn đoán là viêm dạ dày cấp tính, nhưng Thiện Minh đã nhịn nhiều ngày như vậy, rất dễ thủng dạ dày. Bác sĩ căn cứ vào thái độ trách nhiệm, yêu cầu Thiện Minh vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra lại một lần.

Sau khi Thiện Minh nói thế nào cũng không chịu đi, hắn đành phải tiêm và kê thuốc cho Thiện Minh.

Đợi bác sĩ đi, Thẩm Trường Trạch gọi điện thoại cho nhà hàng Trung Quốc đặt cơm mang đến, đối phương dựa theo yêu cầu của y, chuẩn bị cháo bổ dạ dày và một ít thức ăn nhẹ.

Thẩm Trường Trạch bưng cháo đến trước mặt hắn, cháo kia vừa mềm vừa thơm phức, vô cùng mê người, nhưng Thiện Minh không có một chút khẩu vị nào, nhìn thoáng liền quay đầu đi. Tóc của hắn bị mồ hôi tẩm ướt, nhìn qua có chút đáng thương.

Thẩm Trường Trạch nâng hắn dậy ngồi ở đầu giường, bón cho hắn từng thìa một. Thiện Minh không chịu ăn, y vừa dỗ vừa ép hắn nuốt xuống, một bát cháo ăn mất nửa giờ, làm Thẩm Trường Trạch ướt đầm mồ hôi.

Nhưng y thích chăm sóc Thiện Minh, thích tham dự mọi chuyện của Thiện Minh, thích cảm giác mọi thứ của Thiện Minh đều nằm trong lòng bàn tay y. Có đôi khi ngay cả chính y cũng phải hoài nghi, tại sao y có thể chấp nhất cuồng nhiệt với một người đến mức này, nhưng y không có cách nào cả. Tình cảm của y với Thiện Minh đã được tích lũy từng chút từng chút trong suốt mười lăm năm, người này gần như chiếm cứ cả đời y, không chỗ nào không xuất hiện trong kí ức của y, tràn đầy mỗi tác không gian trong lòng y, làm y nhớ thương, làm y điên cuồng.

Y cũng không hối hận khi phải trả giá vì Thiện Minh, nhưng y nghiêm túc yêu cầu Thiện Minh đáp lại, một chút ít cũng không buông tha.

Thiện Minh ăn xong liền mơ mơ màng màng nằm xuống, Thẩm Trường Trạch dựa vào đầu giường ngồi cạnh hắn, nhẹ tay khoát sang bên đầu hắn, theo bản năng làm tư thái bảo hộ.

Thiện Minh nhìn y một cái, đột nhiên rất có cảm xúc nói, “Chúng ta có thể sống lâu như vậy, thật đúng là không dễ dàng.”

Thẩm Trường Trạch vuốt mặt hắn, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Trước khi Thiện Minh ngủ vẫn lẩm bẩm, “Lại xoa cho ta đi.”

Thẩm Trường Trạch nằm xuống bên cạnh hắn, ôm hắn vào trong lòng, bàn tay ấm áp mạnh mẽ đặt trên bụng hắn, chậm rãi xoa nhẹ.

Thiện Minh nhắm hai mắt lại, nặng nề ngủ. Hắn biết, nếu thế giới này có một nơi mà hắn cảm thấy trăm phần trăm an toàn, thì phải là ở trong lòng Thẩm Trường Trạch.

145. Chương 145

CHƯƠNG 145

Khi Thiện Minh tỉnh lại, trời đã sáng rõ, tấm rèm bị kéo ra một cái khe hở nhỏ, ánh sáng lọt vào, chiếu vào chân hắn, ấm áp dào dạt.

Hắn sờ sờ bụng, đã không đau nữa, nhưng mà đói đến run lên, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy róc rách, hắn theo thói quen kêu lên: “Trường Trạch?”

Tiếng nước ngừng, Thẩm Trường Trạch mở cửa phòng tắm ra, “Ba tỉnh rồi?”

“Ừ.”

“Dạ dày còn đau không?”

“Không đau, ta đói bụng.”

“Nhìn thấy tờ giấy trên tủ đầu giường không, gọi số điện thoại trên đó, muốn ăn cái gì thì bảo bọn họ đưa đến đây.”

Thiện Minh cầm lấy điện thoại bấm dãy số, sau khi nói thông đối phương hỏi hắn muốn gọi cái gì, nhưng hắn suy nghĩ mãi mà vẫn không biết mình muốn ăn cái gì. Đã bao lâu hắn không hề nghĩ đến việc mình sẽ ăn cái gì rồi? Nhiều năm như vậy, đều là người khác chuẩn bị sẵn đồ ăn cho hắn, thức ăn với hắn mà nói là thứ duy trì sự vận động năng lượng trong thân thể, hắn thậm chí không gọi nổi mấy cái tên đồ ăn Trung Quốc, mà Thẩm Trường Trạch thì lần nào cũng biết hắn muốn ăn cái gì. Có đôi khi hắn cảm thấy, Thẩm Trường Trạch còn hiểu hắn hơn cả chính hắn nữa.

Hắn đành phải cầm điện thoại đứng lên, đẩy cửa phòng tắm ra, “Mi nói với hắn đi, ta không biết ăn cái gì.....” Còn không kịp phản ứng, trước mắt sáng loá một mảnh, có cái gì đó quét qua trước mặt hắn, hắn lùi mạnh về phía sau, tuy rằng không đập trúng mặt hắn nhưng vẫn tưới hắn sũng nước.

Hắn tập trung nhìn, phát hiện thứ vừa rồi quét qua mặt hắn là cặp cánh cực lớn của Thẩm Trường Trạch.

Thẩm Trường Trạch kinh ngạc nhìn hắn một cái, “Làm sao vậy?”

Thiện Minh nhú mày nói: “Những lời này phải là ta hỏi mi mới đúng chứ?” Hấn ném điện thoại cho Thẩm Trường Trạch, nhìn thân thể đầy vảy vàng và cái đuôi thô dài của Thẩm Trường Trạch, cảm thấy lưng phát lạnh.

Thẩm Trường Trạch tắt vòi hoa sen, tiếp nhận điện thoại nhanh chóng gọi vài món đồ ăn, sau khi cất điện thoại, y có chút không biết làm sao nhìn Thiện Minh, bởi vì y thấy được sự đề phòng trong mắt Thiện Minh.

Thiện Minh trừng mắt liếc y một cái, xoay người trở về phòng.

Thẩm Trường Trạch kêu lên: “Ba.....”

Thiện Minh lạnh nhạt nói: “Biến trở về đi, ta không muốn nhìn thấy bộ dạng này của mi.”

Thiện Minh có một trái tim thật kiên cường mạnh mẽ, mằm mống sợ hãi tuyệt đối không dễ dàng mọc rễ nảy mầm trong lòng hấn, nhưng cho dù hấn cố gắng muốn quên, khi nhìn thấy dáng vẻ này của Thẩm Trường Trạch, hấn biết mình không thể đánh lừa bản thân. Tất cả mọi việc xảy ra trong rừng tối hôm đó kỳ thật vẫn luôn rõ ràng trước mắt, toàn bộ quá trình đều tràn ngập máu tanh và bạo lực, khiến lòng hấn vẫn sợ hãi.

Hấn lại lần nữa nằm trở về giường, cảm giác dạ dày lại bắt đầu không thoải mái.

Thẩm Trường Trạch đi ra khỏi phòng tắm, y ngồi lên giường, nhẹ nhàng vuốt bờ vai Thiện Minh, “Ba ơi?”

Trên vai truyền đến xúc cảm, thuộc về bàn tay con người.

Tâm tình buộc chặt của Thiện Minh lúc này mới trầm tĩnh lại, hấn quay đầu nhìn Thẩm Trường Trạch, “Mi biến về bộ dạng kia làm gì?”

Thẩm Trường Trạch xấu hổ nói, “Vệ sinh.”

Thiện Minh lạnh nhạt nói: “Đừng để ta nhìn thấy nữa.”

Sắc mặt Thẩm Trường Trạch thay đổi, “Con cam đoan sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.” Y giữ lấy cằm Thiện Minh, khàn khàn nói: “Ba, ba đừng sợ con.”

“Ai sợ mi.” Thiện Minh bỏ tay y ra, “Cút ngay, ta phiền.”

Thẩm Trường Trạch có chút nóng nảy, lập tức ôm lấy Thiện Minh, “Ba, con thật sự không cố ý.”

Thiện Minh đột nhiên vung một tay ngăn chặn ***g ngực y, xoay người một cái ngồi lên trên người y, vung nắm tay hung hăng nện trên mặt y, “Ta muốn con mẹ mi có cố ý hay không, mi còn dám biến thành như vậy đè ta, ta sẽ giết mi!”

Thẩm Trường Trạch oan ức nói: “Nếu không con biến thành long huyết nhân cho ba đè con vậy? Tùy tiện ba làm gì cũng được.”

Thiện Minh cả giận nói: “Ông đây không có hứng thú với cái mông của đàn ông, của quái vật lại càng không có hứng thú !”

Thẩm Trường Trạch vuốt chân hấn, trấn an, “Không bao giờ nữa đâu, đừng nóng giận.”

Thiện Minh hung hăng trừng mắt nhìn y, chậm rãi ngã vào người y, môi hấn đụng phải lỗ tai Thẩm Trường Trạch, liền hung hăng cắn một ngụm, “Bị mi làm cho tức giận đến lại bắt đầu đau dạ dày, mẹ nó.”

Thẩm Trường Trạch vuốt ve lưng hấn, “Chút nữa ăn cơm xong nhớ uống thuốc.”

Thiện Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Mi nghe đây, ta không phải sợ mi, ta chỉ cảm thấy ghê tởm thôi.”

Trong lòng Thẩm Trường Trạch khó chịu đến nói không ra lời, cho dù y có thể lý giải tâm tình của Thiện Minh, nhưng khi bị hấn chính miệng nói “Ghê tởm”, y vẫn có chút chịu không nổi.

Theo thời gian trôi qua và sự tăng trưởng năng lực, gien long huyết trong cơ thể y đã hoàn toàn thức tỉnh, máu trong thân thể y có 97% là long huyết, có thể nói, trạng thái long huyết nhân mới là dáng vẻ nguyên bản của y. Y đã không giống như trước đây, cần thời gian dài giữ nguyên trạng thái con người mới không bị hao hết thể lực, lúc này tương phản, bây giờ ở trạng thái long huyết nhân sẽ cảm thấy càng thoải mái,

thân thể hoàn toàn không có gánh nặng, mà dáng vẻ con người thì lại càng giống một cái xác, tuy rằng y không thấy không thoải mái, nhưng lại không thể hoàn toàn cảm nhận được cảm giác thư giãn vui sướng.

Có đôi khi, y cảm thấy y có thể lý giải được suy nghĩ của bộ phận long huyết nhân có ý thức chủng tộc kia, khi bọn hắn cảm thấy làm long huyết nhân so với làm con người càng làm cho bọn họ thoải mái, thả lỏng hơn, trong lòng sẽ khát vọng lấy bộ mặt chân thật nhất của mình để đối mặt thế giới này, tiến tới muốn sáng tạo một thế giới cho dù lấy bộ dạng này đi trên đường cũng không có gì phải bận khoăn.

Y hy vọng Thiện Minh có thể chấp nhận dáng vẻ chân chính của y, đáng tiếc y đã hủy diệt cơ hội này. Thiện Minh vốn là không ngại, bây giờ lại cảm thấy chán ghét dáng vẻ long huyết nhân của y, điều này làm cho y vừa chán nản vừa thương tâm.

Thần kinh của Thiện Minh rất thô, hoàn toàn không ý thức được lời mình nói làm người khác tổn thương thế nào, chẳng qua, thấy Thẩm Trường Trạch không nói lời nào, hắn cũng biết y không thoải mái.

Nhưng mà mình so với nó lại càng không thoải mái, cho dù biết đó là Thẩm Trường Trạch nhưng hắn luôn có một cảm giác bị súc sinh cưỡng hiếp, nghĩ lại cũng thấy hãi hùng, nếu không phải hắn từng trải qua quá nhiều đau khổ không dành cho người, đổi thành người thường thì đã sớm tan vỡ.

Ngay lúc hai người đang rơi vào trầm mặc, ngoài cửa đúng lúc vang lên tiếng đập cửa, Thiện Minh lặn khỏi người y, nhào xuống giường, Thẩm Trường Trạch cũng nhảy xuống giường, quần khăn tắm đi mở môn.

Không ngoài dự kiến là đưa cơm.

Thẩm Trường Trạch đặt đồ ăn nóng hổi lên trên bàn, Thiện Minh đi ra khỏi phòng ngủ, ngồi xuống cạnh bàn, theo thói quen định cầm lấy đũa.

Thẩm Trường Trạch nhanh hơn, nhét thìa vào trong tay hắn, “Uống canh trước, uống xong canh thì hãy ăn cơm.”

Thiện Minh ném luôn thìa, bưng bát canh lên, tư thế một ngụm muốn xử lý hết.

Lông mày Thẩm Trường Trạch nhíu hết cả lại, nắm lấy cổ tay hắn, một lần nữa nhét thìa vào trong tay hắn, “Dạ dày của ba còn chưa khỏe, không thể ăn canh như vậy, lấy thìa uống, ngoan ngoãn chút nào.”

Thiện Minh đành phải dùng vốn kiên nhẫn thiếu đến đáng thương của mình để đối phó với bát canh này, Thẩm Trường Trạch thì xé thịt cá trắng nộp bỏ vào trong bát hắn.

Thiện Minh uống xong canh, hỏi y, “Ta không muốn về cái căn cứ buồn chết người đó nữa, ta cũng không thích ở lại một chỗ quá lâu.”

Động tác của Thẩm Trường Trạch bị kiềm hãm, Thiện Minh là đang thảo luận vấn đề đi hay ở với y sao? Y thấy được một tia hy vọng. Y nhìn vào mắt Thiện Minh, hỏi: “Vậy ba muốn đi nơi nào?”

“Ta không biết.” Thiện Minh thẳng thắn nói, hắn nhìn hai khối thịt cá ngon lành trong bát, trong lòng nảy lên một trận âm áp, “Ta không biết đi nơi nào.” Nói đến nói đi, rốt cuộc hắn có thể đi nơi nào đây? Nơi nào mà hắn có thể thuộc về đó? Có một ngày nếu hắn cảm thấy phiền chán mệt mỏi, muốn trở về một chỗ để nghỉ ngơi hồi phục một chút, hắn sẽ đi nơi nào? Du Chuẩn đã không thể trở về được, hắn muốn trở về đâu? Hắn muốn.....

Trước khi đi Madagascar, hắn ôm tâm tình phấn khởi sau khi nhiệm vụ kết thúc là có thể về nhà ăn tết với Thẩm Trường Trạch mà xuất chiến, tâm tình của lúc đó đột nhiên lại nảy lên trong lòng. Nếu thời điểm đó, bọn họ không gặp phải Thẩm Diệu, nếu thời điểm đó, hắn không vì những người khác mà từ bỏ Thẩm Trường Trạch, như vậy hết thảy xung đột sau đó cũng sẽ không phát sinh, hắn sẽ dựa theo kế hoạch vốn có của mình, chủ động về Trung Quốc, trở lại bên cạnh con trai, cùng y trải qua một ngày nghỉ thoải mái.

Nếu trên thế giới này còn có một chỗ mà hắn có thể trở về bất cứ lúc nào, đó không hề nghi ngờ chính là bên cạnh Thẩm Trường Trạch.

Thiện Minh trầm tư một lúc lâu, sau đó nhìn chằm chằm vào mắt Thẩm Trường Trạch, “Mi muốn đi đâu? Tất cả đã kết thúc, mi có thể đi theo ta.”

“Bây giờ con có thể đi theo ba, con có một kì nghỉ rất dài.” Thẩm Trường Trạch cầm tay hắn, “Nhưng mà, ba à, con không thể mãi mãi không quay về. Con có thể cố gắng không hạn chế ba đi khắp nơi, nhưng con hy vọng ba hãy về Trung Quốc định cư cùng con, con muốn cùng ba xây dựng một gia đình chân chính, một nơi mà ba có thể trở về.”

Thiện Minh cảm thấy trái tim mình run rẩy một trận.

Hắn sống hơn ba mươi năm, kỳ thật chưa bao giờ biết mình sống vì cái gì, cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ theo đuổi cái gì, hắn luôn theo bản năng nói với chính mình “Lúc nào mà cũng có thể chết”, cho nên ánh mắt của hắn chỉ nhìn thấy được trước mắt, hắn chưa từng suy xét đến tương lai. Nhưng Thẩm Trường Trạch xuất hiện đã thay đổi tất cả, hắn bắt đầu có vướng bận, có khúc mắc tình cảm, hắn thậm chí không còn vùng tiền như rác nữa, chỉ nghĩ cho dù hắn chết thì ít nhất cũng có thể để lại cho Thẩm Trường Trạch một khoản tiền. Thẩm Trường Trạch tác động đến mọi nơi trong tâm tư hắn, thay đổi hắn, trước giờ trốn tránh cũng không phải là muốn chạy trốn Thẩm Trường Trạch, mà là hắn muốn chạy trốn cuộc sống xa lạ hoàn toàn mới với hắn, chạy trốn những thứ cần phải suy nghĩ đang mở ra ngay trước mắt hắn. Ví dụ như, một nơi ở cố định, nói đúng hơn là nhà, còn có tương lai.

Bởi vì có một người chờ mong hắn sống sót, muốn tham dự vào cuộc sống tương lai của hắn, cho nên hắn đã có lý do để sống, có tương lai cần phải tiếp tục.

Thẩm Trường Trạch phẳng phất như nhìn thấu tâm tư của hắn, ôn nhu nói: “Ba, nếu ba không biết nên quyết định như thế nào, hãy nghĩ đến con. Có một gia đình cũng không khó, cuộc sống hoàn toàn khác hẳn lúc trước cũng không đáng sợ như ba tưởng tượng, con sẽ vẫn luôn ở bên cạnh ba.”

Trong mắt Thiện Minh lộ ra vài phần mê mang.

Thẩm Trường Trạch nhìn ánh mắt ngây thơ như trẻ nhỏ của Thiện Minh, giờ khắc này y đột nhiên hiểu được vì sao Thiện Minh không muốn về Trung Quốc. Có lẽ, hắn luôn sợ hãi mình không thể giống như người bình thường, sinh sống trong xã hội có trật tự, hoàn cảnh lạ lẫm khiến hắn không biết làm sao. Bất cứ hoàn cảnh ác liệt gian khổ nào cũng không thể làm khó hắn, hắn lại muốn lùi bước khi đi vào xã hội bình thường.

Thiện Minh hơi hơi quay đầu đi, thất thần nói, “Ta, ta suy nghĩ một chút.”

Thẩm Trường Trạch mỉm cười, trong lòng không ngừng nhảy nhót. Y hy vọng biết bao, ba thực sự cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh y.

Bữa cơm này của Thiện Minh ăn có chút không yên lòng, Thẩm Trường Trạch phải ép hắn ăn nhiều thêm vài miếng.

Sau khi Thiện Minh uống thuốc liền mở máy tính ra tính toán kiểm tra xem tài khoản ngân hàng, nhìn xem tiền thưởng của hắn có còn không.

Lúc này, cửa phòng bị gõ vang.

Thẩm Trường Trạch đi tới mở cửa, có chút ngoài ý muốn nói, “Là ông?”

146. Chương 146

CHƯƠNG 146

Thiện Minh đi từ phòng ngủ ra, bắt gặp một người đã nhiều năm không thấy — thượng úy House, chẳng qua, nghe Thẩm Trường Trạch nói, bây giờ hắn đã là thượng tá House rồi.

House nhìn thấy Thiện Minh, cười gật đầu, “Không ngờ vẫn còn có thể gặp lại anh ở nước Mỹ đấy.”

Thiện Minh có chút ngượng ngập, “Tôi cũng không ngờ được chúng ta còn có thể gặp nhau, cũng đã..... mười năm rồi nhỉ.” Mười năm trước, khi Thẩm Trường Trạch mới mười tuổi, ở Las Vegas bọn họ lần đầu tiên vì thân phận long huyết nhân của y mà bị tập kích, cũng bắt đầu từ khi đó, Thẩm Trường Trạch biết được thân phận của mình. Bây giờ nhớ lại năm đó, chỉ cảm thấy thời gian trôi quá nhanh.

“Đúng vậy, mười năm rồi.” House ngồi đối diện hắn, nhìn hắn thật sâu, “Như vậy, lần này anh đến là vì cái gì vậy?”

Thiện Minh cười, “Nghỉ phép.”

“Nghỉ phép? Nguyên một tuần chỉ ở trong khách sạn nghỉ phép sao?”

“Tôi không cần thận bị bệnh, cho nên cũng chỉ có thể ở trong khách sạn.”

“Vậy à.” House tỏ vẻ thì ra là vậy, “Cho nên, nhiều ngày như vậy chỉ ở nhà dưỡng bệnh? Như vậy nhất định anh không biết tin tức phố Wall mấy ngày nay đúng không?”

Thiện Minh hí mắt, “Tin tức gì vậy?”

“Tin hội trường quỹ Đầu tư New York, chủ tịch ngân hàng xx Berg McCain bị ám sát.”

Thiện Minh bình tĩnh nói, “Không biết, tôi không có không có hứng thú với tin tức về đám người Mỹ các ông.”

Thẩm Trường Trạch ngồi xuống một bên, không nhanh không chậm nói, “House, có chuyện nói thẳng đi, rốt cuộc ông tới đây làm gì?”

“Nghe nói bạn cũ đến đây, muốn tìm hai người ôn chuyện một chút, thuận tiện nhờ hai người giúp một việc.”

“Giúp cái gì?”

House đặt túi hồ sơ hắn mang đến lên mặt bàn, hai tròng mắt màu nâu sẫm không hề nháy mắt nhìn Thiện Minh, “Giúp tôi giết một người, tài chính của chúng tôi cũng không nhiều lắm, cho nên miễn phí đi.”

Thiện Minh dẫm một chân lên túi hồ sơ, cười lạnh nói: “Dựa vào cái gì?”

“Chúng tôi nắm trong tay rất nhiều chứng cứ thú vị, nếu cung cấp cho cảnh sát New York, hai người sẽ rất khó xuất cảnh. Tin tôi đi, ít nhất so với việc hai vị đi giết một người thì khó hơn đấy.”

“Ông đang uy hiếp tôi?”

House buông tay, “Tôi cũng không có ý đó, chỉ là mời anh giúp đỡ thôi.”

“Ông muốn giết ai, vì sao không tự mình ra tay ấy.”

“Vốn quả thật nên là chúng tôi ra tay, nhưng chúng tôi cũng không tiện lắm, nhiệm vụ có khó khăn nhất định, một khi bị phát hiện, chính trường nước Mỹ sẽ trở nên mất an ninh. Thế nên, đúng lúc hai người lại ở đây.”

Đúng lúc hai người đối chọi gay gắt, Thẩm Trường Trạch rút túi hồ sơ dưới lòng bàn chân Thiện Minh ra, mở ra lấy văn kiện bên trong lật lật. Y chỉ vào một tấm ảnh, “Đó là một long huyết nhân?”

“Đúng vậy.”

Thiện Minh trừng trắng mắt, “Lại con mẹ nó long huyết nhân, ta thiếu nợ long huyết nhân các người hay sao?”

House cười nói: “Lại nói tiếp, chuyện này các vị cũng không thoát được can hệ đâu.”

“Có ý gì?”

“Long huyết nhân này là Đường Tịnh Chi chế tạo ra, sau đó đi theo Thẩm Diệu, nhưng không rõ trong quá trình đã xảy ra chuyện gì, long huyết nhân này thoát ly khỏi đội, trở thành vệ sĩ của nghị viên Hanson. Nghị viên Hanson là một kẻ phách lối thật sự làm người ta chán ghét, gần đây hắn lại ăn nói ngông cuồng trong một buổi xã giao bạn bè, nói muốn cho bọn họ mở rộng tầm mắt, chứng kiến người biến đổi gen. Thực nghiệm long huyết nhân là cơ mật tối cao, hắn chỉ là một nghị viên nhỏ bé, không có khả năng, cũng không xứng tiếp xúc với bí mật như vậy, huống chi lại còn dùng bí mật này để tạo dư luận cho cuộc tranh cử của mình. Hiện giờ, cấp trên hạ lệnh phải làm hắn ngậm miệng.”

Thẩm Trường Trạch hỏi: “Giết hắn, vậy long huyết nhân kia tính sao?”

“Không chế hấn, giao cho chúng tôi.”

Thiện Minh bất mãn trừng mắt nhìn House, tuy rằng hấn cực kỳ chán ghét lại phải tham dự bất cứ hành động nào có liên quan đến long huyết nhân, nhưng hấn cũng hiểu được, Thẩm Trường Trạch sẽ đáp ứng. Bởi vì bảo vệ bí mật long huyết nhân không phải chỉ là trách nhiệm của hấn hay y, cũng không phải trách nhiệm của Trung Quốc hay Mĩ, mà là trách nhiệm mà toàn bộ cá nhân và tập thể tiến hành thí nghiệm long huyết nhân phải gánh vác, bởi vì bảo vệ bí mật long huyết nhân cũng là họ tự bảo vệ chính mình.

Quả nhiên, Thẩm Trường Trạch ném tư liệu lên trên bàn, “Được rồi, tôi đi.” Y nói xong thì nhìn Thiện Minh mất một cái, thấy sắc mặt hấn khó coi, liền nói, “Ba, con đi một mình được rồi, ba ở đây chờ con.”

Thiện Minh lạnh lùng nhìn House, nói: “Ta và mi cùng đi, sau khi nhiệm vụ hoàn thành lập tức rời khỏi nơi này.”

House ngoài cười nhưng trong không cười, “Tôi muốn thay mặt..... Không, một mình tôi là đủ rồi, cảm ơn hai người. Mặt khác, Thẩm, tuy rằng tôi đã bị cấm bước vào Trung Quốc, nhưng tôi vẫn hy vọng cậu có thể thường xuyên đến Mĩ trao đổi cùng tôi.”

Thẩm Trường Trạch gật đầu, “Nếu cần thiết thì tôi sẽ đến.”

“Nghe nói Đường Đình Chi đang làm một thí nghiệm có thể làm long huyết nhân nén năng lượng lại dự trữ?”

Thẩm Trường Trạch mỉm cười, “Đúng.”

“Có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi một chút không?”

“Không được.”

House lộ ra vẻ mặt thất vọng, “Được rồi, cảm ơn cậu đã hỗ trợ, như vậy tôi đi trước, buổi tối tôi sẽ phái người đưa một ít trang bị cần thiết đến đây, hy vọng hai người có thể mau chóng hành động.”

Sau khi House đi, Thiện Minh vẫn là bộ dạng chẳng hề thoải mái.

Thẩm Trường Trạch lưu tư liệu House để lại vào máy tính, nghiên cứu trong chốc lát, sau đó nói, “Ba, đó là một nhiệm vụ rất đơn giản, sau khi chấm dứt con sẽ đưa ba đi nghỉ phép, thực sự nghỉ phép, ba muốn đi nơi nào cũng được.”

Thiện Minh “Ừ” một tiếng, lấy máy tính trên đầu gối y lại, xem thông tin về Hanson và long huyết nhân kia.

Thẩm Trường Trạch ngồi bên cạnh hấn, nhin không được thò tay vào trong quần áo hấn, vuốt ve cơ ngực rắn chắc của Thiện Minh, liếm cắn vành tai hấn.

“Hử?” Thiện Minh liếc y một cái, “Mi nhàn lắm hả? Cả ngày chỉ nghĩ mỗi cái này.”

Thẩm Trường Trạch thành thực nói, “Nhìn thấy ba là nghĩ.” Đối với một long huyết nhân thanh niên chính trực mà nói, tinh lực trên thân thể gần như không thể dùng hết. Khi Thiện Minh ở trước mắt y lúc ẩn lúc hiện, lúc nào cũng tỏa ra dụ hoặc kinh người, hơi thở y tràn ngập hương vị của Thiện Minh, mùi kia với y mà nói chính là hương vị phát tình, từng chút bám chặt vào lòng y, làm y luôn có xúc động muốn lột Thiện Minh sạch trơn, hung hăng làm hấn. Y đoạt lấy máy tính trong tay Thiện Minh ném tới một bên, đè hấn xuống sô pha.

Quần áo trên người Thiện Minh cũng chưa mặc được bao lâu lại bị cởi xuống, người hấn có rất nhiều vết sẹo, chỗ thì rất cạn, chỗ lại sâu đến dọa người, những vết sẹo phá hoại vẻ đẹp này, trong mắt Thẩm Trường Trạch lại lộ ra sự cuồng dã, gợi cảm chí mạng.

Thẩm Trường Trạch hôn lung tung trước ngực hấn, vuốt ve, Thiện Minh khi ăn uống no đủ lưỡi biếng lại có loại phong tình khác, làm mạch máu y sôi trào.

Ngay lúc hai người ý loạn tình mê, đôi mắt nửa khép của Thiện Minh nhìn thấy phía trước chợt lóe ánh vàng, cái gì đó quăng qua quăng lại sau lưng Thẩm Trường Trạch. Hấn mở choàng mắt, đúng là cái đuôi của Thẩm Trường Trạch.

Hắn hung hăng đẩy Thẩm Trường Trạch một cái, tập trung nhìn, Thẩm Trường Trạch vẫn đang duy trì hình người, nhưng cái đuôi thô dài màu vàng đã hưng phấn rêu rao phía sau y rồi.

Thẩm Trường Trạch đang cao hứng, bị đẩy ra rất là ngoài ý muốn, khó hiểu nhìn hắn, ánh mắt mê mang.

Thiện Minh nhìn cái đuôi đang ve vẩy kia, dạ dày lại bắt đầu đau, sắc mặt hắn lập tức đen thui, đập cho Thẩm Trường Trạch một phát.

Thẩm Trường Trạch bị đập xuống đất, lúc này y mới phát hiện cái đuôi của mình không biết khi nào đã xông ra, đại khái là quá mức hưng phấn, y lại hoàn toàn không ý thức được. Thẩm Trường Trạch ôm lấy cái đuôi, phảng phất có chút e lệ giấu đuôi ở trong lòng, vụng trộm nhìn phản ứng của Thiện Minh.

Sắc mặt Thiện Minh cực kì khó coi, hắn đứng lên, “Từ khi nào mi bắt đầu có thể khống chế thân thể như vậy?”

“..... Cách đây không lâu.” Lúc này Thẩm Trường Trạch càng vội vã muốn thu cái đuôi lại, nhưng dưới ánh mắt phòng bị của Thiện Minh, y càng khẩn trương, làm thế nào cũng không thu về được. Cái đuôi còn không thành thật văng ra ngoài, quần quít quanh đùi Thiện Minh, muốn lập tức quần lấy, lại sợ Thiện Minh phát hỏa.

Thiện Minh giơ chân đá văng cái đuôi linh hoạt như rắn kia, lúc này hưng trí của hắn mất sạch, rầu rĩ trở về phòng.

Hắn nằm sấp trên giường một lúc thì nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, dèm bên cạnh lún xuống, sau đó, Thẩm Trường Trạch nằm lên trên người hắn, nhẹ nhàng xoa bụng hắn, “Có phải lại đau không?”

Thiện Minh không lên tiếng.

Thẩm Trường Trạch dán vào lỗ tai hắn ôn nhu nói: “Đêm đó con đã làm ba sợ, con rất hối hận.”

Thiện Minh nâng mặt lên khỏi chăn, xoay lại trừng mắt nhìn y.

Thẩm Trường Trạch mổ nhẹ vào bờ môi hắn, “Ba, đừng bài xích con, sẽ không có lần sau, được không?”

Thiện Minh buồn bực nói, “Mi rất nặng, đừng đè lên người ta.”

Thẩm Trường Trạch xích sang một bên, nhưng tay vẫn ôm eo hắn, không nhẹ không nặng xoa bụng hắn.

Một lát sau, cơn tức của Thiện Minh cũng hạ xuống, hắn ngồi dậy, mặc quần áo xong thì nói: “Chúng ta đi nhìn xem, không có gì bất ngờ thì đêm mai hành động.”

Thẩm Trường Trạch cũng nhảy xuống giường, có chút uể oải đi theo Thiện Minh ra cửa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cha-nuoi>